Truyện Lệ Hằng

Bản Tango Cuối Cùng

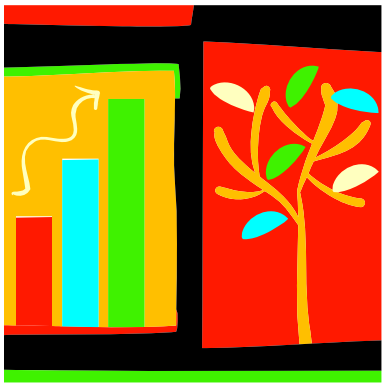

Chương: 1

Tôi không bừng bừng như họ, lòng tôi chùng xuống như nốt trầm của một sầu khúc tương tư, tôi không mê say chính trị. Tôi đến đây vì tôi yêu chàng, giản dị có thế thôị

Chàng mặc áo trắng, nắng buổi sáng chạy từng sóng vàng trên vai áo chàng, tôi đứng trong đám đông nhưng ngoài đám đông, để đăm đăm nhìn chàng, nhìn say mê và nghe thiết tha, giọng nói nửa trầm ấm nửa đanh thép của chàng. Mùa hè nhiệt đới chói chang, từng giòng mồ hôi chàng tuôn xuống, những giọt mồ hôi nặng và rõ ràng trên màu da ngăm ngăm đen của chàng.

Tôi dựa lưng vào gốc phương già, những cánh hoa đỏ như máu tươi lên trong nắng, tôi nghiêng nón bài thơ và rũ tóc ra sau cho bớt nóng, rồi nghển cổ nhìn chàng.

Tà áo dài trắng đong đầy gió, tôi mỉm cười với mắt chàng thoáng đưa về riêng tôị “Hoàn cảnh’ và ‘ý hướng’ tôi không nghe đâu, tôi yêu chàng, tôi chỉ biết duy nhất điều đó thôị Với tôi tình yêu là tất cả. Và tôi đứng đây cũng vì trót yêu chàng, thần tượng của giới trẻ đấu

tranh.

Giọng nói chàng khi vang cao như chiêng đồng khi ngân vang như tiếng chuông, khi gầm gừ như sóng vỗ và khi thiết tha như lúa reo ngoài đồng. Tôi đặt tay trên trái tim, cặp sách ôm sát vào ngực, những bài học dài những suy niệm cao siêu, những lý luận khô khan. Không, tôi nhốt tình yêu mãi hoài trong tim tôi, tôi cất dấu lời chàng mãi mãi trong lòng. Vượt ra ngoài mọi quyền uy, mọi khuynh hướng, tôi yêu chàng và tôi chỉ biết có điều đó. Chàng vẫn say sưa với lý tưởng của chàng, tôi vẫn chiêm ngưỡng chàng như một người yêu nhìn ngắm một người yêu:

-Đừng bao giờ quên chúng ta có một lịch sử dài dằng dặc, chúng ta có một dĩ vãng điêu linh nhưng oai hùng, xót xa nhưng vinh quang. Chúng ta phải được sống, phải được thở và phải được yêu thương như mọi người Chúng ta đã hy sinh, cha ông chúng ta đã hy sinh. Hàng triệu triệu người đã nằm xuống để chúng ta có lịch sử, để chúng ta có quê hương. Chúng ta phải được sống đúng nghĩa làm người, chúng ta phải tranh đầu để được sống, để con cháu chúng ta sống….không ai có quyền giết chúng ta, không ai có quyền nắm giữ mạng sống chúng ta, và không ai có quyền nắm giữ vận nước chúng tạ

Tôi long lanh nước mắt. Người tôi yêu đó saỏ Có phải là chàng không? Gương mặt chàng chìm xuống và nước mắt hai hàng chảy ra trên má chàng lẫn với mồ hội Giọng chàng ...khao khát và thiết tha, lòng tôi như thắt lại, nỗi xúc động làm tôi bàng hoàng tê liệt cả người

-Chúng ta nghèo khổ lắm, chúng ta đang đói khát, chúng ta đang khốn khổ, chúng ta sắp mất tất cả vì đói nghèọ Chúng ta bị khinh khi, bị chà đạp và bạc đãi như con vật nhưng chúng ta là người

Chàng nói như gầm lên:

-Chúng ta là người

Đám đông hét lên theo chàng, đám đông lập lại lời chàng, như vách đá trong hang sâu âm vang lạp lại lời chàng.

-Chúng ta là người!

Đám đông hét lên câu nói ấy Chàng khóc, người yêu tôi khóc cho quê hương tôi Tôi lảo đảo dựa vào gốc cây, tóc bết mồ hôi và môi mặn nước mắt xót thương dân tôi Tôi nhớ đến một hình ảnh đẹp như huyền thoại, người Do Thái điêu linh xưa một mình vác thập tự trên núi cao một mình hy sinh trên đỉnh đồi buồn, tóc người ấy vàng như lúa chín, đôi mắt xanh như đại dương. Tôi đã yêu mãi mãi hình ảnh ấy, tôi đã yêu suốt đời hình ảnh ấy, và bây giờ tôi yêu màu da nhẫn nhục của chàng, tôi yêu màu nắng trên áo chàng, như màu đất của quê hương tôi

Chàng vẫn bình thản nhìn mọi người, những người rất trẻ, tuổi trẻ cần một thần tượng, tuổi trẻ cần một niềm tin như tuổi trẻ cần tình yêu

-Hãy hy sinh, hy sinh mãi mãi cho quê hương, hãy tỉnh thức, hãy kiên cường và hãy yêu lấy quê hương. Đừng ngủ nữa, đừng để người ta ru ngủ chúng ta, đừng chạy theo bạc tiền, đừng làm mất quê hương, chúng ta nghèo khổ, chúng ta đói ăn nhưng chúng ta là người Chúng ta là người

Chàng gaò lên:

-Những người tôi hy vọng, những người tôi tin, chúng ta phải đứng lên, đã đến giò chúng ta phải đòi tự dọ Chúng ta không thể cam chịu mãi được, người ta đã bạc đãi chúng ta, đã đối xử với chúng ta như bầy thú, chúng ta là người, chúng ta có quê hương và chúng ta có dĩ

vãng. Hãy đòi lấy nụ cười cho con em chúng ta, hãy đòi nụ cười cho cha mẹ chúng tạ Chúng ta đói nghèo, chúng ta điêu linh, nhưng chúng ta phải bảo vệ quê hương chúng ta đến phút cuối cùng. Phải hiên ngang, phải cắn răng lại mà làm người
Đám đông hét lên theo chàng, tôi lùi lại dựa vào gốc cây tay đè trên ngực, tôi dõi mắt tìm chàng, chàng biến mất trong rừng người Cuộc biểu tình đã thành công, người tôi yêu đã thành công.
Tôi len trong đám đông để tìm chàng, nhưng vô ích chàng bây giờ không thuộc về tôị Tôi đứng lại để thở mồ hôi ướt hết, tóc dài buông lơi sau lưng. Tôi ngơ ngác tìm chàng, đoàn người xuống đường với những hăng say với những cuồng nhiệt.
Tôi rẽ vào một con đường nhỏ im vắng trong bóng cây, lá xanh cắt rời những vệt nắng trải dài theo bóng tôi cô đơn. Tôi thẩn thờ bỏ đi, tách rời đám đông để nghĩ đến chàng thật đằm thắm và thật thiết thạ Nắng nhảy múa, nắng chan hoà, tiếng la tiếng hét loãng dần sau lưng tôị Tôi gọi thầm tên chàng mà nghe xao xuyết rưng rưng từng sóng tóc xdon xaọ
Trở về nhà Cô Tịnh Nhơn, một mình vắng tanh không ai ở nhà. Giờ này chỉ một mình tôị Tôi leo lên những bậc thang buồn hiu, Na Na được vú Hai bồng ra vườn. Tôi đứng một mình trên balcon nhìn xuống sông HƯơng. Nước vẫn xanh và vẫn êm như muôn đời đã êm đựng bóng mấy chìm trong thương nhớ.
Tôi từ chối đi với chàng lúc sáng, để rồi một mình lén lút đi tìm chàng, những lối đi dẫn vào ngôi chùa xa lạ với tôi vô cùng. Tôi đã đứng trong đám đông nghe chàng nói, giọng nói sao đáng yêu, sao say sưa đến thế. Tôi mới gặp chàng chưa đầy một năm, vậy mà thân thiết như ngàn năm xưa ta đã yêu nhau, ta đã thương nhaụ Tôi nhìn

nắng trải mình lẳng lơ trên nước sông dập dềnh như đón đưa tình tứ. Lá cờ tung bay bên kia sông. bến Phú văn lâu buồn bên giòng nước chảy Chàng chưa về, chưa ai về hết. Tôi nhớ chàng vô vàn, mới trông thấy nhau đó, mới nghe tiếng chàng mà giờ đã vội nhớ thương. Mùa hè từ Đà Nẵng tôi xách vali ra Huế thi toàn phần, người tôi gặp đầu tiên khi gõ cửa nhà cô Tịnh Nhơn là chàng. Chàng nheo mắt nhìn tôi như nhìn một đứa bé. Tôi được chàng đưa lên lầu, chỉ cho cái phòng nhỏ bên cạnh phòng đọc sách. Tôi đi ra đi vào với sách vở trên tay để chuẩn bị thi cử. Chàng bỏ đi biền biệt, chàng coi tôi như một đứa bé không hơn không kém, thỉnh thoảng chàng trở về mỉm cười với tôị

Thi xong tôi trở về Đà Nẵng, biết chắc mình sẽ rớt vì suốt những ngày lao đao đó, tôi lo mơ mộng lo yêu thương chàng. Chàng không thèm biết đến, chàng lo thăm viếng một người đàn bà bà con của chàng.

Kỳ hai tôi lại lên xa ra Huế thi, lần này coi bộ chàng chịu nhìn tôi rồi, chàng nheo mắt lùi lại ngắm tôi:

-A, con bé coi bộ lớn bội rồi nhỉ?

Tôi cười:

-Chao, ai cho anh nói tiếng bắc rứa hỉ?

Chàng tỉnh như không:

-Chị Lan Chi dạy anh.

Tôi vùng vằng đi lên lầu, không nói nửa tiếng. Tôi ghét chàng kinh khủng, suốt ngày chàng nhắc nhở người đàn bà ấy, suốt ngày chàng nghĩ đến bà tạ

Tôi cắm đầu cắm cổ học thị Tôi dại gì yêu chàng, đến nỗi thi rớt cho chàng yêu người khác chứ.

Và tôi đậu chàng có vẻ mừng, giữ tôi lại để chuẩn bị vào đại học, chàng nói:

-Cô đậu hỉ? Lạ đó, tôi sẽ đưa cô đi chơi cho biết Huế của tui rồi lo cho cô vô Đại học chịu chứ!

Tôi gật đầu:

Đữ không, bữa ni mới biết lo cho người ta hỉ?

Chàng cười nhẹ, tôi thương nụ cười của chàng chi lạ cười thật ngạo nghễ, thật vắng xa nhưng vẫn thiết thạ Tôi yêu chàng. Vừa yêu vừa tức vừa khổ, bởi vì bên cạnh chàng có người đàn bà ba con đẹp và đầy chất đàn bà. Ngực căng tròn trắng như thạch cao su lớp áo voile mỏng khêu ngợị Trước nàng tôi chỉ là một đứa bé nhỏ nhoi và yếu đuối

Bây giờ tôi đứng đây chờ chàng, ngóng trông như chinh phụ. Ngôi trường ngói đỏ mờ trong bóng cây, những hành lang dài hun hút vắng tanh, màu vôi vàng như dĩ vãng xa xưạ

Tôi hát một mình, khúc tình ca chàng thích.

-Hay quá, con bé cũng học làm ca sĩ hả? Thôi học chi nữa mà học, đi làm ca sĩ đi cô.

Tôi quay lại cười với chàng:

-Chi rứa, anh làm em hết hồn nị

-Ai cho em nói tiếng Huế của anh đó?

-Em chọ

-Hừ con bé nói giọng lai lai nghe cũng hạy

-Ai thèm anh khen hay, ủa sao anh về sớm thế? Xong chưả

-Xong chỉ

-Thì xuống đường thì vận nước điêu linh í.

Chàng dơ ngón tay doạ.

-Ai cho cô nghe lén tôi nói hả?
-Sời ơi cả nước nghe mà còn làm bộ, anh nói như sóng vỗ đập vào tai người ta thì có.
-Liều hỉ, dám đến chùa một mình không sợ mẹ đánh đòn?
-Mẹ đâu có biết mà đánh.
Chàng đứng nhìn sông Hương với tôị Giòng sông thật xinh thật mộng, nước êm đềm trôi mãi, như không bờ không bến, mây mùa hạ nhẹ tênh như luạ nơi áo em, nắng nhiệt đới vàng óng ả, trên mặt nước lao xao gờn đầy mơ ước. Tôi không nhìn chàng, tôi cùng nhìn giòng sông với chàng:
-Người Huế anh cũng như sông Hương.
-Tại sao Trang nói thế?
-Đầy sóng ngầm, đầy bất an.
-Ghê, chưa gì đã giọng sinh viên Triết hỉ?
-Không, Trang nói thật, anh không thấy Trang nói đúng saỏ Mấy cô gái Huế cũng thế, dấu sau vành nón bài thơ nghiêng nghiêng, dấu sau mái tóc thề che hờ phiến lưng, cả một trời bốc khói say men.
Chàng suy tư:
-Con bé học Triết được đấy, khá thông minh, vậy mà anh tưởng con bé chỉ biết nhảy nhót với làm nũng thôi chứ? Sao kỳ trước em rớt hả Trang?
Tôi nhìn vào mắt chàng giọng khẽ như hơi thở:
-Tại anh…
Chàng quay đi cười nhẹ, tôi ghét nụ cười của chàng. Tôi phụng phịu rồi tôi buồn thiụ
-Anh nhớ chị Lan Chỉ
Chàng nhìn tôi:

-Tại sao Trang hỏi thế?

-Mà có đúng anh đang nhớ không?

Chàng cười:

-Bé con đi ngủ đi, chút dậy anh đưa đi ăn.

Tôi nhíu mày:

-Em mười tám tuổi rồi, hết vị thành niên rồi đó, em sắp có kiểm tra, anh nghe rõ chưả

-Thưa cô có, tôi nghe rồi ạ, cô năm nay chẳng hay được mấy cháủ

Chàng cười khúc khích trong cổ. Chàng đó saỏ Người vừa gây sôi nổi gây bảo táp trong thành phố người nói như dao chém trên đá, người hét như sóng gàỏ Tôi có mơ không? Con người cao cao gầy gầy có dáng dấp thật nghệ sĩ đó vừa là thần tượng của đám đông, bừng bừng nhiệt huyết. Tôi nhìn sau lưng chàng, vẫn màu áo trắng, vẫn mái tóc rũ hờ xuống trán. Con người cách mạng đa tình như thế saỏ

Chàng nói vọng lên:

-Đi ngủ đi, chút anh về đưa đi ăn cơm Âm phủ.

Tôi chồm xuống:

-Mấy giờ?

Chàng nheo mắt:

-Cái mặt nói đến ăn mắt sáng như đèn phạ

Chàng lại đi và tôi lại nhớ thương.

Nhà chị Tịnh Nhơn nằm trong khuôn viên trường Quốc học, chị là hiệu trưởng trường Đồng Khánh nhưng anh lại là giám học bên Quốc học, thành ra chị theo chồng ở bên Quốc học cho phải đạọ

Tôi được dành cho một phòng nhìn ra sông Hương, chiều chiều tôi đứng nhìn mặt trời thu nhỏ dáng vàng bên kia sông, chiều chiều tôi

đứng nhìn những con đò trôi trên giòng nước êm. Tất cả đều thanh thản, như chàng muôn đời vẫn cười, muôn đời vẫn nheo mắt vẫn đùa vui như mọi người chung quanh. Quê hương của người tôi yêu dấu, quê hương của tình yêu là Huế trầm mặc là Huế tình là Huế sayạ Chàng không ngủ nhà, từ khi tôi đến ở. Sự tế nhị của chàng làm tôi xúc động, tôi không để ý chàng ngủ đâu nữả Nhà chàng ở dưới Phú Cam, chị Tịnh nhơn dành cho chàng một phòng ở đâỵ Tôi nghe người nhà nói nhiều về người đàn bà chàng yêu, một người đàn bà đã có chồng và có ba con. Người đàn bà bị chồng phụ bạc, chàng thương rồi chàng yêụ Tôi đã gặp bà lúc bà từ Đà Nẵng ra thăm chàng. Họ đã đi với nhau suốt ngày trước mắt tôi, chàng đã đưa bà ta vào tận đã nẵng. Chàng đã lo lắng đã yêu thương ba đứa trẻ như con của chàng.

Người nhà kết luận:

-Con mụ bỏ bùa mê đó cô ơi, điên chi trai tơ hơ hớ đi yêu một mụ đàn bà nạ giòng như rứa chứ? Cô tính coi thầy mô có điên hỉ, vậy mà bây chừ bao nhiêu tiền đem về nuôi con mụ hết, gửi chúng vào bà sơ, học hành như con nhà giàu á. Thiệt ba cái bùa mê ác ôn chi lạ.

Tôi không tin bùa mê nên tôi khổ, bởi vì tôi biết chàng yêu bà ta thật. Tôi thua trận ngay lúc đầu rồị Với chàng tôi chỉ là một cô em nhỏ để đưa đi ăn đưa đi chơi và bắt học chăm, mai mốt gả chồng sang.

Tôi đứng lên nhìn xuống giòng sông, Thành phố căng thẳng đầy bất trắc, ngày khai giảng phải hoãn lại, không biết tôi phải chờ đến bao giờ mới được đi học. Chàng đi về như cái bóng, những bạn bè bí mật, những cuộc họp bí mật. Tôi mím môi nhìn ảnh người đàn bà để chung với ảnh chàng trên bàn viết.

-Họ yêu nhau quá, ta buồn quá….

Tôi bực bội leo lên giường nằm, gối chăn nào lạnh lùng hơn không? Buổi trưa chị Tịnh Nhơn về, chị có vẻ mệt mỏi nhưng mặt đầy hân hoan, chị khoe:

-Thấy không? Chị nói thế nào cũng thành công mà, Trang, em có nghe radio nói chi không? Vĩ đại kinh khủng, em ơi chị muốn khóc được đó, Phong nói được lắm em ơị

Tôi cười:

-Em nghe kỹ lắm, hùng biện nhất thế giới

Chị Tịnh Nhơn vô tình:

-Em nghe trong radio hở? Em biết không, thầy gầy lắm, lúc ni thầy có vẻ lo lắng dữ lắm Trang?

Tôi hỏi thật khẽ:

-Thầy có hỏi thăm em không chị?

-Có chứ, Thầy nói em ngoan và kín đáo lắm, em có vẻ sâu sắc, thích nhé, được Thầy khen hoài hỉ? Em ăn chi chưả

Tôi lắc đầu, chị kêu trời:

-Chết chưa, đói bụng mới làm sao, đau cho coi ạ, răng không biểu con Truồi nó nấu chi cho ăn, chị ăn chay trên chuà rồị

Tôi cười:

-Anh Phong hứa đưa em đi ăn.

-Hứ, cái thằng Phong tin sao cho được, nó đi như chim ấy, chưa chừng tếch vô trong với con mụ rồi ạ.

Tôi tò mò:

-Chị không thích anh Phong lấy chị Lan Chị

-Thích sao được, bộ con ni cũng điên như anh mi nữa hả? Cả nhà không ai ưng hết, người ta ba con rồi, lấy về nuôi chim tu hú hở?

Tôi cười tủm tỉm:

-Em đố chị chia rẽ được họ đấy

-Ối hơi đâu, thứ đó không chia rồi cũng rẽ, lo gì em.

Tôi lo lắng:

-Sao anh Phong lâu về rứa chị? Chị có thấy anh ấy đi mô không?

Chị Tịnh Nhơn lắc đầu:

-Chịu, lúc này thấy Phong đứng với thầy, quay đi quay lại biến mất. Nó thiệt hệt thày thôi, có đó rồi mất đó, với lại bị theo dõi dữ lắm em ơi, đi đứng bộ tự do như em sảo

Tôi nhăn nhó:

-Điệu ni dám để em chết đói thôị

Chàng vào tự lúc nào, cười tủm tỉm:

-Thấy chưa, chị làm chứng nhé, nó chỉ nhớ ăn thôi mà, này đi với tôi cũng gian nan lắm đấy, phải đi lén, có gan không?

Tôi nũng nịu:

-Em đi với anh, anh đừng có kiếm cớ rút lui nghẹ

Chàng quay sang chị nói nhỏ:

-Thầy hỏi chị xong chuyện đó chưả Thầy đang bị theo dõi rất gắt, cô vào thay áo lẹ đi, cho cô mười phút thôi nghẹ

Tôi quay đi:

-Một giờ, cái mặt anh đến ế vợ mất thôị

-Chưa biết ai ế đâu cô.

Tôi chọn áo dài, màu gì anh thích màu em thích. Vàng ở màu vàng, chàng thích nhất màu vàng của lụạ Tôi lén đánh phấn hồng của chị Tịnh Nhơn rồi lại vội vàng chùi bớt đi, kẻ anh chàng chọc cho mắc cở lắm.

Cũng đến mười lăm phút sau tôi mới ra tìm chàng. Phòng đọc sách

trống trơn, tôi léo nhéo xuống nhà.

-Chị Nhơn ơi, chị Nhơn, anh Phong mô rồi, mới đây mà biến đi mô rồi hỉ? đói bụng muốn chết luôn.

Chị Nhơn nghiêm mặt đi ra:

-Im, có bồ ra tìm đó, em leo cây rồi em ơị

-Hử, chị nói sao, có Lan Chi ra à?

-Ừ, đang du dương ngoài vườn ấỵ

Tôi vùng vằng:

-Bộ không đưa em đi ăn nữa à?

-Biết à.

Tôi hắng giọng trong phòng khách, chàng dẫn Lan Chi vào:

-Có chị ra đó cô.

Tôi gượng cười:

-Chào chị ạ.

-Không dám chào cô.

Chàng mỉm cười:

-Để bửa khác anh đền ,giờ anh…

-Hừ, cám ơn anh, mà anh vô đây em nói cái này nè.

Chàng nhăn nhó theo tôi sang phòng bên:

-Chi nữa cô?

-Không, Trang không chịu anh hứa cuội như rứa, anh phải đưa Trang đi như thường.

-Không được, chị từ Đã Nẵng ra, để khi khác đị

Tôi dậm chân:

-Không.

Chàng dịu dàng:

-Ở nhà noí chị lo cho ăn, anh đưa chị đi, chiều anh về, chóng ngoan

anh thương.
Chàng bỏ ra cười cười nói với bà tạ Tôi lặng lẽ bỏ lên lầu một nước, họ đưa nhau ra xẹ Tôi vén màn cửa thấy bà ta dựa cằm trên vai chàng, lẳng không chịu được, một tay bà ta vòng ôm ngang người chàng.
-Hừ, tức thật.
Tôi cởi tung áo dài lụa, không lụa là gì hết nữạ Tôi nằm dài trên giường, Chị Nhơn réo:
-Xuống ăn đỡ tô mì đi Trang, nằm chết trên đó hỉ?
Tôi cười gằn đi xuống:
-Răng hồi ni bà ta chịu khó giữ anh Phong kỹ rứa chị hỉ?
-Biết à.
-Chị thật, hỏi cái chi cũng nói biết à, ai còn hỏi chị làm gì nữạ
-Bộ Phong cho leo cây rồi quay ra gây với chị?
Tôi đành cười:
-Nghĩ tức mình ghê đi, để bụng đói đùng cái không được đi nữạ
-Mi chỉ được cái tài ăn, trách chi hắn chê mi con nít cho, rồi lại hờn.
Tôi ăn một mạch hết tô mì rồi thẫn thờ bỏ lên lầu nằm ghen với Lan Chị Tôi không ngủ được, hết nằm lại ngồi, hết đi lại đứng, giận anh chàng thật, coi mình không có kí lô nào hết trơn, được rồi, mình có bồ cho coi, làm như mình xí gái không bằng, chả hơn gì ai chứ cũng hơn cô bồ già của anh.
Gia đình tôi đạo Công giáo từ gốc, chị Tịnh Nhơn trái lại sùng Phật, chàng là em họ của chị Nhơn, hồi chị ra học ngoài Hà nội, chị sống với gia đình tôi và bây giờ tôi sống với chị.
Bà nội của chàng theo đạo Chúa, nhưng ông nội thì vẫn giữ đạo Tổ tiên, giòng chàng theo hai tôn giáo, cứ con trai theo cha, con gái theo

mẹ. Chàng là chaú nội nên chàng không đến nhà thờ, mấy bà cô của chàng ngày ngày vẫn cầu nguyện trong nhà thờ Phú Cam. Mấy đứa em họ chàng hát trong ban thánh ca, còn chàng, chàng hoạt động cách mạng, chàng mang giòng máu cách mạng của cha chàng để lại Đời chàng điêu linh từ tấm bé, chàng theo Thầy tìm hiểu giáo lý nhà Phật và theo thấy để hoạt động bí mật. Tôi không mê say chính trị, nhưng với chàng, tôi đầy một lòng kính phục. Những khi chàng suy tư một mình, vầng trán cao nhăn lại, mắt nhìn đâu đâu, tôi thương chàng khóc lên được. Tôi muốn chàng sống bình thường như mọi người, đi dạy về nhà đọc sách, nhưng mỗi khi tôi nói, chàng chỉ mỉm cười:

-Đừng bắt anh sống giả dối với anh.

Tôi đi ra đi vào với một quyển truyện tình trên tay. Tôí mịt chàng trở về nhà tuyên bố:

-Tối nay anh không đi đâu được nữa, em ra tiếp khách cho anh đị

Tôi quay đi:

-Aỉ

-Chị của cô.

-Hừ, vậy mà là khách, khách đó hử?

-Rứa gọi là gì?

-Không phải vợ anh?

-Bao giờ, anh mà có vợ?

-…

Chàng cười:

-Mau đi, anh lủi đây.

Tôi tròn mắt ngó chàng, chàng cười:

-Mở hé cửa nhìn xuống vườn thì biết.

Chàng bỏ đi tôi vén rèm cửa, vườn cây tối om lập loè ánh đèn vàng vọt từ ngoài đường hắt vào cho tôi thấy rõ những bóng đen đi đi lại lại trong vườn.

Chị Lan Chi đến sau lưng tôi, giọng chị trầm xuống:

-Anh đi rồi em ạ.

Tôi ngập ngừng nhìn chị, người yêu của chàng đó, Lan Chi bình thản:

-Anh dặn chị đêm nay ngủ chung với em, em bằng lòng không?

Tôi tránh đôi mặt chị:

-Em sao cũng được hết, chị đi chơi có vui không?

-Sợ muốn chết, vui gì mà vui, anh đi một bước có người theo một bước.

Tôi leo lên giường nằm chung với chị, chàng bắt tôi phải gọi bà ta bằng chị đấy, có tình yêu người ta đẹp ra tươi rạ Còn tôi trằn trọc nhớ chàng, chắc chắn đêm nay bó gối một nơi nào đó, chàng đang nhớ đến bà ta, người đàn bà mát da mát thịt này, có vùng ngực êm như đồi tuyết có đôi mắt lá răm tình tứ.

Tôi muốn hỏi chị, anh với chị đã có gì chưả Nhưng tôi không mở miệng được. Tôi nhìn gò ngực chị phập phồng lên xuống, rồi nhìn lại mình chưa đâu vào đâu hết, mới bé tí ti, chợt nhớ mình chưa đủ 18 năm. Tôi buồn, nước mắt rưng rưng, tôi cứ lén nhìn bộ ngực căng đầy của bà ta mà tức thầm thầm.

Chàng có bao giờ gục xuống nơi đây chưả Chàng có bao giờ ôm lấy thân thể đầy vật chất này chưả Tôi cũng có ngực, nhưng hễ nằm xuống thì nó biến đâu mất chẳng còn gì mê đắm nữa, còn bà ta nằm xuống vẫn ngon mắt không chịu được, tôi đặt tay lên người bà ta nói:

-Chị!

Chị Lan Chi mở mắt:

-Gì em?

-Ngực chị đẹp.

-Vậy hả?

-Sao của em nó nhỏ thế chị?

Chị cười khúc khích:

-Tại em còn nhỏ, em mà to bây giờ người ta chê chế, con gái mà ngực to là con gái hư, hồi chị còn con gái, chị cũng thẳng ro à. Mai mốt lấy chồng có con mới to được chứ, thật anh nói đúng, em còn trẻ con quá.

Tôi sịu mặt:

-Anh nói với chị em trẻ con?

Chị gật đầu:

-Thôi ngủ đi, chị buồn ngủ quá rồi

Tôi muốn hét lên, chị có thể ngủ được, chị buồn ngủ khi anh đang lẩn trốn, đang nhớ chị. Nhưng tôi bậm môi lại, rồi buồn bực quay đi khi chị đã nhắm mắt.

Tôi yêu chàng thật sự mất rồi, vì tôi lo lắng không ngủ dược vì chàng, buổi sáng thức dậy sau giấc ngủ thật ngắn, tôi thấy chàng ngồi lù lù ở phòng đọc sách, mắt nhìn ra xa và môi mím lại, tôi lặng lẽ ngồi xuống bên chàng, chàng không nhìn tôi:

-Chị còn ngủ hơ em?

Tôi hậm hực;

-Ngủ say như chết.

Chàng nghiêm giọng:

-Đáng nhẽ em phải thương chị mới phải, chị đáng thương, em hiểu không?

Tôi nói mát:

-Chị đẹp.

-Bộ em không đẹp, em không biết em đẹp à?

-Em là trẻ con.

-Trẻ con có cái đẹp của trẻ con, thiên thần chỉ để cho người ta mơ ước còn đàn bà…

Tôi cười:

-Đàn bà để yêu

Chàng bật lửa mồi một điếu thuốc, khói thuốc bay bay màu thời gian buồn, giọng chang đầy ấp yêu thương:

-Em không được lo ra nghe không Trang, em phải lo học, anh chỉ muốn em học thật giỏi thôi, anh không muốn em làm người lớn quá sớm.

Tôi lắc đầu:

-Em sẽ học giỏi, nhưng anh nhìn em đi, em lớn rồi chứ, răng anh cứ coi em như con nít mãi thế?

Chàng cười cười ngó tôi:

-Càng đòi làm người lớn, em càng trẻ con Trang ạ, thôi vào đánh thức chị dậy cho anh noí chuyện đi em.

Chàng gọi giật tôi:

-Khoan đã, ra anh biểu này

Tôi quay gót đến bên chàng:

-Chi rứa anh?

Chàng vụt cầm lấy tay tôi:

-Nếu có ai hỏi em về Thầy, em đừng nói gì hết nghe không? Những nơi Thầy gặp em đó, cũng phải dấu kín nghe, nhất là anh, em phải nói em có đạo Công giáo nghe không? Nhớ…

Tôi gật đầu:
-Em hiểu mà có chuyện gì đó anh?
Chàng lắc đầu:
-Thôi được em vô đi, hôm nay ở nhà học bài, mấy cái đoạn văn của Plato em coi kỹ chưa, chiều anh hỏi đó.
Lan Chi vẫn ngủ say như chết, sao có người vô tư đến thế nhỉ? Hèn gì chị ấy mập mạp, khác nhau như hai thái cực, vậy mà họ yêu nhaủ Yêu nhau tha thiết và thương cho đến chết?
-Chị ơi dậy đi, anh chờ chị kìa.
-Để yên chị ngủ, cả đêm em giẫy hoài làm chị mất ngủ đó.
-Ngủ hoài còn rên, anh chờ đó, ra đi bà.
Chị không ra ngay, chị ngắm nhìn sửa soạn trong gương, gỡ lại mái tóc, phớt qua chút phấn, tô lại nét son. Chán chê rôì mới chịu ra mắt chàng, tôi thừ người nghĩ ngợi:
-À há, hèn gì chàng yêu, mình thật ngu, mới sáng ra đã gặp chàng, không sửa soạn chi hết, chắc mình xấu lắm trời ơi, sao tôi ngu thế nhỉ. Tôi bày tất cả sự thật nhan sắc tôi ra với chàng…
Tôi bật cười ra đứng trước gương:
-Cũng không đến nỗi, mình có lúc nào đẹp hơn lúc nào đâụ
Có tiếng xe nổ, họ lại đưa nhau đị Tôi thẫn thờ nhìn sau lưng họ, vẫn dáng ngồi tình tứ dựa trên vai chàng, vẫn vòng tay ngang lưng say đắm. Thôi được lần sau chàng chở mình, mình phải ôm lưng chàng mới được.
Tôi vào phòng tắm, nhìn thân thể còn e ấp của mình dưới giòng nước phun mạnh, chợt thương cho mối tình thầm, chợt giận chàng khóc lên được.
Những lúc giận chàng, tôi hay nhớ nhà, nhớ mẹ rồi tủi thân nước mắt

vòng quanh mị
Chị Nhơn rất thân với anh Thế, khi học xong anh Thế gửi tôi ra Huế ở nhà chị. Tôi giáo tuy khác biệt nhưng vì yêu chàng tôi không cảm thấy lạc lõng nữạ Giữa tôi và những người bạn của chàng có khác gì nhau đâu, cũng một màu da, một tiếng nói
Thật bực mình, biết thế về thăm nhà xong, ngày khai giảng cứ lùi lại mãị Ngồi chờ sốt cả ruột đi thôị
Đi ra đi vào với cái gương nhỏ trên tay, tôi nhớ trong báo người ta dạy nghệ thuật làm đẹp bằng cách bắt học viên suốt ngày tự ngắm mình trong gương, ngắm mãi thế nào cũng tìm ra nét đẹp riêng, nụ cười nào đẹp nhất, nét nhìn nào xinh nhất, cái nhíu mày nào duyên nhất.
Khởi đầu việc chinh phục chàng, vẫn là làm sao đẹp hơn chị ấy,
Chàng trở về nói như reo:
-A, quả tang nhé, hết chối chưa, soi gương chứ có học khỉ gì đâủ
Tôi phụng phịu:
-Anh sao đi về cứ như kẻ trộm.
-Rứa mà tài chứ, cứ như em chưa thấy mặt đã nghe tiếng thì còn làm ăn gì được nữả
-Chị Hai của anh mô?
-Về Đã Nẵng rồi, thích nhé.
-Ai thích, bộ anh nói em thích?
-Chứ chẳng lẽ anh thích?
Tôi dậm chân:
-Em không đùa với anh nữa đâụ
-Thôi cho anh xin lỗi chịu hôn? Anh qua gặp chị Nhơn đã, chị đâu rồỉ
Tôi lắc đầu:

-Biết à? chắc chị qua Đồng Khánh rồị

Chàng quay lại:

-Bỏ cái gương đi cho tôi nhờ cô bé, học bài nghe chưả

-Hứ, làm như anh Hai người tạ

-Không là anh Hai thì là gì, bác dặn anh kỹ lắm rồi, bác dặn anh phải sắm roi mây phết em nữa đó.

Tôi le lưỡi:

-Ghê.

Chàng chợt khựng lại:

-Này đừng le lưỡi như rứa trước mặt chàng nào nghe không?

-Răng rứả

Chàng cười khẽ:

-Tụi nó mê, không học được nữạ

Chàng huýt sáo rồi bỏ đi, tôi đứng nhìn theo, lúc chàng nói với đám đông, chàng gầm gừ như dã thú, mắt chàng như có lửa, giọng chàng mạnh mẽ tàn bạo như kiếm chém trên đá lạnh, giọng chàng dạt dào rền rĩ như vọng về từ ngục sâụ

Sao bây giờ chàng hồn nhiên, bình thản thế? Tôi yêu nụ cười chàng, nụ cười ngạo nghễ như khinh chê đời, như xót xa đờị Tôi hiểu, bây giờ tôi mới hiểu tại sao Thu Hải yêu Thầy, yêu như yêu một thần linh. Tình yêu của họ lạ lùng như những mối tình trong huyền thoại Hy Lạp, Thu Hải yêu một vị Hoà thượng. Thầy của chàng, Thầy của nhiều người trẻ hôm nay Thu Hải đã khóc khi kể chuyện về Thầy cho tôi nghẹ Nó là bạn thân của tôi từ đệ thất, lớn lên theo gia đình trở ra Huế học đồng khánh rồi gặp Thầy, rồi tôn thờ mãi mãị

Tôi đã cười ngất khi nó tâm sự rằng nó yêu một vị sư. Tôi không tin, tôi nói với nó rằng đó chỉ là một sự lầm lẫn của con tim, nó lắc đầu:

-Mai mốt mi sẽ hiểu tao, chính tao, tao cũng ngạc nhiên khi đối mặt với tình yêu của tao kia mà.

Bây giờ tôi hiểu, biết chàng đã có người yêu, hơn thế nữa, đã có vợ, biết rằng yêu chàng mình sẽ thua thiệt, nhưng tôi vẫn yêu

Tôi ra Huế học vì chàng, tôi không vào Sàigòn như ý gia đình muốn, tôi muốn được gần chàng dù để nhìn chàng yêu người đàn bà khác.

Một tiếng sét đã giáng xuống đời tôi, ngay phút đầu tiên trông thấy chàng. Chàng nheo mắt, chàng mỉm cười xách giúp vali lên lầu cho tôi, thái độ thật bình thản xa lạ, nhưng gần gủi như anh đối với em.

Tôi chới với khi nghe chàng nói với đám đông. Tôi thật sự ném mình xuống cơn mê bằn bặt, đôi mắt chàng như giòng sông trong cơn bão táp, nước cuồn cuộn chảy cuốn hút tôi trong cơn lốc xoáy của chàng.

Tôi ngụp lặn trong mối tình tuyệt vọng, nhưng đôi mắt chàng mỗi khi nhìn đã cho tôi cả một vùng trờ xanh tươi chứa chan hy vọng. Chàng làm tôi lao đao, chàng làm tôi ngất ngư và chàng dửng dưng yêu người khác.

Thế mà tôi vẫn không ghét chàng, tôi vẫn yêu kính chàng, và vẫn ngoan ngoãn nghe lời chàng.

Ngồi vào bàn học, trời không tối, trời sáng nắng như tôi vẫn bật lên một ngọn đèn, cái bòng đèn vàng này chính chàng đã mua về cho tôi, ánh sáng vàng như đốt lên một tình yêụ Tôi không học nổi, những tư tưởng thần bí của Planton làm tôi mệt trí, tôi viết nhật ký trên giấy hồng, đời con gái một lần yêu là một lần khổ:

….Huế ngày….

Mình ngồi đây, trước mặt là sách vở của chàng, mình thật đã biết yêụ Chàng đàn ông vô cùng, từ nụ cười nửa vời đến tia nhìn mênh mông xa vắng, mái tóc rũ xuống trán, dáng nghiêng buồn khi đi khi

đứng. Mình nghe xót xa, mình vừa viết vừa lấy quyển sách che đi nụ cười của Lan Chi, mình muốn quên bà ấy, mình không muốn thấy bà ấy bên cạnh chàng dù chỉ là ảo ảnh đi nữạ

Đã nhiều lần mình bảo với mình rằng hãy quên anh đị Hãy coi anh như một người con trai mình đã gặp. Thế mà hôm nào anh không ghé về nhà, mình đi ra đi vào không yên. Giòng sông khi đó, không có nắng, không đựng bóng mây, nên giòng sông đen như đêm. Le lói ánh đèn dầu từ những con thuyền lênh đênh trên nước sông. Huế như chìm xuống với giòng sông yên lặng, xoá mờ tất cả những trái tim bừng bừng yêu nước, những ánh mắt chan chứa tình tự dân tộc. Chỉ còn lại một sự yên lặng lờ khó hiểụ Tôi ngồi nhìn ảnh chàng, quyển sách đã che đi khuôn mặt đa tình từ mắt cười, từ đôi môi dầy của bà ấy Nhưng anh ơi! Làm sao em quên…

Mình gục xuống tóc loà xoà che kín hai vai run run.

Tôi leo lên giường nằm đợi chàng, đời gì nữa mà đợi, chàng đi như chim lang thang như du mục, không biết ngày mai đã có thông cáo đi học chưả Nằm nhà mãi nản không chịu được.

Buổi sáng Huế trong sạch quá, nắng thật tươi và thật êm. Con gái Đồng Khánh ùa về đây làm ngợp con đường xanh lá. Áo trắng vờn gió cho tóc thề bay bạ Tôi là con gái, mà đi không đành, cứ đứng một góc đường nghe các cô cười rúc rích trong chiếc cổ mềm, sau quai nón tím ngắt, thầm như tình yệu

Chàng vẫn chưa về, nên tôi muốn đi chơị Tôi không thể vào ra trong phòng mà lòng chùng như nốt nhạc sầu, con đường Lê lợi ngàn năm vẫn trữ tình, như giòng sông cho gái huế chất thơ không bao giờ cạn, tôi đến với Thu Hải, ngôi nhà cổ kính cuối con đường lát gạch và vòm cổng rêu phong và hàng dậu cây cắt tỉa cầu kỳ.

Thu Hải mặc áo màu hoa cà, tóc cột lại bằng sợi thun nhỏ, màu tóc mun, êm như trời đêm, đôi mắt long lanh sáng, chiếc răng khểnh dễ thương hé ra sau đôi môi hồng:

-Ủa Trang, đi mô mà sớm rứả

Tôi cười:

-Hỏi vớ vẩn, khách đến thăm không mời vaò nhà còn hỏi đi mô.

Thu Hải nheo mắt:

-Sời ơi, cũng bày đặt nói tiếng Huế của người ta nữa hỉ? Nghe vui ghê a tề.

Hải kéo tôi ra vườn sau, cây trái triũ ngọt:

-Ra đây ta hái nhãn cho nhà ngươi ăn, chịu hôn?

-Chịu quá, gái Huế tụi bây chỉ có cái đó ăn người thôi mà….Này Hải, mi thấy tình yêu thế nào, người ta khổ hay người ta vui khi yêu nhau hả mỉ

Hải nhìn vào đôi mắt tôi, tôi quay đi như trốn, nó lắc đầu:

-Khó trả lời quá, nhưng mi hỏi làm gì? Mi yêu ai hay saỏ Mi cứng lắm mà.

-Cứng mềm khỉ gì, người ta hỏi thì cứ trả lời đi đã nào, lúc này mi có gặp Thầy không?

Hải thở dài len lén nhìn quanh:

-Khẽ chứ mi, người ta nghe được thì chết, khó gặp lắm mi, tao đang buồn đậỵ

-Sao vậỷ

-Yêu oái ăm như tao chỉ thấy khổ sở và lo lắng, dĩ nhiên đã gọi là tình yêu làm sao tính toán được, nói thật mi đừng nói chuyện tụi tao với ai nghe, tao xin mi đó.

Đữ hôn làm như tao lắm mồm lắm miệng không bằng.

-Biết rồi, tao biết mi kín đáo nhưng cũng phải dặn cho chắc.
Cơm nhãn ngọt lịm trên đầu lưỡi mềm, nắng lọc qua lá cây óng ả như những giải lụa, Hải dựa lưng vào gốc cây:
-Hôm qua tao gặp Thầy được hai phút rồi Thầy biến mất ngõ nào trong chùa, tao tìm mãi không ra, lúc mà người ta ùn ùn kéo đến chùa đó. Thầy cải trang nhưng tao nhận ra được. này hôm qua mi có đi không? Kinh khủng, người đâu mà đông rứa không biết? Tao suýt ăn lựa đạn cay rồi chứ.
-Không, nhưng đứng một góc để…
-Để làm gì? Con ni hôm nay bí mật gớm dám mi là mật vụ lắm ạ.
Hải cười khúc khích. Tôi gắt:
-Buồn thấy mồ đi mi còn dỡn.
Hải kể lể:
-Thầy gần lắm rồi mi ơi, nhìn Thầy tao thắt cả ruột lại Đôi mắt sâu thật sâu và lúc nào cũng nhìn xa xôi, lúc nào cũng trầm ngâm lo lắng cho số phận quê hương mình. Nghĩ thật buồn, tuị mình không làm được gì cho quê hương cả, thỉnh thoảng làm một vài bài thơ y như rằng đăng báo là bị kiểm duyệt. Đói nghèo, nước mình nghèo quá, nhưng nếu được thanh bình thì đỡ biết mấy, thật ăn cơm với mắm ruốc hoài mà được tự do đi học, tự do sống, đêm không hồi hộp nghe súng nổ cũng sướng mi hỉ?
Tôi hỏi Hải ý nghĩ ôm ấp mãi suốt đêm:
-Mi có gặp anh Phong không? Đêm qua không thấy anh ấy về?
Hải cười nhẹ:
-Ăn thua chi, ông ấy lang bang lắm đừng lo, đã chọn con đường Cách mạng làm lẽ sống, thì đừng nói đến nhà cửa nữạ Mới chập tối tao còn gặp ông ấy ở trụ sở tổng hội sinh viên mà, chính ông ấy nói

tao nên về sớm, con gái không nên gan lì làm bận chân họ, bộ mi sợ….

-Có đêm tao thấy họ theo dõi anh ấy, ngại quá.

-Có gì lạ đâủ Mi chưa hiểu, ông Phong gan lì lắm, ông ấy là đảng tụ sinh viên ở đây mà, đâu có dỡn, điều chuyện vợ con thì hơi lạ một chút.

Tôi tò mò:

-Anh ấy lăng nhăng lắm hở mỉ

-Không lăng nhăng, điều yêu một bà hơi loạn, bà ấy sex không thể tưởng được. Mi biết ông Thu không? Bồ bà ấy đó, vậy mà ông tướng Phong của mình vẫn yêu mê mệt mới kỳ chứ.

Lòng tôi như có ai đang cầm dao cứa, tôi nghiến răng lại để đừng khóc, Hải vô tình:

-Kể cũng kỳ cục nhưng tình yêu mà mi, tao yêu Thầy không kỳ cục à…mi đừng sơ hở kẻo mạ tao biết thì chết tao nghe không?

Tôi chán nản rồi, buồn quá, chàng yêu bà ta cả xứ Huế đều biết, còn tôi, tôi chỉ là em gáị

-Thôi tao về.

-Răng rưá, còn sớm mà. Đi ngang Văn khoa mi có thấy thông cái bao giờ đi học không?

Tôi ngớ người:

-Ờ nhỉ, tao quên mất.

-Khỉ, có rứa mà cũng quên.

Tôi trở về ngang qua cầu Tràng Tiền cong cong những nhịp buồn, đong đưa gợi nhớ điệu ru con của mẹ. Tôi chợt khám phá ra có người đang có người đang theo tôị Người đàn ông kính đen đậm màu lầm lũi đi theo tôi, phải chi đó là một người trẻ, áo trắng, tóc mơ,

dáng dấp sinh viên tôi sẽ nghiêng nón làm duyên vì tôi biết cuộc theo dõi này rất dễ thương. Không, người đàn ông này nhất định không phải là sinh viên. Ông ta lớn tuổi rồi, người lớn không cất công đi theo con gái đậu

Tôi nhớ đến chàng và bắt đầu run, chân tôi ríu lại Tôi len lén nhìn lại, vẫn thấy ông mắt kính đen theo saụ Băng qua cầu tôi không dám men theo bờ sông có lối cỏ mịn nữa, tôi đi giữa đường cho đỡ vắng rồi trốn mau vào Văn Khoa, hy vọng ông ta không biết những ngõ ngách của trường bằng tôị

Đang chúi mũi vào những thông cáo, tôi giật mình quay lại khi tiếng người đàn ông vang ngay bên taị Ông ta đã đứng sát bên tôi từ lúc nào:

-Chào cô Mạc Tố Trang.

Tôi mở rộng hai mắt:

-Ông, ông biết tên tôi, cả họ tôi nữả

Ông ta cười:

-Còn biết nhiều hơn nữa kia, cô ngây thơ quá.

Ông hỏi tôi có chuyện gì?

-Tôi muốn noí chuyện với cô Mạc Tố Trang.

-Tôi không quen ông.

-Rồi sẽ quen.

-Xin lỗi, tôi không rảnh lắm.

-Cô phải đi với tôị

Đôi mắt hắn vẫn dấu sau lòng kính đen xì, nhưng nghe giọng nói hắn gằn mạnh, tôi liên tưởng đến đôi mắt quắc lên của hắn mà rùng mình. Hắn cười:

-Đừng sợ tôi chưa muốn bắt cô đâu, nếu cô ngoan tôi sẽ giúp cô

được nhiều việc lắm.

Hắn tiếp:

-Đi theo tôi, đi sát vào tôi như thường…

Tôi muốn khóc quá, trời ơi Phong, anh đâu rồi, sao không đến với em?

-Đừng sợ cô bé, hãy trả lời những câu hỏi của tôị

Tôi im lặng, hắn tiếp:

-Cô thường gặp Phong và Thầy của cô ở chỗ nàỏ

Tôi lắc đầu:

-Tôi chỉ biết họ ở nhà, tôi không gặp họ ở đâu hết.

Hắn lạnh lùng:

-Cô nghĩ sao về họ? Sinh viên có bao nhiêu người theo họ?

-Tôi không biết.

-Cô đừng dại, tôi có tiền. Tôi biết cô vô tội, nhưng cô coi chừng, tôi có tiền tôi làm được tất cả những gì tôi muốn. Đây cô nhìn xem.

Hắn mở hé cái cắp vẫn xách trên tay, loại cặp những tay áo phe hay dùng:

-Thấy chưả Hàng triệu bạc, cô nghe rõ chưả

Tôi mỉm cười:

-Vâng thưa ông, tôi nhìn rõ ông có nhiều tiền nhưng can gì đến tôi đâủ

Hắn cười nhưng miệng vẫn rít rịt:

-Tôi sẽ cho cô hết, và cho cô nhiều lần nữa nếu cô chịu hợp tác với tôị

Tôi nhìn hắn như nhìn một quái vật:

-Để làm gì?

-Cung cấp cho tôi những tin tức của họ, họ tin cô, tôi biết, nhất là

thằng Phong, hắn yêu cô.
-Yêu tôỉ Phong yêu tôỉ Ông lầm rồi, không bao giờ chàng yêu tôi, chàng yêu một người đàn bà có ba con rồị
Hắn cười:
-Không, đó không phải là tình yêu thật, hắn yêu cô và hắn chỉ tin cô. Cô còn ngây thơ lắm, nhưng không sao, càng có lợi cho tôi, bây giờ cô có muốn tiền không? Tha hồ ăn diện, tha hồ tiêu sàỉ
Tôi quắc mắt:
-Tôi không cần tiền, đừng nói giọng đó với tôi, ông đi đi….tôi không biết gì về họ cả, và nếu có biết tôi cũng không nóị Mà ông, ông là người của tổ chứa nào mới được chứ?
-Tổ chức tiền.
Tôi gật đầu:
-Ông có phải là người Việt Nam không?
-Đúng, trăm phần trăm như áo dài của cô, như mắt cô, như tóc cô là của con gái Việt nam.
Tôi gừ gừ trong cổ:
-Rồi sao nữả Bây giờ ông có tiền, khi ông có tiền, ông không còn là người Việt nam như chúng tôi nữa đâủ Bởi vì Việt nam nghèo lắm ông ơi, thôi tội nghiệp tôi, ông tha cho tôi về đi, cho tôi về làm người Việt nam nghèo đóị
Hắn gằn giọng:
-Câm đi, tôi cấm cô nói nữạ Trả lời cho tôi cô có bằng lòng hợp tác với tôi không?
Tôi lắc đầu dù tôi sợ run người:
-Cô biết tôi là ai không?
Tôi lại lắc đầu:

-Cô nên theo tôi, cô sẽ giàu có nhất xứ này mà không cần học hành khổ cực nữạ Học làm gì, ra trường cũng rách lắm cô, rồi lại đi dạy và đói dài chứ gì mà ham.

Tôi cười nhạt:

-Cám ơn ông, nhưng tôi không biết gì về họ hết, tôi chỉ là một người ở trọ trong gia đình đó.

Ông ta rùn vai:

-Thôi được, nể Mạc Dũng nên tôi tha cho cô, cô về đi và theo tôi, cô không nên liên lạc với họ nhiều

Tôi tò mò:

-Ông biết anh tôỉ

-Biết quá chứ, chào cô Mạc Tố Trang.

Tôi tròn mắt nhìn ông ta quay đi, một chiếc xe trờ tới, ông ta đóng xầm cánh cử chiếc xe lao vút đi cuối đường Lê Lợi đầy bóng cậỵ

Tôi trở về nhà, hoang mang và lo lắng cho chàng. Chàng vẫn chưa về! Người ta đã làm gì chàng? Giọng nói lạnh lùng gằn từng tiếng của người lạ, ám ảnh tôi đến nổi tôi không ăn cơm được nữạ Anh Hy và chị Nhơn chưa về, một mình tôi ngồi trước mâm cơm, lòng rối bời, dạ xót đau, lo sợ cho số phận người yêụ Tôi nghĩ đến bố tôi, cả một huyền thoại dài về cuộc đời cách mạng của ông. Bố tôi đã biệt tích sau một chuyến đi bí mật vượt biên giới Tàu Việt. Mẹ con tôi cho đến ngày nay vẫn không biết bố tôi còn hay mất. Ngày giỗ bố không có nhưng tôi sống và lớn lên như một đứa mồ côi chạ

Mẹ chắt chiu đời goá bụa, nuôi anh em tôi lớn lên trong cơ cực và phấn đấu không ngừng. Mỗi lần nghĩ đến mẹ, lòng tôi lại nao nao, xúc cảm dạt dào như lúa reo ngoài cánh đồng mơ ước. Mẹ một mình nuôi anh em tôi, hai trai hai gái với bàn tay gầy guộc của mẹ. Anh em

tôi lớn lên ăn học như mọi người Anh cả lại ra đi như bố ngày xưa đã ra đi cho lý tưởng của anh ấy Anh Dũng đành an phận lấy vợ để gần mẹ và lo cho mẹ. Chị Phượng đã lập gia đình, chỉ còn tôi, đứa con gái út trong một gia đình ngoan đạo điên cuồng yêu say đắm lãnh tụ sinh viên Phật tử ở đây Đời ngang trái đến thế là cùng.
Bây giờ chắc mẹ đang lần hạt những lời kinh đều đều buồn trước tượng Đức Mẹ hiền như tiên nữ. Mẹ có biết con gái mẹ điêu linh vì tình yêu nơi đây không? Anh Thế đã thuyết phục để mẹ bằng lòng cho tôi đi học xa nhà.
Mỗi khi đau buồn tôi lại nhớ mẹ để tìm thêm can đảm. Người mẹ yếu đuối ấy một mình nuôi bốn con thơ, một mình đem con từ phương Bắc xa xăm vào đây lập nghiệp với hai bàn tay trắng. Một mình sinh tôi nơi thành phố cổ kính này Có ai can đảm hơn mẹ tôi không?
Buổi chiều vẫn không một ai trở về, tôi nóng ruột quá, lòng tôi nóng như lửa đốt. Chàng không yêu tôi nhưng tôi vẫn nóng ruột, vẫn khổ sở vì sự vắng mặt bất thường của chàng. Tôi không thể quên chàng như tôi mong, tôi lại mặc áo lụa, áo lụa Hà đông, trời Sài gòn anh đi mà chợt mát…Không biết có phải vì yêu giòng thơ mềm trử tình đó của Nguyên Sa không, để thương vô vàn màu áo nâu sòng, màu đất quê hương tôi trên thân thể gầy gầy của Thầy
Tóc xoà dài sau lưng, tôi thẫn thờ tìm đường đến chùa Tôi phải hỏi tin tức chàng. Tôi phải gặp Thầy bằng bất cứ giá nào Con đường im vắng đầy bất ổn, tôi không ngừng nhìn lại sau lưng, tôi sợ người ta theo dõi tội Ngôi chùa hiện ra trong bóng cây, hàng sứ nở đầy hoa trắng chạy dọc lối đi tạo cho ngôi chùa một vẻ cổ kính lạ lùng. Ngói đỏ đậm màu thời gian, những thân cây sù sì như ngóng đợi một luồng gió mới chưa thổi đến. Những tam cấp bằng đá loáng thoáng

rêu xanh. Dưới kia vẫn là giòng sông uốn mình cam chịu, vẫn là giòng sông muôn đời nhớ mong.
Nhìn lại sau lưng một lần nữa, tôi theo ngõ sau bước vội vào chùa Tôi lần đến nhà trai, những tích nước trà những ly tách còn đó, nhưng người thì vắng bóng. Im lặng hoàn toàn ngự trị nơi đây, tôi đứng sau chậu cảnh nghển cổ nhìn dọc lối đị Áo nâu kia rồi….Thầy đến?
Tôi lặng người không dám thở. Thầy vẫn đi từng bước nhỏ dọc theo lối đị Mái ngói thì cong cong, thầy đi từng bước một hiền hoà và thanh thản như Trang Tử ngày xưạ Dáng áo nâu xao động nhẹ, đôi mắt gửi tận đâu đâu, đôi mắt sâu đen huyền bí như đêm Đông Phương.
Nắng chiều yếu ớt soi một vệt dài trên màu nâu đất mẹ của Thầy Đó là con người ghê gớm mà báo chí nhắc đến saỏ Bình dị hiền hoà như thế được saỏ Dáng Thầy gầy gầy, chỉ có đôi mắt, đôi mắt thật mênh mông thật ngậm ngùi và đầy nghị lực.
Tôi chờ Thầy, tôi đứng đây chờ Thầy để hỏi về chàng. Thầy không thấy tôi, vẫn đều đều từng bước trong hành lang dài Khi đến gần chỗ tôi đứng Thầy lại quay lưng đếm bước. Chuỗi bồ đề đen bóng trong tay Thầy, như tràng hạt huyền xinh trên những ngón tay gầy của mẹ. Nhưng sao giữa mẹ và Thầy là cả một hố sâu thăm thẳm cách chia
Tôi gọi khẽ:
-Thầy!
Tiếng gọi như hơi thở nghẹn ngào, nên Thầy vẫn bứơc đi tôi lại gọi:
-Thầy!
Thầy vẫn đi, Thầy suy nghĩ gì đến nỗi con gọi hai tiếng mà Thầy không nghẹ Thầy nghĩ gì? Ẩn sau mà da vàng ngăm đen đôi mắt sâu

và hàng mi rậm như hai bờ cỏ chứa chất những ý nghĩ gì? Tôi bàng hoàng gọi nữa:

-Thầy!

Tiếng gọi vang cao nghe như thiết tha, Thầy quay lại:

-Chào em, em tìm Phong phải không?

Tôi long lanh nước mắt, không gì giấu nổi tia nhìn xâu xa như xoáy tròn từng cơn lốc ấy.

Đạ thưa thầy, từ hôm qua đến giờ anh Phong không ghé nhà.

Thầy hơi lạnh lùng, phải nói là quá lạnh lùng mới đúng. Tôi ít thấy Thầy cười bao giờ, dù tôi vẫn biết người Á đông cười chưa chắc đã là vui, mà không cười chưa chắc đã là buồn. Nhưng sao tôi vẫn nghe xót xa, một nỗi buồn dịu vợi khi nhìn gương mặt bình thản ấy:

-Em nên về nhà đi, không nên ở lại đây nguy hiểm lắm, sau giờ giới nghiêm đêm nay Phong sẽ về nhà.

Thầy lại quay đi, biết ý Thầy tôi cúi đầu ra về, con người ấy vẫn thâm trầm như thế. Hình như Thầy đang mải suy nghĩ, thầy đang sót thương quê hương này. Tôi không quên lần đầu tiên gặp thầy ở trụ sở bí mật, tôi đã nói với Thầy:

-Em có đạo Công Giáo, em không bao giờ bỏ đạo của em cả, em theo anh Phong đến đây, vì em là bạn của anh ấy.

Thầy đã gật đầu nhìn tôi thật tha thiết, và từ đó Thầy dành cho tôi một cảm tình đặc biệt của Thầy.

Tôi trở về khi mặt trời đã đi ngủ, khi đèn đường vàng đã bật lên. Chị Nhơn ngồi chờ tôi ở bàn ăn:

-Trời ơi, em đi mô về đó Trang? Chị hết hồn.

-Em gặp Thầy.

Chị Nhơn nhỏm người dậy:

-Gặp Thầy

Đạ.

-Thầy nói gì không hở em, trời ơi! Thầy làm gì? Ở đâu hở em?

-Ở chùa suy tư và đi dạo như Trang Tử tiêu dao suy nghĩ về đời

-Nói cái gì như giảng kinh rứa Trang.

-Đêm nay sau giới nghiêm anh Phong về.

Chị Nhơn lẩm bẩm:

-Em gặp Thầy Thầy thoát rồi…

Tôi ngạc nhiên:

-Chị nói gì, sao chị nói Thầy thoát?

Chị Nhơn ngả người ra thành ghế:

-Chị tưởng Thầy bị bắt rồi chứ? Em gặp Thầy thật không?

-Thật, bộ chị nói em không thấy đường sao chị Nhơn?

-Không phải, sợ người khác cải trang rồi em lầm.

Tôi lắc đầu:

-Không bao giờ, vừa thấy mặt em thầy biết em tình anh Phong liền.

-May thật, thôi được em ăn cơm rồi đi ngủ, em không được lộn xộn, em ra đây để học.

Tôi cười buồn:

-Miễn cuối năm em thi đậu thì được chứ gì?

Tôi để đèn thức chờ Phong. Tôi phải gặp chàng để nói chuyện tôi bị theo dõi với chàng, tôi sợ họ, tôi sợ tất cả. Không gì khổ bằng chờ đợi, thời gian dài lê thê, giòng sông buồn tênh, đêm nay không có giờ, trời hừng hực nồng nàn như người đàn bà trong những ngày khó ở.

Tôi cố gắng đọc sách cho lãng quên, tiếng súng nổ vu vơ. Rồi đêm nay có nhiều người cũng chết ngu ngơ. Tiếng gõ mõ của chị Nhơn

buồn não ruột u uất như khói hương bay. Tôi lim dim nhớ chàng. Chàng và gương mặt xương xương, đôi mắt buồn, giọng nói lại xa vắng, rồi tôi lại nhớ người đàn bà ấy. Nếu đêm nay chàng không về, thì chắc chàng vào Đà Nẵng với bà ta rồi. Họ yêu nhau quá tôi khổ quá.

Tiếng gọi nào thật khẽ thật êm:

-Trang!

Tôi bàng hoàng:

-Anh về khi nào đó?

-Mới về, sao em chưa ngủ? Muộn lắm rồi, độ ni coi bộ em ốm đấy.

Tôi nói nhỏ:

-Em chờ anh.

-Đừng làm khổ anh Trang, sao em dám đến chùa lúc này, em điên hả?

-Em lo quá, em đi tìm anh.

Chàng ngồi xuống, tay ôm lấy đầu:

-Em không nghe lời anh phải không Trang? Anh muốn em đứng ngoài vụ này.

Tôi nói như khóc:

-Anh khinh em vừa vừa chứ, anh đừng coi em như con nít mãi. Em không thể làm khách lạ ngay trong quê hương mình.

Chàng nghiêm nghị:

-Giờ em muốn gì? Muốn cản anh phải không?

Tôi lắc đầu:

-Không, nhưng em sợ cho anh, sao anh không đi dạy học rồi cưới vợ, rồi mua nhà, mua xe như bạn bè của anh… như vậy có lẽ em bớt…anh hơn.

Tôi muốn nói tôi bớt yêu anh hơn, nhưng tôi ngồi im, nước mắt viền quanh mị

Chàng đứng lên:

-Đi với anh một vòng cô bé, anh cần nói với em, anh nghẹt thở rồị

Tôi định chạy ra xe, chàng ngăn lại:

-Đi bộ trong trường, thôi không đi xa được mô, giới nghiêm rồị

Tôi đi bên chàng như anh với em, không ôm ngang lưng, không lời tình tứ. Thôi cũng đành.

-Khi lo cho em ra đây học anh quên một điều Trang ạ: em lớn mất rồị

Chàng bâng khuâng:

-Mà không sao, em cứ yên tâm học, miễn đừng để ý hay lo lắng vì anh. Em hứa không hở Trang?

-Học suốt ngày, người lớn bắt em học, học khi súng nổ, học khi chúng ta sắp chết đóị Em cũng là người như anh, em có khác gì anh đâụ Hơn nữa có đề phòng cũng vô ích, buổi sáng em bị theo dõi và đe doạ rồi, em bắt đầu ý thức rằng em cũng lớn rồị

Chàng giật mình:

-Theo dõi doạ nạt? Mà ai theo dõi em?

-Làm sao em biết ai theo dõi, em chỉ biết người ta cho ta cho em trong thấy một cặp đầy tiền, toàn tiền là tiền, có lẽ cả đời mẹ em, chưa bao giờ làm chủ một món tiền to như thế, người ta hứa cho em ngay, nếu em cung cấp tin tức về anh về thầy cho họ.

Chàng thở dài:

-Anh đoán không saị Rồi em nói với họ làm saỏ

-Em từ chối dù em ham tiền, nếu có một phần tiền đó, việc đầu tiên em mua một cái đàn dương cầm thật đẹp, mẹ em nghèo quá…

Chàng buồn:

-Tại sao em từ chối

-Vì em yêu…ơ em yêu nước mình…

Tôi bậm môi, chút xíu thì tôi thành đứa con gái hư rồị Tỏ tình với một người không yêu mình là một điều vô cùng nhục nhã với một cô gái như tôị Tôi gắt:

-Vì sao mặc xác em, chỉ cần biết em không thèm đồng tiền phi nghĩa đó là được rồị

Chàng dịu dàng:

-Đừng giận anh, anh tin em đi ra bờ sông với anh không sao đâu, quãng này toàn công thự, an ninh lắm.

Tôi men theo bờ sông với chàng, chàng kể lể:

-Anh hiểu những gì em nói là sự thật, anh thương em lắm. trang chúng mình đều nghèọ Anh cũng thích giàu lắm chứ, bởi vì có tiền mình sẽ làm được tất cả, sẽ có tất cả và không có tiền, mình thua tất cả. Nhưng…

Chàng nhìn sâu vào mắt tôi:

-Anh tin rằng, nếu anh muốn có tiền, anh có thể có được. Với khả năng của anh, anh giàu có không khó khăn gì, anh sẽ mua cho em cây đàn mơ ước. Nhưng chúng ta giàu để làm gì khi mọi người chung quanh chúng ta thiếu ăn thiếu mặc. Chúng ta giàu có làm gì đây, khi dân tộc chúng ta 90% sống lê lết trong nghèo khổ điêu linh. Rồi chúng ta xây một dãy nhà lầu chọc trời bên cạnh những người bám theo ven nhà chúng ta trên đống rác? Chúng ta hạnh phúc với aỉ Chia xẻ với ai nữa đâỷ Còn lương tâm của anh và của em? Em sẽ nói rằng người ta nghèo mà mình giàu thì càng sướng phải không? tự ái, đó chỉ là tự ái Hạnh phúc phải được chia xẻ đồng đều mới là hạnh phúc, no ấm phải được chia xẻ đồng đều mới là no ấm.

Tôi đăm đăm nhìn chàng. Trăng sao trên cao cũng im lìm phản chiếu trên giòng sông hắt lên khuôn mặt chan chứa tình người của chàng.
-Anh, em hiểu rồi, đừng giận em, em chỉ nói với anh một sự thật.
Chàng chợt cười xoà:
-Anh nói hơi nhiều phải không, con bé khó chịu không?
Tôi lắc đầu:
-Em thích, ờ em mỏi chân quá, mình kiếm ghế ngồi đi anh.
Chàng nhìn quanh công viên bên bờ sông, người ta làm ghế đá quay mặt vào bồn cỏ, chẳng một ghế nào quay ra giòng sông để tôi và chàng nhìn trăng sao trên sông. Tôi vu vơ:
-Giá cái ghế này quay ra sông, phải thích không anh nhỉ?
Chàng đứng lên:
-Em thích là trời muốn?
Chàng dơ tay định xoay chiều chiếc ghế xi măng giả đá, tôi kêu trời:
-Thôi tướng ơi, đừng điên, ghế nặng lắm.
Chàng bướng bỉnh:
-Anh nhất định chiều em đêm nay
-Thôi để em khênh với anh.
-Không, hư bàn tay đẹp như hoàng hậu của em mất, mai mốt nếu lấy em về làm vợ anh sẽ không cho em làm gì cả, em đi ra đi vào, bếp này, phòng khách này, phòng ngủ này…chỉ đi ra đi vào cho anh nhìn thôi…
Tôi nóng bừng hai má:
-Anh này kỳ thấy mồ, đùa chi kỳ rứa
Chàng hì hục vậy rồi cũng đổi chiều chiếc ghế đá nhìn ra sông cho tôi ngồi xuống bên chàng, cười thật tươi:
-Chưa bao giờ thấy em bắt chước giọng Huế hợp tình như đêm nay

Tôi mơ mộng:

-Ước gì được mãi như đêm nay

-Không, sẽ thanh bình hơn, rồi mai mốt em dẫn anh về thăm Hà nội nữa chứ.

Chàng say sưa:

-Anh chưa biết Hà Nội đẹp thơ thế nào, chỉ nghe tả trong văn chương thôi đã thấy mê, có lẽ vì vậy anh hay mê gái bắc, để nhìn mắt họ anh tưởng như đang nhìn xuống Hồ Gươm xanh như mây

Tôi cười:

-Sời ơi, dân tranh đấu mà cũng lãng mạn nhỉ?

Chàng nhún vai:

-Phải lãng mạn mới tranh đấu được chứ. Bởi lãng mạn nên nhiều mơ ước, bởi lãng mạn nên từ chồi thiên đường giả dối, thứ thiên đường trong thành phố này

Tôi cười buồn:

-Anh bị ám ảnh rồi, lúc nào cũng như diễn thuyết ấy, em có phải là chuyên viên biểu tình đâủ

Chàng nói khẽ:

-Xin lỗi em nhé.

Tôi quay nhìn chàng:

-Anh có thể cho em biết tại sao có một địa vị chắc chắn như vậy, anh còn tranh đấu làm gì nữa không?

Chàng mồi một điếu thuốc thơm hương Pall mall tan bay xa dần trong gió đêm:

-Nói như em, anh tranh đấu vì bất mãn saỏ Em lầm rồi, anh và các bạn anh, những sinh viên trẻ và đầy tương lai nhất định không phải vì bất mãn mà tranh đấụ Trái lại vì quá thương cuộc đời, quá yêu cuộc

đời, nên anh phải bảo vệ phần quê hương còn lại này Nói chung thì còn thành phần nào có tương lại hơn sinh viên nữa đâu Bọn anh tranh đấu vì bọn anh quá yêu nước, bọn anh chưa hề bất mãn chưa hề bị bạc đãi Anh cũng nghèo, nhưng anh thừa biết anh còn giàu gấp vạn lần những người dân ven thành phố, những người bám ven phố phường, những người muốn trồng cấy mà không được trồng cấy
Tôi kinh ngạc nghe chàng nói Người tôi yêủ Không thần tượng thì đúng hơn, chàng cao xa quá, chàng xa xôi quá. Tôi thương chàng, vì nói chuyện, vì sống với chàng, tôi cảm thấy yêu quê hương thiết thạ
Chàng bàng hoàng:
-Ồ, đêm nay anh nói nhiều quá, anh không ngờ, thôi quên đi cô bé, cô bé buồn ngủ chưả Anh xin lỗi, anh không nói nữa đâu, đừng lọ
Chàng đưa tôi về:
-Hy vọng không ai xoay chiều lại chiếc ghế này, để mai sau hai đứa mình có một chứng tích chiếc ghế một mình nhìn ra sông…
Tôi ngập ngừng:
-Nhiều lúc em có cảm tưởng có hai con người trọng anh, Phong ạ. Một con người cách mạng như ba anh, và một thi sĩ đa tình.
Tôi vào phòng, dở quyển kinh thánh đọc một đoạn văn của Thánh

Bản Tango Cuối Cùng

Chương: 2

Tôi bị nhốt trong một biệt thự kín đáo từ hôm quạ Một tuần lễ xôi động nhất, tôi không ngừng theo dõi chàng, những cuộc gặp mặt thân mật cũng bị theo dõi Chàng vụt biến mất, không tăm tích, tôi như điên, cuồng đến chùa tìm cũng vô vọng. Thầy cũng biến mất cùng với nhóm bạn trẻ của chàng.
Tôi chới với, tôi đớn đau, tôi đến chùa mỗi chiều cảnh u mặt làm nát

lòng ngườị Gạt ra ngoài mọi khuynh hướng chính trị, tôi chạy đôn chạy đáo chỉ vì tôi yêu chàng.
Sự vắng bóng của chàng làm tôi điêu đứng, bỏ ăn bỏ ngủ. Tôi cố che dấu, nhưng lòng tôi tan tác đớn đaụ Những buổi chiều tôi lén lút đến chùa để dò tìm tin tức chàng. Tình yêu trong đau thương là tình yêu đầm thắm nhất. Những người bạn của chàng tranh đấu ôn hoà bằng cách xuống đường, biểu tình để đòi quyền làm người cho mọi người Việt Nam. Để mọi người anh em thân yêu được sống trong thanh bình. Mạng sống chúng tôi đâu có thể rẽ hơn một món hàng mãn được. Xót xa hơn mọi xót xa anh ơị
Một chiều, từ chùa trở về nhà tôi bị bắt, bị đưa về ngôi nhà kín cổng cao tường, có người ôm súng gác hai bên, cánh cổng sắt suốt ngày đóng im lìm.
Tôi đi ra đi vào như một nữ tù của tình yêụ Vì yêu anh tôi vào tù. Họ nhốt tôi trên lầu ba của một ngôi nhà cổ kính và sang trọng. Tôi không bị xiềng chân nhưng cửa đóng kín cô lập tôi trên lầu caọ Tôi đi ra đi vào, phòng khách, phòng tắm, rồi phòng ngủ. Mỗi bữa ăn, người đàn bà nghễnh ngãng nói như hét vào tai không nghe, đem cơm cho tôi, rồi lại lặng lẽ khoá kín cánh cửa nối liền với cầu thang. Hai hôm đầu, tôi cảm thấy thú vị, chưa bao giờ tôi được ở một căn phòng sang trọng như thế nàỵ Phòng tắm có bồn nước nóng lạnh, tráng men xanh ngát. Phòng ngủ có đèn hồng, có chăn êm. lại có người cơm bưng nước rót nữạ Tôi đọc sách, cả một tủ sách cho tôi đọc.
Chà, đi tù mà sướng thế này saỏ Nhưng cảm giác đó chỉ được hai ngàỵ Đêm nay tôi buồn bực quá, chân cẳng như phát cuồng, nhất là sự cô độc và nỗi nhớ mong dằn vặt tôi không ngừng. Tôi chợt hiểu ý nghĩa sâu xa nhất của hai chữ tự dọ Giường êm, phòng đẹp, thức ăn ngon nhưng không thể sung sướng nếu ta mất tự do, nhưng không thể vui được nếu ta không được nhìn thấy khuôn mặt người ta yêu dấụ
Tôi đứng lặng người trên balcon nhìn mông ra xạ Con đường thưa thớt bóng người, hai người đàn ông im lìm ôm súng canh dưới đó. người đi đường chắc không ai ngờ ngôi biệt thự này là một nhà tù. Tôi bàng hoàng run sợ nghĩ đến chàng và đến sự chết. Người ta có thể bắt chàng và có thể giết chàng nếu người ta muốn. Còn tôỉ Họ sẽ làm gì tội, hai tay tôi yếu đuối không một tấc sắt, họ muốn gì chả được? Nước mắt tôi chảy ra, tôi gọi thầm tên chàng, văng vẳng giọng nói vang cao khi gầm gừ, khi tha thiết rền rĩ của chàng trước đám đông.

Chàng và đôi mắt sâu đen, mắt một mí bí ẩn như đời chàng. Và nụ cười bình thản nhưng ngạo nghễ nhưng đắng cay Quanh năm chàng mặc áo sơ mi trắng tay dài, sắn lại hờ hững để cho tôi thấy rõ một khoảng tay dài, sắn lại hờ hững để cho tôi thấy rõ một khoảng tay trần rắn chắc như tia nhìn cuả chàng. Chàng cười, nụ cười cũng giới hạn, nhưng mắt nhìn thì xoáy tròn vào người đối diện như con nước của một lòng chảo dưới đáy biển. Tôi cũng bị mắt chàng cuốn hút như một kẽ vô tình lạc vào vùng xoáy nước để đời yêu mê, đời đời thương nhớ chồng của ngườị
Trước đám đông chàng như một thần tượng. giọng nói của chàng chạy lan trên đầu đám đông, xôn xao vang cao trên chín vạn từng mây người ta gào lên theo chàng và chàng mất hút trong rừng người trùng trùng lớp lớp đó.
Về nhà chàng là một triết gia hiền. Cười hiền, nói hiền. Tôi chưa bao giờ bắt gặp chàng nổi giận, hình như với chàng không còn gì đáng nói, không còn gì đáng giận. Chàng tử tế với mọi người, nên cuối cùng ai ai cũng thành người lạ mặt với chàng. Trừ người đàn bà đó, tình nhân của chàng.
Tôi yêu chàng, tình một chiều nên thầm kín nên thiết thạ Bị bắt đưa về đây, êm thắm như một chuyến xa nhà cũng vì chàng. Ngôi nhà im lặng, cái im lặng chứa đầy một sự đe doạ. Ngày lặng lẽ và đêm mênh mông. Tôi đứng tựa cửa sổ ngó mông ra xa, trăng sao lấp láy cái trên nền trời đen thăm thẳm. Xuống không được lên cao càng không nổi, tôi chỉ có ột khoảng không gian đủ để sống đủ để thở. Tự do trờ thành món quà trong thần thoại Người đàn ông đi kèm sát người tôi từ Luật Khoa về đã cười thật lạnh, khi tôi ngớ ngác sợ sệt theo ông ta:
-Cô tạm nghĩ ngơi vài ngày, như một thượng khách của chúng tôị
-Ông nói saỏ Tôi có làm gì để phải nghĩ ngơỉ
-Cô cần nghỉ, cô lên xe theo tôị
Tôi lo sợ:
-Tôi làm gì mà ông bắt tôỉ
Ông ta cười xoà:
-Ai bắt cô, chúng tôi mời cô đi nghỉ mát thì đúng hơn, chúng tôi muốn bảo vệ cô, người yêu của Hoàng Phong?
-Để làm gì?
-Để hắn ngồi im trong năm ngày
-Năm ngàỷ
-Vâng, năm ngày
-Sau đó, ông thả tôi ra chứ?

Đĩ nhiên.
Tôi là thượng khách thật. Bởi không có sợi dây xích nào cột hai chân, cột trái tim cho cạn khô máu để thôi đừng mơ ước tình yêu Chàng chính là một gông cùm, tình yêu là một nhà tù êm đềm nhất. Thành phố yên lặng một cách bí mật. Tôi mong từng ngày để được trở về nhà, được đi lại theo ý thích dưới những tàn cây rậm trong khuôn viên Quốc Học.
Người đàn bà già điếc nặng nên như người câm. Hét vào tai những câu hỏi cho bớt cô đơn, vẫn lắc lắc cái đầu lấm tấm những sợi tóc bạc buồn phiền cam chịu
Đọc sách đến nhức cả mắt, chán đời quá đành tìm khuây lãnh với những thiên tình võ hiệp của Kim dung.
Đúng ngày hẹn, thiên hạ đúng hẹn thật. Người đàn ông chờ tôi dưới phòng khách:
-Sao cô bé, khỏe không?
Tôi lạnh lùng:
-Cám ơn.
-Tôi cám ơn cô thì đúng hơn.
Tôi nhìn ông ta cười nhẹ, tôi gằn giọng, dù cố ngọt ngào, âm thanh từng chữ vẫn lạnh lùng vẫn cứng:
-Tôi về được chưả
-Mời cô theo tôị
Tôi ra khỏi nhà như tôi khi đến, còn một quãng đường nữa, tôi muốn đi bộ để trở về nhà đợi chàng.
-Các ông có làm gì anh ấy không?
Người đàn ông lắc đầu, tôi nói:
-Cho tôi xuống đâỵ
Tôi không muốn nhìn cái xe tráng lệ đó một lần nàọ Tôi nép vào lề cỏ để buồn và lọ Bởi kẻ thù và người tình thân lẫn trong nhau, nên cuộc tranh đấu không bao giờ ngừng. Bởi vừa thù hằn vừa thương yêu, nên không thể khai trừ nhau dễ dàng như mọi tranh chấp khác.
Nhà im vắng như mọi ngày, năm ngày với tôi dài, nhưng với những người bình yêu ngắn như năm phút.
Con Thẻo chạy ra:
-Ủa, cô vô trong đó mới ra hỉ? Thấy cô để nguyên áo quần em biết ngay cô sẽ ra mà.
Tôi không muốn cải chính, hỏi con nhỏ:
-Anh Phong đâủ
-Cũng mới về như cô. ủa, chứ không phải thầy cũng cô Đà Nẵng với cô à?

Tôi chạy lên thang:
-Còn ở nhà hở Thẻỏ
Con thẻo nói vọng theo:
-Cô ni kỳ thiệt đi mô như đi chơi, ra vô như đi chợ.
Chàng đang ngồi trong phòng đọc sách, bàn thờ Phật nghi ngút khói hương. Trán chàng nhăn lại, tóc rũ xuống che một phần trán rộng mênh mông. Tôi lặng người bám chặt hai tay vào thành cửa ngó sửng chàng. Tôi muốn lao vào người chàng, úp mặt vào vùng ngực mênh mông, hay nép người vào phiến lưng đó, với tôi là một thiên đường tuyệt vời say đắm. Tại sao chàng không thấy tôỉ Tại saỏ Chàng nghĩ đến ai và nghĩ chuyện gì?
Tôi nghẹn ngào:
-Anh!
Chàng đứng phắt lên:
-Trang, trời ơi Trang!
Tôi ào về phía chàng. Hai tay tôi dang ra, hai môi tôi mấp máy, nhưng tấm ảnh bà ta, đôi mắt đa tình, đôi môi đam mê, bắt tôi khựng lại Mắt khép lại mắt ơi, chàng của người ta, mình chỉ là em gáị Mặt tôi sượng ngắt, giọng tôi lạc lõng như thể ai đang nói qua môi tôi, qua đầu lưỡi mềm hờn tủi của tôi:
-Anh vào Đà Nẵng không nói với em được nửa câu, để em…để em…
Chàng thở dài:
-Anh kẹt mong em hiểu cho anh, anh phải lánh mặt vì….
Tôi chán nản ngồi xuống bên chàng:
-Vậy mà em tưởng anh bị…em đi tìm và bị giữ lại làm thượng khách. Trong khi em tù, cứ nói là bị tù cho oai, thì anh vào đó với bà tạ Anh sướng thật và tàn ác thật. Đời em chưa gặp ai ác như anh.
Chàng dịu dàng:
-Anh biết! Anh đến tận nhà xem thử em có về không. Anh biết em bị nên chiều nay anh ngồi nhà chờ em. Chờ em từ lúc sáng đến năm giờ chiệụ
Tôi tránh đôi mắt chàng, bởi tôi sợ tôi sẽ chết đuối mãi hoài trong đôi mắt vừa đa tình vừa xót xa đó.
-Trang!
-Gì anh?
-Đừng buồn anh nghe Trang.
-Em có quyền gì mà buồn anh, hoạ may chị mới buồn anh được chứ. Điều em thấy mình vô duyên.
-Không, Trang đừng nói thế, chính anh mới là kẻ vô duyên. Bạn bè

chúng vẫn nói anh vô duyên với tình yêu mà em.
Tôi cười buồn:
-Giờ đời thêm một người vô duyên nữa là em, anh nhỉ?
Chàng đứng lên:
-Thôi đừng nói giọng toàn ớt toàn muối đó nữạ Thấy em về còn tươi ri là mừng rồi, mừng hết lớn. Đi với anh, dám không?
-Không dám cũng phải dám, bị tù vì anh còn được nữa là đi chơị
Chàng cười:
-Nghĩ cũng buồn cười, chẳng đâu vào đâu cả, hết ẩn mặt lại ra mặt, như thể mình đang dự một cuộc chơi cút bắt với nhaụ
Tôi nheo mắt:
-Thấy em mập ra không?
Chàng cười:
-Đấy đà lắm, má tròn căn như thể người…
Tôi đỏ mặt:
-Anh nói bậy rồi nhé.
-Người ta chưa nói đã biết, con gái đời nay ghê thật.
Tôi lên xe với chàng, cái xe Lambretta cả năm không lau chùị Chàng phủi sơ sơ cho tôi ngồi sau lưng chàng. Tôi muốn vòng tay ôm ngang lưng chàng. Tôi muốn dựa vào lưng chàng, để gần thêm một chút nữa, để mê đắm hơn bây giờ, một thứ mùi thơm riêng từ yêu dấu nào Vùng gáy gờn gợn, phiến lưng gợi thèm. Nhưng tôi không dám, chẳng bao giờ em dám, dù em yêu anh. Tôi bấm tay xuống mép cái nệm cao su để khép nép ngồi xa chàng.
Những con đường thầm lặng ngủ yên dưới bóng cây Nhà hai bên cũng cửa đóng then cài, Huế kín đáo quá, một sự kín đáo giả vờ thật dễ thương, như đôi mắt ai đó cười sau vành nón, như mái tóc xao động dấu một luyến lưu thì thầm.
Chàng dừng xe trước cổng chùạ
-Em vào trước đi, anh cất xe đã.
Tôi ghé tai chàng:
-Thầy về hở anh?
Chàng gật đầụ
-Vào đị
Tôi theo dãy hành lang tối tìm đến nhà traị Nắng chiều còn một ít ngủ chập chờ trên cây, nên bóng tối tràn đầy Tôi quay lại cuống hành lang, chàng đứng đó dáng đen đi vì bóng tối Chàng vẫy tay ra dấu cho tôi đứng chờ, rồi đứng lại mồi một điếu thuốc, vắt chéo chân, dựa cột, trầm ngâm hút thuốc khói bay lên bâng khuâng cho anh thương nhớ aỉ Nhất định không phải để nhớ tôi, bởi vì anh chỉ cần

tiến lên vài bước để cùng vào thăm Thầy với tôi, để cùng mơ ước với tôị Anh không muốn đi chung với tôi, anh sợ mọi người hiểu lầm anh là của tôị buồn thật!
Chàng đứng đó dáng buồn tênh, tôi cúi đầu bước vào trụ sở của bạn bè chàng. Mọi người ngửng lên cười để chaò tôi:
-Mạc Trang, Phong đâủ
Tôi ngồi xuống đất sau khi cúi đầu chào thầy đôi mắt sáng quắc, đôi mắt nhiều lửa ấm, đôi mắt như được gom lại bằng triệu triệu vì saọ Đôi mắt như được vụt lên từ ngàn đuốc lửa, nên tôi run khi nhìn Thầy Mỗi lần nhìn thầy tôi run khắp ngườị Tôi khiếp sợ không đùa dỡn như thói quen.
Thầy thích ngồi bệt xuống nền nhà đá men vàng, vàng như màu đất, để tiếp chuyện những người thân. Đá hoa lau thật bóng, bạn bè chàng ngồi vây tròn quanh Thầy, tâm sự và mơ ước say mê. Thỉnh thoảng những khi mệt, Thầy thích nằm võng đay, màu sợi đay lâu ngày lên nước đen bóng như màu huyền. Nhịp đưa nào gợi nhớ điệu ca dao ngọt ngào của quê hương thanh bình ngày xưạ
Tôi ngồi xuống bên Thu Hải hỏi khẽ:
-Đến lâu chưa Hải
-Vừa đến xong, tình hình căng thẳng rồi và mình tạm thua, bởi mình còn yếu quá.
-Có gì lạ không?
-Không, điều Sinh Viên thích gặp thầy để lên tinh thần.
Tôi cười:
-Bộ xuống rồi
Hải lắc đầu:
-Hỏi anh Phong í.
Tôi nói nhỏ:
-Tướng còn đứng ngoài kia, chả hiểu làm gì nữạ
Hải im lặng nhìn thầy, nó chiêm ngưỡng Thầy như một thần linh. Đôi mắt sáng bằng vạn lần ánh saọ Giọng nói đầy nghị lực khi vang cao, khi trầm ấm, đều làm người nghe xúc động. Màu da sậm đôi lông mày hơi sếch và đậm nét như nét vẽ thẳng ương ngạch, ngự trị trên đôi mắt sâu thăm thẳm, trĩu nặng suy tư như đựng những lời nguyền của cây rừng gục ngã. Tôi nghĩ đến một giòng sông, một khu rừng, một ngọn núi, khi nhìn Thầy Thầy cương nghị quá nhưng ánh mắt vẫn chan chứa tình thương, vẫn đầy nỗi ngậm ngùi khi ngồi bên những người bạn trẻ. Thu Hải thì thào:
-Tao là đệ tử của Thầy, nhìn Thầy tao vẫn run như bị sốt Trang ạ.
Tôi gật đầu:

-Tướng Văn gặp thầy còn run nữa là tụi mình. Mà cũng lạ mi nhỉ. Thầy có dữ dằn gì đâụ
Thầy ít nói, giọng hơi lạnh lùng, nghiêm khắc, những lời nhắn nhủ và những niềm mong ước cho tương lại
Phong bước vào Chàng im lặng mất một giây trước khi đến gần Thầy Chàng là người Thầy tin cẩn nhất. Dáng đi chắc từng bước một, đôi mắt không ngừng ánh lên những lời thật vuị
-Còn ngồi chung với nhau ở đây là tuyệt rồi thầy nhỉ.
Thầy cười nhè nhẹ. Chàng nhìn Thầy Thiện.
-Con đề nghị hai Thầy đánh cờ cho sinh viên thưởng thức, bàn bạc mãi nhức đầu kinh khủng. Thầy nghĩ sao Thầỷ
Thầy đưa mắt nhìn Thầy Thiện rồi gật đầu:
-Được, Phong mang bàn cờ ra đây đi, chơi cờ cũng là một cuộc tranh đấu gay go nhất.
Thầy Thiện cười:
-Nên nhớ lần trước Thầy thua tôi một keo rồi đấy nhé, liệu lần này phục thù được không đâỷ
Thầy vẫn cười:
-Đôi khi khí quân như Thầy cũng thành công chứ, nhưng mà…
Thầy cười bỏ lửng câu nói nhiều nghĩa ấỵ Sinh viên háo hức vây quanh hai Thầỵ Bàn cờ nằm đó như một cuộc diện đã sẵn sàng chờ đợi vị tướng tài ganh đua trước thế sự. Tôi mon men đến gần chàng, mọi người mải vây quanh bàn cờ cho tôi tự do đến bên chàng.
-Anh bày đặt ghê.
-Cho vui em ạ, đời làm mình nhức đầụ
Thầy Thiện vào cuộc bằng một nước cờ thật bạọ Tấn công bằng một lối đánh thật liều Và áp đảo Thầy bằng cách thí quân thật nhanh. Chàng sáng mắt lên theo dõi, rồi nói nhỏ:
-Em thấy chưả Chơi cờ là một cách bày tỏ trung thực nhất tính nết của một ngườị Thầy bình thản ngay trong nước cờ, em thấy không?
Tôi nhìn đám đông vây quanh hai Thầỵ Mồ hôi rỏ từng giọt trên trán Thầy THiện rồi, những nếp nhăn như sâu thêm rõ thêm. Chàng của tôi cũng lao vào cuộc chơi, dù chỉ bằng mắt bằng ban tay vô tình xiết lấy tay tôi mỗi nước cờ caọ
Sinh viên ồ lên một tiếng kinh ngạc, không ai ngờ Thầy Thiện dám đi nước cờ gai góc đó. Chàng lẩm bẩm:
-Liều thật.
Tôi cười, mong cuộc chơi gay cấn hoài để chàng xiết mãi bàn tay tôị Đàn ông, họ có những đam mê lạ lùng và khác đàn bà quá. Họ mê chơi vờ, mê thể thao, mê sách hay mê nhạc và mê đàn bà? Còn đàn

bà nhất là con gái như tôi, hình như tình yêu là tất cả, đàn bà chỉ có mỗi đam mê đó nồng nàn say đắm thôị Những đam mê khác, sắm áo quần, son phấn, ăn vặt hình như chỉ là một ẩn dấu của đam mê tình yêụ Chàng quên tôi để theo dõi cuộc chơi giữa hai kiện tướng nên bóp đau tay tôị Hay chàng tưởng tôi là Lan chỉ
Tôi dặc tay chàng:
-Anh đưa chị Lan Chi đến đây bao giờ chưả
Chàng lắc đầu:
-Gì em?
Tôi giận dỗi:
-Em hỏi anh đưa chị Lan Chi tới đây bao giờ chưả
Chàng lắc đầu:
-Hỏi lẩm cẩm quá.
-Thì cứ trả lời đị
-Chị Lan Chi để anh dẫn đi phố, mua sắm áo đẹp, kim cương và….Đến đây làm gì hử, con bé lẩm cẩm?
-Còn em?
Chàng nhún vai:
-Anh chịu, xin tha anh câu này, vì chính anh, anh cũng không hiểu rõ lòng mình. Kìa, xem Thầy đến thua mất, Thầy chơi như không chơi, lừng khừng quá.
Thầy vẫn cười thật tươi, giọng nói vẫn bình thản:
-Thầy chơi sát ván quá, Thầy chơi cờ cũng giống như khi Thầy tranh đấu Thầy thí người quá. Thầy thí sinh viên của Thầy cho mục đích Thầy hay, hay lắm đó cũng là một yếu tố để thành công chứ. Tôi chịu, tôi không thể thí quân như vậy được, tôi quý từng quân cờ một.
Chàng nói khẽ vào tai tôi, hai má đã nóng bừng, chưa bao giờ tôi được gần gũi với hơi thở đàn ông của chàng như hôm nay. Mùi thuốc lá hăng hăng mùi đàn ông nồng nàn…thứ hương thơm riêng ủ kín một góc tình yêu nào đó, từ mái tóc bồng bềnh toả ra nhè nhẹ:
-Trang, anh phục Thầy giữ gìn từng quân chốt như vậy không phải dễ đâu nhé.
Tôi cười chúm chím. Tôi không hiểu gì mấy những lối đánh cờ tướng. Chỉ thấy sinh viên có vẽ hoan hô Thầy, ủng hộ lối đánh dè dặc giữ quân của Thầy khi chơi cờ. Thầy Thiện đỏ mặt và có vẻ nóng nảy khi di chuyển những quân cờ.
Thầy giữ quân hoài, nâng niu gìn giữ từng quân chốt. Trong khi đó thầy thiện hăng say sử dụng hết quân này đến quân khác. Sinh viên lo Thầy sẽ thuạ Lừng khừng dè dặt đôi khi cũng thấy bại trước một đối thủ quá hung hản.

Chàng thở dài, nói với tôi:
-Chắc Thầy thua như đã thua nhiều lần em ạ. Thời giờ quý người hơn của chưa chắc đã là người khôn.
Tôi mỉm cười:
-Em không biết đánh cờ, nên chả hiểu gì hết, nhưng em thấy Thầy của anh quá trầm tĩnh. Em sợ những người trầm tĩnh hơn.
Sinh viên vỗ tay rồi, Phong rướn người nhìn vào bàn cờ, chàng hân hoan:
-Với một quân chốt Thầy thắng một tay cờ bí hiểm, tài thật.
Thầy mỉm cười:
-Lần này Thầy thua tôi rôì nhé.
Thầy Thiện cũng mỉm cười:
-Tôi rối trí vì sinh viên ủng hộ Thầy
Hai Thầy đứng lên, rồi hai chiếc võng nào đó quen thuộc để hai người bàn bạc, tôi đưa mắt nhìn Phong. Phong hỏi khẽ:
-Mình về nghe Trang.
Tôi gật đầu:
-Em đói bụng quá anh ơi
Chàng nhăn mũi:
-Biết mà, chứ người ta gọi là bé lại giận cho coi, đi đâu cũng nhớ ăn hết trơn.
Tôi phụng phịu:
-Bộ anh nhịn đói
-Sao không, anh có thể tuyệt thực một tuần lễ, cô quên rồi à?
Tôi trề môi:
-Em chả dại tranh đấu kiểu đó tổn thọ thí mồ.
Chàng lắc đầu:
-Chìu đàn bà con gái tổn thọ hơn nhiều, đi ăn cô ăn như mèo rồi cứ than đói cả ngày
Đêm về rồi, sao khuya lành lạnh. Gió từ giòng sông lồng lộng đưa lên. Tôi ngước mắt tìm một vì sao sáng nhất, để vờ lạnh lùng với chàng, như chàng đã lạnh lùng với tôi Gương mặt chàng thoắt bỗng xa xôi, tóc rũ xuống trán, mắt mờ dưới saọ Chàng không yêu tôi, chàng không nói gì hết, chàng chung thủy với cơ chàng là người đàn ông chặt lòng chặt dạ chỉ biết có một người đàn bà. Đêm dễ thương thế này, đêm chìm với giòng sông. Tóc tôi bay gần chàng biết mấy, những sợi tóc như muốn quấn quít lấy môi chàng, nhưng chàng thì vẫn xa xôi nhớ về người khác.
Tôi nóng bừng hai má. Tôi giận tôi vô cùng, đã bảo người ta khi mình, người ta coi mình như trẻ con, tại sao mình cứ yêu người tạ

Tôi đi dang ra không muốn gần chàng nữạ Tôi lùi lại phía saụ Chàng ngạc nhiên:
-Sao thế em mỏi chân hử? Đứng chờ anh lấy xe nghẹ
Tôi lắc đầu, môi hờn mắt giận, nhưng chàng quay lưng rồi, có hờn giạn cũng thế thôị Tôi không nhìn theo chàng nữa, chàng nổ máy xe, tôi thờ ơ quay đị
-Trang, lên xe đi lẹ lên.
Tôi đứng im lặng không nhúc nhích. Chàng cười:
-Hờn hở. Đói bụng rồi tính ăn vạ ở đây hở cô bé tham ăn. Lên xe đi, rồi anh đền một chầu cơm hến tuyệt lắm cưng ơị
Mặc, tôi vẫn quay đi nhìn mông ra bờ sông. Chàng đành tắt maý xe dựng cạnh rồi bước đến gần đặt tay trên vai tôi:
-Trang, anh xin lỗi mà.
Tôi rưng rưng nước mắt, giọng mềm xuống:
-Anh biết em buồn gì không mà xin lỗị
Chàng lắc đầu:
-Chịu, em giận anh phải không?
Tôi gắt nhẹ:
-Đã bảo em không có quyền gì hết. Em lấy quyền gì mà giận anh chứ? người ta chỉ giận nhau khi nào người ta yêu nhaụ Còn em…
Chàng thở dài:
-Tụi bạn anh nó thấy cười chết, đi đã em.
-Cười, anh sợ tụi nó cười thì đừng rủ em đi nữạ Đi với em rồi sợ cười thì đi làm gì.
Chàng xuống nước:
-Thôi, anh xin, giận gì thì nói đị Đừng làm anh buồn, em đâu có muốn anh buồn phải không Trang?
Tôi giận hờ ngồi sau lưng chàng. Vén nhẹ tà áo, nâng nhẹ đôi chân. Chàng nói trong gió nên văng vẳng như vờn trong tóc:
-Đưa tay cho anh đi, anh sợ em buông tay ngã xuống đường quá.
Tôi hất bàn tay chàng đi nũng nịu:
-Anh làm như thương em lắm í.
-Anh thương thật chứ làm như gì nữạ Trang không hiểu anh thì đời còn mong ai hiểu cho mình nữa đâỵ
Tôi không bám vào người chàng. Tôi không đủ can đảm, dù tôi thương vô vàn phiến lưng chàng. Chàng cười khẽ:
-Con gái Bắc khó bỏ xừ đị
-Sao không nói thêm là đanh đá nữa đị
-Anh thích cái nết chua chua đó.
-Trời ơi, dám nói con người ta chua bao giờ không?

-Thì ngọt, ngọt như dao sắc.
Tôi hết giận chàng rồị Mỗi lần hết giận lại thấy thương và yêu tha thiết hơn trước. Tôi vờn tay sau gáy chàng, tôi muốn đặt lên đó một nụ hôn, nhưng rôì tất cả vẫn là mơ ước. Tóc tôi bay bay, tóc dài ơi ta thương mi ghê, mi quấn chàng suốt đời cho ta đi, đừng buông ra nữa nghe tóc ơị Những sợi tóc mỏng như tơ trời vờn lên má chàng, tôi không đủ can đảm giữ chúng.
Chàng nói khẽ:
-Trang ơi, em dùng dầu thơm gì dễ thương rứả
Tôi xúc động:
-Đố anh đó.
-Chịu, mà dễ thương quá.
-Đừng tán một thứ dầu thơm như thế.
-Mùi thơm của em chứ, chã lẽ của cây đa à.
-Cám ơn ông trời cho một đêm gió.
-Ghét…
-Thật không?
-Thật.
-A, anh biết rồi, mùi tương tư đúng không?
Tôi bối rối, chàng nhận ra mùi thơm Mal d'Amour. Tôi mua nó chai dầu thơm đắt tiền này, từ một chiều chớm yêu chàng. Trời ơi, anh biết mất rồị Không em không muốn anh biết, em muốn tình yêu mong manh mãi thế nàỵ Chàng dừng xe:
-Em ghê lắm nghe Trang.
Tôi e lệ:
-Ghê gì hở anh?
-Thiếu điều anh lao xuống sông vì em.
Chàng nhìn sâu vào mắt tôi:
-Em đẹp lắm, em biết không?
Tôi ngập ngừng:
-Đừng nhìn em như thế, em sợ.
-Vào ăn đi, anh nghĩ lại rồi buổi tối không nên ăn cơm hến, sợ nặng bụng không tốt, em ăn súp cho nhẹ rồi mai anh đền một chầu khác. Ngồi trước mặt nhaụ Có lẽ đi ăn với bà ta chàng sẽ kéo ghế ngồi sát bên cạnh. Tất cả những gì chàng cho tôi chỉ là thứ thừạ Từ đôi mắt thật tình từ lời trìu mến, cử chỉ săn sóc chiều chuộng. Đến những giọt xì dầu chan đỏ cho súp, những hạt tiêu cay rắc lên thịt. Tình yêu đậm mày cay nồng như tiêu anh cho em, nhưng mà được bao nhiêủ Khi nào có người ta anh sẽ bỏ em một xó nhà. Tình yêu cũng như bánh sơ cuạ Tình yêu như một món ăn đỡ lòng khi anh xa họ.

Mắt cay cay, tôi nhăn mặt:
-Khói thuốc làm em muốn khóc.
-Anh dụi thuốc lá đi nhé.
-Ồ! Không, em thích khóc, khóc nhiều cho mắt thêm trong thêm xanh. Những người con gái mắt trong là những người mau nước mắt.
Chàng kêu lên:
-Ủa, khóc thật à?
Tôi nghẹn ngào:
-Khi nào anh chiều chuộng em nhất, em thích khóc.
Chàng đưa khăn cho tôi:
-Vớ vẩn thật. Lau nước mắt đi, người ta chửi anh không biết chiều đàn bà.
Tôi chậm khăn tay chàng lên mi mắt, lên hai má cười gượng:
-Khóc, xấu đi phải không anh?
-Anh thấy em dễ thương hơn.
Tôi giữ khăn chàng lâu trên hai cánh mũi Cảm giác lâng lâng như tình yêu mọc cánh bay lên. tội nghiệp cho tôi, cầm được khăn tay người yêu mà run khắp hồn. Không biết khi người ta hôn được người yêu, người ta xúc động đến thế nàỏ Người ta có khóc không? Tôi len lén nhìn môi chàng, vòng môi hơn ngạo nghễ, hơi cay đắng ấy đã hôn chưả Lẩm cẩm nữa rồi, bà ta vứt đi đâu mà không hôn. Đôi môi tham lam ấy không hôn cũng không được.
-Nghĩ gì thừ người ra thế cô?
Tôi đứng lên:
-Về đi anh, em thích đi một vòng đường phố đêm âm thầm.
Chàng ra sau đạp xe cho nổ rồi dịu giọng:
-Em có mệt không?
Tôi lắc đầu:
-Không, em thức với anh cả đêm cũng được nữạ
Chàng chớp mắt có vẻ cảm động:
-Trang, anh thật vô duyên với tình yêu, anh kẹt em có biết anh kẹt không?
Tôi lại được ngồi sau lưng chàng. Một che chở êm đềm, gió lạnh chàng cũng che, nhưng tình buồn thì ai nâng niủ Tôi thường nhìn theo những cặp tình nhân chở nhâu trên xe ngày còn bé. Lớn lên một người yêu và một phiến lưng cho mình kề má trở thành ước mơ thầm kín. Tôi lại quên Lan Chi:
-Em thích đời mãi như thế nàỵ
Chàng trầm ngâm:
-Anh khác, anh không bằng lòng hiện tạị

-Anh có bao giờ bằng lòng. Này, tại sao anh không chọn một con đường bình thường. Để làm gì đây, khi anh lao vào cuộc tranh chấp mơ hồ nàỵ Một tổng thống chết vì những lý do chẳng ra gì. Thú thật, em không vui, anh thích đổi mới chứ gì, nhưng anh xem có đổi mới được gì đâu, hay chỉ rối ren thêm, nát nhàu thêm.
Chàng thở dài:
-Đàn bà luôn luôn thích đàn ông an phận.
-Anh tính kỹ đi, anh sẽ chẳng được gì, mình hành động phải tính lợi hại chứ. Lịch sử sẽ chẳng biết anh là aị Các mạng không phải là chánh trị. Khi nào cách mạng thành công, những kẻ làm cách mạng sẽ phải ra đi nhường chỗ cho những người làm chánh trị. Rồi người ta sẽ bỏ quên anh. Ba em đã có một dĩ vãng hào hùng của một đời kháng chiến. Để làm gì? Không ai biết đến ba em, chỉ có mẹ con em thiệt thòi và khổ sở. Em sợ cho anh….
Chàng dìu tôi dọc theo bờ sông, giòng sông lặng lẽ như mái tóc người thiếu nữ trải dài trên gối:
-Em nói đúng, cách mạng là đổi mới và cách mạng không phải là chính trị. Lịch sử đâu có nói lên đủ ý nghĩa một hy sinh. Anh yêu quê hương này và anh không thể bó gối ngồi nhìn quê hương rạn nứt. Anh cũng không cần lợi lộc, anh hành động vì anh thấy đó là một điều cần thiết. Như vậy, ra đi hay ở lại sau thành công là chuyện phụ thuộc.
Tôi nói khe khẽ:
-Em sợ anh sẽ có nhiều kẻ thù.
Chàng ném mẩu thuốc gần tàn vào lùm cỏ ấm, giọng thật xa xôi:
-Anh hy sinh cả đời anh cũng được nữa, anh quên chính cái tôi của anh. Anh chỉ mong đất nước mình thôi đừng gian nan. Không thể làm nô lệ, dù chỉ một năm, dù chỉ một ngàỵ
Tôi chán nản:
-Em thèm một cuộc đời bình dị.
-Sẽ không có được nếu vận nước vẫn còn điêu linh.
Tôi nhìn thẳng mắt chàng:
-Hình như người Huế anh, mỗi người tự tin mình là một ông Tổng Thống. Không phục ai, và không tin ai hơn mình. Em thấy rõ, ẩn sau bộ mặt lặng lẽ của thành phố, những còn người thầm lặng sống hai bên sông Hương, là cả một triều đại huy hoàng một ông quan chưa chịu nằm yên trong dĩ vãng.
Chàng gật gù:
-Mà thôi, mình nói chuyện khác đi em. Chuyện tình chẳng hạn.
Tôi cười buồn:

-Anh quên giữa anh và em có hình bóng một người
-Đừng nhắc nhở người vắng mặt.
-Anh sợ?
Chàng cười khẽ:
-Em sợ thì có.
-Nếu sợ em đã không đi chơi với anh.
Chàng nhìn đồng hồ:
-Khuya rồi, mình về em nhé. Em thứa khuya nhiều sẽ xấu đị
-Em xấu từ lâu rồi
-Bậy nào, ai nói em xấu anh đánh bỏ xừ.
Tôi cười, chàng nói tiếng Bắc khó nhịn được cười Lên xe hai phút thôi về đến nhà rồi Mong đường dài thêm đường vẫn ngắn. Tôi bỏ vào phòng, chàng chợt cười sau lưng:
-Em chơi xấu anh nhé.
-Cái gì anh nói em xấu hoài nhé.
Chàng cầm quyển sách tôi che mặt bà ta trong khung ảnh hai người lên:
-Thỉnh thoảng em lại quên cho chị thở, em che kín thế này anh cô đơn suốt đời thì saỏ Ai vào đây thương anh.
Tôi gắt cho đỡ ngượng:
-Đẹp lắm đó, khoe hoài Thôi chào ông cù lần tôi đi ngủ.
Chàng huýt sáo Tôi phụng phịu:
-Ghét cái mặt.
Anh chung thủy Tôi thích người đàn ông chung thủy với vợ, nhưng trường hợp này thì tức không thở được. Tôi rón rén vào phòng tắm trút hết mọi mảnh vải, mọi sợi dây, vặn nước thật mạnh khắp người, cho tình nguội bớt đi, cho nguôi quên những cơn rạo rực, những cơn thèm khát. Nhắm mắt lại đi, đừng tự nhìn mình kẻo lại đỏ mặt vì những tưởng tượng vu vơ. Chàng không thèm ngó đến mi, chàng có một hoả diệm sơn hừng hực nằm chờ trong đó. Hoả diệm sơn bao giờ cũng nung nấu hơn một ngọn đồi thoai thoải hiền lành.
Cỏ xanh êm không thể sánh với rừng già. Buồn cho mình là kẻ đến sau, lại không có những đường cong hấp dẫn mạnh như người Tôi khoác vội áo ngủ, rồi chui vào mùng, thao thức nhớ anh. Trong giấc mơ huyền hoặc bắt gặp anh đi lang thang trong rừng hoa vàng. Tôi gọi anh mãi mà anh không nghẹ Nụ cười anh bay lên cao rạn rỡ và gương mặt ấy tan biến như một đám mây xạ
Tôi lặng lẽ nhìn lên ban giáo sư. Buổi học đầu tiên sau những ngày bãi khoá với một giáo sư từ Sàigòn bay rạ Cái nôn nao dấu kín trong mọi tia mắt, người ta không còn là những cô bé, những cậu bé dưới

trung học nữa rồị bắt đầu một nghề mới, nghề làm ngườị Không nhắm mắt vâng theo thầy cô như lúc nhỏ. Tự chọn cho mình một chỗ ngồị Tôi mỉm cườị Thầy đang nhìn tộị Rõ ràng thầy đang nhìn tôi, Tôi bối rối cúi mặt xuống, khi ngước mắt đưa lên vẫn thấy nụ cười và đôi mắt ấỵ
Thầy Thịnh dạy Triết, hình như chưa có vợ. Các cô sinh viên bàn tán một cách sung sướng chuyện thầy muộn vợ. Đôi mắt hơi mơ mộng dưới gọng kính trắng. Dáng dấp có vẻ nhàn hạ. Thầy ngồi trước cái bàn rộng bằng gỗ quí trang trọng. Và những quyển sách dầy cộm như tự điển. Giảng bài, nhìn học trò, cười nhè nhẹ, đẩy gọng kính lên, đặt kính xuống bàn, rồi lại đeo kính lên. Những cử chỉ nhìn không chán mắt con gái chưa chồng. tất cả những mái tóc ngồi đây, tóc ngắn, tóc dài, tóc mềm, tóc quăn, đều chưa có chồng, nên đều nhìn thầy như ngóng trông, như mời gọị
Một ông giáo sư đại học chưa vợ, báu vật cho thành phố Huế này rồi, buổi học đầu tiên mà học với ông ni chắc cuối năm đám cưới rinh hết các cô xa giảng đường mất thôị
Tôi nhớ chàng, nên cười thật buồn. Nhỏ Hải ngồi bên cạnh che môi thì thầm:
-Bô ác mi hỉ?
Đám khen thầy bô cơ à?
-Sự thật vẫn là sự thật. Ông bô thì phải khen bô chứ.
-Trang thấy ông có vẻ trí thức quá.
-Chuyện, giáo sư không trí thức thì ai trí thức vào đây nữạ
-Ông ấy là giáo sư thật thụ hở mỉ
-Ừ thật thụ, tao hỏi kỹ rồị Phong của mi mới là phụ khảo thôị
Tôi cười:
-Biết rồi, nói mãị
Hải nheo mắt:
-Người ta nhắc đến cái tên mắt sáng lên còn làm bộ.
-Sời ơi, ba cái chuyện lẩm cẩm. Thôi ông nhìn tuị mình kìạ
Hải trề môi:
-Tại mi đẹp nhất trường, nên ông nhìn mi đó.
-Thôi tôi xin bà, bà đừng có nói móc họng người ta như thế nữạ
Những lời giảng ấm và tròn, những ý tưởng thâm trầm sâu sắc vang trong lớp học. Sinh viên chăm chú nghe như đang chăm chú nhìn. Ghi bài, một cực hình êm đềm của sinh viên những cây bút nguyên tử nhiều khi chạy không kịp môi thầỵ Nhăn nhó bỏ trống một khoảng giấy rồi dịu xuống khi nhìn thầy chìm trong giòng tư tưởng.
Hai giờ học, có nghĩa là hai giờ ghi bàị Ngón tay giữa bị méo đi vì

thầy, thầy biết không? Văn sĩ lệch đầu ngón tay giữa, cao vọng còn có lý do hãnh diện, tụi em còn đi học, méo mó bàn tay coi thảm quá. Hải đang vẫy tay dưới gầm ghế thì thầy đứng lên. Hết một giờ rồi Sinh viên lục đục xô ghế đi theo thầy ra ngoài hành lang. Học thầy bốn giờ kia Tha hồ cho các cô chiêm ngưỡng.
Tôi đứng xa để nhìn sinh viên vây quanh thầy. Vuốt nhẹ tóc mềm, giữ lại vạt áo và chớp khẽ hai mi, thầy nhìn tôi Lạ thật thôi, hay là quen nhau từ kiếp trước?
Thầy tiến về phía tôi cười mím chi:
-Chị có hiểu bài không?
Tôi lúng túng:
Đạ thưa thầy hiểu ạ. Có điều thầy nói mau quá, em ghi không kịp.
Thầy lại cười:
-Nếu hiểu bài thì không cần ghi hết nữạ Ghi những ý chính thôi chứ.
Tôi đỏ mặt:
Đạ hiểu sơ sơ thôi thầy.
-Chết. Phải hiểu rõ vấn đề chứ, lần sau có chỗ nào hiểu sơ sơ nói tôi giảng lại nghẹ
Tôi cảm động:
Đạ cám ơn thầy.
-Sao lại cám ơn? À chị tên gì nhỉ?
Đạ Trang. Mạc Tố trang.
Thầy gật gù:
-Tên cũng lạ như người, Trang giống Anna Frank thật, cũng đôi mắt nửa buồn bả nửa ngây thơ, cũng dáng dấp mong manh.
Tôi ngạc nhiên, Thầy có thể lãng mạn văn hoá thế này saỏ Tôi tránh mắt thầy, ngó lên những hàng cây.
Một vài người đi tới, thầy cười cười quay lưng đi vào lớp. Tôi ngơ ngác nhìn theo, lòng xôn xao nên đôi má ấm hồng nên hai tay run run.
Đứng trên bục cao, giọng thầy vang lên:
-Để các anh, các chị có dịp thảo luận những vấn đề của các anh chị, như một vài người vừa đề nghị. Tôi muốn chúng ta kéo nhau ra bãi cỏ.
Họ ngạc nhiên lẫn thích thú hoan hô vang lên. Thầy trò lục đục kéo nhau ra khỏi giảng đường. Bãi cỏ non êm, gốc cây râm mát đầy xác lá vàng. Những chị mặc đầm có vẻ lúng túng khi phải ngồi xuống cỏ. Họ tìm cách nhờ các chị áo dài chịu trận dùm hai cặp đùi dễ thương của họ. Tôi ngồi trong vòng tròn ngay trước mặt thầy. Câu chuyện đưa về vấn đề tranh đấu của sinh viên từ lúc nàọ Vạt áo dài của tôi bị

kéo lệch để che hai chân trần của Ái Lệ.
-Khỉ, ai biểu diện đầm cho lắm vào
-Ai biết ông ni gàn ri, nếu biết tao mặc cha cái quần pát cho rồi
-Xí đi học mà diện pát người ta chửi cho mục mả.
Ái Lệ nhún vai Con nhỏ nổi tiếng kiêu kỳ, ngồi đâu ngực cứ ưỡn ra như tài tử. Tôi nhớ Lan Chi, bộ ngực trắng như thạch cao, mát như bột sau lớp mỏng khiêu gợi Bộ ngực như hai ngọn núi hừng hực sắp phun lửa tình. Tôi nhìn ngực mình. Đồi cỏ này chẳng đô xộ tí nào Ưỡn ra cách mấy cũng thế thôị Buồn năm phút và kiêu ngạo năm phút.
Chàng đã làm gì trên hai đỉnh núi lửa ngùn ngùn đó của Lan Chỉ Ôi, lại nghĩ nhảm rồi, chia trí điệu này hoài dám cuối năm đậu cây chuối mất thôị Tôi lắc đầu như xưa đuổi hình bóng chàng, đôi mắt tình tứ mê đắm nhìn về trên núi mê man.
Thầy chậm rãi trả lời cho một sinh viên, mải nhớ chàng tôi không nghe được câu hỏi:
-Học trò bãi khoá tôi nghỉ dạy Học trò đi học, tôi xách cặp tới trường. Dạy, hay nghỉ bây giờ tuỳ thuộc học trò của mình. Thú thật tôi hơi buồn. Tôi công nhận các anh có lý của các anh. Các anh thẳng thắn nói lên tiếng nói của các anh. Điều mà người lớn chúng tôi không làm được. Nhưng thử hỏi trong hoàn cảnh đất nước bây giờ, tranh đấu có lợi gì không? Đã quá rối ren, chúng ta đòi cách mạng, nghĩa là đòi đổi mới, nhưng thử hỏi cách mạng là gì? Nếu không phải là một cuộc thay đổi những người cai trị. Không có lợi gì hết, tranh đấu chỉ làm tình hình rối ren thêm. Theo tôi, chúng ta nên học hành đều đặn để chờ đợi Tôi không nói tranh đấu là một thái độ xấu, nhưng tôi thấy chưa có lợi cho các anh và cho đất nước.
Một sinh viên dơ tay lên, thầy gật đầu ra dấu cho anh ta nói:
-Thưa thầy, em hiểu nỗi buồn của thầy, nỗi buồn của các giáo sư trong tình thế nàỵ Không ông thầy nào muốn học trò mình bỏ học rồi vào tù cả. Nhưng chúng em không thể ngồi khoanh tay nhìn một con thuyền phăng phăng trôi xuống vựa thẳm. Chúng em không thể tự bịt mắt mình. Bảo rằng tình trạng xã hội đã băng hoại rồi ngồi yên nhìn. Em thấy không thể ngồi yên nhìn một đống rác.
Thầy cầm một ngọn cỏ, mắt nhìn xa xôi:
-Tuổi trẻ bao giờ cũng hăng hái tin tưởng. Nhiệt thành có thừa nhưng các anh đã nhìn thấy con đường trước mặt chưả Con đường đó sẽ đưa các anh về đâủ Đưa đất nước này về đâụ Tranh đấủ Tranh đấu khi sức mạnh thật sự không có.
Thầy thở dài, gương mặt buồn u uất ngước nhìn lên caọ Tôi dụt dè

dơ tay tôi nhớ chàng, người yêu của tôi, và tôi phải nói Thầy trìu mến nhìn tôi, đôi mắt thầy làm tôi run cả hai môi:
-Những suy tư của thầy em thấy rất đúng. Mình yếu đuối quá. Cuộc chiến đã làm mình liệt người Ước chi đừng có chiến tranh, chắc chắn mình tiến bộ hơn mọi dân tộc khác. Thầy nói chúng em phaỉ chờ đợi, phải dè dặt tính toán thiệt hơn. Nhưng thưa thầy, em là con gái em thấy rõ chuyện nàỵ Chị dâu của em có năm đứa con. Lấy chồng sáu năm sinh năm đứa con. Em thấy rõ khi nào nó khóc chị em mới cho nó bú. Chúng em cũng vậy, chúng em phải gào lên chứ. Tự do không bao giờ cho không, thầy quên rồi saỏ Không gào không khóc lên, ai biết mình sắp chết đói mà cho ăn hở thầỷ Đáng nhẽ thầy phải giúp bọn em. Đất nước mình đã điêu linh, chúng em không thể ngồi nhìn, càng không thể nhắm chặt hai mắt.
Chữ điêu linh của chàng làm tôi nghẹn ngào khi nhắc lại Phong ơ em yêu anh. Em quay cuồng và miệt mài trong tình yêu đến nỗi em không biết thế nào là tình yêu nữả tại sao yêu một người đã có đủ tất cả như anh.
Tôi ngồi xuống cỏ, thầy nhìn tôi, những lời thầy nói đi thẳng vào tim tôi, nào là người lớn đàng buông xuôi, nào là thời thế quá ngặt nghèọ Nhưng tôi vẫn hiểu thầy muốn sinh viên đi học bình thường. Sinh viên có vẻ buồn, nên không ai mạnh bạo dơ tay nữạ Thầy trò lục ...c đứng lên để vào lớp ghi bàị Học đại học có nghĩa là ghi bài thật lẹ. Tôi vẫn mơ ước một đại học khác hơn, kiểu thầy trò socrate lang thang khắp phố phường.
Người ta tụ lại thành từng nhóm dọc theo hành lang, tôi đứng một mình, tôi thích đứng một mình để tự do nghĩ đến chàng. Sao mơ một đêm với chàng bên sông HƯơng.
Thịnh bước đến gần tôị Vẫn gọng kính trắng trễ trên sóng mũị Vẫn nụ cười nửa bao dung, nửa mỉa maị Tôi gật đầu chào thầỵ Thầy mỉm cười:
-Tố Trang có vẻ suy tư quá. Hay là làm thơ đó?
Tôi lí nhí:
Đạ không em đứng chờ giờ học ghi bài đây ạ.
Thầy xa xôi:
-Trang có hoạt động gì với anh em không?
Tôi lắc đầu:
Đạ không hoạt động hẳn, nhưng em thán phục thái độ dấn thân của bạn bè em.
Thầy lảng chuyện ngay:
-Tôi có vài quyển sách Triết rất hay, trưa nay Trang đến lấy về đọc

nghẹ Tôi….
Tôi ngạc nhiên rồi thích thú nói:
-Thật không thầy Em mê sách lắm thầy ơi Hễ có tiền là em mua sách. Chắc sách của thầy ở đây không có?
Thầy gật đầu:
-Tôi mang từ Pháp về, những đoạn văn chính thức của Platon. Những sữ liệu quí giá về triết học Hy lạp.
Tôi nao nức:
Đạ thế nào em cũng tới
-Trang biết cư xá đại học chưả
Đạ chắc Thu Hải biết.
Tôi nghĩ đến Thu Hải tôi sẽ rủ nó đi chung, đến nhà Thầy một mình kỳ lắm.
Thầy Thịnh có những cái nhìn thật tình, tôi bối rối nhìn xuống chân.
-Trang đi học có vui không Trang?
Đạ vui Thầy
-Tôi thấy trang có vẻ buồn buồn, Trang buồn tôi phải không?
Tôi lúng túng thật sự, tôi không dám nhìn thầy nữa:
Đạ đâu có…
-Tôi biết Trang không vui vì thái độ chịu đưng của tôi trước tình thế. Đúng không cô bé?
Tôi chớp mắt nhìn thầy, đôi mắt sau gọng kính vẫn đầm thắm nhìn tôi:
-Thưa thầy em kính mến thầy, và em biết thầy có những lý do của thầy
Thầy Thịnh cười nhẹ:
-Trang ngoan lắm, Trang ở Huế lâu chưả
Đạ mới vài tháng nay thôi, gia đình em ở Đà Nẵng, em trọ học ngoài này
Thầy kể chuyện Sàigòn thì phải, tôi nói với thầy tôi chưa biết Sàigòn. Nhưng tôi không nghe được nữa, dù tôi vẫn đứng gần thầy Chàng nện mạnh gót giầy da dọc theo hành lang dài Đôi mắt chàng quắc lên nhìn tôi như ngọn lửa toát ra đốt cháy lòng tôị Tôi đứng lặng người, môi mấp máy như muốn gọi chàng mà không dám. Thầy Thịnh vẫn vô tình cười cười nói nói Chàng lạnh lùng nhìn tôi từ xa, nhưng đến gần tôi, chàng không thèm nhìn tôi nữa, chàng đi sát vào tôi và lạnh lùng như tiền. Gót giày gằn từng tiếng, gót giầy hậm hực, gót giầy như nghiền nát lòng tôị
Tôi thẫn thờ nhìn theo chàng. Thịnh vẫn vô tình ngu ngơ kể chuyện. Nhưng người đại trí thức vẫn có cái tật ngây thơ bên cạnh những

khôn ngoan sâu sắc. Lòng tôi tê điếng theo từng bước đi nện mạnh của chàng.
Thầy Thịnh hỏi:
-Trang thích không?
Tôi ngơ ngác:
Đạ thích cái gì cơ ạ?
Thầy Thịnh nhíu mày:
-Ủa nãy giờ Trang không nghe tôi nói gì hết à. Tôi nói về đêm sài gòn.
Đạ…dạ em nghe chứ.
Tôi nói cho thầy vui, sự thật tôi còn lòng dạ nào để nghe đâụ Chàng giận tôi rồi, có nghĩa là chàng ghen khi tôi đứng bên cạnh một người đàn ông khác. Người ta chỉ ghen khi người ta yêụ Tôi sẽ thử lòng chàng, tôi sẽ làm chàng điêu đứng để chàng phải yêu tôị
Tôi hứa hẹn:
-Trưa nay thầy chờ em nhé, em sẽ đến đòi kẹo thầy đó.
Thầy THịnh mỉm cười:
-Sẽ có tất cả những gì Trang muốn. Hôm nay Trang học tôi bốn giờ phải không?
Tôi vuốt tóc làm duyên:
Đạ bốn giờ chứ tám giờ em cũng chịu nữa, thầy giảng bài hay muốn chết.
-Trời đất hay muốn chết cơ à?
Đạ hay muốn chết.
-Trang có chết không?
Tôi thẹn thùng cúi mặt, dấu hai gò má hồng. Thịnh cười quay vào:
-Vào học được chưa cô bé.
Tôi gật đầụ Thịnh chậm rãi bước vào giảng đường. Thu Hải chờ tôi cùng vào, nó nghiêm trọng:
-Con khỉ, tụi nó xầm xì mi với thầy đấỵ Mi làm gì mà cứ đứng lì với ông ấy hở?
Tôi nhún vai:
-Tao đâu có muốn thế. Mà có sao không?
-Không sao hết, nhưng mà kỳ lắm.
-Kỳ cái gì?
-Biết à. Tụi nó cứ chỉ chỏ mi hoài, tao sốt cả ruột.
-Kệ tụi nó.
-Tụi nó chửi mi dữ lắm đó.
Tôi bực bội:
-Chửi saỏ

-Chửi mi nôn chồng, vừa mới gặp ổng mi đeo như sam liền.
Tôi mỉa mai:
-Rồi tụi nó sợ xanh mặt à?
Thu Hải lắc đầu, mái tóc đen như màu đêm xao động thật dễ thương.
-Mi coi chừng, xứ ni mà mang tiếng rồi khó lấy chồng lắm nghe không?
Tôi le lưỡi:
-Ghê, tao có làm gì đâu mà kêu mang tiếng. Ổng hỏi chuyện chã lẽ tao che mặt chạy
-Tại răng ổng mới nói chuyện với mi chứ bộ.
-Tại răng thì mi bảo tụi nó hỏi ổng ấy, tao đâu có biết.
Hải khôn ngoan dặn dò:
-Thôi vô học, mi đừng có nổi điên nghe không, thế nào tụi nó cũng gây mi cho coị
Tôi kiêu hãnh:
-Tụi con nít tao khỏi có ngán đị
Thịnh ngồi trên bục caọ Tôi kiếm chỗ gần Thịnh nhất để ghi bài cho dễ. Tiếng xì xào nho nhỏ:
-Hứ ngứa chi mà ngứa dữ rứa không biết. Trường học của người ta chứ bộ bạ búng gì răng mà cua đàn ông như rứa hỉ?
Tôi cười gằn trong cổ, tôi ưỡn ngực ra trêu tụi nó. Lũ con gái dồn hết lên bàn trên mong lọt mắt xanh của Thịnh.
-Còn khuya, thứ đó để người ta chơi qua ngày, chứ ai thèm cưới mà mi lọ
Tôi đỏ mặt rồị Đó là câu chửi cay cú nhất. Tụi nó bảo tôi chỉ đáng cho Thịnh chơi qua ngày, còn cưới xin thì phải là tụi nó mới xứng kịa
Thịnh nhìn về phía tôi, đôi mắt Thịnh đằm thắm gởi một hẹn hò. Tôi mỉm cười, vì tôi biết tụi nó đang tức điên lên được. Thu Hải nhăn nhó:
-Thôi cho tao xin, mi đừng có trêu tụi con gái lắm mồm đó, nguy hiểm lắm.
Tôi che môi:
-Trưa nay tao ghé thầy mượn sách, mi đi với ta nghe không?
Thu Hải trợn mắt:
-Mi điên hả? Tao không đi mô.
-Không thì tao đi một mình.
Thu Hải lắc đầu:
-Thôi được, tao đi với mi, để mi đến phòng ông một mình có mà chết.
Tôi nheo mắt:
-Sao lại chết? Bộ ổng thịt taỏ

Thu Hải gắt:
-Không phải tao sợ ổng thịt mi, dù sao ổng cũng đường đường là giáo sư, tao ngại mi mang tiếng.
Tôi nói khẽ:
-Tao thương Huế của mi vì thế đấy Cái gì cũng sợ, ăn một cái kẹo giữa đường cũng sợ.
Hải xua tay:
-Thôi im đi cho tao ghi bài con khỉ.
Tôi cũng miệt mài ghi, ghi như máy Giáo sư bao giờ cũng có sách vở thật dầy trên bàn. Tôi có cảm tưởng nếu không có những quyển sách đó thầy dạy không được. Cũng như đàn ông bây giờ ra đường không có giấy hợp lệ tình trạng quân dịch không muốn làm đàn ông nữa
Giờ chơi sau đó, Thu Hải kèm sát tôi để những người đẹp Văn Khoa tỉ tê tâm sự với thầy Thịnh đưa mắt tìm tôi, nghĩ tức mụ Hải này quá thôi Tôi đành thở dài vậy
-Để tụi nó nói chuyện với ổng một chút, mi dành hết mi chết với tụi nó.
-Trời ơi, mi làm như đàn ông là một món hàng không bằng?
-Thế là cái gì?
-Họ là một người họ yêu ai mặt họ, dành dật kỳ thấy mồ.
-Bộ ổng yêu mỉ
Tôi hơi ngượng:
-Biết à.
Hải dí trán tôi:
-Tao mách Phong cho coị
-Hay chưa, người ta vợ con đùm đề sơ múi gì đến tao nhỉ?
-Vợ con người mà ăn thua chị
Tôi bâng khuâng thở dài Chàng đến văn khoa lúc nào mà tôi không hay, để nhơn nhơn nói cười với Thịnh. Bây giờ chắc chàng giận tôi, chàng khinh tôi lắm. Định chọc cho chàng ghen, nhưng sao tôi vẫn sợ. Tôi sợ mất luôn tình yêu của chàng.
Giờ học cuối cùng uể oải trôi mau Thịnh vẫn thỉnh thoảng kín đáo nhìn tôị Hết giờ Thịnh lên xe về nhà, tôi năn nỉ Hải:
-Đi với tao chút đi mi, tao lỡ hẹn với ổng để rồi người ta chờ kỳ lắm.
Thu Hải càu nhàu:
-Ai biểu mi hẹn ẩu, một lần thôi nghe chưả Thật tao cũng sợ mi luôn, mi liều không chê được.
Hải và tôi thập thò đứng trước nhà chàng. Một vila song lập. Mấy lần định bấm chuông, nhưng sợ một giáo sư khác ra thì ê mặt. Hải quả quyết với tôi, thường thường giáo sư Sàigòn ra họ hay ở chung với

nhau lắm.
Thịnh hiện ra như đang chờ đợi Chàng cười cười đi ra:
-Đến lâu chưa Trang? Bạn của Trang hả?
Tôi kéo tay Hải:
-Thu Hải bạn thân của em đó thầy
-Vào chơi hai cô, tôi để dành sách cho Trang rồi đó.
Hải ngạc nhiên ghé sát tai tôi:
-Ủa, mi quen ổng lâu rồi hở? Vậy mà dấu tao nhé.
Tôi ỡm ờ không nói một lời, đưa mắt nhìn quanh phòng Thịnh. Một cái giường nhỏ, góc trong cùng cánh cửa vào một phòng khác nhỏ hơn. Tôi thấy sách trên bàn, sách đầu giường, và sách trên tay Thịnh. Tôi kín đáo nhìn mắt Thịnh dưới lớp kính trắng. Đọc sách liên miên thế này hèn gì Thịnh không đeo kiếng cận.
Tôi cũng là một con mọt, bạn bè vẫn thân mật trêu tôi như thế. Nhưng tôi thua xa mấy ông giáo sư đại học này rồị Tôi mê sách hơn như tôi đã mê nhạc. Sách càng ngày càng đắt nên chỉ đi học nhờ. Đọc nhờ, cảm giác thân quen với quyển sách không có. Thịnh có những quyển sách mà vừa nhìn qua tôi biết cả đời mình không chắc mua được. Tôi nghe mến THịnh. Có lẽ vì chàng đồng bệnh với tôỉ Tôi trầm trồ:
-Trời ơi, thầy nhiều sách quá. Nếu em có một căn phòng đầy sách như thế này thì em sẽ ở lì trong nhà mất.
Thịnh cười, tiếng cười nhẹ như hơi thở:
-Tôi nhường phòng này cho Trang nhé.
Thu Hải ngơ ngác nhìn tôi, tôi bối rối cầm những quyển sách chàng để sẳn cho tôi nên không dám ngươi nhìn. Thịnh mở hộp kẹo màu:
-Mời Trang, mời chị.
Chàng không gọi tôi bằng chị như Thu Hải Chàng thản nhiên phân biệt, tôi vừa cảm động vừa lo lo, khẽ nhón lấy viên kẹo hồng. Thịnh nói nhỏ:
-Mời hộ bạn dùm anh đị
Tôi chớp mắt. Thịnh khôn khéo quá. Thịnh tiến chậm mà mau Chàng xưng anh với tôi thật dễ dàng và ngọt ngào Thu Hải khôn lanh vậy mà cũng lầm tôi với chàng chắc quen nhau mấy chục năm trước.
Hải ít nói, ít cườị Con gái Huế vẫn có cái tật dễ thương nàỵ Chút nữa bước ra khỏi phòng Thịnh hắn nói tía lia cho coị Hải chỉ biết cười, cười vu vơ thôị
Thịnh dịu dàng hỏi Hải:
-Ra đây học Trang có hay đi bát phố không chị?
Tôi vừa ngạc nhiên vừa thú vị. Hải vô tình:

Đạ thưa thầy không. Trang lười đi chơi lắm, lâu lâu đi với…
Tôi nháy mắt Hải ngồi im, vân ve chéo khăn thêu bối rối mười ngón tay gầy gầy.
-Đi với Hải một vòng hàng quà thôi thầy ạ. Dạ bị cái tật tham ăn.
Thịnh nói như reo:
-Hôm nào cho anh thưởng thức mấy món ăn đặc biệt của Huế nghe Trang.
Tôi thua chàng rồi. Tôi không thể xa lạ với người đàn ông này mãi được.
Đạ Trang có biết gì đâu thầy.
Thịnh dò dẫm:
-Trưa nay Trang có tính ăn thi với anh không Trang?
Tôi lúng túng:
Đạ để lần khác, em chưa nói nhà.
Hải cũng vội vàng:
Đạ cũng trưa rồi xin phép thầy.
Hải kéo tôi đứng lên. Thịnh đưa sách cho tôi.
-Trang đọc mấy quyển sách này đi nhé, hay lắm đấy. Lần sau anh sẽ mang thêm ra cho Trang.
Tôi lí nhí:
Đạ cám ơn thầy.
Hải cúi đầu:
-Thưa thầy, tụi em về.
Chàng đứng lại cười trước hiên nhà đầy nắng. Vườn cây xao động, tôi theo hải ra đường, Hải dài giọng:
-Con khỉ, vậy mà kéo người ta đi, làm như xa lạ nhau lắm í.
Tôi càu nhàu:
-Bộ tao đi một mình?
-Tao tưởng mi mới quen đằng này anh anh em em ngọt sớt mà. Biết vậy còn lâu tao mới đị.
Tôi không thể thú thật với Hải tôi mới quen chàng. Hải nheo mắt:
-Sướng nhé.
Tôi đỏ mặt:
-Sướng cái gì?
-Tình muốn chết còn làm bộ hỉ.
Tôi gắt:
-Mi kỳ thì có, nhưng người ta làm cũng đủ chết rồi. Đợi mi làm nữa chắc tao độn thổ hỉ?
Tôi dậm chân:
-Người ta làm cái gì mà mi chọc tao hoài vậy.

Hải nguýt dài:
-Làm cái gì thì hai người hiểu với nhau chứ, làm sao tao hiểu được. Kể ra mi cũng tốt số đó Trang. Đẹp trai nè, học giỏi nè. Giáo sư đại học chớ dỡn sao Tụi nó biết chắc tức điên đầu Lâu lâu mới có một sữ học giỏi mà chưa vợ, mi nhanh chân thật.
Tôi than thở:
-Mi làm như…chán mi quá.
Haỉ cười mím chi:
-Làm như gì, trăm phần trăm ông ấy yêu mi rồị Ông ấy nhìn mi dứt không ra, ông lại giàu sang nữa mi có điên có khùng mới trốn nổi ông ấỵ
Tôi lơ đãng:
-Biết đâu không vợ con đùm đề như Phong rồị
Hải trề môi:
-Yên trí đi, bảo đảm chưa vợ mà mi, giáo sư chứ bộ lính tráng răng mà dấu nổi, tụi sinh viên thính hơn mật vụ nữa mi ơị Ông mô răng răng tụi nó biết hết.
Tôi lắc đầu:
-Cũng không ăn thua gì đến tao hết.
Thu Hải nheo mắt:
-Ăn mạnh đi chứ răng lại ăn thuạ Chàng của mi ngon lành thí mồ. Mi coi chừng tụi nó dành mất lại thất tình ngàn năm cho coị
Tôi thất tình rồi còn đâụ Tôi yêu Phong, nhưng chàng hững hờ coi như em gáị Chàng chỉ biết cười khi tôi bàn chuyện tình yêụ Tôi rối lòng không biết trưa nay chàng đi đâủ Thấy tôi nói chuyện với Thịnh chàng có giận tôi rồi bỏ luôn tôi không? Nghĩ mình cũng vô duyên thật. Người ta có bao giờ nói yêu mình đâu mà sợ người ta bỏ. Tôi bâng khuâng đi với hải dưới những hàng cây cao nghiêng che bóng mát. Gần một giờ trưa, đường phố vắng tanh, cái im lặng chất đầy xao xuyến tôi nghe được tiếng thở của con đường mang tên Áo Trắng, tôi nghe tiếng thở của giòng sông êm đềm dưới kịa
Hải rẽ đường khác để về nhà. Tôi một mình bước chậm bên sông, những quyển sách nặng trên tay ôm ngang trước ngực. Đôi mắt sâu đen của Phong và ánh mắt đằm thắm của Thịnh quay đều trong óc tôị Tôi yêu Phong. Tôi biết rõ tôi đang yêu Phong. Bởi tôi sợ sệt mỗi bước về nhà.
Tôi đẩy nhẹ cánh cửạ Lách mình vàọ Chàng ngửng đầu lên rồi lại cúi xuống những trang sách mở sẵn. Im lặng! Tôi khựng người sau lưng chàng. Chàng vẫn lạnh lùng với trang sách. Tôi ngầm ngùi lên lầu, những bậc thang như dốc hơn mọi ngàỵ Phong giận tôi rồi, tôi thích

chàng hét lên hay hạch hỏi Sự im lặng của chàng làm tôi khổ sở. Tôi thích nhìn rõ cái ghen của chàng hơn là chịu đựng một sự câm nín. Nếu tôi là người yêu của chàng, tôi sẽ đặt tay mình trong tay chàng, sẽ bắt chàng nhìn thẳng vào mắt tội Để chàng hiểu rằng tôi không yêu ai ngoài chàng. Tôi không có quyền làm một người yêu với chàng. Tôi đành lên lầu mở tung cánh cửa để lòng xót xa, để buồn rươm rướm nước mắt. Thẻo chạy lên:
-Cô ơi, thầy nói mời cô xuống ăn cơm.
Tôi ngạc nhiên:
-Bộ nhà chưa dùng cơm?
Đạ rồi, chỉ còn thầy đợi cô.
Tôi long lanh hai mắt hỏi thật khẽ:
-Có thật anh Phong chưa ăn cơm không Thẻỏ
Con Thẻo ngơ ngác:
Đạ thật chứ.
Tôi xúc động:
-Thôi được Thẻo xuống đi, tôi thay áo đã.
Chàng đợi tội Chàng để bụng đói vì tôi đúng một giờ. Tôi ngập ngừng bám tay trên thang gỗ nâu bóng. Từng bậc, từng bậc gót chân thì mềm như lòng chập chùng đam mê. Chàng ngồi chống tay trước bàn ăn. Tôi ngồi xuống trước mặt chàng:
-Anh chưa ăn cơm à?
Chàng quay đi:
-Tôi no rồị
-Ủa, sao Thẻo nói anh chưa ăn.
-Chưa ăn nhưng no, no tức bụng.
Tôi chớp mắt:
-Giờ ăn với em đi anh.
-Tôi ngồi nhìn cô ăn.
Tôi chống hai tay lên má phụng phịu:
-Nếu vậy em cũng không ăn nữạ
Chàng quắc mắt:
-Cô còn làm nũng tôi nữa cơ à?
Tôi hờn dỗi:
-Bộ anh…bộ anh…
Chàng thở dài:
-Cô làm gì giờ này mới về?
Thấy tôi im lặng, chàng cười mỉm:
-Tiếc rằng đây không phải là sài gòn, để cô nói kẹt xe phải không?
Tôi giận dỗi đứng lên:

-Em không thèm nói dối, em đi chơi với người ta, anh làm gì em không?
Chàng trầm ngâm nhìn khói thuốc bay:
-Không làm gì cả, nhưng buồn.
Tôi cười thầm. Tôi biết chàng yêu tôi rồi Tôi bắt đầu thắng thế, người ta chỉ ghen khi nào người ta yêu nhau Tôi lặng lẽ và cơm, những hạt cơm trắng dẽo thơm thơm đầu lưỡi Tôi vờ quên chàng để mặc chàng hút thuốc suy tư. Chàng nói thật khẽ:
-Sướng thật, người ăn người nhìn.
Tôi tinh quái trả lời:
-Em có quyền gì để vòi vĩnh anh đâu Nếu em có quyền, em chuốc rược cho anh liền.
Chàng lừng khừng:
-Hôm nay tôi cũng muốn say
Nói xong chàng ngồi im như pho tượng. Tôi bỏ lên lầu vừa đi vừa hát khe khẽ một đoạn tình ca Tôi cười vui rồi nhảy từng bậc như sáo con. Không quên liếc mắt nhìn chàng.

Bản Tango Cuối Cùng

Chương: 3

Sinh viên vẫn tới trường nhưng nét nghiêm trọng đong đầy khoé mắt. Tôi lặng lẽ ghi bài, Hải bỏ Huế bỏ tôi mà đi rồi, ngồi một mình thấy buồn xót mắt. Học hai giờ này thôi, hai giờ sau tôi sẽ leo vội lên xe để đến trường dạy học trả nợ áo cơm. Dạy được một tháng sút hẳn hai ký lô, lĩnh bốn ngàn bạc vừa cầm vừa tủi thân quay đị Cái trường kỳ cục, giáo sư lãnh lương cùng chỗ với học trò đóng học phí. Học trò nhìn mình đứng chờ lấy tiền coi nhẹ thể quá thôị
Phong có cuộc đời của Phong, tôi có cuộc đời của tôị Tình yêu không nối kết chia xẻ được gì, chỉ là một chút đắng cay, một chút bùi ngùị Bạn bè Phong nhiều người trốn đi, nhiều người đi lính, nhiều kẻ vào tù. Tôi không muốn nghĩ đến, tôi muốn quên, tôi muốn mù loà, câm điếc cho yên đờị Tôi muốn những gì không thể có, không thể nói ra nên tôi đành câm lặng sống để đợi chờ như Thịnh.
Phong đi biền biệt, tôi lo chạy tiền để có thể tiếp tục học cũng đừ người, nên hết thì giờ mơ mộng. Chính anh Hưng giới thiệu tôi đi dạỵ Làm cô giáo quá sớm da mặt chưa kịp quen son phấn nên ông hiệu trưởng ngại dặn dò từng ngày.

Tôi bỏ giảng đường thật mau, hối hả đến trường vừa lúc học trò sắp hàng vào lớp. Học trò nhiều đứa cao hơn tôi, đứng lại xầm xì:
-Cô đến, cô đến bay ơị
Tôi lên phòng giáo sư tự rót cho mình ly trà nóng để lấy sức mà gào than học trò chịu học mình. Làm sao cho nó chịu học mình là cả một vấn đề khó khăn.
Bà Kim An mệt mỏi chống tay thở. Bụng to rồi còn phải dạy kiếm tiền từng giờ. Tôi ngồi xuống bên chị cười thay cho một câu chào Kim An than:
-Học trò hôm nay nghịch quá trời, mệt muốn sỉu luôn bà ơị
-Nghịch là nghề của tụi nó mà.
Kim An kể:
-Trang biết không, mình mệt ngồi thở nó bảo cô câu giờ tụi em nhiều quá. Mà hễ mình giảng bài thì chúng không nghe ngồi nói chuyện nhảm, tức không? Thật không vì ba đứa con mình bỏ dạy ăn rau muống luộc cho xong.
Tôi bảo An:
-Ối kệ tụi nó, hết giờ mình về, loạn từ đâu tới chứ đâu phải tụi mình.
-Trang nói vậy chứ nhiều thầy còn tức nữa là tụi mình. Song Hà nó khóc hoài đó bà. Tụi nó dám nói tục với nó, bà biết không?
Tôi gật đầu:
-Trang có nghe Hà kể.
-Bà dạy được không?
-Tạm tạm, tôi kể chuyện ngâm thơ cho chúng nghe chúng mới yên đó.
-Ừ đời giờ thầy cô phải chìu học trò, nó làm như mình làm mướn cho nó bà ạ. Nó bỏ tiền ra thuê mình dạy kia mà. Mình dạy không được nó đuổi bà ơị
An cườị Tôi cũng cười:
-Thì mình là dân làm mướn thật chứ còn gì nữạ
Kim An chán nản:
-Nhưng nếu mình giàu thì coi bộ học trò nể hơn, bà Loan đó, lái Opel đi dạy học trò sợ bằng thích.
-Bà làm tôi nản quá.
-Thật đó, mai mốt bà biết. Có hôm mình giảng bài mệt quá, tụi nó chẳng chịu nghe, mình nói các em ồn quá cô bỏ dạy cho coị Bà biết nó nói sao không? Nó bảo cô cứ bỏ đị Cuối cùng mình phải muối mặt dạy tiếp đó bà. Lương trung úy của ông xã tôi bết quá tôi mà nghỉ dạy con tôi đói liền.
Tôi cảm động:

-Bộ bà tính dạy đến lúc sinh sảo Mệt chết?
-Mệt cũng đành chịu vậy, này đừng lấy chồng vội nghe bà.
Tôi đứng lên:
-Ai thèm mà lấy Nói vậy chứ tụi nó không đến nỗi nào đâu bà ơị
Tôi giảng bài trước mặt học trò, những đôi mắt còn đầy mơ ước, những nụ cười còn sáng tin yêụ Chúng to lớn hơn tôi, cao hơn tôi và chúng vờ hiền lành ngồi đó. Tôi bỏ ngoài tai những tiếng xì xào nho nhỏ:
-Cô xinh quá há tụi bây
-Cô giảng bài có duyên quá cô ơị
Hai giờ căng thẳng luôn luôn phải nghiêm trang, để làm oai với học trò. Điệu này mình đến thành bà già thật cho coị Hết một giờ, chúng đòi nghỉ giải lao, tôi không cho cũng đành phải chịụ Một vài đứa đứng lên dơ tay làm hiệu rồi ra khỏi lớp. Tôi đành chống tay ngồi chờ đành nhìn từng khuôn mặt mà đoán tướng. Quốc tóc dài như nghệ sĩ. Hùng có nước da trắng như con gáị Châu có đôi mắt ngơ ngác vô tội như trẻ con, dù cao hơn cô cả cái đầụ Vĩnh Phan hay cười tủm tỉm…bây giờ ngồi đây, mai sau mỗi đứa có một cuộc đờị Mai sau đứa ngậm cười chua chát, đứa nghênh ngang danh vọng. Tôi đã từng ngồi dưới đó, từng mơ ước thật nhiều, thật mênh mông. Và không bao giờ tôi nghĩ đến tiền bạc sinh kế. Những thứ đó không đáng để ý, trong đầu chúng bây giờ đầy mộng vá trời lấp biển.
Tôi bước xuống bục đi dọc theo lớp học. Quốc nhỏm người lên:
-Cô ơi cô, sao lại mắt xanh mà không mắt đen. Kiều có phải người Pháp đâu mà mắt xanh? Phải tả Kiều mắt đen nhánh như cô mới đúng.
Tôi mong được đỏ âu hai má, nhưng tôi phải làm nghiêm:
-Em chưa hiểu ý Nguyễn Du đấy, người Á đông có đôi mắt lạ lùng lắm, một sự hoà hợp kỳ diệu giữa màu đen và màu xanh, Quốc nhìn thử mắt người bên cạnh đi, thấy mầu xanh của mắt chưả
Quốc nhìn Vĩnh Phát rồi lắc đầu:
-Hắn hút thuốc nhiều quá mắt đỏ rồi cô ơị
Vĩnh Phát đứng lên:
-Em thấy rồi, mắt cô xanh, xanh kinh khủng. Đen và xanh. Phải chi cô đừng là cô của tụi em.
Tôi ngán thầm lũ học trò nhà giàu, coi thầy cô như rác. Cũng may tụi hắn lớn rồi nên cỏ vẻ hiểu hiết không phá phách nhiều như lớp nhỏ.
Tôi dạy Việt Văn cho một lớp Đệ tam con traị
Quốc cao giọng:
-Thưa cô, em hiểu rồi, nhìn mắt cô tụi em hiểu câu thơ của Nguyễn

Dụ
Tôi im lặng quay lên:
-Chúng ta tiếp tục, lật vở ra đị
Chúng lắc đầu:
-Nghỉ ít quá cô ơi, sao cô không câu giờ cho đỡ ốm hở cô? Mấy thầy khác nghỉ cả nửa giờ đó cô.
Tôi lắc đầu:
-Tôi hơi buồn câu nói đó của em.
Quốc nói:
-Em xin lỗi cô thay bạn em. Giáo sư không phải ai cũng giảng bài cả giờ như cô đâụ Tụi nó qúi cô nên mới nói thế.
Tôi lắc đầu nhè nhẹ, tiếng lào xào vẫn còn nho nhỏ. Chúng nhìn áo tôi, chúng nhìn cả đôi hài cườm. Đi dạy học tôi cũng phải cẩn thận áo quần, xấu không được, đẹp cũng khổ. Nhiều hôm mặt mốt mới vào lớp học trò nhất định đứng nghiêm như chào cờ. Dơ tay rồi chúng vẫn đứng ngẩn ngơ như ngỗng trời nhìn mây Tôi ngạc nhiên hỏi:
-Sao các em không ngồi xuống?
Chúng nhao nhao:
-Thưa cô tụi em mãi ngắm cô.
Tôi lại lắc đầụ Một đứa cao lênh khênh từ từ đi lên, rút chiếc khăn tay mới tinh ra lau bảng thật tình. Tôi than:
-Em phí của quá.
Nó cười hiền:
-Thưa cô, tại tụi em quí cô.
Từ đó trở đi tôi không dám khen cái nết hào hoa kỳ cục ấy của học trò tôi nữạ Tôi phải tự sắm cho mình một miếng mút màu trắng giao cho một em bàn đầụ Chúng bàn với nhau:
-Cô thích màu trắng tụi bây ơi, cô hay mặc áo trắng, hay đi giày trắng.
Tôi tiếp tục giảng thơ người xưạ Những giòng thơ thì đẹp, đẹp như mây hồng trôi ngoài kịa Những lời thơ êm đẹp như gió thoảng, nhưng lòng mình thì nghìn trùng lớp lớp mây đan rốị Có những đôi mắt còn đầy mộng mị làm tôi xao xuyến mỗi khi bắt gặp. Có những lời nói làm mình xúc động đến bâng khuâng. Tôi yêu Nguyễn Du, một Nguyễn du đa tình, một Nguyễn Du khí khái Người đâu có người tình si ngây ngất, dệt thơ đẹp như mộng. Tôi thích đọc thơ Kiềụ Nên tôi giảng như say, nói như mê và vì tôi mê nên học trò cũng mê theo, quên phá phách, quên làm ồn. Bí quyết sư phạm của tôi thật giản dị, tôi mê vấn đề tôi dạy, học trò mê theo và lớp mê, cái gì cũng mê say, cái gì cũng yêụ Một mái tóc thề của những cô gái Huế, một vạt áo

trắng vờn trong gió bay đủ cho tôi thương cả buổi chiều xứ Huế, đủ cho tôi say sưa một chiều
Giả thử bây giờ đem cả kho tàng châu ngọc đổi lấy lòng đam mê của tôi, chắc tôi đành lắc đầu Đời không đam mê thì đời không nước mắt, không buồn không khổ. Nhưng thiếu nước mắt, vắng xa nỗi buồn, chắc tôi không còn là tôị Không còn là mình, chắc tôi phát điên.
Tôi ngông nên tôi nói với học trò ý nghĩ này của tôi:
-Một ngày nào đó mình không còn là mình, mình giống như mọi người Mình đứng cạnh mọi người như những con búp bê làm hàng loạt giống nhau bày trong tủ kính. Các em nghĩ saỏ Nghệ thuật, văn chương, hội hoạ có còn hiện diện nữa không? giả thử bây giờ tôi bị bệnh tôi mất hết cảm xúc, đọc một đoạn thơ hay không hiểu, đọc một câu văn tuyệt vời cũng không hiểu, nhìn buổi chiều không biết là đẹp, không nhìn thấy buổi trưa đẹp. Họ sẽ cằn khô như sỏi đá. Tôi nghĩ, đi học là tập cho mình biết cảm xúc, biết thưởng thức.
Vĩnh Phát đứng lên:
-Hoan hô cô, chưa ai nói lạ như cô.
Tôi dơ ngón trỏ trên môi Chúng đành xì xào:
-Chứ không phải để thị đố để được hoãn dịch hở cô?
Tôi chớp mắt, tôi bối rối rồi Học trò thực tế và khôn hơn cô giáọ
Chuông điện rung. Ngày xưa tôi đi học ngôi trường nhỏ bé của tôi nó trống. Tiếng trống ấm vang và như nỗi hồn nhiên tuổi thơ ngày ấỵ Bây giờ học trò tôi vào lớp và chào về nhà theo tiếng chuông điện, thiếu âm thanh ngày nhỏ căng đầy mơ ước. Không hiểu sao tôi vẫn nhớ, vẫn thèm tiếng trống tùng tùng trên lớp da căng. giữa tôi và những người ngồi dưới hình như đã xa nhau, dù vài năm tuổi vẫn cứ xạ Họ băn khoăn hơn tôi ngày nhỏ, họ thực tế và khôn ngoan hơn.
Tôi chậm rãi ra về. Hành lang lao nhao tiếng cười tiếng nói Tôi một mình trên con đường êm đềm bóng cây Buồn về theo cơn gió từ giòng sông đưa lên. Chiều nay lại phải đi mượn cours về chép. Chữ mình xấu viết bảng còn thua cả học trò, chép cours không ai đọc nổị Cho mượn không được, chỉ tài đi mượn thấy hổ thẹn làm saỏ
Tiếng gọi khẽ sau lưng tôi:
-Cô!
Tôi quay lại mỉm cười:
-À Toàn.
Toàn là cậu học trò thâm trầm nhất lớp tôi phụ trách. Toàn cao lớn, tóc để dài, đôi mắt mộng mị và nụ cười hồn nhiên. Toàn ít tham dự những cuộc tranh luận trong lớp, hình như Toàn ngồi nhìn tôi nhiều hơn là nói Thỉnh thoảng Toàn cố tình bắt tôi chú ý bằng cách trầm

ngâm hút thuốc khi tôi giảng bài Tôi để mặc Toàn với thái độ của Toàn.
-Nhà em gần nhà cô, cô ạ, ngày nào em cũng đi bộ theo cô hết.
Tôi lơ đễnh:
-Thế hả? Sao học có vui không?
Toàn cười:
-Giờ cô thì vui, xúc động đúng hơn, còn thì nản không chịu được.
Tôi mỉm cười:
-Cám ơn em, nhưng cô không tin đâụ Cô có thấy em nghe giảng bao giờ đâủ
Toàn lúng túng:
-Em vẫn nghe đấy chứ, nhưng em buồn…
-Buồn! chuyện gì đó?
-Cô không thể giúp gì được cho em cả.
Tôi lảng chuyện:
-Sang năm Toàn thi rồi phải không?
-Thưa cô vâng.
-Phải gắng học nhỡ thi rớt phiền lắm.
Toàn cười:
-Em sẽ đậu nếu cô muốn em đậụ
Tôi nghiêng mắt ngó Toàn:
Đĩ nhiên tôi muốn em thi đậu chứ. Có người nào không muốn học trò mình không đậu đâủ
Toàn thở dài:
-Cô chẳng hiểu gì em cả, vậy mà tụi nó đồn cô thông minh và tế nhị nhất trường?
Toàn đi bên tôi, thênh thang cao lớn, thênh thang nụ cườị Sách vở vo tròn trong tay, tôi nghiêm mặt:
-Em chẳng có vẻ học trò gì cả Toàn ạ, ngày nhỏ đi học tôi luôn luôn có một cái cặp.
Toàn trầm giọng, tiếng nói bị vỡ. Toàn đang ở lưng chừng sườn núi của một đời ngườị Toàn chưa hẳn là đàn ông và Toàn cũng không còn là con nít.
-Nếu cô thích ngày mai cô sẽ thấy em có cặp.
-Phải giữ gìn sách vở học mới được em ạ.
Toàn triết lý:
-Cũng như phải giữ gìn tình yêu, mới là người biết yêu phải không cô.
Tôi nghiêm trang:
-Em còn nhỏ lắm, mười lăm chưả

Toàn kiêu hãnh:
-Thưa cô em mười sáu Em hỏi kỹ người ta rồi, cô hơn em có ba tuổi
Tôi bình thản:
-Ghê học trò đời nay điều tra thầy cô hơi kỹ đấy nhé. Thôi em về nghe Toàn.
Toàn chào tôi rồi lầm lũi bỏ đị Tôi thở dài bước vào con ngỏ trải sỏi trắng. Buổi trưa nắng vàng rực từng sóng nắng len qua lá cây Lá xanh chia nắng thành ô nhỏ lung linh và êm ả. Ngôi nhà có tầng ngói đỏ nằm trong lùm cây Chim sẻ ríu rít bay trên caọ Tôi thẫn thờ leo từng bậc thềm, bở chưa thấy xe chàng. Chàng biệt tăm nữa rồi, người đâu như bóng chim biền biệt thôị
Tôi ăn cơm cho qua bữa, món Huế cái gì cũng cay Ớt nhiều trong da thịt tim gan nên nhập tịch làm gái Huế rồi tình yêu tôi cũng cay đỏ như ớt thôị
Con gái Huế ăn xong má hồng môi tươi hẳn lên.
Tôi lên lầu ngắm nhìn giòng sông, nước sông lấp láy vàng nhìn đến chảy nước mắt vẫn không muốn quay vàọ Nhìn đến ngậm ngùi, giòng sông xa vắng chảy, xa xa những con đò nhỏ hờ hững trôi, xa xa những đỉnh núi đậm nét dưới mây xanh ngắt. Tiếng rao quà ê a như một câu hát cất lên tan trong gió thoảng. Tiếng thở nào đây mơ hồ trong nắng trưả Tiếng chim hót véo von. Lòng tôi thoắt bay cao ngút ngàn đỉnh nhớ. Lòng tôi thoắt tham lam vô bờ, thoắt thèm khát đến không cùng một tiếng thở của người tình bên gáy mềm mướt lông tơ. Tình yêu là một trang sức kỳ diệu nhất Trời dành cho đàn bà. Không phấn son nào sánh bằng nụ hôn người yêụ Đàn bà nhất định đẹp khi được yêu và yêụ Càng yêu say đắm nhan sắc càng mặn mà. Tôi không có tình yêu, mười chín tuổi chưa hôn một người đàn ông nào, nên tôi khô khan như bà giáo già, nên tôi héo hắt như cây khô.
Thẻo chạy lên:
-Cô Trang, có thư nè.
Tôi quay lại:
-Thật không? Thư của ai đó Thẻỏ
-Biết mô được cô, em có biết đọc mô, thư xanh đàng hoàng.
-Không biết đọc sao em biết lá thư của tôỉ
-Nhà ni không bao giờ có thư gửi về nhà cả, thư gửi về bên trường, chắc chắn của cô rồị
-Đâu đưa tôi coị
Tôi nhìn xuống phong bì đầy Thẻo hỏi:
-Đúng của cô không?
Tôi gật đầu:

-Cám ơn Thẻo, của tôi, có quà cho em ở trong sắc ấy
Thẻo đi xuống tôi lấy kéo cắt thư, tôi không nhận ra nét chữ người quen thân nàỏ
Đọc những giòng đầu tiên tôi ngạc nhiên lật trang cuối cùng rồi thẫn thờ leo lên giường:
Huế ngày…..
Cô,
Chắc cô ngạc nhiên rất nhiều khi nhận được lá thư nàỵ Em hình dung ra vẻ ngạc nhiên của cô từ bây giờ, và em xúc động run cả tay
Trước hết, em mong cô đọc hết lá thư này, bởi em đã viết với những rung động chân thành nhất của một thằng con trai mới lớn. Toàn đây, cô có hình dung ra Toàn không? Toàn buồn cô lắm, nên Toàn phải viết cho cô, không viết cho cô Toàn phát điên mất cô ạ.
Mạc Tố Trang, Toàn thích tên cô, Toàn chưa gặp người con gái nào có dáng dấp lạ lùng như cô. Cô giản dị nhưng vẫn quý phái, kiêu hãnh nhưng vẫn hiền. Cô đẹp và xinh. Mạc Tố Trang, em viết hoài tên cô trên giấy, cô tin không?
Ồ, em định viết nhiều lắm nhưng không hiểu sao bây giờ em không biết viết gì nữạ
Buồn ghê, đời có lắm điều muốn nói mà không nói được. Đời có một người tình yêu thiết tha mà không dám yêụ Đời có một người đam mê nhưng phải ngoảng mặt.
Cô nổi tiếng là thông minh, cô thi chi đậu nấy học giỏi nổi tiếng, cô có hiểu Toàn muốn nói gì không?
Nhiều hôm Toàn đi đi lại lại trước nhà cô. Nhìn cô hàng giờ mặc áo trắng mơ mộng trên balcon mà cô không biết. Hình như đôi mắt cô nhìn quá xa, đôi mắt cô không bao giờ nhìn thấy Toàn. Cô có một hình bóng một chân trời của riêng cô và em thì có lẽ suốt đời ngóng đợi cô một lần nhìn nhaụ
Tình yêu là bóng, không bao giờ thật. Cái gì thật không phải là tình yêụ Biết thế rồi mà sao Toàn cứ xót xạ Người yêu mà ta ôm được vào lòng, người yêu mà ta có được, không còn là người yêủ Phải không cô? Hay em lầm?
Toàn biết không bao giờ cô trả lời cho Toàn nhưng Toàn cứ hỏi như bao nhiêu lần Toàn hỏi cô đều cười Cô coi Toàn như trẻ con phải không cô? Chua chát thật những gì Toàn nói với cô, với Toàn thiêng liêng biết mấy, nhưng với cô chỉ đáng để nhận một nụ cười Nụ cười cô thật hiền, thật ngọt, nhưng lòng em đau đớn, nhưng tim em nát tan
Toàn viết loanh quanh vì tình yêu cũng loanh quanh không đầu

không cuội Không biết Toàn bắt đầu nhào vào cơn lốc êm đềm này từ bao giờ. Và bởi tình yêu là một vòng tròn, như Thượng Đế vẫn được tượng trưng bằng một vòng tròn, nên tình yêu vô thủy vô chung và bất diện như vòng tròn, như Thượng Đế.
Mạc Tố Trang.
Không ai cấm em viết tên cô, Không ai có quyền cấm, dù người đó là cô, người em quí trọng nhất trên cõi đời này. Một mình cô thôi, đủ cho em chất ngất, đủ cho em sống, đủ cho em buồn.
Cô,
Đừng nói em điên. Một thằng bạn đã bảo em điên khi em viết đầy tên Mạc Tố Trang. Ai biểu tên cô nghe như một cung đàn, ai biểu tên cô cũng nghe như một tiếng thở để một hôm giáo sư Việt văn cũ đi lính, Frère Giám học báo tin cho tụi em biết sẽ có một nữ giáo sư tuổi trẻ tài cao phụ trách dạy tụi em. Tên cô là Mạc Tố Trang. Em lạnh người, tên cô làm em bàng hoàng và dáng dấp cô, nụ cười hiền chiếc răng khểnh, bàn tay đẹp như bàn tay hoàng hậu càng làm em chất ngất lao đao
Thôi rồi, từ nay em tự giam cầm em trong đôi mắt cô, đời em đóng khung trong tên cô. Tương lai em nằm trong bàn tay nõn nà mười ngón hồng xinh.
Mạc Tố Trang, em mất ngủ vì ba chữ này đây cô tin không?
Đỗ Toàn.
Tôi thở dài, khép hờ hai mi mắt. Lòng tôi chìm lắng như nốt đàn chùng. Thân thể tôi nhẹ tênh trên drap trắng. Thư tình của học trò. Đời có cuộc tình lạ như giấc chiêm bao Tôi không cười được nữa, lá thư của Toàn không thể được trả lời bằng một nụ cười Nhưng trả lại cho em những gì nữa đây
Ngày mai có hai giờ, tôi sẽ đối xử thế nào với Toàn hay là bỏ dạy Bỏ dạy tiền đâu để tiếp tục học? Tiền đâu mua sách, mua áo đẹp và ngày hai bữa cơm?
Toàn đẹp trai, trên trung bình thứ hạng những đứa con trai đẹp trai, nhưng Toàn chưa phải là đàn ông? Tôi se sắt gượng cười Đời hết người yêu mình, nên trẻ con yêu Thuở nào còn bé tóc cột nơ hồng, môi chúm chím ngậm ô mai, tôi cũng thường yêu vu vơ thầy giáo tôi Toàn cũng vậy rồi Toàn cũng quên lãng, rồi tình bay lên cao như khói sương, rôi em sẽ lớn lên sẽ bước xuống đời với những cuộc tình đắm mê hơn, ngọt ngào hơn, có phải không em, cậu học trò ghê gớm của tôi
Đành mỉm cười nếu ngày mai em lại đi theo tôi
Thẻo lại chạy lên nghiêm trọng dơ ngón tay:

-Cô ơi có khách.
Tôi cười:
-Gì mà dữ vậy, làm người ta hết hồn tưởng anh Phong về chứ. Ai vậỷ
-Khách.
-Thì ai không biết là khách nhưng khách của aỉ
-Của cô, em đoán của cô và em đoán đúng phóc.
Tôi dậm chân:
-Trời ơi, tôi hỏi aỉ Nói vòng vo hoài chẳng hiểu gì hết, con khỉ ơị
-Biết à, nghe người ta hỏi cô em chạy lên cho cô biết, chứ bộ hỏi ông là ai lỡ người ta giận thì saọ Mặt mày coi bộ sáng sủa lắm cô ơị
Tôi thở dài:
-Thôi được nói họ chờ tôi một chút đừng làm rộn để ông bà ngủ nghe chưả
Thẻo lật đật đi xuống. Tôi gỡ tóc trước gương không biết ai đến thăm giờ nàỷ Mỏi mệt còn lảng vảng trên mắt môi buồn buồn, Dạy có hai giờ mà sao mệt đến thế. Mình thật tệ, héo sầu như cải úa thế này tụi học trò lại ngạo cô xinh cô đẹp. Với tôi chỉ có vợ chàng là đẹp thôị Nàng đẹp nên chàng mới mê như điếu đổ, mới yêu ngông cuồng, mới say ngất ngưởng nuôi con của nàng cứ ngỡ là con mình!
Da tôi mét quá di tích của những ngày thơ ấu thiếu ăn vì không đủ ba đủ mẹ đâỵ Mai mốt mình có con, mình cho nó ăn thật đúng ca-lô, để lớn lên nó mát da mát thịt như vợ chàng. Đời giờ đàn ông hết mê vẻ đẹp thanh qúi, mảnh mai như thân liễụ
Từng bậc thang gỗ qúi bóng đen. Tôi vén rèm cửa phòng khách để sững sờ kêu lên:
-Thầy!
Thịnh cười đôi mắt lung linh sau mắt kính:
-Trang đang ngủ phải không? Tôi đến hơi sớm vì sợ đến muộn Trang đi vắng.
Đạ không, cũng trễ rồi chứ thầy, gần ba giờ rồị
-Tôi vừa ở phi trường về.
Tôi thắc mắc:
-Sao thầy biết nhà Trang ở hay quá vậỷ
Thịnh mỉm cười:
-Huế đâu có to gì, cùng một con đường mà Trang?
-Phục thầy thật.
Thịnh nghiêm trang:
-Tôi có chuyện cần nói với Trang, Trang rảnh không?
Tôi ngần ngại:

Đạ rảnh, nhưng mà…
-Nhưng mà sao Trang? Tôi vừa ra đến tìm Trang ngay, Trang không đoán được chuyện quan trọng à?
Tôi cúi đầu:
Đạ nhưng…
-Trang, mình đi dạo một vòng, có khó khăn gì đâu, hôm nay Trang không có giờ học chiều phải không?
Tôi e dè:
-Hay thầy đợi Trang ở đầu ngõ, được không thầy
Thịnh thông cảm:
-Được tôi chờ Trang ở cổng Đồng Khánh nhé.
Thịnh đi rồi, tôi giả vờ bình thản lên lầu, rồi kín đáo mặc áo, không quên mang theo vài quyển sách như đi học.
Thẻo thì thào:
-Ổng về rồi hở cô?
-Ừ về rồi
-Cô đi học hở cô.
-Chứ đi đâu nữa, hỏi kỳ chưả
Thẻo cười, con bé thật lẩm cẩm nhưng thật dễ thương. Tôi nhìn trước nhìn sau rồi leo vội lên xe thịnh. Thịnh cười:
-Trang sợ ai vậy Trang?
Tôi không trả lời câu hỏi của Thịnh, tôi băn khoăn:
-Chuyện gì quan trọng thầy, thầy làm Trang sợ ghê.
Thịnh phớt tỉnh như không:
-Nhớ Trang nên bắt cóc Trang đi, mình vào mật khu ở nghe Trang.
Tôi hơi ngượng:
-Chịu thôi thầy
-Mật khu đẹp lắm, Trang không biết à, trăng rừng này, suối trong này, rồi đồng cỏ rồi rừng thưa, ở đó tha hồ mà…
Tôi nheo mắt:
-Tha hồ mà đọc sách, phải không thầy
Thịnh lắc đầu:
-Không phải đọc sách, thú vị hơn đọc sách nữa kia
-Trang tưởng với thầy chỉ đọc sách là nhất kia chứ.
-Trước kia thì đúng nhưng bây giờ thì saị Bây giờ, đố Trang biết tôi mê ai hơn sách đấy
Tôi ngượng nghịu:
-Trang chịu thôị
Thịnh nói nhỏ:
-Tôi nhớ Trang, tôi không ngờ Trang ạ. Một tuần không ra Huế dài

như một thế kỷ.
-…
Thịnh trầm ngâm:
-Sao Trang im lặng hoài vậy Trang?
Đạ…
Thịnh trìu mến:
-Trang hơi gầy có lẽ tại Trang dạy học chưa quen.
-Ửa Trang đi dạy à?
Đạ Trang mới dạy được một tháng.
Thịnh im lặng rồi thở dài:
-Vừa đi học vừa đi dạy, anh sợ Trang mất sức quá.
Tôi cười vu vơ:
-Làm phiến gia đình hoài Trang không muốn.
Thịnh có vẻ suy nghĩ một cái gì rất nghiêm trọng, tôi lơ đãng nhìn ra xạ Thành phố lùi dần sau lưng. Gió bắt đầu thênh thang, hai bên ruộng đồng xanh êm, lúa non và tre xanh. Hai bên làng mạc và những cồn cát nhỏ. Tay Thịnh hững hờ đặt trên vô lăng, tóc loà xoà theo chiều gió bay Lòng tôi bình lặng như nước sông, không thấy sóng gió, không thấy lao đao như khi ngồi bên Phong. Yên bình, chỉ thấy một sự yên bình và lặng lẽ. Cuộc đời Thịnh cũng yên bình hơn đời gian nan của Phong. Tôi cảm nhận lòng mình, tôi không dám nhìn tôi khi ngồi bên Thịnh. Khoảng cách nào xa xăm mà lòng mình nghìn trùng cách biệt thế này hở anh?
Thịnh nói:
-Không nên đi xa quá em ạ, nguy hiểm mình vào thăm ngôi nhà mát của cụ ngày xưa Trang nhé. Hy vọng hôm nay vắng người để anh nói với em một chuyện.
Con đường tráng nhựa êm ái và xinh xắn. Đường anh đưa em đi, len giữa lúa xanh, nhưng đường tình nào để chúng mình yêu nhau êm đềm như thế này Lúa non lăn lăn chạy xa tít, núi đồi thoai thoải ngã mình dưới bóng mây Tôi đợi tôi xôn xao, tôi mong chờ cảm giác lao đao, tôi mong tim tôi đập và hồn chất ngất tình si dại
Yên bình, vẫn còn đầy một sự yên bình. Tôi không ngửi thấy mùi hương thơm đàn ông, tôi chưa cảm thấy mùi mồ hôi của Thịnh. Mênh mông quá, xa cách quá. Và tôi vẫn ngồi xa xao với Thịnh. Thịnh ngừng xe trước những mái nhà tranh, những cầu gỗ bắc trên lạnh nước, những hòn non bộ tượng trưng núi sông trong trí tưởng một sĩ phu thất chí. Thịnh nắm lấy tay tôi Tôi để yên tay mình trong tay Thịnh, để xót xa thấy rằng lòng tôi vẫn phẳng lặng như mặt hồ mùa thụ

-Trang!
Đạ.
-Đừng dạ bởi vì tôi yêu em mất rồi, anh yêu em rồi Trang ơị
Tôi khe khẽ thở dài, Thịnh tha thiết:
-Về Sàigòn mấy lần anh định viết thư cho em, nhưng anh dằn lòng, anh nhất định phải nói với em. Anh không ngờ rằng anh còn yêu được một người con gái Trang ạ. Anh tưởng tình yêu là một cái gì tàn lụi, đã khô cằn trong anh. Anh thấy nhớ em từng giờ, lạ ghê. Anh bồn chồn không yên, anh đi ra đi vào, anh yêu em, em tin không hả Trang?
Tôi gật đầu nhưng không nói, Thịnh vẫn say sưa:
-Anh lớn rồi, đã đến lúc phải sống cho anh. Chúng mình sẽ sống cho nhau, anh sẽ nói với mẹ nếu em bằng lòng. Anh tin là mẹ sẽ vui ghê lắm, mẹ đang chờ anh em ạ. Mẹ sẽ bằng lòng với một cô dâu ngoan như em. Trang, em nghĩ saỏ Đừng ngại, anh dư sức nuôi em học, nếu em thích. Không thì ở nhà đi ra đi vào đợi anh về.
Tôi bối rối:
-Đừng nói nữa, em van anh…
Thịnh ngơ ngác:
-Sao vậy Trang?
Tôi lúng túng rút tay về:
-Trang, Trang sợ…
Thịnh đắm đuối:
-Anh làm gì đâu mà em sợ.
-Đẹp ghê anh nhỉ, em mà có cái nhà như thế thì tuyệt quá.
-Nhà ông Cẩn không đẹp sao được. Đừng nói chuyện đó, nói chuyện tình yêu đi em.
Tôi đi trên cầu gỗ, hồ nước lặng lờ, ruộng đồng xa xạ Tôi mơ mộng:
-Hình như đứng đây nghe được tiếng sóng vỗ ở Thuận An thầy nhỉ.
-Lại thầy nữa rồi, Trang khôn thật, nhắc khéo anh phải không?
Tôi cười bâng khuâng:
Đạ đâu có.
Thịnh kể:
-Trang kín đáo quá, hay Trang không tin anh? Anh phải làm gì cho em tin đâỷ
Đạ không phải Trang không tin thầy, điều bất ngờ quá. Trang không bao giờ nghĩ đến chuyện…
Thịnh kể lể:
-Anh cũng không ngờ anh, hơn ba chục tuổi đầu như anh còn có những ngày si tình như một cậu bé. Đàn ông tuổi anh thường rất sợ

lấy vợ, sợ trách nhiệm, nên yêu được em, anh nghĩ phải tính chuyện hôn nhân càng sớm càng tốt.
-Nhưng Trang học chưa xong, hơn nữa…
-Học Văn khoa mà lo gì cô bé? Ờ sao em không học Dược hay Y khoa cho khác nghề anh một chút?
-Trang không thích. Luật khoa hay Văn khoa có vẻ đại học hơn. Y Dược hạn chế nên hết tính chất đại học.
Thịnh tò mò:
-Lạ nhỉ, thế Văn khoa có vẻ đại học ở chỗ nào hở Trang?
-Đại học có nghĩa là chọn lựa theo khả năng và ý thức của mình, vì vậy Trang nghĩ Văn khoa nhận mọi người vào học có nghĩa là theo đúng truyền thống đại học. Đi học với tâm trạng phục thầy mình vẫn dễ chịu hơn.
-Bộ mấy ông thầy bên Y khoa không đáng kính?
-Trang không biết, nhưng thấy họ hạn chế sinh viên vào học. Trang không hiểu tại sao, chắc chắn họ dư biết tinh thần đại học phải tự do và cởi mở. Họ hạn chế vì thiếu phương tiên. Trang không rõ, điều Trang thấy không thích những người dạy đại học đi sai ý nghĩa của đại học.
Tôi ngừng lại nhìn Thịnh có vẻ suy nghĩ rồi tiếp:
-Trang hỏi thầy nhé, giả thử mấy ông Văn khoa, Luật khoa cũng bắt sinh viên thi vào để hạn chế như mấy đại học kia thì những đứa nghèo như tụi em đành bỏ học à? Học gầy người mới đậu nổi cái bằng tú tài, rồi không có chỗ học theo đúng ý thích mình. Thầy không thấy tội nghiệp cho tụi em à? Người lớn như thầy sướng hơn tụi em nhiều, học bên Tây về nước dạy học tụi em đi học khổ trăm điều lo trăm chuyện.
Thịnh trìu mến:
-Trang có vẻ giận người lớn nhỉ?
-Chả dám đâu ạ, cuộc đời em nằm trong tay người lớn mà anh. Nhưng anh lảng chuyện rồi, anh trả lời câu hỏi của Trang đi chứ.
-Trang hỏi gì nhỉ?
Tôi dằn dỗi:
-Thôi, Trang không nói nữa, anh có thèm nghe đâụ
-Thôi cho anh xin, anh thèm nghe muốn chết chứ không thèm.
-Anh trả lời đi, bộ đi học cũng là quyền của một số người giàu thôi saỏ Hễ nghèo thì không có quyền đi học đúng như sở thích mình nữạ Lỡ em có khiếu về y khoa mà nhà em nghèo thì saỏ
Thịnh mỉm cười:
-Để anh làm tổng trưởng rồi anh trả lời cho em saụ

Tôi thở dài:
-Người lớn khôn quá, chỉ khổ tụi em thôị Anh không trả lời thì em tự trả lời cho em vậy
Thịnh tò mò:
-Nghĩa là sao…
-Trang biết tại sao họ hạn chế kiềm tỏa sinh viên rồị Họ ích kỷ nói rõ hơn họ bảo vệ quyền lợi của con cháu họ, những ông bà bác sĩ, họ nghe theo sức mạnh đồng tiền. Văn hóa cũng có nghĩa là tiền. Nếu để tự do cho mọi từng lớp tiến lên, quyền lợi của họ bị san sẽ, dĩ nhiên họ thiệt thòị Nếu mọi người được tự do học hành, những ngài tiến sĩ, ngài Thạc sĩ sẽ trở về với bản chất thật của họ, nghĩa là họ chẳng có gì hết. Huyền thoại sẽ không còn là huyền thoại tất cả chỉ là con số không. Em thích những bậc thầy của em thật là thầy như Socrate chẳng hạn. Biết ai hơn aỉ Sự hiểu biết cũng phải được chia sẽ. Em yêu một người con trai nghèo hơn thầy, nhưng biết mơ ước sự chia sẽ.
Thịnh giật mình:
-Trang nói saỏ Trang có người yêu rồỉ
Tôi bối rối đáng nhẽ tôi nên dấu Thịnh, tôi hết khôn ngoan rồị Tôi gật đầu:
Đạ. Trang yêu người ta thì đúng hơn, người ta không yêu Trang.
Thịnh bình thản:
-Người ấy không biết Trang yêu họ?
Tôi thẫn thờ:
-Anh ấy có vợ rồị
Thịnh thẳng thắn:
-Như vậy anh có quyền hy vọng phải không Trang?
Tôi cảm động:
-Bộ thầy, thầy tính yêu Trang thật?
Thịnh kêu trời:
-Trời đất, Trang tưởng tôi đùa saỏ Già đời như tôi còn đùa với tình yêủ
Tôi vân vê tà áo:
-Trang vừa nghèo vừa học dốt. Trang nghĩ một người danh vọng như anh, lại giàu có, anh không thể nhìn tới một đứa con gái như Trang.
Trang vô cùng xúc động, nhưng..
-Nhưng saỏ
-Trang không xứng đáng. Trang kính trọng thầy, ơ anh, nhưng Trang không dám với cao quá. Anh Thịnh hãy biết rằng Trang cảm kích tình an. Trang kính nể anh, anh tin không?

Thịnh lắc đầu:
-Trang trả lời vòng quanh rồi nhé.
Tôi cười nhẹ:
-Vì Trang sợ anh.
-Anh làm gì mà Trang sợ anh?
-Trang cũng không biết nữa, có lẽ vì lòng kính mến mà Trang đã dành cho anh.
Thịnh đắn đo:
-Anh muốn biết Trang có yêu anh không, thế thôi, những e ngại kia không đáng kể.
Tôi chớp mắt nhìn Thịnh. Một người con gái như tôi được một giáo sư yêu thương, còn gì để ngại ngần nữa đâủ Có thể nói đây là một dịp may cho tôị Tôi không đủ can đảm lắm đâụ Không bao giờ tôi đủ can đảm, bởi đàn bà ai cũng ham danh vọng, ham địa vị và ham tiền. Thịnh sẽ cho tôi những thứ đó. Tôi diễm phúc thế này saỏ Nhưng còn Phong? Còn tình yêu đằm thắm mà tôi đã dâng cho chàng?
Tôi không can đảm từ chối tình yêu của Thịnh, nhưng tôi không cảm thấy xôn xao mê đắm khi ngồi bên Thịnh. Lòng tôi êm ả quá, bình lặng quá.Thịnh hỏi:
-Em nghĩ gì đó? Sao không trả lời cho anh.
Thịnh vụt nắm lấy tay tôị Chàng bóp nhẹ nhẹ những ngón tay gầy của tôị Mắt chàng tìm mắt tôi, nhưng tôi trốn. Cảm xúc đã bay theo với Phong rồị Chỉ mình chàng làm tôi run rẩy, làm tôi ngất ngâỵ Tôi không nghĩ đến Thịnh. Tôi không nhìn thấy Thịnh, tôi khép hai bờ mi buồn để nhớ Phong xót xạ Tay tôi nắm với tay Thịnh, nhưng hồn tôi lao đao nhớ ngườị Tội nghiệp cho tôi, và cũng tội nghiệp cho Thịnh. Tôi hèn thật, tôi tồi tệ thật, sao không lắc đầu sao không từ chối dứt khoát rằng em không yêu anh. Suốt đời có lẽ em chỉ yêu một người ấỵ Rồi mình cũng gian dối với tình yêu như aị Mình không yêu nhưng vẫn muốn yêụ Tôi hổ thẹn nên cúi đầu xuống. Đôi mắt Thịnh thẳng thắn qua, so với chàng tôi thật nhơ bẩn. Cuối cùng chỉ vì bằng cấp của Thịnh vì địạ vị của Thịnh nên tôi để nguyên tay tôi trong tay chàng? Tình yêu không còn nữạ Không còn tình yêu thì mọi sự mặc màu sắc khác không cao quí nữạ
Tôi quay đi, tôi không dám nhìn Thịnh. Thịnh buồn bã:
-Em khó hiểu quá Trang ạ. Đừng làm em buồn.
Tôi rưng rưng nước mắt:
-Mình về đi anh.
Thịnh đắm đuối:
-Anh thích ngồi bên em suốt ngày và suốt đờị

Tôi thở dài:
-Thú thật. Trang bị cái địa vị anh làm choáng người làm ngợp mắt. Nếu Trang có gật đầu thì anh hãy hiểu rằng chỉ vì anh là giáo sư. Anh nên khinh Trang hơn là yêu Trang anh ạ. Gia đình Trang nghèo, lấy anh là yên một bề, trúng số lớn, trúng số suốt đời, làm sao Trang đủ can đảm từ chối hở anh?
Thịnh suy tư:
-Em thẳng thắn lắm anh phục em. Trang, ước gì anh có một người vợ như em. Bởi đã nói như vậy em sẽ không bao giờ lừa dối anh.
Tôi lắc đầu:
-Không anh lầm rồi, em tầm thường lắm, em ham tiền ham địa vị của anh nên mới trèo lên xe đi chơi với anh, những người con trai khác rủ được em đi thật khó lắm chỉ vì họ không phải là giáo sư, một giáo sư đại học như anh.
Thịnh thở dài:
-Anh cấm em nói như thế nữa, anh cũng là người như em, anh có dịp nên học được. Không có gì tài giỏi cả, em vừa nói những ngài tiến sĩ những ngài thạc sĩ thật sự là những con số không kia mà. Trước mặt thượng đế ai cũng như nhaụ
Tôi cười buồn:
-Đó là em lý luận, đứng trước mặt Thượng Đế ai cũng như nhau, nhưng trước mặt đàn bà thì không như nhau, đàn bà vẫn sợ người giàu, người có quyền.
Thịnh dìu tôi đứng lên:
-Thôi không nói nhảm nữa, rồi em sẽ yêu anh, mặc cảm kia sẽ biết mất.
Tôi lẩm bẩm:
-Mặc cảm, có lẽ anh nói đúng, em mặc cảm không yêu người khác được. Em mặc cảm nếu em yêu anh là yêu địa vị và bằng cấp của anh, rồi em tưởng em như vậy thật, phải không anh?
Thịnh âu yếm:
-Đúng rồi, hết mặc cảm em sẽ yêu anh để rồi em coi anh tầm thường như mọi người, nhất là khi yêụ
-Nghĩa là saỏ
-Khi yêu anh cũng sợ mất người yêu, cũng ham muốn người đó là của riêng mình, cũng ghen tương, cũng bồn chồn tương tư như ai vậy
-Anh cũng tương tư như em, ghen ghét thù hằn như em?
-Chứ saỏ Bộ em nghĩ anh sẽ yêu em khác người khác?
Thịnh nhìn ra xa:

-Tình yêu lạ lùng lắm em ơi, một vị vua khi yêu sung sướng như thế nào thì người ăn mày cũng sung sướng ý như thế? Họ cũng âu yếm nhau cũng vuốt ve cũng giao hợp y như một ông vua, một ông tổng thống.
Tôi hơi đỏ mặt nên vờ không nghe, Thịnh cười:
-Em buồn cười thật, anh mới là thầy mà em la hoảng làm anh cũng hoảng theo, anh tưởng anh là một ông vua kia chứ. Nhìn anh đi cưng, anh bình thường lắm mà em.
Tôi cảm động:
-Cám ơn anh.
Thịnh ngạc nhiên:
-Sao lại cám ơn, cám ơn cái gì?
-Cám ơn tình yêu của anh.
-Tình yêu mà em cám ơn thì em giết anh rồị
Tôi mơ mộng:
-Khi yêu, người yêu trở thành một vị vua trên ngai cao thật anh ạ.
-Với em anh thành một ông vua chưả
Tôi không dám trả lời mà tôi đòi về, Thịnh thở dài:
-Em sợ anh phải không?
Tôi bối rối:
-Không phải sợ, nhưng đi chơi lâu quá rồi, sợ nhà mong…
Tôi sợ Phong thì đúng hơn. Tôi sợ Phong về không thấy tôi chàng sẽ cằn nhằn sẽ nghi ngờ. Tôi ngu si thật, người ta có vợ sờ rờ ra đó, mà tôi vẫn sợ người ta như một người vợ sợ chồng. Phong và giọng nói hùng biện khi đứng trước đám đông. Giọng nói khi vang cao như chiêng đồng, khi trầm trầm như sóng vỗ khi nhẹ như hơi thở, khi thiết tha, khi lạnh lùng. Tôi yêu chàng. Tôi yêu hình ảnh chàng khi đứng trước đám đông. Tôi yêu những giọt mồ hôi nhiệt thành của chàng khi gào than tình tự dân tộc, khi thương xót vận nước điêu linh. Tình yêu tôi dành cho chàng lẫn với tìnhy yêu quê hương, lẫn với nỗi ngậm ngùi xót xa của kẻ làm người bị áp bức. Mỗi lần một hình ảnh xót xa nào chợt hiện ra, một người đàn bà già còm cõi gánh bún đi bán, một đứa bé ốm o gầy còm. Lòng tôi lại nhói đâu và lại thiết tha yêu chàng. Tình yêu ẩn tan trong quê hương, nét đẹp của chàng đã tượng trưng cho quê hương tôị Màu da ngăm ngăm đen, sóng mũi đông phương, đôi mắt đông phương sâu sắc, nụ cười vừa ngạo mạn vừa xót xạ Dáng dấp bình dị, nhỏ thôi nhưng rắn rỏị
Bạn bè chúng tôi yêu những người đàn ông có nét đẹp Tây Phương, mũi cao, mắt to mơ mộng như tài tử Mỹ này, như tài tử Pháp kia Bô trai cao lớn như Mỹ. Tôi trái lại, tôi yêu vẻ đẹp người đàn ông Việt

Nam bởi gần gũi hơn, bởi thân thiết hơn. Từ thuở nào đã rất xa xôi, tôi lớn lên giữa những người đó. Lịch sử tôi học, thấy cô cũng nói về những người đó. Bây giờ tôi yêu chàng, như yêu thương hình ảnh bố tôị Người đã đi xa từ khi tôi còn chưa ra đời người đã đi xa nhưng vẫn dạy tôi biết một tình yêụ Tình yêu lẫn với tình tự quê hương. Bởi mỗi lần nghĩ đến bố, tôi nghĩ đến cuộc đời gian nan của bố, lênh đênh trên giòng sông không mang tên, lặn lội trong một khu rừng. Để làm gì, nếu không phải vì bố quá yêu thương nàỷ
Nhưng khi chàng về nhà sống và yêu người đàn bà đó, hình như tôi thất vọng. Tôi thất vọng nhưng tôi vẫn yêu, bởi hình ảnh chàng in sâu và tâm trí đã quá đẹp.
Thịnh kêu lên:
-Trang, em nghĩ gì đó? Nếu anh biết được ý nghĩ của em nhỉ?
Tôi gượng cười:
-Anh sẽ không yêu được em nữạ
Thịnh gật gù:
-Em sẽ cướp nghề anh mất Trang ạ, em sẽ thành triết gia đại tàị
Tôi cười, Thịnh cũng cười:
-Về đi anh, trễ quá rồị
Thịnh miễn cưỡng:
-Thôi được, anh đưa em về.
Buổi chiều phủ dáng đẹp đầy hai bên con đường. Mặt trời rực rỡ ánh vàng phía trời tây, thứ màu vàng huyền hoặc đẹp như Thiên đàng trong trí tưởng. Bên kia khung trời vàng rỡ đó. Bên kia đỉnh núi đã nhuộm vàng, phải chăng là chốn thiên thaỉ
Tôi ngất ngây nhìn. Hình như mắt tôi cũng vành như mặt trời phương Tây, hình như tóc tôi cũng vàng như mây đỉnh núị Đồng lúa reo vui, dòng sông nhỏ lững lờ trôi đi, Làng mạc êm ả, với tre xanh, với những thân cau gầy vươn lên chân mâỵ Mùi thơm naò lảng vảng mơ hồ như mùa lúa chín, như mùi trái ngọt, như mùi tóc ướp trong hoa bưởi, ướp trong lá sả nồng nàn. Luỹ tre xanh, ruộng lúa trổ bông con gái, vườn cây và mặt trờị
Thèm thanh bình biết baọ Thèm đi với bố, với Phong khắp nơi trên quê hương mình. Thèm dẫn Phong về làng Phương Quan, huyện Thanh Miện, quê của bố, về làng Ngọc Hà của mẹ, với những người con gái suốt ngày lo gánh hoạ Quê tôi đó, nơi đã nuôi dưỡng cha tôi mẹ tôi mà tôi không được về. Không bao giờ đời cho tôi biết mặt quê cha tôị Ngăn cách vời vợi, xa xôi ngàn trùng. Tôi chỉ nghe kể, tôi chỉ biết que cha làng mẹ qua môi mẹ kể, qua nỗi ngậm ngùi nhớ mong của mẹ của anh. Và hình ảnh bố bên kia giòng sông đó. Bố đẹp như

một huyền thoại và Phong, chàng uy linh như một thần linh bên cạnh bố. Chàng là hiện thân của bố cho tôi kính yêu, cho tôi say đắm. Thành phố hiện ra với những ngôi nhà ngói đỏ sậm, với hàng đậu bằng cây cắt tỉa đều đặn và xinh xinh. Những lối đi lát gạch nhỏ nhoi hiền hoà. Giòng sông đựng dáng trời vàng, lung linh chiếu sáng, mặt nước lăn tăn như dát vàng. Tôi ngước mặt nhìn lên cao, trời đẹp quá, màu vàng này biết tìm ở đâủ Hoàng hôn là một giải mây màu tim trên cao đó? Màu tím thì thầm như tình yêu của người con gái đoan trang, hay hoàng hôn là mặt trời thu hết sắc vàng tuyệt diệu nhất đằng xa, nơi gọi một cuộc tình phêi lưụ Yêu Phong là phiêu lưu, tương tư Phong là trời tím ngắt. Còn Thịnh, Thịnh là khung trời xanh hiền, là mây êm đềm là mây êm đềm là võng hè đong đưa, là chiếc nôi tình ái màu hồng. tôi không có những ngón tay tài hoa của một hoạ sĩ, để ghi lại màu vàng của buổi chiều hôm nay, tôi thật dở, chỉ biết nhìn và tầm thường mơ ước một chiếc áo vàng như thế. Rất nhiều lần tôi mơ ước áo vàng như tôi đang đợi, như đang ngóng chờ tình yêụ
Thịnh trầm giọng, hình như chàng buồn:
-Ngồi bên anh mà em nghĩ đâu đâu không à.
Tôi nhoẻn miệng cườị Tôi nghiệm thấy mỗi lần anh chàng giận nhoẻn cười là xong hết.
-Trang thích có một chiếc áo vàng mỏng như mặt trời màu vàng kia kìa anh.
Thịnh triết lý:
-Những cô thích màu vàng nhiều tham vọng lắm.
Tôi bâng khuâng:
-Trang đang bắt đầu thích màu xanh, thích màu xanh đời bớt gian nan hơn.
-Anh thích màu trắng, màu trắng tượng trưng cho sự trong sạch, cũng như anh thích những người con gái có đôi mắt trong sáng. Mắt bắt đầu đục mờ khi người ta bắt đầu hụp lặn, em để ý coi những cô gái trót mất cuộc đời có thể họ đẹp hơn em, quyến rũ hơn em nhưng mắt họ không trong sáng nữa, mắt người ta, theo ý anh có ba loại: gian dối, buồn bã và trong sáng tin tưởng.
Tôi đùa:
-Anh đi làm thầy tướng được đó.
-Đúng, anh mê xem tướng người lắm, mỗi người một vẽ và bí mật không cùng. Không khoa học nào thú vị hơn khoa học về con người Tôn giáo triết lý chẳng hạn, tôn giáo cũng khởi đầu từ một học thuyết về con người

Tôi dò hỏi:
-Anh đạo phật phải không?
-Không, anh giống em, anh đi nhà thờ. Hết trở ngại, hết lo chưa cô bé?
Tôi cười nhẹ:
-Làm sao biết trước những gì chưa đến. Em là một cô gái nghèo, cha mất tích trong cuộc kháng chiến, mẹ em lại nghèo, chắc gì cha mẹ anh bằng lòng các cụ bao giờ cũng mong con mình lập gia đình với những người giàu sang và có thế lực. Em thấy các cụ cũng có lý anh ạ. Em không dám với cao, với cao ngã đau lắm lại bị người đời cười mình ngụ
-Người như em còn sợ người cười cơ à?
-Sợ chứ, em là đàn bà mà anh.
Tôi giật mình kêu khẽ:
-Í chết, cho em xuống đây đi anh, nhỡ nhà thấy kỳ lắm.
-Anh đưa em về tận nhà không được sao Mình đàng hoàng mà em.
Tôi bối rối:
-Thôi anh ạ, em ngại lắm.
Tôi rủa thầm mình. Nếu Thịnh biết tôi ngại Phong bắt gặp, Thịnh có yêu tôi nữa không? Mình tham lam quá, bao nhiêu đàn ông cũng không vừa lòng. Anh bảo mắt em trong sáng mà sao em gian dối thế nàỷ Vậy là tài coi tướng của Thịnh sai bét. Tôi nói khẽ:
-Đừng nhìn em như thế, mắt em bắt đầu đục ngầu rồi phải không?
Thịnh lắc đầu:
-Má em hồng quá, anh lại bắt đầu nhớ em rồi Trang ơi, nằm một mình buồn quá Trang ơi, chịu không nổi Trang ơị
Tôi tinh nghịch:
-Anh gọi ba lần Trang ơi rồi đấy, bộ tính bắt em thật hở anh?
Thịnh buồn bã:
-Trang, em ác lắm nghe không?
Tôi thẫn thờ:
-Có một lần em cũng nói như anh.
Thịnh lắc đầu:
-Không nói chuyện người, nói chuyện của mình thôị
Tôi dịu dàng:
-Trang về nhé.
Thịnh hỏi:
-Bao giờ gặp lại Trang?
Tôi do dự:
Đạ, để xem đã.

-Chiều mai anh chờ Trang ở đây nghẹ
Tôi lắc đầu:
-Í không được đâu, nhỡ Trang kẹt thì sao
-Anh cứ chờ.
Tôi doạ:
-Coi chừng sinh viên thấy thầy chờ trò thì nguy lắm.
Thịnh bướng bỉnh nhún vai:
-Chả sao hết, sinh viên biết thông cảm rồi, học trò thất lục gì mà ngại Bộ Thầy không có quyền yêủ
Tôi ngại gặp Phong, nên vội vã:
-Trang về anh nhé.
Thịnh ngồi nhìn theo tôi, áo bay vờn trong gió nắng chiều soi nghiêng dòng tóc rối, đôi chân đầy bụi của đường xa, tôi cúi xuống mà đi vừa đi vừa nhìn hai chân mình.
Vẫn chưa thấy chàng về. Chiếc xe đầy bụi đất vắng bóng. Tôi uể oải lên lầu, chị Nhơn vô tình:
-Em đi học về hở, có thấy tin tức gì không? Tình hình có vẻ căng thẳng rồi, mấy hôm nay không thấy Phong ghé về nhà, cả….thầy nữạ
Tôi nôn nóng hỏi:
-Thầy làm sao hở chị?
-Chị không gặp, nghe nói thầy bị đau nặng, lo lắng nhiều quá càng ngày Thầy càng gầy đị
Tôi bâng khuâng:
-Sức mạnh tinh thần mới đáng kể, tinh thần Thầy như núi cao biển rộng, bị nhốt trong thân xác ấy đau là phải
Chị Nhơn thở dài:
-Nói vậy chứ chị vẫn lo lọ Thầy là linh hồn của phong trào
Tôi ngắt lời chị:
-Chị yên tâm đi, Thầy lao tâm đó, không việc gì đâu, hơn nữa bây giờ Thầy trở thành một huyền thoại rồi, người ta phủ quanh Thầy những huyền thoại
Chị Nhơn hơi giận:
-Nghĩa là em nói Thầy…ờ dù răng đi nữa em cũng là người ngoàị
Tôi cười:
-Chị lầm rồi, em không nói với ý đó, em muốn nói rằng ở nước mình muốn trở thành lãnh tụ phải biết tạo cho mình những huyền thoại Tốt chứ đâu có xấụ Riêng em, em không bao giờ phân biệt tôn giáo cả, với em giá trị của chính một người mới là điều quí. Buồn ghê, đến chị mà không hiểu em nữa sao
Chị Nhơn dịu dàng:

-Chị lo quá, nên… chị hiểu em chứ, chị hiểu em yêu….nên…
Tôi hồng hai má:
-Thôi cho em xin, người ta không yêu em đâu, đừng nhắc đến thêm buồn.
Chị Nhơn cười:
-Đừng lo tình đùa ấy mà, bộ thật đâu mà lọ
-Như thế nào mới thật? Như rứa là chết em rồi, còn chi nữạ
-Thì khi nào hỏi cưới đàng hoàng kiạ
Tôi dò dẫm:
-Thấy mấy đứa em của anh Phong cũng qúi chị ấy lắm mà.
Chị Nhơn nhún vai:
-Tụi nó còn bé biết gì mà chẳng qúi, cho nó tiền thì nó tưởng là thương nó, tiền của Phong chứ của ai vào đó nữa, cái thằng Phong cũng khôn dàn trời, chuyên môn dúi tiền để cô ta cho em mình không à?
Tôi gượng cười:
-Chuyện, anh Phong mà không khôn thì ai khôn.
Tôi chưa hết chuyện để nói với chị Nhơn, con Thẻo đã hốt hoảng chạy lên lập cập nói:
-Thưa bà có khách, người ta đòi gặp riêng bà.
Chị Nhơn tái mặt. Tôi hấp tấp hỏi:
-Ai, chuyện gì? Phải bạn anh Phong không?
Thẻo lắc đầu:
-Lạ hoắc.
-Em xuống với chị.
-Không được, người ta đòi gặp một mình chị.
-Chị đừng đi theo họ nghe, nhỡ…
-Làm như chị là con nít không bằng.
Tôi bồi hồi trên lầu chờ đời, Phong biệt tăm năm ngày rồi, Chuyện gì đã xảy ra cho chàng? Thành phố đầy rẫy những cơn sóng ngầm. Người ta không thể biết trước những gì xảy ra nơi đâỷ Có thể là đàn áp, có thể là thanh trừng trong bóng tối Sau cách mạng máu không bao giờ ngừng chảỵ Mọi sự đang bấp bênh, đang cheo leo lưng chừng vực đá. Phong lao vaò cuộc như cả một triều đại tưởng chừng ngày năm đứng vững. Nhưng liệu cơn bão lốc có buông tha chàng? Chàng trỗi dậy nổi không, để đứng lên trong bão táp, để đừng bị nhận chìm ngay trong chiến thắng của chàng?
Tôi yêu chàng, bởi chàng mang dáng dấp quê hương tôị Tình yêu tự nó chuyên chở quá nhiều ước muốn và vì chàng, tôi cùng lao vào cơn bãọ Bây giờ tôi bồn chồn rình chờ tai biến. Có ai đợi chờ tai biến

như tôi không?
Chị Nhơn nghiêm trọng đi thẳng vào phòng, tôi đón chị lại lo âu hỏi:
-Chuyện gì đó chị? Anh Phong đâủ Có tin gì về anh ấy không?
Chị Nhơn lắc đầu:
-Em nên ở nhà chị không nói thêm được nữạ Em ra đây để học, không phải để tham dự vaò đời Phong.
Tôi năn nỉ:
-Cho em biết anh ấy ở đâu thôi, liệu có việc gì không chị?
Chị Nhơn lắc đầu:
-Không ai trả lời nổi câu hỏi của em, thôi vào nghỉ đi, chị mệt không ăn cơm đâu, xuống bảo Thẻo dọn cơm cho ăn rồi đi ngủ.
Tôi đành xuống nhà ngồi ăn một mình cho qua bữạ Buổi chiều biến tan. Đêm tối đậm đặc. Một mình trên cao nhìn xuống giòng sông. Thấy phiến trời lấy láy ngàn sao, thấy những đốm đèn dầu leo lắt trôi trên sông, để lòng mình nặng như đeo đá, buồn giận cho nhiều, cuối cùng vẫn xót xa hiểu rằng sinh mệnh của chàng là tất cả đời mình. Vẫn biết vợ chàng còn đó, vẫn biết rằng chàng không bao giờ dám yêu mình. Tình yêu vẫn còn đó, có đó như định mệnh của mình, người ta không thể chối từ định mệnh, nên cũng không thể chối từ tình yêụ
Tôi chăm chăm nhìn chiếc hình bán thân của nàng. Nụ cười đa tình, đôi mắt lá răm dài khoé đam mê. Tôi không buồn úp nó xuống nữa, nhưng tôi nhìn, định mệnh của tôi đau đớn thêm vì nàng. Nàng đẹp quá, mi thua trận giặc tình rồi Trang ơị Mi nên yêu Thịnh, nên lấy Thịnh làm chồng. Tình yêu là gì? Và tại sao phải yêu chàng? Đời thiếu gì đàn ông cho mi yêu thương? tốt hơn hết đừng yêủ Đi vào tình yêu là đi vào vùng giông bão đầy rẫy gian nan, đầy rẫy buồn phiền.
Nhưng mà trời ơi, những quyển truyện tình đầy tủ sách của tôi để đi đâủ Tình yêu đẹp đẽ thơ mộng ngút trời Tình yêu là thiên thai, là suối mát, là rừng xanh. Chả lẽ suốt đời tôi, tôi không được biết tình yêu là gì? Ngọt ngào hay đắng cayỷ Rồi tôi cũng lấy chồng như mọi người đàn bà khác, cũng đẻ cho chồng năm mười đứa con, cuối cùng già đời nhắm mắt và buông xuôi hai tay, giây phút cuối sẽ ngậm nụ cười mà thương cho mình, bởi sinh ta làm người khổ cực trăm chiều, gian nan ngàn chuyện, để không biết hôn người mình yêu và ngủ với chồng khác nhau thế nàỏ Sẽ lạnh từ chân lên bụng, lên ngực và hai tạy Sống như gục đầu giả dối với chính mình, giả vờ yêu chồng là gian dối với chính mình, trước khi gian dối với chồng.
Tiếng súng từ xa xa vọng về buồn nản và thân quen, Có nơi nào

người ta thân quen với tiếng súng như quê hương tôi không? Thảm thật, người ta quen với thanh bình với nhạc tình, với tiện nghi, nơi đây mình quen với tiếng đại bác, mình quen với sự chết, với chia lỵ Nơi đây một nhà sáu đứa con trai mà còn nguyên vẹn cả sáu thì lạ nhất nước rồi Nơi đây phải chết, phải để tang, phải khóc lóc với kêu thương, phải bỏ nhà bỏ đất ra đi mới là bình thường như mọi người cùng chung giòng máu Con trai ông du học cả lũ, con gái ông không ai goá chồng, chắc chắn ông là người vong bản, bán dần nước tôi Đời có người nào mỉa mai độc hơn tôi, dị hợm hơn tôi nữa không? Tôi chờ một người không phải là người yêu của tôi Tôi căng mắt ngó đình màn trắng. Thần kinh mình thật tệ, chút chút thôi là mất ngủ cả đêm. Ước gì mát da mát thịt như chị Lan Chị. Nằm xuống năm phút là ngủ liền, mình nghĩ gì cứ triền miên theo nó, miệt mài theo nó, cuối cùng mảnh mai như người xưa, đàn ông thấy mình hết dám hôn, hôn một cái sụt năm ký thành cây khô thì lúa một đời

Bản Tango Cuối Cùng

Chương: 4

Thịnh ngồi bên bục cao, đôi mắt sáng sau vòng kính trắng, nụ cười thấp thoáng thầm gửi cho tôi những lời hẹn. Sinh viên lặng lẽ ghi bài, không khí uể oải và buồn buồn. Thịnh nói chuyện ngày xưa và sinh viên thích nói chuyện bây giờ, chuyện hôm nay Chuyện sống chết của họ. Họ thích đổi mới, hãy hiên ngang tiến lên, và lật nhào những gì đã rữa nát, đã cản kỳ đà họ. Với tuổi trẻ, người già thật đáng sợ, họ không làm, họ không muốn thay đổi, họ mỏi mệt và biếng lười, nhưng họ nhất định làm kỳ đà cản mũi mọi sự thay đổi Những người bạn trẻ của tôi đã hậm hực bàn tán như thế. Tôi im lặng vì tôi là đàn bà, đàn bà ít nói chừng nào có duyên chừng đó.
Họ lắc đầu ngán Thịnh. Thịnh là một thứ già đối với họ, vì Thịnh không dự cuộc. Thịnh muốn sinh viên nhắm mắt học như người mù sờ chân voi Thịnh giảng bài hấp dẫn, nhưng vô ích, lòng dạ những người ngồi dưới đang vò nhàu, đang nóng như lửa đốt. Một giờ nặng nề trôi qua Thịnh kín đáo tìm tôi, nói nhỏ nửa câu rồi bỏ đi liền:
-Chiều nay anh đợi chỗ hôm qua…
Tôi nhìn theo Thịnh, không biết buồn hay vui Rồi biểu ngữ bất ngờ căng đầy đường, nghênh ngang lối đi Chữ xanh chữ đỏ để phản đối hiến chương này hiến chương kia Sinh viên tụm năm tụm ba, nét mặt

nặng trĩu suy tư, như thể vận nước sắp tan tành đến nơi, như thể họ sắp liều chết để làm một cái gì cho quê hương này
Riêng tôi, tôi biết sẽ tìm được Phong nếu tôi theo họ lăn xuống đường. Được nhìn người yêu vang giọng giữa đám đông, được nhìn người yêu và những giòng mồ hôi nhiệt thành, là niềm mơ ước của tôị Sinh viên nhất định bãi khoá. Thịnh thêm một lần nữa thở dài Tôi theo đám đông đi dọc theo đường Lê Lợi Tôi đi tìm Phong. Một lời gọi nào vang vọng thiết tha trong tận đáy lòng, bắt tôi phải đi tìm chàng. Dù trước mặt còn đầy bất trắc, tôi vẫn cứ đị Dù phải chết trên đường đi tìm. Tình yêu, một thứ tôn giáo kỳ bí nhất, ghê gớm nhất và người yêu là vị giáo chủ đầy uy quyền trói buộc ta suốt cả một đời Cuồng yêu còn ghê gớm hơn cuồng tín một tôn giáọ Tôi tan biến trong đám đông, tôi nhỏ nhoi trong đám đông, tôi quên mình đang làm gì? Tại sao đi theo họ? Chắc gì Phong có ở đó cuối con đường nàỷ Chắc gì Phong đang gầm gừ như dã thú, biết đâu chàng đã vào chuồng? Đám đông ngừng lại, hàng ngàn người đứng kín công trường. Giọng nói của chàng bay trên đám đông, bừng bừng xôi xục. tôi chen tới chen tới không ngừng. Mặt tôi nóng bừng bừng, mồ hôi ướt đẫm tóc tôi, chàng ở xa quá, chàng của đám đông, không phải của tôị Không bao giờ chàng thuộc về tôi, đám đông gào lên theo chàng. Họ lập lại lời chàng với nước mắt lên cao, với hai tay nắm lại thật chặt, với trái tim như nở lớn ra, với trí óc như bay lên caọ Chàng nhỏ bé, chàng bình thường như mọi người đàn ông khác. Họ tìm được ở chàng cảm giác gần gũi cùng một số phận.
Tôi dừng lại để thở, tôi mệt muốn đứt hơị Em còn xa anh quá, em tầm thường nền không dám tiến đến gần anh. Tôi chen tới chen tớị Tôi luồn, tôi cúi, tôi lách nghiêng lách dọc, tôi mệt nhoài người nhưng lòng vui tràn đầy kéo về bừng bừng như thác lũ. Lời chàng soi thủng đám đông, giọng chàng khi gầm gừ, khi bi thiết khi nhanh khi chậm. Tôi lặng người khi nhìn rõ đôi mắt đảo vì xúc động để nghe từng lời nói chàng vang cao trên đám đông.
-Hãy tự cứu lấy quê hương mình. Đừng đợi chờ phép lạ, đừng mong người giúp đỡ. Hãy tự cứu lấy quê hương mình, hãy tự cứu lấy cha mẹ anh em và bằng hữu mình. Máu đã đỗ quá nhiều, ướt đẫm phần đất này rồi, xương đã cao hơn núị Quê hương này đã tạo thành bằng sinh mạng tổ tiên chúng tạ Đừng cúi đầu nữa, đừng quỳ lụy nữa, hãy cắn chặc răng lại, hãy hiên ngang dù cho phải chết. Chỉ còn chúng ta, chúng ta phải được sống hãy bóp cổ kẻ đang cưỡi trên đầu trên cổ chúng tạ Hãy hất nó xuống, hãy đạp lên nó mà tiến lên. Đừng thấy nó to mà sợ, chúng ta nhỏ bé nhưng chúng ta có sức mạnh tinh thần,

chúng ta còn trẻ, chúng ta có tương laị Tôi van các anh, các anh đừng gục đầụ Tôi van các chị, các chị đừng gục đầụ Ngước mắt lên đi, chúng ta sinh ra làm người, chúng ta phải được đối xử như mọi ngườị Chúng ta không phải là những con vật để phải nhịn đói bên cạnh kẻ dư ăn phè phỡn cười đùa trên nước mắt và mồ hôi của chúng tạ Hãy giết hết những người hút dần đến giọt máu cuối cùng của chúng ta, bầy thú man dã hít dần sinh lực chúng ta rồị Hãy nhìn tôi đi, hãy nhìn bạn bè, hãy nhìn anh em. Do chúng ta bọc lấy xương, chúng ta xanh xao, chúng ta gầy còm vì aỉ Thế hệ con cháu chúng ta sẽ như thế nào khi cha mẹ chúng ta thường trực đói khát. Hãy nhìn tôi đi, hãy nhìn cha mẹ anh em và bằng hữu anh đị Sẽ mất tất cả, vinh danh dân tộc, sẽ mất tất cả đất đai phì nhiêụ Vậy phải một sống một còn thà chết trong vinh quang còn hơn chết dần chết mòn vì bị loài thú man rợ hút đến giọt máu cuối cùng.
Hãy tự cứu lấy mình hãy tự cứu lấy quê hương tạ
Tôi mê đị Tôi nghe đám đông gào vang câu nói của chàng. Tôi nghe tiếng chân đi lên trùng trùng lớp lớp, tiếp nối không ngừng. Lá xanh trên cao, trời xanh trên cao…Việt Nam tôi Việt Nam tôi vẫn anh hùng, vẫn anh hùng vẫn gian nan chiến đấu từng ngày, vẫn hiên ngang chiến đấu từng giờ…
Nước mắt tôi dàn dụa chảy ra, khói cay mù trời nước mắt này khóc cho quê hương đỉ Nhiều người đã gục xuống và nhiều người vẫn đều đều bước đị Tôi nghe tiếng nổ bùng lên, tôi nghe tiếng súng chát chúa từ chỗ chàng đứng. Tôi khổ sở chen đến với chàng, chàng không còn đây nữạ Thầy cũng vắng bóng. Tôi khóc vì yêu chàng hay vì lựu đạn cay Rối loạn ngợp trờị Tôi che kín bằng khăn tay, nhưng mắt vẫn cay, mắt vẫn xót. Anh ơi, người ta khóc hết rồi dù khóc vì lựu đạn cay thay vì thương cho quê hương này đã quá nhiều khốn khổ. Tôi tìm đủ cách để chạy trốn đám đông. Tôi đến đây vì chàng, lòng yêu quê hương không gần gũi bằng tình yêu chàng.
Chưa bao giờ nước mắt vô duyên như hôm nay Tôi thất thểu đi như người sắp chết khát trong sa mạc. Mắt tôi xốn đâu và dòng dòng vì nước mắt. Cay quá đánh ghen bằng ớt chắc cũng không cay bằng. Nhiều người yếu sức đã gục xuống. Tôi đi tìm chàng, súng nổ rồi máu sẽ phải chảy, như hàng hàng trăm năm đã chảy dòng dòng. Anh ơi, làm sao cho em tìm thấy anh? Chúa ơi! Phật ơi! Tôi gọi hết Chúa ơi Phật ơi, người yêu của tôi đâu hở trờỉ Tôi ngã xuống áo dài bị dẫm nát, tôi chỗi dậy tơi tả đi tìm. Tóc rối bời, môi khô và mắt đỏ. Không thấy gì nữa rồi, chỉ thấy nước mắt dàn dụa ứa ra thôị Tôi lả người ngồi bệt xuống thềm nhà ai đóng cửạ Lòng em yêu anh vô bờ bến

nhưng thân xác nhưng em yếu đuối mọn hèn, em đành gục nơi đây, em đành không tìm thấy anh. Anh nói đúng, điều thứ nhất phải có ăn phải khoẻ từ người giàu đến người nghèo mới nói chuyện anh hùng mạnh cho dân tộc. Đói khát sẽ mê mệt chạy ăn, không lòng dạ nào yêu nước nữa, đói khát sẽ chối từ văn hoá, sẽ chê sách, chê nghệ thuật, chê những thứ đó thì không bao giờ còn dân tộc, còn tình tự quê hương.
Điều thứ nhất phải no cơm ấm áo, phải khỏe mạnh. Ngày mai trở đi, em sẽ ăn thật nhiều vào, thịt chiên, cá chiên để đủ sức yêu anh, đủ sức chổi dậy trong mù cay để tìm thấy anh. Đói quá yêu mấy cũng đành chịu, sáng nay em lại giả vờ quên ăn sáng, thời giờ ăn sáng nghe tư bản quá.
Tôi ngồi nghĩ nhảm, bên tai súng nổ trước mặt khói cay Người cảnh sát che mặt nạ, bất ngờ đi tới đặt một người đã ngất sỉu nằm xuống. Tôi mệt mỏi hé mắt nhìn và dựng phắt lên, che mặt lại thảng thốt kêu:
-Trời ơi, trời ơi anh!
Người đeo mặt nạ làm hô hấp cho chàng. Tôi nhìn sững chàng. Tôi tìm vết máu, tôi tìm hơi thở. Hay tay tôi dư thừa, miệng lưỡi tôi cũng dư thừa, tôi co lưỡi không nói được nữạ Tôi co tay không cầm nổi tay chàng:
-Thầy, thầy tỉnh chưả
Thì ra học trò của chàng. Tôi ngồi im nhìn ngắm khuôn mặt hằng yêu dấụ Người chàng bầm tím xây xát khắp nơị Chàng như người đang ngủ. Tôi đi theo ông cảnh sát trẻ xốc chàng ra xẹ Tôi tự do nhìn chàng. Lòng đau như thắt vào nước mắt thật sự bây giờ mới rưng rưng.

Tôi phóng xe đạp miệt màị Tôi năn nỉ những người lính trẻ bồng súng hé mở những hàng rào kẽm gai cho tôi đị Thành phố căng thẳng, những hàng rao kẽm căng đầy đường phố. Mở mắt ra chỉ thấy lính, thấy đạn. Mở mắt ra chỉ thấy hận thù. Buồn quá đi thôị
Người cảnh sát trẻ tuổi đã vì tình thầy cũ, che mặt nạ đội nón sắt, bồng chàng vượt vòng rào hơi cay mù và đạn bay để cứu tỉnh chàng. Nhưng anh ta không thể cản người ta tách rời khỏi chàng, người ta đưa tôi về nhà và bắt giữ chàng. Tôi lấy xe đạp nhất định đi tìm chàng.
Cuối cùng tôi đứng ở quận trấn. Người ta từ chối cho tôi gặp chàng. Đường xa và bao nhiêu gian nan để phải trờ về không được trông thấy nhaụ Tôi tủi thân đứng khóc. Những ngươì có lòng đành dẫn tôi vào thăm chàng. Một cái sân rộng khô khan không bóng cây, được

vây lại bằng hai ba lớp kẽm gai Rồi một vòng tròn vây hàng trăm người ngồi đứng trong đó. Tôi đỏ mắt nhìn sững bạn bè,. Những người rất trẻ ngồi trong vòng gai tù hãm. Chàng đứng lên khi trông thấy tôi Người lính cũng rất trẻ nâng vòng kẽm gai cho chàng chui ra với tôi
Lòng tôi đau quặn lại, áo quần chàng đầy bụi đầy đất, tóc chàng rối và râu chàng mọc tua tủa đậm đen buồn muốn khóc. Tôi khóc ròng. Chữ anh gọi lên pha đầy nước mắt, tôi vịn hàng rào để nhìn chàng:
-Anh ngồi đó suốt một đêm hả anh?
-Mọi người đều ngủ ngồi như anh đêm quạ
-Anh còn ngủ được?
-Mệt quá cũng phải ngủ chứ em.
Chàng nhìn tôi, sao anh nói ít thế, nói gì với em đi, em sợ sự lặng lẽ của anh. Chàng mím môi:
-Em về đị
Tôi lắc đầu:
-Không.
Chàng thở dài:
-Thiết quân luật, tại sao em dám đi hở Trang?
-Em lạy người ta cho em đị Em khóc với người ta, em cười với người ta, để đi tìm anh.
Chàng gắt:
-Anh không bằng lòng. Thôi về đi, nguy hiểm lắm.
-Mặc em, em gian nan lắm mới được trông thấy anh.
-Mai anh về, đừng lo, mai anh về.
Tôi muốn nắm lấy cánh tay chàng bên kia hàng rào sắt. tôi muốn bay qua giây kẽm gai như Vương Vũ phi thân để vào đó thức một đêm với chàng. Trong tù đầy tình yêu sẽ thắm thiết nở hoa trong tim chàng. Tôi đau đớn nhìn chàng. Một đêm thôi râu ria rậm rì như người tiền sử thế sao anh? Một đêm thôi mà sao anh già đi nhiều quá, đen đi nhiều quá. Áo quần anh dơ, mặt mũi anh dơ, vậy mà em yêu anh tưởng chết cho anh được. Em yêu anh nên mới một mình đi tìm, khi mọi người đóng cửa lo âu trong nhà, khi đường phố vắng tanh vắng ngắt.
Mặc cho Thịnh chờ, em đã nước mắt ngắn nước mắt dài năn nỉ hết người này đến người kia để tìm được anh. Để nhìn anh sa sút như anh hùng thấm mệt, để nhìn anh bơ phờ như kẻ thua trận sau một cuộc so gươm dài dằng dặc.
Anh thấm mệt chưả Thôi sau trận này, về nhà lấy em làm vợ cho rồị Em sẽ hầu hạ anh như nữ tỳ, em sẽ yêu anh như ái khanh yêu quân

vương. Em sẽ quỳ xuống cởi giầy cho anh, sẽ ôm hai chân anh vào lòng mà cắt tỉa, rũa gọt móng chân anh, sẽ nâng hai tay anh ngang ngực mà rũa móng tay cho anh, sẽ rửa mặt bằng nước nóng mỗi tối, sẽ rửa mặt nước mưa mỗi sáng cho anh. Sẽ đấm bóp mỗi đêm, sẽ hôn mỗi sáng, và sẽ đợi đời chung thuỷ yêu anh.
Anh sẽ khoẻ mạnh sẽ đi ra đi vào cho em nhìn em ngắm, em thương. Sẽ không bao giờ gào thét để bó gối ngủ ngồi suốt đêm. Mệt chưa anh? Thôi chuyến này về lấy em làm vợ đi, để làm ông vua với em cho rồị Thôi chuyến này ngừng hẳn phiêu lưu đi, hãy yêu mình trước khi yêu moị người hãy yêu mình trước khi yêu quê hương.
Đoạ đày cho nhiều, rồi chết đi lấy ai yêu nước vào đây nữạ Em thấy người ta yêu nước thương dân bằng miệng tài lắm anh ơị Người ta giàu sang đi xe hơi, ở phòng lạnh để yêu nước cho an toàn. Người ta không dại dột yêu nước kiểu tay trắng như anh đậu Trước hết phải có vợ đẹp, phải có tiền rồi mới gào lên rằng tôi yêu nước, trắng tay như anh yêu nước chỉ tổ vào tù.
Chàng nhìn ngươì lính trẻ đến dục tôi về, cái nhìn làm tôi lạnh ngườị
-Thôi em về đị
Chàng lặng lẽ quay lưng cúi đầu đi từng bước vào trong vòng gai tròn vây chàng và những bằng hữu chàng như người ta vây đàn gà ngoài chợ. Tôi thất thểu đi ra, từng trạm kiểm soát để lại năn nỉ khô nước bọt.
-Cô ở lại đây đi, không đi được nữa đâu, giới nghiêm rồị
Tôi tái mặt ở lại đây, ngàn lần không rồị
-Tôi là đàn bà, tôi là đàn bà, tôi phải về nhà tôi, dù phải chết, dù đạn ghim vào giữa tim tôị
Họ cười ngất ngưởng rồi tặc lưỡi mở những vòng giây kẽm tròn cho tôi lách quạ Trở về nhà, tôi leo từng bậc thang trèo lên giường nằm mở tròn hai mắt mà hình dung chàng bó gối ngủ ngồi trong đêm nay. Những giấc mơ hãi hùng kéo đền đè tôi dí người trên giường. Tôi ước mơ tình yêu, để thấy toàn sự chết và tù tội Ước gì chàng chịu sống một đời bình thường như bao nhiêu người khác. Chàng quên rằng, yêu nước cũng là một đặc quyền của một số người thôị Khơi khơi yêu nước là một tội Khi nào chàng có tiền, để làm dân biểu làm ông này ông nọ, chàng mới có quyền yêu nước chứ. Anh học giỏi hơn em tài ba hơn em, nhưng anh ngây thơ hơn em rồị
Buổi sáng miệng đắng chát tôi mệt mỏi thừ người ra, không muốn nghĩ ngợi…đầu óc lười biếng đến thê thảm. tay chân như bó bột, muỗi đốt mình để hút máu cũng không buồn xua đuổi nữạ hút hết đi thì chết, quậy cựa cho nhiều cũng thế thôị

Chàng vẫn bị giam giữ, tôi cam chịu buông tay Tôi yếu đuối quá, uy quyền không có, tiền bạc không. Ngày ngày vẫn đi ra đi vào ngóng đợị Đại học đóng cửa im lìm như gương mặt người dân ở đây thầm thầm khép kín. Như giòng sông lặng lờ trôi giữa hai bờ đất hiền. Buổi sáng vẫn đợi thư nhà, vẫn chờ một gợn nhỏ đổi thay cho bớt nặng nề. Ngoài người yêu và những kẻ thân tình, bác đưa thư có lẽ là một người dễ thương nhất vời những kẻ cô đơn như tôị Tự tự rủa thầm tôi, yêu Phong nhưng vẫn thích đọc thư xanh của Thịnh, những lá thư tình của thầy vẫn là kẹo bánh thơm mùi bơ sữa cho một đứa con gái như tôị

Bóng dáng thênh thang giữa hai hàng cây cao đổ bóng trong nắng của Toàn lại thân quen xuất hiện. Toàn vẫn hút thuốc, vẫn kiên nhẫn đếm bước đều đặn bên kia đường trông sang balcon phòng tôị Đi qua, rồi lại đi về. Đứng dựa gốc cây rồi đứng dựa cột đèn. Cúi đầu mà đi rồi lại nghểnh cao cổ mà bước. Học trò bãi khoá, đại học đóng cửạ Tôi chưa phải trả lời lá thư tình si dại của Toàn, nhưng mỗi ngày Toàn vòng vòng trước nhà tôi hàng giờ, nhưng mỗi ngày Toàn làm tôi nao núng, ít nhất phải nao núng. Tôi không phải là gỗ đá, tôi là người ruột tôi mềm lắm tim tôi nóng lắm. Vẫn biết tôi không bao giờ yêu Toàn. Em còn nhỏ, đàn bà mau già hơn đàn ông. Tôi không dám nhìn Toàn nhưng cũng không nỡ đóng cửa để quay vào, không nỡ chối từ một lần cho Toàn nhìn thấy tôị

Toàn không vời tôi xuống, Toàn chỉ buồn bã nhìn tôi rồi lại cúi đầu bỏ đị Một phút sau Toàn lại có mặt. Đều đặn ngày nào cũng như ngày nàọ Riết rồi hình ảnh Toàn trở thành thân quen gần gũi như những lá thư tình của Thịnh.

Người đưa thư ghé đến, tôi đành bỏ balcon để xuống nhận thư. Toàn đi rồi, lòng mình hơi ngẩn ngơ buồn buồn ngó theọ

Thư của Hải, tệ thật mãi hôm nay mới chịu viết thư cho mình. Sàigòn làm người ta dễ quên nhau, bởi Sàigòn vui quá, đẹp quá.

Sàigòn ngày….tháng….

Tố Trang,

Định viết thư cho mi lâu rồi, răng vô đây lười quá mi nợ, chả muốn lãng mạn nữa mi ơị Thiên hạ cứng như cột điện cả rồi mình cứ mềm như liễu rũ thấy cũng chướng quá mi hỉ? Nhưng hôm nay thì phải viết, nhất định phải viết, viết một lần cho mi rồi có chết cũng được nữạ Nghe tin ngoài nớ lộn xộn quá, tao sốt ruột hy vọng mi không can chị

Trang,

Mi còn đủ can đảm nghe chuyện tình yêu của tao nữa không? Ở đây

tao không tìm được một nữa con bạn thân nào, mi biết không, ở Sài gòn người ta kỳ lắm, người ta không có thì giờ yêu lẩm cẩm như tụi mình đâụ Tụi cùng lớp Hải nghe cặp nào yêu nhau ba bốn năm cứ le lưỡi hoại Thành ra không còn ai để thông cảm với mối tình bất tử của tao, đừng cười tao nghe Trang, tao không dùng chữ….sáo đâu, khi tao nói tình yêu của tao là tình yêu bất tử. Thỉnh thoảng tao mới được gặp Thầy Ở đây Thầy ít tiếp khách lắm, nhưng chỉ gặp Thầy một tuần một lần thôi, tao cũng đủ chết rồi Mi biết không? Tình yêu của một người như Thầy là ân sủng kỳ diệu nhất. Thầy âm thầm lo cho tao như một người cha lo cho con.
Khổ ghê, không ai tin nổi tao lại yêu một người như Thầy Hơn nữa vì uy tín của Thầy tao phải dấu kín tâm sự chừng nào tốt chừng ấy Mà không được nói ra nỗi vui sướng, nỗi buồn rầu tình yêu mình với ai, cũng khổ như kẻ thất tình. Hạnh phúc đau khổ phải được san sẽ mới còn là hạnh phúc, mới còn là đau khổ. Phải mi vẫn nói như thế không Trang?
Tao học xã hội ở đây Văn khoa Sàigòn đông gấp trăm lần Huế. Sinh viên nhiều đứa thực tế lắm, cùng lớp Hải có người vừa chạy áp phe vừa học, bởi phải có tiền và có bằng cấp mới dễ lấy chồng ở cái xã hội ngày nay Thảm ghê Trang hỉ? Sinh viên đàng hoàng còn trẻ măng như tụi mình chứ không phải lớn tuổi đâu nhé. Thấy tụi nó nói cũng có lý, biết mai sau gặp người giàu hay người nghèo, thôi lo dành dụm ngay từ bây giờ cho chắc bụng.
Nhưng tận đáy lòng vẫn thấy nhớ Huế vô cùng. Thỉnh thoảng Thầy về Huế thăm sinh viên, mi có gặp không? Học ở đây là hùng hục như trâu, là đánh vật với bài vở với bao nhiêu khó khăn.
Riêng mình, còn một tình yêu mà cất dấu, nhưng mà buồn lắm Trang ơị Rồi đời sẽ đưa mình về đâủ Yêu người khác thì ngàn đời không được, nhưng yêu một Hoà thượng tăm tiếng như Thầy cũng khổ bằng vạn lần bị phũ phàng Trang nhỉ? Mà dễ gì mình làm chủ được con tim mình. Thầy vẫn có cuộc đời của Thầy, và với Thầy mình chỉ chỉ là một hình bóng mờ nhạt mà thôị Suốt ngày Thầy suy tư đâu đâu, trán Thầy lúc nào cũng nhăn và nụ cười thật hiếm hoi tìm thấy trên đôi môi cương quyết của Thầy Yêu Thầy mình vẫn sợ Thầy, vẫn sợ đôi mắt sáng rực và thăm thẳm như hang tối của Thầy
Bao nhiêu lần Trang hỏi mình tại sao yêu thầy rồi than khổ than buồn. Thầy có những gì để một đứa con gái như mình đâm đầu yêu phải không? Chính mình, mình cũng không hiểu nổi mình nữa Trang ạ. Ngày nào mình cũng đọc kinh, kinh tình yêu, bởi yêu thầy mình yêu tất cả những gì thuộc về Thầy Mình thành một Phật tử mộ đạo

nhất, kinh thuộc làu làu tụi bạn nhiều đứa tin rằng mình sẽ trở thành ni cô. Kể cũng hay hay, biết đâu mình chẳng thành ni cô thật Trang nhỉ?
Sàigòn thì lớn hơn, ồn hơn Huế, nên mọi chuyện dù ghê gớm đến đâu cũng hết còn ghê gớm, ở đây con gái sài gòn có thể đi chơi với kép công khai ở Chợ lớn chẳng ma nào thèm nhìn, đàn ông ở đây dễ có hai ba vợ vì rứa Chỗ ni biểu tình ma trắc, chỗ kia người ta vẫn ăn nhậu như thường. Chả bù cho Huế của tụi mình chút chút thôi cả thành phố sôi lên, cả thành phố lao xuống đường, bỏ ăn bỏ làm hết. Hồi mới vào nhớ Huế tưởng điên lên được, bây giờ quen rồị Thôi nhé, nhớ viết cho Hải nghẹ Chúc Trang đẹp mãi và…
Thu Hải
Tôi thừ người đong đưa hai tay, ngã lưng trên thành ghế nước mắt thật hồn nhiên rơi xuống. Mình lại so sánh nữa rồi, Phong chặt lòng chặt dạ quá, người tu hành như Thầy còn phải xúc động trước tình yêu, còn lo lắng cho người yêu trăm chuyện nhỏ nhặt. Phong nhất định ngậm miệng, nhất định quay đị Nhưng tôi vẫn tin rằng chàng yêu tôị Đôi mắt chàng đã ngàn lần nói lên điều đó. Đừng ngã lòng, đừng thấy chàng vào tù rồi lý luận so sánh. Đàn bà như mình thật đoảng, giả thử chàng không là gì hết, không bằng cấp không địa vị mình còn yêu chàng nữa không?
Chàng ngồi tù mỗi sáng mình đọc thư Thịnh, mỗi chiều mình đợi bóng Toàn đi đi lại lại bên kia con đường. Mình yêu cho lắm vào, tham lam cho hung rồi cuối cùng làm gái già cau có cho coị Nhưng yêu một mình Phong thì cũng như gái già bên lề hạnh phúc của Lan Chị Phong chỉ lâu lâu nhìn mình cho mình chết đắm vì chàng, rồi Phong tếch vào với Lan Chi để mình ngẩn tò te ra mà nhìn hai người khúch khích đi với nhaụ
Cay thật, chua thật. Tôi đứng lên, đi đi lại lại trong phòng, để tôi cười tôi ngụ Nổi bi đát nhất của con người là con người không biết đời mình sẽ đi về đâủ Nổi bi đát của Hemingway bây giờ thành bi đát của tôị Tôi lảm nhảm đọc lại câu ông ta viết như nhà sư đọc kinh Phạn, như người già cầu mong giải thoát. Ai cũng vậy, thì mình không nên buồn. Ngày mai Phong ra toà, ra toà vì tội phá rối trật tự an ninh. Tội nặng quá thôi anh ơị Vợ anh vẫn phây phây, son phấn, má vẫn mịn ngực vẫn căng, mông vẫn đầy Vợ anh cười vẫn đẹp ngày anh ngồi tù. Còn tôi, tôi lo âu ra mặt, tôi gầy trông thấy Tôi bồn chồn, tôi cuống quít biếng ăn biếng ngủ. Thôi đúng là tôi có máu điên. Tôi có máu điên nên tôi lo bá vơ, yêu bá vơ chồng người
Đêm qua tôi ngủ mơ thấy anh. Tôi mơ mình là Lan Chi, lạ không cơ

chớ. Tôi nằm trong tay anh ngoan như con mèo nhỏ để anh vuốt ve để anh nâng niụ Rồi những gì anh thường làm với Lan Chi lại tiếp diễn. Tôi run lên từng hồi như bị động kinh, tôi cong người, tôi dướn lên hoài dướn lên hoài cho đến lưng chừng vực núi cao, cho đến lưng chừng cánh đồng mây, tôi hục người rơi xuống.
Tôi tỉnh dậy, đỏ mặt cúi gầm người xuống vì hổ thẹn. Tôi muốn quên tôi là đàn bà, ừ, tôi cũng là đàn bà rồi chứ, dù chưa một lần hôn đàn ông, nhưng được anh ôm nghiến lấy trong giấc mơ, thế cũng đủ thành đàn bà, cũng đủ để tôi mê cuồng yêu anh mãi mãị
Chị Nhơn đi ra nhìn tôi rồi mắng yêu:
-Con gái hay chưa kìa, ngồi ngả ngớn trong phòng khách như người say, khách đứng lù lù ra đó không hay hử?
Tôi nhỏm dậỷ
-Đâu khách khứa gì đâủ Em đọc thư Hải mà.
Chị ngước mặt ra dấu, tôi kêu lên:
-Ủa Toàn hả?
Toàn vẫn đứng một chỗ, cúi đầu chaò chị Nhơn, chị Nhơn hỏi nhỏ:
-Ai đó?
Tôi lắc đầu, mỉm cười:
-Chuyện gì đó Toàn hôm nay còn bãi khoá phải không em?
Chị Nhơn vừa nói vừa đi vào:
-Té ra học trò tới thăm cô giáo hả?
Tôi chỉ ghế:
-Ngồi chơi đi Toàn.
Toàn vẫn im lặng, lầm lì nhìn tôị Tôi ngồi nhìn lá thư của Hải, rồi nhìn gương mặt trẻ măng của Toàn khe khẽ thở dàị
Toàn trầm giọng, cố tình làm người lớn:
-Cô nhận thư của Toàn chưả
Tôi nhướng mắt nhìn Toàn. Bắt đầu phải ném viên cuội thăm dò lòng nhau rồi ư? Tôi mỉm cười:
-Toàn nên học chăm, sau này lớn lên đỡ ân hận.
Toàn hơi nhăn:
-Cô lạc đề rồị
Tôi cười:
-Không lạc đề đâu Toàn, khi cô nói em nên học chăm nghĩa là cô muốn nói em còn quá nhỏ để viết những lá thư như thế.
Toàn thở dài:
-Toàn biết từ khi chưa gửi thư cô sẽ trả lời như thế, nhưng Toàn chỉ muốn hỏi cô đã nhận được thư Toàn chưả
Tôi mỉm cười:

Đĩ nhiên là cô nhận rồi, viết văn được lắm, mười sáu trên hai mươi đó nghẹ
Toàn cười:
-Thư của Toàn mà cô cho điểm thì chết Toàn rồị
Tôi nhìn Toàn:
-Làm nghề dạy học như cô, chỉ có điểm để tặng cho học trò thôi ngoài ra không còn gì, không có gì.
Toàn nhìn hai tay tôi không lẽ tôi rút tay về dấu đi, không lẽ để Toàn ngắm. Làm cô giáo phiền thật là phiền. Toàn buồn bã:
-Cô không vui hở cô?
Tôi lắc đầu:
-Tôi bình thường như mọi ngày, à Toàn dự định gì cho tương lai chưả
Toàn rút bao thuốc ra nói khẽ:
-Cô cho phép.
Tôi cười nụ:
-Cứ tự nhiên, đây không phải là lớp học mà.
Thẻo mang hai ly trà nóng ra, tôi mời:
-Em dùng chút trà đi nhé.
Toàn thở khói cho những vòng khói lảng đảng bay lên:
-Em học để chờ, được ngày nào hay ngày đó, vì với tụi em bây giờ bàn chuyện tương lai là điên rồ, bởi tụi em không quyết định được tương lai đâụ Ba em thì nhất định lo cho em đi Mỹ rồi đó. Ông bà có vẻ chắc bụng lắm, riêng em, em nghĩ một mình yên thân còn bạn bè thì….em cũng không ham nữạ
Tôi thông cảm:
-Toàn có vẻ người lớn đấy chứ.
Toàn cười:
-Bộ cô tưởng em trẻ con à, cô lầm, tụi em già hơn cả cô về một vài vấn đề. Sau lưng tụi em là người lớn, xin lỗi cô, tụi em hết dám tin người lớn, họ gào đằng sau lưng tụi em, trước mặt là chiến trận. Đành rằng đi lính là đúng, là tuyệt nhất, là nơi làm mình thật sự thành ngườị Nhưng sao vẫn thấy buồn, bởi mình không có quyền lựa chọn nên mất hết ý nghĩạ Như kiểu bắt mình lấy một cô gái đẹp rất đẹp làm vợ, nhưng không do mình chọn thì cũng chán như thường.
Tôi khôi hài:
-Từng này tuổi đã nghĩ chuyện lấy vợ cơ à? Thế thì nguy quá, chắc tôi ế dài rồị
-Cô mà ế có trời sập.
-Thật đấy chứ.

Toàn bậm môi:
-Toàn thấy ở ngoại quốc rất nhiều người lấy vợ lớn hơn mình vài tuổi đó cô? Có sao đâủ
Tôi nghiêm trang:
-Đó là chuyện của người ta, riêng tôi thì không?
Toàn cười nhạt:
-Vậy chắc cô thích người già?
Tôi đành mỉm cười:
-Có thể lắm.
Toàn gằn giọng:
-Cô thích như vậỷ
-Tôi chưa biết mà sao em nổi giận nhỉ?
Toàn đứng lên:
-Thôi chào cô.
Tôi cũng đứng lên:
-Ừ em nên về đi, tình hình chưa yên đâu, lỡ có chuyện gì khổ lắm đấỵ
Toàn tha thiết:
-Từ bây giờ em biết khổ rồi cô ạ.
Tôi cười thật vui:
-Chưa đâu, mai mốt quên hết liền.
Toàn về rồi tôi thẫn thờ lên lầu, Chị Nhơn nhăn nhó:
-Em thật kỳ.
Tôi ngạc nhiên:
-Sao cơ chị? Học trò của em đấy mà.
Chị Nhơn nghiêm mặt:
-Ai không biết là học trò, nhưng cô nhìn lại áo quần cô đi, chướng quá.
Tôi nhìn lại mình, áo mát màu hồng phấn thêu bông viền ren, lịch sự chán.
-Saỏ Có vá miếng nào đâu chị?
Chị Nhơn hừ:
-Ai nói cô mặc áo vá, các cô thời bây giờ chịu mặc áo vá tôi đi bằng đầụ
-Thế sao chị mắng em?
Chị Nhơn dài giọng:
-Còn than thở? Ai đời cô giáo mặc áo ngủ tiếp học trò, thật không coi được, phải khoác áo dài vào, chị dặn bao nhiêu lần không nghe chi hết.
-Trời khách đến thay áo dài thì mệt chết. Bộ chị tưởng mặc áo dài dễ

lắm sao Thay xu chiêng này, quần satin này, lỉnh kỉnh trăm thứ mới mặc được cái áo dài chứ bộ.
-Thì cứ khoác đại cái áo dài vào không được sao
-Khoác đại coi quê lắm phải son phấn, phải xu chiêng mút, phải dây này dây nọ. Ôi thà đừng tiếp khách nữa cho khoẻ.
Chị Nhơn giận:
-Mệt mệt rồi mặc áo ngủ tiếp khách, khác chi mời họ ngủ với mình mô? Ừ có khác chi không?
Tôi cố biện hộ:
-Em mới thay xong này, có nhăn nhíu gì đâủ
-Nhăn, còn mong nhăn, thật rầu cô quá đị
Tôi thừ người:
-Nhưng chị nghĩ coi ở xứ này bán bún bò cũng mặc áo dàị Áo dài không ra áo dài, lại đi chân đất nữa chứ. Bán chè đậu xanh cũng mặc áo dài, bán cá chợ Đông Ba cũng mặc áo dài, cái áo hàng chục năm không giặt, thà mặc áo cánh còn hơn.
Chị Nhơn quay lưng:
-Thà em mặc áo bà ba quần đen đi, chứ mặc bộ đồ thế này chướng quá.
Tôi cười:
-Thôi được, để em may vài cái áo bà bạ
Tôi từ tốn:
-Thôi bỏ chuyện đó, chuyện anh Phong ra toà chị tính sao đâỷ Chị có nghe tin tức gì của Thầy không?
Chị Nhơn lắc đầu:
-Chị đang rối cả ruột đây! Tính chi được mà tính.
Tôi nheo mắt:
-Rối ruột nên chị mắng em thấy không?
Chị Nhơn im lặng nhìn tôi, rồi mệt mỏi ngả lưng vào thành giường.
Tôi bỏ về phòng mình cho chị nghỉ, còn quá nhiều chuyện để rối ruột để co tim.
Tôi vẫn như mọi ngày, ăn trưa ngủ trưa, rồi đi ra đi vào, đọc vài trang sách, ăn tối ngủ khuya Một ngày lùi vào bóng tối Mau thật và hờ hững thật, đời sống của mình như ở ngoài mình, mình quay trong đời như quay trong cơn lốc. Mình sống trong đời như đang chết dần, khô héo dần và tàn tạ dần. Ngày hôm nay da mình nhăn hơn ngày hôm qua, khô hơn ngày hôm qua và còn đỡ hơn cả ngày mai Nếu không chụp bắt, nếu không hăm hở mà sống, vội vã mà sống mà yêu, rồi sẽ không còn gì đứng lại chờ mình. Rồi đời sẽ bỏ quên mình như Phong như Thịnh rồi sẽ quên tôi Hình như hạnh phúc chỉ đến với ta trong

một lần, trượt bay đi rồi là trượt đi mãi mãi, vô tận trong không gian, miệt mài trong tối tăm.
Hạnh phúc đã đến với tôi chưả Phong hay Thịnh ai sẽ cho tôi hạnh phúc. Rõ ràng tôi yêu Phong nhưng rõ ràng Phong đem đau khổ đến cho tôị Rõ ràng tôi không yêu Thịnh nhưng hình như Thịnh sẽ cho tôi một đời yên ổn, một khung ấm bình thường nhưng yên thân no đủ.
Đành hát một mình, đành vuốt ve mình cho bớt cô đơn, từng sợi tóc bay thơm mùi cở úạ Chiều hôm nay, anh ngồi trong nhà tù, anh còn thấy mặt trời vàng thu về một góc núi như em nữa không? Anh còn thấy ráng chiều soi huyền hoặc trên dòng sông êm? Anh còn thấy tin yêu còn thấy bùi ngùỉ
Khi nào buồn quá em thường hát, hát cho mình nghe mà thương lấy mình.
Một ngày, ngày đã qua, ôi một ngày chóng qua, một chiều, một ngày âm thầm đã đã trôi đi không còn gì.
Ôi chinh chiến đã mang đi bạn bè, ngựa hồng đã mỏi vó chết trên đồi quê hương, còn có ai không, còn người ôi nhân loại, mặt trời và em thôi…
Còn ai khi anh vào tù? Còn ai là bạn, còn ai là thù? Tôi vẫn không thể quên anh, dù tôi muốn quên. Tôi không thể hết yêu khi tôi đã yêu, tình yêu chân thực nhất là tình yêu không còn nỗi chết. Ngày tháng vô cùng như tình yêu vô cùng. Sự chết chỉ có một lần nhưng tình yêu thì không cùng mãi mãi, sống em yêu anh và chết em cũng yêu anh.
Buổi sáng tôi đến Toà án mặt trận, nhưng không được gặp chàng. Người ta đình vụ của chàng dành một ngày khác. Tôi đành buồn bã trở về dưới hai hàng cây hắt hiu chờ gió. Buổi sáng chớm thu, lá vàng rơi từng chiếc khô khan trên mặt đường. Trời mênh mông cao vút, mình tôi với bóng buồn tênh trên đường.
Bước lên bậc thềm, đã thấy anh Dũng ngồi ở phòng khách với chị Nhơn. Tôi lúng túng:
-Anh Dũng, có chuyện gì vậy anh?
Anh Dũng nghiêm nghị:
-Cô đi đâu về đó?
Tôi ngập ngừng:
Đạ em đến nhà cô bạn, nhưng cô ta đi vắng.
Anh Dũng bình thản:
-Anh vừa nói chuyện với chị Nhơn cho em về Đà Nẵng, tình hình không yên, học ít bãi khoá nhiều mẹ muốn em về ở với mẹ.
Tôi kinh ngạc:
-Thật hở anh? Em đang học ở đây mà anh?

-Học gì nổi mà học, mẹ bắt anh ra đón em về.
Tôi lẩm cẩm:
-Mẹ bắt anh ra đón em về? Rồi làm sao em, em….
Chị Nhơn thương hại:
-Hay chú Dũng cứ để Trang ở đây vài bữa xem sao đã, nó đang học dở, bỏ về uổng quá.
Anh Dũng phân trần:
-Tôi phải chiều theo ý cụ tôi chị ạ. Mỗi lần nghe tình hình ngoài này lộn xộn, sinh viên xuống đường rồi lựu đạn cay, rồi giải tán nọ kia, cụ tôi lo không ăn không ngủ, đi ra than, đi vào thở. Tôi phải xin phép nghỉ ra đón nó về đấy chứ.
Quay sang tôi, anh nói:
-Em sửa soạn rồi xin phép anh chị về, muốn tính gì cô về tính với mẹ.
Anh mỉm cười:
-Anh thi hành lệnh của mẹ đã.
Tôi hết dám van lơn đành theo chị Nhơn lên lầu:
-Chị ơi!
Chị Nhơn cười hiền:
-Cứ về cho cụ yên tâm rồi kiếm dịp ra saụ
Tôi do dự:
-Em muốn nói chuyện anh Phong.
Chị Nhơn gật đầu:
-Saỏ
-Chị lo cho anh ấy vụ ra toà đi,em sợ…
-Ối họ đình hoài biết đâu mà mò, hơn nữa cái đó vô lý hết sức. Nhưng khỏi cần dặn, chị vẫn lo cho Phong, em quên là…
-Em biết, nhưng…
-Còn gì dặn dò không?
Tôi cúi đầu bâng khuâng:
-Nói với anh Phong là em…
Chị Nhơn cười mỉ:
-Là em yêu nó?
Tôi lắc đầu:
-Không phải em van chị, người ta khinh em, em chỉ muốn nhắn anh ấy sau vụ này nghỉ đi, đừng tranh đấu nữa làm gì.
Chị Nhơn lắc đầu:
-Chị sẽ nói, nhưng vô ích. hắn là người gan lì, em quên rồi hở Trang?
Tôi nhún chân bỏ đi thu dọn áo quần, nhìn lại một lần nữa quanh

phòng, nhìn lại một lần nữa giòng sông. Hình như tình yêu mạnh hơn tình mẹ. Hình như tôi không còn vui như ngày xưa mỗi lần được trở về với mẹ. Mình hư hỏng bất hiếu đến thế nàỷ Mình yêu thương nhung nhớ một người xa lạ hơn cả mẹ mình? Tệ thật, mẹ nuôi mình từ nhỏ, mẹ mang nặng đẻ đau, giờ mình không lo cho mẹ, mình lo cho người ngoàỉ
Chị Nhơn đưa tôi và anh Dũng ra tận xẹ Bạn anh Dũng lái xe nhà cho hai anh em quá giang về Đà Nẵng. Tôi buồn buồn nhìn quanh, vắng một người thôi mà trời đất hoang vu vô tận, vắng một người thôi mà lòng mình ủ rũ như lá khô. Giòng sông sáng nay buồn tênh, con đường Lê Lợi hôm nay nhớ áo dài trắng, nhớ tóc thề bay nên u ẩn như ai đó nặng sầu tương tư.
Anh Dũng hỏi:
-Tháng vừa rồi tại sao em dặn nhà không gửi tiền ra nữả
Tôi bối rối:
Đạ vì em còn dư tiền sàị
-Đừng dấu anh, anh không phaỉ là con nít, một tháng năm ngàn làm sao dư được, tiền ở đâu ra, ai cho em?
Anh nhìn tôi đăm đăm:
-Em hơi gầy đó nghe, nói đi, ai cho em tiền anh chị dạy học đâu có dư giả gì?
Tôi thú nhận:
-Anh Hưng lo cho em đi dạỵ
Anh Dũng thở dài:
-Đi dạy, hèn gì em gầy đi cũng phảị Thôi học kiểu đó nghỉ còn hơn, sang năm anh sẽ lo cho em vào Sàigòn học.
Tôi cảm động:
-Thôi anh ạ, em cảm thấy làm khổ anh quá nhiều rồi, lương công chức của anh thời buổi này ăn thua gì, còn chị và tụi nhỏ nữa để đâụ
Anh Dũng nhìn ra xa:
-Em đừng buồn, nhà còn mình em nhỏ, anh không thương em thì thương ai chị là người ngoài, em đừng trách chị tội nghiệp. Đàn bà lòng bao giờ cũng hẹp.
Đỉnh đèo Hải Vân đầy mây, đầy gió. Tiếng sóng vỗ dạt dào, biển xanh ngắt và chim từng đàn bay ngợp một vùng. Tôi đòi ngừng xe thật lâu, nhường mọi người đi trước để đứng giữa trời mây biếc xanh để gió biển mơn man trên má, để gió thổi bay bạt ngày những dòng tóc nâu vàng trong nắng. Anh Dũng để mặc tôi mơ mộng, nhớ Phong vô cùng, tên anh là gió là bão Tình yêu cũng là cơn bão thổi bay mọi ràng buộc để từ đó vĩnh viễn lao vào cơn bão tình yêu, để từ đó

người yêu, không còn gì đáng để mơ ước. Tôi đứng chênh vênh trên đỉnh đeò nhớ Huyền Trân ngày xưa và mối chung tình của Trần Khắc Chung. Nàng công chúa đa tình đó từ tạ người tình ra đi không đợi ngày về, để lại Kim thành dấu yêu một người tình mờ mắt trông theọ Làm vợ vua Chiêm là tự đoạ đày, để một ngày sửa soạn bước lên dàn hoả thiêu đốt thân mình cho một người chẳng phải người yêụ Thuyền chàng căng gió đến tìm, đem nàng ra khơi trên là mây xanh dưới là nước xanh, Huyền Trân tìm lại tình yêu một đời Huyền Trân ơi, tôi giờ cũng sầu, cũng khổ khổ hơn nàng nữa, bởi người tôi yêu không yêu và không chung thủy như Trần Khắc Chung của nàng.
Tiếng gọi nào vang lên thật quen và thật lạnh:
-Tố Trang.
Tôi quay lại sững sờ:
-Ủa chị Lan Chị
Lan Chi cười kẻ cả:
-Cô về hay đi đâủ
Tôi nói nhỏ:
-Ở ngoài bãi khoá nên em về Đà Nẵng mẹ em không cho em ra nữạ
Lan Chi cười:
-Tôi cũng mong như vậỵ
Tôi im lặng Lan Chi kể:
-Nghe người ta nói anh Phong sắp ra toà nên tôi ra thăm anh ấỵ
Tôi cười nhẹ:
-Trông chị vẫn phây phâỵ
Lan Chi nhìn tôi:
-Còn em sao sút quá vậy, gầy lắm rồi đó nghẹ
Tôi bực bội, tôi ghét ai nói tôi gầy, nói tôi già nói tôi xấu tôi tỉnh như không nhưng chê tôi gầy thì ác quá vì tôi khó bình tĩnh nổi khi nghe chữ gầỵ
-Em bao giờ cũng vậỵ
-Phải ăn uống tẩm bổ đi chứ, nói cho em biết nghe, đàn ông họ ghét người gầy lắm, nếu có yêu cũng chỉ thương hại, không bao giờ họ đam mê nếu mình gầỵ
Tôi cau mày:
-Chị nhìn cổ tay em đi, em gầy bao giờ mà gầy, muốn mập dễ ợt làm gầy đi mới khó kia, mập quá em sợ chóng già lắm, đi ra ngoài đường ai cũng biết mình năm sáu con thì chán mớ đờị
Lan Chi cười nhạt:
-Đâu em nói làm mập dễ, em nói nghe coi đi, chị có con em, chao nó gầy ơi là gầy, người đét như con cá phơi khô, mặt mũi coi cũng xinh

xinh vậy mà mười chín hai mươi tuổi đầu chả có một người bạn trai nào Chả bù cho chị, chồng con rồi mà đàn ông bám cả bầy như đuôi sam vậy đó.
Tôi mai mỉa:
-Muốn mập ấy à? Đi bơm ngực cho căng phồng lên, nâng mũi cao lên thì mập liền, khó khăn gì đâu, nhưng em không thích được yêu vì những thứ đó, người nào yêu em, có nghĩa là yêu tâm hồn em, những gì thật sự của em, gầy người ta yêu gầy, xấu người ta yêu xấu Vậy mới là tình yêu, sexy như chị sẽ không biết thế nào là tình yêu nữa Buồn chết.
-Chị không cần biết tình yêu là gì? Mà tình yêu là gì, em nói chị nghe coi, mình có cân đo sờ mó được nó đâu Đàn ông mê chị là được rồi, họ quỳ xuống vì mình là được rồi
Tôi lắc đầu thương hại:
-Hèn gì chị mập, nữa rồi chị to gấp đôi anh Phong cho coị
Lan Chi cười ngất:
-Người ta nói cặp vợ chồng nào vợ mập hơn chồng có nghĩa là bà vợ được sợ.
Tôi mai mỉa:
-Nghĩa là anh Phong rất thờ chị?
Lan Chi kiêu hãnh:
Đĩ nhiên rồi, vợ anh, anh phải sợ chứ, bộ sợ vợ hàng xóm người ta đập chết.
-Chị hãnh diện vì được anh sợ?
-Chứ saỏ Đó là dấu hiệu của tình yêụ
Tôi hỏi:
-Xe chị sắp xuống đèo chưả
Lan Chi nhìn quanh:
-Sắp sửa, em không ra Huế thật nữa hở?
Tôi cười:
-Biết đâu được phải không chị?
-Ừ đời giờ trai thiếu gái thừa, nhưng chị thấy liều lĩnh như em chẳng có lợi gì hết, cứ nhè mấy ông có vợ mà yêu em sẽ thành thứ lang bang cho coị
Tôi ngẩn cổ mà cười:
-Nhưng nếu lấy chồng rồi, hay yêu một người nào rồi, em sẽ chung thủy hơn chị nhiều, em cũng không thèm lợi dụng đàn ông đâu, lợi dụng đàn ông là tự hạ giá mình như những món hàng.
Tôi nhìn Lan Chi:
-Hơn nữa em điều tra kỹ rồi, anh Phong chưa có vợ, chị nhận anh

Phong làm chồng riết, nên lịch sự anh ấy để nguyên cho vuị
Lan Chi xầm mặt:
-Con gái nhỏ mà ăn nói lì lợm như là…
Tôi gay gắt:
-Như là thứ đàn bà bất chính, bỏ người này lấy người kia ấy hở? Em mà có chồng rồi ấy hử, em cắn cỏ ngậm vành, thuỷ chung cho chị coị
Lan Chi dài giọng:
-Để tôi chống mắt coi cô có lấy chồng được không? Nói thật thứ như cô cho không họ cũng không thèm đâu, ôm củi khô có lẽ còn sướng hơn.
Tôi cười nhẹ:
-Mập như phi nước bộ đẹp, không tin rồi đó, nếu tôi để trăm người đàn ông sờ ngực tôi cũng căng ra liền, thua chi aị
Lan Chi quày quả bỏ đi, nàng sợ tôi khai tên. Tự nhiên tôi lại buồn vì yêu Phong tôi đanh đá với nàng. Buồn thật khi phải tranh dành và ghen tuông nhaụ Lan Chi đẹp, rất đẹp ;người đẹp thì đàn ông mê đàn ông sợ. Đàn ông phải có uy quyền có tiền tài, đàn bà phải có nhan sắc. trời định thế rồi, cay đắng nhau có lợi gì đâủ Tôi không nhìn thấy tôi, ngắm mình qua gương là ảo ảnh rồị Tôi không thể biết tôi đẹp hay xấu qua một tấm gương. Tiếng anh Dũng gọi:
-Sao lên xe thôi chứ? Mơ mộng hoài sao được cô?
Tôi cười buồn:
-Em chờ anh đó chứ.
Anh Dũng băn khoăn:
-Có chuyện gì buồn phải không?
Tôi nói dối:
-Về thình lình thế này ông hiểu trưỡng nhằn cha Hưng phải biết.
-Không sao, tối em viết thư cho cha, người bạn anh sẽ đưa ngay cho cha, họ kiếm người khác ăn thua gì.
Ngồi trong xe nhìn cây rừng và đá chen trong lá, nhìn con đường vòng quanh bò dần xuống, tôi vẫn nghĩ hoài đến Phong. Đời người quá nhiều khúc quanh, miệt mài mà sống hay hững hờ mà sống, như cây cỏ rồi cũng xong một đờị Phong ngồi tù và tôi rời thành phố. Tôi là kẻ chạy trốn hay thua cuộc? Lan Chi ra rồi, Phong còn thì giờ nào để nhắc nhớ tộị Định mệnh ra tay trước khi tôi liều thân lao vào đời Phong, trước khi tôi kịp hôn Phong được một lần.
Thành phố cũ vẫy tay chào đón tôi trở về. Mới vài tháng rời xa mà tưởng nhử ngàn năm trở lại Tôi thành kẻ lạ giữa hai dãy phố đông. Trại lính, căn cứ Mỹ và những cô gái đẹp son phấn đợi chò trong những vuông nhà dán đầy tranh ảnh khoả thân.

Anh Dũng lặng lẽ hút thuốc. Tôi lặng lẽ nhìn người và vật lùi lại đằng sau, những khuôn mặt đàn ông vẫn ám ảnh tôi liên tục không rời
-Hình như mẹ định gả chồng cho em đó, anh báo trước cho biết để khỏi ngạc nhiên.
Anh Huy bạn anh Dũng mặt lạnh như tiền, giờ mới lên tiếng:
-Con gái đẹp như em của ông khó mà học được lắm chưa gì đã có người khênh đi rồi
Tôi than thở:
-Mẹ có dâu có rễ đủ rồi, cho em ở nhà không được saỏ Anh nói thật hay dỡn anh dũng?
Anh Dũng cười:
-Tôi lại đi dỡn với cô à? Loạn chưả
Anh Huy rùn vai:
-Lấy chồng là vừa để rồi mai mốt khó thêm rạ
Tôi khoanh tay:
-Em ế rồi đó anh, mai mốt gì nữạ
Anh Huy cười xoà:
-Chưa đâu, nhưng tính dần là vừạ

Bản Tango Cuối Cùng

Chương: 5

Cứ thế cho đến khi về nhà. Mẹ mừng long lanh nước mắt, mẹ nhìn tôi như cả ngàn năm hai mẹ con chưa gặp nhau không bằng. Tôi mừng mẹ nhưng vẫn không quên được Phong, càng xa nỗi nhớ càng day dứt thêm. Giờ này chắc Lan Chi đã gặp được chàng, dù gặp trong tù, tình yêu họ vẫn còn đó gắn liền cuộc đời hai người trong một cuộc tình. Tôi bị hất ra lề rồi Lẻ loi nhìn Phong trong vòng tay ấy, mẹ tíu tít nói cười, mẹ khoe chuyện này, mẹ kể chuyện kia Tôi sà xuống bên mẹ, cho nguôi quên tình sầu
-Chị Dũng đâu hở mẹ?
Mẹ thờ dài:
-Đi phố rồi, hở chồng là đi phố sắm sửa, chẳng coi mẹ ra gì hết.
Tôi an ủi:
-Mẹ đừng buồn phải cho chị ấy sống với chứ.
Mẹ lắc đầu:
-Nó đi ra đi vào im ỉm, bực mình lắm con, nó làm như mình ăn nhờ nó không bằng. Con tao đứt ruột đẻ ra, chứ nặn được à? Giờ nó nuôi

tao ngày hai bữa nó khinh tao như chó.
Tôi năn nỉ:
-Con xin mẹ, chuyện đâu còn đó mẹ nghĩ làm gì cho cực thân. Để rồi con đi dạy nuôi mẹ. Cũng tội cho chị ấy, lương công chức của anh ấy ăn thua gì mẹ.
Mẹ cau mặt:
-Hừ, hồi mẹ nuôi các con mẹ có lương gì không?
Tôi vuốt tay mẹ:
-Con hiểu, mẹ không thấy anh Dũng gầy đi saỏ
Mẹ thở dài thườn thượt:
-Con mẹ, mẹ không thấy ai thấy
Tôi lảng chuyện:
-Chị Phượng có hay về không mẹ?
Mẹ thừ người:
-Về luôn nhưng mà chán lắm con ơị
Tôi cười gượng:
-Lại chuyện bà cô chứ gì.
Mẹ đứng lên:
-Con cái nuôi lớn lên, nhìn nó khổ khổ theo, bảo không nghe giờ làm sao được nữạ Còn con nữa đừng hòng mẹ gả cho mấy thằng đạo theo, thứ đạo vợ đó, thật mẹ vái dàị
Tôi giật mình:
-Tuỳ người chứ mẹ.
-Không tùy gì hết, thằng nào ngoan đạo mẹ gả, kiếm cháu chắt các cha gả là yêu nhất.
Tôi cười:
-Bộ cháu chắt các cha là thánh cả.
Tôi bỏ vaò nhà saụ Giường này ngăn giường kia bằng những tấm màn gió. Lúc trở ra chị Phượng đã ngồi thừ bên mẹ, mắt đỏ hoẹ
-Chị thật tệ, hễ về thăm mẹ là khóc.
Chị Phượng ngửng mặt nhìn tôi:
-Còn cô nữa, nghe tụi nó nói ra ngoài đó cô cũng biểu tình hoài hoàị
Mẹ hỏi:
-Rồi con tính saỏ Sống như vậy gầy còm cả người thế này này, hay dọn về với mẹ ít lâu đị
Tôi lắc đầu:
-Mẹ sao cứ sui chị ấy bỏ chồng hoài vậỷ Anh Tùng có nỗi khổ của anh ấy chứ?
Mẹ gắt lên:
-Con biết gì mà nói sống với nhau một nhà coi nhau như kẻ thù làm

sao chịu nổi
Chị Phượng kể lể:
-Nói với con gàn đó làm gì mẹ, đến giống cha Hưng cho coi, suốt ngày ôm quyển sách kè kè. Mẹ biết không, họ đùng đùng kêu thợ xây hai cái nhà ra rồi, cái nhà có rộng gì cho cam, còn cái sân con tưởng họ để cho tụi con nít có chỗ chơi ai ngờ họ cũng xây tường chia hai cái sân. Con lại phải bỏ tiền ra làm cổng khác, làm bếp, làm nhà vệ sinh. Vậy chứ thấy bóng anh ấy về là háy ho chửi xéo mắng xiên. Thật muốn điên lên được đó mẹ.
Tôi chen vào:
-Chị nên hiểu rằng vì họ quá thương con họ thế thôi, là người ngoài nhảy vào hứng hết tình thương của họ, họ phải thù chị chứ. Con người ta anh người ta, người ta yêu thương cả mấy chục năm trời, bỗng dưng chị nhảy vào hứng hết tình yêu của họ. Đó, chị thấy mẹ có bao giờ thương chị Dũng được đâủ
Mẹ gắt:
-Con này,mẹ không thương nó nhưng mẹ không quá khe khắt như thế được. Cái gì má cấm nó chở vợ đi nhà thờ nữạ
Tôi nói nhỏ:
-Tại mẹ bắt anh ấy theo đạo mình làm chi, những gì đã ăn sâu vào tâm khảm người ta, một sớm một chiều đâu có thay đổi hết được. Chính ra vợ phải theo chồng mới phải, bà ấy tức chị là đúng.
Mẹ quắc mắt:
-Hừ, bộ mày tính sui chị mày bỏ đạo sao đẩy
-Con không sui, nhưng phải linh động và tế nhị theo cảnh này chứ khăng khăng bắt người ta theo mình thấy cũng chướng.
Chị Phượng nhăn nhó:
-Anh ấy không bỏ, nhưng anh ấy nể mẹ, thành ra…
Mẹ não nề:
-Thành ra hành hạ con dâu cho bỏ tức.
Tôi cười:
-Mẹ hành hạ chị Dũng thì saỏ
Mẹ cau mặt:
-Con sao móc họng mẹ hoài vậỷ Mẹ hành hạ cái gì?
Tôi vuốt ve:
Đĩ nhiên mẹ không hơn, nhưng giả thử anh Dũng bỏ đạo theo vợ như anh Tùng xem.
Chị Phượng gắt:
-Thôi đi mẹ nói với nó tức cả mình, dở lý suốt ngày ai chịu nổi thử hỏi cô sống trong cảnh tôi cô nghĩ saỏ Cứ ngày chúa nhật, ngày lễ của

mình bà ấy dở trò ra cúng bái kêu anh ấy sang sì sụp lạy lục không cho đi nhà thờ. Ra lườm vào nguýt, riết rồi cả tháng nay mặt anh nhăn cả ngày không thấy một nụ cười Mày chịu được không mà noí thành với tướng?
Tôi nhún vai:
-Nếu em yêu, em chịu hết, em hy sinh cho tình yêu của em. Điều tối thượng là anh ấy yêu chị tình yêu có thể giải quyết được tất cả.
Mẹ trợn mắt:
-Hử Trang, con nói gì đó, gì mà yêu đương lung tung trong đó hử?
Tôi nháy chị Phượng:
-Thôi em đi ngủ đã, tưởng về nhà yên chứ lộn xộn thế này thua gì ngoài ấy
Mẹ nói theo:
-Còn cô nữa liệu mà yêu với đượng, mẹ thề không chiều theo các cô nữa đâụ
Tôi cười trừ bỏ vào nhà, lũ nhỏ đi học về chạy nhảy như giặc phá trong nhà. Nhà chật, đông trẻ con không một phút nào yên tĩnh được nữạ Tôi nhăn nhó nằm trên giường nhớ không khí âm thầm lặng lẽ buổi trưa của Huế, nhớ Phong và nụ cười cao vời xa cách. Lạy trời cho hai người đừng sáp vaò nhau, cho Phong ngồi tù hoài hoài, để không gặp nhau, không hôn nhaụ
Mẹ vẫn rù rì với chị Phượng mặc chị Dũng lui cui nấu cơm một mình. Chị Phượng yêu một người đạo Phật, mặc mẹ ngăn cản chị nhất định đòi lấy cho bằng được, mẹ sợ chị liều lĩnh nên đành chìu theo gả chị cho anh Tùng. Đám cưới cử hành ở nhà thờ nhưng anh Tùng chỉ giữ đạo được có một ngày đó thôị Anh con một của một người đàn bà goá chồng rất sùng Phật. Thảm kịch xảy ra từ đó. Chị Phượng sinh con cho chồng một năm một đứa, nhưng chị không thể cướp anh ra khỏi vòng vây cũ rích của gia đình chồng. Yêu vợ bao nhiêu, thương mẹ bấy nhiệu Anh Tùng trên đe của mẹ uy quyền của mẹ tình yêu của mẹ chụp lên đời anh từ thuở nào rất xạ Dù tình yêu có mạnh hơn sự chết đi nữa, dù tình yêu có bắt anh vào nhà thờ quỳ đau đầu gối, xưng tội đổ mồ hôi để rước chị Phượng về làm vợ. Tình yêu ấy vẫn không huỷ diệt được tình yêu anh dành cho mẹ.
Dưới là đe, là người vợ anh yêu mê một thời Bỏ ai anh cũng khổ, giữ cả hai càng khổ hơn nữa, cuối cùng anh quay tròn quay tròn, cuối cùng anh im lặng như triết gia, anh nghe vợ day dứt mỗi đêm khi nằm bên nhaụ Anh nghe mẹ thở than mỗi khi sang hầu mẹ. Im lặng là vàng, im lặng là nhất. Chị Phượng tức điên lên, mẹ chồng của chị cũng điên lên, người thêm muối ớt người thêm dầu cho cuộc chiến

lạnh là cô em đang làm gái già của anh Tùng. Nhan sắc đã bay theo một trận đậu mùa, da chị bị cày bị cấu lỗ chỗ như tổ ong. Nhan sắc đàn bà mong manh vô cùng, như tiên nga có thể thành Chung Vô Diệm chỉ trong một giờ. Đàn bà không quyền đi tìm hạnh phúc, mà chỉ ngồi chờ đàn ông gọi đến cho một đám cưới Đám cưới rồi mới tính được tương lai, không thôi hẩm hiu như cơm nguội thiụ Chị Phượng đẹp, chị Phượng xinh, chị Phượng trở thành cái gương cho em gái anh Tùng nhìn thấy nhan sắc trái mùa của nàng. người mẹ càng thương con gái càng ghét con dâu thêm.
Đời một người đàn bà hoàn toàn lệ thuộc vào đàn ông. Họ cho hạnh phúc nhờ hạnh phúc, họ bắt đầu đau khổ, phải đau khổ. Buồn thật, tôi yêu Phong và tôi khổ vì chàng dại dột lao vào đời Lan Chi, vợ không ra vợ, nhân tình không ra nhân tình. Phải chi chàng có vợ có con đàng hoàng cho tôi nhắm mắt tự an ủi mình rằng tôi hy sinh, rằng tôi cao thượng quay lưng một mạch. Ừ nếu anh có vợ em nguyền sẽ yêu anh, câm nín mà yêu anh, em không băn khoăn không mơ ước một cỏn con nào, đừng nói chi đợi trông anh.
Lan Chi không phải là vợ anh, chỉ là một người cho anh tạm yêu, cho anh rảnh tâm, cho anh cuồng tín lý tưởng của anh, bởi vậy nên tôi mới khổ.
Tôi nằm khoanh tay trên giường, tiếng mẹ la mắng ngoài kia, tiếng chị Dũng gắt mắng con để xiêu xéo xa xôị Tôi muốn bịt tai lạiTôi muốn nhắm mắt lại để khỏi phải nghe những lời chì chiết đó. Hạnh phúc là gì, vuông hay tròn, dài hay ngắn, Những lời ngọt êm có phải là hạnh phúc và những lời cay đắng xa xôi nhau có phải là bất hạnh?
Từ ngày có con dâu mẹ hết là thánh, từ khi có người ngoài bước vào mái gia đình này cướp mất đứa con trai còn lại của mẹ, mẹ hết là thánh, mẹ thành người trần. Anh Dũng phải yêu vợ, không yêu nhau ai sống với nhau được. Không yêu tinh thần cũng yêu vật chất, nếu không làm sao có con với nhau được. Anh Dũng yêu vợ là mẹ khổ, mẹ biết là vô lý, nhưng vẫn khổ. Mẹ tìm cớ khác, có trăm ngàn cớ cho mẹ kể tội con dâu mẹ, lười biếng, làm nũng chồng, bỏ bê con, ít nói mẹ kêu lầm lì, hay nói mẹ kêu miệng rộng.
Tôi không thương chị Dũng được, vì tôi yêu anh tôi, nhưng quả thật chị Dũng không có gì đáng ghét cả. Mẹ anh Tùng ghét chị Phượng mẹ nhăn nhó mẹ than thở. Mẹ cho con gái mẹ ít may mắn và mẹ quên cái ít may mắn của con dâu mẹ. Ồ sao hôm nay tôi kể tội mẹ tôi hơn nhiều, phải chăng vì tôi nhớ Phong, tim Phong lớn, trí Phong cao và lòng Phong rộng, Phong nhìn gì cũng dễ tha thứ, xa chàng tôi thành người có trái tim lớn rồi ư? Xa chàng tôi thành người có tấm

lòng cao hơn núi rộng hơn đại dương thế nàỵ Tôi không tin, vì tôi là đàn bà, đàn bà lòng dạ bao giờ cũng hẹp cũng nông.
-Thôi cho tôi xin, gạo tăng vùn vụt thế này con nghịch gạo thì giết mẹ rồi con ơi, lương của bố con đủ mua được bao gạo đấỵ Tôi đến bỏ nhà đi mất thôi, cáng đáng không nổi nữa rồi trời ơị
Mẹ hừ hư ngoài kia, chị dũng tiếp tục:
-Số tôi không ra gì, hầu hạ như con ở vẫn chưa hài lòng chọ
Thằng nhỏ kêu thét lên vì một cái tát tai của mẹ tôi nẩy người lên, tôi ôm mặt trong hai tay tôi,lòng tôi như thắt lại từng hồị Tiếng mẹ quá ngoài kia:
-Thôi cho tôi xin cho tôi xin đi chị ơi, chị đánh ngay tôi cho yên, cần gì phải đánh con mắng caí như thế hử?
Chị Dũng ong óng:
-Con phải dạy nó chứ, con đẻ ra không cho dạy nữa saỏ
Đạy gì, chị muốn dạy ai trong nhà nàỷ
-Nó mở thùng gạo nghịch vãi đầy nhà không dạy để nhịn đói cả nhà hay saỏ
Mẹ dài giọng:
-Tôi biết rồi, để tôi mua gạo đền cho chị.
Cuộc đàm thoại lằng nhằng chỉ chấm dứt khi anh Dũng trở về. Anh im lặng thở dài, mẹ nặng nề ngồi xuống, chị Dũng ấm ức dưới nhà. Bữa cơm nặng bữa cơm nhạt, mọi người ngồi chung mâm mà không buồn nhìn nhaụ Anh Dũng mặt đăm đăm mẹ thừ người, chị Dũng lạnh lùng. Đời thú nhất bữa ăn và giấc ngủ ái tình. Bữa ăn nặng khác chi ăn một mình.
Buồn quá tôi lại nhớ Huế, những lần chàng săn sóc lo cho tôi ăn, mừng khi tôi ngon miệng, vui khi tôi than đóị Chàng thường nói anh sợ ngồi ăn một mình, ăn một mình khổ như ngủ một mình.
Buổi tối vợ chồng anh Dũng vác con lên lầu, mẹ nhìn theo khe khẽ thở dàị Tôi leo qua ngủ chung với mẹ, mân me bàn tay nổi gân của mẹ mà nghe xót đaụ
-Mẹ.
-Con đi vắng mẹ khổ lắm, buổi tối mẹ thui thủ một mình dưới nàỵ
-Con biết, nhưng chả lẽ con bỏ học.
-Thôi con gái học như vậy cũng đủ rồi, hơn nữa…
-Mẹ định nói tiền học chứ gì, con kiếm ra chỗ dạy rồi mà.
-Con vợ nó kể ra than vào suốt ngàỵ
-Cũng tội cho chị ấy, lương anh Dũng bây giờ chẳng ăn thua gì.
-Tao cũng nuôi chồng nó ăn học giờ nó phải nuôi con chứ.
-Anh Dũng rất tốt, tại thời buổi khó khăn.

Tôi dò dẫm:
-Hay để con đi làm sở Mỹ nghe mẹ.
Mẹ lắc đầu:
-Chết thì thôi mẹ không cho con làm sở Mỹ, rồi làm sao lấy được chồng tử tế nữạ
-Có sao, miễn con đàng hoàng thì thôi chứ, nghề nào chẳng là nghề, bộ cứ làm sở Mỹ là hư hết.
-Mẹ không noí con hư, nhưng mà khó lắm con ơị
-Hay để con ra Huế vừa đi học vừa đi làm rồi con mang mẹ theọ
Mẹ gắt:
-Không được, mẹ còn mình anh con là trai, sống mẹ theo nó, chết mẹ theo nó.
Tôi thở dài:
-Sao mẹ còn nhăn.
-Con vợ nó ngày xưa ngoan ngoàn là thế.
Tôi an ủi:
-Tại túng thiếu, con cái nheo nhóc nên chị ấy mới cau có mẹ ạ. Con cái đầy nhà đáng nhẽ phải có người làm cho chị ấy mẹ nhỉ?
-Tiền đâu mướn người làm, làm bồi phòng cho Mỹ khỏe ru lương cả chục ngàn, ai thèm làm cho mình nữạ
Mẹ nằm thở ra tôi ngao ngán:
-Cuối cùng phải có tiền, tiền vẫn là nhất.
-Nếu mẹ giàu chắc con dâu mẹ ngoan hơn.
Tôi nhắm mắt:
-Thôi ngủ đi mẹ ạ, thức khuya quá đau thì khổ.
Mẹ trằn trọc, mẹ già tóc trắng vẫn buồn vì tiền. Tôi mải mê yêu đương. Tôi quên nỗi buồn của mẹ và bây giờ tuổi già còm cõi của mẹ cột chặt tôi nơi đây để nhớ nhung dày vò, để tình yêu cắn xé. Mẹ hy sinh suốt đời son giá nuôi anh em tôi lớn lên thắt lưng buộc bụng nuôi con ăn học. Anh cả theo chân ba biệt tăm ngoài Bắc, anh thứ chết trận, mình anh Dũng an phận đời công bộc đồng lương chết đói, dù được mẹ nuôi học đến cử nhân Luật, vẫn không báo hiếu mẹ được nửa ngày thư thái
Buổi sáng chị Dũng phát tiền cho con, chị quên mẹ bởi anh Dũng nhịn đói đi làm kia mà. Tôi chạy ra chợ mua bánh cuốn cho mẹ, không quên phần chị Dũng, chị có vẻ ăn năn:
-Cô hiểu cho chị, cả năm nay cái áo chị không dám mạ
Tôi gật đầu:
-Em hiểu, mẹ già rồi chị chịu khó chìu mẹ, vài bữa nữa em sẽ đi làm phụ với anh.

Chị Dũng chớp mắt quay đi, tôi bỏ xuống phố kiếm bạn bè, người quen. Gặp anh Thế phóng xe ngang tôi, anh rối rít, anh ngạc nhiên:
-Ủa sao về? Không học nữa à?
Tôi cười:
-Em nghỉ học rồị
Anh Thế nhăn:
-Sao vậỷ Bắt người ta gửi gấm rồi bỏ ngang?
-Định đi làm anh ạ.
-Làm gì mới được chứ.
-Làm sở Mỹ.
Anh Thế lắc đầu:
-Nghe không được rồi đó, cô thích đi dạy không?
Tôi sáng mắt:
-Thích quá đi chứ, ở Huế, Trang cũng đang dạy học, nhưng mẹ Trang bắt về.
Anh Thế suy nghĩ:
-Thôi được để anh tính lại đã nghẹ
Tôi lang thang ngắm phố, nhìn tủ kính cho đã thèm, những con búp bê xinh, những xấp hàng mới lạ mắt. Nhìn thôi, đừng dại dột hỏi giá mà tủi thân. Anh Thế thật dễ mến, galant, nghệ sĩ, đàn hay nụ cười tình nhưng anh cũng có vợ rồi, có vợ rôì là xong, là hết chuyện nói, phải chạy xa hàng chục cây số, phải xua như xua tà, phải trốn như đàn ông trốn lính. Đời kỳ, hễ ông nào yêu được y như rằng có vợ kềm sau lưng.
Mình cũng kỳ cứ mê người có vợ, đàn ông có vợ mới là đàn ông thật, còn thì là con trai, con trai hình như không có chất mạnh không có chất tình.
Thành phố đầy gái đẹp những cô gái mặt đầy phấn, mắt kẻ đen xì, môi đỏ như son. Những cô gái lạc lõng trong áo quần đắt tiền, chân ngắn thò dưới júp chói lực màu sắc, tay đen thò ra, ngực trần hớ hênh, nửa kín nửa hở. Họ đi bên những người đàn ông mũi thật thẳng, da đỏ hồng và cao gấp đôi họ.
Nếu mịnh chịu như thế mình sẽ sắm được xe hơi mời mẹ đi chơi biển, mình sẽ xây nhà thật rộng, anh Dũng một phòng lũ nhỏ một phòng học một phòng chơi, nhà rộng hết cãi nhau, mình sẽ gắn máy lạnh cho mẹ ngủ trưa, đở mệt.
Tôi có tật xấu yếu chịu được nóng, trời hơi nực một tí tôi đã nhoài người, trời hơi nắng mồ hôi tôi từng giòng, quê không chịu được. Người ta khen tôi dễ thương vì không đánh phấn, có ai hiểu cho rằng tôi có bệnh đổ mồ hôi như dũng sĩ đấu bò. Mỗi lần đi chơi với chàng,

chàng lau mồ hôi hai bên tóc mai xấu hổ đỏ mặt, tôi vụng về trốn đôi mắt diễu cợt của chàng.
Lưng ướt đẫm tóc ướt dẫm, tôi thành con bé xấu như mạ Nhất là vùng nách, tắm hai lần, tắm ba lần cũng đến thế thôị Tôi khổ sở và tôi ghét tôị Vậy mà chàng khen tôi đẹp, chàng bảo đã quen mùi hôi của tôi nữạ
Tôi chớp mắt mà buồn, anh yêu aỉ Lan Chi hay em? Anh có quen mùi hôi của Lan Chi không? Em thì em thương anh như thương cái lạnh, em ghét mùa hạ em yêu mùa Đông, mùa hè nóng quá làm em gầy ăn bao nhiêu uống bao nhiêu ra mồ hôi hết trơn hết trọị Mai sau có tiền mình sẽ lên Đà Lạt sống và yêu thương nhau anh nhỉ?
Lang thang rồi lại phải về nhà, nhìn gia đình mình tàn tạ trong thành phố đầy dấu tích Mỹ. Ngày nào tôi gặp bạn trai ngay trong nhà dưới mắt nhìn của mẹ, hàng xóm xầm xì nọ kia, chờ con gái đầy trong xóm, sáng leo lên xe Mỹ chiều leo xuống xe Mỹ, hai thằng mỹ khênh đem lên xe không ai buồn xầm xì. Quá rồi, quá trớn rồi thiên hạ hết nóị
Anh Dũng gọi:
-Trang ơi, có người hỏi em kìạ
Tôi vung tay cho khổ thò mặt ra là sững người:
-Ủa thầy sao thầy biết Trang về đâỷ
Thịnh cười thật tươi:
-Thế mới tài chứ, Trang tưởng trốn tôi dễ lắm à?
Tôi kéo ghề mời Thịnh ngồi:
-Trang có trốn anh bao giờ đâu, tại về thình lình quá chưa kịp viết thư cho anh đấy chứ? Mà sao anh biết nhà Trang hay quá vậỷ
-Thế mới tài chứ, đùa đó, anh hỏi bà hiệu trưởng Đồng Khánh.
Tôi tròn mắt:
-Anh đến gặp chị Nhơn?
-Tại sao không? đồng nghiệp mà em.
Tôi ngồi nhìn Thịnh, chàng kể:
-Vù ra Huế tưởng gặp em, ai ngờ em về trong này, anh thất vọng quá giận ghê.
Tôi nhí nhảnh:
-Giận sao anh còn vào đâỷ
Thịnh cười xoà:
-Giận nhưng vẫn nhớ, thấy mặt em hết ghét nổi rồị
Tôi suỵt:
-Coi chừng, mẹ em ra đó.
Thịnh co vai:

-Thật hở em, mẹ nghiêm không?
Tôi nheo mắt:
-Một cây
Mẹ điềm đạm bước ra:
-Chaò ông, con vào pha trà đi con.
Tôi nháy mắt với Thịnh rồi lui ra, Thịnh nghiêm trang:
-Thưa bác, cháu dạy học ở huế, thấy Trang bỏ học vào đây tiện dịp cháu ghé thăm.
Mẹ săn đón:
-Quý hoá quá, vậy ra đây ông là giáo sư của cháụ
-Thưa vậy, cháu dạy môn Triết.
Tôi khép nép mang trà ra đãi khách, mẹ nói:
-Con ngồi tiếp chuyện thầy đi, mẹ vào nghỉ đã.
Tôi le lưỡi nhìn Thịnh:
-Ngán anh quá sao liều thế?
-Không liều làm sao gặp được em, em trốn hang cùng ngõ hẽm nào anh cũng tìm được hết.
Thịnh nói chuyện học hành thi cử bởi mẹ vẫn húng hắng ho sau nhà, Thịnh hỏi thật khẽ;
-Đi chơi một vòng được không trang?
Tôi ngần ngại:
-Chắc không được rồi đó.
Thịnh nhăn nhó:
-Anh từ sàigòn ra Huế, từ Huế vào đây em nỡ từ chối à?
Tôi thắc thỏm:
-Nhưng mẹ khó lắm anh ơị
-Anh xin chọ
-Anh liều thấy mồ đị
Thịnh thì thầm:
-Tại em đấy
Tôi tròn môi:
-Tại em?
-Tại em làm anh điên nên anh liều, em coi chừng, anh liều thân thì nguy đấy
Tôi cười:
-Khiếp, đất lạ không có học trò anh làm quá.
Thịnh nháy nhó làm hiệu và Thịnh theo chính sách ngoại giao từ từ. Thịnh noí chuyện với anh Dũng, cuối cùng với mẹ và khám phá ra anh Hưng ngày xưa cùng học với Thịnh. Mẹ thì gặp ai cũng kể chuyện cha Hưng. Túm được mối ngon, Thịnh bám sát cuối cùng bà

cụ khuyến khích tôi đi chơi với Thịnh. Tôi bắt đầu nao núng, anh chàng tấn thối đẹp mắt, anh chàng chinh phục cả nhà, anh chàng được bà cụ hài lòng, chỉ vì anh chàng cùng đạo lại tỏ ra sẵn sàng cưới vợ ngay bây giờ. Đời giờ tìm được người đàn ông đủ điều kiện lấy vợ hiếm như các đảng phái tìm lãnh tụ. Mẹ dặn tôi:
-Ông ta đàng hoàng nhưng con cũng phải ý tứ nghe không con?
Tôi hỏi:
-Sao mẹ biết ông ta đàng hoàng.
-Thì ông đặt vấn đề hôn nhân ngay với mẹ kia mà, nghe đâu còn bà mẹ phải không?
Tôi ngạc nhiên:
-Ủa ông đặt vấn đề hôn nhân với mẹ à?
-Ừ, ông nói đi tìm vợ và từ Sài gòn ra đây tìm con, vì con…
Tôi hơi thẹn:
-Kỳ cục cái ông này kỳ cục và lì gớm.
Mẹ đắn đo:
-Tuy vậy con vẫn phải dè dặt nghe con, mẹ định một đám cho con rồi, tội cái nhiều em thôị
Tôi nhăn nhó:
-Chán đời
-Này đừng có dở hơi nhé, sao lại kêu chán đời
Tôi bỏ ra ngồi nhìn Thịnh, anh chàng không phải tay vừa đâụ Nụ cười đa tình, giọng nói lẳng, đôi mắt thẳng thắn, vẫn không dấu nỗi nét đa tình sau gọng kính trắng.
Thịnh vui vẻ:
-Chịu rồi nhé.
Tôi ngước mặt:
-Chịu cái gì kiả
-Thì xin phép cho em rồi đó.
Tôi lắc đầu:
-Không được đâu anh, ở đây Trang có nhiều bạn lắm, đi với anh tụi nó đồn ầm lên bực lắm.
Thịnh nhăn mặt:
-Anh là người đàng hoàng, bộ Phi Mỹ gì mà em sợ dữ vậỷ
Tôi cười khi thấy Thịnh giận:
-Đùa đó, chiều em đi chơi với anh, buổi chiều biển mới đẹp.
-Giờ anh làm gì?
-Anh ở đâủ
-Khách sạn.
-Về đó ngủ rồi chiều đi biển, buổi trưa ở đây không dễ thương như

Huế đâu, bụi và ồn ghê lắm.
-Cần gì, đi với em nóng lạnh gì cũng hạnh phúc hết.
Tôi hơi ngượng:
-Anh kỳ, làm như em là..
Thịnh đứng lên:
-Là người yêu, thôi anh về nhá kẻo mẹ giận cúp phép thì nguy to, chiều anh đến đón nghẹ
Tôi xúc động vì chàng gọi mẹ tôi giọng tự nhiên và thân mật.
Thịnh về rồi, tôi vẫn còn bâng khuâng, đôi mắt Phong chập chờn trên đám mây lang thang. đừng giận em, đừng trách em, bao giờ tình yêu vẫn còn đó, nhưng anh ơi em là con gái mà cuộc đời chỉ cho em một thời xuân sắc thôị Đành rằng em có thể đợi chờ, với tình yêu thời gian là thuốc thử. Nhưng Lan Chi không cho phép em đợi, không cho em hy vọng kia mà.
Tôi nghe lòng trống không? Gian dối với chính mình là điều tôi ghê sợ và bây giờ tôi phải làm nên làm. Sống trung thực với lòng mình đâu phải là điều dễ. Tôi yêu Phong vì cuộc đời cao đẹp của chàng, vì chàng là hiện thân của hình ảnh người cha cách biệt. Người tôi chỉ nghe kể qua giọng mẹ bùi ngùi, người mà trong suốt những năm thơ dại tôi vẽ vời mơ ước trong tim óc non nớt. Nhưng tình yêu ngang trái ngay lúc đầu Lan Chi hiện ra như một bà phù thủy phá vỡ lâu đài thần tiên của tôị Tôi thành nàng công chúa mất ngai, mất tất cả, lang thang một mình trốn vào rừng, lang thang với cõi tình giờ chỉ còn là mơ ước xa xôị
Chân trần, tóc bay như lòng mình tan tác. Về đâu bến bờ nào không còn tình yêu cũng lạnh lùng như thế thôị Tôi như kẻ sắp chết đang lao đảo giữa giòng. Thịnh như chiếc phao nổi chắc chắn nhất Trời ban cho tôị Dĩ nhiên tôi phải vươn tới phải ôm lấy Thịnh để được sống. Thịnh có biết chắc chàng không nỡ giận hờn tôị Mẹ cắt ngang giòng tư tưởng của tôị
-Thầy con về rồi à?
Đạ chiều ông đến.
-Sao bảo xin phép đưa con đi chơị
-Buổi trưa mà đi chơi đâu bây giờ hở mẹ?
Mẹ dò hỏi:
-Con quen ông lâu chưả Cha Hưng giới thiệu cho hở?
Không biết nói sao tôi đành gật đầu, mẹ hài lòng:
-Vậy thì được cha chọn cho con thì mẹ tin rồi, trông người có vẻ cốt cách lắm mà.
Tôi mím môi để đừng cười:

-Thật hở mẹ? Cốt cách lắm hở?
Mẹ gật đầu:
-Như vậy con có hai đám để chọn lựa, cũng hay!
Tôi ngạc nhiên:
-Mẹ nói gì mà hai đám ở trong đó?
-Thì một ông bác Đốc làm mối, giờ một ông cha chọn cho con, không hai là gì? Điều cái ông bác Đốc nhiều em út quá, khiếp sao người ta đẻ lắm thế không biết, mười bốn người con, sợ con về nhà đó chiều mười ba cô không nổi chứ.
Tôi le lưỡi:
-Ghê, chị Phượng ngoan thế hiền lành nữa, một bà cô còn rên như bọng, con những mười ba bà cơ hả mẹ?
Mẹ thừ người:
-Mẹ cũng nghĩ ngợi vì thế đó, lại con cả nữa mới phiền chứ?
Tôi đùa:
-Nếu con yêu con chịu liền, mười ba bà cô ông chú, chứ ba chục con cũng chịu nữạ
Mẹ nghiêm giọng:
-Con định saỏ Xem chừng con yêu ông giáo sư nàỷ
Tôi lắc đầu:
-Con không yêu ai hết, còn ở nhà với mẹ.
Mẹ gắt yêu:
-Thôi cô ơi, mẹ chả dám đâu, để con gái trong nhà phát ốm vì lọ
Tôi cười khúc khích:
-Sao bảo không có con mẹ buồn.
Mẹ cười tủm tỉm:
-Đành vậy rồi,nhưng con gái lớn phải đi lấy chồng chứ, ở nhà làm bà cô người ta cười chết.
-Vì sợ người ta cười nên phải lấy chồng phải không mẹ?
Mẹ cau mặt:
-Thôi đừng có đuà nữa, lớn bằng cái xào rồi đấy, liệu mà ăn nói kẻo người ta chửi mục mả.
Tôi than thở:
-Kiếp sau xin chừa làm con gái, khổ sở trăm chiều, học ăn học nói rồi lo bị chửi, đàn ông sướng không phải đẻ vẫn có con, muốn lấy ai thì lấy, không cũng chẳng ai cườị Con mà làm ông trời, con bắt đàn ông trăm cay ngàn đắng vì đàn bà cũng vẫn còn sướng chán. Cho đàn ông chửi hoang họ biết tay đàn bà liền.
Mẹ cười ngất:
-Cái con này nói gì không nói, nói đàn ông chửa hoang.

Tôi tròn môi:
-Sao không, thứ đàn ông lang bang đầu đường năm mươi tuổi còn chửa hoang nữa ạ, con mà có quyền, con cho đàn ông chửa đẻ một phen.
Mẹ dí trán tôi:
-Này im đi, ăn nói nhảm nhí người ta cười
Tôi nhún chân chạy vào nhà trong nói vọng lại:
-Chúa bất công bắt mình đàn bà khổ, vừa yêu vừa hồi hộp.
Mẹ gắt theo:
-Ơ hay cái con này điên hở.
Tôi nằm lăn ra giường ôm gối mà cười thầm. Lấy được chồng phải hành cho đã bụng, đàn ông đáng được hành, đáng bị hành, không hành uổng phí của trời Đàn ông tự do yêu đương, không sợ tai tiếng càng thử lửa nhiều càng hiển hách oai phong. Đàn bà thử lửa một lần ta tnah cuộc đời, bụng to là hết ngẩn cao mặt mà đi, hết cười tươi mà bước, cúi gằm mặt xuống mà trốn lui lủi như loài chuột cống. Đời thành nước mắt còn chàng hiên ngang tiến lên, hiên ngang ghi thêm thành tích.
Lấy được chồng rồi,chồng giàu chồng sang cho thiên hạ biết tay cho thiên hạ thèm, mình sẽ làm bà ngồi một chỗ mà mà cười, lấy được chồng sang là thi đỗ cái bằng to nhất, học đến tú tài cử nhân không lấy được chồng vẫn chưa được gọi thật to thưa bà.
Tôi nằm dũa móng tay, dũa móng tay cho đẹp để chiều nay dấu vuốt khoe mềm, để chiều nay Thịnh phải xin mẹ cưới tôị Một thoáng buồn nhẹ kéo về. Tôi chớp mắt nhớ Phong. Mái tóc phong trần, giọng nói vang cao đôi mắt sâụ Phong sợ ràng buộc, mẹ đời độc thân để tự do lao vào đời, để tự do vùng vẫy dù trong ngục tù.
Phong sợ trách nhiệm nên lấy đàn bà về làm vợ thay vì lấy con gái, nhận con người làm con mình thay vì có con máu thịt. Vì Phong muốn nhẹ trách nhiệm con người nuôi được càng hay, không nuôi được chẳng saọ Vợ thừa yêu suốt đời càng tốt, giữa đường gian truân đỡ xót thương.
Rồi coi bao lâu Phong còn say lý tưởng còn mê cách mạng chàng còn chưa có con. Hiểu Phong rồi đừng buồn, đừng trách chàng nữạ
Tất cả những người đàn ông yêu đàn bà đều là những người sợ trách nhiệm muốn nhẹ gánh trên vaị Phong từng nói với tôi anh mà có vợ trời hết đảo điên, anh mà có vợ nước hết nổi trôị
Kỳ cục, Phong là người đàn ông kỳ cục. Lý trí mạnh hơn tình yêụ Gia đình nhẹ, cái chết nhẹ. Sinh mạng chàng còn như lông hồng nói chi vợ, nói chi con.

Cuối cùng nằm nghĩ nhảm, nằm lý luận để mong ghét Phong, để chiều nay đi chơi với Thịnh, tôi lại yêu Phong say sưa thêm, lại nhớ Phong da diết hơn xót xa hơn.
Phong trần đến thế là cùng sao tôi không yểu Chối từ tiền bạc và an nhàn, chối từ vợ đẹp và con ngoan để lao đời trong cơn lốc dữ dội nhất, để một mình gian nan với vận nước nổi trôi, chẳng được gì trắng đôi tay, ngồi tù. Chẳng được gì trắng đôi tay cô đơn.
Không thể quên anh được không thể đòi lại tình yêu Thôi đành đem về cho chồng một tấm thân dù nguyên vẹn, nhưng tâm hồn chìm trogn thương nhớ. Thôi đành anh ơi, bởi con gái chỉ có một thời, bởi em tầm thường như mọi người, em không xứng đáng yêu anh, không thể sống cho người như anh.
Chị Phượng về thăm nữa, tiếng mẹ mừng như khách quý, chị Phượng vén màn bước vào:
-Giờ này còn nằm hở cô út? Sướng thật những ai chưa chồng.
Tôi ngồi dậy:
-Thôi không tin nổi bà đâu, bà xồn xồn đòi lấy chồng giờ còn nói gì nữạ
Chị Phượng hứ:
-Nói ngang như cua, người ta lo hầu chồng tối tăm mặt mũi, lo hầu con cuống cuồng tay chân, còn cô nằm khểnh ăn kẹọ
Tôi ranh mãnh:
-Cũng phải có mục gì sướng chị mới chịu hầu chứ? giỏi nói ra nghe coị
Chị Phượng dậm chân gọi mẹ.
-Trời đất, mẹ vào đây nghe cô út nói bậy này, xa nhà có vài tuần mà tiến lẹ dữ.
Mẹ bước vào:
-Gì đó? Nói gì bậy đó?
Chị Phượng phân bua:
-Nó ăn nói khủng khiếp quá mẹ ơi, nó xa nhà vài bữa mà ghê quá tạ
Tôi trề môi:
-Chị bậy thì có, người ta hỏi đàng hoàng chị nghĩ gì mà la hoảng vậy hử? Em hỏi lấy chồng có gì sướng không mà bà nào cũng rên khổ nhưng chẳng bà nào chịu rời chồng một ngàỷ Trả lời đi cho người ta tính chứ. Mẹ coi con hỏi như vậy có gì bậy đâủ
Mẹ lắc đầu:
-Chị em mày như mèo với chó, đứa nói gà đứa nghĩ vịt.
Tôi cười:
-Thấy chưa, khiếp mấy bà có chồng bụng chứa đầy chuyện bí mật,

người ta nói gì cũng nghĩ ra chuyện đó hết trơn.
Chị Phượng cau mặt:
-Chuyện đó là chuyện gì, cô nên nhớ cô chưa được hai mươi tuổi đâu nhé.
-Chuyện đó em biết từ lâu rồi
Chị Phượng tròn mắt, mẹ trợn mắt:
-Cô nói gì, biết cái gì?
Mẹ hấp tấp:
-Con nói con biết?
Tôi cười:
-Sao không lấy chồng rồi có bầu rồi đẻ con.
Chị Phượng dắt mẹ ra:
-Thôi mẹ gả chồng cho nó đi, nguy lắm.
Tôi cười tủm tỉm lại lăn ra giường. Độ này tôi lười như hủi, nắm đầu năm luôn đó, ngồi đâu ngồi tê mông. Người ta vẽ tôi lười thì thì mập, người lười bao giờ cũng mập, mập rồi được đàn ông mẹ, ốm đàn ông chê khô như trám. Mập lấy chồng đỡ tốn tiền mau nệm mút, đỡ đau hai chân, khi yêu chính Lan Chi đã dạy khôn tôi thế.
Tôi bắt đầu tu luyện cho mập dần là vừa Chạy như ngựa, nhảy như chim, đến thành con hạc mất thôi Ăn rồi nằm, nằm rồi ngủ, ngủ dậy ăn, không nghĩ không buồn, nhất định sẽ căng phồng hai đồi ngực, sẽ ú nần hai vai, sẽ nảy hai mông.
Đừng nghĩ nữa, nghĩ mệt gấp hai lần làm việc. Chị Phượng nheo nhéo gọi:
-Trang ơi có thư này, gớm thật mới về đã có thư.
Tôi dựng người tôi dậy, sải hai bước ra khỏi phòng liền. Thư? Thư Phong chăng? Còn ai biết địa chỉ nhà tôi ngoài Phong đâu
-Đâu thư đâủ
Chị Phượng hất hàm:
-Ở bàn ấy
Chị tiếp tục nói chuyện dài dài với mẹ, tôi run run nhìn nét chữ cố nắn nót cho mềm của Phong. Phong khôn thật, đề tên con gái ngoài bì thơ nên chị Phượng chẳng thèm để ý.
Tôi bỏ vào giường kéo kín màn gió nằm quay vào tường đọc thư Phong. Lan Chi một bên còn viết thư cho mình được, cũng tài thật.
Huế ngày,
Trang yêu,
Ra tù về nhà chẳng gặp Trang, thấy tình yêu thật mong manh như khói sương và buôn, nên viết cho Trang.
Nói rằng anh không yêu Trang tức là anh đã tự dối lòng mình, nhưng

cuộc tình muộn màng của anh đối với trang là một thứ đa diện, một thứ cocktail về tình cảm. Tình bạn, tình anh em, tình của một người lớn tuổi đối với một người nhỏ tuổi, và cuối cùng, tình yêu… Tất cả những thứ tình cảm phức tạp đó quyện lấy nhau, ràng buộc lấy nhau như muốn giữ cho nhau một thứ quân bình đau xót. Tình yêu tấp tểnh định xé rào, lập tức tự những góc thầm kín nhất, sâu thẳm nhất của tiềm thức, những thứ tình kia ào ào vọt ra ngăn cản. Một cuộc đấu tranh nội tâm dai dẳng và đau xót ghê gớm. Lý lẽ của con tim trong suốt năm sáu tháng qua vẫn chưa hẳn dành được thượng Phong.
Nói như thế cũng không phải là anh chưa yêu Trang tha thiế, chỉ vì hoàn cảnh không cho phép, tất cả được an bài rồi, Trang hiểu cho anh không? Anh gìn giữ là gìn giữ cho người anh yêu với tất cả những gì gọi là tình yêu còn lại trong anh.
Suốc cuộc đời anh, bao nhiêu bất hạnh về tình cảm đã đến với anh, giữa lúc anh muốn quên hết chuyện tình yêu, thì Trang ở đâu tới với anh.
Chúng ta yêu nhau, nhưng giữa chúng ta có một bức tường vô hình không thể phá nổi, đó là cuộc đời gian truân mà anh đã chọn, anh không thể đem cho em một hạnh phúc bình thường như mọi người đàn ông khác. Anh với Trang mỗi đứa đứng bên này nhìn sang bên kia cười nói với nhau, và chỉ có thế thôị
Nói đến ước mơ của anh ơ? Ước mơ nhiều lắm chứ, tuy nhiên những ước mơ chua xót, những ảo mộng não nề. Tình dục? Anh không hề nghĩ đến chuyện đó vì Trang đã được anh đặt lên một ngôi thứ đặc biệt. Cũng cần nói thật và mong Trang đừng tự ái vì anh không khi nào so sánh Trang với những người con gái khác, những người đàn bà khác. Anh qúi mến Trang một cách riêng biệt, mấy tháng qua Trang đã rõ anh chưa bao giờ viết một chữ tỏ tình hoặc có một cử chỉ nham nhở với Trang, để Trang có thể khinh thầm anh. Ngay một cử chỉ bình thường nhất là hôn nhẹ lên những ngón tay xinh của Trang, những ngón tay đã viết ra những giòng chữ ân tình mà anh còn không dám làm đủ biết anh qúi Trang đến bực nàọ
Dù trong trạng huống nào, hoàn cảnh nào, anh cũng vẫn yêu Trang, vẫn đời đời nhớ đến Trang.
Định mệnh đã đem Trang đến cho anh, nhưng anh vẫn hoàn toàn cô đơn, cô đơn hơn bao giờ hết. Cô đơn hơn cả khi chưa quen Trang. Một người thiếu thốn mọi mặt nếu cô đơn cũng không đáng sợ bằng một người cỏ đủ tất cả mà vẫn hoàn toàn cô đơn. Nỗi cô đơn này mới kinh khủng, mới xót xa không sao tả xiết. Trang có hình dung

được tâm trạng của một kẻ như thế không? Có hiểu thấu được những day dứt âm thầm rợn người như vậy chăng?
Mỗi lần gần nhau chúng mình cười cười nói nói với nhau đủ thứ chuyện ngoại trừ có chuyện tình yêu là không bao giờ đá động tới Vì saỏ Vì định mệnh?
Trang thấy chưả Mỗi lần gặp Trang là một lần những gì anh định nói với Trang bỗng nhiên chìm vào nơi không tên sâu thẳm và lúc đó cũng chẳng nhớ ra được nữa, tựa hồ có một sức mạnh vô hình làm cho anh lãng quên đị
Đã nhiều lần anh muốn nói với Trang rằng anh yêu Trang, mặc dù tình yêu của anh với Trang là một thứ tình yêu vô vọng…một thứ tình yêu trong lý tưởng. Biết đâu như vậy chẳng khác người, lại chẳng đẹp và giữ được cái vẻ đẹp vĩnh cửu trong hồn nhau hở Trang?
Ngày còn nhỏ, đọc tiểu thuyết anh tưởng thời bây giờ anh đã hết thứ tình yêu lãng mạn đó rồi, không ngờ bây giờ anh lại vướng mắc lại yêu trong xót xạ
Bây giờ là 1 giờ 15 sang một ngày khác rồi, có lẽ Trang đã ngủ ngon. Hy vọng sẽ gặp nhau trong những giấc mơ vậỵ
Nhớ rất nhiềụ
PHONG
TB: Anh đi lính không ra toà, nhưng vào lính với chức vị binh nhì. Cũng xong phaỉ không Trang đời đưa đến đâu anh đi đến đấy chẳng buồn chẳng vuị Dĩ nhiên anh không được đóng ở Huế, người ta sợ anh lại biểu tình lại xách động sinh viên. Đừng buồn nhé. Anh phải viết riêng, vì anh định dấu em.
Những giòng tái bút làm tôi thắt ruột, đi làm binh nhì, đời chàng điêu linh đến thế là cùng thôị Tôi lặng người thân xác tôi trôi chên chăn gối Chàng yêu tôi, chàng viết thư cho tôi trong một ngày đời chàng đổi khác, từ nay chàng sẽ giã từ đời sống cũ, giảng đường bạn bè sách vở chỉ còn là dư ảnh.
Tôi bỏ đi lấy chồng khi chàng vào lính, khi chàng đã minh xách rằng chàng yêu tôỉ Không thể được, tôi có thể gian dối với chính mình có thể gian dối với chồng, nhưng tôi không thể thôi yêu thương Phong. Tôi không thể khóc được nữạ Trong thư chàng không một lời nhắc đến Lan Chi, nhưng tôi, tôi vẫn hiểu nàng giữ góc nào trong cuộc đời tình cảm của chàng. Tự nhiên tôi hết ghen, hết ghét người đàn bà xinh đẹp đó. Hai tình yêu khác nhau và ngoài nhau, tại sao tôi dại khờ bày chuyện ghen tương. Bây giờ tôi thương Lan Chi, thương như thương một người chị, tình cảm rắc rối thật. Chắc chị cũng buồn khi chàng vào lính, chị cũng lặng đi như tôi, nỗi khổ như nhau sao

mình không thương nhaủ Mất đàn ông vì một người đàn bà còn phải ghen còn phải hậm hực, đi lính là sẽ mất chàng vô điều kiện, mất không kêu ca bồi thường. Tôi có thể ghen với Lan Chi nhưng tôi không thể ghen với Tổ Quốc đè nặng trên vai chàng.
Bởi vậy bây giờ tôi mới hết ghét Lan Chị Thịnh đến từ lúc nào tôi cũng không còn lòng dạ nào háo hức đợi chàng nữạ Mẹ bước vào nhăn mặt:
-Con thật, hẹn với thầy sao giờ còn nằm ườn ra đó hở? Chải tóc lại đị
Tôi hỏi nho nhỏ:
-Đến rồi hở mẹ?
-Ngồi chờ ngoài đó kia, con sao càng ngày càng hư.
Tôi lười biếng:
-Hay mẹ ra tiếp ông dùm con đi, sao con mệt quá mẹ ạ.
Mẹ trợn mắt:
-Ăn nói hay chưa, hẹn hò nhau rồi bắt thân già này ra chịu tội hử?
-Nhưng con bị mệt.
-Mệt cũng phải ra ngoài, người ta không phải là trẻ con cho cô đùạ
Tôi khổ sở:
-Nói khẽ chứ mẹ, nhỡ người ta nghe thì saỏ
Mẹ nắm cái lược quơ tóc cho tôi:
-Còn xinh chán, ra đi con kẻo mang tiếng mẹ không biết dạy con.
Tôi mím môi:
-Hồi này mẹ lạ ghê, dục con đi chơi với đàn ông hoàị
-Bộ để cô làm của à? Rúc xó nhà hoài rồi đem cô muối chua được saỏ
Tôi le lưỡi:
-Nghe mẹ nói con phát lọ
Mẹ hứ:
-Không lo sao được, một trong hai đám cô phải chọn một, tuỳ cô đấỵ mẹ xem chừng ông này cũng đứng đắn, hơn nữa bạn cha Hưng thì bảo đảm rồị
Tôi buột miệng:
-Ơ không phải…
Tôi ngừng kịp, nếu mẹ biết tôi quen Thịnh trong lớp chắc mẹ chửi bằng thích. Tôi bước ra cười thay một lời chàọ
Thịnh trách nhẹ:
-Lục đục gì trong đó bắt anh chờ lâu quá vậỷ
Tôi cười nửa miệng:
-Trang đang ngủ mà anh.

Thịnh thở ra:
-Em vô tình thật, hẹn anh mà còn ngủ được, cả buổi trưa này anh không sao ngủ được, anh nằm chờ lúc được gặp em.
Tôi cúi mặt nghịch từng sợi tóc, thịnh nhắc:
-Sao em chưa sửa soạn? Anh mươn được xe của người bạn đưa em đi biển.
Tôi lí nhí:
-Hay để bửa khác đi anh…
Thịnh kêu lên:
-Sao thế, anh dâu có ở đây lâu được.
-Trang bị mệt hơi chóng mặt anh ạ.
Thịnh bình thản:
-Không sao như vậy càng nên ra biển có gió em sẽ hết chóng mặt nằm trong phòng hoài thiếu không khí nên bị mệt đó.
Tôi lắc đầu:
-Thôi anh ạ, Trang sợ.
-Không sao đâu, anh bảo đảm anh sẽ làm em hết đau, đi em, công anh mượn xe, công anh từ Huế vào đây mời em đi biển một vòng em từ chối à.
Tôi đành phải đi dù tôi sợ. Tôi cảm thấy cán cân đã nghiêng về phía Phong. Đôi mắt Thịnh sau vòng kính trắng đằm thắm nhìn tôi:
-Vào thay áo đi, anh chờ.
Tôi mỉm cười khi mẹ dặn:
-Phải ý tứ con nhé, đừng về muộn quá nghe con.
Tôi vén màn cửa bước ra, Thịnh xuýt xoa:
-Chà em đội mũ trắng xinh quá, ai chọn cho em đó?
Tôi chúm chím cười:
-Một ngươì rất bí mật.
Thịnh đưa tôi ra biển, bãi Tiên Sa, chiều nay vắng người từng đợt sóng tung nước trắng xoá trên ghềnh đá rêu xanh. Đỉnh núi sừng sững ôm ấp bãi cát êm. Hàng ngàn con chim biển lao xoa bay rạ Biển như có linh hồn thở trên mặt nước xanh, mênh mông vỗ về bóng mây dạt dào vỗ về chân núị Tôi đứng với Thịnh trên một tảng đá nâu để nghe sóng biển kể chuyện tình. Sóng vỗ dạt dào, trời cao tít tắp. Tôi cảm thấy mình thật bé nhỏ, thân phận tôi mong manh như bọt sóng và tình yêu như vùng mây sáng chói vàng trên núi caọ Không dễ gì có được tình yêu, cũng không dễ gì được sống như mình ước mơ.
Thịnh trầm ngâm:
-Anh suy nghĩ rất kỹ trước khi vào đây tìm em, mẹ anh nói đúng, đã

đến lúc anh cần có một người chờ, anh mỗi khi đi làm về, đã đến lúc anh phải nghĩ đến những đứa con, sống cho mình mãi nhiều khi lạc lõng và chán chường. Em nghĩ sao, cho anh biết ý nghĩ thật nhất của em đị
Tôi bàng hoàng:
-Bất ngờ quá, Trang không kịp nghĩ gì hết.
Thịnh lắc đầu:
-Có gì khó khăn đâu, anh chỉ hỏi em bằng lòng làm vợ anh không?
Tôi cắn môi không dám nhìn Thịnh. Người đàn ông này quá tự tin và bởi vậy tôi không dám nói thật. Tôi nói vòng quanh:
-Hình như đã có một lần Trang nói với anh rằng, một đứa con gái như Trang được một người địa vị như anh ghé mắt đến khó lòng từ chối và bởi vậy thú thật với anh, Trang sợ rằng tình yêu không có mặt trong cuộc hôn nhân nàỵ
Thịnh dứt khoát:
-Em có yêu anh không?
Tôi nhìn ra xa, bởi vì tình yêu cũng mênh mông không bến không bờ như đại dương, bởi vì tình yêu là muôn vạn sắc màụ Yêu Thịnh không? Câu trả lời còn khó hơn hỏi trên cao xanh kia có những gì?
-Trang, em hãy nhìn anh, sao em im lặng?
Tôi chớp mắt:
-Hình như là yêu, nhưng…
-Nhưng saỏ
-Cứ sống thế này không đẹp sao anh?
Thịnh lắc đầu:
-Anh không cần đẹp, anh muốn cột chặt em vào đời anh, anh muốn có em, đẹp là cái gì?t Là nhớ thương là lo âu một ngày mất nhau ấy à? Không anh không phải là trẻ con, anh không dại đến thế.
Tôi nghĩ đến Phong rồi đđến Lan Chị Vô ích Trang ơi, đời anh đã có Lan Chi rồi, Lan Chi đến trước, đừng lý luận vô ích bởi vì họ đã yêu nhaụ Có một đời chồng có vài đứa con hay năm đời chồng hay mười đứa con người ta vẫn có quyền yêu nhaụ Tình yêu không có qui luật, tình yêu là cái bất khả xâm phạm, chẳng lẽ mình làm vợ lẽ Phong? Chẳng lẽ mình ở giá yêu Phong hoaì hoài như thế nàỵ
Phaỉ lấy chồng, người chồng lý tưởng nhất phải là Thịnh trí thức, dàn ông trí thức hay chiều vợ nể vợ, đàn ông trí thức không đánh vợ dù bằng một bông hồng. Đàn ông trí thức rất thích chiều vợ, giặt cả áo cho vợ, không dám để vợ gãy nửa cái móng tạy Họ trọng nhân cách nên không dám ngoại tình, càng không dám bỏ vợ.
Mấy người bạn của chị Phượng đã truyền nghề cho nhau cách đối

xử với loại chồng trí thức. Mình phải học học thật kỹ để dược chồng mê. Đàn bà mà đươc chồng mê thì nhất, sướng không chê vào đâu được.
Mẹ mình tu nhân tích đức, bố mình cương trực một chết một sống không bẩn thỉu, nên mình có phúc, lọt vaò mắt xanh của ông giáo sư trẻ tài cao nàỵ
Chị Phượng có một người bạn thân lấy một giáo sư đại học tốt nghiệp Sorbone đàng hoàng. Họ ở chung với một gia đình, cũng giáo sư nốt. Toà biệt thự lớn được chia làm haị, Chồng của chị Ái nho nhã hiền hoà, ông giáo sư ở cũng nhà trái lại tướng như võ sĩ, lấy cô vợ mình hạc sương maị Hai cặp ở chung một nhà, ra vào trông thấy nhau cười cười nói nói với nhaụ Đến một ngày đẹp trời họ ...ng nhau toé lửa ở Vũng Tàụ Chị Ái đi với ông thầy tướng Võ, còn chồng chị đang du dương với người đàn bà mảnh mai như liễu, vợ của ông bạn cùng nhà.
Họ im, lặng tránh nhau, hai cái xe hơi đi ngược chiều nhaụ Ngày hôm sau một trong hai cặp đổi nhà. Thế là xong, không một cái tát, không nửa lời cắng đắng. Trí thức khi ghen cũng ghen thầm trong bụng, khỏe như ru, êm như mộng.
Thịnh hơi nhăn mặt:
-Em lạ quá anh hỏi mà cứ nghĩ đâu đâu không à?
Tôi giữ tóc ho đừng rối bời cho tóc đừng bay quấn sang cổ Thịnh, Thịnh giữ tay tôi:
-Để yên em, em cột anh từ lâu rồị
Tôi nóng bừng hai má rút tay về. Thịnh say đắm:
-Tuần sau anh đưa mẹ ra thăm em nhé.
Tôi giật mình:
-Chết, khoan đã anh, chuyện quan trọng chứ bộ đùa sao mà anh tính toán như gió vậỵ

-Anh có noí là không quan trọng đâu, nhưng không nên để lâu quá, lằng nhằng mệt cả hai đứạ
Tôi van lơn:
-Trang van anh, để Trang suy nghĩ vài tháng đã, Trang chưa thấy ai lạ như anh đó, anh tính coi, chuyện hôn nhân mà anh làm như…
Thịnh gắt:
-Làm như cái gì? Anh đã nói anh suy nghĩ kỹ rồi cơ mà.
-Nhưng em chưa suy nghĩ thì saọ
Thịnh im lặng, tôi vuốt ve:
-Giận em đấy à? Để em nghĩ vài tháng đã chứ.

-Gì mà lâu quá vậy
-Buổi chiều đẹp thế này nói chuyện khác cho vui đi anh.
Thịnh than thở:
-Lần đầu tiên anh thua một người con gái như em.
Tôi cười nhẹ:
-Gì mà thua với được anh, điều em muốn nghĩ thật kỹ để…em nhận ẩu rồi mai mốt đổi ý phải phiền không?
-Tại em chưa yêu anh tha thiết đấy Thôi được anh chờ.
Thịnh dắt tôi đi lang thang men theo bãi biển để nước vỗ về bàn chân để trần.
-Chim bay nhiều quá anh kìa
Thịnh ngửa mặt lên nhìn theo đàn chim.
-Nếu không nhốt được em lại, rồi em cũng bay ra khỏi đời anh như thế.
-Người ta thường ví đàn ông là cánh chim có ai ví ngược như anh đâu
-Với anh trong tình yêu đàn ông đàn bà ngang nhau
-Em không thích ngang nhau, em thích anh ở trên em.
Thịnh nheo mắt:
-Ờ có thật em thích anh ở trên em không? Thật không?
Tôi ngơ ngác nhìn nụ cười Thịnh lạ lạ có chút gì đắm say chất ngất, có chút gì lẳng lơ tình tình. Rồi chợt hiểu, tôi nóng bừng bừng khắp người dang ra xa Thịnh và chạy:
-Anh kỳ, Trang không chơi với anh nữa đâu
Thịnh đuổi theo tôi Tôi cuống chạy dài trên bãi vắng, xa vài người của xóm chài kiên nhẫn bắt nghêu bằng những cái cào dài
Tôi nói vang trong tiếng sóng:
-Ghét anh rồi, người ta nói đàng hoàng anh nghĩ vậy
Thịnh vẫn đuổi theo tôi:
-Anh nghĩ bậy bao giờ, có em thì có.
-Em nghĩ bao giờ.
-Sao em chạy trốn anh.
-Em sợ…
Thịnh cười vang:
-Đấy nhé, anh làm gì mà em sợ, chết coi chừng ngã.
Tôi vướng chân ngã soài trên cát, Thịnh theo đà ngã xuống bên cạnh tôi Mồ hôi chảy dài hai má, tôi nằm thở. Thịnh say đắm:
-Trang, em đẹp.
-Em không tin.
-Anh noí thật mà, em đẹp kinh khủng.

-Ai lại đẹp kinh khủng bao giờ.
THịnh ghé sát má tôi, tôi lăn một vòng trốn, Thịnh lại lăn theọ Tôi dẫy nẫy:
-Không chịu đâu, không chịu đâu, người ta cười chết.
-Có ai mà cườị
-Người ta cườị
-Anh thương Trang thật.
-Không chịu đâụ
-Phải chịụ
Chàng thở ngay bên gáy tôị Cảm xúc chạy khắp người khắp chốn.
Tôi run rẩy đẩy Thịnh ra:
-Đừng làm em sợ.
Thịnh trìu mến:
-Sao em sợ anh?
Tôi vuốt tóc:
-Em cứ sợ anh đó.
Thịnh tình tứ:
-Tại em chứ bộ.
Tôi vênh mặt:
-Tại em?
-Sao không, ai biểu em đa tình.
-Em mà đa tình.
Thịnh gật gù:
-Em đa tình như biển cả, em mát như biển.
Tôi giận hờ:
-Bỏ em ra, không chịu đâụ
Thịnh cuồng nhiệt vươn hai tay ôm chặt lấy tôi, tôi đẩy chàng ra dằn dỗi:
-Em không thích.
Thịnh giận xầm mặt nói:
-Em không yêu anh, anh biết em không yêu anh.
Tôi đứng xa xa, nhìn Thịnh đăm đăm nhưng không nóị Thịnh lạnh lùng:
-Anh phải có tự ái chứ, sao em đẩy anh rả
Tôi rưng rưng nước mắt:
-Em không quen…
-Em chưa bao giờ yêu aỉ
-Có, nhưng anh ấy không như anh.
-Ai vậỷ
-Một người đã có vợ.

-Em chưa hôn người ấỷ
Tôi lắc đầu, Thịnh dịu dàng:
-Anh xin lỗi em.
Tôi ngập ngừng:
-Về đi anh.
Thịnh buồn bã;
-Em giận anh?
Tôi lắc đầu:
-Không, nhưng muộn rồi, về đi anh.
Thịnh gàn bướng:
-Anh không về.
-Em ra đón xe về một mình cho coị
-Cho anh ôm em một chút đị
Tôi nghiêm mặt:
-Không.
Thịnh tiến đến gần tôi:
-Chiều đẹp quá không ôm em phí của trờị
Tôi dậm chân:
-Em bảo đưa em về, lần sau em sợ em không đi với anh nữa đâụ
Thịnh cười buồn:
-Sao em nhát thế?
-Về đi anh.
-Đòi về hoài vậỷ
Tôi rưng rưng muốn khóc, Thịnh dỗ dành:
-Anh không làm gì em đâu, anh yêu em thật nhưng em phải hiểu rằng tình yêu là như thế chứ, ngồi xa hàng cây số nói yêu nhau được à?
-Một thước chứ bao nhiêu mà nói một cây số.
Thịnh bật cười:
-Một thước cũng không được, phải một ly cơ.
Tôi nguýt dài;
-Một ly, thôi ông ơi, chết con người ta còn gì.
-Sao em biết là chết.
-Mẹ dặn.
Thịnh cười xoà:
-Thôi một mét vậỵ Ngồi xuống đi, đừng nhìn nhau như tử thử vậỵ Bộ em định xuống tấn đấu chưởng với anh hở?
Tôi lại nhắc:
-Cho em về đi anh.
-Em đòi về hoài, anh ăn vạ đây cho coị

Tôi cười:
-Không ngờ anh là thấy của em mà cũng ghê vậy chứ.
-Không thầy bà gì hết, khi yêu một lũ như nhau hết, bộ làm thầy rồi không có quyền hôn?
Nghe chữ hôn của Thịnh tôi càng hoảng, tôi dợm chân chạy nữạ
Thịnh quàng vai dìu tôi đi:
-Thôi đừng lo, để anh đưa về.
Tôi hơi yên tâm đi dần lại chỗ đậu xẹ Thịnh say đắm:
-Chưa bao giờ em đẹp như hôm nay, cái mũ trắng làm em giống như thiên thần.
-Thiên thần đâu có biết hôn.
-Bởi vậy anh mới ham dạy, để anh dạy cho em.
Tôi phụng phịu:
-Anh kỳ quá, đi chơi thế này bộ anh không thích saỏ
-Thích chứ, nhưng không hiểu sao biết em chưa hôn ai anh thích dạy em ghê.
Tôi vùng vằng:
-Không nghe anh nói nhảm nữa, đưa em về.
-Hôn nhau em cho là xấu à? Em khờ quá, đẹp chứ sao lại xấụ
-Hôn nhau là hết, anh mà hôn em hết yêu anh liền.
-Trái lại em sẽ yêu anh hơn, thử đị
-Không đưa em về.
Tôi chợt nhớ Phong, nhớ khóc lên được. Chưa bao giờ Phong làm tôi buồn, chưa bao giờ Phong đòi hôn tộị Lá thư Phong còn nguyên mùi giấy thơm còn nồng nàn dư vị vậy mà tôi vội vàng đi chơi với THịnh, tôi vội vàng quên chàng vì người đàn ông sang trọng trí thức nàỵ Những lời thư đầm thắm vang vọng trong tôi từng chữ, từng lờị
Tôi lạnh lùng noí với Thịnh:
-Anh đừng coi Trang như những người con gái anh đã gặp, mỗi người một tính, Trang không nói họ sai nhưng Trang không phải là họ.
Thịnh đành đưa tôi ra xe, suốt trên đường về chàng không thèm nói nữa câu nàọ Tôi đành im lặng ngồi bên chàng mà nghe cách xa nghìn trùng, mà nghe băng giá mà nghe bùi ngùị
Nhìn Thịnh buồn tôi cảm thấy xót xa, hình như tôi yêu Thịnh, yêu Thịnh nhưng vẫn không quên được Phong. Thịnh vồ vập nên tôi sợ, đời đã cho Thịnh nhiều dịp giao tiếp với đàn bà nên tình yêu của Thịnh có vẻ Tây quá. Tôi sợ vì thế, và vì sợ tình yêu co dúm lại trong tôi không dám nở tung ra nữạ
Tôi quen yêu những gì thâm trầm u mặc của tâm hồn Đông phương.

Tôi quen xúc động vì một cái nhìn tôi quen lao đao vì một lời nói Tôi chưa quen những cử chỉ vồn vập, những va chạm làm tôi sợ phát khóc. Cảm giác lạ thật, thích thú thật, ngất ngây thật nhưng tôi vẫn sợ, sợ nhưng vẫn thích. Thích và sợ tạo nên trạng huống lằng nhằng giữa tôi và Thịnh, bởi tình yêu vốn đã lằng nhằng như sợi xích quăn queọ
Cảm giác mạnh bạo khi Thịnh ngã dúi trên tôi vẫn còn, cát êm như chăn ấm gối êm và Thịnh như cơn bão táp, như cơn mưa nguồn. Tôi yêu Thịnh vì thế chăng? Rồi bây giờ khuôn mặt lạnh như tiền của Thịnh làm tôi khổ sở lẫn ăn năn. Xe về đến phố, nghẹt thở vì sự lặng lẽ giữa mình và Thịnh. Tôi nói:
-Cho Trang xuống đây đi anh.
Thịnh lạnh lùng mở cửa xe cho tôi rồi lao xe đị Tôi nhìn theo không thấy Thịnh quay lại Tôi thẫn thờ đạo phố chiều một mình, tôi mua bánh cho mẹ, mua kẹo cho tôị Mua bất cứ cái gì nhìn thấy
Suốt buổi chiều còn lại, tôi nghĩ đến Thịnh hoài, bên cạnh vẫn hình bóng Phong. Uy nhi giữa đám đông nhiệt thành, từng giòng mồ hôi nhỏ xuống vì thương đời, trầm ngâm mỗi khi nhìn vì thương sót tôị Tình yêu với chàng là đôi mắt ấy, là giọng nói âm thầm ấp áp. Bao nhiêu lần tôi đợi chàng hôn tôi và chàng đã không hôn. Và bởi vậy có lẽ đến chết tôi vẫn không quên nổi chàng.
Tôi trở về nhà, mẹ ngạc nhiên đón tôi:
-Ủa sao con lại về một mình, thầy giáo con đâủ
Tôi bực dọc:
-Ông đâu mặc ông chứ làm sao con biết được.
Mẹ cau mày:
-Hay chưả Ông xin phép mẹ đưa con đi chơi, ông phải đem con về tận nhà cho mẹ chớ.
-Con có phải con mèo con chớ chi mà phải dong đi dong về.
-Con gây với mẹ phải không? Mẹ hỏi tại sao con về một mình, con trả lời cho mẹ đỉ
Tôi mím môi:
-Con thích về một mình thì con về một mình, bộ cấm con về một mình.
Mẹ dơ tay lên trời:
-Cãi nhau phải không? Mẹ đã bảo mà, con có nghe mẹ đâu tính con nóng như lửa ở nhà quen mẹ chiều ra ngoài đời bộ ai người ta cũng chiều con hết. Con gái phải dịu dàng kín đáo người ta mới thương.
Tôi gắt:
-Ở đó mà dịu dàng kín đáo cho người ta thương. tại mẹ đấỵ

Mẹ trợn mắt:
-Cái gì mà tại mẹ? Con ăn nói sao như con điên vậy
Tôi dấm dẳn:
-Mẹ nói dịu dàng ý tứ phải không? Lầm, phải mở toang hết, phải nhảy lên ngựa chứng, phải vồ lấy họ kia họ mới hài lòng. Con nghe mẹ nên anh ấy giận con.
Mẹ thừ người:
-Con nói không đầu không đuôi mẹ chả hiểu gì hết.
Tôi đi vào giường:
-Con đòi xuống phố và ông ta không thèm chạy theo năn nỉ con ghét.
Mẹ bật cười:
-Có thế thôi
Tôi ừ hử:
-Vâng có thế thôi, mà mẹ đừng nói chuyện ba cái ông đàn ông cho con nghe nữa, bực cả mình.
Mẹ gắt:
-Này cô lớn rồi đấy, ăn nói như con nít không ngửi được đâu
Tôi buông người xuống:
-Con ngửi con được rồi, cần gì ai
-Hôm nay con lạ quá, hở một câu là cãi một câủ Mà ông ta có nói gì với con không?
Tôi lắc đầu:
-Không nói gì hết.
Mẹ nhíu mày:
-Lạ nhỉ? Chính ông ta ướm ý mẹ rồi cơ mà.
-Mẹ noí ướm cái gì kiả
Mẹ nổi cáu:
-Còn hỏi với vẫn nữa, tại con hết.
Tôi cau mặt:
-Tại con?
-Chứ còn gì nữa, con gái phải biết úp mở cho người ta nói, gì mà cứ cau có ra chó nó rước đi nữạ Rõ ràng ông ta nói xa xôi với mẹ sẽ tính chuyện hôn nhân với con, vậy mà cái mặt con cau có sao mà ông ta ngậm tăm luôn rồị
Tôi bật cười:
-Thì ra ông nói với mẹ rồi, sao ông nói sao, mẹ nói lại con nghe coị
Mẹ vẫn chưa hết giận:
-Tao có phải cái máy ghi âm của máy đâu, người ta nói xa mình phải trâu bò gì mà không hiểụ
Tôi cười:

-Thấy chưa, nghĩa là mới ỡm ờ thôi, ối ăn thua gì, đàn ông họ thích ỡm à lắm, đừng thèm tin mẹ.
Mẹ thở ra:
-Con học đến tú tài chứ cử nhân cử hậu vẫn ngu như thường, đến ế dài mất thôị Đi chơi với đàn ông phải tươi tỉnh, phải dò ý tứ họ, phải khuyến khích cho họ nói chứ. Mày thua xa con chị mày rồi, nó ăn nói khôn ngoan hơn nhiều
Tôi giận dỗi:
-Mặc kệ con, con ngu kệ con, không yêu kệ thây con.
Mẹ hừ:
-Này ăn nói với mẹ như thế đó hử Trang?
Tôi dịu giọng:
-Ai biểu mẹ la con hoài chị
Mẹ nghiêm nghị:
-Vào tắm rồi sửa soạn ăn cơm, liệu với tôi đó.
Mẹ có vẻ lo âu ra mặt. Tôi hiểu vẻ trí thức của Thịnh đã chinh phục được mẹ. Thịnh giận tôi rồi, tại sao người ta có thể giận nhau dễ dàng thế nhỉ? Không biết Thịnh có đến thăm tôi nữa không? Tình yêu như bóng mây, có đó rồi không đó. Cũng đành phải không anh? Bởi làm sao tôi cưỡng được mệnh trời

Bản Tango Cuối Cùng

Chương: 6

Không biết làm gì hơn trong thành phố đầy Mỹ tính này, tôi lại đi dạy học. Uy tín anh Thế đã cho tôi chỗ ngồi ngay trong lớp học. Tôi phải thức dậy từ sáu giờ sáng để sửa soạn đến trường. Cuối tháng cầm một bì thơ nhẹ tênh, không đủ mua một bao gạo cho mẹ góp với chị Dũng. Buổi sáng tôi thường giả vờ quên bữa điểm tâm, ở nhà thì không sao nhưng dạy xong hai giờ mắt tôi cứ hoa lên, da tôi hình như tái ngắt.
Tôi gửi xe đạp ở nhà một cô học trò, rồi đi bộ đến trường. Học trò xầm xì đằng sau và học trò ngoái cổ nhìn phía trước. Mặt tôi phải lạnh, môi tôi phải nghiêm suốt trên quãng đường ngắn đó.
Vào lớp tôi đăm đăm nhìn xuống dưới Mới dạy được một tuần tôi chưa kịp nhớ tên từng em, nhưng hôm nay nhiều khuôn mặt lạ quá, tôi hỏi:
-Sao hôm nay đông quá vậỷ

Học trò nhao nhao” :
-Thưa cô mấy anh đòi học ké, mấy anh nhập tịch lớp mình đông lắm cô ơị
Tôi im lặng, đuổi ra ư? Nhỡ nó không ra thì ê mặt. Đi dạy là chuẩn bị tinh thần và sức lực đối đầu với học trò 60/60 phút. Vui nhiều thật, nhưng chua chát cũng không phải là ít.
Học trò chép bài, tôi ngồi nghỉ, nhưng hai mắt phải nhìn, phải dò xét, phải nghiêm chỉnh để giữ lớp thật yên.
Chuông rung là tôi bắt đầu mệt rồị Bụng tôi trống không nên nụ cười hết tươi hết đẹp. Tôi cố mỉm cười che dấu mọi người, tự bảo với mình sáng mai phải dậy sớm hơn để ăn thật đầy đủ mới được.
Về phòng giáo sư ngồi nhìn ly trà đậm mà ngó bâng quơ ra sân chơị
Thầy Hải dạy toán kể:
-Bất trị thật, nó dám chơi ông giám thị hắc búa đó thì thứ giáo sư như mình nó coi ra gì nữạ Cầm roi đi ngang hành lang cái sơ mi đờ luých vấy mực từ trên xuống dưới, đau đau thật.
Cô Trịnh hỏi:
-Rồi ông chịu luôn hả anh?
Ông Hải lắc đầu:
-Ông muốn điên chứ chịu, cả bọn đứng dọc hành lang biết đứa nào vẩy mực thầy đâủ Ông Lãng tử lãnh điều tra vụ này, không biết ông làm cách nào để điều trả
Một ông góp ý:
-Phải tìm ra chứ không thôi nó nhờn dạy dỗ gì được.
Ông Thao thâm trầm hơn:
-Tuổi trẻ chúng vậy phát triển cả tinh thần lẫn vật chất, chúng ngứa ngáy tay chân lắm, chúng phải làm một cái gì mới hả, trường ít tổ chức ganh đua thể thao quá, chúng cuồng mất còn gì.
Ông Hải bật lửa mồi thuốc:
-Ông quên vụ thằng nhỏ Đại Tâm chơi bóng rổ rồi hứng lên đạp gẫy cả cột gỗ à? Bị đuổi, hắn đón đường hăm doạ huấn luyện viên nữạ Bất trị, không có cách nào hết, hồi tụi này đi học sợ thầy hơn cả bố mẹ.
Quay sang tôi ông mỉm cười:
-Cô Trang hay quá ta, cái lớp của cô, bà Liên phải vái dài bỏ giờ đó, cô làm sao mà nó im ru vậỷ Tôi dạy ở bên cạnh chỉ nghe tiếng cô thao thao bất tuyệt à.
Ông Thao gật gù:
-Ối nó mải ngắm cô nên quên làm ông đó, cứ mỗi ngày cô mặc một áo cho nó ngắm, đỡ phải dạỵ

Tôi cười nhẹ hỏi Trinh:
-Ông Lãng Tử là ông nào vậy chị?
Trinh vừa dữa móng tay vừa nói:
-Bà không biết ông Lãng tử à? Ông nào hay bỏ giờ nhất trường, dạy theo hứng, chuyên môn đi xích lô đạp mặt lúc nào cũng đỏ như say tít cung thang đó, vậy chứ mà học trò sợ ông nhất trường đó.
Tôi nhíu mày:
-Ờ phải cái ông lùn lùn không?
Trinh cười:
-Đúng rồi đó, nhất lé nhì lùn mà hồ. Ly kỳ lắm, ông dạy không bao giờ hết chương trình có mỗi bài tiếng đàn của Kiều, bố hứng bố dạy nửa năm chưa xong. Chữ nghĩa đầy bụng thành ra như say say hoài Kìa ông vào đó.
Tôi kín đáo nhìn lên, gương mặt đỏ hồng, đôi mắt lại xa xăm đâu đâụ
Ông Lãng Tử cười với mọi người rồi nói:
-Hôm nay là đoạn kết.
Mọi người tò mò:
-Điều tra ra rồi saỏ
Ông ta tỉnh như không?
-Chưa rạ
Ông Hải nhún vai:
-Khó lòng lắm hàng chục đứa đứng ở hành lang, mực đứa nào cũng giống nhau thám tử e là cũng lắc đầụ
Ông Lãng Tử rùn vai:
-Tôi sẽ khích động tự ái của chúng, rồi mấy thầy coi, tuổi trẻ chúng tự ái cao hơn người già.
Tôi giữ sức nên không tham giạ Tôi đang đói bụng phải cầm hơi chút nữa vào nói với học trò.
Tôi đang dò bài học trò, thì ông Lãng Tử vàọ Ông ta nghiêng người chào tôi, rồi quay xuống học trò. Giọng ông ta trầm xuống:
-Tôi biết ai vẩy mực thầy giám thị, người đó đang trước mặt tôị Tôi biết rồi, nhưng tôi không muốn nọi Tôi chờ đợi vì tôi tin anh không hèn, các anh là con trai dám làm dám nhận. Đã không dám nhận thì đừng làm. Con trai hèn sẽ không làm nên trò gì người hèn là người bỏ đị Tôi tin học sinh trường này không thể hèn cho nên dù biết rõ người đó là ai, tôi cũng không muốn đuổi người ấỵ Nếu anh đứng lên nhận, tôi xin nhân danh một giáo sư bảo đảm anh không bị đuổi, cũng không bị bất cứ một hình phạt nàọ Yêu cầu người đó đứng lên.
Tôi đưa mắt nhìn học trò tôi, một lớp có tiếng nghịch nhất trường dù giỏi nhất trường. Sự im lặng phủ kín chung quanh. Từ cuối lớp một

học sinh to lớn hơn số tuổi của em lầm lì đứng lên:
-Thưa thầy con làm.
Ông Lãng Tử cố dấu diếm, nhưng tôi thấy mắt ông sáng lên vẻ hài lòng lẫn kiểu hãnh che sau màu da đỏ như tôm rim. Ông ta gật đầu:
-Cám ơn anh đã không hèn, tôi phục anh và xin bảo đảm anh sẽ yên tâm, không ai dám phạt một người đã làm và đã nhận.
Học trò vỗ tay, ào ào vỗ tay Ông Lãng Tử nói nhỏ với tôi:
-Mong cô giấu thầy giám thị tên người học trò này dùm tôị
Tôi nhíu mày không hiểụ Ông ta mỉm cười:
-Như vậy đẹp hơn, tôi sẽ nói cho ông biết đã điều tra xong, thế thôị
Tôi mỉm cười, ông ta lặng lẽ bỏ đị Tôi tiếp tục dạy coi như không có anh hùng ở dướị Hết giờ tôi bỏ về, ngày mai lại đến một lớp khác.
Cứ thế ngày tháng quạ Mẹ thầm lo cho mình ở nhà, tôi thầm lo cho tôi khi soi mặt trong gương. Mười chín tuổi mẹ nói sắp ế rồi, mười chín tuổi không lấy được chồng, thì không bao giờ gặp người vừa ý nữạ
Nếu nước này tôi theo chế độ mẫu hệ, tôi sẽ mua ít cau ít trầu chai rượu và phong bánh để hỏi Phong làm chồng. Phong lắc đầu hay gật đầu cũng xong. Lắc đầu là Phong không yêu, tôi sẽ đi hỏi người khác, khỏe thật, đỡ lo ốm người, đỡ buồn héo dạ
Đời giờ trai thiếu gái thừa, đáng nhẽ mấy ông làm luật phải cho con gái đi hỏi chồng mới phảị Tôi mỉm cười với ý nghĩ này trở về với mẹ.
Mẹ đón tôi từ ngoài ngõ:
-Con về sớm hở? May quá, mẹ đang lo con về trể thì hư chuyện hết.
Tôi ngạc nhiên:
-Chuyện gì vậy mẹ?
Mẹ cười bí mật:
-Không, không có chuyện gì con xuống bếp mẹ nhờ chút nghe con.
Tôi nhíu mày sao hôm nay giọng mẹ ngọt, giọng mẹ tươi đến thế:
-Mẹ bắt con vào bếp giờ nàỷ Con mới dạy về còn mệt lắm..
Mẹ dỗ dành:
-Thôi mà con cứ xuống đó đi, mẹ làm xong hết rồi con xuống cho vui ấy mà, con vào bếp ngoáy đủa cho ra dáng tí để má hồng lên con.
Tôi rụt tay ra:
-Để con thay áo đã, lạ sao hôm nay mẹ bắt con vào bếp?
Mẹ dắt tôi xuống bếp thật. Tôi ngơ ngác không hiểu gì cả. Tròn mắt nhìn món này món kịa Toàn những món nặng tiền không:
-Ủa đâu phải giỗ chạp gì mà linh đình thế hả mẹ.
-Còn quan trọng hơn giỗ chạp nữa kia, vì cô cả đấỵ
Mẹ dúi đôi đũa vào tay tôi rồi đon đả đi lên. Tôi quay sang hỏi chị

Dũng:
-Trò gì lạ thế này chị?
Chị Dũng vội vàng đi ra:
-Ấy mẹ dặn tôi hôm nay không được vào bếp, từ hôm nay cô giữ chân nhà bếp đấy nhé.
Tôi dậm chân:
-Trời đất, còn gì bàn tay chuối hột của em chị.
Chị Dũng cười khúc khích:
-Ừ mẹ đang lo đấy, người ta thấy bàn tay nõn nà của cô người ta chê mới mệt chứ. Từ nay cô sẽ thay tôi lo hết là thành tay chuối hột thật.
Tôi đứng dựa cửa hơi nghi nghị Y như rằng mẹ dài giọng từ trên đi xuống:
-Vâng, cháu tiếng là cô giáo chứ về nhà quê mùa lắm ạ. Ấy tôi cũng bắt vào bếp tập tành, nó không để cho chị nó vào bếp đâu, đẻ con gái mau nhờ lắm nhưng lúc được nhờ thì lại có người rước đị
Tôi vẫn cầm đôi đũa trên tay Nồi này chảo kia nghi ngút khói thơm trước mặt tôị Tôi cúi đầu ngượng chín ngườị Người đàn bà đi với bác Đốc hài lòng ra mặt:
-Cô út ngoan quá nhỉ? Sao cháu làm món gì cho bác ăn đó cháủ
Tôi ớ người nhìn mẹ trách thầm, mẹ đon đả:
-Ấy cháu ăn học đến cô giáo vậy chứ còn dại lắm, lại có cái tật xấu hổ nữa cơ chứ đến khổ thôị Rát như cáy vậy đó, con người ta đi làm sở Mỹ đen sở Mỹ trắng khói tiền ra, chaú nghe đến đã run rồị Đi dạy, chị tính ăn thua gì.
Bà ta gật gù:
-Ấy tôi thích những cô ngoan như cô út vậy đó, con gái mà lì lì ra ai thương nỗị Phải xấu hổ mới có duyên chị ạ. Mình cần gì tiền, chỉ cần người hiền thục là được rồi, có phải không chị Đốc?
Bác Đốc cười nói:
-Con Trang này nó ít mồm ít miệng, đàn bà mồm loa mép giải tôi chê từ cửa chê vàọ Đàn bà con gái càng ít nói càng hay chứ chị.
Mẹ tôi dắt họ vào bếp trỏ món này coi món kia, rồi dắt họ lên:
-Cháu còn nhiều cái phải dạy lắm ạ, để rôi phải dạy cho đánh phấn tô son nữa chứ, trần trụi thế kia chồng chê chết mất thôị
Bà ta lắc đầu:
-Ối gì chứ cái đó mà lo gì, lấy vợ chứ lấy ca sĩ ca siếc đâu mà phải chọn cô phấn con son. Tôi thích người đẹp tự nhiên vậy đó, thêm chút phấn hồng vào xinh phải biết. Lấy hạng lượt là về, ban đêm trông nhợt nhạt như người đẻ ấy à.
Mẹ đi lên nhà trên với hai bà khách quí. Tôi nhăn như bị dưới bếp

chịu trận, chị Dũng thò xuống:
-Thích nhé, được mẹ chồng khen như cô đời có một không hai
Tôi trề môi:
-Càng khen càng chết em đã thấy mặt mũi ông ta ra sao đâu mà nói chồng với con ngon lành vậy
-Làm lớn lắm đấy
-Hừ chắc cả đàn lắm, thứ đó chắc sợ mẹ, sợ vợ bằng thích.
-Hử sao cô biết.
-Đời giờ để mẹ chọn vợ chắc nhà quê không ngửi được rồi
Chị Dũng cười:
-Còn lâu ông ta gặp cô rồi chứ bộ.
Tôi tròn mắt:
-Gặp em rồi Ở đâủ
-Biết à, nhưng gặp rồi, ở nhà cô em nào đó.
Tôi nhíu mày:
-Lạ nhỉ? Mày đẹp trai không?
-Đẹp không chê được.
-Mà oai không?
-Bác sĩ mà không oai sao được.
-Bác sĩ lạ nhỉ? Bác sĩ mà để mẹ chọn vợ cho mình?
Chị Dũng sành sỏi:
-Ba cái thằng ăn chơi dàn trời bây giờ lúc lấy vợ đâm quýnh không biết chọn ai nên đành mặc mẹ, cô không biết à?
-Ăn chơi
-Chứ saỏ Chơi quá đâm nghi đàn bà con gái người ta hết, thành ra nhờ mẹ chọn cho chắc bụng.
-Mấy bà biết gì mà chọn, bị lừa thấy rõ đó thôi, em cả đời có xuống bếp đâu nào
-Cần gì, miễn ngoan là được.
-Em mà ngoan?
-Ngoan chứ?
Tôi cười như nắc nẻ:
-Em mà ngoan, loạn thật.
-Trông có vẻ ngoan, cô cũng khôn tổ, thấy người ta xuống bếp cứ cười hiền như nai, chẳng nói chẳng rằng. Cô không thua gì mẹ đâụ
-Bộ mẹ khôn lắm hở chị?
-Sao không? Đời giờ có hai cô con gái gả chồng được cả hai là khôn nhất rồi
Tôi đưa đũa cho chị:
-Thôi em hết đóng kịch chứ, cầm khư khư đôi đũa hoài kỳ quá.

Chị Dũng lắc đầu:
-Để chị dọn cho, em bưng lên đãi khách đã, chị bưng lên mẹ chửi bằng thích.
Tôi thở dài:
-Lấy được ông chồng coi bộ cũng nhiêu khê quá hả chị?
-Sao không, chuyện cả đời chứ bộ dỡn sao cô? Đời giờ lấy được chồng đã khó rồi, lại chồng sang nữa thì đúng tu chín kiếp.
Tôi sực nghĩ ra:
-Ờ nghe nói ông này nhiều em lắm phải không?
Chị Dũng gật đầu:
-Ừ, mười mấy đứa lận, chà bà ấy đẻ nhiều sao trông còn tốt quá em nhỉ? Chị mới mấy đứa mà khô người hết.
-Hồi xưa đẻ sướng hơn bây giờ, đẻ xong có vú nuôi có người hầu, hồi trước em nhớ mẹ mượn hai chị giúp việc mỗi chị có hai trăm bạc à.
Chị Dũng buồn bã:
-Chị nhiều lúc đâm quẩn, chỉ muốn la muốn hét cả ngày
Tôi an ủi:
-Gắng vài năm Mỹ nó về mình sẽ khá hơn.
-Khá khỉ gì, lương anh không bằng lương bồi phòng cho Mỹ. Anh mà chịu cho chị đi làm bồi chắc giàu tọ
Tôi cười:
-Anh Dũng nghe được chị chết với anh, anh ghen chịu gì nổi
-Bộ làm cho Mỹ là hư?
Tôi tủm tỉm cười:
-Đó là phép lịch sự của người họ mà, đàn ông sinh ra để vuốt ve đàn bà, người lạ người quen gì cũng vuốt hết.
Chị Dũng mắng:
-Thôi cái cô này ăn nói nhảm ghê, bưng lên đi mẹ gọi rồi kìa
Tôi lại phải khép nép, lại phải sửa soạn bộ mặt ngoan như gái xưa
Từng bước nhẹ nhẹ yểu điệu, nụ cười cũng phải giữ cho tươi cho nhỏ. Cười toe mẹ lại chửi cả một buổi chiều Không cười mẹ mắng mặt mày đăm đăm. Trời ơi lấy được chồng rồi phải cười hô hố cho bỏ tức, phải ăn diện mi-ni-ma-xi cho đã thèm, phải hét vỡ nhà cho nó hả.
Làm thân con gái không dám nói to, không dám đi mạnh, người nó cứ buồn buồn tê tê.
Ra nhà sau, là tôi cười toe liền:
-Này chị, có gì ăn đi chứ đói bụng thí mồ, từ sáng tới giờ em đã ăn gì đâủ

-Đóng cửa lại mà ăn một bụng đi, ai cấm.
-Này sao em ăn hoài mà bụng vẫn không có mỡ.
-Điên, người ta thích có co không được, cô lười ăn như thế mập sao được, bụng mình mình lo, ai lo cho mình được.
-Ờ em có cái tật lười đi kiếm ăn, giá có người bưng đến miệng em nhỉ?
-Nói nghe như bà tướng, mai mốt phải bưng đến miệng chồng ở đó mà chờ nó bưng.
-Nếu vậy em bỏ, em quan niệm chồng phải tẩm bổ cho vợ mập, như Phong ấy
Chị Dũng nhíu mày:
-Phong nào nhỉ? Phải Phong em chị Nhơn không?
Tôi gật:
-Anh ấy nuôi vợ mát tay ghê, vợ anh béo trắng ra thế này này, càng ngày càng đẹp.
Chị Dũng tò mò:
-Ủa lấy vợ khi nào chị không hay
-Cần gì chị hay mới có vợ, đời giờ nhiều người hay lắm ưng nhau là lấy liền, khỏi mất công cưới hỏi chi hết. Khoẻ re, đâu có tiệc này, tiệc kia như nhà mình.
-Ra có vợ rồi đó?
-Ừa có vợ rồi, lu bù con nữa khác.
-Ủa sao mau thế, mới đó đã lu bù con rồi
-Thì chị ấy có con trước với ông nào đó. Sướng thật, tự nhiên có con.
-Con mình đâu mà sướng, cái ông coi vậy mà gan quá tạ
-Trời gan to hơn cái đình nữa ạ, muốn làm gì thì là làm không ngán chi hết.
-Cũng ghê đó chứ, yêu được đàn bà đâu phải là dễ.
Tôi tò mò:
-Yêu đàn bà khó hơn con gái à?
-Khó là cái chắc, họ có chồng rồi lòng họ cứng như đá, yêu được phải là tay tổ.
Tôi thừ người:
-Và họ chỉ yêu người khó?
-Chứ sao, loại như ông đó ghét cô nào dễ dãi lắm.
Tôi thừ người:
-Chị này, em có phải là người dễ dãi không hở chị?
Chị Dũng ngạc nhiên:
-Làm sao tôi biết được, mà tại sao cô hỏi lạ thế nhỉ?

Tôi cười trừ:
-Thì hỏi cho biết vậy mà.
Chị Dũng bỏ lên nhà, tôi ăn vội hai chén rồi cũng chui vào giường. Đóng kịch ở lớp với học trò, về nhà lại phải vờ vịt hiền ngoan với các cụ. Tôi nằm dài trên giường duỗi thật thẳng hai chân để xả hơi độc, để giãn xương cốt. Đời người ai cũng có một cái giường ngủ một mình chịu không nổi thì kiếm ông chồng ôm cho đỡ buồn.
Nằm thật yên sau màn gió, lần lượt những khuôn mặt thân tình lại chập chờn trong trí óc tôi, đã mỏi mòn leo dốc, đã hao gầy lo toan cho tương laị Một Thầy trầm tư suy tưởng với đôi mắt sáng rực tình người, với Thu Hải màu da trắng như ngô sữa và giọng nói êm như chiều tàn trên sông. Một Phong vai nghiêng nặng gánh phong trần, nụ cười không tròn mái tóc lãng dụ Sau lưng chàng, người đàn bà mang tên Lan Chi mà giọng cười như sao vỡ, mà đôi mắt tính tình như nụ hôn say
Tôi bỏ cuộc về đây nghe mẹ lấy chồng. Tôi cũng biết đóng vai gái ngoan cho vừa lòng mẹ, tôi cũng biết gian dối phỉnh lừa như ai, tôi tầm thường hơn mọi người tầm thường. Sẽ lấy một người chồng thật hiền lành, sẽ đẻ một bầy con. Xong một đời và tàn một đời Vận nước mặc nổi trôi, quê hương mặc điêu linh. Tôi lấy chồng đã. Chồng tôi là giáo sư, là bác sĩ, đời tôi yên bình là được, đời tôi an nhà là xong.
Còn Phong, chàng viết thư tình như viết cho em gái Chàng quý người yêu như quý quê hương. Lan Chi là gì? Vợ hiền, tình thân hay bóng mát? Tưởng đâu tôi sẽ yêu được Thịnh? Tưởng đâu tôi sẽ hiền ngoan vâng phục chàng. Đến phút cuối cùng giữa biển bao la, giữa trời mênh mông tôi chẳng thấy lòng xôn xao, tôi chẳng thấy một cơn sóng chụp cho tôi ngợp trong tay Thịnh, cho tôi buông mềm thân tôi Tận đáy lòng sâu thẳm dù không lên tiếng nói, Phong vẫn còn nụ cười Phong vẫn còn để ngăn tôi dừng lại chung tình một chiều với Phong. Tôi vẫn thèm được lần đầu với Phong tôi vẫn khát hơi thở của Phong hơn bất cứ hơi thở ai trên đời
Tôi lật gối đọc lại thư Phong. MỖi lời thư như có hồn bay lên quấn quít người tôi, bay lên giữ tôi cho chàng từ bàn chân cho đến bàn tay Tôi khó chịu bực bội vì Thịnh đòi những gì tôi đã dành cho Phong. Tôi khổ sở vì THịnh muốn những gì không thể bại ai cũng chọ Phong quay lưng đi, tôi đành ký cóp để dành, tôi đành khư khư ôm giữ để mai sau có gặp lại nhau, tôi đủ can đảm đắm đuối nhìn Phong, tôi đủ can đảm ngửa mặt đón chờ.
Buổi chiều lười biếng dài người trên giường sau giấc ngủ trưa nồng nàn. Mẹ có vẻ vui vui khi nói với tôi rằng mẹ đi chơi với bác Đốc và

mẹ của Kha, ông bác sĩ mẹ nhắm cho tôị
Khi anh Dũng về, tôi mới ra khỏi phòng, anh hỏi:
-Em nghe tin gì không?
Tôi ngạc nhiên:
-Tin gì cơ anh?
-Biểu tình.
Anh lẩm bẩm:
-Thật phiền, cái xứ này đã đói không chịu làm ăn cứ tranh đấu hoài, càng ngày càng nát như tương.
Tôi cau mặt:
-Phải vậy mới được chứ anh, gục đầu hoài còn đói nữạ Anh tính coi họ có coi mình ra quái gì đâu, xứ gì bất công quá chừng vậy đó, người thì phè phỡn cưỡi trên đầu trên cổ người ta mà sống, kẻ thì đầu tắc mặt tối không có ăn. Ai chứ em hoan hô cả hai tạỵ Không thể để cho những hạng người luồn cúi nịnh bợ đó sống lâu hơn một ngày, anh thấy đó, mấy người bạn anh có tài khỉ gì đâu vậy mà chui chỗ này luồn chỗ kia mà làm lớn xây nhà ba tầng cho Mỹ thuê, rồi rung đùi chê người mình mọi rợ. Đụng hở miệng ra là rùn vai: An nam mít. Thấy người ta áo rách ngồi ăn giữa đường: An nam mít. Thấy người ta ăn bẩn ở bẩn: An nam mít. Em chúa ghét mấy người đó, em có quyền em phút họ qua Tây qua Tầu mà liếm lá giữa đường, họ ở đây ăn bẩn rồi họ chê mình An nam mít.
Anh Dũng tròn mắt:
-Hử em nói gì một giây vậỷ Chà giọng điệu giống hệt chuyên viên biểu tình quá nhỉ?
Tôi mím môi;
-Ai biểu anh có vẻ chống lại phong trào tranh đấu chị
Anh Dũng ngửa mặt cười thật buồn:
-Mỗi người cái chết giá trị bằng đôla, mỗi lần tự thiêu một triệu đồng. Buồn cho người ta không nhìn thấỵ
Tôi tròn mắt nhìn anh:
-Anh theo aỉ Với anh phe nào đúng?
Anh Dũng lạnh lùng:
-Anh không theo ai cả, một là anh làm, hai là không. Anh không muốn là tay sai cho ai hết. Bây giờ anh im lặng.
Tôi tò mò:
-Ai nói với anh ngày mai biểu tình.
-Anh biết, vì nhóm họ đã vào đây, những người bạn của em.
Tôi lặng người đi nói thầm trong cổ:
-Phong vào…

Tôi tha thiết nhìn anh dũng:
-Em van anh, anh hiểu lầm họ rồi, họ có lý tưởng thật, họ đánh kính thật.
Anh Dũng vẫn cười nhẹ:
-Tùy em nghĩ, nhưng anh biết, bây giờ đã muộn.
-Rồi cứ khoanh tay ngồi chịu trận à?
-Em làm được gì?
-Em chẳng làm được gì, nhưng em khao khát sự yên bình, em thèm tự dọ
-Anh không khao khát?
Anh trầm giọng:
-Em lớn rồi, anh nói thật, chính anh đã bàn với mẹ đón em về, vì anh không muốn em lao vào cuộc gian nan đó.
Tôi nói nhỏ:
Anh Dũng quay lưng đi vàọ Tôi lặng người nhìn theọ Phong đã vào đâỵ Phong với tôi giờ chung một thành phố. Tôi muốn tìm anh Dũng hỏi dò xem Thầy có vào không, nhưng ngại ngần tôi lại thôị Tôi ngẫn ngơ nghĩ đến chàng trong đêm hôm nay Buổi chiều cứ lặng lẽ trôi đi, mây trời vẫn cứ lang thang. Lòng tôi bời bời tính toán. Phải dấu mẹ, phải qua mặt anh Dũng đi tìm Phong tối nay Nỗi nhớ nhưng đã chín trong hồn.
Tôi chạy qua bên cạnh nhờ Ngọc vờ rủ tôi đi nhà thờ. Tôi cũng ngoan ngoãn mặc áo dài, cầm theo chuỗi hạt như mọi ngày Chúc có biết, xin đừng thịnh nộ cho kẻ đang yêụ Chúa có biết xin chúc lành cho tôi với Phong. Ra đầu ngõ ngọc đứng lại nheo mắt:
-Rồi nhé, mình rút lui được chưả Mà chàng đâủ
Tôi thì thầm:
-Mìn đi công chuyện, có chàng nào đón đưa đâụ
-Vậy sao nói đi với chàng?
-Đi tìm.
-Say đắm nhỉ?
Tôi cười:
-Thôi cám ơn Ngọc nghe, Ngọc đi ngã khác, đừng đi ngang nhà mình nhé.
NGọc gật đầu:
-Yên trí đi, tôi có phải con nít đâụ
Ngọc ghé tai tôi:
-Anh chàng nào tốt phúc vậy bồ?
Tôi khoanh tay nhìn Ngọc:
-Một phật tử ngoại hạng.

Ngọc tròn mắt:
-Phật tử? Trang điên à?
Tôi quay đi:
-Không điên nhưng yêụ
Ngọc nói khẽ:
-Mệt rồi nghẹ
Tôi dơ tay:
-Thôi Ngọc về đi, mình đi bộ một quãng đã.
Tôi tìm đến chùa, không khí có vẻ nghiêm trọng những hàng cây cũng yên lặng đợi chờ, những lối đi cũng lặng lẽ, những viên sỏi cũng suy tư. Tôi đưa mắt nhìn quanh, ngoan đạo như gia đình, gả tôi cho người ngoại đạo đã khó, nếu mọi người biết tôi đến chùa chắc trợn mắt hét dựng lên. Tôi nhìn quanh vì tôi còn ngại Con đường dài hun hút với hai hàng cây caọ Ngôi chùa nằm trong vòm cây xanh êm đềm, chẳng thấy gì, chẳng nghe gì ngoài sự lặng thinh, phủ từ ngọn cây đến mái chùạ
Tôi chậm rãi bước từng bậc đá, áo dài tôi vờn trong cơn gió u mặc. Những vị sư lặng lẽ đi lại dưới mái hiên, áo nâu choàng dài đến gót chân, đôi mắt và nụ cười thấp thoáng suy tư. Họ chẳng nhìn tôi, họ yên lặng đến vô cùng, mỗi bước đi như mang theo một lời kinh, mỗi ánh nhín, chìm trong một suy tưởng.
Tôi đã đến đây tìm Phong một lần, nên tôi cứ lặng lẽ đi dọc theo hành lang. Nụ cười hiền của Hải bỗng hiện ra, tôi nghĩ đến Thầy, vị hoà thượng có đôi mắt rực sáng như tinh luyện từ muôn ngàn sao sáng. Tôi đứng lại trước một dãy nhà vẫn im lặng. Tưởng chừng những người ở đây không cần tiếng nói, tưởng chừng những người ở đây đã hết xôn xaọ Tôi run run gõ nhẹ ba tiếng rồi hồi hộp đứng chờ, lạy trời có Phong.
Một vị sư trẻ bước ra cúi đầu chào, tôi hấp tấp:
-Thưa thầy tôi tìm anh Phong, có ở đây không ạ.
Chú tiểu nhìn tôi thoáng một giây rồi thấp giọng:
-Xin cô cho biết tên.
Tôi hớn hở:
-Mạc Tố trang, nhờ thầy nói với anh Phong có Trang đến tìm.
Chú lặng lẽ đi vào, thời gian như bay lên cao, như trốn xa để khi Phong hiện ra tôi tưởng tôi đang mơ, tôi tưởng tôi đang ở một tinh cầu xa xăm nào đó. Tôi im lặng nhìn Phong và chỉ biết im lặng. Mới xa nhau chưa đầy một tháng tưởng như ngàn năm. Phong hỏi khẽ:
-Sao em biết anh ở đâỷ
Tôi bước vào:

-Em đoán anh vào vì…
Tôi nhìn anh hỏi thật nhẹ?
-Ngày mai biểu tình hở anh?
Chàng gật đầu:
-Ngồi chơi em.
Chàng dơ ngón tay mắt nghiêm trọng:
-Có thầy đó, nói khẽ thôị
Tôi giật mình:
-Thầy ở đây hở anh?
Chàng gật đầu:
-Có chuyện gì không em?
Tôi hờn:
-Chẳng có chuyện gì hết, em gặp anh không được saỏ
Chàng cười nhẹ:
-Lại dỗi rồi, anh không đưa em đi chơi được đâụ
Tôi phụng phịu:
-Làm như em ham đi chơi lắm ấỵ
-Kinh nghiệm cho biết mỗi lần em giận, anh lại phải dẫn em đi chơi để vuốt ve cơn giận của em.
Tôi cười:
-Ghét anh ghê vậy đó.
Tôi sực nhớ ra:
-Này anh, sao chưa gì họ đã biết ngày mai có biểu tình, lỡ họ đàn áp thì sao anh?
Chàng trầm ngâm:
-Mình xuống đường có trật tự mà em, hơn nữa…
Chàng cười:
-Thôi để dành thì giờ nói chuyện khác với em vui hơn
Tôi ngước mắt nhìn chàng:
-Anh chưa phải đi lính?
-Sẽ đi, sau vụ này anh sẽ đị
Tôi nao nao nhìn chàng, đôi mắt vẫn không buồn không vui, nụ cười vẫn xa cách hững hờ. Với chàng hình như không còn gì hơn lý tưởng nữa, ngay chính cuộc đời và sinh mệnh của chàng, chàng coi nhẹ như lông hồng. Tôi đứng nhìn ra vườn cây Bóng tối chưa hẳn về nhưng đèn vàng đã bật lên, những lùm cây tối chập chờn. Chàng đứng bên tôi, giọng nhẹ như hơi thở:
-Em lại buồn rồi saỏ
Tôi u uẩn gật đầu:
-Em lo cho anh.

Chàng vẫn đứng xa xôi:
-Anh muốn em vui, bây giờ em đã hiểu vì sao anh không dám nói yêu em chưả
Tôi gật đầu:
-Xa nhau còn buồn hơn thế nữạ
-Nhưng bớt lo âu hơn.
-Mẹ định gả chồng cho em anh ạ, anh nghĩ saỏ
Mặt chàng hơi tối, mắt chàng chớp mau, nhưng đủ cho tôi cảm thấy chàng cũng buồn.
-Tuỳ em, anh không thể nói gì hơn với em nữạ
Chàng vẫn đứng bên kia khung cửạ Tôi vẫn đứng bên này cánh cửa màu nâụ Không ai bước tới một bước. Tôi yêu đắm đuối chàng nhưng tôi là con gái, tôi không thể lao vào đôi tay rắn chắc của chàng như tôi hằng mơ ước, tôi không thể bước tới thật gần người đàn ông tôi đã mê mệt yêu đương.
Những tưởng gặp nhau sẽ ôm nghiến lấy nhau, sẽ giữ nhau không rời, bây giờ xa nhau gần một thước, bây giờ nhìn nhau đã thấy nọ Chàng vẫn dựa lưng vào tường, đôi mắt chàng đắm chìm và xa vắng nơi đâỵ Mái tóc rũ xuống che nữa vầng trán phiền sầu, che mờ mọi ước ao tình ái của tội Tình yêu như bay ngoài khung cửa, như tan trong không gian, nên tôi với chàng đành nhìn theo mà tiếc nuối thở dài nếu còn tình yêu trong lòng, tôi phải lao vào chàng, phải úp mặt vaò ngực chàng, phaỉ dụi mắt trên trái tim chàng đang đập từng tiếng đó, bởi tôi đã mơ ước bao nhiêu đêm bao nhiêu ngày giây phút nàỵ Có phải vì chàng cao cả quá, vì chàng yêu quê hương hơn mọi thứ tình để trước mặt chàng tôi cảm thấy tôi tầm thường, tôi thấp hèn và tôi bé bỏng nên tôi kính cẩn không dám đến gần, nên tôi đành để mặc tình yêu vỗ cánh bay lên caọ
Sự im lặng đã đến rất lâu, từ lúc trời còn chập choạng cho đến khi bóng tối ngự trị hoàn toàn, tôi vẫn nhìn chàng thật đắm đuối nhưng thật xa nhaụ Chàng im lặng hút thuốc khi nào buồn chàng hay hút hết điếu này đến điếu khác.
-Đừng hút thuốc nhiều quá, em sợ anh họ
Chàng nhún vai:
-Đáng nhẽ em phải sợ nhiều thứ vì anh nữạ
Tôi thở dài:
-Em không có quyền.
-Em có quyền, vì anh yêu em.
-Còn Lan Chỉ
-Tình yêu dành cho em khác và ngoài Lan Chị

Tôi ngửa mặt cám ơn Trời tôi cúi mặt cám ơn đất.
-Em không ghen với Lan Chi nữa anh ạ.
-Tại sao lại ghen, em khác nàng kia mà.
Tôi định nói với chàng khác. Lan Chi có nghĩa là mình đứng xa xa mà nhìn nhau, cười cười nói nói với nhau, còn với Lan Chi thì gần thật gần, nhưng ngượng quá tôi đành đứng im.
-Em thích lấy chồng chưả
Tôi cúi mặt:
-Em chưa thích nhưng có lẽ cần thích vì dù sao em cũng lớn rồi, mẹ thương em mẹ không nói sai, mười chín tuổi không lấy được chồng đời sẽ gian nan. Lấy chồng muộn quá hạnh phúc chua như dấm, đắng như thuốc vì cả hai đều đã chai lì. Em sợ thú hạnh phúc chai lì lắm, em sợ thứ hạnh phúc có được nhờ tính toán mưu mô. Hai người già ráp vào nhau sẽ chẳng biết gì là ngọt ngào, chỉ còn là nhu cầu phải không anh? Dù sao em cũng phải thương chồng như mẹ em đã thương ba em, đáng nhẽ em không nên nói thật với anh ý nghĩ này, nhưng em, em không thích dối anh, mong anh hiểu cho em.
Chàng gật đầu:
-Anh hiểu vì thế anh thương em hơn, Trang à, nếu em hạnh phúc, anh vui dù anh xót xạ
Tôi long lanh ngấn mắt:
-Trời chỉ cho mình bấy nhiêu thôi, chút tình xót xa chút lòng bùi ngùi khi nhớ đến nhaụ
Chàng hỏi:
-Mình xa nhau vì Lan Chi hay là vì tôn giáo hở em?
Tôi mím môi:
Đĩ nhiên vì Lan Chi, bởi Chúa bao giờ cũng rộng lượng hơn loài ngườị
Chàng cười khẽ:
-Nghĩa là tại anh.
-Nhưng mình đã xa nhau đâủ Dễ gì xa nổi anh.
-Anh đi lính cả hai người đều thương anh hơn.
Tôi chúm môi:
-Em thương anh từ lâu rồị
-Em đói bụng phải không?
-Sao anh biết.
-Anh không biết thì ai biết vào đây nữạ
-Đón anh vào em mừng quá quên ăn.
-Vào gặp Thầy rồi anh đưa đi ăn.

-Sao anh bảo không ra ngoài được?
-Cũng liều, chã lẽ để em đói
-Thôi không cần, có bánh gì cho em chút cũng được.
-Em vẫn con nít như thường.
Tôi theo chàng đến gặp Thầy, Thầy đang đọc sách, chiếc võng đu đưa nhẹ như tâm hồn thầy muồn đời thanh bình.
-Thưa thầy có Trang đến.
Thầy ngừng nhịp võng đưa mắt nhìn tôị Gương mặt vẫn bình thản, nụ cười hiền thoáng qua nét mặt nhưng thật khó hiểu, bí mật hơn mọi bí mật là nụ cười của Thầy. Nụ cười không cho thấy đôi hàm răng, nụ cười không lộ một nét rộn ràng. Gương mặt Thầy vẫn muôn đời thanh thản không buồn không vuị
Tôi cúi đầu kính trọng:
-Thưa thầy.
Thầy dơ tay chỉ chỗ cho tôi ngồi, một chỗ ngồi trên đất như Thầy, nhưng Phong. Tôi sợ sệt lẫn kính nể nên cứ ngồi im nghe Thầy và Phong nói chuyện. Thầy biết Phong yêu tôi, chính Phong đã noí hết với Thầy về tôị Tôi lần dở những trang sách nhưng những góc tối thẳm những nếp gấp những buồn vui trong đầu óc hai người trước mặt tôi, tôi chẳng lần được, chẳng cảm được.
Vầng trán cao của Thầy mênh mông suy tưởng, đôi mắt Thầy rực rỡ nhưng đăm chiêụ Và chàng tóc rũ phong trần, hai môi hiên ngang. Gương mặt đẹp như thơ của Thu Hải lại hiện ra đôi mắt đen huyền hoặc như đêm đông phương, mái tóc dài xuôi chảy như một giòng sông tình. Tôi muốn tìm hình ảnh người con gái tài hoa đó trong đôi mắt Thầy, nhưng tôi không thấy gì ngoài những tia nhìn xoáy sâu rực sáng của Thầy, ngoài những tia sáng mạnh của nghị lực làm rùng mình người nhìn. Vầng trán cao với bóng sáng. Đôi mắt đầy nghị lực, hai môi muôn đời khép kín, nhưng lạ lùng làm sao, ở Thầy vẫn đầy một sự hiền hoà, vẫn đầy một tình thương yêụ
Phong nói:
-Trang cho con biết có nhiều người đã biết tin tức cuộc biểu tình ngày mai của mình. Thầy tính saỏ Có nên tiến hành nữa không?
Thầy điềm đạo:
-Những gì phải làm vẫn phải làm.
Phong lo ngại:
-Theo đúng kế hoạch ngày mai con không công khai xuất hiện nữa, mà là Thầy, con sợ rằng..
Thầy khoát tay giọng vẫn rõ từng tiếng, vẫn trầm từng lời:
-Thầy nghĩ kỹ rồi, cá nhân Thầy không đáng kể vận nước mới là mối

lo âu chính của phong trào
Phong than thở:
-Thấy rối ren quá, không ai tin tưởng nữa, mọi người như buông tay, buồn nhất cho chúng ta không ta là không biết dùng người, không biết quý người tài
-Đừng bi qua Phong, vẫn còn những kẻ nhiệt thành.
-Con không bi quan nhưng con cảm thấy bất lực.
Thầy nghiêm mặt:
-Tình yêu làm con bất lực đấy!
Phong cúi đầu như thú nhận:
-Trước tình yêu đôi khi con tầm thường như mọi người tầm thường.
-Không sao Trang là người hiểu biết.
-Trang không ngăn cản nhưng Trang lo âụ
Tôi chớp mắt nhìn chàng, tôi không ngờ tôi được yêu thương tha thiết đến thế.
-Thưa Thầy con kính trọng lý tưởng của anh ấy, nếu có lo buồn chuyện đó nhỏ nhặt và bình thường.
Thầy gật gù:
-Thầy hiểu, trước tình thế này chúng ta không thể khoanh tay nhìn. Chúng ta sẽ bị cháy bỏi chúng ta muốn thay đổi từ xấu lên tốt chứ không phải từ cái xấu này sang cái xấu khác.
Phong đứng lên:
-Nghĩa là sáng mai vẫn tiếp tục thưa Thầỷ
Thầy gật:
-Những gì phaỉ làm vẫn phải làm.
Phong hiểu ý Thầy ra hiệu cho tôi đi ra để Thầy một mình trầm ngâm với những quyển sách, màu giấy đã vàng theo thời gian. Ra ngoài tôi thì thầm:
-Em vẫn sợ Thầy như bao giờ.
Phong gật:
-Con người ấy đầy một sức mạnh tinh thần.
-Thu Hải có ra Huế không anh?
-Thầy muốn Hải học thật giỏi, Hải thông minh thật, Thầy noí Hải nói tiếng Đức được rồi, Anh văn thì khỏi chê.
Tôi lẩm bẩm:
-Nó tìm giải thoát trong việc học, nó yêu thầm Thầy nên vâng lời tuyệt đối
Phong nhìn tôi:
-Còn em, có vâng lời anh không?
-Em chờ anh ra lệnh cho em.

Phong dí tay trên trán tôi:
-Nó thì ngọt lắm đấy
Tôi đứng dưới một gốc cây Không khí tĩnh lặng như khi tôi mới đến. Những chiếc khánh đồng chao trong gió chạm nhau ngân nhẹ âm vang, như lời kinh nào nghe xa xăm. Tôi ngước mắt tìm đôi mắt Phong. Mắt Phong đi vắng như hồn Phong khó hiểu Tôi vẫn chưa tìm thấy tôi trong đôi mắt chàng, muôn đời chàng vẫn là kẻ lãng du và xa tôi vạn dặm dù đang gần nhau
Tôi hỏi cho có chuyện:
-Bao giờ anh đi lính?
Phong cười nụ:
-Anh nói rồi, có lẽ xong vụ này anh đi
-Sao lại có lẽ, bộ đi lính chưa chắc chắn? Anh là giáo sư, anh có quyền hoãn dịch phải không? Anh vui hay buồn? Anh không chạy chọt à?
-Đời anh sao cũng được, đi lính hay ở nhà cũng vậy thôi Anh vẫn là anh ngày hai bữa cơm, sống sao cũng được, anh chỉ cầu mong sao cho hoàn cảnh đất nước mình sáng sủa thêm một chút. Nỗi buồn nhất của anh bây giờ là những người chung quanh mình đã chán nản, đã rút vào vỏ ốc cứng vì thất vọng. Họ tưởng cách mạng đến để thay đổi, để tình thế sáng sủa hơn, họ tràn trề hy vọng một đổi mới, ai ngờ lại bết hơn, chẳng thay đổi được gì, cho nên dân chúng giờ thờ ơ lắm rồi, họ mất tin tưởng, dân mất tin tưởng thì nước khóc còn.
-Còn anh, anh mất tin tưởng chưả Sao anh còn lao vào cuộc, anh không lấy vợ giàu, chạy mỗi chỗ ngồi thật chắc chắn ứng cử dân biểu chẳng hạn, có nhiều tiền anh sẽ có tất cả.
Phong lắc đầu:
-Để làm gì? Anh cần tiền để làm gì nhỉ? Khi anh chết đi em có đốt theo anh không? Vợ đẹp có tự thiêu theo anh không? Xe hơi có chạy theo anh không? miễn sống ngày hai bữa cơm như mọi người chung quanh anh. Anh nghèo được, khổ nổi của anh có nghèo quá đâu, thỉnh thoảng anh cũng sài sang đưa em đi ăn tiệm đấy thôi Nhưng em biết không ở nhiều nơi người ta cả năm không biết miếng thịt là gì? Em không tin à, nhưng anh thấy dám nhìn anh em mình, chan nước mắt sống qua ngày anh thấy không sướng.
Tôi khoanh hai tay:
-Anh lý tưởng quá, có lẽ em yêu anh vì thế, nhưng em mỗi sáng đi dạy học không dám ăn phở, càng ngày em càng gầy đi và em biết vì em thiếu ăn.
Phong nắm tay tôi xiết nhẹ:

-Em trách anh đấy hở? Xong vụ này anh sẽ lo cho em.
Tôi cười buồn:
-Em mong qua khỏi để anh lo cho anh thôị
Chàng sực nhớ ra :
-Í em chưa ăn gì phải không, em thích ăn cơm chay nhà chùa không?
Tôi gật:
-Thích chứ, em mê ăn cơm chay nhất.
Chàng dắt tôi đi học theo hiên chùa, thỉnh thoảng lướt qua sân một vài vị sư lặng lẽ. Mỗi vị sư là một thế giới tịch mịch chìm lặng và yên bình từ bàn chân cho đến những ngón tay Tôi tìm đôi mắt chàng và cười nhè nhẹ. Tay hai đứa tìm nhau xiết lấy thật êm đềm.
Phải chăng vì bữa ăn chay, vì những thức ăn toàn hoa đậu, nên suốt buổi tối mắt chàng vẫn thắm thiết, nhưng người chàng vẫn xa xôi với tôi, không một vẫn ...c nào nhạt nhoà đôi mắt sâu, không một xôn xao nào rực lửa hai môị
Chàng đưa tôi về, dù tôi ngại ngần:
-Thôi anh ạ, em về một mình cũng được, lỡ có chuyện gì khổ lắm.
Chàng lắc đầu:
-Anh không yên tâm, dù xóm em là xóm đạo anh cũng cứ liều
Tôi se sắt cười:
Đữ không, làm như chùa của anh với nhà thờ của em là hai nơi cách biệt không bằng, em thấy có gì khác đâủ
-Chúa Phật bao dung, nhưng lòng người không bao dung.
Tôi đứng lại trước cổng chùa, dăm dăm nhìn chàng, sau lưng là mái ngói là vòm cổng cong cong, đường nét Đông Phương, là những hàng sứ trắng thơm trong gió êm là vùng trần hương u mặc.
-Thôi anh vào đi, kẻo đưa em về nhà rồi em không yên tâm lại phải đưa anh về chùa, rồi lại xách nhau về nhà em, cứ thế hết đêm nay hư chuyện lớn của anh hết.
Chàng khoanh tay cười khinh bạc:
-Bây giờ em bắt đầu ra lệnh cho anh hở? Anh đưa em về. Đị
Tôi chúm môi cười:
Đữ không, chưa gì đã ló đuôi độc tài rồị Trách chi ai lên ngôi cao cũng dộc tài hết.
Chàng lắc đầu:
-Anh không nghĩ đến chuyện đó, bao giờ nước yên anh lên núi tụ
Tôi nheo mắt:
-Tu với Mỵ Nương hở?
Chàng trầm giọng:

-Thì tu với em hỏi hay chưả
Tôi cúi mặt:
-Còn Lan Chỉ
-Lan Chi khác, em khác chứ.
Tôi chúm chím cười:
-Nói như anh mọi sự thật giản dị. Chị Lan Chi vừa đẹp vừa ghê gớm, không bao giờ em dám đâụ
-Sao em biết chị ghê gớm?
-Được nhiều người yên là ghê gớm, người đàn bà bình thường ít người yêu lắm. Người như anh mà phải yêu đâu phaỉ là chuyện vừả
Chàng nhăn mặt:
-Em định thuốc anh đấy hở?
-Sự thật đấy chứ, em thuốc anh làm gì.
-Em không ưa chị?
Tôi bực dọc vì tiếng chị chàng dùng cho Lan Chi, nên lạnh lùng:
-Hồi trước nếu có quyền em thích có một lưỡi dao chích nhẹ vào ngực bà ấỵ Nhưng bây giờ thì thôi, tranh dành nhau một người đàn ông chẳng hay ho gì. Mà anh đừng gọi chị ấy với Trang nữạ
Chàng cười:
-Lại giận rồi, tại sao bây giờ hết ghét?
Tôi mím môi:
-Giản dị quá, em sắp lấy chồng, nghĩa là sắp yêu người khác.
Chàng vặn:
-Sao lại sắp?
Tôi kiêu hãnh:
-Muốn yêu chồng cứ vờ yêu sẽ yêu, muốn ngoan đạo cứ đi nhà thờ sẽ ngoan thật, muốn ghét anh cứ nghĩ lúc anh, lúc anh ấy…là hết yêụ
Chàng mỉm cười:
-Lúc anh ấy là saỏ
Tôi dỗi:
-Anh đóng kịch tài lắm, không thèm nói chuyện với anh nữạ
Chàng nhún vai:
-Nhất định ghét anh?
-Ừ nhất định ghét, nhắc người ta hoài, bắt người ta gọi bằng chị nữa chứ.
-Ngày mai anh đi cho em vừa lòng.
Tôi chớp mắt:
-Em xin lỗi anh, thôi nói chuyện khác đi anh, ngày mai nhất định biểu tình hở anh?

Chàng gật đầu:
-Phải làm một cái gì chứ em.
-Đừng để bị bắt như lần trước nghe anh.
-Làm sao biết trước được, đừng lo, anh sẽ đến thăm em, dẫn em đi ăn cho mập.
Chàng dừng lại đầu ngõ xóm tôi ở. Những hàng rào kẽm gai đã căng ra rồi, những người quen mặt trong họ đạo tôi ở đứng gác bên trong hàng rào Chàng đành dừng lại để tôi lách dây kẽm gai vào một mình. Tôi cắm cúi đi, tiếng huýt sáo, tiếng xì xào đuổi theo tà áo ngượng ngùng:
-Ghê chưa đi chơi với trai giờ này mới về, sao không đi với anh em?
Tôi cau mặt nhưng đành vờ không nghe:
-Cha, thằng cha đó hình như Phật tử gộc, con bé đó làm trò khỉ gì đó nhỉ?
Tôi buồn, dân tôi còn những người chia rẽ từ trong máu chi ra, nên bạc nhược hoài, nên chiến tranh hoài Tôi kín đáo liếc nhìn phía sau Tôi sợ họ chạy theo làm phiền chàng. Lòng tôi thắt lại tôi điên không khi gần gũi những người đáng kính đó? Mà sao những người cùng tôn giáo với tôi nhìn họ như kẽ thù, ghét họ như kẻ nào không chung Tổ Quốc.
Tôi trở về nhà giật mình khi thấy mẹ đứng ngồi chờ tôi, mẹ nghiêm mặt:
-Con đi đâu về Trang?
Đạ dạ con đi với Ngọc mà.
-Nhưng mẹ có thấy con ở nhà thờ đâủ
-Thì tụi con đứng sau mẹ thấy sao được.
-Giờ này mới ở nhà thờ về?
-Thì trời nóng tụi con dắt nhau ra biển chơi cho mát.
Mẹ nghiêm khắc:
-Mẹ không bằng lòng con đi chơi tối như vậy, con gái phải giữ gìn, tai tiếng bay xa bay rộng. Còn hàng xóm láng giềng nữạ Con phải biết rằng tuổi con là tuổi để người ta dèm pha, không có gì người ta còn nói được huống chi con đi chơi đêm đến giờ này mới về. Người ta phải dèm con cho con gái người ta ngoan lên chứ. Con phải ý tứ lắm mới được con ạ. Con gái chưa chồng cũng như cái hoa cho người ta nhìn vào
Tôi ngồi phịch xuống ghế:
-Nhìn để thấy nó đầy vi trùng chớ gì? Nhìn riết tàn hoa người ta hết trơn, con không cần ai hết, chán cái xóm này quá rồi, người ta làm gì kệ thây người ta, nhòm nhòm như bầy kên ấy, con có nhòm ai

không? Nhà xóm trên có ai lầy chồng ai chưả Con có thèm hỏi đâu, sao thiên hạ không cho con yên? Con nói con không thèm lý đến họ cơ mà.
Mẹ gắt:
-Con nói như vậy không được, ăn ở phải có xóm giếng chứ, một thân một mình sao được con.
-Để làm gì, để ăn cái gì hàng xóm cũng biết ấy hở? Để chuyện gì ngoài ngõ cũng biết trước trong nhà? Thôi con xin, con không thích ai xía vào đời con hết, sướng khổ con chịu một mình, thì phải cho con chút tự do chứ. Thật nhiều lúc con muốn đi với Mỹ một vòng cho thiên hạ tức chơị
-Tức gì, họ cười cho mục mả chứ tức.
-Cười mỏi răng họ ăn thua gì đến con. Mình di cư có phải là vì muốn được sống trong gia đình mìn, không sợ trẻ em nhòm rồi chạy ra tố khổ, không sợ phải kê khai từ cái chén đến đôi đũa không? Phải vậy không mẹ, như vậy sao cái xóm này cứ nhìn con chăm chăm vậỷ
Mẹ buồn bã:
-Con độ này lạ quá, mẹ hở một câu con cãi một câu, mà con nói chuyện gì đâu không à, gì mà tự do chế độ trong đó nữạ Con ra ngoài ăn học cái bằng cử nhân chưa thấy đâu, chỉ thấy ăn nói như dân biểu tình.
Tôi cúi đầu:
-Con xin lỗi mẹ, tại con buồn nên làm mẹ khổ, đừng giận con nghe mẹ.
-Mẹ không bao giờ giận con, nhưng mẹ muốn con ý tứ một chút làm thân con gái khó lắm con ạ, mà con buồn chuyện gì con?
Tôi ăn năn:
-Thì cũng buồn vu vơ vậy mẹ, ăn thua gì.
-Con gái lớn đứa nào cũng vậy hết, thôi sửa soạn đi ngủ đi con, mai lại phải đi dạy sớm đấỵ Thật mẹ cũng mong con lấy chồng cho yên, con ở nhà ngày nào mẹ lo ngay ngáy ngày đó. Lo đủ thứ chuyện vậy đó, con gầy đi chút chút ra đường gặp mẹ người ta nói mẹ tại con lớn rồi mà chưa lấy chồng nên càng ngày càng héo đi đó, để mãi ở nhà khô đét đi khó lắm.
Tôi bực dọc:
-Còn hơn con họ theo Mỹ hư hao hết, mai mốt đắp vàng vào cũng không đẻ nữa thì saỏ Nói cho mẹ biết cô nào ...ng Mỹ rồi tuyệt tự đó mẹ ơị Con khô con héo kệ con, mai mốt lấy chồng con tươi mấy hồi mẹ nhỉ? Con chúa ghét ai nói con gầy, người ta bốn mươi bảy ký cứ kêu gầy, tức ghê vậy đó, riết rồi họ làm con tưởng con gầy thật, trong

khi họ bằng nữa người con.
Mẹ bật cười:
-Y như rằng,đụng đến vụ gầy là con giận, thôi đi ngủ đi, con mẹ xinh lắm không có gầy đâụ
Tôi vào giường lăn bên này trở bên kia cả chục lần. Xoay ngang rồi xoay dọc. Không biết mai mốt lấy chồng ngủ chung với đàn ông xoay sở chỗ nào nữa đâỷ Ngủ với đàn ông nhỡ xấu thì saỏ Lúc ngủ làm sao mình làm duyên làm dáng được nhỉ? Gay thật, ai dựng nên cái chuyện ngủ chung với đàn ông thật phiền. Mình có thói quen ngủ phải ôm gối lăn vòng vòng mới ngon giấc được, KHông lẽ mai mốt ôm ông chồng mà lăn. Ông nào cũng nặng hơn mình cả hai chục ký làm sao lăn nhỉ? Mà không ôm cái gì ngủ coi bộ không được, trống không như đi trong không gian, lành lạnh như rơi xuống biển.
Muốn hỏi mẹ ngày xưa có ngủ chung với ba không mà không dám, muốn rình anh Dũng với chị Dũng thì xí hổ. Nội vụ thấy anh chị cứ cà rà bên nhau ngồi đâu sát cánh kề vai là tôi muốn ngứa mắt rồi, muốn tức anh ách trong bụng như có người thư cục đá trong đó không bằng. Tôi nháy mẹ dang ra chỗ khác, y như rằng bao giờ mẹ cũng hừ hừ. Chị Dũng lại lấm lét ngồi xa xa, anh Dũng lại ngẩn ngơ thở dài Hình như bà mẹ chồng nào, cô em chồng nào không nói ra cũng không thích con trai mình, anh trai mình hắt hủi vợ hết. Càng lạnh lùng với vợ càng được mẹ thương, càng được em gái chiều Thiếu điều mong anh có vợ hai cho bỏ tức. Đàn bà hiện thân của loài rắn thật, đàn bà lòng ghen ghét nhiều hơn tình thương yêụ
Nhưng con gái mẹ đi lấy chồng, mẹ thích nó được chồng cưng như trứng, hứng như hoa, mẹ thích con rể suốt ngày quấn con gái mẹ, mẹ thích nó thương vợ hơn thương mẹ nó, mẹ thích nó thờ vợ như thờ bà, nể họ nhà vợ như nể thánh.
Tôi cười thầm mẹ, cười thầm tôi, muốn thương chị Dũng như thương chị Phượng nhưng vẫn không được. Giấc ngủ đến với tôi đầy những con mê tình.

Bản Tango Cuối Cùng

Chương: 7

Buổi sáng tôi đến trường. Học trò không vào lớp, học trò ùn ùn kéo nhau xuống đường. Đường phố bừng bừng, đường phố đầy hơi tranh đấụ Phong lại thành công nữa rồi và như bị một sức hút ma

quái nhất, kỳ dị nhất, tôi lại đi theo họ tìm đến với Phong.
Mỗi lúc một đông, vì hăng say vì tò mò, làm sao biết được cõi lòng của họ, chỉ biết vì yêu chàng tôi không thể yên lặng rút về nhà như một số giáo sư khác. Tôi phải đến với Phong bằng bất cứ giá nào, sinh mệnh tù đày hay khói cay vẫn không chùn chân bước tới
Tôi đứng lẫn lộn trong một rừng người Hàng ngàn người ngửa mặt ngóng trông, hàng ngàn người dơ cao cánh tay Bởi quê hương tôi còn nhiều đau khổ. Chưa có dân tộc nào chiến đấu kiên trì như dân tộc tôi Năm tháng nối tiếp trong gian khổ, chiến tranh tiếp diễn với chiến tranh. Hát vang lên như sấm động, như sét đánh trong mù mịt khói lửa Ngửa mặt tin yêu trong nước mắt dòng dòng tuôn rơi
Tôi chặn tay lên ngực ngửa cổ nhìn cho caọ Vẫn chưa trông thấy bóng chàng. Người đàn bà đứng bên tôi thì thầm:
-Hôm nay thầy đến.
Tôi sực nhớ đêm qua Phong đã tỏ ý lo ngại vì lần này chàng không thể thay thế Thầy được nữạ Thầy sẽ đến hôm nay
Tôi tò mò hỏi người đàn bà:
-Ai nói với bà thầy đến?
-Ai cũng biết hết, bởi vậy tôi mới đi đó chứ, tôi đi đón Thầy vì tôi mong được nhìn Thầy một lần.
Rừng người tự động đứng kín hai bên lề đường. Con đường không bóng cây trước cổng chùa, con đường bụi mù đất.
-Thầy đến.
Những tiếng thốt lên từ muôn người Tôi muốn vươn lên cao tôi muốn trông thấy Thầy và người tôi yêụ Thầy bước tới yên lặng giữa những vị sư. Từng bước thật thanh thản. Nụ cười Thầy thấp thoáng dù hai môi vẫn khít. Gương mặt Thầy muôn đời vẫn lặng lẽ hiền hoà. Cả một vũ trụ tịch mịch dồn về trên vầng trán rộng. Người ta chắp khít hai tay, im lặng tràn đầy trên ngàn người đang bừng bừng xôi sục. Chỉ nghe tiếng chân Thầy đi giữa những vị sư. Không gì khác biệt giữa Thầy và những vị sư khác, nhưng người ta vẫn nhận ra Thầy Đôi mắt sáng đầy ắp nghị lực. Những ngón tay của Thầy cũng được chiêm ngưỡng vì ở đó toát ra tình người Tôi lặng người đi, dù mới tối hôm qua tôi đã được noí chuyện với Thầy Tôi đã noí chuyện với con người cao cả đó. Phong vắng mặt, nhưng lòng tôi vẫn vui, vẫn mừng rộn rã.
Những người đàn bà đầu cúi xuống khi Thầy tiến đến gần, những người trẻ, hai mắt rực sáng lên. Bây giờ thì tôi hiểu tại sao Thu Hải từ chối mọi cuộc hôn nhân tốt đẹp để yêu Thầy Hải mơ một ngày nào đủ khát khao đủ ý chí để trở thành ni cô, mà mãi mãi tôn thờ hình

bóng Thầy cho đến ngày buông xuôi hai tay
Thầy đứng trên thềm cao giọng thầy cất lên chậm rãi yên bình. Lời nói như mặt một quyền uy thần thánh. Thầy nói về tình thương về nỗi khát khao thanh bình, về hai chữ làm người về thân phận quê hương miền nhược tiểu, và cuối cùng xin một thay đổi, xin một cải tạo Gương mặt Thầy hiền, nhưng bí mật không cùng, nụ cười thanh bình nhưng chứa đầy sức mạnh. Giọng nói nhân ái hiền hoà nhưng đang thép đi thẳng vào mắt người nghẹ Tôi là một con bé tầm thường, nhưng kiêu hãnh chưa bao giờ tôi cúi đầu trước một ai, và bây giờ tôi phải cúi đầu Chưa bao giờ tôi không ngửa mặt lên nhìn, và nghe ngóng người đối diện để phân tích từng lời của họ và bây giờ tôi phải đành bất lực. Lời thầy đi thẳng vào hồn tôi ru rẩy xao động. Tôi chẳng nhớ được nữa lời, dù tôi nghe rất rõ và bị khích động cùng tột. Chỉ một câu cuối cùng:
-Hãy tiến lên bằng hay tay không để được sống một đời thanh bình.
Đoàn người ra đi, lặng lẽ ra đị Thầy lặng lẽ bước vào chùạ Sóng áo nâu sòng, bước chân bình yên. Tôi len tới tìm Phong mặc làn sóng người âm thầm lướt tới Họ còn bàng hoàng vì những lời Thầy họ chờ cho lời Thầy thấm vào xương máụ Tôi tìm được Phong, lấn tới giữ chặt hai tay chàng, mắt tôi long lanh ướt:
-Anh!
Phong ngạc nhiên:
-Ai cho em đến đâỷ
-Em tìm đến.
Phong kéo tôi đi len trong rừng người:
-Vậy là xong, sẽ biểu tình tuần hành trong trật tự anh hy vọng là tốt đẹp.
Tôi gật đầu:
-Em cũng mong như thế, nhưng sao em lo quá à, biết họ có cho mình yên không?
-Mình có làm gì gây xáo trộn đâu, không chiếm đài phát thanh, không biểu tình ngồi trước công sở chỉ tuần hành trong thành phố để họ hiểu dân khao khát đến bực nào sự thanh bình no ấm.
Tôi đứng xa xa nhìn Phong, trong lúc vội vàng nhất tôi đã nắm được hai tay của chàng. Ngất ngây còn đầy trong lòng tôi, và người tôi như nở ra mọi miền yêu dấụ Tôi chớp mắt nhìn chàng, và chàng cũng mỉm cười nhìn tôị Tình yêu là thế đó, đơn sơ vô cùng, nhưng ngọt ngào vô biên.
Liên lạc viên cho biết đoàn biểu tình đã tuần hành đi qua Toà thị chính và rừng người ở chùa vẫn còn tuần tự tiến tới Tôi suýt soa:

-Đông dễ sợ anh nhỉ?
Phong gật đầu ngồi trực bên máy Khi đoàn người cuối cùng ra đi, trong sân chùa chỉ còn vài bóng người có nhiệm vụ ở lại Tôi không rời chàng nữa bước.
Một lúc sau tôi thấy hai tay chàng run lên, mồ hôi chàng từng giọt trên trán. Chàng đưa khăn tay lên thấm mồ hôi và lắc đầu thở dài:
-Hỏng chuyện rồi, thôi em về nhà đi, anh phải chạy
Tôi hoảng hốt:
-Chuyện gì vậy anh, sao anh dấu em, liên lạc viên nói gì vậy anh?
Chàng lắc đầu:
-Anh không ngờ, thật không ai ngờ được nông nổi này, chắc nguy em ơi, em về nhà đi em nhé, phaỉ nghe anh.
Tôi mím môi:
-Không bao giờ, trừ khi em chết em không về lúc này Anh nói đi, đừng làm em lo, tội nghiệp em anh.
Chàng dằng từng tiếng:
-Mấy cô me Mỹ từ trên cao ốc khách sạn ném đá xuống đoàn biểu tình đang đi trong trật tự, nên…họ ném lại và lính Mỹ hoảng hốt bắn súng xuống sối sả, vì hiểu lầm đoàn biểu tình tấn công họ.
Tôi sững sờ:
-Rồi sao anh có người chết không?
Chàng gật:
-Bị thương và chết.
Chàng bỏ chạy Tôi lúp xúp chạy theo bén gót. Khi xe đưa tôi với chàng đến ngã tư mọi sự đã xong. Hoảng sợ vì súng từ trên cao ốc bắn xuống, đoàn người biểu tình chạy dạt vào trại định cư Công giáo nằm bên kia đường rầy xe lửa để tránh đạn. Thánh chiến như ngày xưa đã xảy ra, khi người bên trong hiểu lầm kẻ chạy trốn súng đạn muốn tàn phá họ.
Hỗn loạn không ngờ càng lúc càng trầm trọng những đống đá xanh nhọn đổ sẳn để chờ ngày làm những con đường thênh thang cho xe Mỹ chạy đã trở thành khí giới cho hai bên giết nhau
Người bên trong đó là nhân tình tôi, cũng những buổi chiều chầu thánh thể trong ngôi giáo đường nghèo nàn như tôi, cũng mỗi buổi sáng thức dậy, sớm để dự lễ cầu xin thanh bình như mẹ con tôi
Người bên ngoài là bẫng hữu anh em Phong. Bây giờ họ giết nhau bằng đá xanh, bằng lựu đạn, bằng mọi khí giới họ có trong tay
Phong thẫn thờ, ăn năn cũng đã muộn. Gào thét bây giờ không ai nghe, khi máu đã chảy đỏ lan mặt đường người ta đã say máu, đã hết muốn nghe, đã hết tình người Tôi cúi mặt xuống không nhìn

Phong. Em còn yêu nổi anh nữa không? Khi anh gây nên cảnh chém giết nàỷ Trán Phong hằn sâu những đường nhăn, hai tay Phong nắm lại
Lửa cháy rồi nhà tan. Cao ốc không cháy được, chỉ có những mái tôn những vách gỗ mới điêu tàn trong khói lửa hận thù. Tôi lẳng lặng rời Phong, lầm lũi bỏ đi không một lời Noí gì nữa bây giờ? Những người của Phong bị thương được khênh đến nhà thương, còn những người bên xóm đạo bị thương chạy chữa bằng cách nàỏ Tim tôi nhói đau, nước mắt tôi ứa ra thật âm thầm. Đầu cúi xuống, tôi đứng nhìn ngọn lửa bốc cao trên những mái nhà. Tôi đứng nhìn trận mưa đá xanh đá nhọn, tôi đứng nhìn những người nằm trên băng ca khênh vội ra xe cứu thương.
Một ngày đã qua trong hận thù phi lý. Một ngày đã qua trong nước mắt tủi hờn. Tôi nhìn một lần nữa toà cao ốc và những người con gái đẹp vô tình gây nên chết chóc. Họ dựa vào ai sống an nhàn trên đó, đứng ngậm kẹo cao su nhìn xuống chiến tranh?
Không phải lỗi tại họ mà tại định mệnh quê hương tội Đàn bà nghịch ngợm như trẻ nhỏ, đàn bà non lòng nhẹ dạ và vô tư ném đá như trẻ con ném kẻ qua đường. Đàn ông yêu đàn bà, bảo vệ đàn bà, nên bắn súng xuống phủ trên đầu cổ đoàn người biểu tình, đoàn người biểu tình là Phật giáo, chạy ùa vào xóm đạo Khác tôn giáo là khác mọi điều ư? Hố sâu chưa lấp, pháo đài chưa tan nên quay ra giết nhaụ Vợ chồng anh em thời bây giờ còn chưa tin nhau huống gì hai phe khác đạọ
Tôi buồn bã ra về, sau lưng thành chiến đã qua một ngàỵ Đêm về rồi từ sáng, đến giờ tôi chưa ăn, người tôi rủn ra, tay chây bải hoảị LỬa còn âm ỉ như hận thù còn. Xe Phong vút qua mặt tôi, giờ chàng không còn lòng dạ nào nhớ đến tôi đâụ Tôi đi bộ về nhà, mẹ lại đón trước cửa nhà, mãi mãi mẹ vẫn là người duy nhất đón tôi mỗi khi trở về.
-Trời ơi con, con làm mẹ lo quá sức, con kẹt ở đâu đó?
Tôi mệt mỏi:
-Họ đang tàn sát nhau ở Thanh Bồ Đức Lợị
-Mẹ biết, liệu họ có kéo rốc lên đây đánh bọn mình nữa không con?
Tôi bàng hoàng nhìn mẹ:
-Ai nói với mẹ kỳ vậy, họ có muốn tàn sát mình đâu, họ như mình phải giặc giã gì mà mẹ hỏi kỳ vậỷ
Mẹ ngao ngán:
-Họ cố diệt đạo công giáo mà con, con không nghe à, nhiều người tản cư rồi đó.

Tôi dậm chân:
-Không phải đâu, con van mẹ. Con đói bụng quá, có gì cho con ăn không?
-Con ăn đỡ đồ hộp vậy, từ sáng đến giờ họ hoảng có chợ búa gì đâu Tôi ngôi nuốt cơm, nuốt chứ không ăn. Thú vị gì mà ăn nữa, mẹ thở dài:
-Mẹ lo quá con ạ, còn đánh nhau hở con?
Tôi gật đầu:
-Máu chảy nhiều họ hăng rồi, không ai làm họ buông tay được nữa Bây giờ người ta hết tin nhau
Mẹ thắc mắc:
-Tại sao tràn vào chém giết người tả Tại sao mới được chứ? Không phải họ cố tình giết người có đạo là gì?
Tôi lắc đầu:
-Con cam đoan với mẹ không phải như vậy, chỉ là một sự hiểu lầm. Mấy bà vợ Mỹ từ trên khách sạn ném đá xuống, họ nhặt đá ném lại Lính Mỹ vì an ninh của họ bắn súng xuống thị oai, họ chạy dạt vào Thanh Bồ tránh đạn, người bên trong hiểu lầm chống cự lại và cuộc chiến tranh xảy ra
-Thật không con? Như vậy họ không kéo lên đây đốt nhà thờ họ mình chứ.
-Con bảo đảm với mẹ là không.
Mẹ vẫn không an tâm, vì mọi người chung quanh mẹ không nghĩ như tôi Không ai tha thứ nổi cho việc tràn vào họ đạo chém giết và tàn sát kẻ có đạo của nhóm biểu tình. Mẹ thiễu não:
-Lúc này Phật giáo mạnh quá, sau cách mạng họ chiếm đất xây Chùa lu bù.
Tôi mím môi:
-Mẹ đừng nói như thế, con sống gần họ con hiểu họ cũng như mình vậy, cũng khổ sở vì vận nước nổi trôị Hồi còn ông Diệm họ bảo mình được ưu đãi, nhà mình có được ưu đãi gì không?
Mẹ gắt:
-Con sao lạ nhỉ? Mẹ để ý từ dạo ra Huế học về con lạ lắm đấy, con bênh vực Phật tử hoài, con lại chống mẹ vụ ngoan đạo, quá chia rẽ nữa Này, này nói cho cô biết, chết thì chết mẹ không gả con người ngoại đạo nữa Thà mẹ chết.
Tôi năn nỉ:
-Con xin mẹ, con chỉ nói sự thật thôi, chẵng nhẽ con dựng chuyện nói dối mẹ.
-Mấy thầy bên Phật lúc này nổi quá!

-Thì cũng như mình cung kính các cha vậy mà mẹ.
Mẹ nạt:
-Cô im đi, ai cho cô so sánh như vậy hở?
Tôi buồn bã ngồi im, phần sợ mẹ buồn, phần chán nản vì chia rẽ đã ăn vào tâm gan mẹ mất rồi, tôi không nói nữạ Tôi chỉ là một con bé yếu đuối, nhìn thấy cái nguy của sự chia phân trong lòng người, trên mảnh đất quê hương mà đành cúi đầu im lặng. Cha Hưng chỉ là một, tôi chỉ là một, những người như mẹ thì hằng hà xa số. Mẹ chợt nhớ nói như reo:
-A quên nữa, có ông Thị trưởng đến thăm con đó, lạ ghê con nhỉ, làm lớn vậy mà còn nhớ nhà mình chứ.
Tôi nhíu mày:
-Anh Mỹ ấy hở?
Mẹ gật:
-Đúng rồi đó, ông ta ngồi nói chuyện với mẹ lâu lắm, dặn mẹ đừng cho con đi lạng quạng kẻo rắc rối Mau thật, mới hồi ra mình trọ còn Thiếu uý vậy mà bây giờ Đại tá rồi
-Đi lính lên mấy hồi mẹ.
-Ông ta kể chuyện chị Phượng lúc nhỏ hay vòi kẹo, hay khóc, vui thật là vui vậy đó.
-Còn con, bộ không nói chuyện con?
Mẹ bật cười:
-Lúc đó đã có con đâu mà nói
Tôi cười thẹn:
-Ồ con quên mất.
Câu chuyện ông Thị trưởng bình dị làm mẹ tạm quên nỗi căng thẳng bủa vây chung quanh. Thỉnh thoảng anh Mỹ vẫn ghé thăm mang cho những cần xé trái cây, từ trong Nam gửi ra, những trái xoài cát vàng ửng tròn trịa và mát rượi, những trái măng cụt nâu thẫm múi trắng ngọt lịm đầu lưỡi Tình nghĩa với nhau là những món quà nhỏ ấy, là trở về thăm nhau sau khi vinh quang. Ngày xưa mẹ là bà lớn nhà cao cửa rộng người ăn người làm, giờ mẹ an phật ngày hai bữạ Anh Mỹ không quay lưng lạ mặt, anh Mỹ không ngại xóm đạo nghèo mặc đồ thường đi xe không cận vệ đến thăm. Trẻ con nghịch đẩy xe anh ra tận bãi biển anh vẫn mỉm cười Chỉ cần một cú điện thoại thôi, anh sẽ bắt trọn lũ nhỏ phá phách đó, anh không làm không ai nơi đây biết anh là Thị trưởng.
Một người cho mẹ nói chuyện ngày xưa, Hà Nội ngày tháng cũ vàng mơ những huyền hoặc. Hà Nội và con đường Cổ Ngư trải giữa hai cánh hồ. Bến Phà Đen của anh Mỹ và những chiều mưa sập sùi ngồi

đợi người yêu
Mẹ đứng lên cười hớn hở:
-Ông ấy đến kia con.
Tôi ngửng lên mỉm cười:
-Loạn đến nơi mà anh còn đi chơi được cơ à?
Anh Mỹ ngồi xuống:
-Loạn nên anh mới đến đây
Mẹ ngồi kể chuyện nắng mưa với anh rồi bà bạn đến kéo mẹ ra sau xầm xì. Chắc tin tức vụ đổ máu Thanh Bồ, tin tức nhóm biểu tình sẽ đánh nốt hai họ đạo di cư còn lại Tôi nhìn anh Mỹ:
-Anh tính sao, bộ để cho họ giết nhau hoài
Anh Mỹ lắc đầu:
Đĩ nhiên anh phải giải quyết, anh muốn dặn em.
-Gì anh?
-Đừng đi biểu tình nữả
-Sao anh biết em đi biểu tình.
-Từ trên lầu cao anh nhìn thấy em đi giữa nhóm họ, nhóc con coi chừng anh mách mẹ cho coị
Tôi để ngón tay trên môi nheo mắt:
-Đừng, nguy lắm.
Anh đứng lên:
-Nghe rõ chưa, cấm loạng quạng nữa nghe không, nhỏ ra đây anh biểụ
Tôi đến gần anh cười:
-Em lớn rồi đấy
-Biết từ khuya, vậy mà cũng nói
Anh thì thầm:
-Em làm anh nhớ Hà Nội ngày xưạ
-Em có biết Hà Nội đâu, em chỉ nghe kể thôi mà.
-Nhưng em mang đầy vẻ đẹp đó trên người, mắt em xanh như Hồ gươm.
-Trời ơi anh lại tán em rồị
-Anh nói thật, chưa nơi nào cho anh sống lại không khí ngoài Bắc như nhà em và em.
-Em thì em thích được làm người nam như anh, khỏi phải mất quê hương, khỏi mang mặc cảm mất đất sống nhờ quê người Đi đến đâu người ta cũng xì dài: Người bắc hở? Thế là hết, người ta làm mặt lạ với em, em là khách lạ ngay trên đất này, em mất quê hương ngay khi đang sống ở quê hương.
Anh Mỹ nghiêm mặt:

-Lại than thở rồi
-Anh giả tiếng bắc anh thân thiện với người bắc, người ta tưởng anh người bắc, người ta không cho anh làm lớn nữa đâu
Anh Mỹ kiêu hãnh:
-Muốn làm lớn anh tự làm cần gì ai cho nhỉ? Anh muốn là anh làm biết chưả
-Ghê nói như ông tưởng, anh dũng em học cho cố giỏi lắm làm trưởng ty, còn anh…
Anh dí trán tôi:
-Con bé này kỳ thị gớm nhỉ?
Anh cười cười nói tiếp:
-Bắc quân hiếu chiến nhé, anh sẽ gả cô cho người Nam chơị
Tôi cười:
Thích lắm chỉ sợ người ta chê em không có đất cát không có hồi môn thôỉ Con gái bắc mà lấy được chồng nam thì nhất rồi hở anh?
-Ừ nhất rồi, để suốt ngày nghe cô chửi chồng.
-Thôi em không nói nữa kẻo anh mắng em chửi chồng.
Anh Mỹ chợt nheo mắt:
-Mà ai nói cô gái bắc mà nhận vợ hoài vậỷ Cô sinh ở trong này mà, chị Phượng kia mới là gái bắc ham lắm.
-Ba mẹ em người bắc đẻ ra em, em phải là người bắc không chối cãi được, dù em thích làm gái Nam.
-Sao vậỷ
-Giàụ
-À thì ra thích giàu rồi, gấp thế?
-Em mua xe lái chơi như mấy cô sở Mỹ, em may áo treo đầy nhà nhìn cho no mắt. Áo treo trong tủ đủ màu đủ kiểụ
-Thích áo đẹp anh may chọ
Tôi thở dài:
-Anh lầm rồi, em không bắt địa đàn ông đâu nhé, không nói chuyện với anh nữạ
Anh Mỹ dài giọng:
-Bộ dễ nói chuyện với thị trưởng lắm, thôi anh về, nhớ ở nhà nghe, đi chơi hoài có chuyện rán chịu ạ.
-Bộ ai thèm bắt đền anh mà doạ.
Tôi đưa anh ra ngõ dặn khẽ:
-Anh tính saỏ Để người ta đốt nhà dân hoài à?
Đẹp, vụ đó là chuyện của anh, em sao trẻ con mà lắm chuyện gớm.
Tôi giận hờn:
-Phải rồi em trẻ con, ai tranh làm người lớn với cô dương cầm đâụ

Anh Mỹ hừ:
-Cấm bép xép chị nghe được phiền rạ
-Tuần sau Nguyệt Anh ra em sẽ mách nó mỗi chiều anh đến nghe đàn một lần, anh vuốt tóc nữ nhạc sĩ nữa, nào sợ chưả
Tôi nhìn theo xe anh. Mai mốt lấy chồng mình phải học lái xe, lỡ giàu có xe khỏi mất chồng. Con gái đàn bà đời nay chúa hay mê đàn ông có xẹ Phải lập hội các bà tự lái xe cho chồng mới được, đi làm vợ đưa, về nhà vợ đón, chàng cụt chân, mất tay hết ngứa ngáy Để chồng xách xe đẹp chạy rông nguy lắm.
Chị Phượng hốt hoảng la chới với khi vừa bước vào:
-Mẹ đâu, trời ơi người ta đánh nhau một ngày một đêm vậy, mà cô đứng đó cười tình với bóng.
Tôi nhoẻn cười:
-Không cười thì khóc à, khóc già gái đi thì sao, ai dại thế. Chết đến nơi vẫn phải cười chị quên rồi à.
-Thôi mẹ đâu nói cho mẹ dọn đỡ lên phố ở đây lỡ họ đốt nữa thì chết.
Tôi nghiêm mặt:
-Chị cũng nghe đồng nhảm rồi, tưởng chị khá hơn chứ? lại đây em nói nhỏ cái này nè.
-Gì mà phaỉ nói nhỏ hử?
-Anh Mỹ đến.
-Ông thị trưởng ấy hở?
-Ừ, anh bảo không sao hết, mai anh ấy dẹp yên.
-Thật không?
-Thật, thị trưởng chứ bộ dỡn saọ
Chị Phượng trề môi:
-Thị trưởng đa tình quá, nói khó tin.
-Đa tình mới hay chứ, đàn ông đa tình mới galant, anh có cô bồ chơi dương cầm tuyệt vời
-Ai không biết phaỉ khoe, cả thành phố biết chứ mình cô.
Tôi nói vu vơ:
-Chị định sao, mai mốt có học lái xe hơi không?
-Í chà, chồng tôi có phải giáo sư bác sĩ như cô đâu mà nói chuyện dao to búa lớn thế.
-Không phải như vậy, nhưng em muốn nói là đã đến lúc đàn bà phải giữ chặt lấy xe lấy nhà. Cái gì cũng phải giữ chặt mới giữ được chồng.
-Cái mặt chưa chồng mà nói như năm bảy đời chồng ấy, đàn ông họ muốn, có trời cản.

-Trời cản không được, nhưng đàn bà cản được. Chà không có chồng thì thôi chứ có chồng ngoại tình chắc em chết, hai là chồng em chết. Mình giữ xe gái không theo nữa đâụ
Chị Phượng gật gù:
-Ừ đúng đó, chị có con bạn ngu muội vì yêu một thằng cha pilot, lấy được hắn tưởng đời là tiên, bao nhiêu của cải cha mẹ cho đem sang tên cho chồng hết, một cái nhà to, một cái xe bóng chứ ít sao, con gái tỉ phú mà. Đùng caí chàng rước cô vũ nữ về ở tầng dưới, nó chết cay chết đắng ôm bụng về với mẹ ruột, cũng tội cái nó không được đẹp mà cô kia thì khỏi chê.
-Đó thấy chưa, đàn bà phải nắm chặt mới được, chị Mỹ hiền quá mất chồng đến nơị
-Ở đó mà hiền, acide đến nơi rồi đó.
Mẹ bước ra:
-Phượng về bao giờ đó con?
Đạ con mới về mẹ, mẹ tính saỏ Người ta đánh nhau từ sáng đến giờ lửa vẫn cháy, e hết đêm nay
Mẹ thở dài kéo chị ngồi xuống, tôi vẫn đùa:
-Cái hội ái hữu Đồng khách của chị hoạt động lại chị nhớ đẩy mạnh phong trào bà lớn thân hành lái xe đưa rước chồng đi nhé. Chính phủ đỡ tốn tiền thuê tài xế và đỡ tốn tiền nuôi tình nhân ông lớn.
Mẹ ngơ ngác:
-Nó nói cái gì lung tung đó con.
-Ối chuyện con nít, mẹ thắc mắc làm gì, con nhỏ hồi này lạ gớm.
Mẹ và chị Phượng nói chuyện về họ, nhóm xách động biểu tình với giọng hằn thù oán thán. Tôi buồn bã quay lưng. Đôi mắt Phong hiện ra trên trời cao thẳm đó. Phong vào đây mang theo bão táp và khói lửạ Tôi leo lên gác đứng nhìn về hướng đó, khói đen còn bốc cao, nhà cửa còn tan nát. HÔm nào buồn tôi thích nói chuyện huyên thuyên, nói như chim với anh Mỹ rồi với chị Phượng, nỗi buồn vẫn có đó rưng rưng xót đaụ Hết chuyện kỳ thị với anh Mỹ, chuyện xe hơi với chị Phượng, giờ đứng một mình với đôi mắt chàng, với giọng nói cô đọng thiết tha tình ngườị Vẫn biết chàng vô tình trong cuộc chém giết này, nhưng tôi vẫn giận chàng.
Giờ không còn ai để nói huyên thuyên. Giờ buồn lắng xuống dày vò tình yêụ Đạn vẫn nổ ì ùng, khói vẫn bốc cao trong đêm, tôi vẫn không thể quên chàng. Một đêm trăn trở trên giường, không bao giờ mẹ gã mình cho Phong, cũng không bao giờ Phong tính chuyện hỏi cưới mình, tôi chờ đợi bao nhiêu cũng hoài công, tôi chờ đến một ngày thành gái già vì Phong, chàng vẫn mỉm cười yên vui trong vòng tay

quấn qúit của Lan Chị Không thể được, đợi chờ một người không hẹn hò với mình là ngu dại điên cuồng.
Sáng hôm sau tôi lại đến ngã tư đường, nhìn vào vùng bốc khói Lại ngửa mặt nhìn toà nhà cao, lại cúi mặt nhìn những căn nhà gỗ nghèo nàn âm ỉ cháy Trong mọi điêu tàn, mái tranh nghèo luôn luôn bốc cháy, còn nhà xây cao đúc bêtông máy lạnh chẳng bao giờ lửa bén tới được. Tôi đứng trong đám đông người ta lặng lẽ nhìn, ngươi ta nghi ngờ lẫn nhau nên không dám nói Phe này phe kia Đất nước tôi chia năm sẽ bảy vẫn chưa vừa lòng. Tôi nhíu mày nhìn anh Mỹ đứng trên xe díp có năm sáu cận vệ bồng súng chạy đi chạy lại hô hào phe bên trong buông súng. Phe bên trong có thuyền tản cư gia đình ra biển chỉ còn lại đàn ông con trai với lựu đạn và súng. Phe bên này bao vây hò hét và nổi lửạ
Anh Mỹ không thấy tôi, chàng cũng không thấy tôi lẫn trong đám đông đăm đăm nhìn chàng. Chỉ có máu và nước mắt hoài hoài tuôn ra, chỉ còn hận thù hoài hoài căng thẳng. Tôi đành về nhà leo lên giường nằm buồn một mình.
Một ngày lại qua đi, không ai thua ai, không ai nhường aị Trong chiến tranh thua được đều đau khổ, đều chết chóc. Nếu tôi có quyền, nếu là một cô tiên hiền, tôi sẽ dùng đôi đũa ngà dơ lên cho đàn ông xứ này biến hết, biến tan như hình như bóng, đàn ông biến mất là thôi chiến tranh. Nếu thật có Chúa như tôi tin, sao Chuá ác đến thế? Con người tội tình chi Chúa làm ngơ cho họ chém giết nhau hoảỉ Tội từ Eva và Adam ư? Hãy phạt họ, còn buông tha chúng tôị Chúa hiền nhân và chỉ biết thứ tha kia mà. Một lần ông tổ phạm tội, phạt trầm luân đời đời con cháu chắt chịu
Sau ba ngày tranh chấp ông tướng vùng vào, với quân đội và súng đạn cương quyết đi thẳng vào họ đạo để dẹp yên cuộc tranh chấp phi lý. Theo sau là phe biểu tình ồ ạt nổi lửa, đốt hết những căn nhà còn lại, giết hết những người còn lại Từ trên sân thượng toà nhà ca, tôi ôm mặt khóc. Con bạn cho tôi đứng nhờ để coi ngạc nhiên nhìn. Tại chàng hay tại những cô gái đẹp trên toà nhà cao của người Mỹ giàu sang? Trở về nhà, ngang qua một nhà thờ, họ đọc kinh râm vang trong đó.
-Lạy chúa tôi ở dưới vựa sâu kêu lên Chúa tôi…
Chắc chúc không nghe nên dân tôi khổ đến nổi nàỷ Nên bao nhiêu năm làm người, là bấy nhiêu năm chiến chinh và cách xạ
Tôi đi vội về nhà, mẹ và chị Dũng nhốn nháo gói quần áo định chạy loạn. Tôi nhăn nhó:
-Con nói họ không có lên đây đâu mà lọ

-Lỡ họ kéo lên đây đốt nhà thì saỏ Ở đó dân chài họ chạy ra biển được cứ như nhà mình chịu chết cháy à?
Tôi lắc đầu:
-Mọi người đều chui đầu vào lầm lẫn.
Mẹ dậm chân:
-Mày điên rồi, chở ba cái gói này lên thành phố gửi nhà con Hương cho mẹ đi, lỡ đốt nhà còn có áo mà mặc.
Mẹ bắt chị Dũng cột những thứ đáng giá sau xe tôi, và nằng nặc bắt tôi đem gửi nhà Hương, con bạn giàu dưới phố. Tôi đành phải đi, trên đời này mẹ vẫn là người tôi thương yêu, hơn nữa biết đâu đượng lòng người trong cơn say máụ Đến gần nhà Hương tôi kinh ngạc dừng xe lại, với bao vải nạng trên xe, tôi đứng thở nhìn ngọn lửa đen toả ra từ cửa sắt nhà Hương mà thở dốc từng cơn. Đồ đạc từ trên lầu xao quăng xuống, từ cửa sau quăng rạ Mớ áo quần của mẹ con tôi thật chẳng đáng giá gì so với tài sản gia đình Hương. Đám đông vây quanh nhặt nhanh mọi thứ, tôi hỏi người con gái đứng gần:
-Chuyện gì vậy chị? Sao nhà xây mà cũng cháỷ
-Họ nổi lửa đó chứ, nhà Cần lao mà, giàu quá đốt bớt đị
-Người trong nhà đâu hết rồi chị?.
-Chạy hết rồị
Người con gái quay lại nhìn tôi:
-Ủa chị đi đâu như chạy giặc vậỷ Gói gì lỉnh kỉnh đó?
-Áo quần tôi tính đem gửi nhà đó vì nhà xây tưởng không cháy được. Đữ không, giờ cháy trước nhé.
Tôi khó khăn lắm mới quay được xe với sự giúp đỡ của người con gái, tôi đạp xe về nhà, sau lưng nhà Hương vẫn được đốt cháỵ Mẹ kêu lên:
-Sao đem về?
-Nhà Hương bị đốt rồi, may đó, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa nhé.
-Bị đốt, nhà con Hương bị đốt?
-Vâng đốt hết vì có tội với Cách mạng.
Chị Dũng chạy ra đỡ gói quần áo xuống cho tôị Mẹ thở dài quay vàọ Tôi mệt mỏi nằm dài trên giường. Nếu gửi sớm một chút thôi, những thứ qúi giá nhất của gia đình tôi cũng sẽ bị đốt chung với tài sản gia đình Hương.
Rồi cũng yên, cơn bão nào không tàn, cuồng phong nào không nguôị Thành phố lại sinh hoạt như mọi ngày, hai họ đạo điêu tàn với tro than và khăn trắng mớị Nhà tôi không bị đốt, có lẽ Phong nể tình yêu giữa tôi và chàng nên thạ Xứ đạo tôi ở, thanh niên canh phòng thật

nghiêm mật, một buổi tối Phong đeo kính đen xì mặc áo mưa đột ngột hiện đến:
-Trang mở cửa anh vào mau lên, kẻo người ta để ý.
Tôi hấp tấp mở cửa cũng may anh Dũng đi công tác vắng nhà. Tôi trách nhẹ:
-Anh thành công lớn rồi nhỉ?
Phong lắc đầu:
-Anh bại trận thì đúng hơn.
Tôi cười nhẹ:
-Anh cũng biết là anh bại
Phong nhiêm mặt:
-Em trách móc anh?
Tôi lắc đầu:
-Em hiểu anh không muốn như vậy, nhưng em có quyền buồn anh chứ nhỉ? Đời em, em vẫn ghét những kẻ hiếu chiến.
-Giờ em ghét anh?
Tôi lảng chuyện:
-Có chuyện gì không anh? Đến em lúc này anh không ngại sao
Phong cười buồn:
-Mai anh ra Huế.
Tôi chớp mắt:
-Mai anh ra rồi, sao mau thế?
-Em cười lên cho anh xem nào, mặt em rầu rầu hoài khổ ghê.
-Người ta chết nhiều quá, nhà cháy nhiều quá, em cười sao nổi anh?
-Rồi em giận hờn anh?
-Em không trẻ con đến thế, nhưng mà khó hàn gắn quá phải không anh, người ta biết anh đến đây phải biết.
-Anh đeo gương đen anh để râu dài, anh…
-Nhưng em vẫn nhận ra anh, suốt đời vẫn nhận ra anh.
-Mai anh trình diện.
Mẹ bước ra, mẹ không hề biết Phong hoạt động tranh đấu, tôi không dám nói chuyện gì với Phong nữa, ngoài chuyện học hành, chuyện nắng mưa cho đến lúc chàng ra về. Đưa chàng ra tận ngõ tôi buồn bã.
-Nhớ viết thư cho em nghe
Phong gật:
-Anh về nghe Trang.
Tôi kiễng chân nhìn theo, mờ mắt nhìn theo phiến lưng chàng, tóc chàng và hai vai nghiêng. Chẳng nói được gì với nhau hết. Tình yêu dù tha thiết vô ngần, nghịch cảnh vẫn ngạo nghễ ra tay và đã thắng.

Nếu mẹ đừng bước ra, nếu tôi ở đây một mình chắc tôi đã khóc trong ngực Phong, tôi đã….như trong ước mơ, như trong truyện tình. Chàng với tôi tình còn như mây, hai môi chưa một lần giữ môi, hai tay chưa một lần ôm nhau nhưng vẫn biết yêu nhau, chẳng mối tình nào giống mối tình nàọ Chẳng người nào yêu thương như nhaụ Đời đưa tôi qua những ngõ quanh. Đành lạ mặt với mình, đành buông tay chờ định mệnh. Phong đến với tôi sau biến cố, tôi hiểu mình được yêu nhau thiết tha dù hai đứa chẳng nói được nửa lời tha thiết. Tôi trở vào nhà, tiếng mẹ thở dài theo sau:
-Thiệt sinh con gái lo bạc đầu không hiểu chọ
Tôi hiểu mẹ nhắc tôi chuyện lấy chồng. Tôi hiểu mẹ không muốn tôi gặp gỡ bất cứ ai ngoài Khạ Người đàn ông bình thường đủ mọi mặt đó, không làm sao tôi yêu được. Giàu sang đứng đắn đẹp traị Những lần người lớn sắp đặt cho tôi gặp Kha nói chuyện, tôi đều mang cảm giác gượng ép chán chường. Kha không có gì cho tôi chê trách, có lẹ tại tính tôi không thích những trò gì sắp đặt trước. Tôi viện cớ Kha nhiều em gái để hoãn binh với mẹ, bởi tôi biết mẹ thương tôi, mẹ sợ tôi khổ như Chị Phượng. Những cô em gái của Kha cô nào cũng lớn ngồng ra rồi, chưa ai lấy chồng. Thời buổi này có chồng đâu phải là dễ, đó là một may mắn lớn, hồng phúc Tổ tiên để lại con gái mới có người đi hỏị Bạn trai tôi không thiếu, người yêu cũng khá nhiều nhưng người chịu đi hỏi tôi làm vợ cuối cùng còn mình Khạ Phong yêu để mà yêu, thịnh yêu để giận hờn bỏ đi một nước. Kha người lạ chưa hề nghĩ đến yêu thương giờ phải đem thân về ăn chung ngủ cùng với bao nhiêu mê đắm phải có, phải tập với bao nhiêu vuốt ve, bao nhiêu ân ái
Vô lẽ tôi sống với mẹ đến già, rồi mẹ có mệnh hệ nào tôi sống với aỉ Anh Dũng có vợ có con của anh ấy, chị Dũng là người mong tôi đi lấy chồng nhất. Làm gái già, không được rồi, năm nay mình mười chín tuổi, thời gian sẽ qua đi không đợi, trên đời này cái duy nhất thuộc quyền tôi là thời gian đã không biết chờ tôị
Thôi đành Phong nhé. Tình yêu đành cất dấu trong một góc kỷ niệm, cho em về làm một người đàn bà bình thường với đời Anh say lý tưởng, anh mê cách mạng đến không buồn cưới vợ anh tắp đời anh vào đời một người đàn bà cho nhẹ gánh tình yêụ
Mẹ dịu dàng ngồi xuống bên tôi, đưa tay vấn lại mái tóc loáng thoáng bạc, mẹ nói:
-Con định sao, nhất định từ chối dám đó hở con?
Tôi năn nỉ:
-Mẹ hiểu cho con, con không cảm thấy yêu người ta, sợ lấy nhau khó

sống đời quá, thà sống một mình còn hơn lấy chồng rồi dang dỡ.
Mẹ cau mặt:
-Con sao chưa có chồng mà cứ nói nhảm hoài Chán vạn người lấy nhau người ta cũng bỏ nhau cả đấy Cứ lấy về con có cái là yêu nhau đi đâu mà mất.
Tôi lập lại ý cũ:
-Ông ta nhiều em quá, sức con e chiều không nổi, lại là con cả nữa, con đâu phải là thánh, hai mắt nhìn vào đã thấy đầy cái xấu lộ nguyên hình, đằng này những mười mấy đôi mắt con thành con hồ ly dưới mắt nhà chồng thì saỏ
Mẹ thở dài:
-Nhưng có ai nữa đâu mà chọn với lựa, con khéo chìu là xong chứ gì, cứ ngọt ngào làm đầu không ai nói được mình.
-Đành rằng con có thể chìu, nhưng chìu người mấy bà cô còn gì hạnh phúc của con nữa, lấy chồng để ra công gắng sức chìu chuộng người này đến người kia, thôi thà ế còn hơn mẹ ạ.
-Ế sao được mà ế con thật cứ nói thế nó vận vaò người cho coị
-Nhưng mẹ mẹ có can đảm gả con khi mẹ biết chắc về nhà ấy con suốt ngày khép nép ý tứ chiều cả họ không. Rồi con gầy gấp đôi chị Phượng con mòn mỏi mà chết, mẹ dám không dám thì gả con đị
Mẹ ngao ngán:
-Mẹ cũng biết như vậy, nhưng rồi con liệu ở riêng.
-Không được đâu mẹ, người ta là con trưởng, mẹ lại ở goá nuôi ăn học, ở riêng sao được hở mẹ? Phải lo cho lũ em chớ, hơn nữa con cũng không muốn như vậy Sui chồng bất hiếu thì được, nhưng còn lương tâm của mình. Thôi mẹ ạ, mẹ từ chối phắt đị
Mẹ dò hỏi:
-Thế còn cái ông giáo sư sao con? Có liên lạc gì với con không?
Tôi lắc đầu:
-Hôm nọ có gửi thư cho con, con quên trả lời mất.
-Đâu con đưa cho mẹ đọc coi nào, sao con không trả lời cho họ đị
Buổi tối mẹ nói ra nói vào, cuối cùng tôi viết thư cho Thịnh. Chị Dũng lại la hét mắng con dưới bếp. Tội nghiệp cho chị, và cũng đáng giận chị.
-Lại chửi con mắng cái nữa rồị Thật mẹ buồn muốn chết.
Tôi cầm tay mẹ:
-Hay con đi làm sở Mỹ, thuê nhà khác cho mẹ ở..
-Không được, người ta cười nhà mình vô phúc.
-Mẹ đụng chút sợ người ta cười, mình sống cho mình, có sống cho người ta đâụ

-Mẹ sống chết cũng theo thằng Dũng, nó là con trai mẹ, mẹ đẻ nó ra giờ nó phải nuôi mẹ.
-Nghèo quá khó trở thành đứa con có hiếu được.
Mẹ đứng lên định đi ra ngoài Tôi níu tay mẹ van lơn:
-Thôi mẹ ạ, tại chị ấy vất vả quá, phải cho chị ấy rên chứ.
Chị Dũng ong óng:
-Tôi làm đày tớ cho các bà đến bao giờ nữa đây hở trời
Tôi nhăn nhó:
-Đáng nhẽ con phải phụ với chị Dũng, sao mẹ cấm con làm hở mẹ?
-Nó khỏe đẻ thì nó nuôi, nó đẻ chứ con đẻ à? Áo quần con, áo quần mẹ con giặt rồi, tiền dạy học mẹ mua gạo đem về, bắt con rút xuống bếp nó còn đẻ nữa
-Trời ơi, chị ấy có muốn đẻ nhiều đâu
Mẹ hứ:
-Ngủ với chồng mới đẻ được chứ, thứ đàn bà hư, năm sáu mặt con rồi cứ giữ rịt chồng từng bước cho còn là khổ con ạ. Cái thằng Dũng bảo bao nhiêu lần không nghe, đêm nào cũng lết vào ngủ chung với vợ cho gầy mét người Tao già rồi mai kia có chuyện gì ai lo cho nó.
Tôi tò mò:
-Bộ ngủ chung với vợ thì gầy người hở mẹ?
-Chớ còn gì nữa, mất sức lắm con ạ.
Tôi ngửa cổ cười:
-Làm gì đến mất sức hở mẹ?
Mẹ chợt nhăn mặt:
-Cái con này hỏi vớ vẩn, anh con về rồi kìa, ra bảo nó vào đây cho mẹ.
Tôi ngập ngừng:
-Chi vậy mẹ?
Mẹ cau mặt:
-Thì cứ bảo nó vào đây, mẹ nói không nghe hả?
Tôi đành bước ra chận anh Dũng lại:
-Anh khoan lên gác đã, mẹ bảo anh vào phòng mẹ đấy
Anh Dũng đứng lại:
-Gì đó em? Ở nhà lại có chuyện hả?
Tôi lắc đầu:
-Không phải cãi nhau đâu, mẹ nói anh cái gì không biết nữa
Anh Dũng thở dài, tôi lẵng lặng theo sau, mẹ cười:
-Con đi đâu về muộn vậy con?
Đạ có vài công chuyện phải giải quyết, mẹ khỏe không ạ?
Mẹ nghiêm giọng:

-Xem chừng lúc này con không khoẻ phải không, liệu mà giữ sức mẹ còn một mình con là trai, con phải biết thương mẹ, mẹ buồn quá, mẹ vì nghèo không lo cho con được, để con vất vả thật mẹ khổ tâm vô cùng.
Anh Dũng cuống quít:
-Con bình thường không sao đâu mẹ đừng lọ
Mẹ đỏ hoe hai mắt:
-Mẹ biết chứ, làm sao con dấu mẹ được. Thời buổi khó khăn con gánh nặng quá quỵ là phải Ai đời đi làm cả ngày về tối phải giặt một thau đầy quần áo cho vợ. Đêm phải thứ pha sữa cho con, mẹ thấy con gầy quá.
Mẹ lắc đầu nhìn anh dũng cúi mặt:
-Con có làm gì đâu mẹ tính con đi làm cả ngày
Mẹ quắc măt:
-Con đừng dấu mẹ, đêm nào mẹ cũng thấy con mò xuống bếp giặt đồ cho vợ, con có hiếu với vợ quá nhỉ? Mẹ đẻ con đứt ruột đứt gan ra, mẹ nuôi con đêm ngày còm cõi, mẹ vuốt nước mắt ở vậy nuôi con vậy mà suốt đời mẹ chưa bắt con giặt cho mẹ nửa cái áo, mẹ chưa bắt con giặt áo cho mẹ bao giờ. Sao con kính vợ con quá vậy Dũng? Con thương vợ con hơn thương mẹ phải không? Mẹ nuôi con từng này ngày mẹ có để con ...ng đến cái móng tay không? Đêm nào mẹ cũng ngồi sau màn cửa nhìn con hì hục giặt đồ, đêm nào mẹ cũng thở daì nghe con khe khẽ pha sữa trên gác. Con đừng dấu mẹ, không ai hiểu con bằng mẹ đâụ Con liệu đó, coi chừng đau ốm không ai thương con đâụ
Anh Dũng bình thản:
-Mẹ tính vợ con một nách mấy đứa con.
-Thôi để mẹ làm cho, nếu con muốn từ mai mẹ hầu vợ con cho, thà mẹ khổ chứ nhìn con khổ mẹ chịu không nổi, ngày mai mẹ hầu vợ cho anh mà.
-Con có khổ gì đâụ
-Thôi tôi biết rồi, anh thương vợ mê vợ hầu hạ vợ, anh mới vui phaỉ không?
-Không phải thế đâu mẹ, mẹ đừng lo cho con.
-Bây giờ anh đâu cần có tôi lo, đã có vợ lo cho rồị Tối về giặt đồ cho vợ, đêm quạt cho vợ ngủ, giỗ con cho vợ ngủ. Còn tôi, tôi một mình nuôi các anh tôi chết cả đấy
Tôi năn nỉ mẹ:
-Thôi mẹ ạ, mẹ nghĩ ngợi mãi đâm ra lỡ mẹ đau thì saỏ
-Hồi mẹ còn trẻ ba con bỏ đi, mẹ đau cách mấy cũng gượng dậy lo

cho các con được, giờ mẹ muốn an nhàn các con không cho an nhàn.
Anh Dũng đứng lên:
-Mẹ cứ nghỉ đi, để con tính.
Mẹ lắc đầu:
-Mẹ chưa nói hết, con đi đâu mà vội thế?
Anh Dũng đành đứng lại chờ, mẹ ngó thẳng mặt:
-Mẹ bảo con phải ngủ riêng ra mới khỏe cơ mà, sao con cứ ôm riết nó vậy sức đâu mà chịu nổi đàn ông mà đêm nào cũng ngủ chung với vợ có ngày chết non.
Anh Dũng cười nhẹ:
-Để con tính mẹ thì có lo vu vơ không con khoẻ như voi mà cứ lo hoài
Tôi che môi cười:
-Vụ gì chứ vụ đó là anh chịu không nổi rồi đó mẹ.
Mẹ daì giọng:
-Ối daò ơi, năm sáu mặt con rồi mới mẻ gì mà như phường tuồng mãi được.
Anh Dũng quay lưng:
-Thôi mẹ nghỉ.
Mẹ nhăn mặt vì tiếng chị Dũng tằng hắng ngoài kia
Mẹ nói lầm bầm:
-Hồi mẹ còn trẻ, mẹ không bao giờ cản đường ba con, mẹ kính chồng như cha, mẹ không một lần nào gây gổ và cằn nhằn. Thời bây giờ đàn bà làm quá.
Tôi cười:
-Mai mốt con cũng bắt chước mẹ
Mẹ nghiêm mặt:
-Không được, con sẽ khổ.
-Ủa thế con phaỉ hỗn với chồng hở mẹ?
-Không phải là hỗn nhưng cũng vừa vừa phải phải thôị
-Nghĩa là cũng giữ thật chặt ông chồng, không để trong túi chồng năm trăm bạc, sợ lăng nhăng với gái không xa chồng một đêm…
Mẹ gục gặc:
-Đúng đó con, đàn ông đừng cho họ giữ tiền, lắm tội lắm.
Tôi nghiêm trang:
-Như vậy anh Dũng mình không có tiền trong túi là phải mẹ nhỉ?
-Con nói nghe không được gì hết. Thằng Dũng khác, còn mẹ còn em nó vứt đi đâủ Nó phải ra oai với vợ cho mẹ an tâm chứ.
Tôi kéo chăn lên ngang ngực:

-Nhưng mẹ ruột của chị Dũng lại nghĩ khác đấy mẹ nhỉ?
Mẹ đập tay xuống giường:
-Con cãi mẹ phải không? Con giờ chỉ rình chờ chống mẹ. Mẹ biết mà con mẹ nuôi con lớn lên để theo người khác bỏ mẹ một mình.
Tôi ôm tay mẹ:
-Không bao giờ con bỏ mẹ hết, nếu mẹ bằng lòng con ở nhà đến già với mẹ này, con không lấy chồng nữa, chịu không?
Mẹ dẫy nẫy:
-Thôi cô ơi, cho vàng tôi tôi cũng không thèm đâu, cô ở nhà tôi còn khổ hơn nữạ À này, cái ông lúc nãy phải em chị Nhơn không?
Tôi hơi giật mình:
Đạ phải, mà sao cơ mẹ?
Mẹ thấp giọng:
-Không có đạo phải không?
Đạ.
-Vậy con đừng thân mật với người ta nữa nghe, mẹ không gả con cho người ngoài đạo đâụ
-….
-Khổ lắm con ạ, con phải nghe mẹ.
Tôi dạ khẽ rồi vờ nhắm mắt ngủ. Đêm thinh lặng và dài, nhưng đời người thì ngắn. Quay đi quay lại tôi gần hai mươi tuổi rồị Nếu không nhanh tay chụp bắt hạnh phúc tôi sẽ hụt mãi mãị Tương lai của mình là một người đàn ông, không có cho được một người đàn ông làm của riêng hết ngửa mặt lên nhìn đời Con gái đời nay có chồng đi hỏi mừng như bắt được vàng. Tôi không thiếu người si mê, những lá thư tình bay về thật nhiều nhưng chờ một người chịu đem cha mẹ đến hỏi mình về làm vợ cuối cùng còn mình Khạ
Vốn liếng đem cho hết Phong. Bao nhiêu mơ ước bao nhiêu rung động bao nhiêu tình. Phong yêu lý tưởng hơn yêu đàn bà, lý trí mạnh hơn tình yêụ Chàng thương Lan Chi, ra tay nghĩa hiệp chỉ có thế thôị Tình yêu bị lãng quên hôn nhân bị ruồng bỏ.
Đến bây giờ tôi chưa biết hôn một người đàn ông mình yêu ngây ngất như thế nàỏ Phong chối từ là mất tất cả. Chờ đợi cho nhiều cũng thế thôị Nếu không đợi Phong, tôi còn chờ mong ai bây giờ. Không lấy được Phong, lấy ai cũng thế thôỉ
Đã đến lúc mà mỗi đêm đi ngủ, tôi muốn có người hôn nhẹ trán tôị Đã đến lúc mà mỗi sáng chợt thức dậy, tôi muốn có người để rúc trong lòng âm u nững nịụ Để gác hai chân níu giữ nồng nàn, để chung chăn chung gối suốt đời, để thở hơi hướng một người đàn ông. Một người đàn ông để ngủ chung với mình, để yêu mình như

anh Dũng yêu chị Dũng. Một người đàn ông để tôi mang chung một tên với chàng, để mỗi sáng thức dậy tôi đã có chàng trong hai tay
Tôi nhỏm dậy, mẹ đã ngủ rồi Tôi bò nhẹ ra bàn học bật lên một ngọn đèn nhỏ, tìm lá thư viết cho Thịnh chưa kịp gửi Tôi định viết lại cho tha thiết hơn. Để lấy một người chồng, không ai hơn Thịnh, cố yêu rồi sẽ yêu, cố tạo hạnh phúc mình sẽ có hạnh phúc.
Tôi đọc lá thư viết cho Thịnh. Thư tình viết lúc vội vàng khô như ngói lạnh như đồng. Tôi xé nhỏ lá thư nắn nót viết lại, tôi cũng không biết mình thành thật hay gian dối nữả
Ngày tháng năm….
Anh,
Nhận thư anh Trang mừng lắm, Trang tưởng anh giận Trang luôn rồi chứ. Trang thức khuya để viết cho anh đây Anh biết không, Trang chờ thư anh mỏi mắt đó, xa anh buồn quá mà đành nín câm một mình.
Anh bảo nhớ Trang hở, Trang cũng vậy chớ bộ. Anh làm như Trang cứng lắm ấy Về Sàigòn anh tha hồ bay bướm nhỉ? Nếu Trang tự trách mình bữa trước không lấy dây xích cột anh lại với Trang. Xa anh mới biết không có anh đời buồn như chết, vào ngẩn ngơ, ra buồn phiền vậy mà anh còn trách Trang nữa chớ.
Trang nhớ những ngày ngồi trong giảng đường ngước mắt nhìn lên anh trên bục caọ Thầy của Trang, giờ chúng mình anh anh em em như hai người yêu nhau không bằng, giờ chúng mình nhớ nhau trong sầu tương tơ dằng đặc. Anh cứ trách móc em hoài, anh phải hiểu em là con gái, chã nhẽ em hét lên là em yêu anh cho cả nước biết anh mới tin saỏ
Chịu thôi, viết cho anh em còn xấu hổ nữa là. Tha cho em vụ viết một ngàn một triệu chữ yêu trên giấy đi nhé. Nhưng mà, anh ơi em nhớ anh lắm, đêm nay em không ngủ được vì anh, anh ác ghê vậy đó, để em chờ mỏi mòn, hàng tháng trời mới chịu viết thư, em ốm đi rồi xấu, rồi anh có thương em nữa không?
Anh đã liên lạc được với anh Hưng em rồi hở? Ờ quên cha Hưng chứ nhỉ? Cha Hưng nói xấu em nhiều không? Không phải như vậy đâu, trái lại là khác, bất cứ người con gái nào cũng không thích phiêu lưu trong tình yêu anh ạ. Tụi em yêu là nghĩ đến hôn nhân chứ anh. Yêu nhau mà phải xa nhau thì khổ vô cùng. Mà muốn suốt đời yêu nhau thì chỉ còn một cách ràng buộc nhau trong hôn nhân. Anh biết nghĩ như vậy, em mừng chứ sao lại ghét anh được nhỉ?
Em chờ anh về, chịu chưả Em yêu anh, chịu chưả Xa anh em mới hiểu rằng em yêu anh tha thiết. Đừng giận em nữa nghẹ

Người yêu,
Đêm nay anh đang làm gì? Có nhớ như em đang nhớ không? Thôi em không viết nữa đâu, em bắt đầu khóc vì anh rồi đây nàỵ
Mạc Tố Trang.
Tôi không dám đọc lại thư, tôi sợ sẽ vó nát lá thư gian dối nàỵ Tôi sợ chính lòng tôị Yêu Thịnh, viết thư tình cho Thịnh dễ dàng biết mấy nhưng còn hình bóng Phong? Mỗi ngày tôi tập cho tôi nhớ Thịnh và tôi nhớ chàng thật.
Sáng hôm sau thư gửi đi rồi, lòng vẫn bâng khuâng. Tôi ngồi hong tóc dưới vườn cho khô dòng tóc mướt. Mỗi ngày tôi xích tới gần thịnh hơn, xa Phong hơn. Mỗi ngày tôi nghĩ đến ưu điểm của Thịnh và nghĩ đến Lan Chi để giận ghét Phong. Chỉ cần ngồi tưởng tượng cảnh Phong nằm với Lan Chi như vợ chồng, tình yêu đủ bốc khói tan bay Hình ảnh đó như lửa thiêu đốt tất cả những gì tôi đã dành cho Phong.
Mỗi ngày, mỗi đêm tôi vẽ vời trong trí tôi một Lan chi đa tình khiêu gợi, một Phong đam mê gục xuống thân thể đó. Đã hàng ngàn đêm rồi họ xiết lấy nhau, đã vạn lần chàng chập chùng trên thân xác đó. Hình ảnh đó lờn vờn hoài trước mắt tôi, giết chết tình đầu thơ mộng tôi dành cho Phong, giết chết mọi mơ ước mọi khát khao trong lòng. Lan Chi với thân hình bốc lửa, với đôi mắt đa tình Phong yêu nàng không phải vì những thứ đó saỏ Tình yêu cuồng say nhất phải là tình xác thịt. Chưa hôn nhau, chưa chết trong nhau chưa phải là tình yêụ Xác thịt nên một tình mới chín. Xác thịt thoả mãn nhau, tình mới thật tròn.
Ngày Thịnh về thăm, tôi mừng thật. Tôi vui như chim trong lồng đón người chủ tốt.
Thịnh đưa tôi lên đỉnh đèo hóng gió, chiếc xe bò êm trên mặt đường. Hai bên núi cao và biển rộng hai bên con đường cây xanh và mây hồng.
Thịnh xiết tay tôi:
-Nhận thư, anh thu xếp ra thăm em liền, bây giờ anh mới chắc là anh có em.
Đữ không, làm như em là cái áo cái nhà gì mà có với không?
-Chớ sao nữa, xa em khổ thật là khổ.
-Khổ như thế nào anh?
-Nhớ, ngẩn, ngơ buồn và cô đơn.
-Anh làm thơ đấy hở?
Thịnh nghiêm trang:
-Đừng đẩy anh ra nữa nghe, anh buồn.

Tôi phụng phịu:
-Ai biểu anh cứ đòi ôm em chị
-Thì anh yêu em, anh có đòi hỏi gì quá đáng đâụ
-Thôi kỳ lắm.
-Rôi lại trẻ con nữa, thư viết nghe ngoan lắm.
Thịnh kéo tôi ngồi sát vào chàng:
-Anh nói với mẹ rồi, tuần sau mẹ sẽ rạ
-Chi vậỷ
-Coi mắt, hỏi vớ vẩn không? Em không bằng lòng hở?
Tôi gật đầu, chàng cười:
-Chỉ biết gật thôi à?
Tôi cười tránh đôi mắt chàng:
-Giáo sư mà cũng biết hôn.
Thịnh trợn mắt:
-Trời ơi, em tưởng giáo sư là thánh à?
-Không phải là thánh nhưng ít nhất cũng đạo mạo hơn chứ.
-Yêu là bất kể hết, ghé tai anh nói nhỏ cái này nàỵ
Tôi ngúng nguẩy:
-Em chả có dại đâụ
-Em đẹp.
-Anh thì chỉ được mỗi câu đó.
Thịnh cười cười:
-Còn em nữa, em chưa biết viết thư tình nhé, đọc cứ cứng cứng thế nào ấỵ
-Thôi được, lần sau em nhờ người khác viết dùm cho hạỵ
Thịnh lắc đầu:
-Í không được, lỡ anh mê luôn người viết dùm thư thì saỏ
-Em chép trong tiểu thuyết ra vậy, em biết một nữ văn sĩ viết văn tình không chê được, cứ việc chép lại cho anh đọc nhé.
Thịnh nghiêm mặt:
-Thôi không đùa nữa, anh định bàn với em một chuyện quan trọng lắm.
Tôi chờ đợị Con gái thích nhất phút nàỵ Thịnh dừng xe kéo tôi sát vào chàng. Gió lồng lộng, trời cao vời vợị Có loài chim biển bay ngợp buổi chiều, có màu xanh biếc mắt thăm thẳm dưới kịa Nhan sắc tôi thua đỉnh đèo này, Huyền Trân đài các giờ trong cát bụi, đỉnh đèo muôn thưở còn đây và muôn thưở đẹp. Nước vẫn xanh dù phiến tóc người đẹp trắng, mây vẫn hồng dù môi tình giờ khô. BỞi thế đàn ông yêu đàn bà đẹp và chiếm đoạc cho được, sợ năm tháng qua đị Đàn bà một kiếp phù du, hãy ôm lấy Thịnh hãy níu chặt Thịnh nếu không

muốn trở thành gái già. Trang ơi, đừng ngại ngần nữa Phong là cánh chim bay liền cánh với Lan Chị Phong là cơn bão cuồng yêu trên biển tình mang tên Lan Chị
Muốn vươn tay níu lấy Thịnh nhưng gượng gáo quá, tôi lại thôi Muốn nói với chàng một câu thật tha thiết, muốn biến chàng thành Phong dưới mắt buồn phiền.
Thịnh dịu dàng:
-Em nghĩ gì đó?
Đạ không.
-Anh tính mình làm đám cưới trước Tết em chịu không?
Tôi gật đầu, thịnh bóp tay tôi:
-Chỉ biết gật thôi à?
Tôi cười với chàng, chợt nhói lòng nhớ một chiều đứng đây với Lan Chi hờn ghen và chua chát.
-Em sẽ tiếp tục đi học nếu em thích, anh tính kỹ rồi, a mà không được, tụi mình phải có con chứ nhỉ?
Tôi hồng hai má:
-Thôi nói chuyện gì kỳ quá.
Thịnh lẳng lơ:
-Kỳ gì đâu em, rồi em coi tuyệt lắm chẳng có kỳ tí nào hết.
Thịnh cười tủm tỉm
-Đỏ mặt hả, vợ anh dễ thương quá.
Thịnh ôm tôi, lim dim mơ mộng:
-Con mình dễ thương nhất đời nay, lớn lên anh sẽ dạy nó học.
-Xí dạy em chưa xong đòi dạy con.
-Ồ! phải có ít nhất hai đứa con, một trai một gái em nhỉ? Nhiều quá không hay
-Lở em sinh một dây mười đứa thì saỏ
Thịnh cười dòn:
Đữ chưa, vậy mà còn đỏ mặt nổi gì, thôi sức anh có hạn, anh chịu không nổi rồi đó, em đẻ một mình đị
Tôi bấu tay thịnh:
-Anh thật, ăn nói kỳ cục ghê.
Thịnh ngửa cổ cười:
-Vợ tôi đa tình vậy mà tôi không ngờ chứ.
Tôi gắt:
-Cưới khi nào mà cứ vợ con hoài vậy, người ta cười cho chết.
-Cây nó cười à, có ai đâủ
Thịnh hăm hở xiết lấy tôị Gió bay tóc, vờn áo và căng má căng môi cho Thịnh làm cơn gió mơn man khắp cùng, cho Thịnh hai môi mềm

giữ hai môi run.
Sóng rì rào vỗ trên gềnh đá. Chim vẫn từng đàn liệng đầy một vùng ngắt xanh. Tôi nhắm mắt gọi thầm tên Phong, có cơn gió nào giận hờn rít trên tảng đá? Nụ hôn đầu tiên chẳng thấy ngọt, chẳng thấy mê. Tôi tỉnh táo nhìn ngắm khuôn mặt Thịnh, đôi mắt sau màn kính trắng khép hờ, gương mặt mê man vẫn đầy chữ nghĩa và sách vỡ. Lòng tôi nguội quá, tim tôi khô, chân tay cứng đơ, mặc cho thịnh vuốt ve mặc cho Thịnh nhắm mắt, tôi hững hờ nhìn xuống biển, nước xanh ngăn ngắt nước xanh lạnh lùng. Xác thịt tôi nổi trôi trên đó, xa lạ với tôi, chống đối tội Những phiến lông mềm những vùng da ấm, những nơi tối tăm, tất cả ngủ yên dưới lớp tuyết dày Tất cả ngủ yên tưởng cơn gió xạ
Hơi bực bội, hơi nhột nhạt thế thôi Nụ hôn đầu tiên nản thế nàỷ Tôi lắng nghe xác thịt lên tiếng, tôi lắng nghe hơi thở của tôi, tôi lắng nghe những sợi lông tơ thì thầm run rẩy nơi kín đáo, nơi hớ hênh. Im lặng vô cùng. Một lúc saụ Tôi buồn bã gỡ tay Thịnh, gỡ người THịnh rạ Hai môi tôi vẫn lạnh se sắt. Hình như Thịnh không cảm thấy gì nữa, chàng thì thầm:
-Tháng sau mình làm đám cưới
Tôi nhìn mông ra chân trời xa tít tắp mà chẳng thấy gì. Có ai được hôn lần đầu mà nguội tanh như tôi không?

-Em làm sao thế? mệt hở?
Tôi gật:
-Em hơi chóng mặt cho em về đi anh.
Thịnh tình tứ:
-Tại em chưa quen đó, mai mốt em sẽ đòi như con nít đòi kẹo
Tôi lơ đãng:
-Đòi gì cơ hở anh?
Thịnh dí trán tôi:
-Đòi hôn chứ đòi gì nữạ
-Em không tin rồi đó, đàn bà ai đòi chuyện vớ vẩn đó như mấy ông.
Thịnh đẩy kính lên:
-Anh nói thật đó, khoa học đã chứng minh rằng đàn ông và đàn bà về mặt tình dục mạnh như nhau đòi hỏi như nhau, nếu không biết điều đó người em hư rồị
Tôi ngẩn ngơ nhắc thầm lời Thịnh ‘người em hư rồi’. Lẽ nào cơ thể tôi hư hỏng mỏi mòn. Tiểu thuyết tả nụ hôn bao giờ cũng bỏng cháy nồng nàn, cũng ngất ngây lao đạo Tôi lạnh như tiền, khô như ngói Một tuyết nào đó bị lãng quên, bị tê liệt chăng?

Thịnh thì thầm:
-Cho anh hôn cái nữa rồi về.
Tôi nghiêng mặt né tránh, Thịnh sấn tới giữ chặt lấy tôi:
-Trừ khi em nhảy xuống biển anh cũng nhảy theo để hôn em, đừng hòng trốn cô bé ơị
Tôi dẫy nẫy:
-Thôi anh để em ăn cơm chứ, hôn miết em ăn không được ốm đi thì saỏ
Thịnh cười ngất:
Đữ chưa ló đuôi tham ăn nhé.
-Em nói thật đó, nếu anh hôn em nữa, em sẽ đau cho coị
Thịnh nheo mắt:
-Sao em biết?
Tôi khoanh hai tay trước ngực hất tóc ra sau:
-Em hôn nhiều rồị
Thịnh cười:
-Nói dối anh nhé.
-Em nói thật mà, em hôn chừng một trăm người rồi nhá.
Thịnh bình thản:
-Giọng điệu y con nít, nhưng anh không con nít đâu mà trộ anh nhé.
Tôi cười:
-Nói thật chứ bộ.
-Hôn nhạt như nước ốc mà cũng khoẹ
Tôi tròn mắt:
-Hử, anh nói em nhạt như nước ốc.
-Em đẹp lắm, môi em ngọt nữa, nhưng em chưa biết hôn tí ti ông cụ nào cả, em nói gì anh cũng không tin đâu, anh biết thừa em hôn lần đầu rồị
Tôi ngớ ngẩn:
-Sao anh biết?
-Chuyện gì của em anh còn biết nữa là hôn, quê, lớn thế này mà chưa biết hôn, răng chạm lưng cưng.
Thịnh ghé tai tôi rù rì:
-Để cưới rồi anh dạy cho nhé, em phải sống nhanh sống vội gấp đôi những cô vợ mới cưới khác.
Tôi đẩy mạnh Thịnh ra:
-Anh thật, ăn nói gì đâu không à?
-Trời ơi, chuyện quan trọng linh thiêng nhất đời mà em nói gì đâu thì chết anh rồi, người ta có mỗi vụ đó.
-Anh là giáo sư anh quên hư? Em thích anh vì cái mác đó.

-Em sẽ thất vọng vì anh chẳng có mác gì ngoài nhiệm vụ làm chồng em, như mọi người đàn ông bình thường khác.
Tôi đổi giọng:
-Hèn gì….
Thịnh điềm tĩnh:
-Hèn gì làm sao em?
-Tôi giao hẹn:
-Em noí anh đừng giận em cơ.
Thịnh âu yếm:
-Chẳng bao giờ anh giận em cả, nói đị
Tôi ngó Thịnh:
-tụi bạn em nó nói nước mình yếu đi không tiến được, quặt què vì ba mấy ông giáo sư đại học.
Thịnh mỉm cười:
-Tại sao mới được chứ?
Tôi dướn người:
-Ở Mỹ, ở Pháp những cours về chính trị học, về kinh tế học, triết học…họ viết từ dân tộc họ những gì liên quan đến dân tộc họ, từ đó họ hướng dân tộc họ đi lên. tất cả mọi công trình hướng về quê hương nên họ tiến là phải Còn giáo sư đại học của mình dịch những quyển sách nói về nền kinh tế Mỹ, đời sống Mỹ, dạy cho sinh viên. học xong tụi em ngơ ngáo nhìn đất đai mình hai tay buông xuống vì chẳng làm được gì. Học một đàng làm một nẻo, có mấy người bạn của em học về máy móc đi lính đánh giặc, có dùng đến khả năng đâu, không biết dùng người như vậy làm sao nước mình khá được. Tụi em ngửa cổ nhìn thầy và noi theo thầy thầy đọc báo Mỹ báo Pháo, cho con học trường Tây, cho con đi du học, tụi em mất tin tưởng anh ạ, tụi em không biết học gì bây giờ.
Thịnh gật gù cười, tôi thấp giọng:
-Như anh, anh dạy Triết nhưng anh đọc sách Tây sách Tàu sách Ấn là cùng. Những gì gần gũi với người Việt nam những gì người Việt nam nghĩ chắc gì anh biết. BỞi vậy tụi bạn em mới nói nước mình như đứa bé quặt què vì ăn không thứ không hợp, như kiểu người mình mà cứ nhè cho ăn cơm Mỹ vậy đó anh?
Thịnh cười:
-Vợ anh có tư tưởng ghê đấy chứ. Anh cứ tưởng con nít như em ăn no ngủ kỹ. Nhưng em quên một điều rồi hoàn cảnh đất nước không cho phép người nào nổi bật lên hay có tư tưởng cách mạng. Không được đâu em ạ, thời buổi này có ôm ấp hoài bãi gì cũng phải dấu đi cơ mà. Em nghĩ lại coi, những người nổi tiếng một chút dân biết đểu

được đẩy vào chỗ chết. em mà nổi tiếng, em giỏi hả, cho em chết. Anh đâu có dại như vậy, trước hết phải sống đã. Mà thôi buổi chiều đẹp thế này nói chuyện chúng mình thú vị hơn.
Tôi thở dài:
-Nói vậy là anh cũng khoanh tay
-Bao giờ, anh khoanh tay bao giờ?
-Thì anh vừa nói đó.
Thịnh điềm đạm:
-Anh đi dạy học, hết giờ về nhà đọc sách.
Tôi bướng bỉnh:
-Chẳng có lợi gì hết.
-Cần gì lợi, anh thích sống như thế và anh được sống như thế đừng bi quan em ơi, đời bao giờ cũng đẹp cũng đáng yêu và người ngoài nhìn vào bao giờ cũng đẩy những ngộ nhận em có biết giáo sư nghĩ gì về học trò của mình không?
-Nói em nghe đị
-Anh không nói, anh đưa em về cho em ăn và hôn em đủ chưả
Tôi nhớ Phong, một phong say lý tưởng, một Phong không bao giờ chịu ngồi yên nhìn đời Nhưng rồi Phong sẽ làm được gì? Vào tù rồi ra tù đi lính?
Buổi chiều thầm thì như đời con gái Thịnh thẳng thắn nói chuyện với mẹ tôi và định ngày cưới Thịnh lớn rồi Thịnh tự quyết định đời chàng. Tôi bằng lòng và mãi mãi về sau tôi vẫn không hiểu tại sao tôi bằng lòng làm vợ Thịnh. Có lẽ đúng như lời mẹ nói, không còn đám nào hơn Thịnh nữa đâu Con trúng số rồi con ơi, phước đức ông bà để lại nên con mới được thầy con ghé mắt đến.
Tôi ngồi ngắm Thịnh người này sẽ trở thành chồng của tôi, sẽ cho tôi hạnh phúc hay bắt tôi đau khổ? Khuôn mặt đầy đặn đó, đôi mắt hơi dại vì quen đeo kính cận bàn tay hơi trắng vì suốt ngày đọc sách dáng dấp thư sinh ấy sẽ đời đời sống chung với tôi Tôi sẽ ăn chung mâm, ngủ chung giường để có con với người đàn ông mà cách đây mấy tháng còn xa lạ với tôi
Tôi phải làm gì khi có chồng? Trời ôn xôn xao quá, mà cũng lặng lờ quá. Tôi bỏ Phong như bỏ quê hương điêu linh của chàng để lấy chồng giàu Tôi bỏ lũ bạn nhiệt thành của tôi để đi một mình vào cõi hôn nhân u u sáng sáng.
Mẹ tôi quý Thịnh như vàng, nhưng vẫn phải giữ gìn mọi lễ nghi để khoe làng khoe xóm. Ngày cưới tôi trắng từ đầu tới chân, đi từng bước nhẹ như cô gái xưa vào thánh đường với Thịnh, họ hàng hai bên dài theo lối đị Đám cưới phaỉ nhiều xe hơi, phải nhiều người

sang trọng cho mẹ vui, cho tôi ngửa mặt với đời

Thịnh cứng người trong bộ đồ lớn, Tôi thướt tha với hoa trắng trên đầu, từng bước thật mau, trăm mắt nhìn hai bên. Người ta quay lại nhìn tôi với Thịnh, những cô gái thì xầm xì mà lòng thấm đau có người con gái nào không thấm cơn xót khi nhìn người khác lấy chồng đâủ
Tôi mất tin tức Phong, hay tôi cố tình quên chàng để yên tâm về nhà chồng? Cảm tạ chồng tôi cho tôi ngày vui này, vui lâng lâng vui chất ngất. Đôi mắt mẹ lung linh đôi mắt tôi long lanh.
Ngày vui bừng như đóm sáng, Ngày tháng lại qua đị Tôi giờ thành đàn bà một sớm một chiều khác hẳn xưạ Tôi ngồi dựa thành giường nhìn Thịnh ngủ mê man. Chẳng còn gì che dấu nhau nữạ Cảm giác thật lạ tên, thật hững hờ. Tấm drap trắng tinh mẹ Thịnh đã cậy cục nhờ một người đàn bà mắn con mát tay nuôi con nhất trải cho tôi lấy hên. Người đàn bà đẻ mười một lần nuôi đủ mười một con. Mai mốt tôi cũng thế.
Chẳng có gì ghê gớm như tôi nghĩ. Thịnh nhẹ nhàng từ tốn từng giây từng phút nâng niu dắt dìụ Nhắm mắt lại tôi vẫn thấy đôi mắt Phong sâu thẳm màu buồn nhắm mắt lại tôi vẫn thấy đôi môi Phong cười lên ngạo nghễ.
Tôi đem tấm thân sạch về cho chồng. Sạch tự môi hôn đến cùng thẳm tối tăm thân xác, nhưng giữa đêm nồng nàn, tôi vẫn còn nhìn soi bóng đêm mà thấy mái tóc bồng bềnh phiêu lãng của Phong trên thân thể chồng. Giữa lúc ngợp chìm nhất, thiêng liêng nhất tôi vẫn thì thầm gọi tên Phong. Những giọt hồng làm Thịnh cười run môi, nhưng tôi, tôi thấm thía hiểu rằng tôi là một người đàn bà hư hỏng nhất trên đời mà.
Giờ nằm duỗi dài hai chân, nhìn chồng ngủ, bình thản và an phận đến như tôi là cùng. Tôi vuốt tóc Thịnh, chàng âm u trong giấc mơ, nước mắt chợt nhỏ xuống lăn trên má tôị Thương Phong thương mình hay thương chồng?
Chàng trường người níu tôi xuống:
-Em.
Tôi tiếp tục lồng tay trong tóc chàng. Thịnh dịu dàng:
-Cưng ơi ngủ đi cưng.
-Em không ngủ được.
-Đau hở?
Tôi lắc đầu:
-Không!

Thịnh xoa lưng tôi:
-Anh hài lòng.
Tôi im lặng, trời ơi sao tôi mãi nhớ Phong thế này Tôi không tiếc nuối gì với chồng bỏ ra nửa triệu bạc để làm đám cưới Thịnh có quyền hài lòng về thân xác tôi, nhưng giá mà tôi hôn được Phong để biết hôn người tình và hôn chồng khác nhau như thế nào nếu phong hôn tôi để gió bão thu về môi tôi, và bây giờ yên bình no đủ dưới cơn mưa móc của chồng, tôi hết ngẩn ngơ gọi thầm tên ai
Tôi nói khẽ:
-Trước em anh hôn ai chưả
Thịnh cười:
-Hỏi làm gì?
-Để anh tả cái khác nhau cho em nghẹ
-Thôi cưng ơi, cưng tiếc anh hở?
-Sao anh biết?
-Người đàn bà nào khi lấy chồng cũng tiếc những ngày làm con gái không loạn thêm một tí, để bây giờ so sánh.
-Rành lắm.
-Em quên anh dạy Triết.
-Sau này hôn vậy
-Muộn rồi, có chồng rồi hôn ai cũng hết ngọt, chỉ còn là xác thịt thôị
-Em không tin, anh làm như có chồng rồi thì hết được sống.
Thịnh ngơ ngác :
-Sao em nói thế.
-Thì cũng nói cho vui vậy mà, chưa gì đã ghen nhé.
-Em vui không?
-Vui chứ, lấy được chồng vừa giàu vừa sang không vui sao được. Đẹp chuyện đó đi, anh hỏi vụ khác.
Tôi ỡm ờ:
-Vụ khác là vụ gì?
-Con cái chẳng hạn và gối chăn.
-Gối chăn của mình đẹp và mới hơn hồi em ở nhà, từ nhỏ tới lớn em mơ ước có một chăn hồng thế này, cái mùng hồng thế này và gối mút, ở nhà em nằm chiếu đau lưng lắm.
Thịnh âu yếm:
-Ghét cưng quá, mà thôi để dành.
Tôi phụng phịu:
-Anh làm như em là mắm là ruốc gì không bằng để dành với lại để thịu
Thịnh bật cười:

-Em là anh, anh là em, lúc nãy tụi mình chẳng là một đó saỏ Cãi nổi anh không, từ trên xuống dưới trở nên một.
Tôi nóng bừng người:
-Thôi anh, nói gì kỳ quá vậỵ
Thịnh cười dòn:
-Kỳ gì đâu, em nói anh nghe coi, không trở nên một đó saỏ
-Trở nên một hay không kệ nó.
-Kệ nó, em nói nghe hay chưa, anh với em chứ ai vào đây mà nó.
Thịnh dịu dàng xoa lưng tôi:
-Em biết thiên đàng chưả
Tôi lắc đầu:
-Em tưởng tượng là một nơi đầy nhạc tình đầy hoa và không có súng đạn chết chóc.
Chàng trở môi tôi:
-Là em này, ôm em anh thấy thiên đàng, chết trên em anh sống trong thiên đàng.
-Ăn nói như vậy đó tội chết, mai em mách mẹ cho coi, mẹ chửi anh bằng thích.
-Đố em mách đó.
-Chuá phạt anh.
Thịnh ngửa cổ:
-Chúa chẳng bao giờ phạt ai hết, chúa hiền hơn mọi người hiền.
Tôi hỏi:
-Thế tại sao có chiến tranh?
-Con người thích giết nhaụ
-Sao Chúa không cản?
-Chúa cho mình tự do như đã để em với anh tự do đây này, mình có đợi Chúa ra lệnh mới ráp vào nhau đâụ
Tôi lườm chàng:
-Không nói chuyện đó nữa, nói chuyện khác.
-Mọi sự trên đời ở đó mà ra, mọi chiến tranh khai sinh từ cái giường.
Tôi nheo mắt:
-Em hết là học trò thầy rồi thầy ơi, giờ anh phải gọi em bằng bà.
Chàng tươi cười:
-Bà Thịnh nhé.
Tôi buột miệng:
-Không biết bao giờ hết đánh nhau để Phong ra lính anh nhỉ?
Thịnh ớ người:
-Phong nào em?
Tôi bối rối:

-Ơ bạn của em, anh ấy đi lính rồi
Thịnh bình thản:
-Vài tháng nữa thôi em ạ.
-Sao anh biết?
-Người ta không ai muốn chết, thời bây giờ đánh nhau không lợi bằng làm hoà nhau Những dân tộc văn minh đang xích lại với nhau rồi, bởi người ta hiểu rằng với những vũ khí tân kỳ bây giờ sơ xẩy một chút thôi không còn mống nào sống nổi nữa lúc đó sống với aỉ
Tôi chớp mắt:
-Buồn ghê anh nhỉ đáng nhẽ hai bên phải ôm lấy nhau mừng mừng tủi tủi từ lâu lắm rồi
Thịnh xiết lưng tôi:
-Ôm như anh ôm em bây giờ.
Tôi phụng phịu:
-Anh thật, chuyện gì anh cũng tếu được hết đang nói chuyện đất nước quan trọng, anh so sánh với chuyện ôm nhau, kỳ ghê.
Thịnh nghiêm mặt:
-Kỳ sao được em, cả một Triết thuyết của anh mà em nói kỳ à. Hay chưa, không có tụi mình ôm nhau mất giống hết, hoà bình làm gì nữạ Em để ý coi đánh nhau vẫn đánh nhau, người ta vẫn đẻ con như thường. thử hỏi bây giờ đàn bà họ treo họ khoá không đẻ nữa coi loạn nữa ấy chứ chẳng chơi đâụ Lấy người ở đâu mà xây dựng?
Tôi ngu ngơ:
-Ờ nhỉ, lâu lâu anh nói nghe cũng hay hạy
Thịnh lăn tôi xuống:
-Thôi dẹp, em bé con biết gì bày đặt nói chuyện người lớn, xem nào em tiến bộ chưả Gì mà khúc gỗ vậy cưng?
Tôi lăn khỏi giường:
-Sáng rồi không nữa đâụ
Thịnh chạy theo, nhìn Thịnh tưởng đến một Adam trong vườn địa đàng, tôi chớp mắt quay đi mở tung cánh cửa, Thịnh hét:
-Coi kìa, nhà bên kia họ thấy Eva của anh hết.
Tôi trốn vào phòng tắm và quên cài cửa cho Thịnh vào theọ

Bản Tango Cuối Cùng

Chương: 8

Dạ vũ trong thành phố miền cao lạnh hắt hiu với nhạc bập bùng toả ngập phòng, với khói thuốc mờ cho mắt người ta say đắm nhaụ Thịnh có giờ dạy ở Đại học Đà Lạt nên đưa tôi đến đây dạ vũ này trong tuần trăng mật dài hơn một tháng.
Tôi ngồi trong góc tối Lâu quá không được nhảy nên hai chân đong đưạ Tôi nhảy với Thịnh như moị người vợ khác nhảy với chồng, không e thẹn không xôn xao, trái lại tự nhiên, trái lại bình thường. Thịnh gặp bạn bè, những người bạn cùng học với chàng ở ngoại quốc, họ nói về thành phố xa và dòng sông Seine nhìn sau khói thuốc quyện bay gió sông.
Tôi mê nhảy từ lâu lắm rồi, ôm đàn ông là chuyện phụ, say say là điệu nhạc tình, ngất ngư là đèn mờ là khói thuốc bạỵ Thú vị nhất là kiếm một góc khuất, nhâm nhi một chiếc bánh thơm, nhìn chân người ta quấn quít lấy nhau theo cung đàn, nhìn cặp đùi xinh của người đẹp đuổi theo hai chân đàn ông. Nhìn hai mái tóc gục vaò nhau lúc đó họ chẳng thấy gì ngoài nghe hơi thở nhau lẫn trong tiếng nhạc.
Đã có một lần khoảng đời đầy mộng của năm đệ nhất, tôi nhìn cặp tình nhân đẹp trong Tangọ Bước đi nào kiêu kỳ hơn bước tango chập chùng mê đắm, thứ mê đắm nhẹ nhàng thanh thoát hơn Slow. Một chút mộng mơ lẫn trong đa tình, một chút thần tiên lẫn trong trần tục.
Nhìn bốn gót giày da bóng quấn quít đuổi bắt, vờn nhau mê man trên sàn gỗ, tôi mê quá cứ ngồi nhìn hàng giờ. Về nhà tôi bỏ hơn một tuần lễ không học bài, cặm cụi làm bốn giày vải bằng nhung đỏ hồng như nhạc tangọ Mỗi chiếc giày đựng một bông hồng và gắn trên một thảm cỏ giả theo đúng bước nhảy tangọ Tôi đem tác phẩm cưng của mình bày trong tủ kính ai đến cũng khoe và đố họ đoán tôi muốn nói gì?
Chẳng ai nói được hết, trừ một mình Phong. Khi chàng vào thăm, tôi hỏi:
-Anh ra Trang cho coi cái này nàỵ
Phong ghé mũi vào tủ kính rôì nheo mắt:
-Con bé lãng mạn quá nhỉ, nhảy Tango thế này thì nhất em rồị Anh cũng thích nhìn ngươì ta nhảy như thế này lắm, nhìn ngắm cuộc đời bao giờ cũng sướng hơn nhảy vào cuộc, quay trong cuộc đời như cơn lốc.
Tôi cảm động nhìn Phong, vậy mà có vài chàng buột miệng hỏi:
-Trang làm bốn chiếc giày đựng hoa chi vậy, mua cái bình về chưng phải đẹp hơn không?

Tôi khoanh tay cười với họ. Bây giờ trong nỗi váng say của nhạc bập bùng trôi trên khói thuốc. Tôi ngồi nhìn những bước đi vờn bắt nhau Mắt đắm đuối buồn, họ gục trên vai nhau, tôi dựa lưng vào ghế cho hồn lênh đênh, dĩ vãng cũng mờ như đèn màu, tình yêu cũng ngọt ngaò như cung đàn tha thiết bay lên. Tiếng kèn đồng rền rĩ như vọng về từ nơi nào, rất xạ
Thịnh trở lại ngồi xuống bên tôi:
-Em thích không?
Tôi gật đầu:
-Lâu quá em mới sống lại không khí này, ai vừa nói chuyện với anh đó?
Thịnh hờ hững:
-Ờ một người bạn củ.
Tôi nhỏm người lên, rôì tôi lại ngồi lặng xuống. Tôi bóp lấy bàn tay của chồng, hai môi lắp bắp không thành tiếng. Nhạc tango hồng ru đưa dĩ vãng, buồn run hai môị Phong vẫn mắt buồn thăm thẳmg, vẫn dáng dấp ấy, vẫn nụ cười lãng đãng xót thương. Chàng đi những bước dài về phía tôi và Thịnh, mái tóc vẫn bồng bềnh gió sương. Chàng nghiêng người, nụ cười chàng buồn hơn bao giờ, nghiêm trang hơn bao giờ.
-Xin phép giáo sư.
Chàng dơ tay mời tộị Tôi lặng người đưa mắt nhìn chồng như đợi chờ, Thịnh lịch sự mỉm cười:
-Em nhảy bản Tango này đi, đây là giáo sư Phong trước ở Văn khoa Huế, em biết chứ?
Tôi nhìn Phong thật mau, một vũ trụ hồng hoang xa xưa rủ nhau về nép trong cung đàng, cho tuổi buồn ngày xưa tha thiết yêu anh, cho ngày tháng dài trong nhung nhớ giờ vỡ tràn lênh láng.
Tôi lẳng lặng đi trước Phong nữa bước ra piste, trong mắt tôi rõ đầy hình ảnh Phong phiêu bạt ngay trong dạ vũ, nụ cười chàng vẫn còn khinh bạc, đôi mắt vẫn còn xa xăm. Tôi tưởng với tháng ngày yên ấm no đủ bên chồng, tình yêu đầu tiên chắc đã tan bạỵ Bây giờ tôi lao đao, bây giờ tôi ngây ngất. Tôi ngủ yên trong hạnh phúc bình thường và chợt thức dậy bừng bừng sôi nổi vì đôi mắt Phong.
Phong nhẹ nhàng ôm lưng tộị Nhẹ nhàng giữ lấy tay tôi bước đi mềm lướt trên cung đàn cho từng bước lâng lâng xa chồng, cho từng phút một dần quên mình một kẽ mang gông. Phong thấp giọng:
-Không ngờ được gặp lại Trang ở đâỵ
Phong cười buồn:
-Anh được phép gọi Trang như ngày xưa chứ?

Tôi chớp mắt:
-Em khác ngày xưa nhiều lắm saỏ
Phong lắc đầu:
-Trái lại thì có, anh tưởng gặp em qua dáng dấp mệnh phụ, anh đi tìm những người đàn bà, đàn bà một tí, không ngờ em vẫn mi nhon như xưạ Em dở quá, có chồng rồi trông như học trò thế này, dở thật.
Chàng nhấn mạnh:
-Còn tệ hơn sinh viên nữa, đáng nhẽ em phải bới tóc cao, trét phấn son và hột soàn đầy người
Tôi ngượng ngịu:
-Em không quen.
Chàng mỉm cười:
-Hạnh phúc không?
Tôi gật:
-Cũng như anh, như mọi người
-Như anh sao được, em biết giờ anh làm gì không?
Tôi lắc đầu phong nói tiếp:
-Anh làm tới binh nhì rồi nhé, oai không?
Tôi gật:
-Oai chứ, thời giờ lính là nhất.
Chàng vẫn cười:
-Anh tự cười thầm anh, nghe tin em ở Đà Lạt đi phố anh cứ nhóng mắt tìm một bà mập mập chút, ai ngờ em gái anh vẫn lí lắc thế này dở dở quá.
Nụ cười chàng vẫn như ngày xưa, nữa mỉa mai, nữa thương đời Tôi đi theo tay chàng diù dặt, tôi thở gần chàng và tay trong tay Chưa bao giờ gần nhau như hôm nay Cám ơn những người từ phương xa bên kia chân trời dở ra trò khiêu vũ cho tôi được mỗt lần quấn quít bước chân chàng.
Nhạc hồng Tango ơi, xin dài lê thê mãi xin đèn mờ ngàn năm vẫn mờ để tôi gục trên vai anh mà chồng không thấy, để tôi bóp nhẹ bờ vai gió sương của chàng. Tôi kín đáo đưa mắt nhìn Thịnh. Chàng đang nói chuyện với người bạn, đôi mắt hờ hững nhìn sau lưng tôị Đôi mắt bí ẩn và kín đáo khôn lường, gương mặt bình thản như mọi ngày, buồn vui như nhaụ
Một lần đó thôi, với nhạc chập chùng với bước mê say và kỷ niệm đẹp như ngàn ánh sao, và hạnh phúc êm ái như cung đàn khi nhảy với người tình đầu tiên. Dần dần tôi quên mất Thịnh, tôi quên rằng tôi đã có chồng trong vòng tay chàng êm ái, dưới tia nhìn ấp ủ, tôi hoàn toàn là con bé Trang si tình ngày xưạ

Thỉnh thoảng bắt gặp đôi mắt Thịnh tôi ngập ngừng quay đị Tôi bâng khuâng hối hận. Đời cho tôi thành người đàn bà gian dối ngoại tình ngay trước mặt chồng. Nhưng chưa bao giờ tôi hạnh phúc như đêm nay, chưa bao giờ nhảy với ai lênh đênh như với chàng, tôi xưng em với Phong ngọt lịm hơn dường, như từng xưng em với chồng. Phong trầm giọng, tiếng nói êm và dịu:
-Em y hệt như ngày xưạ
Tôi mỉm cười:
-Mấy tháng đây xa xôi gì mà anh dùng chữ ngày xưa hoài vậỷ
Phong gật gù:
-Có nhiều người đàn bà chỉ xa cách mấy tháng đã không còn là người đó nữa, với em thời gian vô nghĩa rồi Trang ạ. Bây giờ nhìn em cười anh cũng vui y như ngày nào ở huế, nụ cười hiền như tiên.
Tôi chúm môi:
-Em mà hiền?
Chàng gật:
-Hiền chứ, giá anh có em làm vợ hỉ?
Tôi ngước mắt:
-Tại ai anh biết không?
Chàng thở dài:
-Chẳng lỗi tại ai cả, tại số anh nó không ra gì, em hạnh phúc không, nói cho anh mừng đị
Tôi nheo mắt:
-Hình như anh hỏi em câu này rồị
Chàng gật:
-Anh biết, nhưng anh cứ hỏị
Tôi buộc miệng nói thật khẽ:
-Em vẫn nhớ anh, khó quên nhau quá.
Chàng thì thầm:
-Anh cũng vậy, nghe em lấy chồng anh vừa mừng vừa tiếc, vừa vui vừa buồn.
Tôi chu môi:
-Vừa ghét vừa thương nữa chứ.
-Không ghét nổị
Tôi hỏi:
-Sau vụ đó anh đi đâủ
-Anh về Huế rồi biến động xảy ra, đưa anh vào lính.
-Anh đi lính thật?
Chàng cười:
-Bộ em tưởng anh đùạ

Chàng vừa dìu tôi đi trong tiếng nhạc bập bùng, vừa thò tay vào túi móc thẻ cho tôi coị
-Tin chưả Binh nhì như ai chứ dỡn sao, biết anh đóng lính ở đâu đầu tiên không? U Minh, trời ơi! Nhớ em kinh khủng, xứ gì lê thê dằng dặc.
Tôi nhìn ảnh Phong trong thẻ bọc nhựạ Tóc hớt cao trụi lủi, áo lính nhẫn nhục:
-Ai biểu anh, ngông cho lắm vào, đàn ông Việt Nam đáng kính đàn ông Việt Nam đáng phục hơn mọi người, học một đàng, làm một nẻo, vẫn cười tươi bằng mắt, vẫn hiên ngang làm ngườị
Phong cười nhẹ:
-Không làm người thì làm gì giờ cưng?
Tôi xa vắng:
-Bộ anh không buồn?
-Buồn có lợi gì đâu em?
Tôi đăm chiêu, bàn tay ấn xuống trên vai chàng, hai mắt ngước nhìn đắm đuối:
-Anh không đi đúng con đường anh ước mơ, tương lai đã không như anh nghĩ, phải hồi nhỏ đi học, lớn lên vào đại học anh định đi lính không?
Chàng mỉm cười:
Đĩ nhiên là không.
-Thấy chưa, anh định một nẻo, nó đi một đàng, em mà như vậy em uất lên mà chết.
-Thế em định gì nàỏ
Tôi long lanh mắt:
-Em ấy hả? Em là con gái em lớn lên đi học, chờ chồng rước đi yên làng yên xóm, yên mẹ yên chạ
-Thế thôỉ
Đĩ nhiên, anh biết rồi còn giả vờ. Anh này, em mơ anh làm gì anh biết không?
Chàng tò mò:
-Sao nói anh nghe coị
-Em thích anh làm tổng trưởng.
Chàng nửa đùa nửa thật:
-Đã có lần người ta mới anh làm tổng trưởng giáo dục.
-Trời ơi hách thế đúng rồi đó, để làm gì biết không? Để nghiên cứu xem đất nước mình trong tương lai cần phát triển về cái gì, và hướng nền giáo dục mình theo đó sử dụng mọi người đúng ý nguyện và khả năng của họ vẫn hơn chứ anh. Thấy anh miệt mài học bao nhiêu

năm giờ đi lính em buồn cười quá. Sức mấy anh đánh trận hay bằng lính dù.
Chàng thì thầm:
-Sắp hết bản nhạc rồi em ơi, nói chuyện tụi mình đi em…
Tôi ngậm ngùi:
-Noí gì bây giờ anh?
-Em hạnh phúc không? thịnh dễ mến không?
Tôi gật:
-Đáng kính lắm.
Chàng cười buồn:
-Anh mừng.
Trở về bàn với Thịnh, tôi không dám nhìn thẳng mắt chồng, tôi gian dối nhìn mơ hồ ra piste, nhìn mông những bức tranh trên tường. Đà Lạt mới có những lò sưởi bằng gạch đỏ thẫm, mới có những trần nhà không cánh quạt trần và đà lạt cho tôi ngồi vo vai vòng tay, đắm đuối dấu kín vẫn là đắm đuối, dõi theo bóng Phong. Tôi giữ nét mặt nghiêm lạnh, nhưng tôi không thể không nhìn Phong góc tối bên kia Mỗi lần Thịnh quay đi là một lần tôi đắm đuối tìm Phong để trao nhau một tia nhìn thầm kín. Những bản luân vũ mờ quay ta thiết, những khúc slow buồn nhức cả tim, tôi vẫn ngồi im bên chồng, Thịnh biết hay không tôi không rõ, tôi thấy chồng tôi bình thản như bao giờ, đôi mắt lặng lờ sau vòng kính trắng, nụ cười châm biếm , nụ cười xạ
Tôi ngán sự im lặng khó hiểu của Thịnh nên đành xích tới gần:
-Anh không nhảy đị
Thịnh cười:
-Hình như em không thích nhảy với anh. Tụi mình biết nhau quá rõ nên em hết tò mò.
Tôi cắn răng:
-Anh nói gì kỳ quá, mình nhảy với nhau hoài người ta cười, anh phải nhảy với bà này bà kia chứ.
Thịnh nhìn thẳng mắt tôi:
-Em khuyến khích anh?
Tôi nhìn ra xa:
-Lịch sự tối thiểu phải như thế, kẻo em mang tiếng giữ chồng bo bo như mấy bà lấy chồng muộn, sợ xuân sắc mình đã phải giữ chồng hơn giữ mả tổ.
-Ghê nhé, còn em, em không sợ mất nên không giữ, em còn trẻ quá đi với anh không ai tin em là vợ anh cả, em yên trí lớn phải không?
Thịnh chợt nhíu mày:
-À anh quên, phải anh Phong là bạn cũ mà vài lần em nhắc tên

không?
Tôi đành gật:
Đạ hồi học ở Huế em quen anh ấy
Thịnh lơ đãng:
-Anh ấy trở lại kìa
Tôi nghe thắt trong ruột, chẳng lẽ Phong mời tôi nhảy với chàng nữả Nhỡ Thịnh từ chối thì saỏ Vào phòng nhảy đàn bà lệ thuộc đàn ông hoàn toàn, mấy ông Tây ngơ ngơ vậy mà khôn dữ.
Phong nghiêng người chào Thịnh chào tôi rồi bất ngờ đi thẳng ra cửạ Tôi đau đớn dù không hiểu tại sao mình lại đau đớn, mặc Thịnh trầm ngầm, tôi nhìn theo vai áo của chàng, bộ vét xám bờ vai hơi nghiêng, bước đi bình thản, còn gì nữa không mà sao tôi yêu chàng mãi như thế nàỵ Có chồng sang, chồng giàu tôi vẫn chưa nguôi thương nhớ chàng, tôi vẫn nhói lòng thắt tim khi phải nhìn lén sau lưng. Không thể được, Thịnh đáng kính, Thịnh cao thượng, tôi phải yêu chồng mãi mãi, phaỉ làm một người vợ chung trinh suốt đời, tôi chỉ có quyền nghĩ đến Thịnh thôị Đời một người đàn bà có hơn một người đàn ông là bắt đầu gian nan bắt đầu chụp lặn.
Đừng nghĩ đến Phong nữa, hay có nghĩ đến đừng xôn xao đừng sôi nổị Quên người ta đi phong là chồng của Lan chi cơ mà, bao nhiêu tiền kiếm được chàng đem về dâng hết cho Lan Chi như Thịnh đã đưa cho mình trọn cả số lương hàng tháng không thiếu một cắc. Tiền là giấy thật đó, vô nghĩa và bấp bênh, hôm nay tờ năm trăm còn là tiền, ngày mai có thể là giấy lộn gánh hai thúng đem đổi lấy gạo nhưng tiền là vật chứng minh cho người ta tin nhau kể cả vợ chồng lẫn con cáị
Chàng yêu nhạc Tango, như yêu mà hồng trên má con gái Huế Đông phương huyền hoặc, chàng yêu bước nhảy tango kiêu sao của phương tây xa xôị Chàng ngồi trầm tư nhìn khói thuốc bay để đợi tango mới đến dìu tôi nhảy, mới cười buồn nghiêng phiến tóc giờ bớt bồng bềnh như thưở thư sinh xưạ Để bây giờ tôi lạnh, để bây giờ tôi hết dám nhìn thẳng mắt chồng. Tôi không quen nói dối, gian dối khổ hơn bị gian dốị
Từ một con bé nhà nghèo tôi nhảy lên làm bà giáo sư. Tôi no ăn, đủ mặc, tôi hết phải toan tính từng đồng bạc cắc, tất cả nhờ ơn chồng, suốt đời tôi làm nô lệ cho Thịnh, trả chưa hết ơn cao ơn dầy của Thịnh. Buổi sáng tôi hết nhịn quà. Buổi chiều tôi ăn cơm Tây, dễ gì tôi bỏ được Thịnh?
Đừng nhắc nhở Phong nữa Trang, mày ngu dại đã mhiều phen rồi, đàn bà hay bỏ mồi bắt bóng, hạnh phúc không đến hai lần, trượt dịp

may bất hạnh mãi mãị
Thịnh trầm giọng:
-Em nghĩ gì đó?
Tôi bàng hoàng:
-Gì cơ anh? Không, em có đói đâủ
Thịnh bật cười:
-Em trẻ con thật, bộ đói sao anh hỏi nghĩ gì đó là nghĩ ra đóỉ
Tôi ngượng ngịu:
-Tại anh đó, em đang mải nghe nhạc, hỏi bất tử ai mà nghe nổị Xin lỗi anh vậy nhé.
Thịnh nghi ngờ:
-Em sao thế, nụ cười em gượng gạo làm sao ấy, mệt hở? Thôi lần sau thú thật em yếu sức với anh đi nghe, mới sơ sơ vậy coi bộ đã đừ rồị
Tôi nguýt dài:
-Thôi đi lại nghĩ bậy rồị
-Không được, phải thay đổi quan niệm đi chứ, chuyện vợ chồng quan trọng nhất em cho là chuyện bậy, hỏng quá.
-Em không cho là bậy, nhưng kỳ thí mồ.
-Sao lại kỳ, bộ em không thích? Em không cảm thấy gì hết, coi chừng em đau đó.
Tôi hất tay Thịnh:
-Thôi đi tướng ơi, để em nghe nhạc với chứ.
Thịnh cười nhẹ. Trí thức vốn lẳng ngầm, vốn chơi ngông trong phòng bù cho những lúc phải đóng vai đạo mạọ
Tôi không muốn nhắc đến Phong nữa, nhưng càng không muốn nhắc bụng tôi càng nhớ nôn naọ Đêm nay anh đi đâu, chắc một ình trên những cơn dốc đầy gió đầy hương thơm hoa lan. Điếu thuốc nào cho anh nguôi quên tháng ngày cũ? tại sao anh bỏ về giữa chừng dạ vũ, sao anh chỉ nhảy với một mình em? Sao anh vẫn như ngày xưa dù đã vào đời lính. Mi mắt tôi cay cho hai giọt nước mắt thầm lăn xuống. Muốn quên anh để thương anh hơn, muốn lạnh lùng để xót xa hơn. Đêm nay em về trong tay chồng, căn phòng có chăn bông dầy, có gối êm, có nước hoa thơm để ngủ mà quyến rũ chồng em ôm em thật chặt mà dìu chồng về chốn cao lâng lâng. Đêm này em về, rúc trong ngực hồng gỡ kính cận cho chồng, nên một với chồng. Còn anh, anh một mình lang thang xứ này lạnh lùng xứ này không chăn nào ấm bằng chăn thịt. Tội nghiệp cho anh và cũng giận hờn cho anh. Đêm nhiều sương mù nhiều hiu hắt cho anh đi một mình, hai tay trong áo, một mình tỉ tê với điếu thuốc thơm, một mình

cảm nghe hơi thở mình, cho anh leo dốc, cho anh xuống hồ một mình, em về em rúc nách chồng em yêu chồng để gian dối, để đền tội để ăn năn. Em về em có vòng tay Thịnh ấm, anh về ôm lấy thân anh phong trần cô đơn.
-Noí gì lầu bầu trong miệng vậy, rủa chồng hở?
Tôi lắc đầu:
-Hôm nay anh la em hoài
-Anh la em bao giờ, đàn ông như anh đời nào dám la vợ nhỉ? Tan cửa nát nhà người ta cười vaò mũi anh chứ cười aỉ
Tôi ngồi im. Phong đi rồi dạ vũ mất vui lòng mình lạnh tê đi được, đã bảo đừng nhớ Phong nữa, sao tôi cứ nhớ hoài, nhớ liên lỉ không nguôị
Thịnh ngồi vắt chân hút thuốc vặt, đuôi mắt nheo lại nụ cười mím chi, chàng để tôi nhảy với Phong và chàng ngồi lại với bạn bè. Tôi muốn chàng nhảy với bà này cô kia cho Phong dễ dàng mời tôi ra piste nữạ Thịnh khôn thật, Phong đành về không.
Khuya đêm trở về nhà, xe Thịnh bò êm trên mặt đường lành lạnh, mặt hồ soi bóng đèn vàng vọt, gió lạnh đầy ắp. Thành phố là cái máy lạnh khổng lồ để nhìn bất cứ người đàn ông nào một mình co ro trong áo lạnh, tôi cũng nghĩ đến Phong.
Cánh cửa cuối cùng cài chặt lại Căn phòng ấm hẳn lên. Tôi ngồi thừ người trên ghế êm không buồn thay áọ Thịnh mở tủ lôi áo ngủ đem đến cho tôị
-Thay áo đi em, muộn rồi đấỵ
-Lạnh thấy mồ cởi áo ngại quá.
-Bộ để nguyên áo dài đi ngủ?
Tôi ôm hai vai:
-Rét ghê anh nhỉ?
-Anh thích đàn bà ở Đà Lạt, mắt môi đều tình da êm da ấm nhất là giữa hai đùị
Tôi nhăn mũi:
-Hồi đi học em cứ ngỡ mấy ông thầy không bao giờ dám tán gái chứ, ai ngờ còn ghê hơn người thường nữạ
-Anh là người thường đấy chứ.
Tôi vẫn lười biếng để nguyên áo dàị Thịnh bước tới định cởi giúp tôi mỉm cười:
-Thôi tướng ơi, để mặc em chẳng có dại đâụ
Thịnh cười trừ leo lên giường đọc sách. Thịnh không thể ngủ nếu thiếu sách, phải đọc một cái gì Thịnh mới ngủ ngon được.
-Hồi chưa có em, mỗi tối anh đọc chừng hai giờ có khi hơn. Bây giờ

em là quyển sách kỳ thú nhất, nên anh chỉ đọc chút chút thôị
Tôi tròn mắt:
-Em là quyển sách của anh?
-Đúng rồi, hôm đầu tiên anh đánh vật với em mới mò ra đường, gian khổ quá phải không? Dần dần anh đọc dễ hơn, trơn tru hơn và thú vị hơn.
-Mai mốt cũ đem bỏ vào thư viện.
-Một chỗ danh dự nhất, sách càng cũ càng quý em không biết à?
-Em không thích làm một quyển sách cũ đâu, em thích mớị
-Mới khó đọc, khó hiểụ
-Bộ hôm mới anh không thích.
-Thích chứ, nhưng đổ mồ hôi, vào đây em, ngồi làm gì ở ghế đó.
-Đêm nay em ngủ một mình ở ghế nàỵ
Đỡn không.
-Nói thật đó.
-Tại saỏ
-Tự nhiên em thích, ngủ chung hoài mất tự nhiên quá.
Thịnh mỉm cười:
-Cũng đượ̣c, tùy em anh không ép.
Tôi quay mặt đi làm mặt giận. Tôi nằm co trên ghế một lúc sau Thịnh gấp quyển sách:
-Làm thật đó à?
-….
-Lạnh chết cưng ơi, anh nhường chăn cho em nàỵ
-…
-Ma nhát rán chịu nghe, anh ngủ đâỵ
Tôi co người thêm một tí nữa, tự nhiên lại giận chồng, rồi giờ nằm co rọ Nước mắt tôi trào ra từ lúc nào ấm ức trong cổ. Thịnh mò đến:
-Cưng sao tự nhiên giận anh?
Tôi để tay chàng xuống:
-Ai thèm giận anh.
-Đi vào ngủ.
-Vào đâủ
-Giường của tụi mình.
-Em không chịu đậụ
-Anh sẽ làm em chịụ
Và Thịnh làm thật, cuối cùng tôi cũng để Thịnh bế lên giường, ôm lấy tôi, cái chăn ấm nhất dễ mê nhất là chồng của mình, đừng mơ tưởng hão huyền Trang ơị
Buổi sáng Thịnh băng qua vườn sang thăm bà cô ruột của chàng bị

đau nhẹ từ chiều hôm quạ Ngôi nhà rộng con cái đông của cô mỗi đứa một phương. Gia đình Thịnh danh gia thế tộc, con trai học ngoại quốc, con gái lấy chồng sang. Thịnh không quý tiền, không cầm làm tiền, vì từ nhỏ tới lớn chàng chưa biết khổ.
Từ nhà cô chàng sẽ đi thẳng lên Viện dạy liền bốn giờ Triết. Tôi rãnh rỗi đi ra đi vào bên trong cửa kính. Đàn bà lấy chồng giàu là an nhàn thơ thới, mẹ nói không sai, gặp Thịnh là trúng số cặp bảy rồi đó con.
Tôi khoác thêm áo lạnh thẫn thờ xuống dốc, dưới kia là mặt hồ lảng đảng khói sương lêm đêm hoa tím, bên kia là ngọn đồi cỏ xanh êm như phiến nhung. Núi đồi chập chùng im lìm bao bọc lấy một cánh hồ rộng với sương mù với gió hắt hiu, Hồ Xuân Hương đa tình hiện thân nơi đây cho từng cặp nhân tình đi sát vào nhaụ Mười giờ sáng rồi, trời còn nắng lụa, thứ nắng phơn phớt vàng vừa đủ làm hồng má con gái thơ ngâỵ Mười giờ sáng trời vẫn là khói lá sương.
Tôi đứng dưới một gốc cây, kéo cầm trong tay như mọi ngày, sáng nào tôi cũng lang thang đi kiếm hoa về chưng bàn ngủ. Thịnh thích phòng ngủ phải có vài bông hoa tươi, vài giọt nước hoa trầm và một ngọn đèn vàng. Anh chàng mê màu hoàng đồng áo quần xe cộ cái gì cũng màu hoàng đồng hết.
Chiếc Honda phóng tới, tôi trố mắt nhìn Phong gọi chới với:
-Anh Phong, anh Phong.
Phong ngừng xe:
-Có duyên thật, anh đi kiếm em, lù lù đứng đây, trời chưa ghét anh.
-Tại Đà Lạt nhỏ.
-Ừ đẹp quá nên nhỏ quá, em đi đâu đó?
Tôi dơ cái kéo:
-Đi cắt hoa, nhà em đây này…
Phong đưa mắt nhìn ngôi nhà cười nhẹ:
-Haí hoa bắt bướm em hạnh phúc thật, an nhàn thật, người ta đói khổ, người ta chạy loạn, em đi cắt hoa, nhất em rồi đấy nhé.
-Anh nói tiếng bắc bằng giọng Huế nghe vui quá.
-Mình đứng đây có bất tiện không em?
Tôi nhìn sang toà nhà bên cạnh nói:
-Mời anh vào nhà em chơi vậỵ
-Có ai ở nhà không?
-Một con bé giúp việc, Thịnh dạy trên Viện.
Phong nhìn quanh:
-Ấm cúng quá nhỉ?
CHàng ghé mắt nhòm phòng ngủ:
-Nơi thiêng liêng…

Tôi mời Phong ngồi ghế, mời Phong tách trà nóng, chuyện trò vu vơ đi chơi một vòng với Phong, trời ơi thơ mộng phải biết, tình phải biết. Đà lạt thiếu gì nơi ươm đầy tình ái, thiếu gì nơi nung nấu tình yêu nhưng mình đã có chồng, chồng mình đáng kính và đáng yêu
Gặp người yêu cũ trong nhà chồng nhạt nhẽo gượng gạo như khách lạ. Tôi lúi cúi cắm hoa, Phong ngồi bên kia cười thật buồn:
-Em đi ra đi vào phòng ngủ, bếp, phòng khách rồi phòng ngủ. Thịnh tu bảy kiếp mới được em, em là người đàn bà đẹp nhất khi ở nhà, hiếm lắm đấy nhé, ở nhà em đẹp gấp ngàn lần ngoài đường, thường thường đàn bà khác họ chỉ đẹp ngoài đường.
Tôi chớp mắt:
-Anh nịnh em rồi nhé, em chả có tin đâu
-Anh làm gì có quyền đó, anh nhận xét thôi đấy chứ, bộ Thịnh không khen em đẹp?
Tôi lắc đầu:
-Không, chồng khen vợ đẹp là dại Thịnh bảo thế.
-Đẹp phải khen chứ.
-Đẹp bằng chị Lan Chi không?
Chàng nghiêm mặt:
Đẹp cô đi, nói nhảm không.
Lại im lặng, yêu nhau trong cảnh này cũng đành phải im. Một lúc sau tôi ngập ngừng:
-Buổi chiều anh chờ em ở nhà thờ nghẹ
Phong sáng mắt:
-Thật không? Em dám không?
Đám, mình có làm gì bậy đâu, em cần nói chuyện lâu với anh một chút.
Phong đứng lên
-Anh về nhé.
Nhưng đã trễ rồi, Thịnh dừng xe trước hiên cười nhạt bước xuống, tôi chạy ra đón chồng:
-Có anh Phong hôm qua đến thăm đó anh.
Thịnh bình thản:
-Thế hở?
-Bạn cũ của em ở Huế đó anh.
-Thế hở?
-Anh ấy ngồi chờ anh đó.
-Quý hoá quá hở.
Tôi mím môi nhưng vẫn phaỉ cười thật tươi:
-Anh dạy về sớm thế?

-Em thích anh về muộn?
-….
Phong đứng lên, hai người đàn ông bóp tay nhau trước mặt tôị
Phong cười và Thịnh cũng cười! Tôi mê đàn ông, yêu đàn ông vì họ bí mật không cùng, vì họ cười không hở miệng, vì họ nói không hết lời, vì họ trầm trầm u tối!
-Chào anh, tôi ghé thăm xem chị có cần nhắc chi về cụ ở ngoài ấy không, ngày mai tôi ra Trung.
Thịnh lịch sự:
-Mời anh ngồi chơi đã, anh biết cụ tôi ngoài Đà Nẵng?
Phong gật nhẹ, Thịnh hỏi:
-Lúc này hình như anh hết làm phụ khảo ngoài đó rồi
Phong mỉm cười:
-Tôi động viên anh ạ.
Quay sang tôi, Thịnh nói:
-Em ngồi nói chuyện, anh vào thay áo chút xíu, xin anh cứ tự nhiên chọ
Thịnh quay lưng đi tôi nhìn theo chồng rồi nhìn Phong. Cái gì rần rần trong người, cái gì tê tê hai mông cái gì nhức nhức hai lòng bàn tay! Không khí nặng không khí đầy! Tôi ngước cổ ngáp nhẹ một cái cho đỡ nghẹt.
Phong cũng hơi khựng người, chàng nhìn một bức tranh, Thịnh trở ra ngồi xuống ghế:
-Nhà tôi nhắc đến anh luôn, đi lính vui không anh?
Phong đưa mắt nhìn tôi:
-Cũng vui buồn lẫn lộn anh ạ.
-Nhà tôi vẫn mong hoà bình mau đến để anh được ra lính đấy chứ.
Tôi nhìn Thịnh không biết chàng muốn gì, Phong cười:
-Cám ơn anh ,anh vẫn đi dạy đều
Thịnh phì phèo điếu thuốc:
-Bởi vậy bà xã tôi chê đời buồn đời nhạt. Bà ấy mê cái gì sôi nổi, cái gì bấp bênh.
Ngôn từ hai người cứ thế đều đều tiếp diễn. Lịch sự nhưng nhạt. Tử tế nhưng gai góc. Phong ngồi một lúc cho phải phép rồi đứng lên kiếu từ:
-Xin lỗi đã phá rầy anh chị ít phút.
Thịnh nghiêng người:
-Không sao, thỉng thoảng khi nào tôi có nhà mời anh ghé chơi cho vui
Năm chữ ‘khi nào tôi có nhà’ Thịnh dùng làm tôi và Phong đều đỏ mặt. Phong về cả giờ, mặt Thịnh vẫn lạnh tanh như đồng, nụ cười

thấp thoáng, nhưng không nói Thịnh đọc sách chờ cơm, ăn cơm xong đọc sách chờ ngủ. Tôi nằm một bên như không có, quay mặt ra với chồng, chồng chúi đầu yêu sách, quay mặt vào tường chồng lặng lẽ thở rạ
Tôi chờ đợi bàn tay phù thuỷ của chồng ra ơn tha thứ. Tôi chờ đợi phiến môi của chồng rà mềm trên gáy Không đêm nào không cám ơn nhau, giờ chàng đeo kính đọc sách, điệu này đọc suốt ngày đọc suốt đêm.
Tôi vờn tay rồi lồng nhẹ vào chân tóc chàng. Thịnh hất tay tôi, giọng thật sắc:
-Nhớp!
Nước mắt tôi rơi xuống, tôi nghẹn ngào nhìn chồng. Thịnh nhắm mắt lại vứt quyển sách xuống, tháo kính đi, vắt tay ngang trán, chàng ngủ, giấc ngủ vờ nặng như hình phạt.
Tôi đi ra, tôi đi vào, chồng tôi vẫn nằm im như cái xách, ngồi xuống bên chàng, hay bỏ đi, với chồng vẫn là không không. Càng lúc tôi càng nhớ Phong hơn, day dứt và khổ sở vì chồng tôi càng xúc động bởi tình yêu nhẹ nhàng mơ hồ của Phong.
Suốt buổi chiều Thịnh không nói một lời với tôi ngoài chữ nhớp cay chua đó. Suốt buổi chiều tôi đeo tấm thân nặng nề tội lỗi lết ra lết vào dưới đôi mắt nghiêm khắc của chồng. Đôi mắt Thịnh mím lại khi cười nhạt. Đôi mắt Thịnh hả hê khi hành tội tôi bằng sự im lặng dai lê thê của chàng. Chàng phạt tôi và không cho tôi biện hộ. Không hỏi tội mà chỉ phạt. Nếu chàng đừng im lặng, chàng la, chàng hét có lẽ tôi cuống cuồng quên cái hẹn với Phong, đằng này chồng tôi cao tay quá, chàng tu thành tinh rồi, chàng im lặng hàng mấy tiếng đồng hồ nên tôi được đà lặng lẽ bỏ đị Tôi đánh phấn hồng phơn phớt má, tôi kẻ mắt xanh tô mi đen, Thịnh vẫn ngồi như pho tượng trầm tư mặc tưởng, cho anh trầm tư cho anh suy tưởng, tôi đến với Phong, tôi cần thở, không khí nặng quá, phổi tôi sắp nghẹt.
Tôi chờ thịnh chạy ra ôm giữ lấy tôi lại Không chàng vẫn cúi xuống quyển sách. Người đâu có người lì thế. Mới bắt gặp vợ tiếp đàn ông trong phòng khách đã ghen chết người thế này, điệu này gặp vợ trong phòng ngủ với đàn ông chắc biến thành đá.
Tôi phăng phăng trên những bực đá xuống đường. Điệu này chắc chồng mình im lặng cho đến tận thế đâỷ Phong ngạc nhiên khi thấy tôi bước xuống xe:
-Anh tưởng về không rồi chứ, anh chờ cầu may thôị
Tôi mỉm cười:
-Thịnh mãi đọc sách, nên em đi dạo với anh một vòng cho đỡ buồn.

Phong gật gù:
-Có nghe danh Thịnh vua mê chữ.
Tôi cười:
-Liều với anh một bữa xem saỏ
Phong e ngại:
-Đừng ẩu Trang, kiếm chỗ nào kín đáo ngồi nói chuyện chút rồi về.
Tôi nheo mắt:
-Sao anh còn chờ em?
-Vì anh yêu em.
Tôi nhìn quanh, không gặp ai quen của chồng, Phong kêu taxi đưa tôi đi xạ Quãng vắng nào cũng là cảnh đẹp trùng trùng núi cao, lớp lớp rừng xanh đậm. Ngôi chùa cổ nằm trên đỉnh đồi, con dốc đứng sừng sững những cổng gỗ sơn đỏ thiếp vàng. NGồi đây tôi và Phong nhìn sang ngôi chùa bên kia thung lũng. tiếng chuông chùa buồn ngân vang xa xa, mái ngói cong cong, ẩn hiện trong lùm cây xanh xao huyền thoại như đường cong tuyệt vời những vị sư nữ trẻ, má cũng hồng môi cũng tươi, đêm đêm ngủ trong đó, dấu kín nhan sắc trong áo tu trì. Tôi dơ tay chỉ:
-Anh thăm chùa sư nữ đó chưả
Phong gật:
-Rồi, mê luôn.
-Mê hả, mắt bồ câu hay mắt lá răm.
-Mắt lá răm, đi tu mà mắt lá răm, trời ơi tuyệt.
Tôi nhìn sang bên đó:
-Mai mốt thất tình em cũng làm sư nữ tụng kinh ở đó.
Phong cười:
-Em mà thất tình?
-Biết đâu ngày mai Thịnh bỏ em, biết đâu được.
-Sao không làm bà sơ?
Tôi nhún vai:
-Tu bên em khó lắm, thất tình họ không nhận đâu, bộ cứ chồng bỏ thì làm sơ được? Mấy bà mẹ khó lắm anh ơi, em làm sư nữ mắt lá răm kìa, thỉng thoảng anh lên thăm.
Phong cười:
-Anh cũng cầu cho Thịnh bỏ em để anh rước về tu ở nhà anh, anh làm sư cụ, em làm sư bà.
Tôi nhăn mũi:
-Loạn nhỉ, tu kiểu đó ai tu chẳng được.
-Khó lắm em ơi, ai biểu em ai tu chẳng được.
Phong chợt buồn:

-Sáng nay gặp em vừa mừng vừa buồn.
-Sao thế?
-Em hạnh phúc quá.
-Cám ơn anh.
-Sao lại cám ơn?
-Được người ngoài tưởng mình hạnh phúc, vui chứ.
-Hôm nay coi bộ cay đắng quá.
-Buổi chiều đẹp.
-Thung lũng đẹp.
-Em đẹp.
-Mắt anh đẹp.
Chàng lắc đầu:
-Đừng khen đàn ông đẹp, anh chúa ghét đàn ông đẹp trai
Tôi cười:
-Anh xấu
Chàng gật:
-Được.
Chàng vuốt tóc tôi:
-Điều anh cảm động nhất là em vẫn như ngày ở Huế, em vẫn là Tố Trang thuở đó, nhiều lúc anh quên biến em đã có chồng.
Tôi thú tội:
-Em cũng vậy nữa, nhiều lúc em sống, em hành động như thể em còn là con gái
Chàng than thở:
-Cố mà giữ được tâm trạng đó vì như vậy em sẽ xinh xắn và trẻ rất lâu, đêm qua thằng bạn cứ tra anh hoài
-Tra vụ gì kiả
-Nó thấy anh nhảy với em, cứ theo hỏi anh cô bé naò xinh thế, quen ở đâu thế? Nó hỏi anh em của mày học đệ mấy rồi
-Anh xạo không?
-Thật chứ, có bao giờ anh nói dối em dâu, anh đùa đuà bảo em là mệnh phụ, nó không tin.
Tôi thở ra:
-Họ hàng bên chồng chê em gầy, chê em khó có con đó.
Chàng quay nhìn tôi:
-Độ này em mập nhiều đó chứ, coi bộ Thịnh có tay nuôi vợ?
Tôi gật:
-Tẩm bổ cho vợ suốt ngày
Chàng nhăn mặt:
-Để hành hạ em.

Tôi lắc đầu:
-Em khen chồng đấy nhé, em không nói xấu chồng đâụ
Chàng thở ra:
-Nãy giờ em nhắc người ta hơi nhiềụ
Tôi cười buồn:
-Để nghĩ mình đã có chồng.
Buổi chiều lặng lẽ trở về, bóng tối đang mon men bò lên từ thung lũng. Tiếng chuông chùa càng lúc càng buồn, đám hoa quỳ vàng rỡ nhảy múa chào tia nắng cuối Chàng bóp tay tôi:
-Anh mơ ước một người vợ như em, nhưng chính anh, anh bỏ mất dịp may cưới em, cờ đến tay không dám phất, buồn thật.
Tôi rụt tay về, ngày xưa chàng cũng bóp tay tôi nhưng tôi lâng lâng, giờ tôi ăn năn giờ tôi ngại ngùng. Ngày xưa ngồi bên chàng không có hố không có tường. Giờ cứ rụt rè giờ cứ bâng khuâng.
Tôi đã yêu Phong. Bây giờ còn yêu nhưng cảm giá thật lạ mặt, thật đã khác xưạ Tôi không đủ can đảm gục và ngực chàng như đã từng rúc nách chồng, dù tôi từng mơ ước điều đó bao nhiêu ngày đêm bơi trong ân ái với chồng.
-Tại anh hết.
Chàng gật:
-Tại lúc đó anh kẹt.
-Giờ anh hết kẹt chưả
Chàng im lặng cài một bông cúc vàng lên tóc tôi:
-Em thanh cao và giản dị như hoa cúc.
-Lan Chi như hoa hồng.
Chàng nghiêm mặt:
-Cấm em cay đắng, đàn bà phải thanh thản hiền hoà, phải lạc quan mới trẻ lâu được, cay đắng mãi mắt em sẽ già, da em sẽ nhăn.
Tôi cười:
-Đến một lúc em phải già đi chứ bộ, bộ trẻ mãị
-Em không già, anh tin như vậy, vì em trong sạch tin người có chồng rồi trông em vẫn như nữ sinh.
Tôi nhăn mũi:
-Cám ơn anh, tối nay chắc em ăn thêm một chén cơm.
Chàng dí trán tôi:
-Vẫn chưa thừa ham ăn, hình như đời em chỉ lo ăn lo ngủ.
-Chứ lo gì nữa, em sợ mất ngủ lắm, cứ ăn được ngủ được là em nhảy như chim, hôm nào khó ngủ một đêm em lo hoảng.
-Hèn gì…
-Hèn gì saỏ

Đa em căng như da con nít, mắt em xanh như mắt tiên.
-Anh thấy tiên chưa mà nói, xí xạo rõ ràng thấy không?
Chàng đứng lên kéo tôi chạy phăng phăng xuống đồi:
-Lâu lâu phải xạo tí chứ, về em, xe bao bắt họ chờ mãi họ chửi chết.
Tôi phụng phịu:
-Đau chân em rồi nè.
Chàng lúng túng:
-Thật hở, có sao không?
Tôi nheo mắt:
-Vờ đó, nhìn anh tái mặt vui ghê.
Chàng cười vang. Buổi chiều đầy gió, buổi chiều đầy hoa:
-Một ngày thần tiên.
-Một ngày để đời
Chàng triù mến ngó mắt tôi:
-Chưa bao giờ anh yêu đời như hôm nay
Chàng ghé tai tôi:
-Anh có cảm tưởng anh trở lại thời mười bảy tuổi với người yêu xinh như búp bê.
Tôi nhói nhói tim, tôi rát hai tai Thịnh cũng một lần nói với tôi như thế:
-Em hiểu tại sao anh nhất định lấy em làm vơ không, vì sự hồn nhiên của em cho anh tìm lại tuổi trẻ một tuổi trẻ bỏ quên trong sách vở. Yêu em như yêu những chuyện tình thơ mộng đọc ngày nhỏ, ngày nhỏ anh lo học hơn lo yêu Đến lúc giật mình thấy ra đã già. Trời thương anh cho anh cô vợ hồn nhiên, nói cười như chim, xinh như búp bê.
Giọng tôi trùng xuống:
-Về đi anh trễ rồi đó.
Phong buồn:
-Có gặp lại em nữa không?
Tôi lắc đầu:
-Đũ nặng tội rồi, đủ ghê gớm rồi, đủ nún đá rồi
Phong thở dài:
-Anh có làm gì em đâu
-Em yêu anh vì thế.
Phong gật:
-Anh biết, nhưng xót xa quá, anh về anh tiếc cho coị
Tôi nhí nhảnh:
-Còn hơn là mất nhau vĩnh viễn, để em có một người đáng kính mà nghĩ đến chứ bộ, anh muốn em già đi vì ăn năn?
Phong mở cửa xe:

-Cũng đành, dám đi ăn với anh không?
Tôi lắc đầu:
-Thôi anh ạ, hôm nào anh mời luôn chồng em đi cho vuị
Phong nhíu mày:
-Mất vuị
-Nhưng đẹp hơn, cao quý hơn.
-Anh bình thường, anh thích là người, không thích làm thánh.
Phong xuống xe khi về đến phố. Tôi không biết phải nói với chàng lời nào đẹp nhất bây giờ.
-Anh về nhé.
-Ừ em về.
Một người đàn ông tiến tới Tôi run sợ nép trốn không kịp, may quá một người bạn của Phong mà không phải bạn thịnh. Họ bắt tay nhau nói hai ba câu rồi ông ta bước vào Thủy Tạ. Phong cúi xuống nói nhỏ:
-Hắn khen em cười hiền như tiên.
Tôi nheo mắt:
-Ông nào cũng nuôi một bà tiên trong đầu, làm như đàn bà em ở Trần này dữ chằng tinh không bằng.
Phong đặt ngón trỏ trên môi, hôn gió:
-Về nghe em.
Tôi dựa lưng vào thành ghế, lặng lẽ cho đến lúc về nhà gặp Thịnh. Thịnh ngồi đợi trước mâm cơm lạnh. Quyển sách vẫn còn trên mặt bàn cái kính vẫn còn trên mắt. Tôi đến trước mặt chồng:
-Anh chưa ăn cơm hả?
Thịnh ngửa cổ im lặng:
-Đợi em một chút em thay áọ
Thịnh đặt kính xuống ngó thẳng mắt tôị Tôi ấp úng:
-Em đi nhà thờ xưng tộị
Thịnh cười nhẹ nhẹ rồi lật dấu tìm trang sách đọc dở. Tôi nện mạnh gót giày rồi, tôi hết chịu nổi bộ mặt lạnh như tiền của chàng.
BỮa cơm qua đi nhạt nhẽo và chán ngắt. Thịnh đánh răng rửa mặt, rôì nửa nằm nửa ngồi trên giường nghe nhạc. Một ngày của Thịnh mãi mãi giống nhau, đúng giờ, đúng qui tắc, đúng vệ sinh, không sai một ly không trật một phút.
Đêm về tôi ngủ co chân co bụng. Bụng đau đau, chồng lạnh lùng. hạnh phúc như bọt nước, như phiến mâỵ
Ngày hôm say Thịnh ráp vào tôi giữa giấc trưa:
-Tại anh ghen, đừng nhớ người ta nữa nghe cưng.
Tôi ứa nước mắt gật đầu:

-Anh im lặng thêm một ngày nữa em bỏ đi với Phong.
Thịnh gục mặt xuống tôi:
-Anh xin, chưa ai làm khổ anh như em, dạy mệt trở về nhìn em cười nói với kẻ khác, giá có súng bắn em một phát ngay tim.
Tôi hết cảm xúc dù cố nhiệt thành. Cố dướn người cố xiết lấy chồng nhưng vô ích, tôi đành nằm thở ra, nghe chồng run nghe chồng mệt nhoài
Tuần lễ sau, trăng mật đã hết. Thịnh giao nhà cho ông gác dan coi, dẫn tôi về sài gòn. Một tuần tôi cố quên Phong cho vừa bụng chồng. Nhưng tình yêu dó mong manh bao nhiêu đẹp bấy nhiêu, lãng mạn bao nhiêu tha thiết bấy nhiệu Bởi chưa hôn Phong, nên Phong thành đẹp, nên tình Phong chất ngất, nên yêu thương dịu dàng.

Bản Tango Cuối Cùng

Chương: 9

Về Sàigòn tôi đòi Thịnh cho đi học lại Gặp Thu Hải cũng là một cách ngoại tình. Gặp Thu Hải để sống như ngày xưa đắm đuối yêu Phong, để vơi nhớ thương hay để nuôi nhớ thương? vẫn không một người đàn ông nào thay thể nổi hình bóng của Thầy trong lòng Thu Hải, dù sàigòn đủ hạng đàn ông giàu sang danh vọng và quỉ quyệt.
Tôi vẫn chưa có con. Thịnh buồn ít, mẹ chàng buồn nhiệu Một điều nói ra không đẹp, nói ra đỏ mặt nhưng tôi hết mọi cảm xúc khi trong tay chồng. Thưở đầu tôi ngẩn ngơ nên cho ân ái vậy là đủ, người ta sao mình vậy Đàn ông chất ngất thế là xong. Với ngày tháng dạy khôn, với những câu thăm dò của Thịnh, càng ngày tôi càng héo hắt. Thịnh đọc sách nhiều hiểu rộng. Thịnh là đủ trò, đủ cách tôi vẫn trơ trơ như phiến gỗ. Nhiều đêm Thịnh nằm ngửa mặt nhìn trần nhà vuốt lưng tôi trần:
-Em có cảm thấy gì không?
Tôi thẫn thờ:
-Không? Hình như mấy người đàn bà khác họ cũng run lên như anh?
Chàng gật:
-Đúng, còn run rẩy hơn anh nữa…
Tôi than thở:
-Em chẳng biết nó ra làm saỏ Suốt đời, em chẳng biết nó là cái gì.
-Mai anh đưa em đi bác sĩ.
Thịnh nhắm mắt:

-Tại sao mấy tháng trước em dấu anh?
-Em có biết gì đâu mà dấu với không dấu, chẵng nhẽ em nói với anh em lạnh như đồng…
Ân ái không no đầy tôi càng nuối tiếc thứ tình yêu sạch như nước suối của Phong. Cầm tay nhau thôi đủ lao đao rồị Gặp hai mắt nhau đủ chết giấc con tim. Thịnh có sách vở để khuây lãng tôi từ ngày lấy chồng, có đầy một nhà sách. Tủ sách đứng lù lù bốn phía căn phòng làm việc của Thịnh, tôi hết mê sách, đàn bà có cái gì đâm chán cái đó. Tôi có chồng giàu chồng giàu, tôi thèm một đời đàn ông phong trần như Phong, để nhớ thương khi xa cách nhaụ
Phong dạy học, tranh đấu vào tù rồi đi lính, đời Phong không một ngày nào giống nhaụ Không một tình yêu nào giống nhaụ
Thỉnh thoảng tôi vẫn kín đáo theo dõi tin tức Phong với nhóm bạn bè của Thu Hải Ngày tháng trôi đi, không biết đợi chờ. Tình yêu giờ là tro là than ngay cả tình chồng.
Buổi sáng tôi chán mỏi chỗi dậy trang điểm sơ sài đi xuống phố. Tôi thèm một đứa con, thèm rõ rãi được. Đi phố để ngắm nhờ con người hay chiêm ngưỡng những bộ áo bé bé ti ti bày trong tủ kiếng.
Ngang qua nhà thờ Đức bà, gạch đỏ tươi uy nghi, đỉnh tháp vút cao thần thánh, những ngọn cây sưởi nắng và đuà gió trên caọ
Tôi dơ tay che ngang mày, nhìn đám đông trước toà nhà cao lớn, có con đường rộng thênh thang chạy thẳng vàọ Có những hàng rào kẽm gai trùng trùng lớp lớp vây quanh.
Tôi nhìn tòa dinh thự, nhìn vòng kẽm gai quây người vào giữạ Linh tính tôi sáng chói, kỷ niệm vừa bốc khói và đôi mắt Phong lại thăm thẳm hiện rạ
Tôi mon men tới gần vòng vây cảnh sát. Người hiếu kỳ nhòm mắt ngó, xì xào to nhỏ:
-Mấy ông sư tuyệt thực mấy ngày nay rồị
Tôi chợt nhói tim lên khi nghĩ đến Phong:
-Mấy thầy với sinh viên tuyệt thực gần một tuần lễ rồị
Tôi chỉ muốn nghe, chỉ muốn nghẹ Thời bây giờ Thịnh dạy khôn tôi chỉ nên ngóng tai nghe, để biết đừng làm, đừng nói, hoạ vào thân.
BIết cũng là quân tử rồi đó:
Thu Hải tất tả chạy ra, tôi hụt hơi gọi:
-Hải, Hải…
Hải đứng lại:
-Sỉu hết rồi, thầy sỉu rồi, để tao đi báo tin bác sĩ.
Tôi lắp bắp:
-Còn Phong, Phong đâủ

Hải ngó thẳng mắt tôi:
-Cũng sỉu rồị
Tôi tất tả đi theo Hải:
-Tao theo mi không rời nữa bước nữa, cho đến lúc nào mi cho tao gặp Phong.
Hải lải nhải:
-Mi còn lo cho Phong nữa sao Trang? Rồi chồng mi, mi quăng đi mô, mi vứt xó nàỏ
Tôi cười buồn:
-Chồng tao để thư viện, giá sách nào đẹp nhất trang trọng nhất.
-Mi không sợ liên lụy à, không sợ hao mòn địa vị bà giáo sư của mi à?
Tôi nhún vai:
-Tao có làm gì đâu, tao đi tìm Phong, này Trang, sao nói Phong đi lính.
Trang hấp tấp:
-Đi lính rồi ra lính bị đầy đi Nhật, thằng cha khùng được phút đi Nhật lại mò về tranh đấu rồi giờ sỉu một đống.
Tôi lẩm bẩm:
-Phong không khùng đâu mị Hải, mi để tao lo cho Phong, mi lo cho Thầy đị
Hải gật:
-Cũng được, mi đứng đây chờ tao năm phút nghẹ
Người ta khênh Phong và Thầy ra xe khi tôi ngồi nép trong xe cứu thương để chờ, Phong nằm thiêm thiếp như người đang ngủ. Giấc ngủ thanh bình hay giấc mê man? Ngủ nữa đi anh, ngủ để quên đời, quên oán hận, quên tự do và quên thân anh.
Tôi vuốt những sợi tóc bết trên trán Phong. Tôi lồng tay từng chân tóc cứng của chàng. Da mặt chàng tái xanh. Tái xanh như mọi người chung quanh tôị Người nước tôi có màu da đẹp nhưng không thể hồng, người nước tôi có đôi mắt đen nhưng không thể khoẻ, người nước tôi có trái tim lớn nhưng thân thể gầy
Từ ngaỳ làm vợ Thịnh sáng sữa bơ trưa thịt bò tối thịt gà, tôi có da có thịt trông thấỵ Người ta hết chê tôi còm, tại mẹ nuôi con với đôi tay nghèo, nên con mới cao thước sáu, mẹ mà giàu chắc con to như đầm.
Tôi cười buồn với Hải:
-Thầy và Phong không nghĩ đến mình, không thương thân mình.
Hải buồn bã gật đầụ Xe cứu thương đưa Phong vào một bệnh viện tư. Con đường có hai hàng cây cao dáng Tây phương, con đường có

sinh viên và ước mộng cao vời hơn núị
Bác sĩ lẳng lặng lo cho Phong, những chai nước biển chảy từng giọt, mùi bệnh viện nghiêm trọng phủ đặc. Tôi ngồi lì bên giường Phong, dù vẫn nghĩ đến chồng ở nhà.
Tôi rưng rưng bóp tay Phong lạnh. Anh nhịn đói một tuần, trời ơi khủng khiếp cho ý chí anh. Em ở nhà, đói một giờ đã chịu không thấụ Bụng anh trống rỗng, ruột anh trống rỗng, tình yêu nước anh chứa ở đâủ Tình yêu em anh cất ở đâủ
Thân thể Phong mỏng dưới lớp chăn bệnh viện, hai mắt vẫn khép kín, nụ cười vắng xạ Thỉnh thoảng Phong mê sảng, hai môi mấp máy, chắc anh đang mơ đến một bữa cơm Tàủ
Tôi lắc đầu nhè nhẹ, không thể được, mình đã có chồng, không thể hôn chàng dù là hôn thầm trên trán, dù la hôn nhẹ hai mắt sâụ Tôi vẫn mê hôn lén đàn ông. Hôn khi chàng ngủ mê man với chồng tôi chưa làm được, tình yêu bình dị quá, hết mọi khát khaọ Tôi đã nghiêng người cúi xuống, rồi lại từ từ đứng thẳng lên ngồi xuống ghế, nhìn chàng không mỏi mắt.
Đứng thẳng người dậy đi Trang. Rôì cúi xuống cho môi rơi trên môi chàng, để một lần biết hơi thở người tình khác với hơi thở chồng bao nhiêủ Để một lần biết môi chàng mềm hay môi chàng khô hơn môi chồng. Đàn bà có chồng ngoại tình sẽ biết thế nào là một người đàn ông tuyệt vờị Mình không biết chồng tuyệt hay không, mình không biết chồng mạnh hay yếu để rồi lạnh như tảng băng, có lẽ cũng vì trước ngày lấy chồng mình chưa biết hôn. Sau ngày lấy chồng chẳng dám hôn ạị
Biết đâu hôn Phong lần này, về với chồng mình hết bịnh lạnh. Biết đâu hôn môi Phong rồi về với chồng mình thuỷ chung hơn, yêu kính chồng hơn.
Tôi nuốt nước bọt. Tôi liếm hai môi quay nhìn ra khung cửạ NGọn cây trên cao trụi lá, trời trên cao không thấy mây xanh. Những mái nhà, những cột ăng ten choán hết một mảnh thiên đường riêng rẽ. Nhìn lại Phong cái nhìn đi dần xuống dưới rôì hồng hai má, rồi nóng hai tay, nóng khắp sợi thịt gân máụ Tôi nặng nề đứng lên bước ra khỏi giường. Tôi sợ cho tôi, tâm địa bẩn thỉu và tội lỗị Đừng so sánh chàng với chồng mình, chàng khác và chồng mình khác, hai thứ tình không thể dẫm lên nhaụ Hai người đàn ông không thể đứng gần nhau dù trong tim mình.
Không dám hôn Phong, tôi đành lặng lẽ bỏ về, sau khi mua trái cây chất đầy đầu giường chàng. Về nhà Thịnh ngồi chống tay đợi:
-Em đi dữ nhỉ?

Tôi hớ hênh:
-Mấy thầy tuyệt thực ngồi trước dinh.
Thịnh cười nhạt:
-Em chưa hết bịnh tranh đấủ
-Anh nói tranh đấu là một căn bệnh?
Thịnh gật:
-Đúng làm được gì không, khi ngồi nhịn đói Một ông Tổng thống chứ mười ông cũng vậy thôị Lỗi đâu phải ở chính quyền, lỗi toàn thể dân tộc nàỵ
Tôi mím môi:
-Em cãi không lại anh.
Thịnh cười nhẹ:
-Vì em chỉ lây bệnh của Phong thôi, em còn yêu Phong?
Tôi tránh nhìn Thịnh, hai mắt tôi gian dối rồi, hết xanh như mây, hết trong như suốị Thịnh thở dài:
-Mời em dùng cơm.
Tôi tủi thân ngồi xuống:
-Giờ em là người lạ?
Thịnh gật:
-Mình giờ là bạn của nhau, em thích thế mà, mời em.
Tôi nóng mặt:
-Bao giờ hết những người già độc tài găng nhau, bao giờ hết những người già bo bo giữ 1y mình, đất nước sẽ yên.
Thịnh nheo mắt:
-Anh là người già?
-Tuỳ anh nghĩ.
Thịnh cười nhẹ:
-Em bắt đầu ăn năn chưa em?
Tôi ngó sững mặt chồng:
-Anh nói như vậy nghĩa là saỏ
Thịnh ngửa mặt cười:
-Em trẻ con và Phong cũng trẻ con.
-Anh…anh…
-Anh biết em trở về nhà, mang đầy tình yêu trên người em. Tuỳ em đấy, sức chịu đựng của anh có giới hạn.
Tôi cắn môi ngồi chết lặng trên ghế:
-Anh hết yêu em rồỉ
Thịnh buồn bã:
Tình yêu không có hết hay còn. Tình yêu là tình yêu, có đó mãi mãi, em hiểu rõ hơn anh chứ nhỉ?

Tôi cúi mặt:
-Anh nên nói rõ hơn.
-Em thông minh hơn mọi người thông minh trên đời này Anh cũng mệt nhoài dưới mái nhà dưới mái nhà này, nhưng anh bại, em là mẫu người lạ, anh bại trận rồi, em nghĩ về tình yêu qua hình bóng Phong, phiêu bạt và phong trần. Một Dũng của Loan trong Đoạn Tuyệt, đọc nhật ký em chép đoạn văn Nhất Linh tả Loan lang thang trên đê Yên Phụ, nghĩ đến Dũng một con đò dạt trôi trên sông hay một khu rừng một quán gió. Anh hiểu em muốn gì cần gì, nhưng anh là anh, anh không thể yêu vợ đến nỗi rập khuôn theo Phong được. HƠn nữa, với anh cả em và Phong đều trẻ con. Bây giờ không phải là ngày tháng của Nhất Linh, bây giờ là giờ của Mỹ, thời cũa Mỹ.
Thịnh đứng lên:
-Em cứ tự nhiên, anh cần nghỉ.
Thịnh vào phòng làm việc của chàng, khoá trái cửa lại Tôi lại mất chồng vì những quyển sách quí.
Chiều hôm đó tôi tu kín trong phòng, nếu gọi tu là không cười, không nói, và không có đàn ông. Thịnh đi rồi Thịnh về, không cần biết đến tôi nữạ Tôi không đủ can đảm tìm đến Phong. Tôi bắt đầu sợ chồng. Ba ngày trôi qua như mây bay Tôi không có căn tu nên tu hết nổị Tôi muốn hét võ toang bộ ngực, muốn nhảy như sáo, muốn bay như chim. Thịnh dọn sang phòng khác để tôi một mình với cái giường rộng mênh mông. Thịnh cười nhạt, Thịnh tử tế hơn moị ngày Thịnh mời tôi dùng cơm. Thịnh xin lỗi tôi trước khi rút đi ngủ. Thịnh chào tôi trước khi đi dạy
Buổi chiều Thịnh đi rồi, tôi hấp tấp bỏ đị Tôi không ngoái cổ lại nhìn một lần. hạnh phúc ở đó hay ngục tù ở đó?
Ma đưa đường qủi dẫn lối Tôi tò mò đến bệnh viện thăm Phong. Phong đã lại sức nằm đọc báo trên giường. Chàng quăng tờ báo đi:
-Trời ơi, Trang chờ em mỏi mòn, sao trốn biệt vậy hử?
Tôi chớp mắt:
-Anh khỏe chưả
Phong gật:
-Quá khoẻ, lâu lâu nghĩ cho đời quên đi mình. Sao mua trái cây cho anh rôì không đến ăn chung?
-Em kẹt.
Phong nhìn sâu vào mắt tôi:
-Có chuyện gì không? Sao mắt em buồn thế?
Tôi lắc đầu:
-Không có gì đâu anh.

-Em dối anh, em gầy hẳn đị
-Em làm gì mà gầy em đi ra đi vaò một mình ngủ một mình…
Chàng cười mỉm:
-Ngủ một mình?
Tôi đỏ mặt:
-Ấy là em nói thế.
Phong vuốt ve tay tôi:
-Đừng buồn nữa Trang ơi, trời cho gì nhận nấy
-Em không muốn nghĩ đến nữạ
Phong thở dài:
-Anh sẽ đi xa….
Tôi bàng hoàng:
-Đi xa, mà đi đâu cơ anh?
-Thu Hải sẽ đi Đức học, anh thì….trốn…
-Còn Thầy
-Thầy vẫn là thầy
-Bộ anh không còn là anh?
Chàng mỉm cười:
-Có thể lắm chứ Trang này, em hứa đừng buồn nữa đị
Chàng nâng mặt tôi lên, hai môi gần cúi xuống. Tôi chợt run lạnh, tôi chợt tái môi:
-Đừng anh…
Chàng cười buồn:
-Anh xin lỗi…
Từ lúc đó dù Thịnh vắng mặt, dù cả tôi và chàng đều không muốn nhắc tới Thịnh. Chồng tôi vẫn có giữa tôi với chàng. Chồng tôi vẫn không rời tôi dù có năm phút, dù một giây để tôi có thể ngửa mặt đón hai môi Phong ngạo nghễ khinh đời, phiêu bạt gió sương.
Tôi biết Phong sẽ đi rất xa, tôi muốn hôn chàng được lấy một lần nữa, nhưng tôi không đủ can đảm, cả Phong nữa, chàng ngồi dựa lưng trên giường mắt nhìn thật xạ
Thịnh nói đúng. Muốn biết cảm xúc khác nhau khi hôn chồng với tình nhân khác nhau thế nào, đàn bà phải nhanh môi hôn trước, có chồng rồi khó hôn ai cho ngọt khó hôn ai cho sạy Tội lỗi mặc cảm sẽ giết chết rung động. Tôi nhướng mắt ngó Phong:
-Khi có vợ rồi, hôn người con gái khác anh hôn được không?
Chàng búng ngón tay:
-Anh không trả lời nổi, vì anh không có vợ như moị người khác.
Chàng nhăn mũi:
-Còn em?

Tôi thú nhận:
-Em mù tịt, trước ngày cưới chẳng được ai hôn, sau ngày cưới thì sợ mất đức cho con đành…
-Chung thủy một đời
Phong vươn tay giữ chặt tay tôi:
-Trang, em định bỏ anh về?
Tôi ngập ngừng:
-Rồi cũng phải về chứ anh. Thịnh cũng ghen như ai, có khi còn kinh khủng hơn nữa anh ạ. Em bắt đầu sợ haĩ những người đàn ông ít nói, khó lường được lòng họ. Kiếp sau lấy chồng em kiếm ông nào be be tối ngày dễ sỏ mũi dễ bắt nạt và dễ dụ.
Phong cười:
-Ngày xưa em bảo ghét những ông nào nói nhiều
-Giờ em thích lấy chồng nói nhiều, càng nói nhiều càng rỗng, càng rỗng vợ càng dễ xử.
-Thịnh làm em sợ?
Tôi gật đầu:
-Em thích làm người đàn bà sợ chồng.
-Em dại
Tôi gật:
-Có thể, nhưng em thích.
Phong cười:
-Em có nhiều cái thích can không nổi
Chàng gọi:
-Trang ơi
Tôi nhìn chàng, chàng say đắm:
-Em yêu anh không?
Tôi gật:
-Đừng hỏi thêm em nữa
Chàng cúi xuống hôn tay tôi, rồi ngửng lên:
-Sao run quá vậy Sợ?
Tôi gật:
-Không hiểu sao em run quá. Thôi em về nghe anh.
Phong ngẩn ngơ:
-Em đòi về?
Tôi khổ sở:
-Muộn rồi, để em về đi anh, nếu anh còn thương em.
Chàng đứng lên:
-Anh đưa em ra nhé.
Tôi lắc đầu:

-Thôi, anh chưa khoẻ, hơn nữa em ghé thăm Thầy với hải chút.
Chàng xua tay:
-Đừng, cần gì gặp say, đừng phá đám chớ.
Chàng nheo mắt, tôi gật đầu cười tủm tỉm:
-Em quên đó, thôi em về, nói Hải trước khi đi ghé thăm em anh nhé.
Tôi nhanh chân bước ra khoỉ cái dưỡng đường trông như biệt thự.
Thịnh ngồi chờ sẳn ở xe, dơ tay mở cửa cho tôi:
-Khỏi cần đón taxi em, anh đón em cả giờ này
Tôi chín thịt trên má, chín thịt hai môi như thể có ai cầm thùng nước sôi dội từ trên đầu xuống chân tôị Tôi từ từ bước tới xe chồng, như nữ tử tù bước vào máy chém.
-Anh đón em, đỡ tốn tiền xe nhé.
Tôi lịm tê người nói không ra hơị Chồng tôi vẫn mỉm cười
-Hồng má lên đi em, hát lên đi em. Em hiên ngang quá mà, em còn trẻ như nữ sinh, em hấp dẫn như tài tử. Càng gần chồng em càng hấp dẫn, càng có chồng càng có người mê em.
Tôi nghiến răng ngó Thịnh:
-Anh xử em đi, anh bắn em đi, anh bỏ tù em đi, anh cắt tai, cắt lưỡi cắt tay em đi, cắt bụng em đi…
Thịnh cười khẩy:
-Đàn ông cắt bỏ dược, em ghen anh, em cắt của anh được, còn anh thì….chịu…cắt gì của em cho đáng tội đâỷ
Tôi run rẩy:
-Anh nở nghi em khốn nạn như vậỷ
-Nghi gì nữa mà nghi, anh biết rõ em với Phong trong một căn phòng, căn phòng trên lầu ba, im vắng và tự dọ Anh lịch sự quá, tử tế quá, Nên đành ngồi chờ đưa em về nhà.
Tôi bóp chặt tay tôi:
-Nhưng em không có gì với Phong hết.
Thịnh cười nhạt:
-Ai bắt em khai đaụ Khai ra anh cũng đau vậy, ai bắt em khai, mà khai chi cho đau lòng nhau em.
Chàng cười như khóc:
-Anh tử tế quá, anh hùng quá, phải không em? tưởng tượng đỉ Anh ngồi hàng giờ ở ngoài này, nghĩ vợ mình đang ngồi trong một căn phòng thật im lặng với một người đàn ông. Một buổi chiều dài gấp mấy đời anh, một buổi chiều kinh khủng của anh. Anh nghĩ hai người đang ôm nhau hôn nhau và…
Tôi cắn chặt răng:
-Sao anh lại không tông cửa và để…

Thịnh lạnh lùng, giọng đanh hẳn lại:
-Để làm gì, để đổ máu à? Để bắn em nát thân, để bắn hắn nát óc. Được ích gì không? Đàng nào anh cũng mất em rồi, anh vào tù lảnh nhách, ai nuôi mẹ cho anh, ai thương cho anh. Anh đâu có điên đến thế hả cưng, cưng của anh? Vợ hiền của anh? Người yêu trong sạch của anh?
Thịnh nói một tràng dài Tôi ngồi một giây chết một giây Thịnh vẫn nhìn thẳng đằng trước, chưa bao giờ tôi sợ chồng bằng chiều hôm nay Con đường Duy tân có hàng cây ma quái, có hàng cây lêu khêu Con đường vắng lặng cho Thịnh giết tôi chết ngồi trên xẹ
Thịnh gằn giọng:
-Nói đi em. Tại saọ Tại sao em nỡ khinh anh đến thế hở Trang? Trang.
Tôi gục đầu:
-Em nhận tội
-Em giết anh, anh vui lòng hơn.
Tôi lí nhí:
-Em chỉ đến thăm Phong.
-Em có chồng rồi, em nên để anh đưa đến thăm Phong, có sao đâủ
Tôi cứng miệng ngồi im. Thịnh cười một mình:
-Anh hết ghen rồị Tình yêu là một chuyện, danh dự của thằng chồng như anh lại khác. Anh đấm ngực anh, anh vò ngực anh để ngồi làm tài xế chở em ngủ với người em yêụ Anh là thằng chồng hèn quá phải không em?
Xe Thịnh đi từ từ. Tôi cần Thịnh phóng vun vút phóng như bạy Cơn giận nổ tung như hoả tiển để tôi và chàng đều chết trên một chiếc xe, chỉ còn cách đó mới hàn gắn nổi nghĩa vợ chồng sắp đổ xuống biển. Thịnh vẫn chậm rãi, vẫn từ tốn. Hai đôi mắt vẫn lạnh sau màu kính trắng. Giọng Thịnh xa xôi:
-Cũng may mình chưa có con với nhaụ
Tôi thở dài, thế là hết, vợ chồng buông câu đó cho nhau nghe là hết thật rồị
-Em không còn gì để nói với anh nữa saỏ
Tôi lắc đầu:
-Em không biết nói cái gì nữa, giảng giả anh không tin, biện hộ anh không nghẹ Giữa anh và em chẳng ai hiểu ai hết. tình yêu gắn liền thể xác mình, nhưng hai tâm hồn thì…
Thịnh cướp lời:
-Hai tâm hồn xa nhau, chỉ có em với Phong mới thật sự hiểu nhaụ
Tôi thở ra:

-Tốt hơn hết em nên im lặng.
-Im lặng mặc niệm.
-Mặc niệm cái gì?
-Hạnh phúc của mình.
Tôi ngồi im. Thịnh không đưa tôi về nhà, chàng nói:
-Anh muốn giải quyết xong mới về nhà, căn nhà đó với anh vẫn thiêng liêng.
-Phải anh muốn nói từ hôm nay em hết xứng đáng bước vào nhà anh nữả
Thịnh nghiêm mặt:
-Giờ em định saỏ
-Em không tính gì hết, anh định sao cũng được.
-Anh nhường em cho Phong ngày mai anh dẫn em đến tận giường Phong.
Tôi lẩm bẩm :
-Chẳng cần phaỉ làm như vậy, em có chân có tay, em không từ người đàn ông này chuyển qua người đàn ông khác mới sống được.
-Em tự nguyện đến bên giường Phong mà.
Tôi khổ sở:
-Phong đang bệnh, anh quên à?
Thịnh nhún vai:
-Quên sao được, tử thù mà ai quên. Phong tuyệt thực, em mê những ngươì tuyệt thực, em chê đàn ông bụng bự, em chê đàn ông mũm mĩm.
-Anh có mũm mĩm đâu mà phải nóị
-Chê đàn ông bụng bự là em khôn lắm em đa tình lắm, chọn đàn ông gầy mà chắc, đen mà rắn.
Thịnh cười nhạt. Tôi mím môi quay đi:
-Anh làm như em ghê lắm ấỵ
-Em không ghê, em chỉ đa tình thôị
Tôi nói từng tiếng:
-Giữa em và Phong chẳng có gì để phải xấu hổ với anh hết.
Thịnh lắc đầu:
-Anh không tin. Em là đàn bà chứ có phải con gái đâụ Đàn ông không thể giữ đẹp trước một người đàn bà. HƠn nữa, rõ ràng lúc bước ra trông thấy anh em hớt hơ hớt hải, em tái mặt run rẩy đi không vững. Em không dám nhìn thẳng mặt anh.
Tôi ấp úng:
-Tại anh ngồi lù lù ra đó.
-Em không hài lòng, anh đón vợ mà.

Đĩ nhiên là em không hài lòng.
-Em can đảm đó chứ.
-Em không làm gì mất danh dự của chồng hết. Phong là người bạn tốt, chàng bị bệnh, em không có quyền đến thăm?
Thịnh cười gằn:
-Có chứ nhưng phải đi với anh, đàn bà có chồng không thể ở cả giờ với đàn ông trong một căn phòng. Chẫng nhẽ một người như em anh phải dạy những bài học lịch sử nữa saỏ Lịch sự với chồng chút em ơị
Chàng lạnh lùng:
-Mà thôi, oán trách nhau chả ích gì, giờ em thích sao, nói cho anh nghẹ
-Coi như em có tội, anh có quyền xử phạt em cơ mà.
Thịnh cay đắng:
-Anh đem giao em cho Phong.
Tôi tròn mắt:
-Anh noí thật hay dỡn.
-Lúc này anh đùa được à?
Tôi lạnh cả người:
-Anh nhất định bỏ em?
Thịnh ngửa cổ nhìn lên cao:
-Anh làm gì có cái hân hạnh đó. Chính em bỏ anh đấy chứ.
Tôi nghiến răng để đừng bật khóc.
-Em với PHong có làm gì đâủ
Thịnh quắc mắt:
-Im đi, tôi không muốn nghe thêm một chữ Phong nào nữạ Suốt đời cô gọi tên người ta, đêm ngủ cũng mơ, ngày miệt mài cũng gọị
Chàng thở dài thật nặng:
-Thôi được, anh đưa em về nhà, tuỳ em định.
Hôm nay tôi mới nhìn kỹ ngôi nhà của chồng. Toà biệt thự xinh, con ngõ dài và êm. Cánh cổng sơn đỏ, gạch màu lửa hoàng. Những cánh cửa khép kín, con đường vắng xe im lìm như đời Thịnh. Con đường có lá vàng khô rơi từng chiếc.
Tôi ngập ngừng:
-Ngày mai em về Đà Nẵng ở với mẹ.
Thịnh vụt quay nhìn tôi:
-Em bỏ anh thật?
Tôi gục đầu:
-Anh muốn như vậy cơ mà.
Thịnh thở dài:
-Lòng anh nguội mất rồi Trang ơị

-Tại vì anh không tin em.
-Tin sao được nữa mà tin, tưởng tượng đi, nhắm mắt lại nghĩ cảnh anh ngồi hàng giờ trước cổng đợi em, biết em đang ở trong phòng với hắn, biết em đang làm những gì mà không can đảm đứng lên đẩy cửa lao vào phòng như người đàn ông khác. Cứ ngồi chờ, một buổi chiều dài hơn ba mươi bốn mươi năm trời anh đã sống.
Thịnh dõi mắt nhìn thật xạ Màu kính trắng làm mắt Thịnh đã buồn lại đục mờ thêm.
-Anh bỏ xe cho em ra em thấy, anh đi lang thang và anh bắt được một con chim bị thương nằm hấp hối Em coi anh cũng giống như con chim nàỵ
Chồng tôi lật tờ giấy mỏng lên trỏ con chim.
-Anh bắt được nó như bắt phải nổi bất hạnh ghê gớm của anh. Rồi anh sẽ thả nó đi khi nó có thể bay lên ngọn cây kia được.
Tôi vẫn chưa dám nhìn thẳng mặt chồng. Tôi cúi nhìn con chim. Nước mắt tôi chảy ra thật nóng, thương chồng hay thương mình hở Trang.
Thịnh đưa tôi vào phòng như một người lạ:
-Căn nhà này mãi mãi của em.
Tôi nằm vật ra giường. Chàng không chùi nước mắt cho tôi, chàng quay đi thở dài khe khẽ:
-Hạnh phúc ngắn quá, tiếc mình chưa có lấy một đứa con.
Tôi muốn lồng tay trong tóc chàng, tôi muốn rúc vào nách chồng, nhưng tôi hết quyền rồị
Thịnh nằm thẳng người:
-Nằm xuống bên anh mình noí chuyện cho đỡ buồn Trang.
Tôi vẫn nằm xa xa sợ mệt, Chàng tháo kính cận ra đôi mắt dại đi vì buồn hay vì mất kính.
-Ước gì anh đánh được em, chửi được em nhỉ?
Tôi thiểu não:
-Em cũng đang mong như thế.
-Tay anh mềm rồi, miệng anh mỏi rồị
Tôi thở ra:
-Em bắt đầu tiếc cho mình đã với quá cao, lấy ông chồng học quá giỏi, từ ngày lấy nhau anh chưa tát em một nửa tát, hạnh phúc bởi thế không ngọt ngàọ Ông gác dan của anh yêu vợ hơn anh yêu em, bà ta than đêm nào cũng đừ ngườị
Thịnh cười buồn:
-Vụ này lỗi không ở anh rồi đó, em đa tình mà không đa dâm, hình như em ngại vụ đó nữạ Đêm nào anh táy máy ngày hôm sau em bỏ

ăn bỏ ngủ mệt như con gà chết.
Tôi đỏ mặt:
-Anh đừng khinh em nhé.
Thịnh cười nhẹ:
-Sao em đến với Phong?
-Em cũng không hiểu tại sao nữạ
-Nhưng anh thì hiểụ
-Tại saỏ
-Em lãng mạn chứ sao nữa, em cho rằng đó mới thực sự là tình yêu, còn tình yêu của anh với em chưa hẳn là tình yêu, vừa gặp em anh đề nghị cưới em, và nghĩ rằng em cần cả hai người đàn ông, anh cho em đời sống bình thường và Phong cho em mơ mộng.
Thịnh cao giọng:
-Em còn yêu Phong phải không?
Tôi khổ sở:
-Đừng hỏi em câu đó anh.
Thịnh lăn người để nằm xa tôi:
-Tình yêu bỏ anh đi nữa rồi Trang ạ? NGhĩ đến cảnh em với Phong trong một căn phòng thật kín đáo, cửa khoá then cài anh hết cả cảm xúc. Người anh vắt không còn giọt nào ngọt, tim anh rỗng không còn chút tình yêụ Rồi anh sẽ sống như cái máy trong guồng máy nàỵ Rồi anh sẽ làm tình với bất cứ ai, nếu cần uống rượu đánh bài, Nếu không anh sẽ điên.
Tôi kinh hãi ngó Thịnh:
-Anh, anh đừng làm em sợ.
Thịnh gối đầu trên hai cánh tay, trán chàng nhăn lại:
-Không, hãy cho anh nói, bởi sau đó anh câm.
Tôi vùi đầu lăn sát vào ngực chồng. Tôi áp má trên trái tim chàng. Tôi vuốt ve tôi nâng niu như mọi khi đã làm. giận nhau bao nhiêu đi nữa lăn sát vào chồng ra môi trên ngực chồng ra xuống. Mồ hôi của chồng mãi mãi vẫn thơm, vẫn ngất ngâỵ Giận hờn sẽ tan bay khi giữ trong tay phần da thịt mê đắm ấỵ
Với chồng sao dễ dàng, sao quen tay, sao bình thường, với Phong đành chịu, ngượng ngùng cứng tê. Như vậy tôi yêu aỉ Chồng tôi hay người tình? Chưa một lần tôi hôn nổi môi Phong. Với Thịnh không chừa một vuông không thiếu một chỗ.
Thịnh nằm dọc cái giường, tôi xoay ngang cái giường. Cái giường nệm mút êm như phiến mây nâng niu đôi tình nhân trên trời cao thẳm. Chồng tôi nằm thẳng, cái gì cũng thẳng, tôi làm vợ phải nằm cọ

Thịnh thở dài:
-Trang, em ách lắm biết không?
-Em xin lỗi anh.
Thịnh cười nhẹ:
-Em chưa hôn Phong chứ?
Tôi lắc đầu:
-Chưa, mới định hôn thôi mà hôn không được.
-Em chưa có gì với Phong chứ?
-Chưa có gì hết, có cần khám sức khoẻ người ta không, cho khám đó.
-Trời ơi, có trời mà biết nổị
-Sao hồi xưa anh nói biết.
-Hồi xưa khác, giờ khác, hồi xưa em là con gái, giờ em là đàn bà.
Thịnh vụt ngồi dậy:
-Thôi em…ngủ đị
-Em đã ăn gì đâủ
-Ừ nhỉ anh quên, dậy anh đưa đi ăn.
-Tối nay ngủ chung nhé.
Thịnh lắc đầu:
-Không dám rồi đó.
Tôi xấu hổ, tôi ngượng ngùng đến lạnh cả hai tay, lạnh lên đến đầụ Cảm xúc cuả Thịnh khô thật rồị Có bao giờ tôi lăn vào chàng hôn không chừa một nơi say không thiếu một chỗ mà chàng thoát nổi tôi đâụ
Nằm song song với nhau, nằm ngang người chồng, nằm trở ngược đầu chồng. Chồng vẫn lạnh như không. Áo quần tôi vẫn nguyên nếp cũ, những hàng nút vẫn tròn trong khuỵ
Tôi buông tay Thịnh quay nhìn ra vườn:
-Thôi em hết đói rồị
-Bậy nào, đi ăn với anh một chút đi, anh đói
Chàng nhấn mạnh:
-Tụi mình là đôi bạn thân nhaụ Em đọc truyện Đôi Bạn rồi chứ nhỉ?
-Rồì, nhưng không thể so sánh như vậy được.
Chàng hấp tấp đôi mắt:
-Không hiểu sao bây giờ anh quý em thế không biết, anh quý em như bạn bè quý nhaụ
-Noí nghe vô duyên.
-Tại sao không nhỉ, mình hãy coi nhau như bạn bè, sống với nhau tử tế và trọng nhau như bạn bè tri kỷ. Đẹp chán, đỡ mệt.
-Thôi nói nghe chướng taị

-Anh nói thật đó, như vậy đẹp hơn và ít đỗ vỡ hơn. Em bằng lòng chứ.
-Ngày mai em về Đà Nẵng cho khoẻ cái thân.
-Cũng được, hay để anh đị
-Đi đâu, đi Tàu à?
-Có thể lắm chứ.
Tôi nóng mặt:
-Anh muốn nói gì nói thẳng ra đị
-Anh chẳng thấy cảm xúc gì hết, giữa vợ chồng không thể yêu xuông, phải vậy không em? Chã lẽ mình yêu xuông nhau như bạn bè.
Tôi cay mắt quá chừng mà không khóc nổi:
-Em hết chuyện để nói với anh.
-Đó thấy không tụi mình hết chuyện để nói với nhau nhé. Giá có đứa con em nhỉ, để nó đi giữa tụi mình nó nối mình lại với nhau dù đã đứt đoạn.
-Mai anh đưa em đi bác sĩ đị
-Muộn rồi, anh thấy không cần thiết nữạ
Tôi hoảng hốt:
-Sao vậy anh?
Thịnh lạnh như tiền:
-Anh thấy không cần nữa, anh không đủ sức chịu đựng. Coi vậy chứ anh yếu hơn mọi người đàn ông có vợ ngoại tình trên đời nàỵ Nội vụ tông cửa vào bắt quả tang anh còn không làm nổi, huống hồ gì có với em một đứa con.
Tôi cắn môi:
-Em không nghe anh nói nữạ
Thịnh thở ra:
-Cũng chẳng saọ
-Mới lúc nãy anh hết giận em rồi mà, anh nằm một giường với em mà.
-Anh cũng tưởng thế, nhưng đó là xác thịt yếu đuối năm phút.
-Như vậy anh còn cảm xúc đó thôị
-Cảm xúc bị dội rồi em ơị Anh nghe kỹ xác thịt anh noí lắm. Vuốt ve mơn trớn chỉ bên ngoài, tim anh vẫn lạnh.
-Anh nghe được tiếng nói của xác thịt anh?
-Có chứ, anh nghe rõ lắm. Nếu không em đã nằm lịm với anh rồi, lên đến ngực chứ ít saọ
Chàng nhìn thẳng mắt tôi:
-Em cũng vậy, em như cái máy tính. Em như….Nghề nghiệp rồi phải

không?
-Anh nói rõ đi em như một con điếm chứ gì, một con điếm khiêu khích chồng.
Thịnh tàn nhẫn gật đầu:
-Đúng, em thông minh lắm, nhưng anh đủ sáng suốt để thấy ta em lưỡi em, môi em khác mọi ngày. Toàn thân em khác mọi ngày, như anh đã khác, bởi vậy anh mới ngồi dậy đưa em đi ăn, Bình thường dễ gì anh thoát nỗi không chết trên em.
Chàng dướn người cho đỡ mệt hỏi:
-Buổi tối ăn tây cho nhẹ bụng nhé.
Tôi gật đầu, Thịnh dịu dàng:
-Cười lên đi chứ, mặt dàu dàu vào tiệm người ta buồn. Em thấy anh vẫn cười đây thôị
-Anh có bao giờ không cười, ngày mai cả sài gòn nổ tung ra anh cũng cười nữa là, với anh chẳng có gì quan trọng hết.
-Đúng ngay cả cái chết, bởi sợ nó vẫn đến như thường, dại gì sợ làm gì cho mệt người ra, sống phút nào sung sướng phút ấy. Còn gần em ngày nào vui với em ngày ấy.
-Bộ định trốn em.
-Có thể lắm chứ.
Thịnh ngon bữa như mọi ngày, tôi cáu mà không làm gì được.
-Anh ăn ngon lành nhỉ?
-Trời ơi, không ngon thì ăn làm gì?
-Anh là người sung sướng nhất ở cái đất Việt nam nàỷ
Thịnh tròn mắt :
-Hân hạnh đến thế cơ à?
-Anh không phải đi lính, ở nhà Tây ăn cơm tây, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm. Muốn ăn gì cũng có. Anh có phúc thật, sống không bon chen không dành dật, tiền không quý, vợ không cần.
-À tiền không quý thì được nhưng ai bảo anh không cần vợ?
-Em bảọ
-Bằng chứng đâủ
-Bằng chứng à, sờ lên gáy anh đi, hỏi em làm gì cho buồn em thêm.
Thịnh gật gù:
-Tại vợ anh không cần anh.
Tôi buồn bã:
-Cần chứ ai, ai cho em ở villa, ai cho em những miếng thịt thơm mùi bơ này, ai cho em ngủ giường êm, ai cho em lên hàng mấy kí lô. Ai cho em những ngày không đếm tiền cắc, không nhịn đói mỗi sáng, không đạp xe mỗi chiều

Thịnh thở dài:
-Đừng cay đắng, tất cả vẫn của em, tài sản nhà cửa xe cộ mang tên em hết mà, anh có tiếc gì em đâu bởi anh không cần.
Tôi lải nhải:
-Em vẫn giữ lập trường anh là kẻ sung sướng nhất cái xứ việt nam khốn khổ này
-Anh xin từ chối
-Anh đứng ngoài cuộc chiến, vì anh không phải đi lính, anh đứng trên chiến tranh vì anh giàu Anh đứng trên nước em, vì anh tự do, anh như người Mỹ người Pháp ở cái nước nghèo khổ này Anh chê tranh đấu là một căn bệnh, đúng lắm vì anh cần gì phải tranh đấu nữa, anh có thiếu thốn gì nữa đâu
Thịnh gật gù:
-Bởi vậy em yêu Phong, người trong chiến tranh, người của chiến tranh.
Tôi kiêu hãnh gật đầu:
-Đúng vì Phong mua cho em đôi giày phải nhịn cà phê một tháng, mua cho em cái áo phải nhịn thuốc lá hai tháng. Em quý những thứ đo như quý Phong.
Thịnh cười nhạt:
-À đôi giày em cất kỹ trong tủ, mỗi lần đi về hét con ở lau chùi thật bóng. Anh đốt, anh đốt hết.
-Anh có yêu em đâu mà ghen?
-Ghen chứ, sao không ghen.
-Em khổ vì anh quá giàu mà em thì quá nghèo suốt đời em mang nặng mặc cảm em yêu anh vì anh giàu đến nỗi cái giàu của anh, địa vị anh che lấp hết tình yêu em dành cho anh. Suốt ngày em xấu hổ, em ăn năn vì nghĩ mình yêu chồng vì những bữa cơm ngon, những dạ tiệc huy hoàng, cái xe bóng, ngôi nhà tọ
Thịnh dịu dàng:
-Trang, em ăn đi, ăn đi rồi mình về.
Chàng cười tiếp:
-Mai anh tình nguyện đi lính Trang nhé, anh đốt nhà đốt xe thành tay trắng để em yêu anh.
Tôi cười nước mắt rưng:
-Em xin lỗi anh.
Thịnh ngọt ngào:
-Ăn đi em, ăn cho mập để quyến rũ đàn ông chạy theo em.
Về nhà Thịnh đề nghị:
-Em thức một đêm với anh được không?

Tôi ngạc nhiên:
-Chi vậy, em thức khuya không quen đau mất.
Tôi định nói anh sang ngủ với em ngủ chung như ngày mới cưới ôm chặt như ngày mới về với anh. Nhưng tôi chỉ biết đưa mắt ngó chồng.
Thịnh giả vờ không nhìn, không thấy:
-Chúc anh ngủ ngon nhé, vợ hiền của anh.
-Đừng mỉa mai em.
-Không anh nói thật, tương đối em là người hiền nhất trong những bà vợ mà anh đã gặp. Em chưa một lần nói xấu mẹ chồng, em chưa một lần to tiếng với anh, ngay lúc ngoại tình em cũng hiền nữạ
Đẹp tiếng đó đị
Đùng tiếng gì hở em?
-Anh không quên được à?
-Quên không nổị
Thịnh dặn dò:
-Ngủ đi nhé, anh đọc sách.
-Tuỳ anh, đàn bà không có quyền ép chồng ngủ chung với mình.
-Mở cửa sổ cho Phong leo vàọ
Đám lắm, em đi tìm Phong bây giờ đâỵ
-Quyền của em.
Tôi lao tới đeo cổ chồng, chàng từ tốn gở tay tôi ra:
-Tội nghiệp cho anh, lòng anh nguội rồị
Tôi buông tay xuống, lạnh như băng giá. thịnh khoá cửa phòng chàng, đêm nay như những đêm trước tôi lại ôm gối nằm co, ôm gôí lăn ngang lăn dọc.

Ngày tháng trôi êm như giấc mộng. Ngày tháng buồn như lá khô lớp lớp ngoài vườn. Thịnh vẫn ngủ riêng phòng, riêng chăn, riêng gốị Vợ chồng không con chẳng phải là vợ chồng, ra vào ngó nhau chẳng nhẽ hôn hít ấp ôm như trai gái ngoài đường. Cái bụng mình hư, hay cái ruột chồng hỏng. Nhìn không được liếc tình không xong, nói thì ngượng. Tôi viết giấy vậỵ Buổi tối tôi không ăn cơm nằm lì trong phòng cho Thịnh ăn một mình. Thịnh gõ cửa tôi không mở chàng gõ còn nhẹ quá chi chàng tàn bạn hơn, dã man hơn kê vai phá sập cửa mà vào, gõ nhẹ ba tiếng, trời ơi mình đa tình lãng mạn, vớ ngay ông chồng đeo kính trắng chúi mũi đọc sách thánh hiền.
Mình thích đàn ông đen, vớ ngay anh chàng trắng trẻo, mình thích bị đòn, vớ ngay anh chàng lúc nào cũng ngọt như đường, lúc nào cũng galant như ông tây con.

Rình lúc Thịnh buông đũa đánh răng tôi gắn cửa mảnh giấy đầu hàng:
-'Vào ngủ với em nếu không em tuyệt thực!'
Tôi chờ im lặng hé cửa ra nhóm thịnh bỏ đi rồi, mảnh giấy bị địch viết thêm lời từ chối
-Thịnh hay Phong?
Buổi sáng hôm sau chàng ghi thêm trước khi đi dạy
'Tuyệt thực vào bệnh viện với người ta cho vui'.
Tôi vò nhàu tớ giấy quăng xuống đất dí mạnh gót giày lên. hết thuốc chữa rồi Hình như thịnh đang âm mưu một cái gì thật nghiêm trọng. Trời ơi sợ đến gìa những anh chồng học giỏi, trời ơi kạch đến già những anh chồng ít nóit miệng khít như hến.
Tôi đành ăn cơm, đành uống sữa, tôi không to gan lớn chí như Phong. Tôi tham ăn tham sống. No bụng tôi lại rút vào phòng khoá chặt cửạ Với chị bếp giúp, tôi tuyệt thực giả với Thịnh đúng hai ngày Thịnh thua thật chàng đập cửạ
-…
-Mở cửa không?
-…
-Có mở không thì bảọ
Tôi thích đàn ông khi giận. Tôi mê đàn ông khi quắc mắt, khi đập bàn. Đàn ông mắt có lửa mới thật đàn ông, thịnh đạp cửa:
-Mở cửa mau lên, không chết với tôi bây giờ?
Tôi hơi run nhưng vẫn nằm co trên giường.
-Trang ơi, mở cửa cho anh đi….
Tôi vẫn nằm im, chàng hoảng hốt gọi chị bếp:
-Này đi kiếm cái búa tôi đập cửa, coi chừng cô sỉu trong đó rồị Trời ơi nhịn đói những hai ngày, phải hay ngày không chịu Haỉ
Đạ, dạ hai ngày không ăn gì hết ráọ
Thịnh đạp thình thịch. Tôi xoay vòng khoá nép một bên, chồng tôi sững người:
-Trang, anh thuạ Anh Thuạ
Cánh cửa đóng lại, mình tôi với chồng một cõi u mê. Mình tôi với chồng quần thaỏ trên giường chờ một đứa con.
-Từ bây giờ em yêu một mình anh.
-Anh cũng vậy, chưa bao giờ em lạ như hôm nay, cho anh đứa con đi mình.
Tôi cười lung linh ánh mắt:
-Bây giờ em mới hiểu tình yêu là gì. Chồng em nhất tuyệt với nhất, oai nhất.

-Có con chưa em?
Tôi gật:
-Nhất định có.
-Sao em biết?
-Biết chứ, vì chưa bao giờ như hôm nay
Chồng tôi cười mỉm:
-Đúng rồi đó, hồi nào đến giờ anh cứ thấy thiếu thiếu, không phải anh ham mê vật chất, nhưng sao cứ thấy thiếu thiếu một cái gì.
-Thiếu một đứa con đấy
Chàng thủ thỉ:
-Có con ngay nghe em.
-Có chắc đi rồi, em nghe khác ghê lắm.
-Tài lắm, làm như mấy đứa con rồi không bằng.
Tôi nũng nịu:
-Anh định bỏ em đi xa phải không?
Chàng ngạc nhiên:
-Sao em biết.
-Biết chứ, tại vì em yêu anh, những ngày những đêm sóng ngầm đó em yêu anh, một mình một bóng yêu anh.
Chàng ngồi dậy lục túi đưa cho tôi mảnh giấy:
-Anh vận động đi Pháp, định đi một mình, nhưng thôi giờ ở lại với em với con.
-Chín tháng nữa mới có, ham lắm.
-Anh ghen tưởng chết được đó, con chó, làm khổ anh quá sức.
-Em hết mơ mộng rồi, em không tuyệt thực nữa đâu, không tranh đấu nữa đâu
-Thật không.
-Thật, để làm bằng cho anh đứa con, mũi cao thế này này, mắt cận thị thế này này
Tôi vuốt lưng chàng, mân mê những hạt trứng cá trên phiến lưng chồng, lần đầu tiên trong đời thấy thương quá chừng quá đỗi phần thân thể chồng thân mật gần gũi:
-Em yêu anh tin không? Đời em chưa hôn ai, chưa say ai ngoài chút tình lãng mạn đó. Tin không? Chưa dấn thân với ai cả, tin không? Chưa hôn của ai cả, tin không?
Chồng tôi gật, gật hoài, gật mãi

Bản Tango Cuối Cùng

Chương: 10

Sàigòn và Thu trời trong xanh cao vút, nắng mong manh dịu dàng. Tôi ngồi lặng lẽ trên ghế, linh hồn tôi như một tảng băng, thân xác tôi như pho tương lạnh.
Bởi mình là người đàn bà không an phận. Hạnh phúc có trong tay hững hờ để bay, mỏi mắt tìn nơi khác. Mình có ông chồng không chịu hết lòng yêu thương, bao nhiêu mơ mộng gửi cho chồng người Nước mắt trao rạ Một tay run rẩy cầm thư chồng một tay xót xa vuốt trên tóc con. Tóc con không mềm như tóc Thịnh tóc con cứng như tóc Phong, xa xôi lang bạt. Thảm kịch từ con và hạnh phúc cũng từ con. từ đêm hôm đó, cái đêm tôi với chồng mê man để mong một đứa con. Trời đã chiều chúng tội Phong đi xa rồi, tôi bôi, tôi xoá cho hết vết tích chàng trong tim. Chín tháng mười ngày mang nặng tình yêu chồng trong bụng. Tình yêu nặng như đá, căng như trái hạnh phúc vo tròn. Đàn ông yêu vợ ít hơn vợ yêu chồng, vì đàn ông không có cái hang sâu thăm thẳm để chất chứa tình yêu
Con ra đời, mắt không mơ mộng như mắt bố, không có hàng mi cong cong với hai mí mắt thật sâu thật rộng. Con càng lớn da càng đen ngăm ngăm, màu đen phiêu bạt như da Phong. Đôi mắt con một mí sâu thăm thẳm, buồn vời vợi, y như mắt Phong, con tôi giống Phong như con giống bố. Con tôi chẳng mang nét riêng biệt nào của chồng tội Thịnh cau mặt nhìn con ngày này sang ngày khác. Thịnh thở dài ngó con đêm này sang đêm kia, nó vẫn mắt một mí, da ngăm ngăm mũi ngang tàng. Con dại quá, mẹ ngu quá. Da con phải trắng, mắt con phải mơ mộng, mũi con phải thẳng, và lớn lên con phải dịu dàng thâm trầm như bố.
Lòng nghi ngờ mọc rễ xum xuê. Cơn ghen lắng chìm rồi giờ là hận ghét và đắng cay Thịnh im lìm ngắm nghía con:
-Càng ngày nó càng giống Phong, cô bằng lòng rồi nhé.
Có trời làm chứng tôi chưa có gì với Phong. Có Trời hiểu cho tôi buổi chiều cuối cùng đó trong căn phòng im lặng ở bệnh viện, dù cửa đóng kín tôi với Phong chưa hề ôm nhaụ Lặng lẽ ngắm con, chính tôi cũng phải nghi ngờ lại mình? Nếu tôi vô tội tại sao con giống như tạc Phong thế nàỷ
Thịnh quay lưng đi từ lúc con ra đời Nụ cười Thịnh càng ngày càng chua chát. Tôi mong được chồng đánh đập la mắng nhưng chàng vẫn dửng dưng.
Sự dửng dựng giết dần mòn tôi như thuốc độc thấm dần trong máụ

Hạnh phúc biết đuà người, đã tưởng tôi xoá kỷ niệm xưa để sống tròn với chồng. Con tôi là vết tích xót xa nhất trong lòng Thịnh. Tôi quằn quại thương chồng mỗi đêm. Tôi yêu thương săn hỏi cũng bằng thừạ
Linh hồn Thịnh giờ hoang vắng như bãi tha mạ Rất nhiều đêm tôi bắt gặp chồng ngồi gục đầu trong phòng một mình. Tôi quỳ dưới chân chàng, nước mắt trào ra:
-Anh, em thề với anh nó là con anh một mình anh, đời em chỉ biết một mình anh.
Thịnh nghiến răng nhìn tôi rồi quay đi:
-Không…
Tôi sụp xuống úp mặt trên gối chồng:
-Em van anh, nếu em gian dối em không làm ngườị Nó là con anh, anh hãy nhận lấy con anh, dù…
Thịnh cười trong đời tôi chưa thấy nụ cười nào đau đớn hơn nữạ
-Em bế nó vào hãy can đảm nhìn nó thật kỹ đi, anh nhìn nó từ lúc sinh ra đến giờ….càng ngày nó càng giống người tạo dựng nên nó trong bụng em.
Tôi nức nở:
-Không, chính anh, chính anh không phải là Phong. Em thề với anh nó là con anh em biết nó là con anh.
Thịnh nói thật khẽ:
-Cản đảm nhận trách nhiệm đi em, buổi chiều anh ngồi chết trên xe đợi em gặp Phong ở bệnh viện buổi chiều hôm đó em có con. Hãy can đảm mà nhận lấy đi em. Anh chết mất Trang ạ. Anh không chối cãi anh còn yêu em, nhưng anh ghê tởm em. Lúc yêu em nhiều nhất say đắm nhất lại là lúc anh oán giận em tưởng chết đi còn sung sướng hơn. Trang, anh tha thứ cho em rồi, nhưng tình yêu đã hết, anh không thể bị lừạ Sao em nỡ lừa dối anh hở Trang, anh có tội gì? Anh làm gì đáng trách để mẹ con em hành hạ anh mãi mãi như thế nàỷ
Tôi khóc ngất đi ôm chầm lấy hai tay chồng. Thịnh từ từ gỡ tay tôi ra, giọng thật lạnh:
-Đừng làm khó anh thêm, anh khổ quá nhiều rồi, nó không giống anh một chút xíu nào nó giống Phong, hoàn toàn giống Phong. Cho anh biết sự thật đi Trang, có phải vì anh hèn, anh yếu đuối ngồi dưới xe đợi em, để vợ anh có con với người đàn ông khác ngay trên đầu trên cổ anh không? Khi anh bắt được con chim hấp hối, em và Phong hùa với định mệnh bắt anh đời dời phải sống như hấp hối
Tôi lắc đầu, mắt đầm đìa nước mắt:

-Nó là con anh, em thề với anh…nó là con anh, một mình anh. Trời ơi!
Thịnh đứng lên lắc nhẹ nhẹ:
-Đừng thề, không ai tin lời thề của đàn bà.
Tôi bụm mặt:
-Không, dù phải chết ngay bây giờ em cũng vẫn nói nó là con của anh.
Thịnh vẫn lắc đầu:
-Cám ơn em, đứng lên đi em, và cho anh một mình. Trang!
Chàng quắc mắt:
-Tôi thù ghét cô tận xương tận tuỷ. Đi đi…tôi ghê tởm đàn bà. Tôi ghê tởm cô cho đến khi chết.
Chàng tàn nhẫn bước ta khỏi vòng tay níu kéo của tôi dưới chân chàng. Tôi nức nở nhìn theo, nhìn theo…trời đất không bao giờ ta tội ngoại tình của đàn bà. Trời đất cắn răng ra tay, khi tôi bước vào phòng bệnh thăm Phong. Con là hình phạt. Con là thần linh đầu thai xuống xử tội con đàn bà lăng loàn ngu dại như tôị
Ngày hôm sau Thịnh không về nhà, một tuần sau Thịnh vẫn không về…
Bây giờ tôi mới nhận được thư chồng từ bên kia đại dương xa xôi mấy lần sông núi…
Paris ngày tháng…
Trang,
Anh đành phải xa em, vì anh không thể chịu đựng hơn được nữạ Hãy coi lá thư này là những lời vĩnh biệt mà anh không đủ can đảm nói với em. Anh đành phải bỏ đi, vĩnh viễn bỏ đị Anh muốn tin em, như thưở ban đầu anh đã tin yêu em hết lòng hết sức anh. Anh muốn tha thứ cho em, người đàn bà đã bắt chồng ngồi mấy tiếng đồng hồ dưới xe để em yêu tình nhân trong một căn phòng kín đáọ
Anh muốn quên, nhưng đứa con của em với Phong không cho anh quên. Nó là hiện thân đẹp đẽ nhất sống động nhất của Phong trong gia đình mình. Mãi mãi Phong có mặt mãi mãi Phong còn ngự trị trong tim em. Thử hỏi em, anh làm sao chịu đựng nổi, anh nói chịu đựng thôi, chứ hạnh phúc thì đã mất thật rồị
Mang cả mẹ ra đi, rời xa quê hương mãi mãi, anh đau sót lắm chứ. Paris hôm nay có mưu tuyết. Ngồi trong phòng nhìn tuyết chảy đều qua vuông cửa kính, mắt anh mờ đi hồn anh lạnh như một tảng băng. Vợ không phải là vợ mình con chẳng phải là con mình. Trên đời này có thằng đàn ông nào khổ hơn anh không em?
Đêm đêm nơi đất khách, mẹ thở dài và anh cũng thở dạị Hạnh phúc

em cho anh ngắn quá, đau khổ hôm nay thì dằng dặc đến vô cùng. Em thấy đó, anh cố chịu đựng gần một năm một năm chờ con em lớn lên xem nó có một tí ti gì, một tí tị thôi cũng được, giống anh. Mắt nó một mí, và sâu, da nó ngăm ngăm sương gió. Nó giống Bố nó quá em nhỉ? Phong chiếm trọn quả tim em, không chừa cho anh một góc kẹt nào Con em giống Phong như đúc. Dù sao em cũng hạnh phúc hơn anh nhiều, phải không Trang?
Chắc rằng khi nhận được lá thư này, em đã biết mọi sự coi như xong. Ngày hôm đó anh đã thu xếp tất cả rồi, nhà cửa, xe cộ sang tên cho em. Anh đi với một con tim tan nát….Phải chi ngày xưa anh đừng yêu em?
Thôi cũng đành từ hôm nay em hoàn toàn tự do trên cuộc đời em, có nhớ đến anh xin em cho anh một nụ cười buồn.
Vĩnh biệt em.
Thịnh.

Tôi bồng con cho ngồi trên hai chân, ngó mông ra đường. Còn đường cũng sang thu hắt hiu trong cơn mưa nhẹ nhẹ. Đằng xa kia có một thân cây trơ vơ đứng một mình. Tôi giờ cô đơn hơn thân cây
Tì cằm trên mái tóc con thơm mùi thơ dại, nước mắt tôi ứa ra chảy xuống ướt cả tóc con. Con cũng nhìn ra đường mà đợi dù biết rằng bố không bao giờ về. Tôi xoay người con lại, nhìn sững đôi mắt con. Có một điều anh không bao giờ thấy Con có màu mắt xanh như anh. Trời xanh mà độc, con nào có tội để bố không nhìn, không nhận. Nếu được chết để Thịnh nhận lấy con thật của chàng, tôi cũng xin hy sinh. Thịnh gửi thư không địa chỉ, chàng không cho tôi van xin nữa rồi
Con có bố cam bằng như con hoang. Tội nghiệp cho con, chỉ tại mẹ thả mồi bắt bóng, chỉ tại Trời trên cao xanh mà độc. Xử tội mẹ, bắt tội cả con.
Chiếc lá cuối cùng đang rơi, giọt nước mắt cuối cùng này em khóc cho anh. Mình yêu quý ơi, sao không tin, từ lâu lắm rồi em đã yêu anh. Bởi no đủ nên không biết là yêu, bởi có anh nên không biết anh là tất cả.
Ngày chúng mình xa nhau…..19-7-72
HẾT

Nguồn: tuoitho.org
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA

Lệ Hằng

Bắt Cóc

Chi xốc quai đeo, ôm thêm chồng sách mượn của thư viện, hấp tấp đi ra carpark. Cả buổi học cô vẫn chưa xua nổi cú điện thoại kêu vang nhà sáng nay. Lần nào cũng vậy. Cứ nhè lúc cô vừa ôm bị sách, vừa nhét túi ăn trưa mẹ soạn sẵn cho cô vào túi đeo. Chuông điện thoại lại réo liên hồi kỳ trận. Báo đời cô phải hộc tốc quay vào chụp ống nghe

" Hello, tôi nghe đây."

" Tôi! Tôi cái gì? Đừng vác mặt lên kênh kiệu như bà lớn nữa. Mẹ con cô là đồ điếm thúi! Có chồng không biết dạy, lừa đảo lường gạt đồng bào ôm tiền về Việt Nam cúng cho bọn chúng."

Chi á khẩu, ú ớ không sao há miệng ra nổi. Đừng nói chi sủa lại những lời tương tự tặng cho con mụ tàn bạo đó.

Đầu kia phun thêm một hơi, những lời tục tằn bẩn thỉu. Chui vô lỗ tai Chi chúng nổ lùng bùng. Chi thở dốc lên, dằn mạnh ống nghe vào giá, hằm hằm chạy xuống nhà xe.

Tuần trước cũng vậy đó. Chuông reo inh ỏi. Chụp máy lên. Giọng bên kia đập cho một tiếng chửi rồi tuôn ra một thôi một hồi đèo cha đèo mẹ. Không bốc máy sợ lỡ có ai tìm. Mẹ Chi phải đi làm từ lúc

trời và đất còn lờ mờ bơi vào sương sớm. Từ ngày bố trốn nợ bỏ về Việt Nam sống với người khác. Mẹ phải nai lưng làm nhiều giờ hơn để trả những món nợ không thể nào dầy mặt phủi đi được. Hai mẹ con hụt chân rơi tòm xuống đáy vực. Mẹ phải nai lưng gánh hết oan nợ chướng nghiệp của bố để lại. Phải cắm đầu cắm cổ đi làm. Điện thoại như sợi giây chuông nối hai mẹ con với cuộc đời. Bố có nhiều kẻ thù. Biết làm sao được. Chi thương mẹ rã cả ruột. Chi không muốn mẹ nghe những cú điện thoại dơ bẩn đó. Chi cũng không dám xin đổi số điện thoại. Chi sợ mẹ buồn. Mẹ vẫn thầm mong một ngày nào đó bố sẽ gọi về cho mẹ.

Trời Đông xám. Nặng đầy hơi tuyết. Chui vội vào xe. Bụng xe cũng ùa lên hàn khí buốt như nấm mồ thép. Chi mở máy, vặn nút máy sưởi, tiếng máy sưởi làm Chi càng bấn loạn thêm. Cô lại vội vàng tắt đi. Chiếc xe rú lên như bị hành hạ đau đớn lắm. Hục hặc một lúc mới chịu phóng đi. Hơn năm giờ chiều. Sương đã giăng mù trời. Chi không chịu nổi tiếng kêu ù ù của máy sưởi trong bụng xe đóng kín. Trong não cô, cái phần mềm xám xịt những kỷ niệm tồi tàn của bố... máy sưởi kêu ù ù như vầy, chúng sẽ trào lên những âm động xoáy vào thần kinh của Chi.

Cô thấy lòng mình bồn chồn không chịu được. Tưởng như hàng tỉ tế bào trong người cô, nó muốn bể tơi ra. Nhưng tại sao mình lại bồn chồn như thế này? Cô vặn nút mở máy sưởi rồi lại tắt. Lạnh chân quá. Chi bật đèn hiệu rà xe vào sát lề. Với tay ra ghế sau quơ tìm chiếc áo khoác.

" ?....."

Cô kêu lên một tiếng. Tiếng kêu nghẹn ngay trong cuống họng. Cái cuống họng của cô, vụt một cái, đông cứng thành nước đá. Tim cô bị

sợi gân nào cột nghiến lại mất rồi. Một cảm giác kinh hồn xuyên ngay vào óc. Chi run bắn người lên. Thay vì với được cái áo khoác, phủ ngang bụng cho đỡ lạnh. Chi vớ được một cánh tay người...
" Mình hoá thành nước đá... mình hóa thành nước đá. "
" Ai biểu ham coi X files, toàn phim ma quái lạnh người. Bây giờ ma hiện hình ngay trong bụng xe như thế này."
Chi thấy hình như mình tắt thở mất rồi. Lầm lì, sát ngay ót Chi một mặt người. Hơi thở gã hồng hộc. Sao nãy giờ Chi không ngửi thấy? Ma không biết thở. Mẹ kể rõ như vậy. Nhưng sao cái mặt thịt dầy bì bì của người này lại lạnh mùi âm khí? Họng súng kề sát gáy Chi. Phen này, phen này... sướng nhé được đóng phim kinh dị rồi nhé. Đã đời chưa con!
" Chạy thẳng vào xa lộ. Nếu không muốn bể nát đầu ra."
Và từ đó. Óc của Chi, tay chân của Chi, hơi thở từng chập, từng chập. Tất cả không thuộc về Chi nữa. Nó tuân lệnh cái mặt thịt quỉ quái ở băng ghế sau. Chiếc Celica của Chi cũng biết sợ, lạng quạng hai ba lần. Hoảng quá! Chi nghiến răng lại. Suýt nữa răng Chi cắn vào lưỡi. Lạy Chúa cầu sao chỉ là một giấc mơ. Từ ngày bố bỏ đi. Sáng nào hai mẹ con cũng rụt rè kể cho nhau nghe toàn những giấc mơ bị đuổi bắt, bị sa lầy, bị lội bùn đầy hoảng hốt và kinh hãi.
Mẹ ơi! Chi nghe mình rên được hai tiếng... Dù sao bị săn đuổi trong mộng cũng đỡ hơn cái họng súng... kềm sát vào gáy như thế này!
Một giọng nặng chình chịch, bốc từ hố miệng hôi, gần trong gang tấc mà nghe ù ù như bị gió thổi, bạt đi xa mù:
" Chạy thẳng tới, muốn sống, khôn hồn không được nhúc nhích."
Chi rủa thầm.. đồ ngu, không nhúc nhích làm sao lái xe. Ủa, chửi nó đồ ngu. Sao xe mình khóa kín nó vẫn chui vào ngồi lù lù một đống ở

ghế sau như vậy được? Nó là đồ ngu hay mình là giống đầu bò? Có cái việc nhòm trước nhòm sau trước khi leo lên xe mà cứ quên hoài. Trước khi rời xe, nhớ nhòm lui nhòm tới xem khoá xe kỹ chưa nghe con. Mẹ dặn đi dặn lại cả trăm lần như vậy đó... Sáng nay giận cú điện thoại làm trễ giờ vào lớp mình dám hấp tấp quên khóa cửa xe lắm...

Mẹ ơi, Chi lại rên được hai tiếng mẹ ơi nữa. Mỗi lần mẹ nhắc chừng, dặn dò thế này, thế nọ, bao giờ Chi cũng muốn hực lên một tiếng... bực mẹ không chịu được.

Bây giờ... bây giờ... Xe phóng chạy, mà người cô cứ tơi ra từng mảnh. Hơi thở cô cùng hơi thở của gã.. Trời ạ chúng đang cùng trộn trạo chung vào nhau làm mù kính xe. Tê nơi ngực, nặng nơi chân. Cô muốn nhòm xuống chân mình xem nó còn dính vào người cô không? này chân, này tay chúng mày còn sống không hả? Cô kinh hoàng ngó thấy mình dường như cụt tay cụt chân hết cả. Mình biến thành củ khoai tây từ bao giờ vậy trời? Nghẹt thở, nặng ngộp, buồn ói, cơn tê thì rần rần, vạn tỉ con trùng nhung nhúc bò ngang bò dọc trong da trong thịt. Cô tuyệt vọng nhìn ngang. Xe cộ nghìn nghịt như biến thành nấm mồ chạy đua nhau vùn vụt. Chẳng một ai ngó ngang xem mặt cô đang bợt như xác chết. Huyết nóng châu thân cô ào ào dồn hết vào lỗ cống vô hình.

■

Cô giơ tay sờ soạng lúc bị gã mặt thịt tống xuống hầm. Cố mở căng mọi lỗ hổng giác quan. Lỗ chân lông, lỗ mũi, lỗ mắt, lỗ miệng, lỗ tai, lỗ... Xác thân chừ vô dụng như một đống thịt. Một đống thịt xương ù lì đi vì khiếp sợ. Mắt cô mù đi trong bóng đen đặc quánh. Cả hai hốc tai cũng biến thành tổ ong kêu o o khiến ruột cô lại cồn lên nôn nao

muốn ói. Đành sờ soạng lò dò từng bước. Chân quớ lên cô đạp nhằm cái đinh ba, cán gỗ bị hất ngược lên đập thẳng vào đầu cô đau điếng. Thế là cô tỉnh hồn ra.

Ôi! ôi! Không phải là...phim X files rồi. Không phải ba trò ảo lộng tìm thấy trong internet. Cũng không phải những cơn mơ cuồng dội của tuổi dậy thì nữa. Té ra đời thực nghìn lần khủng khiếp hơn trong mộng. Té ra cái hầm tối này rùng rợn hơn trong phim nhiều.

Màn bắt cóc này để trả thù bố cô hay sao? Nhưng bố cô đã làm gì để gây nên mối căm hận này? Chưa bao giờ cô thèm được về nhà với mẹ như bây giờ. Thèm được tắm, thèm được ăn chung với mẹ một bữa cơm. Dạo sau này, bận rộn bù đầu, hai mẹ con hiếm khi được ăn chung với nhau. Cô cứ lủi thủi, mẹ cũng cứ lủi thủi một mình như hình như bóng. Bữa nào cũng mẹ một tô cơm, con một tô cơm, trộn rau trộn thịt, lục đục trong phòng riêng. Chi vừa ăn vừa dán mắt vào computer, surf tứ tung đủ mọi kênh trên internet. Mẹ vừa ăn vừa dán mắt vào màn hình.Từ lúc nào nhỉ? Cô cứ thích được một mình. Cô không chịu nổi ngồi bên mẹ. Không hiểu tại sao sự vui sống vụt một cái bỏ đi, theo cùng với im hơi lặng tiếng của bố. Đúng là ưng gì được nấy. Đã bụng chưa. Ông Trời có mắt thiệt. Bây giờ mặc sức sờ soạng một mình trong cái hầm kín bưng như nhà mồ.

Cô áp tai vào vách hầm. Có tiếng xe rú ga bò lên dốc. Tiếng động cơ dội ngay trên đỉnh đầu. Cô muốn chọc thủng nóc hầm. Căn hầm này rõ ràng xây ngay dưới sàn nhà xe. Có tiếng người quát tháo, tiếng lao xao rầm rì vang vẳng từ tầng trệt hắt xuống. Chịu, dòng họ nhà cô tai điếc lòi ra. Chẳng nghe được gì. Sợ quá đổ lì. Kệ bà nó, chết là cùng. Đỡ phải đi học, đỡ lo ra trường không kiếm được chỗ làm. Đỡ xót lòng thương mẹ. Đỡ phải thù giận bố tán tận lươngtâm bỏ mẹ

con cô ngang xương thế này... đỡ quê với bạn bè... Nó sẽ đòm cho mình một phát. Thế là xong!
Tiếng xích sắt kêu loảng xoảng. Cô rủn người ra vì sợ, phải dán chặt lưng vào vách hầm cho hỏi ngã nhào xuống. Cánh cửa mở thốc ra. Ánh sáng từ cầu thang tràn xuống. Cô che tay lên mặt cho khỏi chói. Căn hầm không rộng như cô tưởng. lổn ngổn đủ loại đồ phế thải, tủ lạnh, máy móc, máy tiện máy hàn, lò bếp cũ, cuốc xẻng...Hai ba bóng người lố nhố nhìn trừng nhìn trạo xuống mặt cô. Thình lình cánh cửa lại đóng xập xuống. Cô tuyệt vọng vừa gào vừa đập thình thịch vào vách hầm cầu thang. Chúng quên tắt đèn. Lạy chúa ánh sáng dù lờ mờ vẫn nghìn lần quí hơn bóng tối đen đặc lúc nãy.
Giọng đàn ông hực lên... làm ăn cái con mẹ gì chúng mày... bộ cứ Celica là trúng phóc con ca sĩ mặt mẹt đó đâu.
■

Thời gian trong hầm không hề trôi đi. Thời gian cũng lết quanh lần mò sờ rịt như cô vậy. Nhìn đồng hồ, nhìn gói đồ ăn chúng để ngay bậc thang cô đoán mình bị nhốt một đêm một ngày. Đêm hôm sau, mệt quá cô ngủ thiếp đi trong một xó hầm. Kinh hoàng, tuyệt vọng, không chăn không nệm vậy mà cô vẫn ngủ được. Lại còn mơ nữa chứ. Hình như một giấc mơ hiền... cô đi lạc vào sa mạc, gặp một anh chàng cứ mài miệt viết tên cô lên những cuồng cát đang vùng vẫy trong bão... những cuồng mây bị bão xoắn, tóc của chàng dính đầy cát... Chàng từ cơn mơ hiện ra trong hầm, da thơm mùi kem cạo râu.
" Dậy thôi cô nhỏ."
Chi nhảy phắt lên bắn người ra xa. Cô nhớ ra rồi, đến trường, vào thư viện mượn sách, cặm cụi ghi bài, tên mặt thịt, họng súng kề sát

gáy, chỉ một nhích tay cò súng nổ, bể toang cần cổ... Vậy mà tưởng mình ngủ mơ, tưởng mình đóng phim X files chứ.
Gã xông tới, lôi cô xềnh xệch lên cầu thang, đẩy cô vào chiếc xe đen bóng loáng. Cô trì người lại, nửa mừng nửa sợ:
" Xe của tôi đâu?"
" Đừng có hỏi. Tôi không đến kịp, cô đi đời nhà ma. Ở đó mà xe với cộ."
Ngồi vào xe cô đờ người ra nhìn chăm vào mặt gã. Nửa đêm, đường vòng xuống núi cũng mù mịt sương. Trong lòng xe ấm áp, máy sưởi của BMW chạy êm như ru. Gương mặt gã không nặng cả ký thịt như đồng bọn. Một gã đàn ông hấp dẫn đến nghẹn ngào. Da săn mịn, mắt sáng, gờ mũi thẳng, hai hàng răng bóng sáng. Gã quay sang cười với cô. Lại cười được nữa chứ. Cô muốn toét miệng ra cười đáp lễ. Sực nhớ cái họng súng đêm qua bọn chúng ghìm vào ót mình, cô xụ mặt xuống.
" Không hiểu gì hết phải không?"
Cô nhìn ngang mặt gã. Nhìn ngang nhìn thẳng mặt gã vẫn hiền khô. Giọng gã dịu dàng:
" Bọn chúng bắt lầm cô với ca sĩ Mỹ Chi. Cô cũng tên Chi, cô cũng đi Celica đỏ, nhưng may phước cô không phải là tình nhân của ông trùm ma túy. May hơn, tôi tạt vào thăm chúng. Tôi biết rõ mặt cô Mỹ Chi đó. Tôi biết chắc cô không phải con đượi đó..." ??
Cô lặng ngắt đi mất một lúc, mặt co rúm lại, miệng méu xệch đi trông rất thảm hại. Thình lình cô nổi điên, vùng vẫy trong giây nịt, rồi bưng mặt khóc òa lên. Bao nhiêu kinh hoàng bao nhiêu khiếp sợ hãi hùng giờ mới trào lên thành tiếng nấc, thành nước mắt thành những lời lắp bắp không có đầu không có đuôi... con đượi... trùm ma túy, bắt lầm...

Một lúc sau thấy gã vẫn một mực nín thinh. Cô ngượng nên quệt ngang nước mắt:

" Bắt lầm... lại nhè tôi hành hạ như thế này. Cô mếu máo nói."

" Chúng không giết cô là mạng cô lớn lắm rồi... Gã lầm bầm... ngồi đó mà làm xàm."

" Làm xàm cái gì, sau cú này tôi điên luôn... làm xàm cũng còn may."

" Cả bọn chúng một hai đòi giết cô đấy. Chỉ xém xém chút nữa cô bị giết rồi đấy."

" Tôi có làm gì đâu mà giết tôi? Cô run lên rên rỉ với gã."

" Đâu cần phải làm gì mới bị giết. Cô không biết mỗi ngày có hàng vạn người bị giết chết rất ư tình cờ và lãng xẹt hay sao."

Cô quay sang nhìn chăm vào mặt gã:

" Nhưng tại sao ông lại cứu tôi?"

" Tôi không biết."

" Ông cũng buôn lậu ma túy, cũng cướp của giết người như họ?"

" Cô thấy tôi cướp của giết người bao giờ?"

" Sorry... Tôi không muốn nói như vậy. Tôi thấy ông không giống bọn kia...nhưng tại sao ông lại có mặt ở đây? Tôi không hiểu gì hết..."

" Tôi thuộc về họ."

Gã quẹo xe vào carpark rồi lạnh lùng tắt máy. Khuya quá, bãi đậu xe còn lưa thưa vài chiếc. Chiếc Celica của cô! Kỳ chưa vẫn đậu ngay tại chỗ cũ... Sợ mình ngủ mơ, cô làm gan bấu vào cánh tay gã...gã kêu khẽ lên, gã biết đau. Tay gã là tay người, không phải ma cà rồng không phải tay bọn quỉ ám. Cô nhăn mặt vì rối trí.

Gã gỡ tay cô ra, giọng gã nhẹ hẫng đi:

" Cô có nhớ báo chí đăng tin trùm du đãng tóc dài tên Triều bị bắn chết vì dính vào vụ ám sát ông dân biểu không? Tôi đấy... Tôi là

Tony Võ Mạnh Triều."
Cô trợn mắt lên, sợ líu cả lưỡi, tay quớ lên muốn mở cửa xe tông chạy mà không sao mở nổi :
" ... Ma... Trời ơi!.. Ông chết mấy năm rồi."
Thấy cô từ từ nghẹo đầu xuống, mặt tái ngắt. Gã hoảng hồn ôm vai cô lắc thiệt mạnh.
" Tỉnh dậy, đồ chết nhát... Tôi không phải là ma... tôi chỉ có trái tim của Võ Mạnh Triều thôi. Tỉnh dậy, tỉnh dậy...đồ chết nhát..."
Cô phều phào... nói không nổi. Gã ôm đầu cô trong hai tay, giọng gã thật buồn bã, buồn đến não cả lòng.
" Cô học y khoa mà sao chậm hiểu quá. Tôi bị đột quị vì đau tim bẩm sinh, được thay bằng tim của Triều... bình phục tôi nhiễm đủ mọi thói quen của Triều không dứt bỏ được. Tôi tìm về thế giới của anh ta. Thiếu bọn họ tôi không chịu được. Chìa khóa xe của cô đây. Sách vở áo choàng của cô còn nguyên trong thùng xe. Lái thẳng xe về nhà, đừng hé môi cho ai biết vụ bắt cóc này. Đừng chọc que lớn que nhỏ vào ổ rắn độc. Đêm qua, biết bắt lầm. Chúng định dứt luôn ném cô vào thùng acid rồi đó. nếu cô ngứa mồm báo cảnh sát... Lần sau trời cũng không cứu nổi cô nữa đâu."
Gã đẩy nhẹ cô xuống xe. Cô chưa kịp định thần. gã rồ ga phóng một mạch. Cô theo đà chạy theo xe gã, rồi đành loạng choạng đứng sựng lại miệng lắp bắp nói không ra hơi... Who are you?... Sương mù... sương mịt... nuốt chửng màu xe đen của gã. Gã biến, như người trong phim, một cuốn phim bị cắt ngang xương... nửa chừng.

Lệ Hằng

Cháy lên ngọn lửa lụi tàn

Đất trời hầm hừ trong hơi nóng. Lửa dâng lên từ địa ngục, vây phủ bốn bề. Cơn đe dọa và nỗi hoang mang vờn quanh quất. Tầng ô-zôn đã lủng, lũ lụt, hạn hán, cuồng phong, động đất tung hoành khắp nơi. Mặt đất ngày càng nhăm nheo già cỗi vì bị con người bóc lột, moi móc, đào xới cật lực. Thiên nhiên bắt đầu nổi cơn thịnh nộ. Nhiều giáo phái rủ nhau tự sát tập thể để chạy trốn tận thế.

Đoàn Thị rời nhà máy, không buồn, không vui, chỉ nghe thân rã rời. Đầu Thị cúi xuống, sức nặng của một đời oằn nặng trên vai. Thị chui vào xe. Chiếc xe bò xuống đường rồi tìm ngã quen tắp vào xa lộ phía Tây. Gương mặt Thị chìm lỉm, chiếc xe cũng vun vút lao vào dòng xe cộ nối đuôi nhau dài mệt mỏi. Một ngày, rồi cũng qua, với những mặt người, những công việc, những máy móc, những hóa đơn, những phiền tới của tranh dành, kèn cựa, âm mưu. Thế này mãi mãi sao? ” Trời đất”, Thị nghe tiếng mình than trong bụng xe. Dạo này bịnh trở thành nặng rồi, mắc giống chi mà ham nói một mình? Thật ra Thị không ham nói một mình. Nó thê thảm và bệnh hoạn quá. Bao nhiêu lần nổi cơn khùng, với người, những thứ người ngày một

không chịu nổi. Thị phải mò vào phòng rửa mặt, cài chặt cửa rồi lầu bầu nguyền rủa. Tội nghiệp cái bồn cầu, mỗi ngày nó hứng nhận bao nhiêu hằn thù và ô uế.

Trời bắt đầu gầm. Những lằn chớp xé ngang đêm. Mưa ập xuống, ào ào, xối xả. Gió quất vào lưng xe, cuồng giận. Dòng xe cộ cuối ngày nối nhau như loài quái thú dài ngoằng, lấp láy trăm ngàn con mắt vàng đỏ, bỗng mờ đi trong màn mưa đục ngầu hơi nước. Hai thanh gạt quay cuống quít không đủ xua mưa săn đuổi dòng dòng. Hồn oan ức hai phía trời xa lộ bám cứng vào kính xe, phập phồng, hổn hển. Thị Ôm bánh lái, cố soi thủng màn nước để lái xe theo cảm tính. Xác hồn thị lềnh bềnh. Dòng xe xuôi, dòng xe ngược, dòng nào cũng cuồng nộ ngang nhau. Một bất động khác thường. Màn mưa hư ảo như những nhánh sông mạ Lù lì một khoảng lạ. Một khối đen ngặt nghẻo án ngự. Thị gồng người đạp thắng. Bốn bánh xe rít lên, cào nghiến mặt đường trơn trượt. Ầm. ” Không còn kịp nữa. Hãy chết ngay, đừng gãy cột sống”. Khối sắt hung tàn lao tới, dội ngược lại, tiếng dội ghê người dựng hết mọi chân lông, nhộn nhạo gan phổi. Thị hú hét không thành tiếng. Đời. Xẹ Trời. Đất lấp loáng. Xe hay thú? Thú hay xẻ Thị mất hồn hay thực ra đã chết. Chẳng còn biết đau, bầm, nát hay thịt da tung tóe? Thị chưa kịp thu hồn, chưa kịp biết mình đang sống hay đang chết. Tiếng dội ầm phía sau, tung Thị tới trước. Kính vỡ loang xoang như ai múa kiếm. Sức ép ghê hồn nghiến Thị vào giữa hai khối sắt thép quái quỏ. Thị thấy rõ mình vọt ra khỏi xe như một bóng ma.

“Chết hay sống? Ta đang chết hay ta đang sống?”

Thị mở trừng mở trạo hai con mắt mê mê tỉnh tỉnh. Cơn sợ vậy là xong. Cũng xong, nếu chết là thế này, thì cũng không rùng rợn chi

lắm. Một chiếc xe thủng đầu, hai xe bẹp đít, xe đổ nghiêng, xe quay ngược. Chúng dúm dó dị dạng húc nhau trên xa lộ phía Tây trong trận mưa phù thủy.

Thị chống tay lồm cồm bò dậy, sờ đầu, sờ cổ. Vẫn như kẻ ngủ mệ Chiếc xe của Thị nằm ăn vạ cùng mười chiếc khác. Xa lộ nghẹt cứng, những mắt xe đỏ lửng cáu kỉnh. Xe cảnh sát hú còi chạy lao tới, phải băng qua đồng cỏ. Đêm vẫn bị sét chém ngang màu đen thẳm, hai bên xa lộ mờ mịt gió thổi. Một bóng người cũng bay ra từ chiếc xe đen. Chính hắn đã húc con thú đen đủi đó vào đít xe của Thị. Đồ khốn. Thị lầu bầu. Hắn đứng sựng. Chiếc xe van cũ kỹ bị Thị ủi coi bộ ít hư hại nhất, đang lũ lượt chồng vợ con cái bò xuống, cửa bật tung, gió mưa vần vũ, móc áo, vải, quần, tung tóe ra đường. Không ai còn hơi sức để tranh cãi, phải hay trái. Người ta thao láo nhìn bãi chiến của bầy xe cộ bất kham. Đêm mưa trêu người, thầm thì rồi bỗng tạnh. Hai phía đồng không lạnh lùng ngó những con người ngao ngán nhưng cũng rất cam phận, chờ cảnh sát, xe trục, xe cứu thương.

Nửa đêm. Thị mò về nhà, lết vào phòng tắm lết ra bếp. Căn nhà câm không nói một lời với chủ. Thị cũng không thèm thăm hỏi nó nửa lời. Thị nhai bánh mì nguội, uống sạch ly nước rồi chui ngay vào giường.

Một tuần sau hắn lù lù đến trước cửa nhà Thị. Chủ nhân của chiếc xe đen. Hắn và Đoàn Thị chung một hãng bảo hiểm. Cả hai khổ chủ sẽ được lấy xe một ngày. Nhưng lý do đó không đủ để cho hắn bước lên tấm thảm rất dày của nhà Thị. Thị tiếp hắn ngay thềm nhà, có chiếc chuông leng keng thỉnh thoảng reng reng theo từng cơn gió nhẹ. Mặt hắn lầm lì, mắt nhỏ nhưng cực sáng, lông mày xếch, chiếc

cằm hơi vuông. Hắn nhìn Thị nhiều hơn nói, có lẽ lầm lì đang là cái mốt của những người yếu bóng vía. Hai người nói với nhau những lời nhạt nhẽo. Đôi mắt hắn thỉnh thoảng nhuốn màu tím sẫm, âm u và bí ẩn. Khi hắn quay đi Thị bỗng thấy mềm lòng.

Một chiều cuối tuần, hắn gọi tới. Giọng hắn trong phôn ấm và lạ hơn bên ngoài. Thị vừa nghe hắn nói vừa coi khủng long rượt người trên màn hình nhỏ. Lúc buông máy xuống, Thị hết hồn, thừ người ra vì hoảng. Rõ ràng hắn nói mà, sao bây giờ Thị quên tuốt luốt không nhớ ra đầu không tìm ra cuối. Thị làu nhàu: ”Cuối tuần chắc phải đi khám bệnh, cái đầu mình lúc này ứ hự là ngu, suốt ngày làu nhàu một mình. Bác sĩ tâm thần chém phải biết. Ông dặn đi dặn lại đừng nói một mình, triệu chứng của bệnh điên là nói một mình. Phải tìm bạn để nói chuyện, để trút hết rác trong cuộc đời này cho bạn, nhưng thời buổi này làm sao có bạn nổi”. Thị phát điên. Điên thì có làm sao? Thêm một người điên trong cái nhân quần lúc nhúc này cũng chẳng sơ múi chi?

Ngày Thị nhận xe, chiếc xe được làm đồng ngon lành như mới. Lăn xe vào nhà, Thị thấy hắn ngồi lù lù ngay cửa. Kiểu ngồi nhập thiền, mặt êm ả, lưng rất ngay. Trông hắn bỗng non choẹt, da sáng bóng, tóc ngắn như chú tiểu. Thị vung vẩy chùm chìa khóa. Hắn vẫn ngồi án ngữ, tọa thiền ngay cửa nhà của Thị. Thị bỗng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Hắn nhảy phắt lên, đứng sững. Hắn đổi ngay sắc mặt, vẻ thiền nhân vụt biến thành ác quỏ. Hắn vòng tay ghì lấy Thị, đè nghiến chiếc miệng tham lam lên môi Thị đang mãi cười. Tiếng cười trong vắt của Thị tắt ngang. Thị rùng mình, rủn người ú ớ trong hai cánh tay hắn cứng như gọng kiềm.

Hắn thì thầm, giọng khàn như bị sốt:

“Tại sao lại Đoàn Thị?”
Đoàn Thị mở mắt mắng thầm: "Đồ vô duyên”.

Hắn lầm lì lách ngay vào nhà khi Thị mở cửa. Hắn vòng tay nhìn xăm xoi căn nhà yêu dấu của Thị, được sắm sửa bằng mười mấy năm lao động như tù khổ sai, hệt như nhân viên địa ốc đang lượng giá, tường nhà, thảm, trần, màn cửa, đinh ốc treo tranh... Hắn đi tới đi lui, rồi rơi người xuống chiếc ghế gần nhất, phán:

-Tôi ngủ không được vì cái tên của bà. Nó bám cứng vào óc tôi, khó chịu quá. Mấy cô ca sĩ, bà biết không? Tuyết Lan, Lệ Thu, Khánh Hà, Lan Thanh, Bảo Ân... Tên nào cũng vang rền như sấm. Tên bà cụt ngủn như chó không đuôi, loạn quá. Bà tự đặt tên lấy à?
Thị dấm dẳn:
- Không, tên để cúng cơm đấy.”
- Kỳ cục thật, nhưng nghe lại hay hay... ”
Thị nghiêm mặt:
- Bộ tưởng tôi không bực sao? Khơi khơi xông vào nhà người ta hạch hỏi như công an khu vực. Cậu mát dây mấy độ rồi?”

Hắn cười. Trời ơi. Thị sững sốt vì nụ cười của hắn. Làm như lần thứ nhất trong đời thấy được một nụ cười. Một nụ cười đẹp vô thường, nó ấm áp, trẻ thơ và chân thật hết lòng. Căn phòng gần mười năm lạnh ngắt bỗng chan hòa hơi ấm. Hắn ngu quá, ngồi ngay lưng ở ghế, toét miệng ra cười và không thèm nhúc nhích, nhục nhịch gì cả. Giá chi hắn chồm lên và xông tới? Nụ cười của hắn dậy lửa trong thâm cung Thị lâu ngày phủ rêu. Hắn mãi ngu ngợ Thị nhìn hắn, thở ra: Đàn ông muôn đời ngờ nghệch và dốt nát”.
- Vậy là chính ông bà già đặt cái tên ngộ nghĩnh đó cho bà?”
Thị lại thở ra, hai vú ngực căng phồng.

- Tội nghiệp thân tôi dữ. Đàn bà không được hãm hiếp đàn ông.
- Ông già tôi là một người rất tài trí. Thật ra đó là ông tự nghĩ như vậy. Nhưng suối đời ông thất cơ lỡ vận. Ông thua kém tất cả các bạn bè cùng trang lứa. Và dĩ nhiên càng thua xa những kẻ sinh sau ông. Tội nghiệp bố tôi. Ngay đường con cái, ông cũng thua thiên hạ. Sinh đứa nào cũng ngủm. Chết lúc nằm nôi, chết lúc mới sinh, chết khi đầy năm, chết khi đầy tháng. Chừng mẹ tôi, tóc đã chớm bạc, gắng chìu lòng ông chồng cả đời thất chí, hậm hà hậm hực, vét bột vét đường nặn ra tôi. Bố tôi mừng phát điên. Lần này ông không dám mở sách Đông Tây Kim Cổ chọn cho tôi những cái tên vang rền như cậu nói. Ông đặt tên Thị cụt ngủn cho tôi. Và tôi thọ cho đến hôm nay Bị đời quật lên quật xuống, vẫn ngang ngược như thường.
- Hèn gì!" Hắn buông.
Thị cáu kỉnh:
- Cậu cũng ngang ngược không thua gì bố tôi đâu, dám kiếp trước cậu là bố tôi lắm. Nói cho cậu biết tôi giống ông già tôi đến mẹ tôi cũng sợ sệt ca cẩm hoài. Hai cha con thiếu điều vác dao chém nhau vì giống hệt tính nhau đấy.
Hắn lại vô duyên gật gù như một ông già:
- Ở Việt Nam bà làm nghề gì vậy?
Thị ngó hắn, cười rất lạnh:
- Đào cải lương. Cựu hoa hậu áo dài, cựu nữ sinh Trưng Vương, cựu trung úy phu nhân. Chắc lúc đó cậu mắc ở truồng bắt ếch nên không biết tôi. Ai không biết tôi, kẻ đó đáng tội treo cổ à nghe"

Hắn cười khì, rung cả hai đùi. Thị nhìn hắn, đang cố đóng vai già nua đạo mạo, rồi cũng phì cười. Hai kẻ điên cùng cười với nhau, dòn tan và hết cỡ. Cười chán, hắn lừng khừng đứng dậy, và ra về. Thị

ngồi lại rất lâu trên ghế nệm còn hơi đàn ông của hắn. Cố moi mãi không nhớ nổi tên hắn.

Rõ ràng hắn đã theo đúng thủ tục tai nạn, trao cho Thị tên tuổi, địa chỉ, số bằng lái xe, số phôn của hắn.

Một đêm, Thị đứng nhìn ra khoảng đêm trắng bạc, lấp láy. Thị bỗng nhớ ra tên hắn, Nguyên Khôi - Tên hay dữ, chẳng bù cho Thị. Thình lình như kẻ trộm, hắn lù lù ngay vòm cây sát bên cửa sổ. Thị giật bắn người. Hắn nhảy vào phòng, gương mặt hắn lạ hoắc, thất thần, có lẽ vì màu bạc lạnh của trăng. Thị đứng ngây ra. Hắn lôi tay Thị đi ra cửa chính, miệng lẩm bẩm:

- Hết chối cãi nhé, bắt quả tang bà gọi thầm tên tôi.

Thị quê quá, nên giả điếc không nghe. Hắn nhìn Thị, còn mặc nguyên quần áo từ lúc đi shop về, thở ra:

“Đời ngắn ngủi quá mà, sao ngu ngốc bỏ phí như thế này nhỉ?”

Thị bỗng ứa nước mắt. Câu nói giản dị quá, và Thị mủi lòng. Bao năm tháng mới cảm biết mình còn muốn khóc. Hắn nâng mặt Thị lên, rồi ôm lấy bằng cả hai tay. Căn phòng từ lúc về, Thị không thèm bật đèn, vương vất một mùi hương lạ. Hắn cầm tay Thị lôi đi xềnh xệch. Hắn làm như kẻ đi gọi hồn người chết, phải gấp rút kẻo không kịp giờ. Giọng đọc tin buồn chán vẫn oang oang phát ra từ cái Tivị Hắn kéo thị trở ngược vào nhà, tắt Tivi, rồi làu nhàu:

- Đèn để tối, nhưng Tivi thì cứ oang oang tối ngày như cái bục giảng đạo. Bà có biết cái Tivi này khốc hại chừng nào không, nó rao giảng thứ đạo mới, đạo mê tiền. Một thứ đạo khủng khiếp đang chiếm đoạt hồn xác cái nhân loại tội nghiệp này. Bà có biết cái lý tưởng của tuổi trẻ hôm nay là gì không?

Đoàn Thị lắc đầu. Hắn cau có như người đang gây lộn:

- Cả nhân loại đang quỳ mọp trước đồng tiền. Bà biết rõ như vậy mà. Thằng cha Parker thương gì mình để bỏ hàng triệu bạc mua cái đài chó chết này cho bà mở ong ỏng tối ngày sáng đêm. Nó làm cái tôi của con người ngày một phình ra. Tôi. Tôi. Tôi. Nhà của tôi, xe của tôi, vợ của tôi, tiền của tôi. Nhưng nhân cách con người ngày một tóp lại. Thật ra chữ nhân cách đã biến mất trong tự vị con người từ khuya lận.

Thị cũng lừ đừ không thua gì hắn:

- Mai mốt từ ngữ vợ tôi, chồng tôi, con tôi, cha mẹ tôi cũng biến luôn. Người ta bắt đầu nghi ngờ đủ mọi thứ. Những đứa con la lối cha mẹ đã không xin phép chúng khi đẻ con, bắt tội chúng nó quần quật học hành, rồi kiếm job, rồi nợ nần, rồi chén giết nhau và chờ tận thế.

Hắn lôi Thị ra xe của hắn. Vẫn chiếc xe màu đen. Thị nín thinh mặc hắn bày trò ngông cuồng cho đỡ buồn. Hắn đưa Thị đến nhà hàng Rincom Thai. Ở đó có giàn trống cho một đêm nhạc thính phòng. Có hàng trăm người đang xôn xao cười nói. Những người tinh hoa của Melbourne họp nhau lo cho ca sĩ Châu Ngọc trình làng cuốn CD nhạc "*Lời Tình Buồn".* Châu Ngọc bước lên bục gỗ, áo lóng lánh kim nhũ, bước chân cô thênh thang giữa những tràng pháo tay. Nhạc bay lên, chập chùng. Cô hát như chim rừng đang hót trên tầng cao. Tiếng hát trong trẻo, chân thật và mượt mà như nhung. Chiếc áo đen ôm lấy dáng người cô cũng huyễn hoặc như một vòm sao.

Thị và hắn ngồi ở một góc khuất. Hắn nháy mắt cười:

- Bà ăn mặc thường nhất đêm nay. Nhưng bà thấy chưa, không có ai đẹp bằng bà, trừ ca sĩ Châu Ngọc. Dĩ nhiên.

Thị biết hắn xạo, nhưng cũng mát ruột cười theo hắn. Hắn hát khẽ theo giàn nhạc, vừa đủ cho Thị nghe. Giọng hát hắn khàn, gợi cảm,

không thua chi Châu Ngọc. Lối hòa âm của Tùng Châu, say đắm và thiết tha, những dòng phối âm ấy rất trẻ và rất bạo, chúng tung lên những âm vực để nâng niu tiếng hát trong mát hồn nhiên như một nguồn suối chảy từ môi mắt đong đưa của Châu Ngọc.

“Tình yêu anh ôi mong manh

Tình yêu anh cho riêng em

Ta gặp nhau. Tình yêu đầu tiên em vừa trao... ”

Có vài người mặc đồ lớn, trịnh trọng đến chào hắn. Hắn cười hơi lạ, khác những nụ cười khi chỉ có riêng hai người. Hắn thốt những lời xã giao đúng nghi lễ, rồi giơ tay rất điệu về phía Đoàn Thị. Hắn hắng giọng, bắt chước giọng nói của trưởng ban tổ chức đêm nhạc thính phòng mùa Thu:

- Xin tiếp lời anh Trần Quang Cẩn.

Thưa quí vị, đây là Đoàn Thị, nhân vật quan trọng nhất của đêm nay. Người vừa bước xuống từ một hành tinh, cách xa trái đất một triệu năm ánh sáng.

Hắn nhấn mạnh từng dấu ngắt câu, khiến mấy người bạn cười xòa. Mặt mũi hắn cứ tỉnh khô, và tiếp tục vẻ trịnh trọng để trêu người. Một vài người tò mò nhìn Đoàn Thị. Bởi họ chưa bao giờ trông thấy ai bất cần và xa lạ hơn Thị. Áo cũ, mặt không son phấn, tóc dài, buộc túm sau lưng. Thân hình cao lớn, lại phô bày rất rõ bằng thứ hàng lụa bó sát người. Khi họ bận rộn với nhóm khác. Hắn nghiêm nghị nghe Châu Ngọc hát:

“Mình xa nhau mà lòng vẫn nhớ

Ngày xa xưa tình mình như mơ

Chuyện yêu đương hẹn hò hôm nao

Mà giờ đây cuộc tình đã lỡ... ”

Đoàn Thị cười:

- Bộ muốn giành nghề của ca sĩ Tùng Châu. Người ta đang mời cậu lên sân khấu kìa.

Người điều khiển đêm nhạc thính phòng, một nhà báo, kiêm thêm nghề võ sư Vovinam. Ông ăn nói rất hùng biện, những lời ông giới thiệu hắn với khán giả làm Đoàn Thị suýt té ngửa trên ghế. Hắn gan thật, tỉnh bơ đi lên sân khấu, rồi sang sảng ngâm thợ Lúc hắn về lại chỗ ngồi, Thị đe dọa:

- Cậu gớm thật, dám qua mặt tôi. Rồi cậu sẽ biết tay tôi. Dân Bình Định gộc đây, thưa võ sư Nguyên Khôi.

Cuộc vui vẫn nối dài. Những dòng nhạc vẫn bay lên quấn quít. Châu Ngọc đang tâm sự với khán giả, đang trả lời, đang hát.

Hắn tiếp tục giở trò, cười cợt, trêu ghẹo, tán tụng Thị rồi lại chê bai. Lúc họ ra về, thiên hạ vây quang người ca sĩ. Hắn cầm tay Thị lôi băng qua đám đông. Trời đầy gió. Hai người chui vội vào xe. Hắn đưa Thị đi qua những con đường. Những con đường lạ chưa từng nhớ. Những con đường quen mặt quen tên. Melbourne bỗng thành một cõi rất bình yên, mặc gió lộng, mặc đêm sâu thẳm. Những lối xe đi đầy những cây. Rồi cầu Westgate cao ngất ngưởng. Bia mộ bằng đá tưởng niệm những người đã chết khi xây dựng cầu. Thành cầu cao, ngợp gió, sừng sững trên nền sao lấp láy. Thị rùng mình, ngồi thu mình trên ghế nệm, nói với hắn nhưng thầm thì như một mình:

- Cầu cao quá, gió dám thổi tung xe xuống vịnh

Hắn vươn tay sang, đặt nhẹ trên vai Thị:

- Đừng sợ.

Thị nhìn hắn, rồi quay đi, vội vã. Hắn cười:

- Gái Bình Định gì mà nhát hít, không dám nhìn trai.

Thị bực quá, cung tay thụi hắn, hắn giữ lấy tay Thị nơi bụng hắn. Chiếc xe chạy mãi, khắp các ngã đường rồi chạy quanh bờ vịnh. Hắn ngừng xe, quay kính xuống cho Thị nghe sóng. Ân ba đời ngân nga trên từng con sóng vỗ, miên man, vô tận. Thị muốn bay theo từng con sóng, với một ai đó thở bên tai, với một ai đó thầm thì kể chuyện. Lúc họ về lại thành phố. Đêm đã ngủ rất sâu. Hắn dừng xe ở đầu đường St Kildạ Nghìn ngọn đèn vàng giăng mắc trên bốn hàng cây gian díu đan cành. Chúng quấn quít nhau bằng những chùm đèn màu vàng lửa. Những hàng cây ấy biết yêu nhau đậm đà, biết quấn xiết nhau, chặt chưa từng thấy. Mặc cho đời này, mưa nắng, gió bão hay cuồng phong đất động. Đoàn Thị nhìn ngây những hàng cây vàng chói, thấy mình ngu ngốc hơn cỏ cây, hơn hết thảy muôn thú sinh linh trên đời. Thị nao núng quá nên lặng thinh. Mặc cho hắn đang thầm thì rất nhỏ. Những chùm đèn đang kể chuyện tình yêu. Chuyện những người yêu nhau chết sống từ khai thiên lập địa cho tới hôm nay.

- Này, bà biết không? Thủa ngày xửa ngày xưa. Con người không phải rạch ròi tính toán như hôm nay. Con người sinh ra để yêu nhau, gắn bó cùng nhau và cho nhau hạnh phúc.

Khi đường phố không còn ầm ỉ tiếng xe, hắn thản nhiên đưa Thị về nhà hắn. Thị cũng làm bộ thản nhiên cho đỡ ngượng. Nhà hắn nằm trơ trọi trên một khoảng đồi. Có hàng bạch dương cao vút trời, có cỏ xanh cắt mịn lênh láng mùi hoa. Phía vườn sau, khu vườn được bao quanh bằng tre trúc đan dầy. Trăng độ lượng thắp sáng khắp vườn cây nhà hắn, khiến Thị ngẩn ngơ thêm. Hắn không mời Thị vào nhà. Hắn đưa Thị ra vườn sau rồi bày trò vương giả của người tiền sử.

Quanh đống lửa chỉ còn tàn tro, hắn lẳng lặng trải tấm chăn dày, đan những đường hoa văn kiểu Aborigine vàng, đỏ và đen. Hắn dịu dàng kê một chồng gối cao cho Thị ngồi, rồi thành thạo mồi lửa vào cành khộ Lửa ngoạm lấy cành khô bằng những đầu lưỡi đỏ. Hắn cười rất ấm, nụ cười khiến Thị bàng hoàng mê mẩm. Hắn ngồi xếp bằng hai chân ngay trước mặt Đoàn Thị. Lửa hớn hở bùng lên, những quầng lửa đỏ rực râm ran da thịt Thị bao năm tháng chai mòn cô quạnh. Thị nhìn những chùm lửa lung linh trong mắt hắn rồi quơ vội chiếc gối mềm ôm siết vào ngực mình, che dấu.

Hắn giằng lấy chiếc gối, Thị chồm tới giật lại. Hắn bực mình, ôm cả Thị lẫn gối vào gọn trong lòng hắn. Thị đẩy nhẹ hắn ra, rồi lại ngẩn ngơ tiếc. Đôi mắt hai người cùng ngây dại.

Một lúc rất lâu. Thị oán thầm thói đạo đức giả của mình. Nó làm Thị bao phen vuột mất cơ may hạnh phúc. Hai người không nói năng. Cuối cùng hắn thuạ Đàn ông gàn bướng nhưng không lì bằng đàn bà. Hắn nói:

- Tôi muốn tỏ tình với bà, nhưng quả thật tôi không biết cách nào tốt hơn. Trong tình yêu, con người càng ngày càng nghèo nàn đi.

Thị vẫn nín thinh. Hắn quỳ trên tấm chăn in hình mặt trời màu đỏ, tay hắn chống trên gối đúng cung cách một võ sĩ khi bái tạ trước địch thủ để lao vào trận đấu.

- Bà có biết tại sao tôi đốt lửa để đón bà đến với tôi không?

Đoàn Thị lắc đầu. Hắn dịu dàng:

- Ngày tận thế sẽ đến cùng với lửa. Tôi không muốn chúng ta ân hận và tiếc nuối trong ngày tận diệt ấy. Đêm nay, bà hãy nhắm mắt lại, và để mặc tôi làm những gì tôi muốn.

Đoàn Thị thì thào:

- Tại sao phải nhắm mắt?
- Vì tình yêu tự tại ở bên trong, bên trong nơi bà. Một mình bà mà thôi. Tôi tìm thấy tôi bên trong bà. Tôi không hiểu tại sao. Tôi hoàn toàn bị tước khí giới khi đứng trước mặt bà. Bà giống như loài yêu nữ trong Liêu Trai Chí Dị.
- Nói gì ghê quá vậy? Đoàn Thị giả vờ ngây thơ.
- Đúng như vậy đó. Tôi đang say, lái xe trong mưa dông. Rầm. Hình như vậy. Tôi không nhớ.

Nhưng tôi thấy rõ tôi đã chết, đầu đập vào kính xe, vỡ tung tóe từng mảng. Tôi bay ra khỏi xác, hai mắt mở trừng trừng. Tôi trông liền thấy bà, hai tay giơ lên trời, tóc ròng ròng chảy nước. Cơn mưa, sấm, chớp, soi rõ từng khối da thịt bà loang loáng trăm ngọn đèn xe. Xe cảnh sát, xe trục, xe cứu thương, bu đến như bầy kênh kênh khổng lồ. Vậy mà tôi chỉ nhìn thấy một mình bà, mờ mịt nhân ảnh, hệt như người cõi âm. Bà lúc đó vượt trên cái đẹp phàm trần. Tôi yêu bà từ lúc đó.
- Tại vì lúc đó cậu đang say Hồn vía lạc tuốt lên mây.
- Còn bây giờ thì sao nào? Chúng ta cũng vất vưởng như hồn ma Ngồi canh lửa cho cả nhân loại ngủ mê mệt như loài người thời mông muội.

Đoàn Thị cười khẽ. Hắn chồm tới, hôn lên đôi môi đang cười ấy. Thị vòng tay trên cổ hắn, trăng nép vào mây. Lửa bắt vào cội cây lớn, bùng lên màu hỏa hoàng chói lọi. Những lóng tre khô bắt đầu nổ ròn, đì đùng như pháo tết. Hắn ngả xuống trên tấm thân đầy hơi lửa của Thị. Hắn làm thị chới với phải rên lên nho nhỏ. Hắn yêu vô cùng lời rên rỉ đó. Cơn phấn khích chưa từng có làm hắn cuống lên như đứa trẻ khát sữa. Tóc Thị xổ tung ra, bay rối cùng bụi than và tàn lửa. Một

mảng tóc quấn vào càng khô, cháy khét. Mùi tóc thơm khét một khoảng vườn đêm. Hắn vội vã dập lửa, nhưng vẫn không chịu rời xa mùi da thịt ướp đầy hương lửa. Tre trúc cũng lao xao rên rỉ cùng với người nữ. Hắc sục sạo như một chú hoẵng non. Một lúc sau. Hắn gục xuống, no nê và chứa chan hạnh phúc. Mặt hắn úp mãi trên lọn tóc khét mùi lửa cháy.

Phong Trang, Úc châu, tháng 10/94

Trích " Truyện ngắn nữ hải ngoại " KHUNG TRỜI BỎ LẠI "

Lệ Hằng

Chết cho tình yêu

Chương 1

Tôi đăm đăm nhìn chàng, chàng trên bảng đen với phấn trắng và lời giảng trầm trầm lắng đọng, dáng nghiêng buồn và đôi mắt thật tình tứ thỉnh thoảng ngừng trên mắt tôi, cho tôi chớp mắt buồn rưng rưng. Dáng chàng cao, mái tóc vừa đủ dài cho mặt chàng đầy nét nghệ sĩ, cho tôi ngây ngất uống từng lời giảng. Chàng là giáo sư dạy cours Anh văn. Chàng mới ở Mỹ về, và cả lớp đã xôn xao lên vì được học Anh Văn với một giáo sư tốt nghiệp Harvard. Từ đó tôi vượt các bạn về môn Anh văn. Nhỏ Châu bây giờ chịu xuống hạng nhì. Tôi không bỏ xót một bài một chữ nào của chàng. Bởi vì tôi yêu chàng. Tôi yêu chàng tha thiết, mối tình đầu nào không dại khờ, không si mê, nên nhìn tay chàng không đeo nhẫn, tôi vội quyết đoán chàng chưa có vợ, để đêm đêm mơ mộng, để chiều chiều nhớ thương chất đầy Những giờ học với chàng đan đầy kỷ niệm bằng những cái nhìn thật lặng lẽ, thật thiết tha

Chàng ở trước mặt tôi, nụ cười nhẹ nở, đôi mắt biết nói lời thầm. Tôi đăm đăm nhìn chàng, tôi yêu giọng chàng nói, tôi mê dáng chàng chậm rãi đi dọc theo lớp học, tôi run lên khi chàng đứng bên tôi, xem

tôi chép bài, mùi thơm đàn ông ngai ngái tỏa ra từ lưng chàng, ôi ngất ngây, ôi mê đắm vô vàn, cho tôi run tay thuôn, run chữ lêu nghêu buồn trên giấy học trò. Tôi ngước mắt nhìn lên, bắt gặp cái nhìn lặng lẽ của chàng, đôi bờ mi rậm huyền bí khép nhẹ nhốt kín màu mắt xanh lơ của chàng, tôi run rẩy:

- Thưa ...

- Gì Thủ Không hiểu bài hả?

Tôi lắc đầu, tôi muốn hỏi tại sao mãi hôm nay anh mới đeo nhẫn? Tại sao anh chở cô Hà như chở em ra xa lộ hôm nàỏ Nhưng tôi mím môi lại, tôi nghe hờn tủi ùa về, đầy trong trái tim. Anh có vợ rồi! Sao anh không nói với em, sao anh im lặng, bây giờ em yêu anh tha thiết mất rồi còn đâụ Bây giờ em không thể thôi không yêu anh. Bây giờ em buồn chết được vì tay anh đeo nhẫn, vì cô Hà chiều chiều dựa trên vai anh, vì môi anh đã ngàn lần chết trên môi cô Hà xinh đẹp và duyên dáng. Em biết chứ, cô ấy là vợ anh, còn em, em chỉ có quyền yêu thầm anh thôi ...

Tôi ngước mặt dấu tiếng nấc trong cổ, không dám nhìn chàng, chàng thở dài nhè nhẹ rồi quay đị Tôi gục mặt xõa tóc che niềm đau đớn.. Chàng đó, chiều nào tình cờ trú mưa trên quãng đường vắng, được chàng cho quá giang về nhà. Tôi đã dối chàng tôi bị đau bụng và đón mãi không có xe về, chàng đưa tôi ra xa lộ, nhà tôi ở làng đại học Thủ Đức. Tôi nũng nịu đòi chàng đậu xe bên lề đường, bắt chàng cho xe leo xuống cánh đồng mênh mông. Tôi nói: Thu kỳ lắm cơ anh, cứ đau đầu mà được ra đây hóng gió là khỏi liền. Chàng ngạc nhiên:

- Sao lúc nãy Thu bảo đau bụng cơ mà?

Tôi đỏ mặt:

- Dạ thì lúc nãy đau bụng, bây giờ đau đầu, anh không thích chìu Thu

hả anh?
Chàng cười khẽ cho tay hai đứa đan lấy nhau, ngồi bên nhau nói chuyện mưa nắng, chuyện lớp học. Khi chàng giật mình thành phố đã lên đèn sau lưng hai đứa Từ đồng không nhìn về, Saigon giăng mắc đèn màu, Sàigon chập chùng đam mê, Sàigon bừng bừng sức sống, cho tôi và chàng len lén trở về như hai kẻ tội phạm. Chàng thở dài hoài, tôi hỏi, chàng không nói Chàng đưa tôi về nhà, ba mẹ tôi đi đâu chưa thấy về, tôi leo lên giường nhớ bàn tay chàng ấm mềm cầm lấy tay tôi, nhớ từng hơi thở, nhớ từng nét cười ... Tôi bắt đầu xây lâu đài hạnh phúc từ chiều nào tình cờ được đi chơi với chàng. Bây giờ hạnh phúc sụp đổ rồi! Bây giờ tình yêu thành trái cay! Bây giờ tôi vẫn yêu chàng! Càng ghen càng yêu, nhưng tôi buồn cô Hà vợ chàng, tôi chán nản bỏ sách bỏ vở, bỏ những trang giấy chi chít bài học, tôi ngồi đây sầu khổ ngó chàng. Lỗi tại tôi Hay lỗi tại chàng? Chàng có nói yêu tôi đâu, chỉ mắt chàng nói thôi, hơn nữa, tôi có hỏi chàng "Thầy có vợ chưả" trước khi leo lên xe đi chơi xa lộ với chàng đâu, chả nhẽ chàng phải hét lên: "Tôi có vợ", khi tôi đòi quá giang xe chàng? Chính tôi, tôi không đủ can đảm hỏi một câu "Anh có vợ chưả" kia mà, trách chi được chàng! Muốn nói gì thì nói, tôi vẫn ghét cô Hà, ghét cay ghét đắng.
Tôi ngửng mặt nhìn thẳng mắt chàng, thấp thoáng môi cô Hà còn vương trên môi chàng, họ là vợ chồng, họ đã từng yêu nhaụ Mấy hôm nay tôi xa sách vở, tôi đi học chỉ vì muốn nhìn thấy chàng, tôi chán học lắm rồi, tôi ghen suốt đêm, ghen suốt ngày, tôi ghen với cô Hà, người đựơc chàng yêu được có con với chàng.
Đến giờ chàng hỏi bài rồi, mọi khi tôi thích giờ này nhất, tôi nói tiếng Anh với chàng như máy, không sai không thiếu một chữ, cho chàng

nắn nót con số 16 trong sổ nhìn tôi gửi một nụ cười hài lòng, cho tụi nó ào lên xem sổ điểm kêu nhau ơi ới:

- Thấy chưa, tụi bây coi, lại nhất nữa, con này gớm lắm, liếc hoài để ăn điểm cao, xấu mặt hay nhỉ, hồi trước hắn dốt như bò, bây giờ cứ nhất hoài lộn ruột ghê.

Tôi lờ đi sung sướng vì tôi biết chàng chú ý đến tôị Thế là đủ rồi, ngày nào chàng cũng kêu tôi đọc bài, tụi nó tức điên lên. Sự thật tụi nó cũng mê chàng như điếu đổ, nhưng chàng chỉ để ý tôi thôi, chàng đẹp trai nè, chàng galant nè, chàng nói tiếng Anh hay như dân Anh chính hiệu, quý phái như ông Hoàng bà Chúa vương quốc Anh, chàng đẹp từ nét cười dáng đi, tụi nó tìm suốt ngày không ra khuyết điểm của chàng, đành nói:

- Gớm cái ông Hoàng ni, ông ấy đa tình quá, ông ấy dạy tụi mình có bữa nguy đa bậy

Chàng nhìn tôi, cây bút di chuyển, tôi run, tôi không học bài hai tuần nay rồi:

- Giáng Thu!

Tôi quơ chân tìm giầy, một chiếc biến mất, tôi nóng bừng hai má, nóng bừng hai taị Chàng lặng lẽ ngồi chờ, mắt hơi nghiêm:

- Sao không lên chị Thủ

- Dạ dạ.. em mất giày ạ.

Chàng cau mặt, tôi sợ quá đành lê chân đất lên bảng, có tiếng xì xào:

- Ghét, làm bộ hoài, đi lẹ lên cho rồi, rón rén mãi, làm nũng vừa thôi chứ.

- Nó ghê lắm mày, thầy có con rồi đó cô, ở đó mà liếc liếc hoài hé bậy

- ông ni kêu nó hoài!

- Thế nào cũng có bữa nó ăn đòn ghen mất thôị

"Cô Hà", chúng nó nhắc cô Hà hoàị Tôi cúi mặt không nhìn chàng. Khuôn mặt ấy đã bị cô Hà vuốt ve hôn hít bao nhiêu lần. Tôi ù cả tai không nghe được những câu tiếng Anh của chàng nữa, tôi không hiểu gì hết, tôi ngơ ngác như mán rừng.

- Thu trả lời câu hỏi của tôi đi chứ.

- Dạ.. dạ ...

- Chị không thuộc bài, độ này chị lười quá chị Thu, câu hỏi dễ như vậy mà không hiểu à?

Tôi đau khổ nhìn chàng, mặt tôi đỏ như gấc, tai tôi lùng bùng.

- Cám ơn, thôi chị về chỗ.

Tôi như kẻ tử tội lê chân về chỗ, loáng thoáng tiếng chúng mỉa mai tôi:

- Bây thấy chưa, dốt như bò mà làm bộ hoài há bây, đáng kiếp, thứ con gái hư, làm như ổng yêu hắn lắm í, còn lâụ Cô Hà đẹp, giàu, giỏi gấp trăm lần chứ bộ, hắn xách dép cho cô chưa xong.

Tôi gục mặt xuống bàn và tôi òa khóc như một đứa trẻ, cả lớp sững sờ nhìn tôi nức nở. Mặc chúng, mặc chàng, tôi thèm khóc, tôi thèm khóc quá đi, tôi không nghe chúng mỉa mai nữa, tôi không nhìn chàng nữa, chàng mắng tôi rồi, chàng ghét tôi rồi, chàng chỉ yêu có vợ chàng thôị Chiếc nhẫn vàng lấp lánh cột tay chàng rồi, cột đời họ vào với nhau rồi, tôi khóc thật ngon, dấm dứt nỉ non. Chàng bối rồi thì phải, chàng ngồi im trên đó không đủ can đảm gọi người khác, chàng giảng bài tiếp theo, giọng chàng sũng buồn, giọng chàng bâng khuâng. Còn tôi vẫn gục mặt xuống bàn mà khóc, nước mắt ướt cả tóc tôi xõa dài trên bàn, xõa dài làm khăn tang chôn kín tình thầm. Lớp học lắng xuống vì tôi, vắng tiếng lũ bạn đanh đá và chanh chua

to nhỏ, vắng tiếng chì chiết moi móc của chúng cho giọng chàng đều đều giảng bài Ở nhà cô Hà khóc chắc chàng dỗ dành năn nỉ ghê lắm. Tôi khóc vì chàng, tôi buồn vì chàng, chàng không nửa lời han hỏi, chàng không dám lại gần tôi, chàng mặc tôi chết từng giây từng phút. Tôi tủi thân quá, tôi tỉ tê suốt giờ.

Chết cho tình yêu

Chương 2

Chuông rung rồi Buổi chiều đã tàn, cả lớp lao xao sách cặp. Mặt vẫn cúi, tóc vẫn rối và vương nước mắt, tôi nhét hết sách vở vào cặp, tôi không nhìn chàng được nữa, chắc bây giờ tôi xấu lắm, tôi có được yêu đâu để tươi tỉnh cười nói như cô Hà, mũi tôi chắc đỏ như quả cà chua, mắt thì sưng lên, tóc tai rã rượi ... Chàng chán tôi rồi, tôi bì sao được cô Hà con nhà giàu học giỏi, nên được làm vợ chàng. Cả lớp lần lượt ra về. Tôi ngần ngừ ra sau, tôi muốn che kín mặt sầu, tôi vờ lúi húi dưới hộc bàn để đợi cả lớp về hết, trốn vào một cái xó nào đó mà trở về ngôi nhà im lìm với ba mẹ.
- Giáng Thu!
Tôi ngẩng mặt lên, chàng tần ngần trên bàn giáo sư, chàng chưa về, chưa đón cô Hà trường Q.M. bên kia đường? Chàng đợi tôi Áo mưa nhạt màu hờ hững vắt trên vai:
- Giáng Thu, sao Thu khóc?
Tôi vụt khóc nức khóc nở. Tôi khóc to hơn bao giờ vì tên Giáng Thu gọi trên môi chàng, vì chàng đợi tôi, vì chàng hỏi tôi:
- Thu, sao em không thuộc bải
Tôi nói qua hai hàng nước mắt dòng dòng:
- Em khổ quá anh ơi!
Tôi vụt bỏ chạy như bị ma đuổi Tôi lao người ra hành lang, tôi bỏ mặc chàng bối rối gọi theo:
- Giáng Thu! Giáng Thư!
Tôi lảo đảo trên những tam cấp lạnh, đường phố chỉ còn loáng thoáng dăm ba chiếc xe, áo cô Hà phất phới vàng mơ bên xe chàng, tóc búi cao và dáng kiêu sa cho tôi hằn học chạy đi như con điên trên quãng đường vắng tênh. Lá me lả tả rụng đầy đường, cho tôi nức nở

một mình với thương yêu xâu xé. QM ơi, ta thương mi vô cùng, nhưng cũng ghét mi vô vàn là ghét. Q.M. ơi! Áo trắng bay trên đường mưa cơn lá me, cho ta thất tình đi lang thang vì mi, cho ta gặp chàng, cho ta yêu, cho cô Hà về, cho ta chết. Q.M. ơi, ta thương mi, đội ơn mi, cho ta biết yêu và cũng ghét mi, cho ta biết thù. Bốn con đường buồn bao quanh, Q.M. mà những hàng cây cao mang dáng đẹp gầy, mà những cơn mưa lá me rơi trên tóc rối, rơi trên vai buồn. Tôi lảm nhảm gọi tên chàng:
- Hoàng ơi! Em yêu anh, em yêu anh, anh có biết không?
Nước mắt ứa ra, tôi úp mặt trong hai bàn tay có những ngón gầy trắng xanh. Mưa chiều chợt đổ, tôi co ro trong áo mưa, tôi đợi xe ba đến đón, nhưng cứ đi vòng quanh Q.M. Xe chàng vụt lướt đến, có cô Hà cười tươi trong xe, trên vai chàng, chàng ngần ngứ đôi giây bên lề đường, kín đáo nhìn tôi rồi phóng xe đị Mưa lạnh quá đi thôi! Tôi buồn quá đi thôi! Mặc cho nước mưa hắt vào mặt, mưa khóc, hay tôi khóc mà môi tôi mặn mãi thế này
- Anh ơi! Em khổ quá đị Anh ơi! Sao anh yêu vợ ngay trước mắt em, sao anh lấy vợ sớm thế hở trời
Tôi đi vòng quanh trường, rồi trở về cổng chính đợi ba đến đón, tôi lao vào xe ba như cơn lốc. Ba nhìn tôi:
- Sao con khóc hả Thủ Bị thầy phạt phải không?
Tôi gật đầu:
- Dạ.. con không thuộc bài
Ba tôi cười:
- Trẻ con quá, có thế mà khóc sưng cả mắt, lần sau đừng lười nữa nhé. Con quên rằng năm nay con mười bảy tuổi rồi à, sang năm thành sinh viên rồi
Buồn nguôi lắng khi ngồi bên bạ Tôi nũng nịu:
- Đừng nói mẹ nghe ba, mắc cỡ chết.
Ba tủm tỉm:
- Đố khỏi mẹ con cằn nhằn, con hồi này lạ lắm đó, có hôm để ba vòng xe cả giờ đi tìm rồi tối mịt mới về làm mẹ cằn nhằn ba quá trời
Tôi ôm sát cặp vào ngực se sắt thở dài, sách cặp nào nhét hết yêu thương, cho tôi nhốt kín được tình yêu chàng? Cho tôi ngủ yên trong mộng mị thơ ngây ngày xưa.

Chết cho tình yêu

Chương 3

Tôi nằm trên giường, chăng hồng kéo lên tận cổ. Ngoài kia trời đang mưa, gió đập rào rào trên các ngọn cây Cơn bão rớt từ đâu về làm ướt thành phố. Radio đang nói về nạn lụt tàn phá quê hương mịt mùng trong trí nhớ của tôi, tôi được cưu mang ở đó và được sinh ra ở Sàigòn. Me mang tôi từ Hà Nội vào tận Sàigòn mưa nắng hai mùa mới chịu sinh tôị Ba tôi là một giáo sư dạy ở Đại học Văn khoa, me tôi ở nhà để dạo đàn. Me tôi đàn hay lắm và chỉ đàn cho mình cha con tôi nghe thôị Tôi choàng khăn lên che tóc, tôi ngậm ô mai mà nhớ chàng. Vú bước vào tay cầm ly sữa nóng:
- Thu ngồi dậy uống sữa rồi đánh răng đi ngủ chứ.
- Thôi Thu không thích, vú kỳ, bắt Thu uống sữa hoài, Thu lớn rồi chứ bộ.
Vú dỗ dành:
- Uống sữa cho mập chứ, chóng ngoan kẻo vú mách ba cho coi, Thu có sợ ba không? Chết, bây giờ mà còn ngậm ô mai hư răng hết cho coị
- Kệ Thu ư, ghét ghê, vú làm như Thu là con nít, Thu biết yêu rồi, Thu lớn rồi vú ơị
- Yêu, Thu nói cái gì vú không hiểủ
Tôi vùng vằng:
- Vú mà hiểu cái gì!
Vú dịu dàng:
- Buồn quá, Thu chả thương vú chi hết, thôi mai vú về với con vú cho rồị
Tôi chịu thua:
- Ờ thôi để Thu uống, vú đừng về dưới nữa nghe vú.
Vú cười đưa ly sữa cho tôi rồi lui ra ngoài:
- Nhớ đánh răng nghe, kẻo sâu nó cắn chết à.
Tôi cười cho vú tôi vuị Tôi nhớ chàng kinh khủng. Me tôi hay buồn lắm, tôi biết ba mẹ đều thương tôi, nhưng ba me xa lạ với tôi làm sao ấy Me ngồi trong phòng khách suốt ngày với cái đàn của mẹ Ba cặm cụi đọc sách trong phòng. Tôi lủi thủi một mình với vú. Và tôi yêu chàng, người đàn ông đầu tiên cho tôi biết thế nào là nhớ thương, thế nào là hờn ghen đau tủị
Có một lần tôi viết chữ buồn thật đẹp dưới bài tập kiểm soát nộp cho chàng, tôi hồi hộp cả tuần lễ đợi chàng trả bài Chàng viết chữ thương ngay cạnh chữ buồn. Chàng thương tôi rồi, ngay chiều hôm đó, biết chàng phải đi qua đường Bà Huyện Thanh Quan, tôi thơ thẩn đợi chàng và tôi vờ đau bụng để bắt chàng đưa tôi về nhà.

Chàng đằm thắm hôn nhẹ má tôi khi tạm biệt, nụ hôn đầu đời rất đỗi mong manh, rất đỗi thơ cho tôi về ươm trái hạnh phúc, trái tình còn chát đã vội héo, khi cô Hà từ Huế về dạy Triết thay cho cô Quỳnh theo chồng đi xạ Tôi thấy chàng chở cô đến trường. Tôi thấy chàng lẳng lặng đeo nhẫn vào tay, tôi thấy chàng thở dài mỗi khi gặp mắt tôi tha thiết nhìn chàng. Tôi thấy cô Hà dựa vào vai chàng trên xe, và tôi khóc một mình sau dãy tường vôi lớp học có cây me cao nó buồn với tôi, có cánh hoa phượng trái mùa lẻ loi trên cành thương tội

Chết cho tình yêu

Chương 4

Tôi vẫn đợi chàng ở quãng đường vắng sau trường, nhưng chàng không dám ngừng xe nữa, có cô Hà ngồi bên giữ chàng của tội Tôi trằn trọc suốt đêm không ngủ, xác thịt dậy thì rạo rực vì ghen. Bây giờ tôi nằm đây một mình nhớ chàng thì cô Hà chắc đang rúc vào người chàng. Tôi ghét cô quá đi thôi, chàng có hôn cô ấy không nhỉ? Chàng có mê đắm gục vào người cô không? Chàng làm gì trong đêm nayỷ Người tôi run lên, tôi ứa nước mắt, tôi quằn quại vì tưởng tượng dắt đi quá xạ. cho tôi căng mắt ngó chàng nằm trên cô ấy như trong ciné, như ba me tôi, như mọi cặp vợ chồng trên trái đất nàỵ Nóng như lửa, hừng như sốt, tôi nghiến răng lại mà thèm chàng, mà tức cô Hà, người được chàng ôm ấp yêu thương.
Tôi 17 tuổi rồi, tôi học đệ nhất, tôi chưa biết chuyện vợ chồng, nhưng tôi đoán ra được họ đã làm gì như thế nào với nhaụ Răng cứ nghiến lại từng hồi, tôi rên rỉ:
- Trời ơi anh làm khổ em quá đi, anh đang làm gì, anh có ngủ chung giường với người ta không? Anh có hôn người ta không? Chắc mê đắm gấp ngàn lần cái hôn nhẹ trên mắt em ở xa lộ chiều nào lông gió? Còn gì nữa để tụi nó bảo anh có hai con với người tả Còn gì nữa mà em không biết? Nhưng em thèm chất ngất, em mơ ước hoài trời ơi, anh ác quá đi, ai biểu anh lấy vợ sớm thế hả anh?
Tôi thiếp đi trong cơn hờn tủi, tôi mơ gặp cô Hà máu chan hòa nhuộm áo trắng thành màu áo đỏ, cho tôi lang thang như người điên đi trong thành phố hoang.
Buổi sáng bừng tỉnh dậy, mỏi mệt khắp châu thân, tôi uể oải đi học, ba ngồi ở xe chờ sẵn. Ba kêu lên:

- Con đau sao thế Thủ
Tôi lắc đầu:
- Dạ không, con ngủ hơi ít ba ạ.
Ba im lặng không nói gì thêm, tôi ngồi cạnh ba mà nghe lòng hoang vắng. Hôm nay có giờ cô Hà rồi Tôi không đủ can đảm nghỉ học, tôi muốn gặp cô để đương đầu với đau khổ? Ba ngừng xe, tôi thẫn thờ vào lớp, áo trắng tung tăng sao tôi vẫn buồn. Vài lời to nhỏ của bạn bè:
- Cưng của ông Hoàng Harvard đó bây
- Tau cũng ngạc nhiên chứ, năm ngoái hắn dốt như bò, biết gì đâu, vậy mà năm ni nó cứ nhất về Anh văn hoài chứ.
- Ối, ăn nhằm gì, đi thi biết ngay ấy mà, mặt hắn mà đậu được tao đi bằng đầu
- Biết đâu đấy, ba hắn là giáo sư, muốn gì chả được.
- Cha, cái điệu mua bằng thì còn nói làm chi nữa mị
Chuông rung chừng năm phút, thì áo cô Hà tung bay trong nắng sớm, cô yểu điệu bước vào lớp. Cả lớp lục đục đứng dậy chào cô. Tôi chống tay nhìn mông ra cửa sổ, nhất định không đứng lên. Mặt lạnh như tiền, tôi không ngó cô. Nhỏ Ái huých tay tôi:
- Cô nhìn mi kìa
Mặc, Tôi vẫn lờ như không, nhìn ra cửa sổ và cười với mây, chắc cô Hà giận điên nhưng cô bình thản như không:
- Cám ơn, các em ngồi xuống.
Ái thì thào:
- Bà tức mi lắm đấy, liệu hồn.
Tôi trừng mắt:
- Đây không có ngán, thách bà ấy đó, xí, làm tàng như bà tướng, không bằng.
- Không là bà tướng nhưng là bà Hoàng cũng hách chán.
Tôi lẩm bẩm:
- Bà Hoàng, hừ bà Hoàng.
Ái cười:
- Mi quá quắt Thu ạ, chống đối bà ấy mi chỉ thiệt thân.
Tiếng cô Hà dịu dàng cất lên, trong giọng nói ngọt ngào ấy tôi thấy nó kịch làm sao, gượng làm saọ Cô ta nói về đam mê của con người, đam mê như một chất men say, không có nó, con người không phải là con người, nhưng coi chừng đam mê có thể hủy diệt nhân cách chúng tạ
Ái hít hà:
- Tao chưa thấy ai giảng Triết hay bằng cô ni, hai vợ chồng xứng đôi

thật mi nhỉ? Vợ dạy Triết, chồng mở cua Anh văn, nhất rồi!
Tôi cau mặt:
- Hay cái con khỉ, giả tạo bỏ xừ đi, hay hay. mi ngu như bò, giọng hạt như nước lã mà hay chỗ nào, giọng đó chết yểu lắm mị
Trâm chồm sang:
- Cô Hà dễ thương quá bây nhỉ, giảng bài hấp dẫn ghê, mi có học cours chồng cô phải không?
Tôi nhăn như bị:
- Thôi im đi bay, lải nhải hoài, điên cả đầu
Trâm đanh đá:
- Điên kệ xác mi chứ, xí, ghen cho lắm vào, héo sầu cả người, mi với gì cao thế mi, có bữa ngã què chân mi ơi, người ta vừa đẹp vừa giỏi, mi làm sao địch nổi mà ham.
Tôi ôm đầu:
- Thôi thôi!
Cô Hà gọi giật giọng;
- Trâm!
Trâm ngồi im thin thít, cô ấy nói:
- Chị mang vở lên đây
Trâm thiểu não đi lên bàn giáo sư. Một màn quay bài Trâm trả lời tạm được, cô ta đe dọa nhìn tôi, tôi ngồi thẳng người ngó cô. Trâm về chỗ rồi, giọng cô ngọt ngào cất lên. Tôi thấy cô Hà là một người đàn bà có một không hai, ngọt ngào hoài, dịu dàng hoài, nhưng mắt thì sắc như lưỡi dao, ai cũng khen cô hiền lành, chỉ mình tôi, tôi biết cô dữ hơn rắn độc, môi mỏng dính, mặt xương xương, hiền sao được mà hiền. Đó là một loài rắn đã tu luyện thành tinh. Cười thật tươi khi giận đâu phải là người hiền? Hoàng còn phải sợ cô cơ mà.
- Chị Giáng Thu, mời chị lên đọc bài
Cả lớp hồi hộp nhìn tôi, chắc chúng lo tôi không chịu lên bảng. Tôi đủng đỉnh tìm vở, tìm thật lâu Tôi đủng đỉnh tìm giầy, đi thật chậm. Tôi cũng cười tủm tỉm với cô, có đến 5 phút sau tôi mới yểu điệu đứng lên, tôi dọn dáng đi đẹp nhất, kiêu sa nhất để diễu cô Hà, nghĩa là tôi bắt chước y hệt dáng đi của cô, tiếc tôi không đánh phấn hồng, không búi tóc cao và không có nét môi mỏng dính, nếu không bây giờ cả lớp tha hồ cười Có đứa cười thật:
- Giời ơi, nó bắt chước giống cô quá.
Đáng lẽ đứng dưới bục cạnh bàn giáo sư để trả bài như mọi người, tôi chưa chịu chấm dứt màn kịch, tôi vén nhẹ tà áo khoan thai bước lên bục như cô vẫn làm, tôi đứng nghênh ngang trước mặt cô, cao hơn cô tôi mới chịu Cô Hà vẫn cười mỉm, mắt cô quắc lên nhưng chỉ

thoáng qua thôị Cô cười ruồi:
- Chị quan niệm thế nào về bản năng? Chị biết gì về bản năng? Ghen có phải là một bản năng không, có xấu không và nhất là khi người ta ghen mà không hề có quyền?
Cả lớp ngạc nhiên vì câu hỏi tới tấp và dài dòng của cô. Tôi mỉm cười, tôi hiểu cô ta cũng ghen với tôi, tôi nhìn thẳng mặt cô và không nóị
- Chị có nghe rõ câu hỏi của tôi không? Chị không bị yếu tai đấy chứ?
Tôi mím môi, địch thủ tôi chơi trò nói khích, chọc cho tôi nói đâỵ Tôi vẫn im lặng, cả lớp im phăng phắc, chúng trố mắt nhìn tôị
Cô cười, tôi ghét cô cười lắm, cả trường khen cô vì nụ cười của cô:
- Chị lười nhỉ, không thuộc bài phải không? Càng ngày chị học càng tệ. Chị không biết nhục nhã khi học dốt à? Chị không hiểu nổi bài chứ gì? Tôi khuyên chị nên nói gia đình đưa đi bác sĩ, chị hơi bất thường rồi đấỷ Chắc chị bị hư thần kinh.
Tôi nghĩ thầm: tay tổ này gớm thật, chơi mình đủ trò hết, điếc lại điên.. tôi cười tươi như hoạ
- Chị cười à, chị không biết cách cười à, cười hoài người ta gọi là con gì chị biết không?
Tôi nhe răng nhìn cô, cô đỏ mặt rồị Thế là tôi sắp thành công, im lặng là vàng, cổ nhân nói đúng thật.
- Thu, chị định giở trò gì đâỷ
Tôi lại cười, cô ta gằn giọng:
- Thật nhục nhã cho những bậc cha mẹ nào sinh ra đứa con bất thường như chị.
Tôi tròn mắt nhìn cô:
- Xin cô đừng đụng đến cha mẹ tôị
Cô ta đứng lên đập bàn.
- Chị cãi tôi hả? Chị muốn tôi đuổi chị ra khỏi trường này không?
- Câu hỏi của cô ra ngoài chương trình học, gì mà ghen với ghen. Em đã là đàn bà có chồng đâu mà cô hỏi em chuyện đó? Dĩ nhiên em không trả lời được. Em phải đứng im chứ!
Cô ta ngồi phịch xuống ghế:
- Mời chị ra khỏi lớp tôi, mời chị ra khỏi lớp mau lên.
Tôi cười:
- Em không thuộc bài thì cô cho em số không.
- Bẩn tay tôi, bẩn tay tôi, mời chị đi ra mau lên.
Tôi về chỗ thu dọn sách vở và nghênh ngang đi ra khỏi lớp. Gót giày

kiêu hãnh nhịp đều trên hành lang vắng. Q. M. ơi, cho ta đỡ buồn, cho ta đi lang thang ...

Chết cho tình yêu

Chương 5

Buổi trưa tôi một mình lang thang dưới hai hàng cây cao, lá me rụng đầy đường, thành phố chìm trong cơn mưa bay Thành phố không hẳn đã lên đèn, nhưng nắng đã tắt, nhưng ngày như đã qua, cho tôi ngước mắt nhìn hai hàng cây chụm đầu hôn nhau, như hôm nào chàng hôn tôi ngoài cánh đồng gió và bây giờ chàng dành môi hôn vợ. Tôi buồn quá, chọc tức được cô Hà để thấy lòng mình cay đắng hơn, buồn tủi hơn. Tôi yêu chàng tha thiết mất rồi trời ơi, làm sao để có chàng. Tôi ghen tức chỉ vì yêu mê đắn người đàn ông có dáng lịch duyệ từng trải ấy, có mái tóc bồng bềnh lãng dụ Buồn không lắng xuống theo ngày tàn, nhưng buồn dâng cao cho tôi ứa nước mắt mà khóc thầm.
- Giáng Thu!
Tôi quay lại và suýt kêu rú lên vì mừng. Chàng ngồi trong xe vẫy tôi, chàng tiến tới gần tôi:
- Thu, em không đi học à?
- Dạ em bị cô đuổi ra khỏi lớp.
Chàng lập lại:
- Bị đuổi, hôm nay Thu học..
- Vâng, học giờ vợ anh!
Chàng thở dài:
- Tôi đi đón nhà tôi đây, còn sớm nên chạy vòng vòng. Thu đừng buồn nghe Thụ
Tôi nghiến răng lại:
- Tại sao anh nói em buồn?
Chàng trầm giọng:
- Tôi xin lỗi Thu chuyện hôm nọ, tôi mến Thu, Thu tin không?
Tôi khóc:
- Thôi chào anh.
Chàng gọi:
- Giáng Thủ
Tôi đứng lại, nước mắt viền mị Chàng bất ngờ xiếc tay tôi, mắt trĩu

buồn:
- Tôi hiểu Thu, đừng làm tôi khổ tâm, xin lỗi, xin lỗi Thụ. Thôi Thu về đi, về đi, đừng đi lang thang nữa
Tôi ngậm ngùi nhìn chàng leo lên xe từ từ lăn bánh. Lòng tôi thắt lại, tôi linh cảm đúng, chàng cũng yêu tôi, nụ hôn hôm nào ở ngoài đồng không lộng gió không gợn chút vẩn đục, không vương xác thịt, cho tôi tin lời chàng hôm nay Khi tôi một mình giữa cánh đồng vắng, chàng đã đưa tôi về nhà và đã hôn thật nhẹ. Tôi nhìn theo xe chàng, vẻ nhẫn nhục của chàng khi ngồi bên cô Hà làm tôi chua xót lạ. Tôi tránh con đường âm u mang tên Thanh Quan để khỏi thấy cô Hà dựa bênvai chàng, ngồi sát vào chàng. Nhưng không kịp rồi, xe họ vừa lướt qua đủ cho tôi thấy chàng buồn sau khói thuốc, và cô mỉm cười mỉa mai Họ hạnh phúc quá đi, tôi lảo đảo dựa vào cột đèn, tay vò ngực, mắt long lanh hờn tủi
Áo trắng QM bay trong mưa nhẹ, tóc xanh buồn rũ, tay gầy bơ vơ. Tôi chờ ba đến hay tôi chờ chàng. Tôi không hiểu nổi lòng tôi nữa, tình yêu khờ dại si mê chi để đưa vào ngang trái bẽ bàng, để chàng buồn bã quay đi, dể tôi ngơ ngẩn vời trông theo chàng.
Tôi khô nước mắt, tôi khô môi hờn, tôi đứng một mình dưới cột đèn lạnh cho chàng về ôm ấp người ta, cho chàng chung chăn chung gối yêu đương vợ đẹp. Cho chàng hôn nhẹ môi cô ấy hồng. Tôi đứng lịm người trong cơn mưa, từng cơn lá đổ, từng cơn gió buồn, lá me bay vương đầy vai áo trắng. Làm sao để tôi hơn cô Hà trước mặt mọi người và trong trái tim chàng? Tôi học đệ Nhất, phải hơn bốn năm đằng đẳng tôi mới bằng cô, mới ra trường, đi dạy như cô được. Lâu quá, tôi làm sao chịu nổi cơn tình buốt cháy, làm sao chịu nổi cảnh họ âu yếm đưa đón nhau ngay trước mặt mình?
Tôi mờ mắt nhìn mông cuối đường và tim tôi như thắt lại từng hồi Có người khách lạ đang từ xa đến, ông ta đăm đăm nhìn tôi, đôi mắt không rời tôi một phút. Tôi không thể không nhìn ông tạ Ông ta có dáng đi nhàn hạ, áo vàng mơ màu dĩ vãng xa xăm, quần màu nâu đậm, không màu hoàng đồng thì đúng hơn. Lạ ghê, ông ta vẫn nhìn tôi, nhìn thẳng vào tôi, dáng ông ta thoải mái lạ, áo bỏ ngoài quầy và chân đi dép, càng đến gần ông ta càng tỏ ra quan sát xoi mói tôi kỹ hơn. Mái tóc bạc nhiều hơn đen cho tôi ý nghĩ người đàn ông này đáng bậc cha chú của mình. Ông có vẻ lặng lẽ và bình thản. Tôi hất tóc che nửa khuôn mặt để tự do nhìn ngắm ông tạ
Mái tóc bạc và màu da đỏ như tôm riu cho tôi thấy mắt ông say sưa, cho tôi thấy nụ cười ông khinh đời xa lạ khác thường. Tôi lùi lại dăm ba bước, khi thấy càng đến gần tôi, ông càng nhìn kỹ tội Tôi có cảm

tưởng ông như một thầy Tổng Giám Thị xoi mói tội lỗi tôi, đứa học trò đã tỏ ra vô lễ thái quá với cô giáo của nó. Ông như hiểu thấu tim gan tôi, khiến tôi lùi dần lùi dần vào lề cỏ ẩm. Ông ta băng qua đường, áo mưa nhạt màu, mũ phớt bằng da mềm và dáng đi thong dong của một người từng trải và lịch duyệt. Tôi không thể tránh đôi mắt sáng như sao của ông ta nữa, tôi bị óc tò mò thu hút quá mạnh. Tôi ngước mắt nhìn ông ta như thách thức. ông ta nghiêng người mỉm cười:
- Chào cô.
Tôi chưa kịp phản ứng, tôi lùi thêm hai bước nữa, ông ta lẩm bẩm:
- Đúng rồi, đúng rồi!
Tôi tròn mắt ngó ông ta, ông ta say chăng, ông ta điên chăng? Đúng rồi, ông ta nói cái gì đúng rồi
Tôi lạnh cả người Trời mưa nên trời tối, cho quãng đường vắng tanh xe cộ.
Ông ta dơ tay ra:
- Cô yên tâm, xin cô yên tâm, tôị. tôi có chuyện cần nói với cô.
Tôi lắp bắp:
- Ông làm tôi sợ.
Ông ta lại dơ tay như muốn xua cơn sợ của tôi:
- Không, không!
Tôi lùi sát vào tường. Tôi kinh ngạc nhìn ông ta, thôi rồi, mình gặp người say. Trông ông ta đàng hoàng quá, nhưng tôi vẫn sợ.
- Tôi đi tìm cô mãi, tôi đang tìm cô, cô đúng là người mà tôi tìm.
Tôi bắt đầu run:
- Ông mất con hở ông? Ông tìm tôi
Ông ta có giọng nói thật chậm, thật bình thản, nhưng đôi mắt ánh lên những đam mê khó nói, những say sưa lạ lùng.
- Tôi tìm cô cả năm nay rồi, dáng cô lạ quá, mắt cô buồn quá, tuyệt, tôi chưa gặp người nào hoàn toàn như cô, cô có khuôn mặt đầy nghệ thuật và dáng tuyệt vọng khi dựa vào cột đèn của cô làm tôi xúc động, tôi đã xúc động thì cả thế giới phải xúc động, phải bàng hoàng.
Tôi lắp bắp:
- Ông nói gì tôi không hiểu, ông say phải không?
Ông cười nhẹ:
- Vâng tôi say, tôi đang say, tôi say nghệ thuật. Tôi sẽ thành công, nhất định tôi sẽ thành công, chuyến trở về Việt Nam không uổng công. cô hợp với vai trò của tôi quá, cô đúng là người tôi đi tìm.
Tôi nghĩ thầm, cha hay là anh của cô Hà, họ biết chuyện tôi với chàng và tìm tôi để làm nhục tôi tội yêu chồng của người tạ
Tôi đứng như trời trồng. Ông ta vẫn say sưa:

- Cô chưa biết tôi à, tôi là đạo diễn Đào Duy đây, tôi mới ở Pháp về, tôi sẽ cách mạng nền điện ảnh Việt Nam, mấy chục năm nay điện ảnh Việt Nam chỉ là một cái áo vá chằng vá chịt. Nó không thể nói lên được cái tinh anh của dân tộc, nó chưa có chất Việt Nam, nó lai căng chắp nối và nham nhở. Tôi sẽ hy sinh đến phút cuối cùng để xây dựng lại từ đầu, cô giúp tôi cô nhé, cô gì nhỉ?
Tôi buột miệng:
- Giáng Thụ
Tôi đỏ mặt giận thầm mình sao hôm nay lau chau quá thế, vừa gặp đã nói tên, tệ thật. Ông ta không chú ý vẻ mặt lúng túng của tôi, ông ta lẩm bẩm:
- Giáng Thu, tên hợp với cô quá, cô là hiện thân cho vẻ đẹp huyền bí và xâu xa của văn minh đông phương, cô Việt Nam quá sức, cô hoàn toàn Việt Nam, cô Giáng Thu ạ, cô giúp tôi nghe cô Giáng Thụ
Tôi kêu lên:
- Giúp ông, tôi làm gì mà giúp ông được.
- Cô đóng phim với tôi, cô sẽ thành công, cô hiện thân cho vẻ đẹp quê hương ngọt ngào mà đau khổ, tang tóc nhưng oai hùng, cô đang có chuyện buồn bực, cô đang hận thù phải không? Đó, cuốn phim của tôi cần một người như thế đấy, cô giúp tôi nhé.
Tôi nói:
- Ông không đùa đấy chứ, tôi biết gì mà đóng phim với đóng kịch.
- Không, cô không cần diễn xuất đã là diễn xuất, cô chỉ cần sống thực với nội tâm phong phú đa cảm mà ương ngạnh, cô yếu đuối nhưng can đảm, như cô đang sống là đủ rồi Cô đừng ngại, tôi không làm cô thất vọng đâu
- Không, tôi thích làm cô giáo Anh văn, dạy hay như.. hay hơn cả cô Hà. Cả trường biết tên tôi
Thoáng u buồn về giăng mắt xanh, cho tôi nao nao nhớ chàng, cho tôi se sắt thở dài
- Trời, tôi không lầm, đúng rồi, cô đúng là người tôi cần. Không, bằng bất cứ giá nào cô cũng giúp tôi, dẫn tôi về nhà xin phép ba má cô đi
Tôi vụt mơ mộng, tại sao không đóng phim chứ. Tôi sẽ nổi tiếng, cả nước biết tên tôi, tôi sẽ trội hơn cô Hà, tôi chẳng đang mơ ước như thế là gì? Chàng sẽ may áo cưới cho tôi, mua nhẫn bảy hạt ân tình nghĩa nặng cho tôi
- Đóng phim có nổi tiếng hơn đi dạy học không ông? Có học lâu như học sư phạm không hở ông?
Ông ta cười vang:
- Sao so sánh được, cả nước biết tên cô và cả thế giới nữa, nếu cô

đóng phim với tôị Đâu có học như nghề dạy, nếu có tài như cô chỉ vài tháng là nổi như cồn, tôi cam đoan với cô điều đó. Sao, ba cô làm gì nhỉ, tên gì hở cô?
- Ba tôi là giáo sư Văn khoa, ba tôi tên Long.
- Long? Thanh Long phải không?
Tôi ngạc nhiên:
- Ông biết ba tôỉ
- Biết, quá biết, tôi vào tù ra tù với ba cô cả chục lần, tôi bỏ di 17 năm nay rồị Ba cô là dân cách mạng mà đi dạy à, dạy sinh viên xuống đường đấy à. Đi dạy lạ nhỉ.
Ông ta quay nhìn tôi, cái nhìn lặng lẽ nhưng làm tôi bối rối:
- Cô là con của ông bạn già tôi đấy à? Hèn gì, hèn gì mắt cô như có sóng có gió và có lửạ
Tôi đăm đăm nhìn ông ta, kinh ngạc đến nỗi không nói được. Mắt ông ta chợt buồn hẳn, hàng mi rậm xụp che màu mắt xa xăm, cái mũi lân cương nghị mờ đi vì cái nhìn sâu thẳm ấy:
- Còn má cô, khỏe chứ?
- Ủa ông biết cả me tôỉ
- Vâng biết, thôi đưa tôi về nhà thăm ông bạn già của tôi nữa chứ, đứng ở đây suốt đêm à?

Chết cho tình yêu

Chương 6

Tôi dẫn ông ta về phía cổng chính của Q.M., hôm nay ba có mấy giờ dạy ở cao học luật nên có dặn tôi chờ ông chừng nửa giờ sau khi tan trường.
- Xe ba tôi đó ông.
Ba tôi kêu lên:
- Ba chờ con có đến 15 phút đó nghe, đi đâu vậy ... Ủa, ủa Duy, chú Duy, con quen chú Duỷ
Ông ta tiến lên trước tôi:
- Tình cờ, lâu ngày quá, anh mạnh không?
Ba tôi xuống xe dặc dặc tay ông ta có vẻ mừng:
- Về nhà đã, cái con Thu thế mà được việc, đi đi, về tôi ăn cơm chiều rồi tính, biệt tăm mười mấy năm đó nghẹ
Ông ta cười:

- Không ngờ gặp con gái ông bà, gớm, nó láu quá thể, tốn cả hơi sức mới tán được nó giúp cho chuyện vĩ đại
Ba tôi vô tình:
- Chú về lâu chưả Sao im hơi lặng tiếng quá vậỷ
- Mới về chừng vài tháng thôi, định làm một phim dối già đâỵ
- Làm phim? Chuyển nghề bao giờ vậy, sao bảo học chính trị ở bên Pháp?
- Vâng cũng tưởng thế, nhưng làm phim thú hơn. Tôi học đạo diễn 4 năm ở bên đó, thời giờ chính trị nát bấy rồi, tụi mình ế tuồng lắm ông ơi, sao ông không tham chính cho tôi cười chơi
Ba tôi cười:
- Chú vẫn như ngày nào, ngông hết chỗ chê nhé. Thôi về nhà đã, me con Thu chắc mừng lắm ...
Ba nói đến đó là im luôn, cả ba, cả chú Duy đều có vẻ buồn khi nhắc đến mẹ Tôi không hiểu gì cả. Tôi chồm người ra trước hỏi ba:
- Ba à, sao con ít nghe ba nhắc đến chú Duỷ
Ba tôi phì phèo hút thuốc:
- Tại chú đi biệt tăm tích quá lâu, con còn nhỏ, ba me nói với con có ích gì đâụ
Chú Duy lơ đễnh:
- Lâu quá. Thu sinh ở trong này hả anh?
Ba tôi gật gù:
- Sinh trong này, nhưng ...
- Nhưng saỏ
- Nhưng bắt đầu ở ngoài Bắc..
Tôi im lặng cho đến khi xe ba vào garage bởi chú Duy và ba nói toàn chuyện xa xưa đâu đâụ Tiếng đàn buồn, từng nốt nhạc trầm từ trên lầu đưa xuống. Nhạc sầu của mẹ Me lại đàn, đời me tôi trôi dần theo nốt nhạc, tàn dần trên phím ngà buồn tênh.
Me cũng không xuống đón như mọi khị Chú Duy khựng người khi nghe tiếng đàn me, từng giọt buồn thánh thót bay, khi trời đất cuối đông gió lào xào ngoài cánh đồng mênh mông.
Tôi linh cảm có một đổi thay nào đó trong bạ Ba vui đó mừng đó nhưng sao mắt ba xa vắng lạ, và chú Duy, chú không nói gì nữạ Chú đứng đó như một người khách lạ, cùng lúc chú xúc động như một người trở về với mái nhà xưa yêụ
Me tôi đi xuống, những bậc tam cấp quen thuộc của mẹ Me dừng giữa chừng, me kêu lên, giọng thảng thốt vô cùng:
- Anh Duy!
Me nhìn ba nhưng ba quay đị Tôi không hiểu gì cả. Đầu óc tôi quay

cuồng. Chú Duy thở dài một cái rồi bình tĩnh nói:
- Chào chị Long. Tôi mới về nước, hồi ở Hồng Kông có nghe tin anh chị thành hôn mà kẹt không về được. Thôi bây giờ xin mừng anh chị vậy, không ngờ cháu Thu chóng lớn thế, tôi tình cờ gặp nó ở Q.M. chị ạ.
Chú Duy nói miên man. Tôi có cảm tưởng chú không muốn ngừng, chú cần nói, chú cần đóng kịch, chú muốn quên một cái gì không thể quên.
Ba tôi ngồi xuống:
- Bà bảo chị bếp lo dọn cơm đãi chú Duy đã, tôi cũng đói rồi đây, mừng quá quên ăn thì nguỵ
Quay sang tôi ba nói:
- Con vào thay quần áo cho mát đi con.
Tôi cúi chào chú Duy rồi bước vào trong, chú Duy cười hiền:
- Con nhỏ láu lắm nghe, gặp nó tôi mừng như bắt được vàng, thế nào anh chị cũng phải cho nó giúp tôi, nếu không tôi bỏ đi biệt xứ.
Ba tôi cười:
- Thôi xin ông, ông ngông vừa thôi chứ, nó có biết đóng phim bao giờ đâụ
Tôi thay vội bộ đồ mặc nhà, nhìn qua bóng mình trong gương, lại mò ra phòng khách ngồi nghe me, nghe chuyện chú Duỵ Tự nhiên tôi mến chú, dù mới gặp chú có vài tiếng đồng hồ, chú Duy hút píp:
- Tôi định làm một phim dối già, tôi đi tìm vai nữ chính cả năm nay, tình cờ gặp cháu Thu, tôi túm liền, hỏi thăm mãi mới biết nó là con ông bạn già ngày xưạ Đúng là ý trời
Ba tôi trầm ngâm:
- Nó đang học ở Q.M., năm nay thi toàn phần, chuyện này để me nó quyết định. Ối đời giờ đàn bà quyền lớn lắm, để họ lo cho yên nhà yên cửạ Me con Thu nghĩ saỏ
Me tôi ngập ngừng:
- Tùy ông chứ, tôi có biết gì đâu, để hỏi lại con xem saỏ
Tôi lau chau:
- Con thích, con chịu rồi mà mẹ
Chú Duy cười:
- Tôi thuyết nó cả giờ đó anh, nó hách không thua gì chị ngày xưa đâụ
Me tôi cười gượng, chưa hôm nào me tôi lạ như hôm nay, me vẫn nổi tiếng là người đàn bà lịch sự kia mà. Me tôi nói:
- Thôi con lên phòng nghỉ đi, cho ba nói chuyện với chú chứ.
Biết ý me nên không dám phản đối, tôi lủi thủi lên lầụ Ba me làm tôi

băn khoăn, tôi linh cảm chú Duy sẽ làm cho gia đình tôi thay đổi, vui buồn thì chưa biết được. Tôi nghe lời me nên không ra nữa, dù tôi thích nói chuyện với chú Duy
Bữa tiệc bất ngờ đãi chú Duy đã tàn, me lại rút lên lầu đàn nhạc sầu như mọi khi, rồi một ngày như mọi ngày sẽ quạ Ba trầm ngâm với những quyển sách gáy mạ vàng. Đời ba thì có sách, có vở, đời mẹ có nhạc Chopin. Còn tôi, không có gì saỏ Tôi là trẻ con saỏ

Chết cho tình yêu

Chương 7

Tôi ngồi vào bàn học như mọi hôm, nhưng tôi không còn tâm trí nào để học nữạ Tôi nhìn sách vở như một cái gì rất đỗi xa lạ. Tôi không hiểu gì cả, đầu óc tôi tràn đầy hình ảnh chàng. Tôi lấy gương ra soi mặt mình, tôi có đẹp hơn cô Hà không? Tôi cười có xinh hơn cô ta không? Cô Hà đẹp! Ngày đầu tiên cô vào dạy tôi đã tấm tắc khen cô, nào là cô dạy hay, nào là cô giảng bài có duyên, nào là cô có dáng sang.. Nhưng ngày hôm sau, cô Hà trở thành mụ đàn bà xấu xí, chanh chua và đáng ghét nhất đời, chỉ vì tôi thấy cô Hà đi chung xe với chàng, tôi thấy chàng đeo nhẫn, tôi thấy chàng thuộc về cô tạ
Từ đó tôi thù ghét cô Hà. Tôi tìm đủ cách chọc tức cô. Chàng trở thành thần tượng, nhưng tình chưa nở trái ngọt, tình đã đầy hận thù đắng cay
Tôi xõa tóc ra, tôi vén tóc cao lên không cho xòa trước trán nữa, tôi không còn ngây thơ nữa rồi, tóc vén cao chưa sang bằng cô Hà đâụ. Tôi bực tức dứt tóc mình, tôi không quí phái bằng cô ta được, tôi còn nhỏ quá, chải tóc cao lên trông càng vô duyên.
Tôi ứa nước mắt, chắc chàng đang hôn cô ta, phải làm sao đó, phải ghê gớm lắm mới có con với nhau được chứ.
Tôi ném gương đi vùng vằng đứng lên, dẹp sách vở, tôi đứng trước khung cửa sổ ngó mông ra vườn, trời đầy sao, đầy gió. Nhớ chiều nào chàng hôn trên tóc tôi bời bời trước gió. Và bây giờ chàng nằm bên vợ.
Suốt đêm tôi không ngủ, tiếng đàn me đã vắng, phòng ba đã tắt đèn. Ba me yêu nhau nên có tôi, và bây giờ ba me vẫn còn yêu nhaụ Tôi vẫn nghe ba than thở tại me, vì me, ba bỏ hết chí lớn, ngày ngày yên phận dạy học cho đời me vuị Tôi thương ba vô chừng, ba ít nói

nhưng thật dịu dàng, chưa bao giờ ba làm tôi buồn khổ, đời tôi vậy chưa đủ sao còn đòi thêm tình yêu của chàng.
Nhớ thương với giận hờn ghen tủi mãi rồi tôi cũng thiếp đị
Buổi sáng tôi không muốn đi học nữa, tôi chỉ muốn nằm mãi trên giường, ba me cho tôi học thêm vài giờ sinh ngữ với chàng để cuối năm dọn thị Buổi sáng mới là những giờ học chính thức của lớp tôị Xa Q.M. thì buồn, thì nhớ, những con đường bao quanh Q.M. đẹp nhất đối với tôi, những xe nước ngọt, những hàng ổi, hàng cóc, hàng xoài dầm nước đường chua ngọt cay cay Những dãy tường vang len trong bụi cây, cho tụi con gái che mặt vào ăn quà vặt.
Nhưng đi học, tôi chỉ thêm buồn. Cô Hà không rời chàng được nửa bước nữa, chàng đưa đón cô hoài, họ tình với nhau quá, chỉ có mình tôi chịu trận tức tối trông theọ
Ba tưởng tôi đau thật, nên không ép tôi đi học nữạ Ba đi thăm chú Duy thì phải, me ở nhà, tôi lẩn quẩn vào ra trong nhà, rồi ngoài vườn. Tiếng đàn me bay trong thinh không trong vắt.
Tôi viết nhật ký cho chàng, tôi muốn viết thư cho chàng nhưng tôi không dám, tôi sợ cô Hà bắt được thì chết.
Những giòng chữ gầy trên giấy màu hồng, tôi không ưa nổi cô Hà, nhưng tôi mê chồng của cô. Chàng tuyệt vời quá, nụ cười chàng ngạo nghễ, đôi mắt chàng say sưa và tóc chàng bồng bềnh như mây trên caọ Người như vậy mà lấy vợ sớm, thật phí của trờị
Ngày ...
Mình nghỉ học hai giờ vì buồn, mình đi ra đi vào để tự do nghĩ đến chàng. Đó là tình yêu đấy, tình yêu đã đến với mình rồi, nhưng chàng thì ... chàng không dám yêu mình, hình như chàng sợ. Mình thật điên cuồng, bao nhiêu người săn đuổi không yêu, đâm đầu yêu chồng của ngườị
Mình bắt đầu mất thì giờ để soi gương nhiều hơn học bài, mình băn khoăn không biết có hơn nổi cô Hà không? Chữ nghĩa chưa bao giờ vô hồn trống rỗng và đáng chán như hôm nay Ba me vẫn nghĩ mình là trẻ con, không, mình lớn lắm rồi, mình biết thế nào là ghen rồi cơ mà. Cô Hà trở thành đối thủ, mình chống đối cô ta ra mặt.
Hình như chàng buồn, nụ hôn nào cài lên tóc mình có chút xót xa có chút bùi ngùị Đôi mắt chàng làm mình thương khóc lên được. Không hiểu sao mình cứ nghĩ chàng không hề sung sướng, không hề biết hạnh phúc là gì khi sống với cô Hà. Mình không thể tin được chàng sung sướng, nhưng nếu chàng sung sướng thật, chắc mình đau khổ lắm.
Mà sao mình dám nghĩ họ không sung sướng chứ, khi họ có với

nhau đến hai đứa con. Không yêu mê đắm làm sao có con được, đứa con nít nào thì nó cũng biết phải yêu nhau mới có con với nhau, có mê đắm nào hơn, có chìm nổi, có cao vút nào, có lênh đênh nào hơn nữa khi họ cùng nhau đúc một đứa con.. Khi họ, khi họ chết trong lòng nhau để cho nhau đến hai đứa con.
Tim tôi như thắt lại Ai đó đã bóp nát tim tôị Máu tôi như đặc lại với hờn ghen nhức nhối, từng đường gân nhỏ buồn rầu, như muốn đứt ra vì tức tối đắng cay Tôi quen được nuông chìu, tôi quen được nâng niu từ nhỏ. Bây giờ tôi muốn có chàng, bà me cũng đành chịu không giúp gì được cho tôị Bây giờ tôi muốn chàng là của riêng tôị Chàng phải yêu tôi, tôi xấu tính thật, lũ bạn vẫn bảo thế, yêu chồng người ta rồi lại ghen ngược bao giờ không?

Chết cho tình yêu

Chương 8

Buổi trưa ba không về ăn cơm, chắc ba đi với chú Duy rồị Me có vẻ buồn, me nằm mãi trong phòng. Tôi bắt gặp me thở dài hoàị. Ăn cho xong bữa, tôi lại viết nhật ký cho chàng, những giòng tình chi chít trên giấy hồng, những hờn, những tủi, những ghen tức, đớn đau của tuổi dậy thì.
Tôi như người sắp đau, mệt mỏi và chán chường, soi gương ngắm mình, tôi giật mình, không ngờ mình sút mau đến thế, mặt mũi bơ phờ, đúng là đau tim đến giai đoạn kịch liệt rồị Nếu cứ tiếp tục tương tư điệu này tôi sẽ thua cô Hà là cái chắc, có chồng, cô đỏ da thắm thịt, hớn hở như hoa tươị Còn tôi ...
Tôi đứng lên, phải làm một cái gì, nằm than thở mãi chỉ mau già có ích gì đâu, phải ăn nhiều, ngủ nhiều cho đẹp ra đã, bước đầu trong công cuộc chinh phục đàn ông nhất định không phải là khóc lóc. Tôi cười một mình, mới 17 tuổi đã sợ già, mình độ này cũng lẩm cẩm tệ.
Di bơi, chỉ có đi bơi mới quên được buồn, tôi sực nhớ hôm nay đến phiên lớp tôi được bơị Tôi ngần ngừ chọn áo tắm, tôi thích mặc hai mảnh cho hấp dẫn, lũ bạn lác mắt chơi, nhưng cái bà huấn luyện viên thế nào cũng la làng cho coị Tôi tặc lưỡi chọn bộ áo tắm hai mảnh màu trắng, trông xa bà cận thị chắc gì biết nó hai mảnh chứ.
Bỏ dụng cụ vào cái xắc nhỏ, tôi phóng Honda đị Trường tôi có hồ bơi riêng cho nữ sinh, vừa đến trường, nhỏ Hạnh đón tôi từ cổng.

- Con khỉ, bà Hà ghi tên mày rồi đó, thế nào mày cũng bị trừ điểm hạnh kiểm cho coi, trừ riết khỏi đi học ngoại quốc nữa đị
Tôi nhún vai:
- Cóc cần, tao không ngán bà ấy đâu, đừng lọ
- Dỡn không, mày nên nhớ bà ấy có quyền đuổi mày đó.
- Thì học trường khác.
Hạnh xuống giọng:
- Đừng có điên Thu ơi, mày nhìn bà ấy đi, tao nghĩ mày nên xin lỗi bà ấy cho nó xong chuyện đị
Tôi cau mặt:
- Cám ơn mày lo cho tao, yên trí đi, ba tao có thớ lắm mày, cô ta là học trò của ba tao, mày quên rồi saỏ
Nhỏ Hạnh cười, lúm đồng tiền duyên dáng lún sâu:
- Vào bơi Thu!
- Ừ, bơi cho thân hình đẹp mà biểu diễn.
Hồ bơi mới thay nước xanh ngăn ngắt, bọn tôi may mắn bơi ngày thứ bảy, ngày sạch nhất của hồ bơị
- Tội nghiệp tụi nhỏ đệ ngũ, bơi thứ năm nhăn như bị Thu ạ, nước đục phát ghê cả ngườị
Tôi nheo mắt:
- Này, cái bà huấn luyện viên đâu rồi mỉ
Hạnh nhìn quanh:
- Chắc bà đi uống nước.
- Tao mặc áo hai mảnh này liệu che cho tao nghe không.
Hạnh dẫy nẩy:
- Thôi đi, bà ấy phạt mày chết, mày ngông quá, cứ chọc hết bà này đến bà kịa
- Xí, ngông gì, ở trong này có ai đâu, toàn đàn bà không, có gì mà mấy bà giữ như mả tổ không biết. Mấy bà ốm tong ốm teo, bà thì mập như trâu nước, thành ra không thích học trò đẹp, họ ghen đó mày Kệ, tao cứ mặc hai mảnh.
Hạnh lắc đầu theo tôi vào phòng thay đồ, nó kêu lên:
- Con khỉ này đẹp ba chê, hèn gì mày khoái mặc hai mảnh. Uổng quá, pít sin này cấm đàn ông, nếu không tụi nó chết mệt vì mày cho coị
Hạnh vuốt dọc đùi tôi:
- Ngon thật, cho tao làm chồng mày nghe Thụ
Tôi véo tay Hạnh rồi nhảy xuống hồ, nhỏ Châu chu môi:
- Xí, đỏng đảnh vừa thôi chứ, toàn con gái không, biểu diễn cho ai ngó không biết nữạ

Nhỏ Lan háy:
- Nó mong thầy Hoàng dạy cours Anh văn nhỏ con mắt xuống đó mị Hứ, có bữa cô Hà gọt đầu bôi vôi cho chừa mi hỉ.
Tôi bĩu môi:
- Xí, đen như cột nhà cháy mà cứ ganh hoài, ngữ đó ma nó cũng chê nữa chứ.
Nhỏ Lan tái mặt, bao giờ cũng vậy, muốn bịt miệng nó chỉ có cách nhắc lại tên cột nhà cháy của nó ra thôị
Nhỏ CHâu cười nhạt:
- Chưa chắc há mi, thất tình nên nổi điên cắn bậy, con trai mới sợ kìạ
Hạnh thấy tình hình có vẻ găng kéo tôi bơi ra xa:
- Bà ấy đang nhìn mi kìa, mi lặn xuống đi, kẻo ra hội đồng vì tội mặc áo hai mảnh kỳ lắm đó.
Tôi hụp xuống trốn cái nhìn của bà giáo già, nhưng đã muộn rồi, tiếng bà lãnh lót vang trên hồ nước xanh. Lũ học trò con gái im lặng nhìn tôi:
- Giáng Thu, chị lên đây tôi hỏị
Tôi thừ người nhìn Hạnh, Hạnh nói nhỏ:
- Lên tao năn nỉ cho, mày lì với bà này nguy lắm đó, bà dữ như chằng lửa, mày quên hở?
Tôi đi từng bước lên bờ, lòng hồ thoai thoải, thân hình tôi gói trọn trong bộ đồ ít vải, càng lúc càng nguyên hình tội lỗị Có tiếng xì xào:
- Điệu cho lắm vào, đáng kiếp, đẹp lắm đó mà cứ khoe hoàị
Bà giáo già quắc mắt nhìn tôi:
- Chị mặc thứ gì lạ thế hử?
Tôi đứng im lặng chịu trận:
- Chị không nhớ nội qui của trường này à, chị có muốn tiếp tục học ở đây không đó?
Hạnh lội nước lên với tôi:
- Thưa cô, tại áo tắm một mảnh của Thu bị mất tuần trước cô ạ, cô tha cho Thu đi cô, nó ham bơi quá nên mượn đỡ của chị bạn đó cô, cô tha đi cô.
- Tha gì, tôi ghi vào học bạ, chị nghe rõ chưa, tôi ghi vào học bạ, chị đừng hòng du học nữạ
Tôi nói từng lời:
- Thưa cô em xin lỗi, em nghĩ toàn con gái có hở hang một tí cũng không ai biết,cô tha cho em đi cô.
- Hừ, phải tập dần đi chứ, chị còn đi học chứ chị không phải là vũ nữ sexy, nghe rõ chưạ
Tôi dạ khe khẽ, Hạnh năn nỉ:

- Thưa cô, tha cho Thu đi cô, Thu nó bị mất áo tắm mà cô.
Hạnh vẫn được giáo sư thương, nhỏ hát hay nhất trường và rất được việc trong những dịp sinh hoạt văn nghệ. Đã có lần Hạnh lên TV biểu diễn giọng ca tuyệt vời của nó và hai lúm đồng tiền duyên cứ lay lảy ăn tiền, các giáo sư chịu quá xá.
Bà giáo thể thao dịu giọng:
- Một lần thôi nghe chưa, lần sau mà đỏng đảnh phết hai mảnh vào tôi đưa ra hội đồng kỷ luật đó nghe không?
Tôi với Hạnh xun xoe:
- Dạ thưa cô vâng ạ, cô dễ thương quá, cám ơn cô ạ..
Cô giáo cười, cô vẫn thế đấy, la hét om xòm nhưng đâu lại vào đấy
Tôi nhào xuống bơi nữa, vẫy vùng trong lòng nước mát xanh, bạn bè tuy chanh chua nhưng đứa nào cũng có cái đáng yêu, xa chúng một ngày nhớ không chịu được rồi
Nhỏ Châu tới gần:
- Tưởng mi bị rồi chứ, hú hồn, lần sau thôi đừng mặc áo ni nữa nghe hôn mỉ
Tôi cười:
- Tao thương tụi bay, tao rửa mắt cho tụi bay đỡ khô khan, không biết còn làm bộ.
Nhỏ Hạnh bô bô:
- Thôi bà ơi, diện cho lắm vào, báo hại người ta khô cả nước miếng đây

Chết cho tình yêu

Chương 9

Trời càng về chiều càng dễ thương, những hàng cây bên trường Q.M. rũ lá chào, mây xanh lơ kéo về làm dịu nắng, mặt rời trốn đi rồi, lũ con gái lục đục sửa soạn về, có đứa còn tiếc rẻ bàn nhau chúa chật này kiếm cách bơi lậu, gì mà thân con gái cả tuần mới được bơi một lần, khổ quá đi thôị

Tôi lang thang trên hồi bơi, ngó mông những dãy lớp im lìm màu ngói đỏ, màu tường vàng xa xăm, chúng nó đang thì thào bàn nhau chúa nhật này phải bơi lậu mới được, bơi cả buổi sáng mới đã.

Bỗng nhiên tôi nóng sau gáy. Tôi có ảm tưởng ai đó đang nhìn tôi hớ hênh trong áo tắm hai mảnh, màu vải trắng bó sát người gây cảm giác mình như người trong tranh lõa thể.

Một cái nhìn nào đó sau lưng tôi, tôi nóng ran cả người, tôi muốn quay lại quá, nhất định không phải là lũ bạn gái ranh mãnh của tôi rồi. Trực giác khiến tôi linh cảm đến một đôi mắt nào rất thiết tha say đắm đang từ một góc nào ngó thân thể tôi.

Tôi khe khẽ quay lại, mắt ngước lên cao, tôi đỏ bừng hai má căng, tôi cuống quít đứng chết lặng. Hồ bơi xanh ngắt. Hàng hiên trên cao có chàng đang đứng nhìn tôi, ánh mắt hơi khuất sau cành phượng, nhưng tôi biết là chàng.

Chàng nhìn tôi lâu lắm rồi phải không? Tôi chớp mắt lén ngó chàng một cái, không quên kiễng cao chân trên bờ xi măng cho đôi chân dài thêm làm đẹp mắt chàng.

Chàng mỉm cười với tôi, đôi mắt thật tình tứ khẽ nheo lại như hẹn hò gửi gấm một tâm sự. Tôi xúc động vô cùng, chàng nhìn tôi rồi, chàng thấy được tôi trong hàng trăm đứa lúc nhúc dưới hồ bơi. Chưa bao giờ tôi hài lòng vì lần phạm lỗi này, mặc áo hai mảnh đi bơi rồi chàng thấy.

Lũ bạn vô tư cười nói chung quanh như bầy chim, chúng không thấy một người trên cao ngó xuống, một người làm duyên đứng đẹp nhất trong các kiểu đứng dưới này.

Tôi nghiêng người cho tóc bay, ngực ưỡn lên, nhưng nghĩ có vẻ lộ liễu quá, tôi tránh nhìn chàng.

Chàng dạy lớp tối trên đó, chắc chàng bỏ giờ đứng nhìn tôi. Lũ bạn vô tình kéo lên vây quanh.

- Ối giời, nhỏ ni biểu diễn áo tắm bay, chà, trông con Thu đẹp ác chứ bay hỉ, coi nó ngon quá tạ.

Một đứa lí lắc vuốt lưng tôi:

- Đẹp lắm, thi hoa hậu cầm cờ được đó.

Tôi dậm chân:

- Khỉ, nhột thí bà.

- Rứa chứ chàng mô ôm hổng nhột tí nào đâu, đúng không?

Tôi lén ngước lên, chàng đi mất rồi, tôi cáu:

- Lũ con gái hư nói nhảm cả ngày, phá đám người ta không à!

- Sao mà cáu dữ rứả Con gái cáu coi không đẹp chút nàọ

- Đẹp xấu kệ tui ư.

- Xí, gắt như bà già, thứ con gái đụng tí la hét như mi rồi ế thiu ế chảy ra cho coị

Tôi hét:

- Ế cũng mặc xác tuị

Hạnh lôi tôi đị

- Con này hồi ni hay khùng dữ a, mày hét chi mà ghê thế hử, về cho rồi, hết giờ bà giám thị phạt cả lũ bây giờ. Này thứ hai phải đi học cho đàng hoàng nghe không, mày nghỉ thêm một giờ nữa là lúa đời nghe con.

Thay đồ xong, áo trắng đàng hoàng, bọn tôi dắt nhau ra cổng chính có hoa đại vàng thơm, có con đường thênh thang bóng mát, tôi phóng Honda về nhà, xa lộ rộng mênh mông, xe cộ nối đuôi nhaụ Me mà biết mình đi Honda giờ này cằn nhằn phải biết, ai biểu me cứ nằm mãi trong phòng chi, me có lo cho mình đâụ

Về đến nhà y như rằng me đứng ngóng trước sân.

- Ai cho con đi Honda hử, ai cho, nói me nghe coị

Tôi sịu mặt:

- Trời ơi, thì ba mua cho con, con phải đi chứ để thờ sao mẻ

- Khi nào kẹt mới được đi, hở cái là phóng Honda, có bữa nguy cho coi, để me bán phứt cho rồi, để nó có ngày mang họạ

Tôi hoảng:

- Thôi mà, me đừng bán nghe me, người ta đi đầy đường, nhiều đứa bé hơn con nữa kìa, con to hơn cái Honda này rồi, me không thấy saỏ

- To to cái con khỉ, người ta ở thành phố khác, nhà mình phải đi xa lộ. Chao ơi, con làm me muốn đứt tim luôn, con cái chán quá, nói không nghe chi cả. Này có con Trâm nó chờ con đó.

Tôi sáng mắt:

- Thiệt không mẻ

Me mắng yêu:

- Cái con này, bộ me dỡn với con sao chứ.

Tôi quăng Honda vào nhà xe, rồi nhảy như sáo con vào nhà.

Trâm là con bạn nối khố của tôi từ dưới tiểu học, hai đứa cùng ở lò Regina ra, nó tiếp tục học Tây, tôi nghe ba đổi qua Q.M. từ hồi đệ thất.

- Ê chó con, mày qua tao lâu chưả

- Lâu rồi mèo, khiếp, đợi lâu như chết, tao chờ sốt cả ruột, này có mục rồi, gồ ghề lắm nhé.

- Mục gì đâủ Gồ thật không?

- Thật, mầy quê quá, chơi mãi với dân Q.M. thành quê một cục, bal tất niên, sắp Tết rồi mày quên hử? Sao lú lẫn như bà già vậy hử?

Tôi ngớ người, ừ nhỉ, mải mê yêu chàng, mải mê ghen, tôi quên phứt tết đã tới nơi rồị

- Có chứ, trường tao cũng xôm trò lắm chứ, báo xuân văn nghệ văn gừng tùm lum đó chớ, mà điều tao quên cái vụ bal của tụi bâỵ

Trâm véo tôi:

- Quên, cho quên này, có mỗi vụ đó mà cũng quên, tối nay đi nghe không? Sửa soạn đi tao sẽ qua đón.

Tôi do dự:

- Hay thôi, tao chán bal biếc rồi, toàn mấy thằng con nít búng ra sữa ngán thí mồ.

Trâm dẫy nẩy:

- Nói hay chưả Yên trí đi, bal này gồ lắm, đủ mọi thành phần hết, Chu Văn An này, Pétrus Ký này, Lê Quí Đôn này, ngon lắm mi!

- Thôi thôi, toàn trẻ ranh không mà la ngon.

- Hừ, đã bảo có cả giáo sư, sinh viên nữa, đủ, đủ hết, không thiếu một người hùng nào, muốn gì có nấỵ. ơ, mà mi là cái thớ gì mà la con người ta là trẻ ranh, hách chưa, cái mặt làm như già lắm ấy, hứ, thứ trẻ con đòi làm người lớn coi vô duyên kinh.

Tôi ngập ngừng:

- Nhất định tao phải đi

- Chớ sao, không đi tao từ, sinh nhật tao vào dịp này tiện ghê chưa, mày không đi còn ra cái chó gì nữạ

- Thôi được tao đị

Trâm nhăn mũi:

- Được phải ngoan không nào, chà, học trường Việt càng ngày càng

ngoan ra đó, mặc áo dài trắng riết coi cũng hay chứ, mà tối nay đừng vác huy hiệu trường tới nghẹ

Chương 10

Trâm về rồi tôi quay vào nhớ chàng, tôi mặc lại áo tắm trắng một mình trước gương, quay ra quay vào, tôi sợ tôi không mấy đẹp trước mặt chàng. Trâm đã xin phép me rồi, ba me nó là bạn của ba me tôi thành ra me gật đầu liền.

Tôi vuốt ve khắp thân thể mình, lông tơ gờn gợn, da mềm gây gây, nhớ ánh mắt nhìn mà xao xuyến. Tôi không háo hức đi bal như mọi khi nữa, tôi chỉ muốn ở một mình trong phòng để viết nhật ký cho chàng thôị

Me giúp tôi mặc cái maxi trắng để chờ Trâm:

- Chao, con gái me xinh quá, lớn rồi đó con, thôi để me điện thoại cho Trâm không cần qua đón, me đưa con đi nhé.

- Thật hở me, rồi me về một mình có buồn không mẻ

- Buồn gì, me cũng cần xuống phố chút.

Ngồi bên me tôi tíu tít hỏi:

- Me à, chú Duy quen ba me lâu chưả Mấy hôm nay sao ba đi vắng hoài vậy mẻ

Me nhìn tôi:

- Con hỏi chi vậỷ Con nghĩ sao về chú Duỷ

- Con thấy chú Duy dễ thương đấy chứ, chú có vẻ nghệ sĩ kinh khủng me nhỉ?

Me tôi thở dài, tôi tò mò:

- Sao me buồn, hình như me dấu con chuyện gì ấy, đúng không mẻ Sao me thở dải

Me nhìn ra xa:

- Chú Duy là bạn thân của mẹ. của ba nữa, từ lúc chưa có con kia, hồi đó ba với chú cùng hoạt động cách mạng với nhau, sau đó ba chán nản nên di cư, còn chú, chú ấy mất tích sau một công tác bí mật. Me vẫn nghĩ rằng chú Duy đã chết, ai ngờ chú trở về trong một hoàn cảnh ngang trái. Me cũng bối rối lắm, me không biết xử thế nào bây giờ.

Tôi băn khoăn:

- Hoàn cảnh ngang trái, mà ngang trái thế nào cơ mẻ Con chẳng hiểu gì cả.

Me bàng hoàng:

- Mà thôi, con đừng tò mò chuyện người lớn con nhé, con lo học đi, mai sau lớn lên con sẽ hiểu

Tôi ngập ngừng:

- Thế còn chuyện đóng phim của con?

Me lại thở dài:

- Nếu chú ấy muốn, ba me phải chiều ý chú ấy, đời chú ấy thiệt thòi quá nhiều rồi, thú thật me không muốn con đóng phim chút nào hết, con còn nhỏ quá.. mà thôi, âu cũng là định mệnh phải không con?

Xe ngừng rồi me mở cửa cho tôi:

- Vào với Trâm đi, vui nhé con, nhớ bảo Trâm đưa về sớm nghe không?

Tôi nheo mắt:

- Dạ, về sớm bú tí phải không mẻ

Me cười:

- Chó con, lí lắc quá cỡ nghẹ

Tôi bấm chuông, xe cộ đậu đầy vườn. Nhà Trâm nằm cuối đường Gia Long, chìm trong bóng cây, Trâm chạy ra đón tôị

- Chao, tưởng mi mặc đồng phục Q.M. chớ. Cha ơi điệu ghê nơi, ai chọn kiểu cho mày xinh thế.

- Me taọ

- Thích nhỉ. Me tao thì cứ đi hoài, nay Hồng Kông mai Đông Kinh, ghét bà ấy kinh khủng.

Sỏi reo từng bước đi mềm nhún nhảy, đèn màu kết đầy cây, lấp láy xao động, tôi khen:

- Được đấy chứ, phục mày một phát.

- Chuyện, có hai ông tao mới về cũng được việc lắm mày, sẽ cho mày một ông, chịu không?

- Thèm vào, anh của mày làm như người ta ham lắm đó.

- Hứ hừ, đẹp trai ba chê, beau lắm mày ơị

Nhạc chập chùng hắt ra, âm thanh tan bay trong thinh không vút cao lành lạnh. Tôi bước trên bậc, từng bước kiêu sa, áo dạ hội thướt tha theo dấu chân. Trâm mặc áo hồng sậm, ngày sinh nhật hồng vui đời con gáị Bọn con trai đứng ngồi khắp căn phòng khách rộng đầy ắp nhạc tình. Ban nhạc chiếm một góc đẹp nhất, nhiều đèn mờ nhất.

Lũ con trai vây quanh tôi với Trâm:

- Lâu ngày quá mới gặp Giáng Thu, sao tiên nữ trốn đâu kỹ thế?

Tôi cười mỉm gật đầu chào những người mới quen do Trâm giới thiệu

Trâm đưa tôi vào một ghế khuất rồi lăng xăng tiếp bạn bè, bánh sinh nhật và 18 ngọn nến đã thắp sáng màu kem ngon như nụ hôn đầu đời

Từng nhóm người ngồi với nhau, tôi đưa mắt nhìn quanh rồi nghe bạn bè khen lẫn áo nhaụ Tôi thấy Trâm đi giữa hai người đàn ông trẻ, dáng cao cao, khi nhìn kỹ người tôi rủn ra, tôi không kêu lên được nữa, không nhúc nhích được nữa, tôi nép người trong góc tối cố trốn cái nhìn của Trâm, tôi sợ Trâm lôi chàng đến, sao chàng lại quen với Trâm nhỉ? Trời ơi, đúng là định mệnh, tôi không cưỡng nổi mệnh trời rồị

Tôi lủi trốn Trâm, đứng khuất sao một dãy tường lửng, tôi tự do ngắm chàng, người yêu của tôị

Chàng không đi với cô Hà?

Tôi thấy chàng nhìn quanh, tôi thấy chàng mồi một điếu thuốc thơm trong tay, rồi điếu thuốc lệch nghiêng trên môi chàng hờ hững. Rồi Trâm cũng kiếm được tôi, nó cuống quít.

- Chó con, tao kiếm hoài, mau lên, giúp tao thổi nến không thôi không tắt được thì sui lắm, tụi nó ngứa chân lắm rồi đó. Mày trốn đâu kiếm mãi không ra hở Thủ

Tôi nghe Trâm nói hai ba lời đẹp, tôi thấy chàng nhìn tôi đăm đăm, tôi chụm môi thổi những ngọn lửa hồng với Trâm, rồi ban nhạc chơi bản đầu tiên, điệu nhạc đấu bò vui nhộn Tây Ban Nhạ

Bánh sinh nhật mang đến tay nhau, tôi lui vào góc tối chờ chàng tìm đến với tôi, ở đây tôi không thể đi tìm chàng.

Tôi đành chờ đợi như con mèo nhỏ rình mồị

Chàng chậm chậm tiến lại gần tôi:

- Mời Thu bản tango này nhé!

Tôi cười bằng mắt với chàng:

- Dạ.

Đi trong vòng tay chàng nâng niu dìu dắt, trong âm thanh chập chùng của điệu tango buồn xa vắng, tôi và chàng nhìn nhau thật gần, chưa bao giờ nhìn nhau gần như đêm nay. Vòng ôm vừa đủ cho nhau tha thiết thôi, mắt tôi chìm trong mắt chàng, bàn tay đan lấy nhau

Cảm giác qua lòng bàn tay nhau vời vợi ngất ngây, chàng bóp nhẹ tay tôi:

- Thật mừng được gặp Thu ở đây, buồn quá nên theo anh bạn đến cho qua ngày, tưởng phải ngồi một mình như tượng đồng Bôn-be ở đây chứ.

Tôi tròn môi:

- Chưa tin, nếu không có Thu anh cũng có người khác chứ bộ, làm như anh tu kỹ lắm í.

Chàng lắc đầu:

- Anh nói thật đó Thu, đến Thu mà còn không hiểu anh nữa thì đời mình còn mong ai hiểu cho nữa đây.

Tôi xúc động, tôi sợ đôi mắt chàng rồi:

- Thu đùa đó, cho Thu xin lỗi đi anh.

Chàng nói khẽ:

- Thu có biết Thu là người nổi nhất đêm nay không?

Tôi nũng nịu:

- Đó thấy chưa, anh lại chọc Thu nữa rồi.

Từng bước mềm lâng lâng, từng gót hồng xao xuyến, có hạnh phúc

nào hơn khi người ta nhảy với người thầm yêu thầm nhớ.

Chàng khép hờ đôi mắt sâu huyền thoại, hàng mi cong chớp nhẹ, khuôn mặt chìm lắng, nửa xót xa nửa bùi ngùi:

- Anh cố chạy trốn em, Thu, em có biết thày phải chạy trốn em không?

Tôi cong môi lãng chuyện:

- Đó thấy chưa, anh lại quên rồi nhé, anh xưng thày với em đó thôị

- Ừ nhỉ, anh.. anh lại quên..

Tôi cười nhẹ nhưng tôi hiểu tận đáy lòng thầm kín cả tôi và chàng đều buồn, tôi không quên được cô Hà dù tôi muốn quên, tôi hỏi dù không muốn hỏi:

- Cô Hà đâu rồi anh, cô không đi với anh saỏ

Chàng ngập ngừng:

- Ở nhà ... anh đi với anh Tuấn, bạn thân từ bên Mỹ mới về, nó định lấy vợ nên bắt anh đi với nó đêm nay để ngắm dùm, con em "lũy" mở cái bal này cho "lũy" chọn vợ, tha hồ chọn đủ các loại hoạ

Tôi nói như reo:

- Con Trâm! Anh quen với Trâm hở?

Chàng gật đầu:

- Em gái của Tuấn.

- Thế cái nhà ông Tuấn đó nhất định chọn vợ trong đêm nay đó à?

- Nhất định chứ, lũy cũng trên 30 rồi, tu tỉnh là vừạ

Tôi cay đắng:

- Khi người ta lấy vợ là người ta bắt đầu tu tỉnh để thờ một người phải không anh?

Chàng thở dài:

- Mỗi người một hoàn cảnh Thu ạ.

Tôi kín đáo nhìn quanh, cái mụ Trâm ghê thật, thế mà dấu mình chứ, biết thế mình đi mỹ viện rồi, con khỉ thật, ờ mà mình có định lọt mắt xanh cái anh chàng Tuấn phải gió đó đâu mà tiếc, mình muốn anh chàng này nè, anh chàng lại hăm hở lấy vợ sớm, đau thật!

Trâm đã thu xếp toàn những tên nổi đến đây, những tinh hoa của Sài Gòn, sinh viên học sinh đủ cả. Tôi thoáng thấy vài chị bên Dược, vài cô Trưng Vương, vài nàng Văn Khoa, vài tên Marie Curie. Mấy chàng cười cười nói nói, nếu họ biết con chó Trâm nó dùng họ làm trái độn nhỉ?

Trong số những anh càng bảnh bao sáng sủa đó, tôi không biết ai là cậu Tuấn kén vợ đây Tôi láu lỉnh:

- Thế anh chọn dùm bạn anh chưả Cô nào đó anh?

Chàng nheo mắt:

- Thu hỏi chi vậỷ

- Dạ hỏi cho biết quan niệm chọn vợ của mấy ông để Thu về Thu tính, chứ lỡ Thu ế dài thì saỏ

Chàng lắc đầu:

- Ghê thật, nhưng anh không nói đâụ

Chàng tha thiết nhìn vào mắt tôi, tôi run lên, tôi muốn gục vào ngực chàng mà khóc. Một đêm nay thôi, ngày mai anh là của cô Hà, anh lại dạy Anh văn cho em, cô lại dạy em triết, em chỉ là một đứa học trò nhỏ ngông cuồng yêu si, ngông cuồng đòi trái cấm trong tay người khác.

- Đêm nay, lần đầu tiên trong đời anh lừa dối bạn thân.

Tôi ngạc nhiên:

- Anh nói gì em không hiểu

Chàng cười, nụ cười thật dễ thương, tôi mê nụ cười không bao giờ tròn của chàng, tôi mê nụ cười nửa vời vừa tình vừa ngạo nghễ vừa hững hờ vừa đắm say

- Anh nói thật thì anh sẽ mất Thu, anh không muốn thằng Tuấn nó chọn Thụ

Tôi lảng chuyện:

- Em với anh thật buồn cười, lúc anh lúc thày loạn cả lên.

Chàng bóp tay tôi kéo sát tôi vào chàng thêm tí nữa, bước nhảy nào lâng lâng hơn, giây phút nào gần nhau hơn.

- Từ bây giờ đừng gọi anh bằng thày nữa, anh yêu em.

Tôi chớp mắt, tôi nhốt tình chàng trong mắt tôi, tôi gục trên vai chàng, cằm tôi tì trên vai người tôi yêu, tôi muốn nhạc lênh đênh mãi, tôi muốn bản tango này không bao giờ ngừng, không bao giờ thôi chập chùng, thôi luyến lưụ

Đèn mờ chìm, từng cặp mê trong tay nhau, tôi quên trời quên đất , quên bạn quên bè, tôi đi trong giòng nhạc, tôi đi theo vòng tay chàng, một tình yêu ngự trên vai, một tình yêu vòng sau lưng mềm, lưng mềm như môi chàng không?

Tự nhiên tôi lại buồn:

- Anh nhảy với cô Hà có khác nhảy với em không?

- Bây giờ anh đang được sống cho anh và với em, anh chỉ biết thế thôi, đừng làm anh buồn.

Tôi bướng bỉnh:

- Còn đêm nay, còn ngày maỉ

Chàng buồn bã nhìn tôi:

- Thu, anh xin em.

Tôi chớp mắt, nước mắt có hai giọt thật trong thật ấm lăn xuống. Tôi có muốn khóc đâu, tôi muốn quên cô Hà, nhưng không thể quên, lúc nào tôi yêu chàng nhất, tôi thường nhìn môi chàng, nét môi thật tình thật lạ. Cùng lúc đó tôi nghĩ đến đôi môi mỏng dính của cô Hà, tôi nghe rõ mồn một những giọng cười như sao vỡ của cô. Tim tôi như lặng đi không đập nữa, máu đông lại nên người tôi như cô đặc nên tôi không sống trong một phút giây ghen.

- Anh ơi, em không thể quên được, anh đã hôn cô ấy, anh đã ... anh đã..

Tôi không nói ra được, những lời đầy ắp hờn ghen nghẹn trong cổ tôi, chàng khép hờ mi mắt, lời nhẹ như tiếng ru:

- Giáng Thu, mong cho đêm nay thật dài, mong cho đêm nay không có gì xảy rạ

Tôi sững sờ nhìn chàng, chàng không thấy tôi nhìn chàng, chàng đang mơ mộng. Tôi hiểu chàng yêu tôi thật rồi, chúng tôi đã thật sự yêu nhaụ Tôi chợt ăn năn, sao tôi dại dột làm tan vỡ mảnh thiên đường một đêm của nhaụ Tôi thấy chàng mơ mộng, người ta chỉ yêu khi người ta biết mơ mộng.

"Mong cho đêm nay thật dài", có lời tỏ tình nào tha thiết hơn nữa không?

Tôi mặc chàng đưa đi, từng giòng âm thanh buồn da diết, từng vòng ôm xiết nhẹ, từng mắt nhìn đong đưạ Giọng hát đục khàn của người nữ ca sĩ chưa bao giờ tuyệt như đêm nay Da thịt tôi như tê đi, nóng ran từ gót chân hồng, lên đến chân tóc rũ mềm từng sợi trên vai chàng, tôi nghe rạo rực từng miền thịt da, tuổi hồng nào đầy căng tình ái, cho tôi da diết đi sát vào người chàng, cho thịt da hừng hực yêu đương.

Hết rồi tango đầu tiên trong đời tình, bản tango nhảy với chàng, người đàn ông quý phái của vùng cây xanh xao Q.M.

Tôi bàng hoàng buông tay, chàng cười bằng mắt với tôi:

- Em xinh lắm Thu ạ, anh sợ mất em.

Tôi nũng nịu ghé tai chàng:

- Anh tán em hơi nhiều đấy nhé.

- Anh nói thật chứ, tán hồi nào, vừa thôi chứ cô, cô lanh quá ai dám nói dối cô đâụ

Tôi ngồi bên chàng trong một góc tối Trâm đến với tôi, ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa, anh Hoàng quen Thu rồi hở? Sao nhanh chân thế, định giới thiệu cho anh Tuấn nàỵ Đây là anh Tuấn, anh họ của Trâm mới ở Mẽo về đó, được hôn? Còn đây anh Hoàng bạn thân anh Tuấn.

Hoàng cười:

- Trâm quên tôi có lớp Anh văn à?

Trâm reo lên:

- Học trò cưng của anh hở?

Tuấn lịch sự chào tôi:

- Hân hạnh biết Thu, Trâm nó kể chuyện về Thu hoài, không ngờ ở ngoài Thu xinh thế này chớ?

Trâm nháy mắt:

- Chị Hoàng lúc này mạnh chưa anh? Khiếp, hồi anh đi Mỹ chị ấy đến nhà em than thở hoàị

Tôi nhìn chàng, chàng cười gượng, tôi hiểu Trâm muốn nhắc tới chuyện chàng có vợ rồi, mày đừng láng cháng ăn đòn ghen mấy hồi cho coị Tôi nói:

- Mày có tội to lắm nghe Trâm, ra đây tao biểu coị

Trâm kéo tôi đứng xa chỗ Hoàng ngồi với Tuấn:

- Có vợ rồi, biết chưa, con khỉ ạ!

- Biết rồi, mày quen cô Hà?

- Không quen gì, điều bà ấy là bạn của chị taọ

Trâm nheo mắt:

- Sao anh Tuấn tao được không? Học giỏi một cây đó nghe, nhất mày rồi đấỵ

Tôi lắc đầu:

- Xin miễn bàn.

- Sao vậỷ

- Mày gạt tao, làm như tao cần chồng lắm í.

- Xí, lớn lên phải lấy chồng chứ bộ, chọn dần là vừa, làm chị tao không sướng à?

- Cám ơn, tao không thích những gì sắp đặt.

- Chê?

- Không chê.

- Này tên Hoàng có vợ rồi đó, liệu hồn, lại là thầy của mày

- Biết rồi, nói mãị Thầy gì, mấy cô sở Mỹ vẫn anh em ngọt sớt với Hoàng.

- Anh Tuấn ngắm mày lâu lắm rồi, tướng chịu đôi mắt như giòng sông tình ái của mày lắm.

- Cám ơn thi sĩ.

Trâm cười, chúng tôi trở về bàn, điệu slow chậm chậm buồn cất lên, Tuấn nghiêng người mời tôi:

- Xin phép Thụ

Tôi kín đáo nhìn Hoàng, chàng nói:

- Em nhảy với Tuấn đị

Tôi công nhận Tuấn duyên dáng và lịch duyệt, chàng nói chuyện rất hấp dẫn, nhưng tôi vẫn không rời mắt nhìn chừng Hoàng, tôi không thể chỉ huy được con tim. Tuấn hỏi:

- Thu học Q.M. phải không?

- Thưa vâng, Thu chuyển qua trường Việt vì ba Thu thắng me Thụ

- Nghĩa là ...

- Ba Thu nói học mãi trường Tây, Thu sẽ không giống me, Thu sẽ lạc lõng vì tâm hồn Thu hoàn toàn Việt Nam, còn me Thu bà lại muốn Thu học giỏi một sinh ngữ để mai mốt cho Thu đi xạ

Tuấn cười:

- Thu nói chuyện duyên dáng như nụ cười của Thu, Thu có một điểm rất lạ là. Thu biết cái gì không?

Tôi tò mò:

- Không. Thu có gì lạ đâu, Thu tầm thường như mọi người con gái khác và có lẽ Thu còn tầm thường hơn họ nữa, Thu nhiều tính xấu lắm, phải anh muốn nói thế không?

Tuấn lắc đầu:

- Thu có đôi mắt đi trước gương mặt Thu, người ta thấy mắt Thu trước hết.

- Anh nói chuyện còn Tây quá, Thu không hiểu gì cả.

- Xin lỗi Thu vậy, để mai mốt Thu dậy Việt văn cho tôi nghẹ

Tôi cười:

- Không dám ạ, kể ra ba Thu có lý.

Tuấn có vẻ khó chịu:

- Thu khó tính đấy, nhưng không sao, Thu càng đẹp, người đẹp hay khó tính Thu nhỉ?

Rồi cũng xong một điệu nhạc tình, tôi trở về với Hoàng yêu quý, tôi chờ Tuấn nhảy với một cô khác, Trâm lăng xăng tiếp bạn, tôi nói khẽ:

- Thu nhức đầu quá, anh đưa Thu ra ngoài vườn đi anh.

Ly rượu Champagne sủi bọt trong tay chàng, men say óng trên môi chàng, Hoàng âu yếm:

- Tuấn nó chọn em là người hoàn toàn nhất đêm nay, em nghĩ sao Thủ

Tôi cười gượng, tia nhìn của chàng làm tôi mất bình tĩnh:

- Xin cho Thu hai chữ bình an, Thu không xứng đáng.

Thấy tôi đứng lên với Hoàng, Trâm vội vã tiến đến:

- Sao thế, muốn về chưả

Tôi hơi ngượng:

- Thu chóng mặt quá, có lẽ ...

Trâm nói:

- Thôi để tôi đưa bà về, tiểu thư không quen thức khuya đấy mà.

Nàng nhìn đồng hồ rồi thốt khẽ:

- Chết cha, bác có dặn Trâm đừng để Thu ở lại quá khuya, 11 giờ rồi

Tôi chỉ biết kín đáo nhìn Hoàng, ngày mai chàng không còn là người tình của tôi, chàng là ông giáo trên bảng đen, tôi muốn được chàng đưa về nhưng biết nói làm sao với Trâm đây, con bé cố tình chia rẽ tôi với Hoàng:

- Để anh Tuấn lái xe cho tụi mình, đường xa lộ giờ vắng lắm, lúc về đi một mình bố bảo tôi cũng không dám đâu

Hoàng bình thản:

- Tôi cũng đi tháp tùng với Tuấn, nhiệm vụ đêm nay của tôi chưa chấm dứt.

Tôi đi với Hoàng để ra xe, còn một ít phút này với anh thôi, nhỏ Trâm không tha cứ phăng phăng lôi tôi theo nó, cuối cùng nó phe lờ mong ước của tôi, tôi muốn ngồi băng sau với chàng, tôi muốn đặt nhẹ bàn tay mình trong tay chàng, chỉ muốn có thế thôi, tôi muốn những phút cuối cùng trong đêm nay phải ngồi bên chàng, nhưng Trâm đẩy tôi lên ngồi với Tuấn bằng một câu tuyên bố nửa thật nửa đùa:

- Đàn ông có vợ phải để Trâm tiếp chuyện mới đúng, nhỏ Thu nó khờ lắm mất vui đi phải không anh Tuấn?

Về đến nhà Trâm dong tôi vào tận nhà cho me, nhưng me đã đi ngủ rồi, mình vú hai ra đón tôi thôi:

- Bà chờ mãi mệt nên vào phòng rồi dặn tôi chờ Thu đây

Tôi lặng lẽ vào phòng, cánh cửa sổ mở ra, xe họ đã đi rồi, tôi giận Trâm ghê, con nhỏ làm như bà già mình không bằng.

Tôi kéo chăn lên tận cổ miên man nhớ chàng, điệu nhạc tango còn vương vấn, hơi hướng chàng còn đầy trên tôi, rà tay trên môi để biết rằng chàng chưa hôn tôi, để biết chàng vẫn xa xôị

Tôi vẫn là trẻ con, chỉ thành người lớn khi nào biết hôn. Không biết bây giờ chàng làm gì? Tưởng tượng trổi dậy để tôi thấy như in cảnh chàng trở về nhà với vợ, rồi cô Hà sẽ chạy ra đón chàng, rồi họ sẽ hôn nhau từ cửa vào đến giường, rồi họ sẽ ôm nhau mà ngủ, sẽ nằm bên nhau suốt đêm, sẽ cho nhau hết một người, hết xác thịt, hết đam mê, rồi họ sẽ.. họ sẽ ...

Nụ cười của cô bao giờ cũng no nê. Hai đứa con! Hai đứa con! Họ làm như thế nào mới được chứ? Ta chưa thấy và ta chưa biết, trời ơi, những tưởng tượng thôi cũng đủ giết nhaụ

Những phim giáo dục sinh lý tôi chỉ nghe bạn bè xầm xì với nhau, hơn nữa cũng chẳng rõ ràng gì ...

Tôi trăn trở một mình trên giường, sự tò mò thôi thúc trong tôi, chưa bao giờ tôi cần biết hơn chưa bao giờ tôi háo hức tìm hiểu như bây giờ, tội nghiệp cho mình yêu một người có vợ hai con rồi ghen suốt ngày, ghen suốt đêm.

Chàng thật tình tứ, thật đắm say, từ nụ cười đến mắt nhìn, đến tay đan tay, cái gì chàng cũng có vẻ tình hết. Trời ơi, chắc khi làm chuyện vợ chồng chàng tuyệt vời lắm.. chàng ...

Người tôi bắt đầu nổi gai ốc, tôi quằn quại mơ ước, quằn quại ghen hờn. Máu căng căng tức tối, thịt da thèm vuốt ve, ước gì ta được một đêm nằm trong tay chàng.

Tôi hư hỏng rồi sao, tôi có thể hư hỏng tội lỗi đến thế nàỷ Nhưng mà trời ơi, tôi muốn biết họ làm như thế nào với nhau, phim ảnh báo chí, những tờ Playboy coi lén chỉ làm tôi tò mò thêm, tôi muốn thấy sự thật, tôi cần một sự kiện rõ ràng như những phản ứng khoa học tôi đã thí nghiệm.

Tôi muốn ngủ để quên, tôi không thể nào biết được chuyện đó. Hai đứa con, trời ơi, còn đêm nay họ đang làm gì với nhau, họ là vợ chồng rồi, họ cũng yêu nhau như ba me mình yêu nhaụ

- Ba me yêu nhaụ

Mắt tôi sáng lên, tôi lồm cồm ngồi dậy, tôi bỏ dép ra đi chân đất, những bước đi trong bóng đêm nhẹ như bước chân mèọ Rón rén từng bước nhỏ, nín thở từng cơn, tôi sờ soạng trong bóng đêm như một tên trộm, những lối đi không xa lạ nên bóng tối im lìm chân không vang một tiếng động, cho đến khi tôi nép bên cánh cửa của phòng ba me, cửa khóa kín, cánh cửa im lặng thách thức, tôi không thể gõ cửa để hỏi ba me rồi, tôi muốn tận mắt trông thấy kia Tôi muốn biết chàng đã làm gì và như thế nào với cô Hà, tiếng nói rù rì vang nhẹ nghe tiếng còn tiếng mất.

Tôi ghé sát tai vào vách: im lặng.

Chết cho tình yêu

Chương 11

Mắt tôi mở banh ra, mở tét ra, không thấy gì, tôi muốn sỉu quá, giọng ba lạ quá, chưa bao giờ tôi nghe ba nói như thế bao giờ, cả me nữa ...

Tôi mò mẫm sờ tường lần đi, tôi tìm cánh cửa sổ vẫn buông rũ màn nhung đỏ có chấn song bằng sắt. Tôi cần thấy, hy vọng ba mẹ không đóng cửa, bình thường tôi cũng quên để ý ba me mở đóng những cánh nào khi đi ngủ nữạ

Cửa quên đóng nhưng cũng kín bưng bít vì màn cửa buông rũ che kín bên trong, tôi run rẩy sờ nhẹ tấm màn, tiếng me vẳng rạ

- ... ...

Tôi muốn ngất đi vì sợ, vì hồi hộp, nhẹ nhàng khéo léo và thật từ từ tôi vạch khẽ một chéo rideaụ

Tôi thấy, tôi thấy hết rồi, ba với me, tôi mở tròn hai mắt ra, máu tan đâu hết mà mình lạnh thế? Ô kìa, ai đốt tim mình, sao tim mình nóng

ran, nóng như thiêu như đốt.

Tôi lảo đảo trở về phòng, những lối đi hun hút như địa ngục, những lối đi đầy tội lỗi, tôi không khóc được nữa, tôi kinh tởm, tôi sợ hãi, có thể tầm thường như thế sao Ba mình có thể vật chất như thế được sao Còn me, bàn tay chỉ biết gõ trên phím ngà, gương mặt quí phái ấy, trời ơi! giả dối, người lớn là một lũ giả dối, lũ đê tiện.

Tôi nằm vật xuống giường, gối chăn bây giờ cũng đáng kinh, tôi mở mắt thật to trong đêm, tôi vẫn thấy rõ ràng ba trên me, ba với me, không ngờ người lớn tởm thế này, vậy mà bao nhiêu lâu nay mình quí mến ba me, mình coi ba, nhất là ba như một vị thánh.

Sụp đổ rồi, hoàn toàn sụp đổ thần tượng tình yêu

Hoàng! Anh cũng như thế, anh cũng tầm thường như thế thôi, có lẽ anh còn đáng tởm hơn ba tôi nữa, ta khinh các người, đừng hòng đóng kịch đạo đức với ta nữa, thầy cô, ba me và cả anh.

Tại sao lên giọng dạy đời khi các người lớn sống và yêu như con vật, như con vật, có khác gì không?

Vậy mà cứ đòi cấm con nít, cấm đủ thứ, hãy tự dạy dỗ mình đi đã.

Tôi nằm lịm trên giường, chân dài và ngực đang bắt đầu nhú ra dưới lớp chăn hồng nhẹ. Tình yêu thật đã mất, chỉ còn là nỗi chán chường nhau, anh cũng như thế. Ba me có một mình tôi là con, anh những hai đứa con. Vậy mà anh nói anh yêu tôi, thôi từ nay hết rồi ước mơ thần thánh nhé.

Tôi lảm nhảm, tôi lịm người mãi rồi cũng ngủ thiếp đị

Buổi sáng môi se khô, miệng đắng chát như vừa mới đau dậy, thì ra đêm qua tôi khóc, mắt bây giờ mọng nước, da bây giờ xanh xạo Tôi mệt mỏi tránh nhìn ba me nhưng vẫn phải nhìn. Vẫn như mọi ngày, ba ngồi cạnh me để ăn sáng, ghế danh dự nhất dành cho tôị Tôi quắc mắt nhìn me rồi vội vàng quay đi:

- Con ăn đi chứ, đau chi thế con?

Giọng nói bây giờ đàng hoàng đoan trang thế, người trong phòng đêm qua không phải là me saỏ Tiếng thở đêm qua không phải của ba saỏ

Tôi cười như mếu cúi mặt nhai bánh mì, ba điềm đạm:

- Đêm qua nghe vú nói 11 giờ con mới về phải không? Thôi lần sau đừng đi chơi khuya nữa nghe con, không quen đâu, đau thì khổ. Ba này, lớn thế chứ đêm nào lỡ thức khuya, hôm sau ba dạy học không nổi nữa đó.

Tôi muốn hét lên:

- Đêm qua ba thức khuya lắm, con biết hơn 12 giờ đêm ba me còn ... cơ mà. Ba đừng nói dối, con biết hết rồị

Nhưng tôi ngậm miệng kịp, tôi đứng lên bỏ vào phòng, bỏ đi lang thang trong vườn, lúc trở vào thấy ba ngồi bên me trên canapé, tôi vội quay đi trốn, ngày chúa nhật ba me không rời nhau đâụ Tôi quen lắm rồi, nhưng sao hôm nay nhìn ba ngồi cạnh me, tôi tức không thở được.

Buổi trưa ba me lại đi ngủ, tôi hậm hực đi đi lại lại trong phòng khách. Tôi cô đơn, một mình tôi cô đơn thôi, ai cũng có cho họ một người yêu hết. Chàng có cô Hà, buổi sáng chàng sẽ ăn điểm tâm với cô Hà, sẽ ngồi nói chuyện với cô Hà, buổi trưa sau bữa cơm ngồi bên nhau, chàng sẽ cùng cô Hà vào phòng riêng, rồi buổi chiều đi dạo, rồi buổi tối coi TV, rồi đêm về ngủ bên nhau chung hơi thở, chung gối, chung chăn chung một ánh đèn mờ..

Có gì khác đâu, cũng như ba me, có khi còn ghê gớm hơn nữa, vì dù sao ba me mình cũng đứng tuổi rồị

Mãi bốn giờ chiều me mới nhớ đến tôi, me muốn tôi đi ciné với ba me, nhưng tôi từ chối lấy cớ trưa nay không ngủ được, đi ciné thế nào về cũng đaụ Tôi bị khủng hoảng hơi nặng, sự tò mò làm tôi nhoài người vì suy nghĩ và tưởng tượng. Tôi đi tìm những quyển sách loại học làm người nghiền ngẫm, nhưng vẫn không hơn gì gái trai trước ngưỡng cửa hôn nhân ...

Tôi dở dở ương ương giữa người lớn và trẻ con, thà tôi không biết gì hết như ngày xưa còn bé, thà tôi biết hết như người lớn. Đàng này tôi biết nửa vời ...

Chết cho tình yêu

Chương 12

Sáng thứ hai tôi thức dậy sửa soạn đi học, ba me chờ sẵn ở bàn ăn điểm tâm. Tôi cúi gằm mặt xuống mà ăn nhất định không nhìn ba mẹ nữa Me có vẻ ngạc nhiên:

- Con làm sao thế Thủ Có đau gì không?

Tôi lắc đầu vẫn không nhìn me, me kêu:

- Thu, sao me hỏi con không nói, con bị khan tiếng hở?

Muốn cho qua chuyện tôi gật đầu, tự nhiên tôi cảm thấy ghen tức với me, tại sao ba cứ quấn lấy me, ba bỏ rơi mình, ba không thương mình nữa rồị

Me sờ tay trên trán tôi:

- Đi học có nổi không con?

Tôi đáp cụt ngủn:

- Được.

Ba nghiêm nghị:

- Thu, con có chuyện gì buồn?

Tôi uống hết giọt sữa sau cùng, vội vã đứng lên:

- Thưa ba không.

Tôi lủi vào nhà, tiếng thở dài của ba đuổi theo:

- Con nó sắp lớn rồi bà ...

Tôi nhét những quyển sách vào cặp, bạn bè vẫn là những gì thương yêu nhất, thầy cô vẫn là hình bóng thân yêu nhất. Ba không thương tôi đâu, cả me nữa, ba suốt ngày chỉ lo cho me, me đau ba lo quýnh chứ mình có đau ba cũng tỉnh như không. Tôi bặm môi lao ra xe, mở thật mạnh cánh cửa, ba ngồi sẵn trong xe chứ không có xuống đón mình, mở cửa cho mình như đã lo cho me đâụ

Ngồi bên cạnh ba trên quãng đường xa lộ rộng thênh thang chan hoà ánh nắng buổi sáng, nắng làm vàng mái tóc của ba, làm sáng vầng trán rộng. Tôi len lén nhìn ba, ba vẫn như thường, không có gì thay đổi, nhưng tôi, tất cả những gì tôi dành cho ba không còn nữạ Khi ba quay lại, tôi vội quay đi tránh mắt bạ Tôi không muốn nhìn ba nữạ Ba cười nhẹ:

- Con gái ba lớn mất rồi, vậy mà ba quên, con buồn ba phải không? Ở lớp có chuyện gì khó xử không con?

Tôi lắc đầu nhìn ra xa, tôi không thể nói chuyện với ba nữa, không thể nũng nịu ba nữa rồi, thấy thương cho mình ghê. Ba im lặng hút thuốc và tôi im lặng ngó ra xa, thỉnh thoảng nhìn lén bạ

Đến trường còn sớm quá, áo trắng còn thưa thớt đó đây trước cổng trường. Tôi tự mở cửa bước xuống, mọi khi thường thường tôi ngồi lại làm nũng ba vài phút, ba: đón con sớm nghe ba, đừng để con chờ lâu đó, mắc cỡ lắm. Bây giờ tôi không buồn nhìn ba nữa, đừng nói chi dặn dò, tôi nghe ba gọi:

- Thu!

Tôi vẫn cúi đầu đi không quay lại:

- Thu lại ba bảọ

Mặc. Tôi vẫn đi như người điếc, mắt tôi mờ đi, không, tôi hết thương ba mất rồi, tôi không thể đóng kịch thương ba, tôi không quen giả dối

Tôi chạy lao vào trường vừa lúc cánh cổng quen thân mở ra đón bầy học trò áo trắng. Tiếng cửa xe đóng lại, tiếng ba gọi vang vọng:

- Thu, Thu đứng lại ba bảọ

Tôi chảy nước mắt, chưa bao giờ buồn chán như hôm nay. Tôi lủi thủi vào lớp, tôi muốn trốn chào cờ nhưng không dám. Chuông chưa rung nên lũ bạn vây quanh tôị Hạnh láu táu:

- Cha, bữa ni mi đi học sớm rứa e trời bão mất hé tụi bây. Này hết cúp cua chưa mỉ Nói cho mi biết, mi mà nghỉ giờ cô Hà nữa mi chết với bà ấy.

Tôi lắc đầu ngồi im thin thít, Hạnh ngạc nhiên:

- Ủa sao mi khóc? Chuyện chi đó mỉ

Nhỏ Châu nói nhỏ:

- Chắc bị má la rồi, đúng hông Thủ

Hạnh tò mò:

- Chắc không phải, ba me nó cưng nó thấy mồ, con một chứ có phải con lạm phát như tụi mình đâu mà la, hay mi thất tình hở Thủ

Tôi cười:

- Tao có già nua gì mà khóc vì tình, tụi bay yên trí đi, có điều tao chán đời quá, tự nhiên chán. Này tụi bay đừng thèm tin người lớn nữa bay, người lớn giả dối lắm, họ đóng kịch tài lắm bay ơị

Bọn chúng ngơ ngác, Lan than:

- Mi nói cái chi kỳ cục rứả Tao không hiểu mô tê chi hết.

Tôi gắt:

- Có mi kỳ cục thì có, nói cái chi mà mô rứa chi tề như tiếng Tây thế mỉ

Lan cười:

- Tiếng Huế của người ta mà mi kêu là tiếng Tây, thôi đúng rồi, con Thu nó điên tụi bay ơị

Tôi nghiêm trang:

- Này, tụi bay có bao giờ biết ba me tụi bây ngủ nghê ra làm sao không?

Tụi nó ớ người ra:

- Mi nói chi hở Thủ Thôi đúng là mi sắp điên rồi Thu ơị

Tôi cười:

- Có tụi bây ngu thì có, lũ con gái nham nhở như khỉ.

Châu đỏ mặt, Lan đỏ mặt:

- Con khỉ ni, nó thất tình là cái chắc, thôi chắc bị cô Hà la rồi, chàng bỏ mi rồi phải không Thủ Nói cho mi biết, tình mi tuyệt vọng rồị. Đừng hòng nhất Anh văn tháng này nữa em ơị Bố bảo thầy cũng không dám cho mi 18 điểm nữa đâụ

Tôi nhớ chàng, dù bây giờ thù ghét chàng, tôi cũng không thể quên được chàng. Tôi ôm lấy đầu hét lên:

- Im đi, im đi, đau đầu quá!

Tụi nó ngạc nhiên tròn mắt ngó tôị Chuông rung rồi, tụi nó bỏ tôi chạy ùa ra sân. Tôi ủ rũ đi theo chúng.

Hai giờ Pháp văn với cô Mai dễ thương rồi cũng qua đị Tôi ngồi im một chỗ nghe cô giảng bài, tôi không còn lòng dạ nào nói chuyện nữa, dù là nói trên giấỵ

Giờ ra chơi tôi rủ Hạnh, Kim và Ái kiếm một gốc cây ngồi tâm sự. Tôi không đùa nghịch được nữa, tôi cần những đứa bạn thân hơn bao

giờ. Đức Hạnh nói:

- Hôm nay con Thu lạ kinh khủng tụi bay nhỉ, coi bộ lớn hẳn rạ Chắc mi sắp lấy chồng phải không Thủ

Tôi không cười được nữa:

- Lạ thì không lạ, có điều tao có chuyện hỏi tụi bạy

- Chuyện gì đó Thủ

Tôi ngập ngừng:

- Hỏi thật tụi bay nhé, có bao giờ tụi bay thấy ba má ngủ không?

Hạnh cười chúm chím:

- biết à, tao đâu có để ý, tao chỉ biết mỗi tối ba tao ngồi đọc báo, má tao dọn dẹp rồi bả đi ngủ lúc nào ai biết đâủ

Ai băn khoăn:

- Mà mi hỏi chi vậy Thủ

- Thì tao hỏi thật, mi trả lời cho tao đi rồi tao nói

- Tao thì tao thấy ba me tao ngủ chung một giường, tao không có thì giờ để ý nữạ

Tôi nhớ đến ba, buổi sáng ngồi trong xe với ba đi trên xa lộ mà tôi có cảm tưởng như ba đưa tôi đi trong một đoạn đường hầm đen tối nhất đời

Kim thật thà hơn:

- Kim thấy ba má hay ngủ chung với nhau lắm, ba má Kim mỗi người một phòng nhưng có nhiều buổi sáng tao dậy sớm đi kiếm má, cái thấy phòng má trống trơn, gối chăn còn nguyên, chặp thấy má ở trong phòng ba đi rạ Chắc phải vậy mới có tụi mình chứ bộ, có gì lạ đâụ Ủa sao mà hôm nay Thu hỏi kỳ thế?

Hạnh làm bộ người lớn:

- Thôi tao biết rồi, con Thu coi bộ lớn xác chứ hắn trẻ con lắm, ba má hắn cưng quá thành ra hắn lý tưởng, hắn nhìn đời toàn màu hồng, giờ hắn đang bắt đầu mở mắt, ai đời yêu ngay ông thầy có vợ bao giờ không, yêu mà không biết dấu diếm.

Tôi cay đắng:

- Tại sao phải dấu diếm.

Hạnh nhún vai:

- Mi như con trai, con gái phải ý tứ, phải e lệ chứ bộ, nói như mi thì ...

- Thì saỏ

- Thì không có con gái nữạ Cái chuyện ba má mình là chuyện thường, mai mốt lấy chồng thì biết, có gì mà thắc mắc.

- Mi biết rồỉ

- Biết.

- Thật không?

- Thật chứ, có gì lạ đâụ

- Như thế nào hở mi, còn thầy cô của mình bộ cũng như thế?

- Chứ sao nữa, như trong ciné ấy, cũng ôm ấp hôn hít thế thôi, y như ciné. Thầy cô cũng là ngườị

Giờ học với cô Hà đã đến, tụi nó có vẻ e ngại nhìn tôi vào lớp. Hôm nay cô Hà mặc áo đen, nước da cô trắng xanh nổi bật lên như pho tượng mỹ nữ. Tôi ủ rũ ngồi im, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cô, cô có vẻ dịu dàng với tôi, tia nhìn lắng xuống. Tôi không còn ghen tức nữa, tôi hết yêu chàng rồi, còn gì nữa đâu mà ghen tương. Tôi chỉ thấy lòng buồn buồn, dáng ngồi hớ hênh của cô làm tôi nhíu mày. Cô duỗi

dài chân ra, có lẽ cô mỏi mệt, và sáng nay dậy trễ vì đêm qua đã thức khuya với chàng.

Tôi chăm chú nhìn, lòng gờn gợn đớn đau, người tôi như mọc lên những sợi lông cứng. Quần lót đỏ và quầng thâm nơi mắt môi mệt mỏi, tôi muốn gọi to:

- Cô ơi, cô đóng cúc quần lại đi cô, em khổ quá rồị

Môi tôi mím lại, cả lớp mãi nghe cô giảng bài, cô giảng bài hay lắm, cô xinh đẹp lắm, nhưng cô đã có chồng, tụi em vẫn thích học với những cô chưa có chồng kìạ Mỗi lần thầy cô bỏ tụi em đi lập gia đình cả lớp cả trường đều buồn ngẩn ngơ. Nhất là thầy, đang học mà thầy cưới vợ thì đứa nào cũng nghe như mất mát một cái gì thật dễ thương.

Không phải là yêu đương hay ghen ghét nhưng tụi em vẫn thích thầy cô sống mãi cho tụi em, đừng thuộc về riêng aị Đối với những thầy những cô chưa có gia đình, tụi em vẫn dành nhiều cảm tình thân thiết gần gũi hơn.

Cô Hà đưa mắt nhìn tôi, giọng cô ngọt ngào:

- Giáng Thụ

Bạn bè quay nhìn tôi, chắc chúng sợ tôi chọc tức cô nữa, Hạnh thì thào:

- Lên đi Thu, bà ấy không giận mi đâụ

Tôi không thuộc bài, mấy hôm nay tôi có học hành gì đâu, nhưng tôi hết muốn làm phiền cô rồi, tôi không thương cô như tụi nó nhưng cũng không ghét cô được nữa, bởi tôi chán chàng, tôi hết yêu chàng mất rồị Chàng bây giờ xa xăm như ước mơ, có nhớ chăng chỉ để ngậm ngùị

Tôi từ từ lên bảng, cả lớp thở phào như trút được gánh nặng.

- Thu thuộc bài không Thủ

Tôi lí nhí:

- Dạ thưa cô, em ...

- Nghe tôi hỏi nhé.

- Dạ.

Đôi mắt cô thật hiền, tia nhìn ấm áp như vỗ về tôi, sao tôi lại ghét cô được nhỉ? Cô có tội gì đâu Chàng là chồng của cô. Mới tuần trước tôi còn giận ghét điên cuồng bây giờ lòng tôi chán chường hết dám ước mong.

- Thu phân biệt cho cô thế nào là hành vi đạo đức và thế nào là qui luật đạo đức.

Tôi run run, tôi trả lời loanh quanh, tôi không hiểu bài, cũng không nhớ bài, tôi nhăn nhó, qui luật và hành vi khác gì nhau không? Cả lớp cũng biết tôi không thuộc bài, vì tôi cứ đi vòng vòng chung quanh đề tài của cô. Cô vẫn cười hiền khuyến khích tôi:

- Lần sau gắng nghe cô giảng bài nhé, đừng lo ra, cuối năm thì rớt mất.

Cô khoanh tròn con số 15 trong vở tôi, rồi cắm cúi ghi vào sổ, cô hỏi khẽ:

- Thu có chuyện buồn phải không? Có thể kể cho cô nghe được không?

Bọn chúng ngạc nhiên ngó cô, tôi đọc trong mắt chúng một cảm tình sâu xa chúng dành cho cô. Tôi đáp khẽ:

- Dạ, cám ơn cô, không có gì.

Về chỗ tôi nhìn con số 15 trong vở, chữ ký của cô. Cả lớp thương cô rồi, nên tôi lại buồn.

Chết cho tình yêu

Chương 13

Một ngày qua để xa anh thêm một ngày, và yêu anh thêm một ngày Càng yêu thì càng xa cách nhau. Ba me thực sự trở thành người lạ mặt, gia đình thực sự trở thành quán trọ cho mình. Mình cô đơn khủng khiếp, mình trở thành khách lạ ngay trong mái nhà thân quen nàỷ

Nước mắt muốn chảy ra, bởi ba me chỉ biết sống cho ba me thôị Ba me không hề yêu thương mình như mình mơ tưởng. Sao me không ngủ chung phòng với mình? Tôi vẫn ngủ một mình có sao đâủ Tôi vẫn biết đó là chuyện thường tình, nhưng tôi vẫn ngấm ngầm ghen tức với mẹ Ba me làm tôi ghét cô Hà thêm, buồn chàng thêm. Tình yêu vẫn còn đó nhưng chua như dấm, nhưng đắng như bồ hòn. Yêu một người có vợ để phải dấu diếm, để phải căm hờn. Bạn bè không thể hiểu tình yêụ Nên chúng chê cười mình, nên chúng mỉa mai tôị

Tiếng động cơ ì ầm. Ba lại đi với chú Duỵ Tôi không buồn nhìn theo xe ba như ngày nhỏ. Ờ nhỉ. Đầu năm học chưa yêu chàng, ta là trẻ con và bây giờ cái thuở dấu me trong cặp, cột đuôi áo nhau, dấm dúi xoài ổi dưới hộc bàn đó đã trở thành dĩ vãng ngày xưa còn bé. Ba tháng trời yêu mê đủ để tôi thành người lớn.

Me bước vào lẳng lặng ngồi xuống bên tôi, tôi nhanh tay đè quyển sách Triết dầy cộm lên tập nhật ký hồng rồi tiện tay đẩy vào hộc bàn.

Me đăm đăm nhìn tôi:

- Con khóc đấy à? Sao thế Thủ

Tôi lắc đầu:

- Đâu có me, mắt con cay cay nên chảy nước mắt, việc gì con phải khóc.

Me thở dài:

- Con dấu me, me biết con đang buồn, bởi vì me cũng buồn nên me

hiểu con như hiểu chính lòng mẹ

Tôi đứng lên, tôi không muốn ngồi gần me nữạ Tôi sợ thì đúng hơn, bởi vì me bắt tôi tưởng tượng quá nhiều, me làm tôi mệt đứt mạch máu được vì ghen. Tôi muốn thương me như ngày xưạ Ôi nói ngày xưa cho văn hoa chứ sự thật tôi chỉ muốn thương me như cách đây một tuần, vâng, một tuần thôi, con còn là con của ba me, còn tin yêu, còn thần thánh ba me như hai vì sao trên cao xa thăm thẳm. Mỗi khi buồn vì chàng con thích nghĩ đến bạ Bây giờ con buồn vì ba me, con biết nghĩ, biết nói với ai bây giờ?

- Thu! Nhìn me đi,, sao con tránh mẻ

Tôi không nhìn me:

- Con tránh me bao giờ đâụ

- Me biết, con đừng dấu mẹ

- Con không có chuyện gì để dấu me cả. Người lớn mới dấu trẻ con, chứ trẻ con làm sao dấu nổi người lớn.

- Con cay đắng với mẻ

- Con không có quyền gì hết, điều con hơi nản.

- Nản? Nghĩa là ...

- Thưa me, người lớn nhiều tài quá, chẳng hạn họ đóng kịch giỏi hơn tụi con, chẳng hạn họ vừa làm vừa chối.

Me giận dữ:

- Thu , con muốn nói gì?

- Con không muốn nói gì cả. Con nghe thầy cô giảng bài nhiều rồi và con đang tự hỏi họ có làm đúng như lời họ nói không?

Me thở dài:

- Ba nói đúng, con lớn mất rồị

- Thưa me vâng, con có bảo con còn bé đâụ

- Ngày xưa me cũng như con, nhưng có lẽ me nghĩ giản dị hơn con.

Tôi nhắm mắt:

- Con mệt quá, me cho con nghỉ một chút.

Me đứng lên:

- Ba đi với chú Duy, còn me, me làm gì bây giờ?

Tôi vụt hỏi:

- Chú Duy có liên hệ gì với me không?

Me ngập ngừng, giọng me như lạc đi, tay chân me cuống quít làm một cử chỉ xua đuổi, nhưng tôi không hiểu me muốn xua đuổi cái gì? Tôi hay là dĩ vãng của mẻ

- Con, con muốn nói gì hả Thủ

Tôi lạnh lùng:

- Con hỏi giữa me và chú Duy có những liên hệ thầm kín gì không? Từ hôm con tình cờ gặp chú, ba đưa chú về đây, con cảm thấy me đã thay đổi quá nhiềụ

Me cúi đầu xuống, mặt buồn mênh mông, tự nhiên tôi nghe thương yêu me xót xạ Tôi tiến lại gần me bùi ngùi:

- Con xin lỗi đã làm me buồn, me tha thứ cho con, vì con cũng buồn, con cảm thấy chán nản tất cả.

Me thở dài:

- Con không có lỗi gì hết, chính me mới là kẻ có tội, me nghĩ kỹ rồi, me không thể dấu con mãi được. Con đừng khinh me nghe Thủ

Tôi dơ tay lên trời:

- Trời me nói gì kỳ thế này, con không hiểu gì hết?

Me trầm giọng:

- Rồi con sẽ hiểụ

Tôi van lơn:

- Me nói rõ cho con nghe đi mẹ Me đừng dấu con tội nghiệp, con khổ tâm quá nhiều rồị

Me lau mồ hôi trán, những giọt mồ hôi nhỏ bé mong manh như lệ nhòa từ trên mái tóc đen nhánh của me rơi xuống:

- Ba sẽ nói với chú Duy tối hôm nay, trong một cái quán nào đó. Trán ba cũng rướm mồ hôi, giọng ba cũng ngậm ngùi và ba cũng buồn, cũng bối rối như me bây giờ. Tội nghiệp cho ba con. Con có thương ba không?

Tôi gật đầu:

- Con thương ba lắm, hồi xưa con thương ba nhất đời, nhưng ...

- Nhưng bây giờ thì hết thương?

- Dạ không phải là hết thương, nhưng mà thôi, me kể chuyện gì me nói đị

Me vuốt tóc tôi:

- Con thương chú Duy không?

Tôi quay lại nhìn me, lặng người mất một giây:

- Tại sao me hỏi con câu đó? Con nhớ đã trả lời cho me câu hỏi này một lần rồi cơ mà. Chú Duy là người hiểu biết, đứng đắn và có nhân cách đáng mến. Con mến chú vì chú là bạn thân của bạ

Me mơ màng:

- Hồi me còn trẻ, me cũng nghĩ về chú ấy như con.

Me đứng lên:

- Ra vườn chơi với me, me sẽ kể chuyện ngày xưa cho con nghẹ

Tôi cười:

- Me có vẻ giống chú Duy quá.

Me cười gượng. Tôi theo me ra ngồi trên ghế đá dưới tàn cây. Mùi cây cỏ thơm thoang thoảng như mùi tóc mẹ Đôi mắt me mơ màng như chìm trong vùng kỷ niệm xa xưa nào đó.

- Kể chuyện ngoài Bắc cho con nghe đi mẹ Con thích nghe me kể chuyện Hồ Tây rộng mênh mông, đền Trúc Bạch và đường Cổ Ngư. Buồn ghê, quê hương chỉ là một mớ hình ảnh của tưởng tượng. Vậy chứ mà nghe me kể miết con cũng tưởng tượng ra Hà Nội của con đó mẹ

Me cười:

- Con gái Hà Nội lãng mạng lắm, hồi me bằng con, me đứng hàng giờ trên bến Phà Đen để chờ ...

Tôi láu lỉnh:

- Chờ ba chứ gì?

Me lắc đầu:

- Không, me chờ người khác, lúc đó me chưa quen ba, nói khác hơn, ba chỉ là bạn của một ngườị

Tôi ngạc nhiên:

- Nghĩa là me yêu một người và lấy một người, ba con, ba con ... me

không yêu ba con sao me lấy bả Hèn gì ba me ít con quá, thầy cô của con có người năm sáu con kia Cô Hà còn trẻ cũng hai con rồi

Chết cho tình yêu

Chương 14

Tôi buồn, mỗi khi nhớ đến chàng tôi lại buồn. Khi người ta yêu ai, người ta có trăm ngàn gợi nhớ để thương tưởng đến nhau Mai sau nếu có lấy chồng tôi cũng đành mang theo một mối tình dấu kín như mẹ Me kể chuyện ngày xưa của me ngoài Bắc, cái giá rét căm căm, cái mùa thu rất đỗi mùa thu đó, với những con đường lặng lẽ chứa đựng lá vàng, với mặt hồ êm như mắt người yêu Người ta chớp mắt khi nhìn nhau Gặp đôi mắt người yêu là đủ bủn rủn cả người rồi, đừng nói chi đụng ngón tay nhau Vậy mà người ta có đến hai đứa con với nhau thì chất ngất đến thế nào Quen hơi gần tiếng ai hơn vợ chồng? Tình yêu, nếu có tình yêu giữa tôi và chàng thì khi nằm bên vợ chàng cũng phải quên tôi Làm sao nhớ nỗi nữa Buồn chịu không nổi nữa rồi anh ơi

Me làm tôi bàng hoàng:

- Con nghĩ gì mà thừ người ra thế nhỉ?

Tôi cười nhẹ:

- Con thương mẹ

Me đăm chiêu nhìn lên trời, một mảnh trời buồn giăng ngang lá cây Chiều đậm rồi, nắng ngủ quên một góc núi xạ Giọng me lềnh bềnh như tiếng nước trôi:

- Me gặp người ấy khi me vừa ở nội trú ra Tuổi trẻ bao giờ cũng nhiều mơ ước, me cũng hoạt động một cách ngấm ngầm trong tổ chức của người ấy Ba con cũng là một thanh niên đầy nhiệt huyết, nhưng mẹ. me đã yêu một người rồi, me quí mến ba con lắm ...

Tôi hỏi nhỏ:

- Như vậy tại sao me lại lấy ba con để bây giờ buồn.

- Ba là bạn, bạn rất thân của người ấy

- Me muốn nói chú Duỷ

Me gật đầu:

- Me yêu chú Duy trước ba con.

Tôi bàng hoàng:

- Con cũng nghi nghi, không ngờ con linh cảm đúng. Hèn gì ba vừa mừng vừa buồn lúc gặp chú Duy

- Ba buồn không phải vì me đâu, vì con, vì ba trót thương yêu con như ...

Tôi lắc tay me:

- Me nói gì con không hiểủ

Me cắn răng lại:

- Me yêu chú Duy, yêu tha thiết, nhưng bố mẹ của me, ông ngoại con, nhất định không chịu Me liều lĩnh kết hôn với chú Duy Đám cưới tổ chức trước bàn thờ Tổ Quốc trên cánh đồng lá, bạn bè chúc mừng cho hạnh phúc của mẹ Trong tiệc vui đó có cả ba con. Ông ngoại cũng như họ hàng vẫn tưởng me còn đi học. Rồi người ấy mất tích trong một chuyến đi bí mật. Lúc đó me mới biết me có thai Me lo sợ lắm, một mình nuôi con ư? Me đủ can đảm, nhưng còn ông bà ngoại con, còn họ hàng. Ba con biết chuyện và ba can đảm đứng ra cứu vớt danh dự cho mẹ Đám cưới lại cử hành trước họ hàng hai bên. Tình yêu dành cho ba con cao hơn núi, sâu hơn biển, vì tình yêu gồm với tri ân. Me nguyện ký thác một đời cho bạ Ba con đáng kính lắm, ba đã đem cả một tình yêu độ lượng ra bảo bọc đời me con mình, ba thương con như con ruột, con không thấy saọ Nhưng me không thể dấu con được, lương tâm không cho phép ba me dấu con, nhất là dấu chú Duy

Tôi đứng phắt lên ôm lấy mặt:

- Me nói sao, con, con không phải là con ruột của ba con à?

Me gật đầu:

- Không. Con là con của chú Duy

Trời tối sầm lại Đất dâng lên cao Gió ngừng thổi và tim ngừng đập. Tôi che mặt tôi nói như hét:

- Không, con không tin, không bao giờ con tin, vô lý, con là con của bạ Mười mấy năm trời con gọi ba là bạ Không, con vẫn là con của bạ Me đừng dối con, con van mẹ

Me ôm lấy tôi, giọng me buồn sũng nước mắt:

- Đó là sự thật, me dối gạt con làm gì.

Tôi mở bừng mắt nhìn me đăm đăm:

- Chú Duy có biết không?

- Trước kia thì không. Nhưng bây giờ chắc chú biết rồi ... Ba sẽ nói cho chú biết đêm nay, tất cả sự thật trong đêm nay

Tôi rên rĩ:

- Thật không mẻ Thật không mẻ

Me ứa nước mắt gật đầu Tôi thẫn thờ:

- Bao nhiêu năm con sống và tin tưởng, bây giờ con mới biết con không phải là con của bạ Rồi me tính saỏ Me còn yêu chú Duy không? Ờ, còn yêu ba ruột của con không?

Me lắc đầu:

- Không, đừng bắt me trả lời câu hỏi đó, vì chính me, me cũng không

tự trả lời cho me được. Chỉ biết một điều bây giờ me là vợ của ba con, me chung thủy và me không thể làm khổ ba con, dù me cũng xót xa khi chú Duy còn cô độc. Ba con là một vị vua trên ngai cao của me, me phải đời đời nhớ ơn và đời đời yêu thương.

Tôi cay đắng:

- Còn con? Con phải làm sao bây giờ?

Me u sầu:

- Ba me để con và chú Duy tự quyết định. Con lớn rồi, con tự do quyết định đời con.

Tôi lẩm bẩm:

- Con lớn rồi, con tự do quyết định. Trời ơi, tự do đôi khi cũng là một gánh nặng me ơị

Đêm xuống rồi, trời đất buồn tênh vì không có trăng sao lấp láy, thì thầm. Tôi cảm thấy lạnh. Ba vẫn chưa về. Lòng tôi rối như mây, nặng trĩu như đá. Khó tin quá, nhưng mà nhìn mắt me tôi biết me nói thật. Mừng hay vuỉ Buồn hay khổ? Tôi cũng không biết nữa, chỉ biết lòng mình như đang bị vò nhàụ Tôi lặng lẽ bỏ vào nhà, mặc me ngồi một mình dưới tàn cây. Bây giờ me thích ngồi một mình. Tôi để me chìm trong vùng âm u nhưng thơ mộng, đau xót nhưng mến thương của me những ngày còn trẻ. Rồi Hà Nội sẽ hiện ra trong một góc trí nhớ nhiều hào quang nhất. Những chiều dạo chơi trong vườn bách thảo, ở đó có một quả đồi xinh cỏ êm rất êm, me ăn bún chả với một ngườị Ngày xưa nghe me kể, tôi tưởng người đó là bạ Con nít luôn luôn tin một cách ngây thơ rằng ba là người yêu quí nhất đời của me, và ngược lại, me cũng là người yêu quí nhất đời của bạ Nhưng bây giờ tôi biết những kỷ niệm đẹp nhất đời me lại là chú Duỵ Con Thùy đã khóc nức nở với tôi vì một ngày nó khám phá ra ba nó có vợ bé. Và người đàn bà trẻ bằng tuổi nó mới chính thức là người ba nó yêụ Nó buồn bã bỏ học đi làm vì buồn cho má.

Rồi con đê Yên Phụ cho me ngóng trông một người trong dĩ vãng. Rồi đường Quan Thánh có hai hàng cây cao tít tắp cản bớt nắng hè cho me tương tư. Tội nghiệp cho ba tôi, ồ không, bây giờ thì ba

không còn là ba và chú không còn là chú. Tôi nhức đầu quá nằm vật xuống giường, nước mắt bây giờ mới buồn tủi ứa ra, nghèn nghẹn trong cổ. Tôi sẽ đi đâủ Về với chú Duy hay ở lại với một người không phải là ba mình? Nhức óc quá, buốt từng chân tóc, tê từng đường gân. Khóc, vâng, chỉ còn duy nhất cách nàỵ Khóc được cũng là một hạnh phúc vô giá nhất. Ước chi có anh bên tôi bây giờ? Bàn tay đó sẽ làm mình bớt cô đơn, đôi mắt đó nhìn nhau bằng vạn lời an ủị Anh đang làm gì với vợ hay với con? Vợ hay con của anh đều là những vết thương nhức nhối trong tim em, những hạt bụi to nhọn trong mắt. Ừ, bụi vào mắt thì nước mắt trào ra, nhưng sao khóc mãi mà vợ con chàng vẫn không biến đi, không mất đị Ước gì họ vụt biến đi, chàng thành người cô độc không vợ không con nhưng mọi anh chàng lang bang khác.

Chú Duy đêm nay cũng bàng hoàng. Quên nữa, tôi phải gọi là Ba Duy mới phải, thói quen đã ăn sâu mất rồi, tôi không dễ gì đem chữ ba thân yêu trả lại cho chú Duy dễ như tôi nghĩ. Tôi trằn trọc rồi ngủ thiếp đi, một giấc ngủ mòn mỏi không còn hồn nhiên như ngày còn bé.

Chết cho tình yêu

Chương 15

Buổi sáng ba mỉm cười trên xe đợi tôi để đi Vũng Tàụ Tôi ngượng ngùng len lén nhìn bạ Tôi biết gọi là gì bây giờ. Tôi không đòi ngồi cạnh ba như mọi lần đi chung với ba me nữạ Tôi lặng lẽ chui vào băng sau ngồi một mình. Tôi mong chuyện hôm qua như một giấc mơ. Nhưng ba đã kéo giấc mơ về sự thật mà tôi muốn trốn:
_Ba vẫn thương yêu con như ngày nào, đối với ba không có gì thay đổi hết. Hôm qua ba đã bàn bạc rất kỹ với ba ruột của con, bây giờ mọi việc thuộc về con và con tự do định đoạt.
Tôi thở dài:
_Con không muốn nghĩ đến. Tại sao chú Duy, quên, ba Duy con không đến tìm con?
_Chú ấy cũng ngỡ ngàng và chú ấy cũng chờ đợị
Tôi kêu lên:
_Chờ đợi! Nghĩa là chờ con, bây giờ ba me, hai ba để con tự quyết

định. Con quyết định cái gì?
Me thẫn thờ:
_Con đừng giận ba con, chính Me mới là người chịu trách nhiệm câu chuyện oái oăm này
Tôi ngã người trên thành xẹ
_Con không giận ba cũng không giận me, nhưng quá sức chịu đựng của con, tự nhiên con bị quay cuồng và mọi sự thật đảo lộn ngoài sức tưởng tượng của con.
Ba nhìn thẳng trước mặt, khói thuốc làm mờ đôi mắt ba:
_Trong chiến tranh chuyện đó rất thường. Sao con không nghĩ rằng con diễm phúc hơn những cô bé khác, con còn đủ ba me, con lại có những hai người cha rất mực thương con.
Tôi nghẹn ngào:
_Con hiểu ý ba, con xin lỗi với ba me, nhưng thú thật với ba mẹ, con có cảm tưởng con đang mê, con không tin chính con nữa
Me gục mặt, hai vai me run lên hình như me khóc.T ôi ngồi lặng người nghe giọng ba chùng xuống như nốt nhạc buồn:
_Ba hiểu Mọi chuyện đâu sẽ vào đó, con đừng lo ngại nữa, bởi dù ba không sinh thành ra con, ba cũng nuôi từ lúc chào đời Nếu chú Duy không về, ba cũng quên mất con không phải là con bạ Con hiểu ba muốn nói gì không?

Tôi rươm rươm nước mắt gật đầu Đường êm bóng, xe lướt đi thật nhẹ. Gió vờn tóc rối, má se khô. Hai bên đường ruộng đồng rồi rừng thưa Trên trời mây trắng lênh đênh trôi, nắng đang bừng lên vàng đồng lúa Tôi nhìn mông ra xa, lòng lắng xuống như tôi đã lớn. Tôi nghe vang âm trong tôi những lời me kể và quê hương mờ xa như trí tưởng. Ngoài đó có bốn mùa Có mùa thu lá khô rụng đầy đường và gió mơn man áo me màu hồ thuỷ. Có mùa đông giá rét mưa phùn lê thê bay Có mùa xuân đi chơi thuyền trên mặt hồ xanh biếc. Có mùa hạ nóng uể oải nghe chim kêu theo nhịp võng đưa bên hè. Tôi lớn lên bằng lời lẽ ngọt ngào của me, những kỷ niệm của me cũng là cõi thần tiên mơ ước thuở tôi còn bé. Mỗi khi buồn giận me, tôi thường gợi lại những hình ảnh me thường vẽ vời trong tôi, mười mấy năm trời Tôi yêu me vì me có dĩ vãng, dĩ vãng của me là vùng quê hương nồng nàn trong trí nhớ, me đem tất cả gởi vào đầu óc chất đầy mơ mộng của tôi, để đến nỗi nhìn mắt me tôi cứ nghĩ đến hồ Gươm, nhìn bàn tay mười ngón thon gầy trên phím đàn tôi nghĩ đến tiếng thở của Hà Nội về đêm. Đêm trên sông Hồng hay đêm Cổ Ngư?
Hình như tưởng tượng bao giờ cũng đẹp hơn sự thật cho nên tôi yêu

Hà Nội hơn cả me, tôi thèm về nơi đó hơn cả ba, hơn cả chú Duỵ

Cánh đồng bao la này cho tôi lớn lên để ngóng trông, để thương nơi xa đó với mẹ Bây giờ thì tôi hiểu tại sao me hay nhắc nhở vùng suy tư đó. Bởi vì chú Duỵ
Tôi nhìn ba Long, bây giờ tôi phải gọi tên mỗi người sau một chử bạ Mái tóc loáng thoáng những sợi màu trắng. Gương mặt trầm ngâm, đôi mắt chìm trong suy tưởng. Tôi thương ba ghê dù biết mình không phải đứa con ruột thịt của ba, tôi vẫn thương bạ Tôi gọi thật khẻ tiếng ba trong cổ mềm. Ba không nghe, me cũng không nghẹ Người lớn có những cái tội nghiệp của người lớn.

Xe lăn xuống bãi ngừng lại đầu con dốc cát. Ba kín đáo nhìn mẹ Me nói:
_Me lái xe về khách sạn, chút nữa me ra đón. Con với ba chờ me ra hãy tắm nghe không.
Tôi gật đầu theo thói quen. Tôi thích những giây phút một mình với bạ Rồi chợt nhớ ba bây giờ không hẳn là ba, tôi e dè nhìn mông ra chân trời Biển xanh ngắt tít tắp những con tàu màu trắng. Trời mây thật bao la, không khí trong vắt không một vết bụi Sóng vỗ dạt dào trên ghềnh đá. Tôi muốn chạy tung tăng như ngày còn bé đùa sóng với bạ Về biển là về với chính mình. Lòng sẵn sàng tha thứ, tay chờ đón dang rạ Tôi muốn ôm mây, ôm đỉnh núi vào đôi tay mềm yếu của tôị
Tôi chợt nói một câu thật vô nghĩa:
_Sao con không có em hở bả
Ba ngạc nhiên nhìn tôi rồi trìu mến:
_Vì vậy ba thương con hơn mọi người ba thương con trên đời nàỵ
Tôi vẫn bâng khuâng, tôi nghĩ giá tôi có một đứa em thì câu chuyện đỡ ray rứt hơn.
_Ba à, sao me còn trẻ thế lại đẹp nữa, tụi bạn con đứa nào cũng nói me với con như hai chị em. Còn ba, ba cũng bô như ai, sao ba me không có em bé nữa hở bả
Ba phì cười, nụ cười của ba cho tôi biết với ba, tôi vẫn là một đứa bé để yêu thương chiù chuộng.
_Tại ba con ạ.
_Nghĩa là sao cơ bả
Ba xoa đầu tôi :
_Sau này lớn lên con sẽ hiểụ
Tôi hồn nhiên, buồn đó rồi cũng vui đó, có lẽ vì biển làm tôi lãng

quên.
_Con sẽ hỏi mẹ

Ba cười, chầm chậm đi với tôi dọc theo bãi biển. Sóng êm đềm vỗ về gót chân.Mơn man như một người tình. Tôi lại nhớ chàng và nụ hôn mơ hồ sống lại Tình yêu tưởng ngủ yên ào lên như bọt sóng. Cơn sóng ngầm chạy xôn xao Tôi thì thầm gọi khẽ tên chàng. Mắt tôi long lanh nhớ đêm nào từng bước nhảy đong đưa trong tay chàng. Nhớ đêm nào hai đứa nhìn nhau dưới màu đèn hồng của nhà Trâm.
Ba gọi nhỏ:
_Con nghĩ gì mà mơ mộng vậy Thủ
Tôi mỉm cười:
_Dạ không.
Ba nghiêm trang:
_Hôm qua khi ba cho chú Duy biết con là con ruột của chú ấy, lần đầu tiên trong đời, gần chục năm sống gần chú ấy, ngay cả những lúc gian khổ cam go nhất, những lúc một sống một chết bên nhau, ba mới thấy chú ấy khóc. Chú Duy đã nghẹn ngào, lặng người hàng giờ, khi biết con là con ruột của chú. Ba có đặt vấn đề với chú ấy, ba không giữ con, dù ba rất thương yêu con. Có lẽ ngày mai chú Duy sẽ ra đây với con, Thu ạ.
Tôi thẫn thờ:
_Ba với chú Duy là bạn, hay là anh em ....
Ba lắc đầu:
_Bạn thân thôi, nhưng quí nhau, sống chết có nhau còn hơn cả anh em nữạ Vì vậy khi ba ruột con mất tích, biết me con lâm cảnh khó xử, ba xin cưới me, lúc đó ba vẫn nghĩ chắc chú Duy khó thoát vì đường biên giới Lào-Việt lúc đó chịu ảnh hưởng trận đánh Điện Biên Phủ, ba con khó sống sót được. Ai ngờ ....
Tôi xúc động nắm tay ba:
_Con được như ngày nay là nhờ bạ Con không thể ... ...
Ba lắc đầu:
_Ba hiểu lòng con, con là đứa bé ngoan ba biết. Nhưng con phải biết rõ điều này, ba con là người ba thương như em ruột, đồng thời ba cũng kính trọng chú nữạ Một người đáng kính giữa xã hội bây giờ. Con phải yêu kính ba con hơn ba mới phải, vì ba con đáng kính hơn bạ
Tôi bâng khuâng:
_Nghĩa là con phải bỏ mái gia đình con vẫn thương yêu này để theo ba con? Còn me con?

Ba đăm chiêu:
_Me có sự lựa chọn của me, hình như me đã nói với con rồị
_Dạ thưa ba vâng. Me nói rằng me yêu ba, đời đời nhớ ơn và đời đời yêu thương ba, me không thể rời ba dù chỉ một ngày.
Ba gật đầu:
_Ba hiểu, còn con, con nghĩ saỏ
Tôi mím môi:
_Con muốn tất cả, ba, me và chú Duỵ
Ba cười:
_Con tham lắm nhé, nhưng không được đâu con ạ.
_Sao không được? Con thương cả ba người kia mà?
_Con lớn rồi, con muốn làm người lớn, nhưng con vẫn là con nít như thường. Tuổi con là tuổi đáng sợ nhất. Kìa, me ra kìa con ....
Tôi đứng lại chờ mẹ Ba cười với mẹ Tình yêu của ba me dạt dào tha thiết như sóng yêu bờ.
_Sao, hai cha con nói chuyện xong chưả

Tôi nhíu mày nhìn người thanh niên đi cạnh mẹ Ồ cả Trâm nữạ Tôi lao người chạy tới:
_Con khỉ, mi ra khi nào đó hử?
_Hôm qua, anh Tuấn nè, quên rồi saỏ
Tôi nhìn Tuấn, Tuấn tinh nghịch bỏ gương mắt xuống:
_Chào Thu, cái gương này nó hại tôi đây mà. Sao, nhận ra kẻ hèn này chưa cô tiên mùa Thủ
Tôi cười:
_Có chứ, Thu biết là anh nên Thu giả vờ đó ....
Chữ đó kéo dài kèm theo cái nguýt dài dài làm Tuấn nói như reo:
_Thế thì hân hạnh quá. Tôi và gia đình Trâm ra từ hôm qua kia, chờ mãị
Trâm nháy mắt, tôi ngơ ngác. Trâm láu lỉnh:
_Hôm qua có gió nên tụi này chờ mãi không được tắm, ra biển mà không tắm sao mà nó khó chịu thế không biết đằng í ạ.
Tôi ghé tai Trâm:
_Đừng hòng lừa tạ Nhà ngươi âm mưu trò khỉ gì hử?
Trâm ngơ ngác:
_Ơ, đằng í nói cái gì tớ không hiểu, tớ gặp bác ở khách sạn, mừng quá kéo phăng anh Tuấn ra đây đó chứ.
Tôi nguýt dài:
_Thế nào ta cũng tra ra mà, nhà ngươi liệu hồn.
_Khiếp, dân Q.M nghe nói hiền lành mà đằng í dữ hơn tớ nhiềụ Nghe

bác nói đằng í sắp đóng phim hở? Tướng Tuấn nhà tớ có vẽ lo lọ
_Hay chưa, sơ múi chi mà lo nhỉ?
_Sơ múi chi mai mốt biết ngay mà, lo chi gấp.
Tuấn đang nói chuyện với ba tôi, anh chàng có vẻ hợp đèn ông già dữ. Trâm láu lỉnh:
_Thôi lo tắm đi rồi còn ăn chứ. Tắm một mách lên ăn ngon phải biết, tớ khoái mấy món biển ghê gớm. Đó, mới nói đã thèm rồi, khổ không cơ chứ.
Trâm lao xuống biển, phăng phăng kéo tôi theo rồi ngoắc một anh chàng quần tắm xanh rối rít:
_Mau, bồ ra đây kẻo không tôi lẻ bạn.
Quay sang tôi ,Trâm cười:
_Thằng Phi, em họ tớ đó, cũng bô chứ hở?
Tôi nhìn ba me đang dạo trên bờ, lòng hơi buồn buồn nghĩ đến chàng, đến chú Duy
Tuấn thuê phao đem đến vì tôi bơi dở nên không dám ra xạ
_Mời cô tiên lên ngại
Tôi bám phao nhìn Trâm vùng vẫy mà phát thèm. Tuấn ở lại bên tôi:
_Gặp Thu tôi mừng quá.
Tôi lơ đãng:
_Anh bơi với Trâm đi, để Thu với cái phao đủ rồi
_Không được, tôi lo chịu gì nổi, lỡ ....
_Lỡ sao hở anh?
_Lỡ có thằng cha nào bắt cóc Thu thì chết tôi.
Tôi hơi ngượng :
_Anh làm như ....
_Thu đẹp nhất bãi biển năm nay
_Xạo nhé, xạo không chê được.
_Nói thật không hết kêu người ta nói xạo Buồn thật.
Tuấn thở dài, tôi ân hận, tính con gái vẫn thế, không nỡ để ai buồn lâu vì mình.
_Thôi mờ, giận Thu hở? Cho Thu xin lỗi đi, chịu không?
Tuấn lạnh lùng:
_Thu có làm gì để tôi giận đâu Tôi không có quyền giận người tạ
Tôi cười nhăn mũi:
_Đàn ông mà giận dai thấy mồ đi
Tuấn phì cười:
_Ai bảo Thu khó như bà chằng.
Tuấn đẩy phao ra xa, tôi mê biển nên quên mình không biết bơi, tôi cố bơi kịp nhỏ Trâm vùng vẫy ở đằng xạ Sóng từng đợt tung bọt

trắng xoá trên ghềnh đá. Tôi ngửa cổ nhìn lên bầu trời thăm thẳm xanh. Núi đậm màu trải dài, nắng vàng chói một góc đại dương. Tôi khép nhẹ hai mi mà thầm nhớ Hoàng. Ước chi người đẩy tôi vượt sóng hôm nay là chàng? Ước chi người được ba me thương yêu là chàng? Tôi lại nhớ cô Hà. Một tuần rồi sau đêm dạ vũ ở nhà Trâm, tôi chưa có dịp gặp riêng chàng. Hình như chàng đã quên tôị Có vợ,người đàn ông ấy yêu loáng thoáng, yêu hững hờ. Gặp dịp thì nhìn nhau vài giây, cho nhau vài lời ngọt ngào Xong thì thôị Không gặp nhau cũng vậy, không nhớ, không điên cuồng tìm kiếm hẹn hò như trẻ con. Hoàng lớn mất rồi, có dịp thuận tiện yêu nhau vài câụ Tuyệt nhiên chàng không đi tìm tôị Chàng đã tìm ra một người đàn bà để yêu đời đời Người đàn bà diễm phúc đó là cô Hà.
Tôi ứa nước mắt. Tuấn dễ mến, biết chìu chuộng, nhưng Tuấn không phải là chàng, cũng không thể thay thế được chàng. Tôi nằm dài trên phao mặc cho nước lênh đênh đưa mình trên sóng. Chiếc áo tắm hai mảnh màu lửa rực rỡ trên mặt biển ngát xanh. Tôi lim dim nhìn lên trời, tóc xoà rối trong nước mặn nồng mùi muối Trời đẹp quá, mây trong vắt từng cụm bay hững hờ đó đâỵ Tôi nghĩ đến những đôi cánh thiên thần màu trắng bỏ quên bên suối của bầy thiên thần nơi thiên quốc xa xôi tôi đọc lúc nhỏ. Nếu như tôi có đôi cánh mỏng như tơ trời đó, tôi sẽ bay đi tìm chàng, tôi sẽ đưa chàng lên cánh đồng mây êm đềm trên cao kia, xây một toà lâu đài màu hồng để ngàn năm sống mãi bên nhaụ
Trời bỗng tối đen, biển bỗng dâng lên, cánh đồng mây màu xanh, lâu đài màu hồng bỗng đổ vỡ tan tành. Tôi nhào xuống nước, hai tay chới với, hai chân chìm dần. Tuấn nhào tới đỡ tôi lên bằng cả hai cánh tay rắn chắc của chàng. Tôi tức muốn khóc, tôi gào lên nhưng giọng tôi nghèn nghẹn:
_Con khỉ, mày chơi ác tao, tao không thèm bạn bè gì với mày nữa đâụ
Trâm vuốt nước trên mặt tôi:
_Tớ xin lỗi, tớ lặn đã đời nghẹt thở quá trồi lên để thở một cú, ai ngờ lật nhầm phao của đằng í đấy chứ.
Tôi vùng vằng đẩy phao vào bờ:
_Lầm gì, tôi biết rồi, cô cố tình chơi tôi mà, cô cố tình cho tôi uống nước. Ai chả biết cô bơi giỏi mà làm tàng với tôị
Trâm ngọt ngào:
_Trâm xin lỗi, Trâm vô tình thật mà Thụ
Tuấn dàn hoà:
_Thôi, tha cho Trâm đi Thụ

Tôi quay đi:
_Còn anh nữa,anh để em gái anh lật tôi xuống,để anh, để anh ... ...
Tuấn nhăn nhó:
_Khổ quá,Thu nằm mơ mộng nhìn trời đẹp như nữ hoàng, tôi mãi nhìn có để ý gì đâụ Đùng cái thấy phao lật, rồi Thu nhào xuống nước, rồi con khỉ ni nó trồi lên, ai biết đâu vào đâụ
Tôi chưa nguôi:
_Cám ơn anh.
Trâm năn nỉ:
_Tao xin lỗi hoài mày không chịu, tao nhảy xuống biển chết cho rồị
Nó làm thật, lao ra xạ Tôi hoảng hồn:
_Trâm, Trâm, tao hết giận mi rồị
Trâm cười hì:
_Nhớ nhé ....
Tuấn cười xoà:
_Thu bị nó lừa rồi, nó bơi như nhái, nhảy xuống biển ăn thua gì.
Tôi lừ mắt doạ Trâm:
_Mày liến khỉ nó vừa vừa nghe Trâm.
Trâm cười khúc khích:
_Thôi đị Hai người có dịp cứu nhau sướng thấy mồ, tôi bị chả ai thèm cứu tôi đâụ
Tôi đỏ au hai má không dám nhìn Tuấn nữạ Tuấn đã ôm tôi rồi, hai cánh tay rắn chắc của chàng đã vòng tròn ngang lưng tôi, đã nâng tôi lên, vuốt tóc cho tôi đỡ sợ ....Người tôi nóng ran, hàng ngàn con kiến bò êm từng phiến da mềm. Tôi muốn khóc vì thẹn hay vì nhớ chàng. Tại sao người ôm tôi trong hai cánh tay không phải là chàng? Nếu Tuấn biến thành Hoàng, giây phút này sẽ thần tiên biết mấỵ

Tôi bỏ lên bờ trầm ngâm ngồi nghịch cát với ba mẹ Tuấn cũng ngồi xuống bên tôi, chàng nói nhỏ:
_Bộ Thu giận tôi hở Thủ
Tôi lắc đầu:
_Trong đời này chỉ có một người đáng cho Thu giận, Thu lại không có quyền giận người ta, như vậy còn giận ai nữa làm gì hở anh?
Tuấn thở dài:
_Thu khó hiểu quá.
Tôi gật đầu:
_Vì Thu buồn.
Me đằm thắm nhìn tôi, cái nhìn như ngầm chứa một lời dặn dò:
_Gì đó Thủ Lại cãi anh phải không?

Me nói với Tuấn:
_Em nó dại lắm, để bác sắm vài cây roi mới được.
Tuấn đỡ lời:
_Dạ cháu thấy Thu ngoan lắm bác ạ, cháu chưa gặp người con gái nào dịu dàng hơn Thu nữạ Cái con Trâm nhà cháu cả ngày bi bô như con trai
Ba bỏ gương, bỏ tờ báo xuống:
_Tuấn lấy ca-nô đưa em ra xa xa mà chơi, bác dặn người ta dành ca-nô cho cháu rồi đó.
Tôi nhăn nhó với me:
_Con hơi mệt rồi me ạ.
Tuấn đứng lên:
_Để anh đi lấy nước cho Thu nhé. Thu khát nước phải không?
Tôi không muốn cải chính, tôi ghét anh chàng ngồi kè kè bên tôị Me nhìn theo từng bước đi dài trên cát của Tuấn và dịu giọng:
_Con đừng bướng bỉnh với Tuấn nhe con..Tuấn đàng hoàng lắm, con không thấy saỏ Me thấy con hôm nay coi bộ ràu ràu quá, me buồn ghê.
Tôi hậm hực:
_Tự nhiên mọi người làm như Tuấn là cái gì của con không bằng. Cả con khỉ Trâm nữạ
Ba cười hiền:
_Con quên là con vẫn đòi làm người lớn. Mọi người đang giúp con tập làm người lớn sao con lại la hoảng.
Tôi hất tóc ra sau, đeo gương mắt lên:
_Nhưng con không thích, con không thích những gì được sắp đặt trước như một vỡ kịch cũ rích. Con muốn tự do sống theo ý con.
Ba nghiêm giọng:
_Thu, con hết thương ba rồi phải không? Con nghĩ ba lầm lẫn?
Tôi bối rối, rắc cát trên bàn chân để trần. Từng giòng cát ấm chảy xuống lớp da đầy bụi cát gợi một cảm xúc thật mơ hồ:
_Thưa ba không.
Ba đeo gương lên mắt:
_Ba không ép con. Ba tạo cơ hội cho con sống đúng với tuổi của con. Đừng nóng, cứ hồn nhiên mà sống Thu ạ.
Tôi phụng phịu:
_Nhưng mà kỳ quá, con có cảm tưởng như ba me muốn ....
Me cười:
_Ối dào, con gái tôi làm bộ ghê, lớn kềnh ra rồi chớ nhỏ nhít gì đâu nàọ Ông coi, cao gần bằng ba rồi đó, gả chồng là vừa ông nhỉ?

Tôi bỏ chạy:
_Con không chịu đâu ....
Tôi lôi nhỏ Trâm ra một chỗ riêng rồi càu nhàu:
_Mi làm trò khỉ gì thế này hở con chó?
Trâm ngơ ngác:
_Ơ hay chưa,sao mi nắm tay tao đau quá vậỷ
Tôi giận dỗi:
_Đau cái con khỉ, mi kéo Tuấn ra đây để làm gì hở Trâm?
Trâm cười:
_Thôi bồ ơi, bồ ngây thơ không chịu được.
_Còn lâu mới ngây thơ. Bộ mi tính gả chồng tao hở con phải gió?
Trâm nhún chân, nheo mắt nhìn tôi:
_Bộ chê anh taỏ Nói cho mà biết, ba me mi chịu rồi, đừng hòng chạy trốn.
_Không chê, nhưng không thích người lớn nhúng tay vàọ
_Mi khùng.
_Khùng mặc taọ
Trâm quay đi:
_Thôi tao về vậỵ Mi không thích thì tao về Saigòn và không bao giờ gặp mi nữạ
Tôi hoảng hốt giữ tay Trâm lại:
_Thôi mờ, tớ xin lỗi, chịu không?
Trâm làm già:
_Lỗi phải gì? Đằng í không biêt điều gì hết.
Tôi năn nỉ:
_Bỏ qua đi Trâm,taị Thu nóng quá, xin lỗi rồi đó, cười đị
Trâm cười tủm tỉm:
_Giờ cấm cằn nhằn nữa nhẹ Nói thật ra chứ anh Tuấn là ngươì dễ thương, hiếm có lắm đấỵ Anh ấy yêu Thu thật lòng, Trâm thấy không còn gì trở ngại hết.
Tôi thở dài:
_Công nhận anh Tuấn dễ thương, nhưng tao đang kẹt, đừng làm khổ tao thêm nữa Trâm ạ.
Trâm tò mò:
_Kẹt gì vậỷ Trầm trọng không?
Tôi lắc đầu:
_Thôi, Thu không nói đâụ Cứ biết rằng Thu rât quý mến anh Tuấn nhưng đừng tấn công mạnh quá Thu sợ.
Trâm cười nhè nhẹ. Tuấn mang những chai nước ngọt trở về với tôi rối rít. Tôi chầm chậm từng bước trên cát lún. Nhìn từ xa, thân hình

Tuấn thật đẹp, khoẻ mạnh và rắn chắc. Sóng mủi cao và thẳng, đôi mắt mơ mộng, nụ cười tròn đầy và ngay thẳng.

Tôi chớp mắt nắng vàng chói một góc núi xa xạ Màu cát cũng vàng từng lớp còn giử sóng, từng lớp thoai thoải nghiêng. Bàn chân tôi gần chìm trong cát, tình yêu như một bãi cát ôm ấp ngập chìm cả cuộc đời tôi khít khao với một người Ba me đang cười thật vui với Tuấn, lòng tôi như chùng xuống. Tôi vẫn thương ba me thật nồng nàn như ngày còn bé, tôi không muốn ba me buồn. Nhưng còn chàng? Tình yêu đã được gọi tên nghìn lần trong những đêm chập chùng của đời con gái Lâu quá tôi không gặp chàng. Chưa đầy một tuần nhưng nhớ nhung day dứt, nhưng nghẹn ngào hờn tủi
Kỷ niệm thì mong manh như mây bay Tình yêu thì ngang trái não lòng. Một vợ hai con. Tôi không thể thắng vượt những người thân yêu đó của chàng. Thôi đành vậy chứ biết làm sao, cát lún chân trần, cát ấm rạo rực. Người tôi đầy cát, Trâm cũng đầy cát. Hình như thân thể Trâm đẹp hơn nhờ cát. Tôi nhìn những bụi cát lấm tấm trên lưng trần dài dài mênh mông của Tuấn rồi đỏ mặt quay đi, Tuấn đẹp như một tượng thần Hy Lạp. Da chàng đen đen, gương mặt rắn rỏi Chàng của tôi trái lại, vẻ đẹp hơi trí thức, hơi công chức một tí, nhưng tôi yêu mất rồi Và với tôi, chàng vẫn là ông vua có một không hai trên đời này
Tuấn dịu dàng:
_Thu uống gì Thủ
Tôi nói khẻ:
_Cám ơn anh, gì cũng được anh ạ.
_Sao bây giờ Thu dễ tính quá vậỷ
_Bộ Thu khó tính lắm hở anh?
Tuấn gật gù:
_Cũng khá khá.
Ba đề nghị:
_Cũng trưa rồi, ba me về khách sạn đây, Tuấn dẫn Thu đi chơi dùm bác nghe, coi chừng đừng cho em bơi ra xa đó, Thu bơi yếu lắm đấỵ Nếu cần lấy ca-nô mà đi, bác dặn họ rồi đấỵ
Tôi không thể cãi lại ba trước mặt người lạ. Nhưng lòng bực tức quay đi không nhìn Tuấn. Trâm lẳng lặng bỏ đi với thằng em để tôi một mình với Tuấn. Tuấn bình thản:
_Anh sẽ đưa Thu ra một hòn đảo, tuyệt lắm Thu ơị
_Đảo gì mà anh kêu tuyệt?
_Anh không để ý tên của nó, anh ra đó một lần rồi mà mê quá quên

hỏi tên.
Tôi tò mò:
_Đẹp thế cơ à?
_Đẹp kinh khủng. Thu đi coi cho biết nghe, ra Vũng Tàu mà không đi ca-nô coi như chưa biết biển là gì.
Tôi cũng nao nức:
_Thu cũng thích vượt sóng lắm. Thu sẽ đứng trên ca-nô cho anh coi, sóng vỗ trắng xoá mạn thuyền đẹp ghê anh nhỉ?
Tuấn tình tứ:
_Giữa biển, Thu sẽ đẹp hơn bây giờ.

Tôi nhìn Tuấn, cố xao xuyến, cố ngất ngây, tôi chớp mắt nhìn biển xanh ngắt như muốn nhận chìm đôi mắt người cũ. Mới đó đành lòng gọi là cố nhân, chưa yêu được nhau đã vội vàng quên nhạu Tôi thầm gọi tên Hoàng, nỗi ngậm ngùi buồn bã. Cũng đành phải không anh? Đời biết bao người phải gian dối với chính mình. Tôi bảo Tuấn:
_Anh cho Thu đi thật xa, một nơi nào đó cho Thu quên chính Thu và Thu sẽ .....sẽ biết đâu phải không anh?

Tuấn ngạc nhiên nhưng vẫn thích thú:
_Thu lạ thật, tôi chưa gặp người con gái nào lạ như Thụ
Tôi cười gượng :
_Nếu biết Thu là một người giả dối, anh có ghét Thu không?
Tuấn lắc đầu đẩy ca nô ra xa :
_Không, anh không tin Thu là người giả dối, nhìn mắt Thu anh biết Thu là người thẳng thắn, thú thật anh chưa bao giờ xúc động vì một người con gái như đã xúc động vì Thụ Thu, em có tin là anh nói thật không?
Tôi cảm động gật đầu:
_Em đang cố gắng tin anh và .....
Tôi muốn nói "Và cố yêu anh", nhưng tôi nghẹn lời Đôi mắt Tuấn nhìn tôi đằm thắm quá, tôi thở dài:
_Thôi, mình nói chuyện khác đi anh. Anh mở máy ca nô đị
Tuấn cười:
_Anh mãi nhìn Thu quên hết trọị
Tôi cười:
_Giọng nói anh lai lung tung nghe buồn cười ghê.
Tuấn nhún vai:
_Anh là người Việt Nam, khi còn ở Pháp người ta hỏi anh ở đâu, anh

nói anh ở Việt Nam. Anh xót xa khi phải nói ở Nam Việt Nam để phân chia với Bắc Việt Nam. Bi đát phải không Thủ
Tôi gật đầu:
_Đời em cũng bi đát như thế. Đến bây giờ em cũng chưa có một chỗ cho em.
Tuấn cười:
_Em làm như lớn lắm rồi ấy Kìa, đẹp không Thủ
Tôi nhìn sóng trắng xoá, tôi đứng đầu mũi ca nô, sóng tung ướt tóc, mơn man đôi má. Ca nô phăng phăng lướt sóng, nhắm hòn đảo đằng xa tiến tới Tuấn trìu mến nhìn tôi, tôi giữ lại vạt áo khoác ngoài màu hồng. Tóc bay phơi phới, tôi thấy biển nhuộm xanh, mắt Tuấn nồng nàn, tôi thấy mây bao la trong màu mắt ấy, và tôi nói vang lên cho Tuấn nghe được trong tiếng động cơ:
_Tuấn! Thu sắp quên vì Thu muốn quên.
Tuấn hét lên:
_Ngồi xuống, ngã xuống biển bây giờ.
Sóng mạnh rồi, mạnh như tình yêu Tôi ngồi xuống bám vào thành sắt. Nước bắn tung toé, tôi lần vào ngồi bên Tuấn:
_Khiếp, sóng dữ quá.Thu sợ ghê anh ơi Ca nô có chìm được không anh?
Tuấn gật đầu:
_Anh sẽ nhận chìm để hai đứa cùng chết ,nếu Thu ...
Tôi thẹn:
_Anh này kỳ.
Tuấn tha thiết:
_Ngồi gần anh cho đỡ sợ cô bé, ngồi xa thế biển giận úp ca nô cho coị
Tôi đỏ bừng hai má:
_Ghét anh ghê.
Tuấn lim dim mơ mộng:
_Ghét thật hở Thủ
_Thật.
Tuấn kéo tôi vào sát người chàng. Tôi nóng người đẩy Tuấn ra, giọng đầy nước mắt:
_Anh, Thu không bằng lòng đâu, Thu không chịu đâu!
Tuấn buồn bã:
_Anh xin lỗi Thu, tại Thu đẹp quá.
Tôi nhớ chàng, nhớ day dứt hơn, ăn năn hơn.Tôi lạnh lùng bảo Tuấn :
_Thu muốn tình yêu là một tự nguyện. Anh có vẻ khinh Thụ

Tuấn cuống quít :
_Anh xin lỗi Thụ Thu đừng hiểu lầm anh, anh yêu Thu thật. Chính anh đã nhờ ba má anh dò ý ba me Thu kia mà.
Tôi ngỡ ngàng:
_Anh nói thật hay đùa anh Tuấn?
Tuấn gật đầu:
_Trâm cả quyết với anh Thu chưa yêu ai, Thu là cô bạn thân nhất của nó.
Tôi lạnh nhạt:
_Và anh tin chắc Thu bằng lòng?
Tuấn ngạc nhiên:
_Thu sao vậỷ
Tôi lơ đãng:
_Không sao cả, Thu hơi ngạc nhiên, thế thôị
Tuấn buồn bã:
_Dĩ nhiên tất cả vẫn do Thu quyết định.
Tôi cười nhạt:
_Độ này người lớn để Thu quyết định hơi nhiều, hết ba me đến chú Duy rồi đến anh.
Tuấn táp ca nô vào bãi,mỏm đá và rừng cây thưa thớt, cát vàng óng ả dưới nắng,chim chóc bay ra như đón chàọ Tuấn đỡ tôi xuống lang thang trên đảọ Đời giờ như thiên thaị Tôi mơ ước:
_Thu thích có một căn nhà ở đây quá, tha hồ mà lang thang.
_Anh chưa gặp ai lãng mạn hơn Thụ
Tôi mỉm cười:
_Anh có sợ không?
_Yêu chết đi chứ lại sợ.
Tôi không dám nhìn Tuấn nữa, tay tổ đây chứ không vừa đâụ Tôi khó lòng chạy trốn, rồi vỡ kịch được diễn xuất tài tình sẽ trở thành sự thật. Nhưng có thật tình yêu tôi dành cho Hoàng thật sự là tình yêu không? Phải chăng đó cũng là một huyền thoại tình yêủ Tôi hỏi Tuấn:
_Anh đã yêu ai chưả Không, Thu hỏi thật đó, anh đừng bao giờ đùa với tình yêụ Thu không biết thế nào là tình yêu và người ta có thể lầm lẫn trước sự kỳ bí của tình yêu không? Thu thấy cái gì cũng chứng minh được, như một bài toán. Tình yêu trái lại, không thể mổ xẻ, không thể kiểm chứng.
Tuấn cười:
_Anh có cảm tưởng đang bị cô giáo truy bàị
Tôi nói khẽ:
_Thu hỏi thật mà anh, anh biết như thế nào là yêu chưả

Tuấn ỡm ờ:
_Có, anh biết rồi, anh đang biết Thu ạ.
Tôi làm ngơ, Tuấn tha thiết hơn:
_Anh đang yêu Thu và anh biết anh yêu Thu vì anh mơ ước được lấy Thu làm vợ, được sống vì Thu và cho ThụVới đàn ông, nhất là một người không tha thiết chuyện vợ con như anh, ao ước cưới người nào làm vợ có nghĩa là yêu người đó.
Tôi tò mò lẫn đau xót hỏi Tuấn :
_Như vậy sau khi cưới vợ anh có yêu ai được nữa không?
Tuấn lắc đầu:
_Anh nghĩ là không.
Tôi run môi tái tê từng ánh nhìn:
_Người đàn ông chỉ cưới một người đàn bà khi nào thật tâm yêu người đó phải không anh? Có thật như vậy không anh?
Tuấn gật đầu:
_Theo quan niệm của anh, phải yêu ghê gớm đàn ông mới chịu cưới
Tôi điếng người:
_Lấy vợ rồi chắc anh không yêu ai nữả
Tuấn cười:
_Hiện tại anh nghĩ là không.
Tôi thắc mắc:
_Thu thấy nhiều ông có vợ bé đó thôi
Tuấn lơ đãng:
_Đó không phải là tình yêu Thu ạ. Chỉ là một sự đổi chác. Người vợ bao giờ cũng là tình yêu thật nhất. Trừ phi người ta lấy nhau không phải vì tình yêu

Tôi chảy nước mắt, khóc dễ dàng chưạ Tôi biết rồi, chàng không hề yêu tôi Tôi không kiếm dịp gặp, chàng cũng thôi tìm kiếm. Chẳng may tôi có đau ốm, chết chôn xong may ra chàng mới biết. Nghĩ lúc mình nằm đau chàng không ghé thăm lần cuối, tôi nước mắt long lanh.
Tuấn kêu lên:
_Ủa,sao Thu khóc?
Tôi cười gượng:
_Tại bụi anh ạ. Thu cay mắt đó, Thu khóc làm gì nữa hở anh?
Tuấn lau nước mắt cho tôi:
_Đàn bà con gái khó hiểu thật, tự nhiên khóc, tự nhiên cười
Tôi đột ngột nói:
_Thu, Thu thích anh ....

Tuấn ngơ ngác:
_Thu nói gì?
Tôi ngó ra xa, Tuấn đã bỏ lỡ một cơ hội Tôi giận chàng quá, nghĩ chàng yêu thương cô Hà hơn mình,tôi chỉ muốn ngã vào tay Tuấn để hôn trả thù một người vắng mặt tôi đã từng si mê.
_Ồ không. Thu không nói gì hết.
Tuấn dơ tay lên trời:
_Con gái Việt Nam vẫn tuyệt nhất, anh đi nhiều nước lắm rồi, trở về đây gặp Thu mới thấy không nơi đâu tình yêu đằm thắm ngọt ngào hơn.
Tôi đi sát vào người Tuấn, tóc chàng bay bay, đôi mắt chìm xa xa nơi ấy ngát xanh. Vài cánh buồm trắng, vài cánh chim bạ Vùng ngực Tuấn mênh mông, phiến lưng dài Đàn ông, tôi cần một người đàn ông, tôi cần hơi thở đàn ông. Và tôi cần giọng nói đàn ông. Đàn bà con gái không thể sống dù chỉ một ngày vắng bóng đàn ông.
Mùi da thịt của Tuấn ngai ngái thơm. Mặn mặn như biển, quyến rũ như rừng xanh. Giữa trời mây cao xanh với biển bao la,với núi trùng trùng, với mây lớp lớp, tôi thấy Tuấn đẹp hơn đêm dạ hội Trong dạ hội, Hoàng mới đẹp, vì Hoàng có đôi mắt mơ mộng, có đôi môi tình tình, có gương mặt nghệ sĩ. Tuấn trái lại ngực nở, mắt sáng, đôi tay rắn chắc. Tuấn đàn ông khôn cùng, nghị lực vô bờ. Tôi nép vào người Tuấn từ lúc nào không hay Vừa nép vừa ăn năn vì vẫn chưa quên được Hoàng.
Tuấn cúi xuống dịu dàng vuốt tóc tôi:
_Thu!
Tôi bâng khuâng, tôi lầm lẫn giữa Tuấn với Hoàng. Hai người hoà trong nhau lung linh mờ ảo như mây trời
_Em có bằng lòng làm vợ anh không?
Tôi bối rối:
_Đừng anh ạ, Thu còn nhỏ,Thu chưa nghĩ đến chuyện ghê gớm đó.
_Anh sẽ chờ Thu thi xong, anh sẽ chờ đến bao giờ Thu lớn. Năm nay Thu mười bảy phải không?
Tôi gật đầu, Tuấn cười:
_Mẹ anh lấy chồng năm mười bảy tuổi
Tôi đỏ au hai má:
_Thôi kỳ lắm, Thu không chịu đâu, kỳ lắm.
Tuấn cười:
_Em dễ thương quá Thu ạ, đến nỗi anh không dám hôn em nữa
Tôi im lặng. Tuấn hỏi:
_Em chưa hôn ai phải không?

Tôi nghĩ đến Hoàng, tôi im lặng không nói Tuấn e ngại:
_Sao không trả lời anh, Thủ
Tôi ngập ngừng:
_Anh muốn hỏi hôn như thế nào hở anh?
Tuấn phì cười:
_Thôi anh biết rồi, Trâm nói đúng. Thu chỉ có cái miệng chớ còn khờ lắm bé ơị
Tuấn lầm, tôi đã được chàng hôn nhẹ trên má và nụ hôn đầu đời đó đã làm tôi xúc động đến bây giờ vẫn còn ngây ngất. Tuấn tiếc nuối:
_Phải vào bờ rồị Đi lâu quá hai bác mong. Về Thụ

Chết cho tình yêu

Chương 16

Tôi im lặng bên Tuấn, thân thiết hơn khi đị Me đón tôi:
_Trời me mong quá, chỉ sợ ....
Tuấn lễ phép:
_Cháu xin lỗi bác, tại đảo đẹp quá.
Trâm ùa ra:
_Trời ơi đảo chi mà hay quá vậy, làm Thu đẹp hẫn lên bác ơi, má hồng thiệt hồng vậy đó. Trông hai ông bà xứng đôi quá hở bác?
Tuấn chỉ cười Tôi thẹn hồng má cự nự:
_Con khỉ, ăn nói gì gì đâu không à.
Trâm vỗ tay:
_Đẹp thì người ta khen đẹp chứ bộ.Thôi về khách sạn đị
Tôi véo Trâm:
_Cấm mi nói giọng đó nữa nghe không.
Trâm giẫy nẩy:
_Cấu người ta đau thấy mồ.
_Ai biểu mi lí lắc.
_Ai biểu mi đẹp chị
_Đẹp kệ taọ
Trâm ghé tai:
_Nói thật, được đôi lắm đó,tớ không nói dối, cho xe cán này, xứng kinh khủng Thu ạ.
Tôi thở dài:
_Đã bảo đừng có đùa, làm quá tao sùng lên bây giờ.

Trâm dịu giọng:
_Thì thôị
Me quay sang hỏi tôi:
_Có vui không con? Coi bộ con tươi tắn ra đấy
Tôi cười:
_Đẹp lắm me ạ. Mai me nói ba đưa ra mà coị
Me cười tủm tỉm:
_Thôi để dành cho con, ba me già cả rồị
Tuấn lịch sự:
_Cháu trông bác với Thu như hai chị em.
Me từ tốn:
_Cám ơn cậụCon đói chưả Về ăn gì rồi ngũ, chiều nay chú Duy ra đó.
Tôi bâng khuâng:
_Chiều nay chú Duy ra, có chắc không mẻ
_Chú hẹn với ba mà con, chắc chứ.

Tôi ngồi vào xe, Trâm dành lái xe đẩy tôi ra ngồi băng sau với Tuấn. Ở ngoài đảo tôi thân thiết với Tuấn, nhưng vào bờ những sắp đặt cố ý làm tôi nản. Tôi than mệt rồi nhắm mắt dựa vào thành xẹ Mũ cói úp lên mặt để cố dấu một thoáng nhớ nhung gởi tận nơi xa cho Hoàng. Tuấn im lặng hút thuốc, điếu thuốc lệch nghiêng vòng môi kiêu hãnh. Tôi đành buông xuôi, đời đưa ta đến đâu đành sống đến đó. Suy nghĩ làm mệt đầu óc, làm căng trái tim. Yêu là một chuyện nhưng định mệnh lúc nào cũng ra tay can thiệp. Định mệnh chàng là cô Hà, là hai đứa bé. Định mệnh của tôi có thể là Tuấn với tiện lợi, với ưu thế của một chàng rễ quí.
Rồi chú Duy, quên nữa rồi, tôi phải gọi là ba Duy chứ. Ba Duy và dĩ vãng đẹp đẽ của me, hiện tại khác xưa rồị Không hiểu me có còn một chút tình yêu dành cho chú Duy không? Nếu me có thể sống hạnh phúc và êm ấm với ba sau khi yêu chú Duy đến có một đứa con,thì tôi có lẽ cũng êm ấm, cũng hạnh phúc bên Tuấn sau một nụ hôn nhẹ trên má không?
Tôi nghe rõ tiếng thở đều đều của Tuấn. Tôi ngửi đầy mùi thơm Pall Mall toả ra từ môi chàng. Tuấn cũng trầm ngâm, cũng suy tư như tôị Tôi hé mắt để ngắm sóng mủi thẳng của Tuấn, để thấy rằng Tuấn thật đẹp, thật đàn ông.
Tuấn hỏi nhỏ:
_Mệt hở Thủ
Tôi gật đầu:

_Dạ Thu hơi đau đầu một chút.
_Chắc say sóng đó Thụ
_Có lẽ, Thu thấy váng vất.
_Váng vất và ngất ngây
Tôi hỏi:
_Anh say bao giờ chưả
_Có. Đêm đầu tiên gặp em, anh uống đến say ngất ngư vì ngạc nhiên.
_Ngạc nhiên thì uống rượu sao anh?
Tuấn gật đầu:
_Đúng, ngạc nhiên vì tình yêụ
Tôi nao lòng:
_Bộ anh yêu Thu thật?
Tuấn buồn bã:
_Thu nghĩ anh đùa, anh làm gì có thì giờ để đùạ Đùa để làm gì kia chứ. Nếu chỉ muốn đùa anh thiếu gì người để đùạ
Tôi ấp úng:
_Thu xin lỗi anh.
Tuấn lắc đầu:
_Trông anh có vẻ ăn chơi nên Thu ngạỉ
_Thu cũng không biết nữa anh ạ.
_Thôi được, anh sẽ chứng tỏ cho Thu biết anh yêu Thu thật.
_Bằng cách nào hở anh?
_Rồi Thu sẽ biết.
Trâm quay xuống:
_Nói gì nói to lên cái nào, gì mà thủ thỉ thù thì hoài thế, làm người ta phát tủị
Tôi im lặng quay đi, Tuấn cười :
_Ai dại thế, nói to cho cô biết hết chuyện người ta ấy à?
Trâm cười khúc khích với me tôị

Về đến khách sạn tôi bắt đầu nhức đầu, cơn váng vất buồn buồn giữa buổi cơm trưa hơi muộn. Tôi trằn trọc hàng giờ trên giường. Chiều nay tôi sẽ nói gì với chú Duy đâỷ Tôi muốn quên Hoàng, nhưng hình ảnh chàng cứ lãng vãng trước mắt tôị Rồi cô Hà, rồi hai đứa bé. Ba me có lẽ đã ngủ, có thể hạnh phúc với người thứ hai sau khi có con với người đầu tiên saỏ Tôi sẽ lấy Tuấn và sẽ quên Hoàng như me quên chú Duỷ
Tiếng gõ cửa, rồi tiếng me thân quen cất lên:
_Thu còn thức hở Thủ

Tôi mệt mõi cười với me:
_Con đau đầu quá me ạ.
_Me mang thuốc vào cho con đây Tại không quen nắng đó mà.
Tôi nhìn thẳng vào mắt me, tôi muốn tìm sự thật, tôi muốn biết me yêu aỉ Yêu ba tôi cũng buồn, yêu chú Duy tôi cũng buồn. Đời một người đàn bà có hai người đàn ông bao giờ cũng khổ, tình yêu cũng kềnh càng vướng mắc. Mắt me buồn, nếp nhăn còn mờ, nhưng màu xanh đã bớt xanh. Nụ cười trang trọng với hai hàng răng đều đặn nhưng xa xôi buồn. Tôi có răng khểnh, me vẫn nói tôi chỉ khác me chiếc răng nàỵ Còn ba, tôi giống ba đôi mắt, tụi bạn vẫn bảo thế, nhưng bây giờ thì chú Duy sẽ nhận mắt tôi tinh quái như mắt chú?
Tôi cười gượng:
_Me à,có thật con không phải là con của ba không mẻ
Me gật đầu:
_Con không tin me saỏ Me dựng chuyện có lợi gì đâủ
Tôi thẩn thờ:
_Con thấy tội cho ba làm sao ấy, con không thể bổng chốc xa lạ với ba được.
Me cười buồn:
_Me thấy vấn đề thật giản dị, con có hai ba, cả hai người đều thương yêu con.
Tôi lắc đầu:
_Me đừng nói ra thì được. Me này, me không cảm thấy gì khó khăn khi me gặp lại chú Duy sao mẻ
Me do dự:
_Khó nói cho con hiểu, me an phận, me no đủ hạnh phúc. Đàn bà nặng ơn nghĩa, hơn nữa thói quen làm nên tất cả những gì gọi là hạnh phúc của một người đàn bà. Ba con đáng kính trọng, chú Duy chỉ là dĩ vãng, đẹp đẽ thơ mộng bao nhiêu thì cũng là dĩ vãng.
Tôi bâng khuâng:
_Nói như me con có thể yêu một người và lấy một người khác làm chồng được hở mẻ Rồi con cũng quên như mẹ
Me vô tình:
_Nếu lấy được người yêu thì vẫn hơn con ạ. Nhưng con đã yêu ai chưả
Tôi lắc đầu:
_Dạ không. Con chỉ hỏi cho biết.
Me cười:
_Con thấy Tuấn saỏ Được không con?
Tôi bối rối:

_Me kỳ quá, con còn nhỏ me bày đặt chuyện đâu đâu không à.
Me nghiêm giọng:
_Đành rằng con còn nhỏ, nhưng hoàn cảnh con chỉ có lấy chồng là đỡ day dứt cho ba me, cho chú Duy thôị
Tôi ngơ ngác:
_Me nói saỏ Con không hiểu gì hết.
_Con ở nhà mãi với ba me, nghĩ cảnh chú Duy lủi thủi một mình ba me cũng không an tâm. Mà con bỏ ba me đi theo chú Duy thì ba me lại buồn. Con về nhà chồng là tiện nhất. Ba me đến thăm con, rồi chú Duy cũng đến thăm con.
Tôi dơ tay lên trời:
_Trời đất!Vậy ra me định gả con đi thật?
Me tha thiết:
_Hết năm nay con mười tám tuổi, lấy chồng là đẹp lắm rồị Con gái lớn lên đàng naò cũng phải lấy chồng. Lấy sớm dễ có hạnh phúc hơn con ạ. Chưa yêu ai con sẽ dễ tìm hạnh phúc bên chồng con hơn. Gia đình Tuấn cũng khá giả lại ít anh em. Nếu thương me con nên nhận lời, me không ép con nhưng me xin con chìu mẹ Đời me khổ nhiều rồi, me không muốn con khổ như mẹ
Tôi thắc mắc :
_Chiều nay chú Duy ra con sẽ nói với chú như thế nào hở mẻ
Me ngạc nhiên:
_Bộ con ngại gặp ba ruột con?
_Dạ không. Nhưng bất ngờ quá, con không thể bình tĩnh được.
Me đứng lên:
_Uống thuốc rồi ngũ một giấc sẽ khỏi liền, đừng nghĩ ngợi nữa con.
Tôi nằm nhìn trần nhà, đôi mắt Hoàng vẫn đằm thắm hiện ra một trời thương nhớ. Lớp học, và bạn bè, và chàng với dáng dấp quí phái, với đôi mắt mơ mộng như thi sĩ, với nụ cười nửa miệng, giọng giảng bài ấm và ngọt. Đôi bàn tay đầy bụi phấn, bảng đen chi chít nét chữ nghiêng nghiêng của chàng.
Tôi yêu chàng, cái gì của chàng tôi cũng yêu, nét chữ, bàn tay, đôi môi và tiếng cườị Trừ vợ con chàng, tôi sợ họ, tôi sợ họ. Lúc nào tôi nhớ chàng da diết nhất cũng là lúc nụ cười cô Hà hiện ra kiêu hãnh và đáng ghét.
Giấc ngủ đắng chát, tôi mệt mỏi xuống vườn tìm Trâm, chỉ thấy Tuấn với cây đàn và bản nhạc tình. Tuấn cười:
_Nghe nói Thu bị cảm?
Tôi gật đầu:
_Anh không ngủ trưa à?

Tuấn lắc đầu:
_Anh đàn để đợi Thu, tính xông vào phòng Thu rồi chớ.
Tôi hơi ngượng:
_Kỳ chết. Trâm đâu rồi anh?
Tuấn lơ đễnh:
_Chắc chạy rong rồi
_Thu chờ mãi không thấy nó vào ngủ với Thu, tệ thật.
Tuấn nheo mắt:
_Bộ Thu ngủ một mình không được hả?
Tôi hồng hai má:
_Không, ở nhà Thu vẫn ngủ một mình chứ, nhưng ở đây lạ nhà Thu sợ sợ.
_Sợ ma hở?
Tôi nhìn Tuấn, hãy yêu người con trai này đi Thu, đời sẽ bớt khổ, đời sẽ bình yên. Chiếc xe quen thuộc của ba ngừng lại trước sân. Tôi nhìn sững chú Duy bên cạnh bạ Tay chân tôi tê cứng, tôi đứng mà tưởng mình đang bay bổng trên mây Chú Duy tiến đến gần tôi, thật gần. Tay chú không dang ra như tôi nghĩ, chú lặng người nhìn tội Ba đứng đằng sau đó, nụ cười ba nửa gượng gạo nửa an bình. Tôi chớp mắt, nước mắt chảy ra, đáng lẽ phải gọi là ba thì tôi lại kêu khẽ:
_Chú Duy!

Chết cho tình yêu

Chương 17

Những ngày ở biển đã trôi quạTôi trở về trường vừa kịp gần ngày nghĩ Tết. Thiệp chúc Tết xinh xinh chuyền tay bạn bè. Cô Hà vẫn dịu dàng với tôi,cô càng ngọt ngào tôi càng khổ sở. Chàng vẫn dững dưng như ngàn năm ta chưa quen nhaụ Cô Hà thắng trận rồi, chàng vẫn đưa đón cô mỗi buổi tan trường. Cô Hà càng ngày càng đẹp nên càng dịu ngọt. Buổi chiều tôi đến cours Anh văn của chàng. Chàng đứng đó trước mặt tôi, tay cầm những viên phấn. Thỉnh thoảng chàng đưa mắt nhìn tôi,thế thôị Tóc chàng vẫn bồng bềnh,đôi môi vẫn ngạo nghễ, đôi mắt vẫn tình. Tôi buồn bã ngó mông ra cửa sổ, hàng sứ xinh xinh hoa trắng sen vàng. Hàng cây cao vút lào xào trong gió sớm. Tôi chờ chàng kêu bài nhưng vô ích, tên tôi bị bỏ quên. Tôi tức tối ngồi vẽ những hình thù vô nghĩa trên giấỵ Tôi vẫn

yêu chàng, dù vẫn gặp, vẫn nói chuyện với Tuấn ở phòng khách nhà tôị
Nhỏ Châu nói khẽ:
_Đau quá nhỉ!
Tôi lạnh nhạt:
_Cám ơn.
_Mày có mấy cột Anh văn rồi Thủ
_Không có cột nàọ
_Tao hai con 16 rồi, tháng này tao nhất cho mày coị.
_Chưa chắc.
_Thầy có thèm kêu mi nữa mà doạ taọ
_Rồi sẽ kệụ
Châu cười rúc rích trong cổ:
_Mày biết tại sao không? Tại cô Hà đó.
Tôi mỉa mai:
_Tụi bây vẫn nói cô cao thượng kia mà.
_Cao thượng là một chuyện, ghen lại là một chuyện.
Tôi cười buồn.

Chàng đưa mắt nhìn tôi, tôi bối rối quay đị Giờ làm bài tập kiểm soát, tôi nhất định ngồi chóng tay nhìn ra ngoài trờị Tôi phải được để ý đến như ngày xưạ Chàng không thể bỏ quên tôi mãi được.
Nhỏ Hạnh nhăn nhó:
_Thu,mi đừng ngông, làm bài đi coi chừng bị la đó.
Tôi bực tức:
_Mặc xác tôị
Chàng đi đi lại lại trong lớp nhìn học trò làm bàị Những mái tóc ngoan hiền cúi xuống. Nhiều đứa ngậm bút suy tư bài luận văn. Tôi lơ đãng nhìn ra ngoài, mặc Hạnh kéo áo dục tôi cầm viết.
Chàng cao giọng:
_Giáng Thu sao không làm bảỉ
Tôi chớp mắt nhìn chàng rồi lại quay đị
Chàng lạnh lùng dở sổ rồi ngửng lên nhìn tôị Hạnh cuống, nó sợ chàng ghi tên tôi:
_Dạ thưa thầy,Thu bị mất bút thầy ạ.
Chàng dịu xuống:
_Mất bút hả?
Chàng đứng lên tiến đến gần đưa cây bút cho tôị Rồi lại quay đị Tôi đành viết vớ vẩn vào giấy, tôi nhìn cây bút của chàng. Bút màu đen nắp vàng có khắc bốn chữ "Mùa hè của H". H là cô Hà hay là chàng?

Lòng tôi nhói đau, đầu tôi choáng váng như bị một mủi tên độc cắm vào thái dương. Tôi giận hờn nhìn chàng nhưng chàng không thấy, amour, love, amour, love ...Lovesick ....Tôi viết đầy giấy rồi, tôi viết đầy ngực rồi, đầy tim rồi Tan nát, run tay, nghẹn trong lòng, khóc trong tim.
Giáng Thu ơi, người đùa với mi, người không yêu mi đâu Vợ con chàng vẫn là nhất, vẫn là nhất, chỉ có mi ngu đần khờ dại bỏ hạnh phúc chạy theo đau khổ. Chàng ngày ngày đi dạy kiếm tiền nuôi vợ nuôi con. Chàng gặp gỡ mi như gặp gỡ những cô gái bán vui khác. Đêm dạ hội chỉ là những lời gian dối Hạnh phúc phải tìm trong một mái nhà. Hạnh phúc là vợ là con của chàng.
Chỉ có khi nào chàng bỏ vợ xa con vì mi, lúc đó mới là tình yêu.Amour ...âm hưởng dài, vút bay lên mây, tan trong gió. Tôi như người đau nặng, gương mặt bơ phờ tái xanh. Tôi buồn không dám nói buồn. Tôi viết đầy giấy tên chàng với tên tôi Gạch xoá rồi lại viết. Lớp học im lặng, nghe được tiếng bút di chuyển trên giấy Tóc dài tóc ngắn của bạn bè, da đen da trắng da hồng da xanh. Tất cả biến tan chỉ còn gương mặt chàng mờ mờ trên đó.

Hết giờ tôi không nộp bài, đi ra khỏi lớp như đi khỏi nhà tù. Tay vò tròn tờ giấy trắng chằn chịt những chữ tương tư. Tôi đứng ở lưng chừng cầu thang, đợi chàng làm gì nữa nhỉ? Áo trắng ùa ra như bầy thiên thần chen nhau xuống trần nếm đau khổ. Tôi nhìn chàng đi giữa bầy con gái áo trắng, sực nức nước hoa, ngạt ngào hương tóc. Chàng đến gần tôi, đôi mắt cô đọng như gửi một lời trách vu vơ. Tôi đưa bút trả chàng, ngậm ngùi nhìn theọ
Tôi bỏ chạy xuống, nước mắt vòng quanh mi, nghẹn trong cổ. Nỗi uất ức tủi nhục oà vỡ lênh láng. Tôi bỏ đi lang thang trên những con đường êm mát bóng cây Đời không tình yêu như những con đường cằn khô không bóng cây Lại một lần nữa tôi trốn học. Mình thật sự hư hỏng, mình thật sự lang thang. Nào tôi có muốn yêu chàng? Tôi đã thân thiện nói cười với Tuấn. Tôi đã im lặng theo học cô Hà, nhưng mỗi lần gặp chàng, tình yêu lại chỗi dậy nung nấu hơn, mê đắm hơn.

Sáng hôm sau giờ của cô Hà, tôi nghỉ học để trốn nụ cười kiêu hãnh của cô. Tôi nghỉ học để chua xót thấy rằng tình yêu là một cái gì vừa gần gủi mình, dính liền với mình, đồng thời là một cái gì ở ngoài, vượt lên trên và bay bổng ngoài tầm tay mình hèn hạ.
Tôi nức nở mãi mãi trên những con đường vắng. Chú Duy, í quên ba

Duy đang sửa soạn cho cuốn phim. Tôi vẫn ở nhà với ba me như ngày cũ, thỉnh thoảng đi ăn tối với chú Duy để nghe chú mơ ước tương lai
Tôi cố gắng quên chàng để yêu Tuấn, nhưng càng cố quên tình yêu lại càng lớn lên mãi mãi trong đau khổ. Thấy tụi nó yêu nhau rồi bỏ nhau, rồi yêu người khác. Tình yêu như một cái áo, thay đổi theo mùa Tôi phục tụi nó, cố bắt chước mà không nỗi
Tôi là một con bé điên, có điên mới đi yêu người có vợ. Me không biết, ba không biết và chú Duy cũng không biết. Chuyện Tuấn vẫn lằng nhằng bởi tôi không đủ can đảm từ chối Tôi chỉ nói với Tuấn tôi chưa muốn nghĩ đến chuyện đó sớm. Tuấn người lớn, Tuấn chìu tôi như một cô em nhỏ. Tôi đòi làm em gái, Tuấn chỉ cười
Buổi trưa trở lại trường để đợi ba đến đón, bạn bè ùa ra báo tin:
_Chết mày rồi Thu ơi! Bà giám thị ghi tên đuổi mày rồi đó. Ai biểu mày nghỉ liền sáu giờ không có phép.
Tôi lạnh nhạt:
_Cô Hà đề nghị đuổi tao phải không?
Hạnh vội vàng:
_Không phải Chính bà giám thị vào điểm danh.
_Sao lại bà giám thị?
_Biết à.Tính sao Thủ Mày không xin lỗi bà, thế nào cũng bị đuổi cho coi
Tôi chán chường:
_Đuổi thì nghỉ.
Hạnh lắc đầu:
_Tao chưa gặp đứa nào lì như mày
_Tao buồn buồn muốn khóc, bắt tao ngồi trong lớp là giết tao
Xe ba trờ đến, tôi thẫn thờ leo lên nhìn thẳng ra trước không hé môi kể lể một lời Ba dịu giọng:
_Con làm sao thế Thủ
Tôi ôm cặp vào ngực nhìn xe cộ nối đuôi nhau se sắt lắc đầu:
_Thưa ba không.
Nước mắt bỗng dàn dụa chảy rạ Sao lại khóc? Tại mi lao đầu vào cuộc tình bất chính gian nan.
_Thu ,sao con khóc?
Tôi không nhìn ba:
_Dạ bụi bay vào mắt con ba ạ. Việc gì con phải khóc hở bả Đời không đáng cho mình phải khóc lóc.
Ba thở dài:
_Hồi này con hơi gầy đó Thụ Ở lớp có chuyện gì buồn không?

Tôi thẫn thờ, chuyện này không thể kể với bạ Ba me không thể hiểu tại sao mình trốn học giờ cô Hà. Sao lại bắt tôi học khi tôi không thích? Chuông rung tôi vào lớp, rồi chuông rung cho tôi về. Tôi hết còn là tôi, tôi là một cái máy để tuân theo người lớn. Người lớn có lý của người lớn, nhưng trẻ con cũng có những lý do thầm kín của nó chứ? Thầy cô không thể hiểu tại sao tôi trốn học giờ cô Hà, ba me lại càng không thể hiểu Nói làm gì với những người không bao giờ chịu hiểu mình? Vô ích. Thà mím môi lại chịu đựng một mình niềm thống khổ. Thà cắn răng lại cô đơn mà làm người
Tôi không thể ngồi trong lớp giờ cô Hà, vì tôi yêu chàng. Một giờ nhìn cô là một giờ đền tội Thật phi lý và hư hỏng khi ngông cuồng yêu chồng cô giáo của mình. Người lớn sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi Người lớn qua mất rồi thuở si tình lãng mạn và muốn chúng tôi sống và nhìn ngắm cuộc đời như họ. Người lớn nhìn tuổi trẻ qua đôi mắt người lớn và họ gào lên rằng tuổi trẻ tuyệt vời Tôi không thấy tuyệt vời nhưng tôi thấy cay đắng. Đi học cũng khổ, ở nhà cũng khổ. Tôi có những dằn vật, những dày vò triền miên trong đêm. Tôi cũng có những vấn đề phải đương đầu Bạn bè, thầy cô, bằng cấp và tương lai
_Thu, con có gì lo nghĩ kể cho ba nghe đị
Tôi cảm động:
_Ba đừng bận tâm vì con ba ạ. Con biết ba thương con thế là đủ. Con không mơ ước gì hơn.
Ba cười buồn:
_Hình như con vẫn chưa được thân mật với chú Duỷ
Tôi lắc đầu:
_Tại con chưa quen ba ạ, dần dần con sẽ thay đổi để có thể ...Cũng tại thói quen mà ra hết. Con quí ba ruột con lắm chứ. Như thể một thứ hoa quen sống ở một nơi, giờ người ta đem nó đi trồng ở nơi khác.
Ba gật gù:
_Ba hiểụ
_Lúc con gọi là chú, lúc con gọi là ba, buồn cười ghê ba ạ.
Tôi dò ý:
_Nếu con nói con muốn nghỉ học Q.M thì ba tính saỏ
Ba hơi ngạc nhiên:
_Sao thế? Ba vẫn nghe con nói thích học Q.M lắm mà?
Tôi không chối cãi điều nàỵ Ngôi trường màu hồng với hai hàng sứ thơm, với những hàng cây thơ mộng đã cho tôi thật nhiều kỷ niệm,

đã cho tôi tình yêụỞ đó tôi đã yêu chàng, đã xôn xao mơ ước những ngày cô Hà chưa về dạy, chưa bắt chàng đeo nhẫn, đêm nào tôi cũng nằm mơ mộng về chàng. Tưởng tượng vừa ngọt vừa cay, nên tình yêu cũng cay, cũng ngọt. Gió lộng con đường nhiều cây xanh. Tôi gục đầu khóc thầm khi thấy chàng ngồi bên cô Hà, khi thấy chàng đưa sách vỡ cho vợ những giờ học đầụ Khi thấy tay chàng có nhẫn, tôi buồn như chết, tôi buồn rũ như lá khô lìa cành. Tôi chống chọi với chính mình để tình yêu tàn đị Nhưng tôi thua cuộc, tôi đành chống lại xã hội người lớn đã đặt ra chiếc vòng để cột chàng vào đời cô Hà. Tôi đành chống lại người lớn đã quan niệm rằng có vợ là bất khả xâm phạm, là của một ngườị
Tôi sắp bị đuổi, tôi sẽ bị đưa ra hội đồng kỷ luật, cô Hà muốn là trời muốn. Buồn ghê Q.M ơi, ta sẽ phải xa mi đời đời ...Nếu tôi chịu nhục năn nĩ với cô Hà, hứa với cô là từ nay không nhìn trộm chồng cô, không manh tâm cướp chồng cô giáo, chắc cô Hà sẽ tha tôi, cho tôi đi học lại, cho tôi ngày ngày nhìn vợ chồng cô quấn quít bên nhaụ Tôi không thể quị luỵ cô Hà, tôi cũng không thể hoài hoài yêu chàng trong cay đắng thế này mãi được.
_Sao con không trả lời cho bả
Tôi bàng hoàng, ngồi bên ba lòng để tận đâu đâu:
_Dạ con hỏi cho vui vậy mà bạ Con sợ ham đóng phim quá học không được nữa ấy chứ.
Ba gật gù:
_Ba cũng nghĩ thế, nhưng thôi chú Duy thích con nên chìu chú.
Xe ngừng, tôi thấy chú Duy đứng cạnh một thanh niên lạ chờ ba trước hiên nhà. Vòm hoa giấy đỏ rực làm mái tóc hơi dài của người con trai hồng như màu lửạ
Chú Duy nói:
_Ba định đi đón con rồi chứ.
Ba bắt tay chú Duy cười hiền:
_Trả công chúa cho ông đấy, khiếp, con gái ông hồi này ỷ y hai ông bố nên khó chìu quá thể.
Chú Duy vui vẽ:
_Tuần sau Thu nghỉ học phải không?
Tôi lí nhí:
_Dạ thưa chú..ơ thưa ba vâng.
Chú Duy cười:
_Gọi bằng chú cũng được,ở quê ba có nơi người ta gọi bố bằng chú, có nơi lại gọi bằng cậụ Con cứ gọi bằng chú đi, không sao hết. À quên, giới thiệu với Thu người sẽ đóng chung với con trong cuốn

phim sắp tới, nhạc sĩ Vũ Đăng. Đây là Giáng Thu, con gái cưng của tôị
Tôi cuối đầu chào Vũ Đăng, gương mặt trầm ngâm, người con trai này phảng phất nét nghệ sĩ của Hoàng nhiều hơn Tuấn. Đôi mắt sâu và sáng, có cái nhìn như xoáy vào tâm hồn người đối diện. Chàng nghiêng người chào tôi, nụ cười cũng hững hờ, nét môi cũng xa vờị
_Hân hạnh được biết Giáng Thụ
Rồi thôi, chàng không nhìn tôi, không chú ý đến tôi như tôi nghĩ. Chàng coi như không có con bé Giáng Thu trên đời nàỵ Chàng ngồi nói chuyện với chú Duy, với ba tôi như một ông cụ non. Tôi tức thầm, nguýt dài rồi ngồi xa xa ngó anh chàng. Ghê thật, đời có người khinh người đến thế thì thôị Chưa bao giờ tôi gặp cảnh này, bị đàn ông coi như pha nên tôi tức đau cả bụng. Anh chàng không thèm nhìn tôi đến một giâỵ Không thèm một lời ca tụng, ngoài câu chào theo đúng sách vỡ. Tôi nhìn lại mình, áo mình hôm nay cũng đẹp như mọi ngàỵ Đôi giày trắng xinh xinh, bàn tay cũng nõn nà như ai; ờ móng tay hơi dơ một chút. Cái xứ Saìgòn lắm bụi tổ, đi ra đường nửa giờ tay chân dơ hết trọị
Anh chàng mặc áo sơ mi trắng quần đen, thường nhất, bình dị nhất. Anh chàng có nét khắc khổ, gò má xương xương, sóng mũi cương quyết. Đôi mắt lâu lâu nheo lại Xí, làm bộ ghê. Làm như ta đây nữa chứ. Tôi ghét anh chàng Vũ Đăng này ghê. Ai biểu không tán tôi như bao nhiêu người con trai khác.
Thôi đúng chàng ta nghiện thuốc phiện rồị Người lớn vẫn bảo với nhau rằng chỉ có những chàng nghiện mới phe lờ khinh khỉnh đàn bà thôị Còn thì một loại như nhau hết, nghĩa là trông thấy đàn bà mắt sáng lên.
Ồ không phải, Vũ Đăng không khom lưng, không tái mét, cũng không gầy yếu, như vậy giả thuyết nghiện coi như bỏ. Tôi đăm đăm coi tướng anh chàng, xem thử anh chàng có bất thường không. Biết đâu chàng đau thần kinh. Bất ngờ chàng nhìn lại tôi, cái nhìn nửa diễu cợt, nửa đe doạ :
_Ghê nhé, cô bé nhìn tôi hơi kỹ đấỵ
Tôi bối rối bỏ vào nhà trong. Tôi đứng ngắm lại mình trước gương, tôi nghi ngờ nhan sắc mình, chắc hôm nay mình hơi vô duyên, chắc hôm nay mặt mình loáng thoáng mụn. Chưa mà, chưa đến ngày nổi mụn đâụ Khiếp thôi, anh chàng này làm mình phát mệt chớ chẳng chơị Tôi thoa phấn hồng của me lên má rồi lại tha thướt đi rạ Chàng vẫn say sưa câu chuyện, chàng có tài nói chuyện khiến hai ông bố của tôi quên biến buổi cơm trưạ Giọng chàng hơi đục, đục như nước

suối mới sa nửa vời
Toi công mình điểm phấn chuốc hồng. Anh chàng vẫn không thèm nhìn má tôi hây hây Tôi vò nát chéo chăn, tôi mím môi nhìn chàng, tôi hắng giọng chẳng ai để ý. Anh chàng không đẹp trai nhưng anh chàng lạ lạ. Cả ba với chú Duy say mê nghe chàng nóiHọ bỏ tôi thừa thải đây Tức thật.
Tôi đứng lên vặn nút magné mở nhạc nghe vậy, tiếng nhạc buồn ấm chạy lan trong phòng, đọng lại bên rèm cửạ Chàng hơi ngạc nhiên khi nghe lại những ca khúc của chàng. Nhưng ba vội vàng nói:
_Ấy chết, con mở nhỏ cho ba nghe chuyện đi con.
Tôi tắt mạnh nút nhạc khi thấy chàng lạnh lùng nhìn tôị Rồi vùng vằng bỏ đị Chú Duy sực nhớ:
_Thu ra chú bảo cái này, con phải tiếp khách đi chứ.
Tôi đưa mắt nhìn anh chàng, ghét ghê, cái mặt vẫn lạnh như tiền.
Chú Duy kéo tay tôi ngồi xuống. Anh chàng hờ hững:
_Coi bộ Thu đang đói bụng.
Ba cười, chú Duy cười, nhưng tôi thì cay cú không chịu được.
Tôi nghĩ thầm:
_Làm tàng. Hơn người ta vài tuổi ranh mà làm như ông cụ non.
Ba nói:
_Con vào nói me xem có gì cho ba nhậu một bữa với chú Duy và nhà nhạc sĩ trẻ tuổi tài cao này đi chứ.
Tôi bỏ đi tìm me, me đang may áo ngủ cho tôi, nụ cười me thật hiền :
_Dọn cơm được chưa con?
Tôi cáu kỉnh:
_Được rồi đó, ba nói con vào gọi me lo cơm.
Me ngừng tay kim:
_Ủa sao vậy, sao nhăn nhó như khỉ thế con?
Tôi le lưỡi:
_Me ra mà coi, có anh chàng gàn bát sách trong nhà mình.
Me ngơ ngác:
_Anh chàng gàn? Ai mới được chứ? Sao lại gàn?
Tôi nghiêm giọng:
_Thật đấy, gàn gàn điên điên me ơị Trẻ măng mà làm như ông cụ.
Me cười:
_Để me coi, mà sao con có vẻ giận?
Tôi nheo mắt:
_Anh chàng.
_Sao con giận ông tả Ông ta làm gì con?
Tôi nhún vai:

_Ông ta mù.
Me kêu lên:
_Sao,con nói sao, ông ta mù à, tội nghiệp chảChắc thương phế binh chứ gì? Mà sao chú con dẫn đến đâỷ
Tôi tủm tỉm:
_Không phải mù đâu, mắt anh chàng sáng như mặt trời, nhưng ...
Tôi ghé sát tai me:
_Hình như anh chàng "lại cái" me ơị
Me cười mắng yêu:
_Con lí lắc quá đi thôị

Chết cho tình yêu

Chương 18

Tôi theo me ra phòng khách, mọi người lịch sự đứng lên chào mẹ Những câu nói lịch sự đúng phép lịch sự như một bài học. Anh chàng cũng nghiêng người cúi chào Rồi mặt lại nghiêm như pho tượng,lạnh như tiền, lì như đá. Người đâu có người lạnh đến thế? Tôi thấy ba me nhìn tôi rồi lắc đầụ Ý me muốn nói anh chàng khôn ngoan dàn trời, anh chàng khùng chổ khỉ nào đâụ Tôi cười mím chi với me khi mọi người ngồi vào bàn ăn. Chú Duy đẩy tôi ngồi cạnh anh chàng mới mệt chứ. Đau tim thật, tôi cũng làm mặt nghiêm ít nói ít cườị Thỉnh thoảng anh chàng cũng hỏi tôi đôi câu cho phải phép thế thôi, tuyệt nhiên anh chàng không tán tôi được nửa câu làm quà. Ban đầu tôi bực tức, sau đó thấy anh chàng cũng hay hay, nét buồn buồn của anh chàng có một chiều sâu cuốn hút tôi, tôi thắc mắc và tò mò. Chú Duy và ba nói chuyện ròn rã, thỉnh thoảng me trao đổi vài câu với anh chàng. Riêng tôi, tôi lợi dụng lúc đó để coi tướng anh chàng. Mặt anh chàng có nhiều đường nét rõ ràng, như vậy anh chàng không thể hiền rồị Nụ cười anh chàng hơi kiêu ngạo và xa cách. Anh chàng khó có bạn thân, chắc anh chàng thích cô đơn. Mũi thẳng, chắc cương quyết. Tướng này ít nói, đáng sợ đâỵ Đặc biệt đôi mắt đăm chiêu, đôi mắt chìm lắng và đôi mắt buồn. Điệu này dám đang thất tình.
Với anh chàng, tôi chỉ là một cô bé tầm thường không đáng để ý. Bửa cơm trôi qua tôi vẫn không biết gì hơn về người con trai này ngoài vẻ lạnh lùng xa lạ. Chú Duy đề nghị đi chơi vườn. Vườn cây

rậm mát có chiếc võng đong đưa dưới những dòng nắng trải nhẹ qua lá cây xanh xạo Ba me thích sống ở đây vì vườn cây này, những lối đi xinh xinh hai bên trồng đủ thứ hoa, toà nhà im lìm ngủ trong vòm lá. Con ngõ hẹp ngoan hiền ủ mình trong lá nậu Buổi trưa êm ã nồng nàn. Mặt trời lên cao, mây cũng bay cao lớp lớp. Nhưng lòng tôi chùng xuống, tôi ngồi dưới tàn cây nhìn chàng và chú Duy Ba me đã vào phòng, hình như me vẫn ngài ngại khi gặp chú Duy Tội nghiệp cho mẹ Đời mỗi người một nỗi đắng cay Chú Duy có nỗi buồn của chú, ba có tâm sự riêng và me một kỷ niệm đẹp dấu kín sau đôi mắt buồn.

Chú Duy tâm sự:
_Đăng gắng giúp tôi làm cuốn phim này, vì đó là một ước nguyện của tôi Hoàn cảnh đất nước mà anh đang sống là phông lớn cho cuốn phim. Gian nan và thống khổ nhưng vẫn chan chứa hy vọng, vẫn hiên ngang để tiến lên, những bước đi dài vẫn còn tiếp nối Đăng sẽ đóng vai người thanh niên trong hoàn cảnh đất nước bây giờ. Đôi mắt Đăng đủ diễn tả được nỗi thất vọng này Nhưng đừng tuyệt vọng. Chúng ta không thể buông xuôi hai tay Thu sẽ đóng vai người con gái cô đơn không cha mất mẹ. Thu là hiện thân cho cô đơn của đất nước này Một tình yêu, bao giờ cũng phải có tình yêu Chỉ có tình yêu mới cho ta hy vọng. Đàn bà hay con gái ở nơi đây đều đau khổ. Ngậm ngùi mà sống, se sắt mà cười
Tôi đăm đăm nhìn chú Duy rồi lại nhìn Vũ Đăng. Tôi dè dặt:
_Con chưa nghe chú nói tên truyện của cuốn phim, bộ chú tự viết lấy truyện phim?
Chú Duy lắc đầu:
_Một người khác viết, tên phim là :"Tiếng hát từ rừng hoang."
Tôi lẩm bẩm:
_Tiếng hát từ rừng hoang. Nhưng ai viết mới được chứ? Nhà văn nào hở chú?
Chú Duy gật gù:
_Một nhà văn chắc chắn con chưa nghe tên, một người con gái, ồ không, một người đàn bà thì đúng hơn. Tuyệt, nàng tuyệt.
Tôi ngơ ngác:
_Cốt truyện của một người đàn bà không tên tuổi
_Một cây bút lạ lùng chú tình cờ khám phá ra, câu truyện thật con ạ. Một tác phẩm lớn hơn mọi tác phẩm.
_Con chẳng hiểu gì hết, chú cái gì cũng lạ hết. Chú mạo hiểm quá, coi chừng hãng phim lỗ cho coị

_Người ta phải đi tìm những thiên tài chưa ai biết đến mới là người có đôi mắt biết nhìn, cứ hưởng của thừa của người ta chán chết. Bố có thể mời những tài tử nổi tiếng sẵn, mua tác quyền của những nhà văn ăn khách, nhưng bố không thích. Hơn nữa,truyện phim có không khí Việt Nam, nhân vật bình dị như mọi người mình gặp thường ngày, nhưng..
Vũ Đăng hỏi:
_Nhưng sao thưa đạo diễn?
_Không phải là người Pháp, không phải là Mỹ, nhưng Việt Nam từ đối thoại đến hành động, đến mơ ước. Những dằn vặt của chúng ta khác xa những người Tây phương chứ, chúng ta khổ hơn nên chúng ta già dặn hơn. Chúng ta có những ước mơ mà người khác không thể hiểu được. Người đàn bà trẻ đó có một tác phẩm viết chừng vài tháng trước đây, một hôm bố đến nhà, một người bạn cũng làm báo viết văn, bố thấy bản thảo của nàng, bố tò mò ngồi đọc và bố sửng người Bố hỏi người bạn đó, ông ta không biết nàng là aị Một đọc giả gửi cho ông ta để nhờ đăng báo nhưng ông ta không có thì giờ đọc. Bố đi tìm và bố nhất định mua tác phẩm đó.
Tôi cườiVũ Đăng cũng cườị
_Hôm nào rãnh con và Đăng phải đọc bản phân cảnh và truyện phim chứ. Bây giờ tôi gửi Thu cho Đăng, tôi đi công chuyện một chút, nửa giờ hay hơn một chút tôi về. Con nói chuyện với Đăng đi nhé.
Tôi im lặng, tôi không thích anh chàng mặt lạnh như tiền này mấy, nhưng không tiện cãi chú Duỵ Tôi đưa anh chàng vào phòng đọc sách dạo đàn cho anh chàng nghe vì tôi không biết phải nói chuyện gì với anh chàng cho hết giờ.
Đăng hỏi:
_Thu là con nuôi của đạo diễn Đào Duỷ
Tôi do dự rồi đành gật đầu:
_Vâng, tôi có những hai ông bố, ba tôi và chú Duỵ
_Cô thích đóng phim không?
_Thích vừa vừa thôi, nhưng tôi cũng thử cho biết, con gái như tôi thích nổi tiếng lắm. Còn ông?
_Tôi ấy à? Tôi nhận lời vì chú Duy của cô. Riêng tôi, tôi hơi chán chường,
dù sao cũng hy vọng làm được một cái gì cho ông đạo diễn khỏi thất vọng. Tôi đã từng thất vọng và bây giờ lại hy vọng.
_Ai làm ông thất vọng?
_Lòng người
_Lòng người, nghĩa là nhiều người

_Cô thông minh lắm, nhạc tôi viết người ta không hiểu, không ai hiểu cả. Tôi bỏ đị
Tôi lắc đầu:
_Như vậy là lỗi tại ông. Tại ông không làm cho người ta hiểu ông.
Đăng gật gù:
_Cô nói có lý.
_Tôi thấy ông nổi tiếng sao ông thất vọng?
_Người yêu!
Tôi nghịch ngợm lướt mười ngón trên phím đàn, phụ hoạ hai chữ "người yêu" của Đăng.
_Sao, tôi đệm cho hai chữ "người yêu" của ông được chứ? Người yêu ông lạ thật, tôi chưa gặp ai nói chuyện lạ như ông.
Đăng lạnh lùng:
_Cho tôi đàn nhờ được không? Tôi vừa nghĩ ra một ý lạ.
Tôi đứng lên:
_Mời ông tự nhiên.
_Nếu cần cô cứ đi ngủ cho khỏe để tôi với cây đàn này được rồị
Tôi nhún chân rồi bỏ vào Anh chàng lạnh như tiền lại nhớ người yêu đây, nên đòi ngồi một mình. Nếu là người khác chắc mình giận điên lên, với anh chàng này giận cũng bằng thừạ

Tôi trằn trọc trên giường cố dỗ giấc ngủ muộn màng. Anh chàng làm tôi khó chịu rồi đây, người đâu khô khan hơn sa mạc Sahara, người đâu lạnh như băng giá. Tôi nhớ Hoàng, nỗi nhớ giờ đã ngậm ngùi, đã xót đau buồn tủị Anh chàng vẫn đàn những cung đàn lãng du trôi lênh đênh, anh chàng chìm đắm, anh chàng xa vời trong thế giới âm thanh. Tôi đi ra đi vào anh chàng không thèm để ý. Ba me ngủ chưa dậy, người đưa thư ghé nhà tôị Linh tính một cái gì ghê gớm đến theo lá thư, tôi mở cổng nhận lá thư và run môi đọc hai chữ Q.M ở góc bì thư. Những gì phải đến đã đến. Tôi không muốn lá thư này đến tay ba me tôị Mình lớn rồi, đã đến lúc phải đương đầu một mình và nhận chịu những gì mình đã làm.

Kính gửi phụ huynh em Trịnh Giáng Thu
Xin trân trọng báo tin ông bà, em Giáng Thu đã nghỉ tám ngày không có phép.
Ngày..tháng ...năm.. Hội đồng kỷ luật sẽ bàn về vấn đề em Thụ
Kính chào,
Ban Giám Đốc.

Tôi dấu lá thư đánh máy vào một quyển truyện tình. Tôi mím môi lại và gắng mỉm một nụ cười Can đãm lên Thu ơi, mi bắt đầu phải làm người, mi không nên hèn. Chính vợ chàng đã đưa mi ra hội đồng. Đừng cầu cứu người lớn, người ta sẽ khinh mị
Tôi tự nhủ thầm, tự an ủi tôi, rồi tôi nằm trên giường nghe tiếng dương cầm Vũ Đăng mềm đưa lên caọ Tình yêu chắp cánh bay nương theo cung đàn. Lòng tôi chùng xuống, buồn quá đi anh ơi, bây giờ anh đang làm gì? Yêu vợ hay yêu con? Có một phút nào anh xao lãng gia đình để nghĩ đến em không? Nước mắt chảy ra rồi, đã bảo đừng khóc nữa kia mà, mình khóc cho nhiều rồi lại mình dỗ lấy mình thôị.

Chết cho tình yêu

Chương 19

Tôi đứng bên Hạnh trước mặt hội đồng. Những vị giáo sư nghiêm trang và khả kính hơn bao giờ đang đăm đăm nhìn tôị Chàng cũng ngồi đó, không hiểu sao hôm nay chàng đi theo vợ đến dự buổi họp này Cô Hà hôm nay mặc áo hồng, phấn phơn phớt tươi, môi mọng như nho thơm. Mặt cô cố tình che dấu nhưng đôi mắt sắc xảo vẫn ánh lên một nỗi vui tàn nhẫn. Tôi nhìn thẳng mọi ngườị Hạnh là trưởng lớp nên ra hội đồng với tôị Thỉnh thoảng Hạnh xiết tay tôi như ngầm an ủị Tôi không khóc nhưng trong lòng tôi buồn bã và chán chường. Chàng thỉnh thoảng kín đáo nhìn tôi như xót xa ngậm ngùị Bà giáo già đẩy gọng kính trắng lên đọc lại hồ sơ rồi nghiêm giọng nói:
_Thưa quý vị giáo sư trong hội đồng, quý vị phụ huynh,trường hợp em Trịnh Giáng Thu được đưa ra xét xử hôm nay đã đúng theo nội quy của trường. Với tư cách giám thị, tôi xin trình bày với quý vị trường hợp vi phạm kỷ luật của em Thụ Em đã tự ý trốn mười buổi học.
Mọi người yên lặng, chàng cũng yên lặng. Chỉ có chàng hiểu nỗi tại sao tôi nghỉ liên tiếp giờ của vợ chàng thôị Tôi không thể ngồi dưới nhìn vợ người tôi yêu đi lên đi xuống yểu điệu từng bước đị Giọng cô Hà vang lên trong đầu tôi giờ này qua giờ khác, tôi nhìn cô để tưởng tượng, để tự dày vò mình. Ngày nào chàng cũng nhìn ngắm người đàn bà này, ăn cùng mâm, ngủ cùng giường. Và tôi ngày nào cũng

nhìn ngắm cô, nghe cô nói Định mệnh của tôi là cô Hà. Định mệnh của chàng cũng là cô Hà. Không gì khổ sở bằng suốt ngày ngồi nhìn ngắm định mệnh tàn ác khổ đau của chính mình. Nhìn hạnh phúc mình tàn rụi nơi người đó, vì người đó. Nhìn bức tường cản mình tiến tới cõi hạnh phúc ngọt ngào êm đềm của mình, mà biết rằng mình ngàn đời không thể vượt quạ

Tôi không đủ can đảm vâng lời vợ người tôi yêụTôi không đủ can đảm ngồi nhìn cô đẹp đẽ, duyên dáng và kiêu kỳ. Tôi bỏ lớp vì tôi trót yêu chàng. Người ta đưa tôi ra hội đồng kỷ luật để xua đuổi tôi ra khỏi lớp học. Người ta không hiểu tôi, làm sao người ta hiểu được thế nào là tình yêủ
Tôi ngẩn mặt nhìn chàng, chàng ngập ngừng, đôi mắt cô Hà như rực lên như quắc lên, chàng đành nhìn xuống những tờ giấy đánh máỵ Cô Hà lên tiếng, giọng ca ngọt như đường, nhẹ như rụTôi sợ cô rồi, đời tôi, tôi sợ nhất những người đàn bà có giọng nói quá nhẹ quá ngọt. Những người đàn bà đẹp và khôn ngoan như cô là loại rắn chúa, là con hồ ly tinh đã dầy công tu luyện. Nụ cười bao giờ cũng tươi, gương mặt bao giờ cũng lạnh, và không bao giờ nhăn nhó gắt gỏng. Họ làm chủ được họ rồi nên sẽ làm chủ được mọi người chung quanh.
Những người nhạy cảm dễ khóc dễ hờn dễ giận nên cũng dễ tha thứ hơn. Người nào không tốt và người nào không xấu đâủ Nguy hiểm là khi cái xấu đã ẩn náu thật kỹ trong vẻ dịu dàng. Tôi không muốn nghe cô Hà nói, nhưng lời cô như lọt vào tai tôi:
_Trường chúng ta là trường có uy tín, bao nhiêu người danh tiếng đã xuất thân từ ngôi trường nàỵ Uy tín và truyền thống không cho phép chúng ta chấp nhận những cá nhân cố tình làm lung lay cái nền móng vững chắc của truyền thống kỷ luật trường nàỵ Nếu chúng ta làm ngơ, vô tình chúng ta khuyến khích học sinh theo chân em Giáng Thu, muốn nghỉ thì nghỉ, muốn học thì học. Thử hỏi chúng ta có thể làm trọn nhiệm vụ nhà giáo của chúng ta nữa không? Tôi giả thử quý vị bước vào lớp, học trò mình đứa có đứa không. Vấn đề giản dạy sẽ rất khó khăn, chờ những em vắng mặt cũng không được, mà ngừng lại để bắt những em chăm chỉ học lại, nghe lại những gì đã nghe càng vô lý nữạ Tôi đi dạy bốn năm nay rồi, kinh nghiệm cá nhân cho tôi thấy rằng tỉ số thí sinh một trường đi thi đậu nhiều hay ít, 90% kết quả quyết định ở kỷ luật của trường ấỵ Giáo sư nào dạy cũng vậy thôi, nhiều trường giáo sư rất giỏi, nhưng kỷ luật lỏng lẻo, thầy dạy giỏi cũng vô ích, các em không học làm sao đậu nổịTôi nghĩ uy tín

của nhà trường là do vấn đề kỷ luật hết. Kỷ luật được bảo đảm, tương lai của học trò mới được bảo đảm. Em Giáng Thu đã tự ý nghỉ giờ của tôi, môn học chính của em, một số giờ đi quá nội qui: mười sáu giờ. Quý vị tính đi, một năm em học bao nhiêu giờ Triết,em nghỉ mười sáu giờ, em có thể theo kịp bạn bè nữa không? Và nếu tất cả những nữ sinh của chúng ta đua nhau nghỉ học như em? Tôi không đề nghị một hình phạt nào cho em, tôi chỉ trình bày cho quý vị nhìn thấy mối nguy hiểm đang rình chờ do quyết định của quý vị. Riêng tôi, tôi thấy kỷ luật nhà trường là vấn đề chúng ta phải lưu tâm. Tương lai của mấy ngàn học sinh mới quan trọng. Chúng ta có nên vì một cá nhân mà hy sinh con số gần chục ngàn học sinh của chúng ta không?Tôi xin ngừng lại ở câu hỏi đó.

Người tôi rủn ra rồi, đầu tôi choáng váng. Chàng, cô Hà, thầy cô, tất cả mờ mờ lung linh và xa cách. Miệng tôi khô ran không còn một chút nước nào còn lại Miệng tôi đắng, môi tôi nứt nẻ. Tóc tôi hình như rụng hết rồi Tôi mặc áo dài trắng đồng phục của ngôi trường quí yêu mà sao dưới những cái nhìn nghiêm khắc lạnh nhạt, dưới tia sáng của đôi mắt thầy cô, áo quần tôi đã bị đốt cháy, đốt cháy hoàn toàn. Cảm giác trần trụi làm tôi kinh hãi, tôi đứng như người đã chết. Lời buộc tội của cô nặng nề làm tôi muốn quỵ xuống vì tội lỗi nặng nề oằn hai vai Mắt tôi mở lớn, mắt tôi mở tròn, tôi không chớp mắt nữa Tôi nhìn thẳng họ mà sao tôi chẳng thấy gì hết. Lời cô buộc tội em đúng, thiêng liêng đến nỗi em mù loà rồi, em nhìn thẳng thầy cô mà em không thấy gì hết. Em không thấy gì hết. Hoàng ơi, anh đâu rồi, sao em không thấy anh, em tìm mắt anh nhưng không thấy mắt anh. Em tìm môi anh nhưng không thấy môi anh. Em tìm tóc anh cũng không thấy Em hỏng mất rồi hay cảm giác em đã bị đốt cháy, đã bị thiêu rụi dưới mắt mọi người Ánh sáng từ mắt mọi người gom lại nghiêm khắc uy quyền như thần linh đã khiến em mù loà rồi Hoàng ơi! Hoàng ơi !!!

Hoàng ơi, sao em không nhìn thấy anh, em chỉ cần nhìn thấy anh vì em yêu anh, đến bây giờ em vẫn thấy em yêu anh. Điêu đứng thế này, nhưng tình yêu vẫn còn sáng chói thiêu đốt thân em. Rõ ràng hai mắt em mở tròn, rõ ràng em còn tỉnh bởi em còn ngất ngây yêu anh, da diết yêu anh. Vợ anh đúng là giáo sư Triết, ăn nói hay hơn luật sư, buộc tội đanh thép hơn biện lý đại tài Vợ anh không chê được, anh yêu là phải, anh vào tù là phải, và anh suốt đời ngồi tù là phải

Vợ anh biến thành nữ hoàng, hơn thế nữa, vợ anh biến thành nữ thần. Nhưng anh ơi, em không bao giờ chảy nước mắt đâụ Em ngẩn mặt lên đây, em không ngã quỵ vì em yêu anh, tình yêu nâng em thẳng đứng trước mặt vợ anh, tình yêu cho em lòng can đãm, cho em sự sống để mà yêu anh, để khổ vì anh, khổ nhưng hạnh phúc, nhưng sung sướng vô biên.
Mọi người đăm đăm nhìn tôị Hạnh chớp mắt nhìn tôịNó xiết chặt tay tôi, bóp nát tay tôi trong đôi tay nhỏ bé yếu đuối của nó.Tay nó run lên, thế mà tôi không run. Tôi tìm mắt Hạnh, tôi tìm được sự sáng rồịTôi thấy Hạnh lắc đầu, tôi thấy mắt Hạnh tràn ngập xót thương, tôi thấy môi Hạnh run rẩy như đang an ủi tôị Mồ hôi chảy ướt hai bên tóc mai đen nhánh của Hạnh. Hạnh thì thầm:
_Thu, can đảm lên, tao sẽ bênh vực mày, can đảm lên,tao không bỏ mày đâụ
Tôi nhìn chàng, chàng không dám nhìn tôi, trán chàng nhăn lại bên người vợ xinh đẹp.Hai tay chàng bóp không ngừng cây viết, chàng bóp gần gẩy cây viết, chàng bóp nát tim tôi vì sự im lặng của chàng.
Anh nhìn em đi, em đây, người anh đã dìu đi từng cung đàn đêm nào, bước đi nào ta đưa nhau đi êm đềm. Nhạc bay cao, anh nhìn xuống, lời anh thì thầm:
_Giáng Thu, anh yêu em.
Bước đi nào tay trong tay nhau để hơi thở anh thơm mềm bên gáỵ Hoàng ơi, anh tàn nhẫn quá thế mà em vẫn ngông cuồng yêu anh. Chàng nhìn lại tôi rồi, chàng nhìn thấy tôi rồị Trời ơi, tôi ngộp trong hạnh phúc, một cái nhìn đó thôi, xót thương vỗ về, nồng nàn an ủị Một giây thôi sao dư âm còn dài, đôi mắt đã nói yêu em, đôi mắt anh soi sáng đời em. Đôi mắt anh nâng em bay vút lên trên mây caọ Ở đó không có cô Hà, ở đó là tự do, là hạnh phúc.
Chỉ còn đôi mắt anh cho tôi thấy bầu trời hông rực rỡ mọc trong đêm đen. Tôi no đầy hạnh phúc, tôi bình thản đứng nhìn mọi người Có đôi mắt anh rồi em không sợ gì nữạ Bất cứ quyền lực nào, ngay cả sự chết cũng ngã gục trước tình yêu chúng mình.
Tôi bình lặng nhìn cô Hà, cái nhìn u trầm như đêm phương đông. Cô đưa mắt nhìn chàng, đe doạ và đề phòng. Chàng không nhìn vợ, chàng nhìn cây bút, chàng nhớ đêm dạ vũ. Tôi cười thầm một mình. Hạnh giơ cánh tay nhỏ bé.
Bà hiệu trưởng hiền từ nói:
_Em cứ nói, em là trưởng lớp của Giáng Thu phải không?
Hạnh dằn tay tôi, giọng cảm xúc:
_Thưa thầy cô, em là trưởng lớp. Em tình nguyện ra trước hội đồng

với bạn em. Giáng Thu là một người học giỏi trong lớp em. Giáng Thu bỏ học đúng mười sáu giờ. Chiếu theo nội qui của nhà trường, bạn em, chị Giáng Thu sẽ bị đuổi Nhưng thưa quý vị, nếu theo đúng nội qui thì hội đồng kỷ luật lập ra để làm gì nữả Theo đúng nội qui chị Giáng Thu bị đuổi và đương nhiên bị đuổi Hội đồng kỷ luật lập ra để làm gì và cần gì phải đưa Giáng Thu ra hội đồng nữa, nếu không phải để xét xử? Xét xử theo sự hiểu biết nông cạn của em là phải hiểu nguyên nhân và từng trường hợp. Vậy thưa thầy cô, thầy cô đã hiểu gì về tụi em chưả Thầy cô đã biết vì sao Giáng Thu trốn học chưả Nếu chưa, em sợ rằng những xét xử của thầy cô sẽ là một lầm lẫn. Thầy cô thường nhìn về tụi em qua ký ức ngày xưa của thầy cô. Người lớn ai cũng nghĩ rằng những ngày cắp sách là những ngày thần tiên nhất.Thật là phi lý khi tụi nhỏ chối từ thế giới thần tiên mà thầy cô ban cho tụi em. Cho nên con nít sướng nhất, con nít phản kháng là điều không thể chấp nhận được. Nhưng thưa thầy cô, tụi em không hoàn toàn sung sướng như thầy cô nhìn về tụi em.Thầy cô nhìn tụi em như ngắm nhìn dĩ vãng của thầy cô. Các em phải thế này, các em phải thế kiạ Cuối cùng xét xử tụi em nhưng chính là thầy cô đang xét xử dĩ vãng đã bị thi vị hoá của thầy cô. Thầy cô đâu biết rằng tụi em mỗi đứa một hoàn cảnh, mỗi đứa có một vấn đề phải đương đầụ Bạn em đi học có người tái mét vì nhịn ăn sáng, mặt bơ phờ vì leo ba bốn cuốc xe lam. Bọn em có đứa giàu có đứa nghèo; bọn em có đứa mất cha, có đứa mất mẹ. Bọn em có những khó khăn và có những ưu tư, những chán chường của bọn em.Thầy cô đã biết vì sao Giáng Thu nghỉ học không? Thầy cô ngày xưa đi học có mang tâm trạng chán nản như tụi em không? Tụi em học khổ học sở, học gầy người để giật được cái mảnh bằng tú tài .Em là trưởng lớp, em chỉ mong là thầy cô hiểu người bị xét xử trước khi xét xử. Riêng em, em vừa đi kèm vừa đi học, nhiều khi em thức đến một giờ sáng để học bàị Mỗi khi mệt mõi không thuộc bài, thầy cô la rầy trách phạt, thầy cô có biết vì sao tụi em không thuộc bài không? Nhiều khi em cũng không biết mình học để làm gì nữả Và tại sao lại bắt tụi em đi học đều như cái máỷ Ngồi trong lớp trong tình trạng bất an nào đó, lời thầy còn có nghĩa gì nữa không?

Cô Hà bực tức dợm nói, chàng nhăn trán ngăn cản. Tôi cảm động nhìn Hạnh, con bạn giỏi nhất lớp tôi luôn luôn đứng đầu môn Triết hôm nay nói chuyện như một Triết giạ Vị giáo sư già trầm tĩnh:

_Tôi không dạy em này, cho đến giây phút này tôi mới gặp em.Tôi không hiểu những lý do thầm kín nào thúc đẩy em nghỉ học. Em trưởng lớp đã bênh vực em, nhưng không chịu nói rõ. Riêng tôi, tôi

nghĩ rằng nhất định phải có nguyên nhân. Có thể đó là một thái độ để chống đối một cái gì. Biết đâu đó là dấu hiệu của một thiên tài Giả thử em là một người hư hỏng đi nữa, chúng ta đuổi em ra khỏi trường, chúng ta có giúp gì cho em không? Quý vị đừng quên rằng, có rất nhiều danh nhân không phải đều là những người thành công trong lớp học. Trái lại là khác. Hơn nữa, giáo dục chân thực không thể bỏ rơi một em nào Xấu, tốt chúng ta đều có bổn phận hướng dẫn. Giáo dục tốt đẹp nhất chính là giáo dục những em không bình thường. Uy tín của nhà trường là cái gì? Tôi nghĩ, đuổi một em trốn học, uy tín của nhà trường đâu có tăng lên?

Tôi nhìn mái tóc thầy hoa râm, da thầy nhăn nheo, tay chân thầy gầy guộc. Không ngờ một người như thế lại có thể thốt ra những lời như thế. Tôi cúi đầu xuống ngậm ngùi nhưng bình thản.
Bà hiệu trưởng trầm giọng:
_Em Giáng Thu, em có gì cần trình bày không?
Tôi thoáng nhìn chàng, nhìn cô Hà, nhìn vị giáo sư già, nhìn Hạnh. Mỗi người cho tôi một nỗi ưu tư. Vị giáo sư già làm tôi cảm động, cô Hà làm tôi cay đắng. Hạnh làm tôi thấm thía tình bạn bè và chàng xót đau hờn tủi mênh mông thương yêu
Tôi ngước lên nhìn dãy bàn dài Tương lai tôi quyết định nơi đây, giọng tôi chùng xuống:
_Thưa thầy cô, em không còn gì để nói
Hội đồng cho tôi và Hạnh ra ngoài để họp kín. Tôi nhìn chàng một lần cuối, cái nhìn chất đầy muộn phiền. Đôi mắt cô Hà lạnh lùng kiêu hãnh nhìn theo tôi
Tôi ra khỏi phòng họp mệt mỏi và rã rượi Tôi từ từ đi dọc theo hành lang, tôi linh cảm tôi sẽ phải tạ từ nơi yêu dấu này Tôi nhìn hồ bơi ngát xanh, hành lang dài vắng vẻ, đằng kia là lớp tôi Nơi đó, tôi đã ươm tình yêu đầu tiên trong đời Trên cao kia là balcon chiều nào chàng tình cờ nhìn tôi trong áo tắm hai mảnh màu trắng.
Hồn tôi trắng xoá như mây trời trên kia Buồn hay vui hở Giáng Thu, khi người yêu ngồi trên đó, chung bàn với quan toà để xét xử đời mỉ Buồn hay vui khi thấy rõ rằng người yêu mi luôn luôn lệ thuộc vợ chàng? Mi không là gì cả, tình yêu không là gì cả đối với những người đã có vợ có con.
Tôi thất thểu đi bên Hạnh. Tôi đã dấu ba me tai biến này và đã ra hội đồng với Hạnh. Hạnh an ủi:
_Đừng buồn Thu,không sao đâu, thế nào mày cũng được đi học lại cho coị

Tôi lắc đầu:
_Tao buồn chuyện khác, đuổi thì nghỉ,có gì đáng buồn đâụ
Hạnh than thở:
_Mày dại quá. Làm sao ông ấy dám yêu mày, ông ấy là chồng của cô giáo mày
Tôi mím môi:
_Anh ấy không yêu tao phải không Hạnh, phải mày muốn nói thế không?
_Không phải là không yêu mày Tao thấy ông ấy có vẻ buồn và thương mày kinh khủng, nhất là lúc cô Hà buộc tội mày, nhìn trán ông ấy nhăn lại, nhìn gương mặt ông ấy khắc khổ và đôi mắt thật trầm lặng xót xa nhìn mày Nhưng tình yêu giữa mày và ông ấy sẽ không đi đến đâu cả.
Tôi hỏi Hạnh:
_Hạnh ơi, mày là bạn thân của tao, tao hỏi thật mày nhé, tình yêu giữa tao và anh ấy có phải là một tội lỗi không?
Hạnh do dự:
_Tình yêu tự nó không bao giờ xấu cả, tao nghĩ là thế. Vì yêu là yêu, muốn hết yêu hay cố gắng yêu và thắng được chưa chắc đó là tình yêụ Như vậy yêu không thể gọi là một tội lỗi, nhưng ...
_Nhưng sao mày
Hạnh đăm đăm nhìn tôi rồi thốt khẻ:
_Hãy giử lấy tình yêu đó một mình, như một kỷ niệm. Tiến xa hơn, mày sẽ khổ Thu ạ.
Tôi khổ sở:
_Nhưng còn anh ấy, mày thấy anh ấy có yêu tao không?
Hạnh thương hại ngó tôi:
_Yêu, tao thấy ông ấy yêu mày Mà sao mày hỏi tao, tình yêu thì hai người biết lấy nhau chứ hỏi kỳ cục chưả
Tôi ngượng ngùng:
_Tao băn khoăn quá. Nhiều lúc tao nghi ngờ anh ấy và tao khóc.
Hạnh ân cần:
_Bây giờ tao đưa mày về nhé Thủ
Tôi lắc đầu:
_Thôi, nhà tao xa quá, mệt cho mày, mày đưa tao đến đầu cầu xa lộ là nhất rồị
Hạnh an ủi:
_Đừng buồn nhé Thụ Nhà mày giàu quá mà lo gì. Tao mà bị đuổi mới khổ kìạ
Tôi cười như mếu:

_Mỗi đứa có một nỗi khổ, biết ai hơn ai hở Hạnh?
Tôi và Hạnh song song hai xe trên đường nhựa êm, không thể nói gì riêng tư nữa Đường Saigòn của chung mọi người, xe cộ nối dài nhau, chen nhau từng gan tấc. Đến đầu cầu, tôi đi chậm lại, dặn Hạnh:
_Thôi về nghe Hạnh. Rất có thể Tết ra, tao không được đi học nữa
Hạnh trấn an:
_Không sao đâu, thế nào cũng được tha mà.
Tôi hỏi:
_Tao có tội gì mà mày nói được thả
Hạnh bối rối:
_Ờ , với người ngoài thì trốn học là một tội
Tôi vào ga thênh thang trên xa lộ, nước mắt bây giờ đã khô. Tôi phóng như bay trên mặt đường, cầu mong một cái xe vụt tới đè nát thân tôi, để chàng suốt đời ăn năn, suốt đời không yêu được cô Hà. Môi tôi mím lại, tóc bay phần phật ra sau, tôi nhớ chàng và tôi hiểu rằng dù trong hoàn cảnh nào tôi vẫn yêu chàng tha thiết và đắm say Tôi muốn chạy thẳng ra giữa đường xe cộ vùn vụt tiến lui, tôi muốn chết để chàng hiểu rằng tôi yêu chàng hơn bất cứ ai Chết rồi tôi sẽ thành loài ma đa tình, đêm đêm hiện về sống bên chàng như gái liêu trai Đẹp thật ,sẽ sung sướng không cùng, sẽ hạnh phúc vô biên. Không ai đưa được gái liêu trai ra hội đồng kỷ luật. Cô Hà hay mười lần cô Hà cũng thua tôi, khi tôi đã chết và đã thành mạ Từ bây giờ, từ khi em chết, em sẽ không bao giờ mất anh, em sẽ lẩn quẩn bên anh, lãng vãng bên anh, suốt ngày và suốt đêm. Chúng mình như chim liền cánh, như cây liền cành. Trời ơi, Hoàng ơi, em yêu anh vô cùng, anh biết không? Anh tin không?

Chết cho tình yêu

Chương 20

Người tôi chao đi, phản ứng tự nhiên khiến tôi hãm ngay hai thắng.Tôi bàng hoàng nhìn chàng đang tư trên xe bước xuống.Tôi chết rồi, chỉ có sự chết mới bảo vệ được tình yêu Chàng nâng tôi lên:
_Có sao không em? Trời, em đi gì dữ vậy, anh hết hồn.
Tôi lặng người không nóiChàng xem tay tôi, chàng nắn chân tôi,chàng phủi bụi cho tôi Tôi chết rồi, nếu không, tại sao chàng dám

bỏ vợ ra đây với tôị
_Không sao,may quá. Sao em phóng ẩu quá vậỷ
Tôi nói từng tiếng:
_Vì em muốn chết.
Hoàng khổ sở dựng xe cho tôi:
_Từ giờ trở đi anh cấm em đi xe Honda nữa nghe chưả
Tôi tròn mắt nhìn chàng, lập lại từng câu nói của chàng như một người điên:Từ giờ trở đi anh cấm em đi xe Honda nữa nghe chưả
Hoàng vuốt tóc tôi:
_Giờ anh đi sau xe em,đi thật chậm nghe chưạ Khổ ghê, lúc nãy đuổi theo em, nhìn em lạng xe nghênh ngang giữa đường, anh thắt cả ruột lại vì sợ..
Chàng xót xa nói tiếp:
_Em không hiểu gì anh hết, anh yêu em tha thiết hơn, thương em nồng nàn hơn vì vụ đó, vậy mà ...sao em im lặng , em nói đi chứ..
Tôi hỏi:
_Anh yêu em thật hở anh?
Chàng ngậm ngùi gật đầu:
_Anh yêu em như yêu chính anh.
Tôi khoe:
_Lúc nãy em định lao vào xe rồi, em muốn chết để được yêu anh.
Chàng ôm vai tôi:
_Bậy nào, phải sống cho tình yêu chứ. Chết là hết.
Tôi ngước mắt nhìn chàng:
_Bà ấy đâu rồi anh?
_Đừng nhắc tới nữạ
_Phải em đang mơ không anh?
Chàng dịu dàng:
_Không bao giờ anh xa em nữạ Bây giờ thì anh mới hiểu rằng em là lẽ sống của đời anh.
Chàng cay đắng:
_Mấy năm nay anh là một thằng đàn ông sợ vợ. Vợ cũng có nghĩa là định mệnh của mình, là bà chúa, là cái gông. Nàng giàu quá, gia đình nàng thế lực, anh sợ vợ vì thế. Anh hèn quá phải không em? Ban đầu vì thương con anh nhịn cho êm nhà, dần dần anh hèn thật. Nhưng bây giờ thì hết, hết thật rồị Anh phải được sống cho anh, anh không thể hèn mãi được. Suốt đời sợ nể một người đàn bà, đời thật vô vị. Thu, em có khinh anh không Thủ
Tôi lắc đầu:
_Với em, anh là một vị vua, hạnh phúc em tùy vào quyền uy của anh.

Em khổ sở vô cùng nếu không được anh yêụ Em chỉ biết có điều đó thôị
Chàng cười gượng:
_Nói xấu vợ là một điều xấu, nhưng mà vợ anh giỏi thật, anh không chê nàng điều gì. Nàng lanh lợi, nàng thông minh, nàng lại có tiền ...Thôi,nói chuyện khác đị Bây giờ anh theo sau xe em, em về nhà rồi kiếm cớ đi chơi với anh một vòng nhé, anh cần nói hết với em những gì đã nghĩ nhiều đêm.
Chàng mở máy dùm tôi, rồi từ từ đi sau tôị
_Đi từ từ nghe không?
Tôi cười:
_Giờ em ham sống rồi, đừng lọ
Chàng ngừng xe lại đầu con đường nhỏ, mặt nhựa êm mát bóng cây. Hai hàng cây xinh xinh nở đầy hoa vàng. Con đường trải mình đựng xác hoa bay.
-Anh chờ ở đây nhé. Đừng bắt anh đợi lâu nghẹ
Tôi sung sướng:
_Em sẽ ra ngay, em có cách nói dối rồi ...
Chàng ngồi trong xe nhìn theo tôi, tôi hớn hở vừa đi vừa quay lại

Dựng xe xong tôi nhảy như sáo con lên thềm nhà, tôi thay áo mát. Muốn nói dối me phải thật khéo mới dấu nổị Tôi mặc quần satin đen và áo trắng me thêu, để có vẻ đi gần trong làng.
_Me ơi, con phải sang nhà Ái mượn cuốn sách toán me ạ.
_Ừ, về sớm nghẹ Mới về đã đi liền e mệt cho coị Này uống ly sữa để sẳn trong tủ lạnh rồi đị Mấy giờ con về?
_Chắc cũng lâu lâu đó me, vì con làm toán chung với Ái
Me không nói gì,thấy tôi mặc đồ ngắn là me tin lắm rồịChắc anh chàng sẽ không nhận ra mình mất thôị Tôi đi bộ dưới hai hàng cây, hoa vàng rung rinh trên cây. Chàng ngồi trên xe,khi tôi đến gần chàng kêu lên:
_Ủa , anh tưởng cô nào chứ. Em mặc đồ này coi ngộ quá.
Tôi nhoẻn cười:
_Đẹp không anh?
Chàng trìu mến nhìn tôi:
_Hơn thế nữa, trông em ngoan quá. Anh thích những cô bé ngoan.
Tôi cười:
_Chớ không thích người đẹp?
_Hồi còn trẻ anh thích người đẹp, bây giờ anh thấy đàn bà ngoan dễ thương hơn.

Tôi chui vào xe:
_Vậy anh sẽ thất vọng vì em chẳng ngoan tí nào
_Vờ ngoan như me cũng được.
Tôi cười và chàng cũng cười Chàng cho xe chầm chậm trườn êm dưới hai hàng cây vàng.
_Đường nhà em đẹp quá.
_Những hôm về một mình em chẳng thấy đẹp nữa
Chàng tâm sự:
_Rất nhiều buổi chiều anh lái xe một mình tới đây,rồi lại trở về một mình.Không thấy em, buồn buồn trở về,vừa đi vừa trách thầm em dù biết là vô lý,bởi có bao giờ mình hẹn hò nhau đâủ
Tôi xúc động:
_Tại anh không nói em, em tưởng như không bao giờ anh đi tìm em.
Chàng bâng khuâng:
_Theo ý anh, anh muốn em học trường khác, đừng học trường vợ anh dạy nữa
_Vì vậy anh không bênh vực em trước hội đồng?
Chàng trầm ngâm:
_Một phần vì thế, mặc cảm làm khổ tụi mình quá nhiệụ Hơn nữa,anh có phải là giáo sư Q.M đâủ
Chàng giữ tay tôi, mắt nhìn xa xôi:
_Tình yêu đưa mình vào oan trái Anh chỉ là một người tầm thường, anh không thể dối lòng mình mãi được, mấy tháng rồi em nhỉ? Những giờ gặp em trong lớp thật não lòng. Yêu và không dám yêụ
Giọng chàng say đắm hơn, chàng nhìn thẳng mắt tôi:
_Thu, em có tin là anh khổ vì em không?
Tôi nhẹ nhẹ gật đầu:
_Em cũng vậy, nhiều đêm em khóc vì nhớ anh.
Chàng vuốt ve tay tôi:
_Tội nghiệp em tôi, bây giờ em tính saỏ
Tôi lắc đầu:
_Em không dám tính gì hết, em chỉ biết yêu anh, thế thôị Tính gì nữa mà tính khi anh ....
Chàng thở dài:
_Em thích đi chơi rừng không?
_Đi đâu cũng được hết. Em tin anh và được ngồi bên anh, bất cứ nơi đâu cũng được.
-Em không sợ anh à?
_Không bao giờ, vì em yêu anh.
Chàng kéo tôi xích lại gần chàng:

_Em ngoan quá, chẳng bù cho người tạ.
Tôi hiểu chàng muốn nhắc đến ai và tôi yên lặng.
_Lúc nãy em định tông vào xe thật?
Tôi gật đầu:
_Em đang mơ ước sự chết thì đúng hơn.
Chàng trầm ngâm:
_Anh linh cảm đúng.Tự nhiên lòng anh bồn chồn, anh nhất định phải đuổi theo em.
Tôi hỏi nhỏ:
_Cô biết không hở anh? Tội quá,em trót yêu chồng của cô giáo em.
Chàng nhìn tôi:
_Rồi sẽ biết. Thôi đừng nhắc đến chuyện đó làm gì, mất vui đị

Rừng cao su hiện ra, một vùng bóng mát âm u như cõi mộng. Những hàng cây thẳng tắp chạy dài,lá khô rụng lớp lớp,trời mờ tối trong lùm cây xanh xao, nắng là những giọt vàng óng lung linh, những đóm sáng nhảy múa dạ khúc cuối ngàỵTôi xuống xe theo chàng vào rừng, ước gì hạnh phúc thẳng tắp như hàng cây
_Đẹp quá anh ơị
_Vì mình yêu nhaụ
Tôi ngước mắt tìm mắt chàng, hàng mi cong chớp nhẹ, màu nâu thăm thẳm làm tôi chao người đi như ngã hẳn vào người chàng.
Chàng dìu tôi đi, giọng êm như mưa thu:
_Giáng Thu, anh yêu em.
Tôi dụi đầu vào ngực chàng, nước mắt rưng rưng:
_Một chiều thôi cũng đủ phải không anh?
Chàng lắc đầu:
_Không phải một chiều, mà là một đờị
_Em không dám ước nhiều đến thế.
_Bây giờ em ước gì hở Thủ
Tôi nũng nịu:
_Em thích anh làm cho em căn nhà nhỏ ở đây, rồi tụi mình tu với nhau để không ai kiếm ra mình nữạ
Chàng bật cười:
_Tu với nhau ấy à, tu gì nỗi mà tụ
_Ờ em quên, sống với nhau ở đâỵ
Chàng kéo tôi đi sát vào chàng:
_Thu ơi , thương em quá.
Tôi không muốn nhắc đến vợ con chàng, nhưng tôi không thể quên được họ. Đôi mắt sắc xảo của cô Hà vẫn hiện ra như một ám ảnh

không rời Chàng lạnh lùng thì tôi hờn giận tủi thân. Nhưng bây giờ tay trong tay, dìu nhau từng bước đi mềm, tôi nghe lòng ăn năn khốn khổ, lương tâm dày vò tội Mày chỉ là một con ăn cướp, tệ hơn kẻ cướp nữa Mày cướp chồng của người ta Mày cướp những gì thân thiết nhất của một người, mày không phải là người nữa rồi Mày là con hồ ly tinh, đáng phải giết chết không tiếc thương.
Tôi dang xa nhìn chàng và u buồn nói:
_Anh, đưa em về đi anh.
Chàng ngạc nhiên:
_Sao, em nói sao hở Thủ
Tôi cúi mặt:
_Em yêu anh,nhưng em..
Chàng thở dài:
_Anh hiểu
Chàng kéo tôi đứng dựa gốc cây, vuốt ve lưng tôi, giọng nhẹ như hơi thở:
_Đừng nhớ gì hết ngoài một điều anh yêu Thụ Tình yêu chưa đủ sao em? Có tình yêu, chúng ta có tất cả.
Bàn tay êm ái của chàng làm tôi run rẩy nép vào người chàng. Thôi tôi không nhớ nữa đâu, tôi yêu chàng thật tình, tôi yêu chàng vô cùng vô tận, và tôi không thể chống lại tội Chàng hôn sau gáy tôi, chàng ngậm vành tai tôi, và chàng thủ thỉ:
_Cưng ơi,cưng..
Người tôi bừng bừng da thịt căng lên, những bụi phấn như nở ra trên mọi miền da thịt. Chàng dịu dàng, chàng nâng niu từng cử động vuốt mềm như hoàng tử ngày xưa một chiều phi ngựa đến đánh thức công chúa ngủ trăm năm trong rừng. Tôi bàng hoàng vì nổi ngất ngây thần tiên của tình yêu Tôi như người đang say, hồn lênh đênh, người lênh đênh. Người ta hút nha phiến thì chắc cũng phiêu du ngây ngất đến thế là cùng.
Người tôi sát vào người chàng, bàn tay như có phép tiên dìu tôi đi mãi, đi mãi vào khu rừng nào rực rỡ ngàn hoa, chim rừng hót véo von, suối nhỏ tung tăng reo mừng bên hai bờ cỏ mịn. Tôi khép nhẹ hai mi, hồn lãng đãng theo chàng về chốn thiên thai Im lặng hoàn toàn, tôi không muốn nói dù chỉ một lời, tôi sợ một xao động dù nhẹ như là hơi thở cũng đủ để thần tiên vỗ cánh bay đi

Tôi hé mắt nhìn chàng. Đôi mắt chàng lim dim, gương mặt chìm lặng,hơi thở dịu dàng. Tôi cũng lao vào cuộc, tôi vòng tay ôm lấy chàng. Vòng tay nhỏ bé này biết giữ nổi anh mãi mãi cho riêng em

không?
Chàng thì thào:
_Thu ơi ...
Môi chàng thoắt ấm, hơi thở chàng bỗng nồng nàn mùi thuốc kề sát hai môi tôị Mới kề sát thôi mà sao người tôi nổi gai như trái cam chín ửng mọng đầy nước ngọt.
Môi chàng êm, hơi thở đàn ông lạ lùng và kỳ diệu, như thể tôi không còn là tôi, như thể tôi xuôi dòng mặc cho nước sông mơ hồ đưa thân tôi đị Trời ơi, cám ơn ai đó đã cho con người biết hôn nhaụ Và cám ơn anh đã cho em biết thế nào là cánh môi,là hơi thở một người đàn ông. Đàn ông - hai chữ này gom đủ mọi nỗi khát khao ngông cuồng. Đàn ông - hai chữ này em không thể hiểu, không thể cắt nghĩa, càng không thể xa rời nó ngoài thân phận em.
Tôi lồng tay trong tóc chàng như lần mò vào một khu rừng cấm đầy mê đắm. Từng sợi tóc anh biến thành mỗi rừng cây lạ tên. Môi chàng xiết lấy, ngậm chặc không cho tôi thở một mình. Tôi không thở một mình nữa, nhưng tôi thở chung với chàng. Tôi không sống một mình nữa, nhưng tôi sống chung với chàng. Lưỡi chàng mềm, con rắn đa tình và dễ thương ấy cuốn hút tận cùng người tôị Tôi lả người trong tay chàng, tôi thực sự đổi khác, bởi từ bây giờ tôi chỉ sống được khi còn thở chung với anh.
Hai tay tôi buông dần xuống lưng chàng. Lưng chàng có những mụn trứng cá, ôi phiến lưng mênh mông che chở cho em cả một đờị Ôi phiến lưng yêu dấu này em ôm một lần, em sờ nó một lần rồi em chết cũng đành, rồi em chết cũng vuị
Tôi nép vào người chàng. Tôi nhỏ nhoi yếu đuối trong vòng tay chàng. Đàn ông khi hôn là biến thành thần linh, là ngang hàng với thần linh, và sung sướng vượt bực hơn thần linh, bởi đã làm một con búp bê biết thở sự sống, biết buồn biết vui thật sự trở thành người
Tôi kiễng chân níu giữ môi chàng, níu lấy hơi thở của chàng. Thời gian như đọng lại Đất trời như im tiếng thở, như ngừng quay, như cúi mặt e sợ. Tôi ngợp chìm trong giòng sông tình ái không bến không bờ, ngợp chìm trong nhaụ

Buổi chiều lãng đãng soi dáng hồng một phía trời xạ Mặt trời đỏ như lửa lui về phương tây, rực rỡ như một quả tim hồng đầy ắp tình yêụ Tôi im lặng đứng trong vòng tay của chàng. Nghe rừng thở trong cơn yêu thương, nghe đất chuyển mình xao xuyến. Rồi tung tăng dắt díu nhau về, rồi vòng tay chàng dìu từng bước đi, tóc bay như hồn mình cũng bạ Yêu anh chỉ còn biết một điều đó thôị Mặc gian nan trước

mặt, mặc hố sâu và mặc tai biến.
Chàng âu yếm:
_Chưa buổi chiều nào đẹp bằng chiều nay
Tôi gật đầu nép vào chàng mà đị
_Nếu chiều hôm nay dài mãi mãi anh nhỉ?
_Trong rừng em đẹp như nàng tiên.
_Anh oai như hoàng tử.
Cười rúc rích như trẻ con. Với tình yêu, tôi với chàng trở thành trẻ con rồi, không còn thầy, không còn trò, chỉ còn người yêu với người yêụ
Tôi níu tay chàng hờn dỗi:
_Anh đi mau quá, em theo không kịp đâu, mỏi chân em rồi nè.
Chàng trìu mến:
_Sao không nói anh, tại em đi như chim ấy mà.
_Không chịu đâu, ai biểu anh ví em như chim hử?
Chàng cười:
_Đi như trâu nhé.
_Ừ ừ, anh ngạo em xấu rồi nghẹ
_Bao giờ anh mà ngạo em xấu được đã đỡ khổ cho anh.
_Không biết, em đau chân rồi, em ra xe không nỗi nữa đâụ
Chàng quỳ xuống:
_Đưa anh coị Chết,phồng chân rồi, đau lắm không?
Tôi gật đầu:
_Đau, đau như là ...
_Như là gì nói nghe coị
_Như là ...ơ em không biết đâụ
_Ngồi xuống anh bóp chân chọ
Chàng tháo từng sợi dây giày, cười tủm tỉm:
_Em quê ghê.
Tôi nhăn mũi:
_Anh nói em quê?
_Ừ, em quê, nhưng càng quê, anh càng thương.
Tôi phụng phịu:
_Mà tại sao anh nói em quê?
Chàng cởi sợi dây cuối cùng:
_Mặc áo bà ba em phải đi guốc cao gót mới đúng điệụ Em đi giày hippy hèn gì không đau chân.
Chàng ngồi bóp chân cho tôi, bàn tay êm ái mười ngón tuyệt vờị Bàn tay đen đen ngày nào vương mờ bụi phấn, tôi nhìn mà ao ước. Giờ là của tôi, một mình tôị Cô Hà cũng thua, con chàng cũng thuạ Khu

rừng xanh tươi này là thánh địa cho tôi thắng trận giặc tình. Khi chàng đã ngồi bệt xuống đất dưới chân tôi, để bóp chân cho tôi, chàng ngước mắt nhìn:
_Chân em xinh quá. Anh chưa gặp người con gái nào có bàn chân cá vàng đẹp như chân em.
Tôi hờn dỗi:
_Anh bóp chân nhiều người lắm rồi phải không?
Chàng vội vàng:
_Không có. Lần đầu tiên anh chìu đàn bà như thế này
_Còn cô Hà?
_Vợ chồng phải chìu nhau
Tôi nghe ngây ngất về mơ hồ, tôi nghe rạo rực từ dưới bàn chân lên, lông tơ mềm mới mọc tay chàng lần cao lên, đôi chân duổi dài úp mở dưới lớp satin đen lóng lánh và mát rười rượi
Tôi nóng ran người kêu khẽ:
_Đừng anh.
_Anh thương mà.
_Thôi đi về anh. Chết, muộn quá rồi, nhỡ me em đi tìm thì chết.
Chàng bóp chân tôi:
_Hết đau chưa cưng?
_Em ghét anh rồi, kỳ quá.
Chàng tình tứ:
_Ai biểu chân em đẹp làm chỉ
_Anh kỳ thì có. Có ai đời đi hôn chân người ta bao giờ không?
_Em không nhớ trong kinh thánh, người đàn bà đẹp nhất kinh thành xõa tóc dài ra lau chân cho Chúa à?
Tôi gật đầu:
_Nhớ chứ, nhưng đó là một trường hợp thiêng liêng và..
_Tình yêu của mình cũng thiêng liêng vậy
_Nhưng em lo lắm, biết ...
Chàng che môi tôi:
_Cấm nghĩ nhảm, anh yêu em, anh có bổn phận lo cho em.
Tôi thẩn thờ:
_Lo sao được mà lo, khi anh..
_Thu,em hối hận phải không?
Tôi nhìn chàng:
_Không bao giờ em hối hận, chính em tìm đến anh kia mà. Nhưng em ân hận thì đúng hơn, dù sao yêu một người có vợ như anh, phần lỗi cũng là về em.Cướp chồng người ta, nặng tội hơn cướp của nữa anh ơi

Chàng lắc đầu:
_Lý luận hoài rồi em nặng tội thật cho mà coị
_Em vừa ra hội đồng xong đó thôị Và em không thể kêu ca gì, anh thấy đó. Em nhận lỗi kia mà, em tự biết mình có tội nên em nhất định không cho ba me em biết. Em đủ can đảm yêu anh thì cũng đủ can đảm chịu tội một mình.
Chàng mở cửa xe cho tôi leo lên ngồi chung rồi ghé hôn má tôị
_Thôi anh xin, anh chịu tội thay em rồị
Tôi nhăn mặt:
_Tối nay anh về chịu tội phải không?
Chàng cười:
_Em ghê quá.
_Anh có vẻ vội vã để trở về ...
_Em đòi về rồi bây giờ đổ tội cho anh hả?
_Đi với em suốt đêm nay, em không cho anh về nữạ
Chàng gật đầu:
_Anh chịu gấp, chỉ sợ con thỏ đế này chưa gì đã đòi về bú mẹ.
Tôi bướng bỉnh:
_Em không cho anh về chịu tội đâụ
Chàng từ tốn lái xe:
_Ngồi trên xe với anh suốt đêm nhé, nhớ nghe, cấm đòi về nữa nghẹ
Tôi gật đầu:
_Nhớ, để xem ai thua trước.
Xe về con ngõ xinh, hàng cây trong gió đứng run run. Hoa vàng giờ đậm màu, mây đã xám vì chiều đã đậm đặc rơi xuống. Gió lồng lộng thổi, cho tóc rối bời và môi nhớ môị Chàng tinh nghịch cho xe phóng thẳng, không ngừng lại đầu ngõ nhà tôị Tôi hoảng hốt:
_Cho em xuống, me đi kiếm thì chết.
Chàng cười:
_Đi suốt đêm kia mà, em quên rồi à?
Tôi đành cười:
_Thôi em sợ anh rồị
_Sợ anh, anh làm gì mà em sợ anh?
_Sợ anh hôn em hoài thì chết.
Chàng tình tứ:
_Giờ phải đền anh, anh mới chịu cho em về.
Tôi lắc đầu:
_Không chịu đâu anh, kỳ thấy mồ đị
Chàng cũng lắc đầu:
_Thì thôi, anh không ngừng xe nữa, anh bắt cóc em đi luôn. Kiếm

một cái nhà hoang nào nhốt em lại là xong.
_Em tông cửa xe, em xuống này
Chàng ôm chặt tôi, xiết êm đềm:
_Đó, xuống nỗi không?
Môi chàng kề trên má tôi, bóng tối che hết buổi chiều, khi mặt chàng nghiêng soi dòng tóc rối
_Thu!
_Dạ.
_Anh yêu em.
Chàng quay xe:
_Đùa đấy, me mắng em thì khổ cho anh.
Chàng ngừng xe:
_Về nhé. Mai anh chờ ở đây nhé.
Tôi hỏi khẽ:
_Mấy giờ hở anh?
_Như hôm nay
Tôi nhìn vào nhà:
_Chờ xa xa nghe anh.
Chàng gật đầu,cười nhẹ:
_Ngủ ngon nhé.
Tôi nhăn mũi:
_Em đang đói bụng, chúc ăn ngon chứ?
_Hay mình đi ăn em?
Tôi le lưỡi:
_Chịu thôi, me em mắng chết, bả tinh lắm anh ơi
_Em làm anh hoảng theo em rồi
_Em về nghe
Chàng gọi:
_Thu!
_Gì anh?
_Ừ, thôi em về đi

Chết cho tình yêu

Chương 21

Tôi hồi hộp trở về nhà, chàng đã cẩn thận đậu xe xa xa, nhưng tôi vẫn lo lọ Me ngồi trong ghế bành, mặt me nghiêm hẳn lại:

- Thu, con đi đâu về nói nghe coỉ
Tôi ấp úng:
- Dạ con sang nhà Ái làm toán mà mẹ
Me gằn giọng:
- Làm toán, hừ làm toán, me tin con, rồi con nỡ dối gạt mẹ
Tôi tái mặt:
- Dạ ...
Me lạnh lùng:
- Ái nó mới qua tìm con, me biết rồi, con không đến nhà Ái, con đi chơi với ai, tại sao con dấu mẻ
Tôi lí nhí:
- Dạ con xin lỗi me, con ...
- Xin lỗi, em ngồi chờ con cả buổi chiều, me lo thắt ruột lại, rồi con về xin lỗi me là xong hết phải không?
Tôi im lặng, me tiến đến gần tôi:
- Đừng dấu mẹ Me không khe khắt với con đâu, yêu ai con cứ mời họ đến nhà chơi, me có cấm con đâủ
Tôi khổ sở:
- Nhưng không được đâu mẹ
- Tại sao lại không được, me thương con, me sẽ lo cho con.
- Nhưng anh ấy không thể đến nhà mình được.
Me nhăn trán:
- Không thể đến nhà? Tại sao chứ? Me có cấm đâủ
- Không phải me cấm, nhưng ...
Me thẫn thờ:
- Không được, như vậy người ta không đàng hoàng, tại sao không dám đến gặp ba mẻ
Tôi nhăn nhó:
- Con van me, cho con yên.
Me giận:
- Cho con yên, cho con yên à? Có người mẹ nào không muốn con mình yên lành đâủ Nhưng người đó không chịu đến thăm gia đình mình, me nghi quá.
Tôi sợ rủn người:
- Me nói saỏ Me nghi gì cơ mẻ
- Me nghi anh ta không đàng hoàng, bao nhiêu tuổi con?
- Dạ dạ cũng lớn rồi, chừng ba chục gì đó.
Me ngạc nhiên:
- Ba chục, lớn thế rồi, sao không đến nhà gặp mẻ
- Dạ có gì đâu mà đến nhà, bộ ...

- Không có gì sao con gạt me để đi chơi với người ta cả buổi chiều Từ giờ trở đi me đưa con đi, me đập Honda đi, me khóa Honda lại, bán đi là xong.
- Con đi bộ mà.
- Ơ đi bộ, đi nữa đi, rầu quá, con với cái

Tôi rơm rớm nước mắt, ngày mai chàng đợi tôi, rồi làm sao đi chơi với chàng nữa đây Thấy tôi khóc me dịu giọng:
- Thu, nghe me nói đây, con còn bé lắm, con không thể một thân một mình đi chơi với đàn ông được, ba mươi tuổi họ ghê lắm rồi, con mới mười bảy, con có thương me, có tin là trên đời này người me thương yêu nhất là con không?
Tôi gật đầu:
- Con khổ quá me ơi, con xin lỗi mẹ
Me vuốt tóc tôi:
- Cứ cho me gặp anh ta, me sẽ giúp con.
Tôi lắc đầu:
- Không được đâu mẹ
Tôi đứng lên:
- Con xin me để con yên, con lớn rồi, vâng con lớn rồi, con phải có một chút tự do chứ. Ngày me mười bảy tuổi me muốn gì, con cũng vậy Con có những băn khoăn của con và những nỗi khổ của riêng con.

Tôi bỏ đi một mạch, tiếng thở dài khe khẽ của me đuổi theo từng bước nặng nề. Hạnh phúc không bao giờ bán rẻ cho ai, hạnh phúc là trái ngọt thành hình từ trái chát trái chuạ Tôi nghe me gọi ra ăn cơm, nhưng tôi vờ không biết đi thẳng lên lầụ Xe chàng còn đó, khi tôi mở tung cánh cửa bước ra balcon. Thấy tôi, chàng bước xuống dựa thành xe hút thuốc lặng nhìn nhau mà tê tái buồn.
Tôi dơ tay vẫy chàng hãy đi đị Tôi sợ. Tôi sợ trăm điều trăm nỗị Chàng lắc đầu rồi đành quay xe phóng vút đị Xa lộ thênh thang, bóng xe chìm khuất. Tôi dơ tay lên len lén chùi nước mắt, len lén hôn tóc mình để thương hơi thở chàng vương vất đâu đây

Chiều hôm sau tôi bồn chồn đi ra đi vào trong nhà. Tôi như kẻ bị tù. Me theo tôi từng bước, buổi sáng tôi đòi đi chơi, lấy cớ mới nghỉ tết. Me chẳng nói chẳng rằng lặng lẽ đưa tôi đi:
- Để me đưa con đi, xuống phố phải không?
Tôi muốn vào bưu điện gọi điện thoại tin cho chàng hay tôi đang bị

kẹt, để chàng đừng đợi tôị Nhưng cô Hà vứt đi đâủ Đành đi phố mua vớ vẩn vài món hàng với me rồi lại trở về.
Một ngày dài lê thê qua đi, bây giờ là buổi chiều, còn năm phút nữa đến giờ hẹn với chàng. Tôi cuống quít:
- Me ơi, con đi mua bưởi nghe, con thèm bưởi quá me ạ.
Me bình thản:
- Để me biểu nó chạy ra mua cho con ăn, ra làm gì cho mệt.
Bưởi đem về ngay sau đó, tôi đành nhắm mắt gượng gạo ăn, chua tê răng hay tại tôi nghĩ nó chuả Tôi lên lầu mở tung cánh cửa rầm một tiếng. Me vẫn bình thản ngồi đọc sách:
- Con còn thèm gì nữa không?
Tôi nhìn me, muốn hét với me: có thèm, thèm đi chơi, thèm tự dọ Đời khổ, đời buồn, ở nhà sợ ba me, đến trường sợ thầy cô, mai mốt lớn lên sợ chồng sợ con. Sợ hoài, khổ hoài thế này saỏ
Chàng sẽ đợi đến tối, sẽ đợi đến đêm. Chàng sẽ nóng lòng nóng ruột như thiêu như đốt. Chàng sẽ coi đồng hồ từng phút một, sẽ nhăn trán lại, sẽ mím môi khô. Rồi chàng sẽ giận tôi sẽ bỏ tôị Ôi, mới nghĩ chàng giận hờn bỏ đi, tôi buồn chết được, nước mắt viền quanh mí mắt cayỵ Không, phải ra với chàng, nói với chàng một câu cũng được. Nhưng còn me, nếu me biết tôi yêu thầy của tôi, lại một ông thầy có vợ có con đàng hoàng? Tôi không đủ can đảm rồi, tôi gục rồị
Vú đi lên âu yếm:
- Thu làm sao thế, mặt mũi khó đăm đăm vậỷ

Tôi quay đi một mạch bước hai sải vào phòng. Đóng cửa lại, quăng cái gối xuống đất, quăng cái mền lên bàn học. Vứt quyển sách vào tường, rồi mở tung tủ áo đứng nhìn nó cho đỡ giận.
Tôi muốn đập phá một cái gì, nhưng sợ me tôi không dám, người tôi tấm tức, người tôi khô. Tôi nhìn sững tôi trong gương. Mình xấu như ma thế nàỷ Mặt tôi nhăn nhíu, hai mắt đầy hờn giận. Trời ơi, mình xấu quá. Tôi không còn là tôi nữạ Mặt mũi khó coi quá chừng quá đỗị Cơn giận phá tan tành nhan sắc tôị Cơn giận phá tan tành nét dịu dàng. Tôi thừ người nhìn con ma giận trong gương. Đã nhiều lần tôi chứng kiến những người đàn bà nỗi giận đánh con như đánh kẻ thù, chửi con như chửi kẻ cắp. Những câu chửi tàn hung ấy, vẻ mặt bừng bừng hơi lửa làm tôi ngạc nhiên, sao họ xấu thế, lúc đó có cái máy hình chụp sát mặt họ, rửa ngay cho coi chắc họ xấu hổ đến cắn lưỡi mà chết.
Giờ tôi cũng xấu xí cộc cằn. Tôi cố mỉm cười rồi rót đầy một ly nước uống dài một hơi, uống cho mát máu, mát ruột lại Uống cho cơn giận

trôi đị
Me vẫn ngồi ngoài đó, vờ đọc sách nhưng tôi biết me canh tôi từng giờ. Thôi đành vậy, đành để anh chờ mỏi mắt, chờ thắt tim, rồi anh cũng phải về, về với vợ với con anh. Biết đâu anh chẳng thương vợ thương con hơn vì giận tôị

Tôi mở hé cánh cửa nhìn xuống con đường đầy hoa vàng nở tươi trên lá xanh, đầu con đường nhỏ hôm qua chàng đậu xe chờ tôị Từ vuông cửa sổ tôi sẽ trông thấy chàng đến, ngó chàng, nôn nóng ngó chàng chờ mong. Tôi nín thở chờ, tôi nhìn đồng hồ, đúng giờ hẹn rồi sao chàng chưa tới, rõ ràng chàng hẹn tôi sáu giờ chiều hôm nay cơ mà. Năm phút qua rồi, mười phút lùi lại sau lưng đời ngườị Vẫn không thấy chàng đến. Thời gian nặng như chì, lê thê như mưa phùn. Nhưng quả thật thời gian vẫn trôị Tôi nhìn mờ cả mặt kính cái đồng hồ Seiko mạ bạch kim. Tôi nhìn từng giây một. Xe đến rồi xe đi, vẫn không thấy chàng.
Vậy mà vội vàng giận hờn mẹ Chàng có thèm đến đâu, với chàng, tình yêu của mình không có nghĩa gì hết, đàn ông ấy mà. Thấy mình say mê họ thì họ đành yêu lại mình. Có suy chuyển hao mòn gì đâu mà không yêụ Có ngắn có dài gì khi yêu thêm, hôn thêm một người đàn bà. Đàn ông, một cô yêu, hai cô yêu, chứ hàng trăm cô yêu họ cũng yêu tuốt hết.
Tôi nổi điên rồi, tôi điên rồị Tôi đứng mãi, đứng mãi để mòn mỏi chờ chàng. Tôi không dám bỏ vào dù chỉ một phút. Xe hư dọc đường. Biết đâu nhỉ? Không, xe chàng còn tốt lắm, còn tối tân lắm. Hay cô Hà cản? Tức đến đứt mạch máu được, nếu vì cô Hà mà chàng không đến? Ô hay chưả Nếu chàng đến mình có gặp chàng được đâủ Mình chẳng ao ước gọi điện thoại cho chàng để hủy cái hẹn là gì? Hay chàng bị đaủ Thôi không nghĩ nhảm nữạ Thôi đừng thèm chờ người ta nữạ

Buổi tối tôi mệt nhoài cả người, tôi gục mặt vùi vào gối chăn mà tức anh ách. Dù chàng đến đợi, tôi cũng khổ vì không ra chỗ hẹn với chàng được, nhưng chàng không đến nỗi khổ còn ngàn lần tức tửi hơn, chua cay hơn.
Me vẫn dịu dàng săn sóc tôị Tôi đợi lúc mọi người ngủ yên mới khóc thầm một mình. Tình yêu làm tôi điêu đứng và đừ ngườị Tôi trằn trọc hằng giờ mới thiếp đi được. Giấc ngủ cũng không tròn như ngày còn bé. Toàn những cơn ác mộng đổ mồ hội Buổi sáng gia đình tôi thường dậy muộn. Me phải chín giờ mới ra khỏi phòng. Chỉ có ba và

tôi phải dậy sớm để kịp giờ học, bây giờ ba cũng nghỉ, tôi cũng nghỉ. Mọi người có quyền dậy thật trưạ Mình tôi ngủ không được, như bị một sức mạnh vô hình xúi dục, tôi vội vàng lẻn trốn ra khỏi nhà. Honda bị khóa chặt, tôi đành đón xe đò chạy ngang xa lộ để về Saigon.

Tôi đứng trước cổng nhà chàng lúc trời Saigon còn mờ hơi sương. Những ngọn đèn vàng còn le lói trên caọ Tại sao đứng đây, tôi không thể hiểụ Tôi dựa cột đèn trông lên tòa nhà hai từng của vợ chồng ngườị Ngôi nhà này theo dư luận bạn bè, của cha mẹ cô Hà cho, chàng tay trắng ngoài thân chàng, chàng chẳng có gì.
Cánh cửa mở ra, tôi hồi hộp núp lại sau thân cột đèn để nhìn lên balcon có dàn hoa vàng. Chàng hiện ra, quần sọc trắng, ngực để trần. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ngực chàng, nên lặng người ngó đăm đăm vùng ngực mênh mông của chàng. Hai đầu vú hơi đậm khi chàng đứng thở, chàng bình thản sống như mọi ngày, trong khi tôi điêu đứng đến đây vì chàng.
Tôi muốn có đôi cánh thiên thần mỏng như phiến mây xanh trên trời, tôi muốn bay lên đó với chàng. Tôi rời chỗ khuất mải mê dựa cột đèn trông lên. Đôi chân dài săn chắc có thật nhiều sợi lông đen quăn quăn. Chàng chợt nhìn thấy tôị Mắt chàng hình như mở lớn ra, hình như chàng tròn môi sững sờ. Chàng lui vào rồi chạy xuống. Tôi vẫn đứng im không nhúc nhích. Chàng nắm tay tôi giá lạnh vì sương sớm.
- Thu, ai cho em đến đâỷ
Tôi rưng rưng nước mắt:
- Sao chiều qua anh không đến?
Chàng lắc đầu:
- Anh sợ em rồi, sao liều thế? Đi đã.
Tôi trì lại:
- Không đi, em thích đứng đây chờ người ta ngủ dậy trông thấy em với anh.
- Đừng điên, chuyện đâu có đó.
Tôi dậm chân:
- Anh có yêu em không?
Chàng gật đầu, tôi gắt:
- Như vậy cứ đứng đây, em không thích anh hèn nhát, em ghét những người đàn ông hèn nhát, anh yêu em cơ mà. Tại sao lại sợ?
Chàng cầm tay tôi lôi đi:
- Anh bảo đị

Tôi dằn dỗi:
- Anh mắng em rồi, anh không yêu em, thôi được, tôi về đây, tôi không làm phiền anh nữa đâụ
Chàng dỗ dành:
- Phải nghe anh, Thu, anh yêu em, nhưng anh không thể..
Tôi tàn nhẫn:
- Cứ nhận là sợ vợ cho rồị
Chàng buồn bã:
- Cũng được, anh có chối đâu, nhưng anh yêu em.
- Tại sao chiều hôm qua anh không đến?
- Anh kẹt quá không đi được.
- Vợ cột chân phải không?
Chàng giận:
- Thu!
Tôi ăn năn cúi mặt, lòng tôi buồn bã lẫn điên cuồng:
- Em xin lỗi anh, vì em lo quá, em sợ có chuyện gì xảy đến cho anh.
Chàng bùi ngùi:
- Giáng Thu, em có thương anh không?
Tôi gật đầu:
- Em yêu anh.
Chàng xiết tay tôi êm đềm:
- Thu, đêm qua anh không ngủ.
- Em cũng không ngủ, em trốn me đi xe đò lên đâỵ
Chàng xót xa:
- Giờ anh đưa em về nhé.
- Đưa em về?
Chàng gật đầu:
- Chiều anh sẽ đến chỗ hôm kia anh đã chờ em.
Tôi lắc đầu:
- Thôi anh ạ.
- Sao thế?
- Me em cấm rồị
Chàng âu lo:
- Me biết rồỉ
- Me biết em đi chơi với anh hôm nọ nhưng me chưa biết anh là thầy của em.
Chàng dặn dò:
- Em phải kín đáo một chút nghe không, nguy lắm.
- Chán ghê, yêu nhau mà lén lút như thế này hoài, chịu hết nổi anh ơị
- Từ từ đã em.

- Từ từ, để khóc khô cả người à?
Chàng vuốt ve:
- Anh yêu em, chưa đủ saỏ
- Chưa đủ, em muốn cột anh lại với em như cô Hà kia, em muốn giữ chặt anh như cô Hà, em muốn..
Chàng thở dài:
- Tình yêu đẹp hơn hôn nhân, em không biết à?
- Em không thích đẹp, em thích có anh suốt đời bên em, suốt ngày suốt đêm và suốt đờị
Chàng chỉ thở dài, tôi nghe lòng chùng xuống vì tiếng thở dài của chàng. Tôi run môi:
- Anh giận em hở anh?
- Không, anh thương em.
Chàng ôm vai tôi dìu xa ngôi nhà đó, chàng vẫy taxi, tôi ngỡ ngàng thấy chàng đứng lại:
- Về nhé.
Tôi tủi thân quay đi không nhìn chàng. Phải, anh trở về đi, về trước khi vợ anh thức giấc kẻo trái đạo vợ chồng, về đón vợ anh tỉnh dậy sau một đêm yên giấc.

Tôi trở về nhà. Ba me vẫn còn ngủ yên, chỉ mình vú biết thôi:
- Trời đất, Thu đi đâu về đó?
- Đi dạo cho khỏe ngườị
- Ờ, Thu tập thể dục ấy hở?
- Đúng đó, Thu tập thể dục cho đỡ phải khóc.
- Ủa tập thể dục cho đỡ phải khóc?
- Ừ, cho quen đị
- Cho quen đị
Tôi cười ngất:
- Vú ơi! Thu thương vú quá.
Vú hỏi:
- Nghe bà nói Thu sắp thành tinh tinh tài tử gì đó hở? Thu đóng tuồng Tàu hay tuồng tả
Tôi chúm môi:
- Minh tinh chứ sao lại tinh tinh, đúng đó, Thu sắp nổi tiếng rồi, Thu sắp qua mặt cô Hà, Thu hách hơn cô Hà cho vú coị Bố Duy bảo thế.
Vú lặp lại:
- Nổi tiếng hở? Rồi như mấy cô đào cải lương ấy hở?
Tôi lắc đầu:
- Không phải đâu, hách hơn chứ.

Tôi nhún chân:
- Thôi Thu đi ngủ lại đây, đừng nói me Thu nghe vú, nghỉ chơi vú liền.
Tôi vào phòng hát như chim, buồn quá hóa vui như sáo đậu Tôi véo von hát một khúc tình ca:
Ngày nào cho tôi biết. Biết yêu em rồị Tôi biết tương tư. Ngày nào biết mong chờ, biết rộn rã buồn vui đợi em dưới mưạ Ôi biết đem tim nầy, vắng như lòng giấy Tình yêu lấp đầy Rồi biết quên câu cười, biết cho đôi giòng lệ rơị Tình yêu đã trở lại Đôi mắt đêm ngày vơi hết đọa đầy Tà áo em phơi bầy, ngón tay em dài, tiếng yêu không lờị Ngày nào lòng tôi đã biết vui biết buồn ôm mối tương tư ...

Ủa vui như chim, hát như chim, sao nước mắt lại thánh thót hai hàng rơi xuống. Tôi cười như mếu, chuồi mình vào chăn cố ngủ cho đỡ buồn đỡ tủị Có ai dở khóc dở cười như tôi bây giờ không? Thôi được, sẽ yêu người khác là xong chuyện. Người ta có vợ rồi, yêu làm gì nữa mà yêụ Rõ thật mình ngụ Từ giờ thấy đàn ông có vợ là mình lủi, mình chạy, mình trốn. Đàn ông có vợ là bỏ, bỏ ngay tức thì. Yêu họ là chết. Chết cả một đờị Ho cho mình của thừa, hôn thừa, chán ngẩn chán ngơ. Với người có vợ, vợ con của họ vẫn là nhất. Khốn khổ cho mi Giáng Thu, khi mi yêu của thừạ Để coi anh chàng có dám mua cho mình một cái áo không? Hay là chỉ yêu mình bằng miệng còn thì ... Để xem anh chàng có dám đem cả tháng lương về cho mình không? Ừ, tiền không có nghĩa gì, tiền là tờ giấy nhưng tiền là thước đo thành công, đo mức sống và đo cả tình yêụ Một bà mẹ không thể nói là yêu con khi bao nhiêu tiền bà bọc lại hết không hở một xu cho con. Một người tình không thể nói là yêu mình khi keo bẩn không cadeau được nửa hộp phấn, nửa hộp kẹo, nửa chiếc nhẫn kim cương làm kỷ niệm cho đờị Tôi nằm nghĩ nhảm. Quí báu chi mà hậm hực, nhà mình giàu muốn gì được nấy vậy mà còn tham lam.

Chết cho tình yêu

Chương 22

Cuốn phim bắt đầu quay tại Đà Lạt. Tiếng hát từ rừng hoang. Câu chuyện tình thơ mộng và bi đát giữa một nhạc sĩ và một cô gái nhỏ bị săn đuổi bởi chiến tranh và những con hổ cái khát tình. Tôi theo bố

Duy lên Đà Lạt để đóng phim. Đóng phim với những tài tử già có trẻ có, với tôi cả một thay đổi lớn lao, nhất là nàng. Tác giả truyện phim. Một người đàn bà thật trẻ con, nếu bố không nói trước sẽ không bao giờ tôi biết nàng có con. Lãm Thuý chừng hai mươi tuổi, màu da trắng ngà và đôi mắt xanh mơ buồn buồn. Lãm Thúy có vẻ sang trọng và ít nói, ăn mặc thật giản dị, mặt mũi để trần không phấn son. Nhan sắc nàng khác biệt thật, nhưng tôi chú ý đến nàng vì một điều thầm kín khác: Bố Duỵ

Bố không còn là bố khi ở trước mặt nàng. Bố hơi lúng túng, trẻ lại thì đúng hơn, khi ngồi bên nàng. Họ nói chuyện với nhau như tri kỷ tri âm. Tôi như bị gạt ra ngoài từ khi lên Đà Lạt, hình bóng người đàn bà trẻ con đó ám ảnh tôi mãi hoài, như đã ám ảnh bố Duy tội Mất bố, lạc lõng tôi quay sang với Đăng, người sẽ đóng chung với tôi trong một cuộc tình.
Lãm Thúy đứng lên với tôi:
- Thu, bố gọi kìa
Bố đang ngồi trầm ngâm với bản phân cảnh viết chung với Lãm Thúy:
- Con chuẩn bị hết chưả con phải diễn xuất như thật nghe, đoạn này con với Đăng đi dạo trong rừng thông, rồi cãi nhau, rồi hờn giận ghen tuông. Con nhớ chưả Đừng quên những người đàn bà đã và đang vươn dài cánh tay để cướp Đăng của con đấy
Bố hạ giọng:
- Trước hết con phải tưởng con yêu Đăng thật đã.
Tôi gật đầu:
- Dạ, con hiểu rồi, con sẽ ...
Tôi định nói sẽ tưởng tượng Đăng là chàng của tội Chỉ cần nhắm mắt lại thôi, xuất thần một giây gọi thầm tên Hoàng để nhớ khu rừng cao su êm đềm bóng mát, để nhớ nụ hôn đầu tiên môi sát môi, mắt chìm trong mắt. Sẽ nghĩ Đăng là chàng. Sẽ yêu chàng khi diễn xuất với Đăng. Nhất định rồi, chỉ còn cách đó, nếu không sẽ thiếu can đảm mà yêu một người con trai khác dù cho người đó cao cả như Vũ Đăng.

Tôi ngồi dựa gốc thông, nhìn Đăng chăm chú nghe bố dặn dò những động tác cần thiết cho vai trò của chàng, để liên tưởng đến Hoàng, để gợi cảm xúc. Lãm Thúy ngồi đó, bó gối dựa gốc thông nhìn vu vơ xuống thung lũng. Sau lưng nàng, đồi cỏ trải dài màu xanh biếc mắt, sau lưng nàng mặt trời đang từ từ nghiêng nắng trên đồi Tóc Lãm

Thúy bay, nụ cười cũng bay và đôi mắt cũng bạ Nhìn nàng ngồi mơ mộng, tôi hiểu vì sao bố lao đao và tôi nghe buồn buồn, thương mẹ Vẫn biết mình vô lý, bởi me đã có ba, bởi me không bao giờ dám ngược giòng đời để một lần nhìn lại người xưạ Chẳng lẽ bắt bố cô đơn suốt đời

Bố đứng lên, phất tay ra hiệu cho mọi ngườị Đoàn quay phim bắt đầu làm việc. Lãm Thúy vẫn đứng cạnh bố. Tôi hơi rung khi Đăng tiến đến gần tôi, khi máy quay phim hướng về mình, những cái máy bây giờ không còn là máy, chúng nhìn ngắm tôi trừng trừng. Tôi đổ mồ hôi dù trời rét căm căm. Tôi hoa mắt nhìn Đăng ra Hoàng, nhìn Hoàng ra Đăng. Chân tay tôi cứng ngắt như bị bó bột. Bố ra lệnh:
- Tắt máy
Tôi run rẩy, rồi tôi ngơ ngác. Bố chạy đến bên tôi, đặt tay trên vai tôi dịu dàng:
- Bình tĩnh, hãy nghĩ đang ở trong rừng với người yêu và quên máy móc, quên mọi người đị
Tôi gật đầu:
- Dạ.
Bố lại dơ tay lên:
- Bắt đầụ

Tôi lại run nữa rồi, miệng tôi cứng lại Tôi nhìn Đăng như bố dặn. Tay Đăng quàng lên vai tôi dìu đi những bước tình. Đăng diễn xuất thật dễ dàng, tôi hơi khép mi mắt bồi hồi, cũng một lần trong khu rừng xanh với anh. Tôi làm lại những gì đã làm và rồi tôi quên hết. Tôi lầm Đăng với Hoàng. Dù sao cảm giác cũng hơi khác biệt. Nhưng chỉ một phút đầu tiên thôi, đôi mắt Đăng cũng cao vời vợi, cũng tình tứ và cũng xót thương. Vòng tay Đăng cũng dịu dàng nâng niu từng bước đi mềm.
- Tắt máy
Bố hài lòng:
- Khá lắm, sống cũng là diễn xuất, con nhớ chưả Nào, tiếp tục.

Lại yêu đương, lại mắt nhìn nhau, tay đan tay Rồi
giận hờn, rồi nước mắt. Tôi khóc dễ dàng vì tôi đã từng ghen, đã từng điêu đứng vì cô Hà. Nhưng đến khi Đăng báo tin Đăng đã có giấy gọi, Đăng sẽ bỏ tất cả để vào lính thì ghen hờn vu vơ cũng thoắt bay đị Chỉ còn lại ủ ê và cam chịụ Người ta có thể ghen với đàn bà, có thể cầm dao chém phăng tình địch, có trăm phương ngàn kế đối

đầu với tình địch, nhưng người ta không thể ghen với tổ quốc, với quê hương. Mất chàng không điều kiện, mất không than van, mất không bồi thường.

Đăng an ủi: đi lính chưa phải là chấm dứt nhưng là bắt đầu Tôi phải cúi mặt xuống đi nghiêng người gần ngã vào Đăng, bởi tôi là đàn bà. Để diễn xuất đoạn này, tôi lại nghĩ đến Hoàng khi chàng vào lính, biết đâu chàng không đi lính?

Một buổi sáng để thu được hai cảnh, không ngờ đóng phim cũng nhoài người thế nàỵ Quay đi quay lại cả chục lần mới vừa ý bố.

Buổi trưa trở về khách sạn, tôi chỉ kịp ăn vội chén cơm rồi lăn ra ngủ. Nhớ thương gì cũng đành xếp lại hết. Bố vẫn ngồi bàn bạc với Lãm Thúỵ Buổi chiều lại bắt đầu, lại diễn xuất, lại phải tưởng tượng Vũ Đăng là người tình. Rồi có một lúc tôi kinh ngạc với chính tôi, khi Đăng dìu tôi đi trên đồi cỏ êm, những lời tình ngọt ở khóe môi, những ánh nhìn say đắm. Tôi cảm thấy hình như tôi cũng yêu Đăng, một giây một phút nào đó tôi đã bị Đăng cuốn hút, một giây một phút nào đó tôi thật sự là người tình nhỏ, nhất là khi Đăng ôm đàn bất ngờ sáng tác một đoạn tình ca, vừa đàn vừa hát cho tôi nghe, vừa nhìn tôi đắm đuối Tôi vốn mê nhạc, lại diễn xuất cảnh người ta hát cho mình nghe khúc ca trữ tình ấỵ Tôi ngã đầu trên vai Đăng thật, tôi ... tay trong tóc Đăng thật, và tôi nhìn Đăng trìu mến như đã nhìn Hoàng, người tình giờ đã thành kỷ niệm xa bay

Lãm Thúy, bố và ê kíp "Tiếng hát từ rừng hoang" chạy lại hết lời khen tôi:
- Giỏi lắm, diễn xuất như vậy là nhất.
Lãm Thúy vui ra mặt:
- Con của đạo diễn có khác, thiên tài rồi Thu ơị
Tôi cảm động không nói được, chỉ biết nhìn Đăng rồi nói khẽ với bố:
- Nhờ anh Đăng, anh Đăng mới là thiên tàị
Bố gật gù:
- Đăng thì khỏi phải nói, thiên tài từ lâu rồi, phải không Đăng?

Buổi chiều chỉ quay được cảnh đó, cảnh người nhạc sĩ trẻ sắp xa người tình, hát cho nàng nghe nỗi buồn làm người phải xa ngườị Tôi hết sợ sệt rồi, tôi cảm thấy thích thú dù mệt nhoài ngườị Đăng là một nghệ sĩ đúng nghĩạ Anh bay theo cung đàn của anh, anh chìm trong

vai trò của anh, đến nỗi tôi có cảm tưởng tôi đang được anh yêu thật. Không phải là diễn xuất nữa mà là buồn khi sắp xa nhau, là dặn dò, là vỗ về ấp ủ.

Tôi và Đăng đi đến đâu máy quay phim, chuyên viên thu hình, đạo diễn chạy theo tới đó. Tóc Đăng rũ xuống trong chiều lộng gió, hai đứa đứng ôm nhau trên đồi khi nắng buổi chiều từng giòng lung linh nhuộm vàng bãi cỏ. Đăng vuốt tóc cho tôi, đôi mắt đắm đuối, nụ cười xót xạ Tôi phải mơ ước sao cho buổi chiều đừng bao giờ tắt, cho tôi đời đời đứng trên đồi cỏ này với Đăng. Đăng bảo ước như thế khác chi mơ cho hai đứa thành người đá mãi hoài đứng ôm nhau trên đồi Tôi gật đầu: thành tượng đá mà sống gần nhau vẫn hơn làm người mà phải xa nhaụ

Đoàn quay phim sửa soạn trở về, Lãm Thúy và bố hoan hỉ đến gần tôị Lãm Thúy cười:
- Nhìn Thu diễn xuất nhiều lúc tôi tưởng Thu là tôi, tuyệt, được nhìn một người sống như mình mơ ước, như mình viết ngay trước mắt mình, nhân vật mà tôi nâng niu nhất hiện thân trước mắt tôị Cám ơn Thu và Đăng nhé.
Bố cười sau khói thuốc, tôi tinh nghịch hỏi Thuý:
- Còn Đăng, Đăng hiện thân cho ai hở chị?
Lãm Thúy mơ màng:
- Một người đã xạ
Bố xoa tay:
- Không ngờ con đóng được, bố chỉ sợ con lúng túng rồi mất tự nhiên thôị

Đăng trầm giọng, Đăng có giọng nói thật tuyệt vời, giọng nói vừa ấm vừa buồn, thân mật ngay trong cách xạ
- Tôi muốn đưa Thu đi dạo một vòng được không, thưa đạo diễn?
Bố vui vẻ:
- Được chứ, để ngày mai Thu diễn xuất tự nhiên hơn phải không Đăng?

Đăng mỉm cười nhìn tôi, đoàn quay phim trở về. Còn tôi, tôi theo Đăng trèo lên con dốc nhỏ xanh êm cỏ mềm. Cỏ may hồng lao xao hai bên lối đị Người đàn ông này quá nhiều nam tính, quá nhiều nghị lực. Tôi nhỏ nhoi khi đi bên chàng, khi chàng trầm ngâm thả đều từng bước. Đôi mắt xa xôi, nụ cười hờ hững, khuôn mặt xương

xương loáng thoáng những sợi râu ấy lẳng lặng như mặt hồ là đà sương khói dưới kia
- Thu đang nghĩ gì đó?
- Dạ không, Thu có nghĩ gì đâụ
Đăng cười nhẹ nhẹ:
- Hôm nay Thu ngoan hơn hôm qua rồị
Tôi cúi đầu, hình như sau vài lần vờ làm người yêu của nhau, tôi dần dần hết xa lạ với Đăng.
- Tôi không thích đóng phim, cũng không nghĩ mình sẽ đóng phim bao giờ, tôi ghét cái gì giả tạo, gặp ba Thu, bị nhân cách ông thu hút, tôi nhận lời, và bây giờ bị Thu thu hút nên tôi sống thật vai trò của tôị Thu có hiểu tôi muốn nói gì không?
Tôi hơi run:
- Dạ Thu cũng thế, Thu quên mình đang đóng kịch, lúc anh hát cho Thu nghe, Thu cảm động ghê.
Đăng gật đầu:
- Nhìn mắt Thu tôi cũng đủ xúc động để làm tròn vai trò, Thu có tia nhìn thật lạ, Thu biết không?
Tôi im lặng đưa mắt nhìn buổi chiều lãng đãng vây quanh đồi cỏ thoai thoải dáng hiền, mặt hồ êm đềm đựng ráng chiều hắt hiụ Câu hỏi của Đăng khó trả lời như định nghĩa buổi chiệụ Tôi đành lơ đãng, tôi đành di chân trên cỏ xanh mướt mịn như nhung.
- Thu ít nói quá, nhưng tôi thích những người con gái nói ít. Càng nói ít càng bí mật nên càng thu hút.
Tôi lắc đầu:
- Anh lầm rồi, ở nhà Thu nói như chim.
- Đúng, ở nhà như chim thì nhất rồi, dưới một mái nhà thì phải như chim hót trong ..., im lìm trong nhà không hạ
- Anh nói sao nghe cũng hay hết, hèn gì anh ...
- Hèn gì saỏ
- Anh nổi tiếng.
- Thu sẽ nổi tiếng hơn anh.
- Thu làm gì nổi tiếng?
- Thu đóng phim được, lại xinh đẹp, không nổi tiếng sao được.
- Ngày mai sẽ quay cảnh gì anh nhỉ?
- Ngày mai Thu được nghỉ dài dài, mình anh mệt thôị
- Ờ, phải đoạn anh đi lính không?
- Đúng, anh đi lính ra trường rồi vào mặt trận, rồi lửa cháy, rồi thành phố đổ nát, con đường không còn là con đường, con đường bị cắt bị cày Quê hương không còn là quê hương, đi trên ruộng hoang anh

tưởng nơi này không còn là quê hương mình. Anh đội lá rừng trên đầu, anh mang nặng trên vai, lăm lăm khí giới trong tay với đồng đội anh.
Tôi băn khoăn:
- Ở Đà Lạt này làm sao quay cảnh chiến tranh đó được anh?
Đăng cười buồn hiu:
- Xa thành phố vài chục cây số có chiến tranh, có rừng rậm rồi, bộ Thu tưởng chiến tranh xa đây lắm saỏ Khắp nơi và luôn luôn.
- Rồi anh bị thương phải không?
- Ừ, anh bị thương, bị mất liên lạc trong rừng, một mình anh với khu rừng, anh bị mù hai mắt vì vết thương làm độc, anh sống trong rừng rậm, thế cô, hèn mọn hơn thú rừng. Cô độc tột cùng, anh vứt khẩu súng đi, anh giữ cây đàn em tặng cho anh thuở còn yêu nhaụ Anh không biết ngày đêm là gì nữa, chỉ còn là bóng tối, tay anh căng ra trong đêm rừng sâu thẳm, và anh đi, đi mãi, bởi anh không thể chết gục trong rừng.
Tôi thở dài:
- Em đọc kỹ cốt truyện rồi, sau đó anh vừa đi vừa hát những bài ca quê hương, những đoạn tình ca thê thiết phải không? Khi anh về được con đường anh vẫn chưa biết là con đường. Người ta đưa anh về thành phố làm thương binh phải không? Anh đi khắp nơi để hát, đàn và tìm người yêụ
- Ừ, tìm em, nhưng tác giả không cho tìm thấy, buồn nhỉ?
Đăng tiếp:
- Rất có thể gặp nhau nhưng vì anh không nhìn thấy, nên em trốn anh mà đị
Tôi lắc đầu hờn dỗi:
- Thu không bằng lòng anh nói thế đâụ
Đăng trìu mến:
- Anh xin lỗi Thu vậỵ
- Hứ, làm người ta buồn rồi xin lỗi là xong à?
- Thế làm sao bây giờ?

Tôi lúng túng trốn đôi mắt Đăng. Tự nhiên tôi lại nhớ Hoàng, người yêu và khu rừng râm mát bóng cây cao, người yêu và nụ hôn ngọt lịm tình đầụ Giận Hoàng vì vợ hờ hững, tôi cố quên, tôi cố coi chàng như cố nhân. Buổi sáng đến tìm, chàng vội vã đẩy tôi lên taxi một mình để trở về với vợ. Buổi chiều chẳng đến như đã hẹn. Tôi theo đoàn quay phim lên Đà Lạt không một lần hẹn hò nhau nữạ Tôi mong quên được chàng, nhưng sao bây giờ đi bên Đăng, đôi mắt chàng lại

đằm thắm hiện ra như trách móc giận hờn.

Đăng trầm ngâm:
- Thu hay nghĩ gì đâu đâu không à? Nhớ ai phải không?
Tôi gật đầu, Đăng hỏi:
- Người ấy ở Saigon?
Tôi lại gật đầu:
- Nhưng tình yêu ấy đã trở thành kỷ niệm mất rồị
- Tại saỏ
Tôi không trả lời mà tôi hỏi Đăng:
- Anh yêu bao giờ chưả
Đăng gật đầu:
- Có một lần, sau đó mới viết nhạc được chứ.
- Người ấy đâu rồỉ
- Xa nhau từ khi anh còn trẻ.
- Anh buồn không?
- Tại sao không?
Đăng cười, tôi cũng cười, nụ cười hai đứa nhạt buồn như trời sang thụ
- Thu
- Dạ
- Đà Lạt vừa buồn vừa dễ thương phải không Thủ Hay là mình giả vờ yêu nhau cho đỡ buồn đi Thủ
Tôi ngơ ngác:
- Anh nói saỏ
- Đời là một vở kịch.
- Anh vừa nói anh ghét cái gì giả tạo đó thôỉ
- Nhưng anh có giả tạo đâủ
- Sao anh bảo tụi mình vờ yêu nhaủ
- Đó chỉ là một cách nói, một cách tỏ tình, riêng anh, không bao giờ anh giả vờ cả.
- Nghĩa là ...
Đăng đột ngột đứng lại, đặt tay trên vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi:
- Anh yêu Thụ
Tôi bàng hoàng, tôi nhún người trốn hai tay Đăng:
- Anh, đừng làm Thu sợ.
- Anh sẽ làm Thu quên người ấỵ
Tôi kể:
- Anh ấy có vợ rồị
Đăng gật gù:

- Anh cũng đoán như thế.
Tôi ngạc nhiên:
- Sao anh biết.
- Anh có tài linh cảm.
- Anh định bỏ nghề đi làm thầy bói
- Biết đâu đó, khi nhạc anh viết không ai nghe, anh đi làm thày bói
Viết nhạc để người ta xúc cảm cũng thú, nhưng nếu không được thì làm thầy bói cho người ta sợ.
Tôi cười:
- Anh nói chuyện vui ghê.
- Nhìn em cười vui hơn.
Tôi nhắc:
- Muộn rồi đó anh, mình về là vừa anh nhỉ?
Đăng đăm đăm nhìn tôi:
- Em đẹp.
Tôi lắc đầu:
- Chắc tại anh ...
- Ờ, tại anh yêu em, em đẹp thật Thu à, má em hồng thật hồng.
Tôi thẹn thùng nhìn lơ đãng lên cao, mặt trời sà thấp, mây từng cụm vật vờ nổi trôị
- Ước gì anh có em làm vợ nhỉ?
Tôi hơi ngạc nhiên:
- Chắc gì đẹp nữạ
- Anh không cần đẹp, anh muốn cột chặt em vào đời anh như chồng cột vợ.

Tôi bối rối thật sự, người đàn ông này tự tin quá, muốn gì là nói thẳng băng băng. Chưa gì nói yêu nhau, chưa gì đòi cột chặt. Hoàng trái lại ít nói, ít tỏ bày, biết rằng yêu nhau và chỉ thế thôi, ít khi chàng khen tôi đẹp, ít khi chàng nói chữ yêụ Đăng mạnh bạo hơn, cuồng nhiệt hơn nên tôi nghe sợ sợ. Tôi lại nhắc:
- Muộn quá rồi, sợ ba Thu chờ quá.
Đăng nhăn mặt:
- Đòi về hoàị
Tôi im lặng, chưa gì anh chàng la mình rồi, điệu này cứ lấy nhau chắc là mắng cả ngày thôị
- Anh mắng Thu hở?
Đăng dịu dàng:
- Anh xin lỗi Thu nhé, thôi mình về, tại em dễ thương quá, nên anh ...

Tôi theo Đăng về khách sạn, bố đứng với Lãm Thúy ở sân cỏ trước tòa nhà.
- Sao con, đi dạo đồi vui không?
Tôi nũng nịu:
- Anh Đăng làm con mỏi chân ghê bố à.
Lãm Thúy chậm rãi:
- Thì bắt đền nhau cho hết mỏi
Tôi tung tăng:
- Con đói bụng quá bố, ở đây sao mau đói bụng thế bố nhỉ?
Bố vui vẻ:
- Con sẽ lên cân vùn vụt cho coi
Đăng cúi đầu:
- Xin phép đạo diễn.
Tôi im lặng nhìn theo dáng Đăng nghiêng từng bước trên tam cấp, nói như nói một mình.
- Người đâu lạ lùng thế không biết.
Bố cười khẽ:
- Lạ nhiều không con?
Tôi ngơ ngác rồi e lệ cười:
- Bố kỳ.

Mặc bố với Lãm Thúy, tôi trở về phòng nhìn mình trong gương. Đăng khen tôi dễ thương nên bây giờ tôi phải soi gương và cười với gương, nên bây giờ tôi nghe lâng lâng trong lòng. Không, tụi mình chỉ giả vờ yêu nhau cho vui thôi, tôi có người yêu rồi và Đăng cũng vậy Tình yêu chỉ là một trang sức cho đời nhaụ Yêu vờ vài ngày, vài tuần ở thành phố đẹp như thiên thai này, sau đó hết, sau đó thôị Rồi sẽ nhìn nhau như người lạ khi cuốn phim quay xong, khi vai trò chấm dứt. Khỏe ru là thứ tình yêu này, không nhớ, không thương và không day dứt nhaụ

Đời thiếu gì người yêu hờ hững, yêu giai đoạn như thế. Ừ nhỉ, sao bây giờ mình mới nghĩ ra nhỉ? Cần gì phải thề hẹn, phải đeo nhau suốt đờị Một ngày một giờ chưa đủ saỏ Nhưng mà tôi đang yêu aỉ Yêu Đăng qua kỷ niệm đầu với Hoàng, hay yêu kỷ niệm của Hoàng qua giọng nói trầm ấm dịu dàng của Đăng?

Tôi cột cao tóc, rồi bước vào phòng tắm để từng giòng nước ấm phả đầy xác thân. Tắm nước nóng để hâm tình lạnh, để nồng nàn mà đóng kịch với Đăng. Hơi nước nghi ngút tỏa đầy căn phòng kín, mù

mịt vây quanh tôi đủ cho tôi nhìn xuống mình trắng hồng trong khói ấm. Tôi ngửa mặt lên cho nước từng tia phun trắng trên đôi ngực. Nghịch với nước nóng thay cho người tình, đùa với dòng nước nhỏ để tưởng tượng, để mong ước vu vơ. Chán rồi tôi lăn vào bồn tắm, nằm lim dim hai mắt để tự vỗ về, chàng leo dây đập nát khung kính mà vào đây bây giờ nhỉ? Chàng sẽ đến như một tướng cướp, sẽ tàn bạo, sẽ dữ dằn ... hay chàng dịu dàng như vị hoàng tử trong ước mơ tuổi nhỏ? Thế nào chàng cũng hôn tôi, nụ cười rạng rỡ và bờ mắt chìm đắm trong ngất ngây. Tôi nhìn tôi dưới nước, bập bềnh nổi trôi từng sợi tơ mềm, óng ả từng phân thịt da, mình đẹp hay xấu nhỉ? Họa may chỉ có chàng mới trả lời cho tôi được.

Qua hơi khói nóng và ấm, nụ cười diễu cợt của chàng trong lớp học, trên bảng đen, chơi vơi hiện rạ Tôi đỏ bừng người lội ra khỏi bồn tắm nước, thôi đừng vỗ về, đừng vuốt ve, bởi tôi sợ rồi cảm giác trong cơn mơ tưởng, mình thật hư hỏng, mười bảy tuổi đầu sao tôi đã biết nghĩ vu vơ, sao đã tơ tưởng chuyện xấu hổ này. Tôi xấu, da thịt xấu, tất cả đều xấu khi mình nghĩ xấu. Hình như đó là điểm cuối cùng của tình yêu, hình như nơi đó là nơi mê đắm nhất? Vợ chồng Hoàng - hai đứa bé - gối chăn - ân ái. Không, anh không bao giờ yêu em đâu. Đó không phải là chuyện xấu, không thể xấu, bởi không có cái gì xấu trên đời này được. Chuyện vợ chồng không thể xấu. Anh vẫn yêu vợ của anh hơn mọi sự ở đời này. Bởi anh đã đưa nàng đến cùng đích của tình yêu, tình yêu khi đó mới thực sự là tình yêu, là tan trong nhau, là ngợp chìm trong nhau, là một trong nhau.

Tôi quàng khăn chạy ra ngoài, bên kia là phòng ba, bên này Lãm Thúy, và một bên là Đăng. Bốn phòng chung một lối đi trải thảm đỏ buông màn rượu chát hồng. Tôi chảy nước mắt chạy lao về phòng. Đăng mở tung cửa đi ra, chàng đứng phắt lại sững sờ, tôi cũng khựng người cúi mặt không nhìn. Đăng thừ người, hai mắt sâu thăm thẳm càng sâu thêm, gương mặt bí ẩn càng bí ẩn. Im lặng ngỡ ngàng. Tôi hớ hênh trần thân sau lớp khăn tắm hồng, tóc bết trên đầu, từng giọt nước còn long lanh bám trên hai cánh tay, trên hai vai trần. Đăng vẫn đứng im nhìn tôi, cái nhìn lạ chưa từng thấy trên đôi mắt chàng. Đăng cố mỉm cười, giọng trầm xuống:
- Thu không sợ lạnh sao tắm giờ này?
Tôi lắp bắp:
- Xin lỗi anh.

Tôi đưa tay ra sau vặn nhẹ quả nắm đồng lùi vào phòng. Đăng thấy phía trước thôi đủ chết mình rồi, quay lưng để thấy phía sau, để chàng nhìn tự do xấu hổ đến ngần nào Vào phòng tôi mới tự giận thầm mình, vô ý đến nỗi không mang đồ thay trong phòng tắm. Me biết chuyện này chắc chửi bằng thích. Bữa cơm tối tôi không dám nhìn Đăng nữạ Có một chút gì gượng gạo lẫn thẹn thùng. Vẫn biết rằng bất quá như mặc bikini là cùng, choàng khăn từ ngực đến hết mông còn kín đáo chán, nhưng sao tôi vẫn chưa dám nhìn ngay hai mắt Đăng như hôm đầu tiên.

Đăng bình thản hơn, thỉnh thoảng kín đáo nhìn thầm, tôi bắt gặp tia nhìn tinh nghịch của chàng phớt trên tóc tội Chỉ có bố và Lãm Thúy hôm nay hạnh phúc nhất, hai người dạo trên đồi cỏ trước khách sạn hàng giờ. Bố hơi đứng tuổi và phong trần nhưng bên Lãm Thúy, vẻ đẹp nghệ sĩ, tóc buông dài, hai mắt long lanh, trông vẫn xứng đôi chán. Họ nói về cuốn phim và những dự tính tương lai, họ bàn về sinh hoạt văn nghệ bây giờ. Lãm Thúy mơ ước một thứ nghệ thuật vẫn là nghệ thuật nhưng không xa rời khép kín trong một cái tháp ngà. Bố tự tin hơn, lạc quan hơn, bố nhất định tin bố phải thành công, tuy bố rào đón trước, có thể về khía cạnh tài chánh cuốn phim sẽ thất bại
Chợt Lãm Thúy ngưng lại:
- Lạ chưả Hôm nay sao hai người không nói gì với nhau hết vậỷ
Tôi bối rối quay đi, Đăng cười:
- Nói nhiều quá, ngoài đời có, trong phim có, giờ phải vận nội công để ngày mai tung chưởng lực chứ.
Bố cười xòa:
- Nhường cho tôi hay saỏ
Đăng gật gù:
- Đạo diễn có khác.
Bố cười:
- Thôi giờ ăn cho tôi nghỉ với chứ, gọi là đạo diễn hoài chết con người ta còn gì nhạc sĩ.
Bố nhìn tôi:
- Thu sao thế, mệt hả?
Tôi ngập ngừng:
- Dạ không, điều con lo ăn đã.
Đăng đỡ lời:
- Chắc Thu đang nghĩ đến cuốn phim đấỵ
Lãm Thúy ranh mãnh:

- Tuổi này rắc rối lắm, có thể là đói bụng mà cũng có thể đau tim.
Tôi tủm tỉm:
- Sao chị rành thế?
- Chuyện, người ta qua cầu rồi mà cô, hồi chị bằng em ấy nhé, chị bỏ ăn để ngồi chép thơ là thường lắm, có khi ngồi im lặng suốt một buổi, có khi nói cười tíu tít như chim.
Tôi nheo mắt:
- Năm nay chị bao nhiêu tuổi mà nói ngày xưa làm như xa xôi lắm.
Lãm Thúy thản nhiên:
- Hai mươi bảy tuổi
Tôi ngạc nhiên:
- Thật hở, em cứ tưởng chị chừng hai mươi, hai mốt thôi chứ.
Lãm Thúy cười khanh khách:
- Thích nhỉ, gớm, bố nào con nấy, tán thế này tôi đến bỏ nhà đi theo thôị
Tôi nhìn bố:
- Theo em ấy hở? Theo ai, phải nói rõ ra cho bố em mừng với chứ?
Lãm Thúy lắc đầu:
- Thôi xin thua hai cha con cô.
Đăng vui vẻ:
- Thôi mình rút lui Thu, để chị Lãm Thúy quyết định theo ai, Thu đi phố không?
Tôi do dự:
- Thu hơi mệt anh ạ, để khi khác anh nhé.
Đăng đứng lên:
- Tùy Thu, anh đi uống cà phê một mình vậy
Tôi chớp mắt:
- Anh đi một mình lạnh chết.
- Anh quen lạnh rồị
- Ở đây người ta không đi chơi một mình.
- Tại Thu chê anh.
Tôi nhí nhảnh:
- Thôi đi ông, ông đừng buộc tội oan người ta chứ.
Đăng không nài nỉ. Đăng bỏ đi liền. Anh chàng này khinh người không chịu được, năn nỉ thêm vài câu cũng tiếc, chả lẽ tôi lại chạy theo gọi Đăng chờ mình.
Tôi lên lầu nhìn theo dáng Đăng nghiêng bên bờ hồ, chiếc măng tô màu thời gian ôm ấp Đăng từng bước buồn tênh dưới hàng cây hiu hắt lạnh. Sương mù lãng đãng, đèn đường đã lên, buổi chiều còn lại mơ hồ quyến luyến trên các ngọn cây Bên kia mặt hồ rừng xanh và

đồi xanh. Tôi kéo cao cố áo cho đỡ lạnh, tì sát má vào mặt kính, nhìn hơi thở mình làm mờ một vùng kính ...c, tôi khe khẽ thở dài khi thấy một cặp tình nhân ôm nhau từng bước dưới chân đồi, ấm êm vô cùng khi người ta đưa lên đây để yêu đương.
Bây giờ thì tôi hiểu tại sao người ta nói con gái Đà Lạt đa tình, bây thì tôi hiểu, đã bước đến xứ này phải có cho được một người yêụ Trời lạnh, quanh năm hiu hắt, quanh năm sương mù. Hơi thở đàn ông thì ấm, ngực đàn ông cũng mênh mông, bàn tay họ cũng biết nồng nàn. Đàn ông là cái lò sưởi thông minh nhất, linh động nhất, đàn ông là cái chăn lạ lùng kỳ diệu nhất. Nếu một ngày thôi, nơi này không có đàn ông? Cả nước không có đàn ông?
Rối loạn hơn mọi rối loạn, kinh khủng hơn tận thế, hơn chiến tranh, nếu đàn bà không có đàn ông. Tôi mỉm cười quay vàọ Nhớ chàng rồi, sao nhớ hoài thế nàỷ Đêm nay anh làm gì? Một mình hay với vợ, với con?
Tôi leo lên giường kéo chăn lên tận cổ, nằm mở tròn hai mắt. Thèm viết cho chàng một lá thư, một chữ nhớ gởi về cho anh cũng được, nhưng vẫn ngại cô Hà đọc thư trước, vẫn ngại vợ anh.
Này đừng điên, người ta có yêu mi đâu mà mi mê cuồng nhớ thương hở Giáng Thủ Đăng kia, tài hoa và nổi tiếng. Đăng với cây đàn ôm trên tay, ngửa mặt hát tình ca, cúi mặt hát tình ngườị Nốt nhạc đưa em lên cao từng bước từng bước vào đờị Nốt nhạc đưa ta lên với nhau, đưa ta gần đến nhaụ Ngón tay bấm trên giây đàn, đôi mắt bay theo cung đàn và chìm trong mắt em. Tiếng hát mênh mông, tiếng hát mặn nồng.
Sao bỏ anh một mình
Giữa Saigon nắng cháy
Sao bỏ anh một mình
Giữa Đà Lạt mù sương
Đường Tự Do xanh lá
Sao anh thấy bụi mù
Đường Duy Tân bóng mát
Sao anh thấy môi khô
Saigon ơi, sao bỗng thấy lẻ loi
Trời mùa xuân sao lá biếc rụng rời
Trả lại cho em đó
Chuyện tình như trong mơ ...
Chiều nào em đưa đón
Và nụ cười đôi môi hôn ...
Tôi hát nhỏ tình khúc của Đăng trên chăn gối thơm nồng. Ngày mai

phải hỏi lại Đăng sao viết về Saigon khi thật sự tình yêu đến ở nơi đây, thành phố cao vời hiu hắt.
Ngày mai phải nhất quyết quên Hoàng, quên hết những gì đã có để tính chuyện tương lai, tuổi trẻ một thời, tình yêu một thời, không thể đợi mong lâu hơn một tháng, không thể hy sinh lâu hơn một ngày
Buổi sáng khi mặt trời vừa hừng lên bên kia chân đồi chiếu vàng một vùng cây Tôi xuống sau cùng, mọi người đã chuẩn bị vào rừng quay ngoại cảnh thứ hai Mọi người đang bận bịu với những dụng cụ máy móc lỉnh kỉnh. Hôm nay tôi tự do vì tôi không phải diễn xuất, tôi có quyền nghỉ ở nhà, nhưng tôi thích đi chơi rừng, khu rừng nhiều lan của một Nhất Linh hào khí nhưng lầm thời
Tôi đội cái mũ trắng rộng vành, Đăng nói đi trong rừng có lạc anh dễ tìm. Đăng thẳng thắn khoe:
- Mọi người nhìn kìa, nữ minh tinh đội mũ coi như một nàng tiên, đóng cảnh chiến tranh làm sao được nữa
Tôi leo lên xe, Đăng ghé tai:
- Con bé xinh tệ đấy nhé, mà đi rừng mặc "pát" trắng dơ hết cho coị
Tôi tròn môi:
- Áo xanh phải mặc quần trắng chứ mặc đỏ à?
Đăng gật:
- Biết rồi, trắng xanh đẹp lắm chứ, nhưng ai giặt chọ
Tôi mở lớn hai mắt, tôi vươn cao ngực, tôi dướn cao hai chân khi đến rừng. Căn cứ quân đội đóng ngay bên cạnh khu rừng thưạ Cả một vùng trùng trùng điệp điệp chìm trong biển sương hun hút. Thung lũng xanh rì, rừng cây âm ụ Con đường đi giữa hai vùng tương phản.
Nắng nhảy múa trên các ngọn cây ướt ướt đẫm sương đêm, thứ nắng trong vắt và chói vàng, rừng mơ màng vươn mình thức dậy khi bầy chim nghe động vỗ cánh bay rạ Tôi chạy như lao xuống thung lũng, ngửa mặt mà cười với bố còn trên dốc caọ Mặc đoàn quay phim sửa soạn máy móc, tôi tung tăng trong rừng nhìn bụi hoa này, tiếc gốc cây kịa
Đăng bận lo cho đoạn phim tới, đứng lại với bố, tôi một mình chơi loanh quanh, mũ tôi gắn đầy hoa dại, nắng mỗi lúc một vàng, soi thủng khu rừng êm mát bóng cây caọ Bầu trời ban mai nhìn qua vòm lá xanh trở thành huyền hoặc mờ mờ quyến luyến, như cõi nào nghìn trùng xa cách trên thiên thaị
Tôi lại ước thầm, nếu có Hoàng nơi đây bên tôi, rừng sẽ đẹp hơn sẽ thơ hơn. Tôi sẽ đi mãi với Hoàng trong khu rừng này, không bao giờ trở lại cõi người ta nữạ Đến một nơi nào không còn có ai, làm nên

một cái nhà, cái nhà giữa rừng sâu, rồi con tôi sẽ chạy chơi quanh nhà, lớn lên không biết thế nào là chiến tranh, là chết chóc.
Hình như tôi đỏ mặt, hình như tôi xao xuyến. Tôi leo lên một nhánh cây bắt đầu ngậm kẹo mà nghĩ liên miên chuyện tình yêu Khi tôi trở lại, Đăng bắt đầu xuất thần cho vai trò của chàng, râu chàng dài rồi, vẻ thư sinh ngày nào của khung trời đại học biến mất. Đôi mắt chàng đã dại đi, gương mặt đã được hóa trang thành khắc khổ gian truân. Chàng dơ hai tay ra phía trước, đi từng bước phẫn nộ lẫn cam chịu, đắng cay lẫn bùi ngùi, vẫn biết chàng đang đóng kịch, vậy mà lòng tôi vẫn nhói đau thương xót.
Tôi im lìm nhìn Đăng khi tiếng hát cất lên, buồn thất chí sa cơ, khi tiếng hát chìm trong rừng miệt mài câm nín. Gian nan vây quanh, tương lai mù mịt, nhưng gương mặt Đăng vẫn chan chứa hy vọng, từng bước đi vẫn còn tiếp nối dù trong gian nan khốn khổ.
Bố có vẻ hài lòng ra mặt, bố im lặng nhìn Đăng độc diễn đoạn khó khăn nhất của Đăng. Máy quay phim vẫn rè rè di chuyển cái mắt đen ngòm của nó. Đăng diễn xuất như thật, chàng không nhìn thấy tôi nữa, chàng mất ánh sáng, nhưng không mất tin yêu
Khi Đăng được lệnh dừng lại để nghỉ, tôi ngồi bên Lãm Thúy nhìn hai mắt chàng giờ sáng như hai vì sao mà phục thầm. Tôi hỏi bố:
- Cảnh chiến tranh sao không thấy quay hở bố?
Bố cười:
- Sẽ quay sau vì phải nhờ quân đội yểm trợ.
- Kỳ ghê há, hồi trước con cứ tưởng phải quay theo cốt truyện chứ, quay đoạn sau trước được hở bố?
Bố giải thích:
- Thường thường người ta quay ngoại cảnh trước, rồi ráp phim theo thứ tự cốt truyện.
- Nội cảnh là sao bố?
- Cảnh trong nhà, trong bệnh viện, trường học, phòng ngủ gọi là nội cảnh.
Đăng tủm tỉm:
- Bộ định học nghề đạo diễn hở cô bé?
Tôi chúm môi:
- Hỏi cho biết, ai thèm học bố nhỉ, cực thí mồ đị
Lãm Thúy nhìn tôi:
- Thu thấy đóng phim có thú vị không? Định theo nghề luôn chứ?
Tôi ngập ngừng:
- Thú vị thì có, nhưng Thu thấy mệt quá, đóng đi đóng lại cả chục lần được có một cảnh. Hồi Thu chưa biết phim trường là gì, coi ciné luôn

Thu cứ tưởng nó dễ dàng như mình ngồi dưới coi một mạch xong, hết.
Lãm Thúy kể:
- Viết văn cũng vậy đó, một tác phẩm mình thai nghén có khi mấy năm trời, viết liên tục hàng năm mới xong, thiên hạ bỏ ra vài trăm bạc mua về họ chê đắt vì đọc có một hai giờ hết truyện.
Tôi gật gù:
- Ừ nhỉ, làm mấy cái nghề có chữ sĩ đằng sau coi bộ chua quá.
Lãm Thúy cười ròn:
- Chua chứ sao không, có nghề nào ngọt hoàn toàn đâủ
Tôi tò mò:
- Thế sao chị không bỏ viết lấy chồng đi
Lãm Thúy nhìn bố thật nhanh:
- Tôi có thể bỏ hết nhưng không thể bỏ viết, không được viết chắc tôi buồn chết mất, mà cô tưởng lấy chồng là một nghề an nhàn à?
Tôi nheo mắt:
- Lấy chồng cũng là một nghề của đàn bà chứ?
- Tôi có nói không đâu, nhưng mà nó chua nhất trong mọi nghề đó, dù nó cũng ngọt nhất trong mọi nghề.
Đăng dơ tay lên trời:
- Trời ơi, mấy bà nói lấy chồng là một cái nghề, thì đàn ông chúng tôi là thứ gì đâỷ Dụng cụ hở?
Lãm Thúy cười khúc khích với tôi:
- Một dụng cụ tối cần được không nhạc sĩ?
Bố điềm đạm:
- Đau nhỉ, họ nói tôi với anh là dụng cụ.
Đăng nhún vai:
- Chẳng hề gì, vì thứ tôi với đạo diễn có ai dám dùng đâụ
Lãm Thúy tinh quái:
- Chắc không đó? Nhỡ có người dùng thì tính saỏ
Đăng rủ tôi:
- Chơi rừng không Thủ Để Lãm Thúy với cái nghiệp ngọt ngào của chị ấỵ
Tôi hiểu ý Đăng nên đi theo Đăng lảng xa hai người, men theo lối mòn đi mãi vào khu rừng ... lộng gió nổị Đăng ôm theo cây đàn, ngồi xuống một gốc cây, tiếng đàn cất lên rồi tiếng hát ấm như hơi thở của Đăng bay lên trong khu rừng trầm mặc, tan trên ngọn cỏ lá cây. Gió làm tóc Đăng rũ xuống, râu dài cho cuốn phim vẫn còn nguyên trên cằm Đăng ngạo nghễ.
Tôi ngồi dưới một gốc cây khác nhìn Đăng mà nghĩ đến chuyện thần

thoại có nàng tiên đọa đầy yêu người trần thuở hồng hoang man dã. Tình yêu như sấm xét, như tia chớp quấn quít họ vào nhau và giết họ trong nhaụ Hình ảnh Hoàng le lói trong một góc trí nhớ, tôi lắc đầu xua đi, đời không dài bao nhiêu, trời cho gì nhận nấy, đừng bỏ mồi bắt bóng vu vơ.
Đăng hát và đàn, lời ca êm ru như hơi thở, hai kẻ yêu nhaụ Tiếng đàn nồng nàn quấn quít như vòng tay cặp tình nhân ôm xiết lấy nhau mãi mãi không rờị Đời không xiềng xích nào bền chặt lạ lùng hơn tình yêu, nó cột hai người lại với nhau và một ngày nào đó cơn yêu bốc cháy, tiếng sét nào của trời đốt tan xiềng xích rã rời như tro than. Họ rời bỏ nhau quay đi hai phương trờị
Tôi nghe Đăng hát tình ca ngọt, cảm xúc ùa lên vây phủ tôị Tôi có cảm tưởng đã yêu Đăng từ thuở nào rất xa, và như trong cơn mơ, tôi từ từ tiếng đến gần Đăng, đứng trước mặt Đăng, tôi cười như tiên đang cười, tay tôi dơ ra cho Đăng nắm lấỵ Cảnh im lặng hùng vĩ của núi rừng đã làm tôi khao khát tình yêu hơn mọi ngày. Gió núi hắt hiu lạnh, rừng xanh chan chứa tình. Đăng đứng lên, theo tôi tiến mãi vào rừng thưạ Vừa đi vừa đàn, từng âm thanh trôi nổi trên ánh mắt Đăng dịu dàng và thắm thiết.
Đăng nhìn sâu vào mắt tôi:
- Chiều hôm qua Thu choàng khăn tắm đẹp quá Thu ơị
Tôi ngượng chín người:
- Thu ....
Đăng âu yếm:
- Em xấu hổ hở Thủ
Tôi gật đầu nói lảng:
- Hồi nãy trong anh diễn xuất Thu muốn khóc quá.
Đăng cười nhẹ:
- Bây giờ em khóc đi, anh sẽ dỗ em nín.
Đăng vẫn không tha tôi:
- Lần đầu tiên trong đời anh được nhìn một cô bé vừa tắm xong, anh có cảm tưởng định mệnh đang ra tay cột anh lại với em.
Tôi chớp mắt:
- Đừng anh, Thu sợ.
- Sao lại sợ? Em sợ tình yêu à?
Tôi gật đầu:
- Thu sợ lắm, yêu khổ lắm anh ơi!
Đăng gật đầu:
- Anh cũng sợ, nhưng bây giờ nó vẫn đến, càng sợ tình yêu càng thích gõ cửạ

Đăng say đắm:
- Vừa tắm xong em đẹp như trái cà chua chín mọng, em sạch như bãi cát không một vết chân ngườị Anh yêu bãi cát trinh nguyên bất chấp trước đó có vết chân ai, một cơn nước dâng lên đã xóa nhòa tất cả rồị
Tôi xúc động run trong tay Đăng:
- Anh đàn nữa đi anh.
- Nói với em cũng là một bản đàn, lúc nãy không nói, nên nhìn em mà hát nghêu ngaọ
Tôi ấp úng:
- NếuThu nói Thu đã yêu một người rồỉ
Đăng lắc đầu:
- Anh không cần biết, anh yêu Thu bây giờ, và anh chỉ biết anh yêu Thu thế thôị Đã nói em là một bãi cát, trước đó có thể đầy rác đầy vết chân người, nhưng khi anh gặp, cơn nước dâng đã xóa đi tất cả. Còn lại cho anh một bãi cát mênh mông không vết tích.
Đăng thở bên tôi, người tôi như đang bay, hồn tôi lại chìm xuống. Tình yêu muôn vạn màu sắc, muôn vạn phía sầụ Tôi đã từng yêu Hoàng đắm đuối, vậy mà bây giờ lòng tôi vẫn run rẩy như yêu lần đầụ
Đăng đứng lên, cây đàn rơi xuống đất, tôi nhìn thấy mắt Đăng thật gần, thấy môi Đăng thật xạ Sao thế nhỉ, mắt gần mà môi xạ Đăng không hôn tôi, chàng chỉ nhìn tôi và từ đó tôi cảm thấy mình đã được hôn, đôi mắt biết vuốt ve khắp cùng thân tôi, tôi hiểu Đăng hơn lúc nào hết, khi chàng dang xa tôi, nhìn dáng tôi nổi trên đất rừng đầy xác lá vàng khô.
Đăng kể:
- Anh quí em, được yêu em là nỗi sung sướng khôn cùng, hãy đứng xa cho anh yêu em, cho anh còn lại một tình yêu cuối cùng nàỵ Đến gần nhau tình yêu sẽ hãi sợ biến mất, nếu tình yêu một lần nữa biến đi, anh sợ anh sẽ không sống được một đời đúng nghĩạ
Tôi gật đầu mà nghe xót xa, Đăng tha thiết đứng dựa gốc cây nhìn tôi gốc cây bên này, có ai yêu lạ hơn Đăng nữa không?
- Anh không có gì để cho em, anh chỉ có tình yêu cuối đời này, anh lăn lộn trong đời, anh già trước tuổi, đến bây giờ mới gặp được em, và được em yêụ Đã một lần tình yêu bốc cháy, đốt hết mơ ước của anh, từ đó anh sợ, bây giờ vẫn sợ và vẫn yêụ
Tôi từ bên gốc cây bên này, cứ gì phải ôm lấy nhau, cứ gì phải xiết chặt lấy nhau mới là tình yêụ Tôi nhìn Đăng, thấy trời đất xa mờ tít tắp, Đăng lại ôm đàn mà hát tình ca, chàng giao hẹn:

- Im lặng cho anh viết nhạc nghe, anh vừa có một ý lạ lắm, im lặng nghe, em tự do trước mặt anh, miễn đừng đi xa để anh không nhìn thấy em.
Tôi quay lưng mà đi từng bước, mối tình này kỳ lạ, người yêu này không hôn môi tôi, không ôm lưng tôi, nhưng tôi yêu, tôi có yêu, dù mới đêm hôm qua tôi còn gọi tên Hoàng. Chắc chắn trên đời này không còn người con gái nào hư hỏng lãng mạn và đa tình hơn tôỉ Một ngày một đêm thôi, yêu cả hai người đàn ông một lần.
Tôi cúi đầu nghe hơi ăn năn, sao mình tham lam và tồi tệ đến thế này, tim mình như không có đáy, bao nhiêu tình yêu nhét cũng vừa, bao nhiêu đàn ông yêu cũng kham. Ăn năn những vẫn không chừa, tôi nghe Đăng hát, tiếng hát mạnh và ấm, ngọt ngào mà đắng cay, sung sướng trong bùi ngùị
Chân tôi đạp trên lá khô nghe thương Lưu Trọng Lư và giòng thơ đẹp mùa thu:
" Em nghe chăng mùa thu - lá thu kêu xào xạc - Con nai vàng ngơ ngác - đạp trên lá vàng khô ...
Tiếng lá khô rơi thật âm thầm, tiếng hát Đăng nghe thật xa xôi, tình yêu giờ cũng xa xăm như gió núi bạt ngàn, thổi bay bụi trờị Tình yêu giờ cũng âm thầm trong cơn mê sayị Tôi đi quanh chỗ Đăng ngồi, tôi không thể rời xa tiếng hát chứa chan tình tự, ngọt nồng mê say đó nữạ Rừng lặng lẽ vào cơn nắng trưa, mặt trời lên cao, khu rừng vẫn mát, những loài hoa không tên và những bụi cây lạ xôn xao tắm nắng.
Tôi đi trên xác lá vàng nâu, nghe tiếng lá khô mi mi nhau từng cặp trong cuộc tình cuối, cảm giác mềm nhũn bỗng chạy khắp người tôi, tôi hét lên khi nhìn thấy con rắn lớn cuộn tròn dưới lớp lá khô nghển cao cổ lên vì chân tôi dẫm phảị
Tôi hét lên lanh lảnh, lăn xuống đất quằn quại vì đaụ Người tôi vã mồ hôi như tắm, hàng triệu triệu sợi tơ mềm khắp người tôi đứng thẳng lên chào cơn sợ hãi cùng tột.
Chưa bao giờ tôi sợ như hôm nay, rắn, một con rắn to, tôi đã đạp lên thân thể ướt nhầy trơn trượt đó. Tôi ngất đi, mơ hồ tiếng chân Đăng vội vã, mơ hồ Đăng bồng xốc tôi lên. Mắt tôi nổi sao sáng, tôi nhăn nhó nghiến chặt hai hàm răng, khi Đăng xé áo cột chân cho tôị
Trong cơn mê tỉnh, tôi vẫn tìm được cảm giác lâng lâng khi Đăng bồng tôi đi trong rừng, trở lại chỗ đòan quay phim. Trong cơn đau đớn, máu như cứng chặt, tôi vẫn hé mắt nhìn thấy Đăng cúi xuống thương yêụ
Lúc tôi tỉnh lại, tôi đang nằm trên giường của mình với Đăng ngồi một

bên, Đăng nói như reo:
- Thu, em tỉnh rồi hả, còn đau không?
Tôi nhoẻn môi cười:
- Đỡ rồi anh ạ, Thu sợ quá, chưa bao giờ sợ bằng, khủng khiếp, chính Thu dẫm chân lên nó.
Tôi rùng mình:
- Ở trong phòng này rắn có thể vào được không anh? Giờ thấy nó chắc Thu chết.
Đăng dỗ dành:
- Trên lầu cao làm sao rắn bò vào được, hơn nữa anh canh cho Thu rồi mà, may quá không phải rắn độc, chắc Thu ngất đi vì sợ.
Tôi gật đầu:
- Thấy rắn là Thu đủ ngất đi rồi, đừng nói chi chính Thu dẫm lên nó nữạ Trời ơi vừa nghe một cảm giác trơn mềm Thu thấy nó nghển cao cổ cắn Thụ Chao, nghĩ lại Thu vẫn còn sợ nè. Anh có sợ rắn không?
Đăng lắc đầu:
- Anh sợ đàn bà hơn rắn.
Đăng mỉm cười:
- Lúc nghe em hét anh hoảng, lúc đó anh nghĩ giá nó cắn anh phải hơn không.
Tôi hơi xúc động:
- Rồi anh bồng em về đây phải không?
Đăng gật đầu:
- Được một quãng xa đến xe thôị
Tôi e lệ quay đi, tránh tia nhìn ấm hơn lửa của Đăng, Đăng dịu dàng hỏi:
- Em khỏe chưả
Tôi chớp mắt gật gật, Đăng đứng lên:
- Quà đầy phòng em này, thấy không?
Tôi đưa mắt nhìn quanh, hoa tươi, trái cây và sách báọ
- Mọi người đều tốt với Thu, chỉ riêng Thu là hư thôị
- Với anh Thu ngoan nhất nước.
- Anh lại ngạo Thu rồi nhé.
Tôi ngồi dậy:
- Thu đi chơi được chưa anh?
- Thu cảm thấy saỏ Còn đau không chứ?
Tôi nhoẻn cười:
- Hết rồi, nhưng ở đây có rắn không đã chứ?
Đăng cười tủm tỉm:

- Có chứ, một con rắn thật dễ thương.
Tôi khựng người:
- Đâu, đâu anh?
Đăng chỉ tôi:
- Giáng Thu đó.
Tôi dẫy nẩy:
- Thôi chả thèm chơi với anh nữa đâu, bảo người ta là rắn bao giờ không?
Đăng nheo mắt:
- Em không đọc kinh thánh hở?
Tôi nguây nguẩy:
- Không nghe anh nói nữa đâu, bảo người ta là rắn.
Đăng ngồi xuống bên tôi, nắm lấy tay tôi và dỗ dành:
- Một con rắn dễ thương cơ mà.
- Dễ thương cũng không chịu
- Thì thôi, anh xin lỗi ...
- Không cho anh xin lỗi đâu
- Cho anh đền vậy
Tôi dang xa Đăng:
- Khôn lắm, ghét anh rồi
Đăng bỏ ra ngoài:
- Sửa soạn đi, chút anh dẫn đi chơi
Tôi nhoài người nhìn theo Đăng nhìu mày nghĩ ngợi Tôi không hiểu gì cả. Đăng có yêu tôi thật không? Hay chàng thử trước cho quen? Và tôi, tôi có yêu Đăng không nhỉ? Đóng kịch yêu nhau vì nhu cầu của cuốn phim riết rồi tôi với Đăng thành tình nhân của nhau ư? Rồi mai kia nếu thành tài tử thật, cứ mỗi cuốn phim tôi lại có một mối tình, mỗi cuốn phim lại một lần yêu Vậy chắc tôi chết, yêu một lần thấy đã lao đao, yêu chục lần chắc bằng cây tăm vì buồn phiền.

Chương 23

Đăng đã thấy tôi sau khi tắm, Đăng lại bồng tôi trong rừng. Định mệnh ra tay thật như Đăng nói sao Có điều mấy hôm nay, từ hôm bố dắt bầu đoàn thê tử lên Đà lạt quay phim, tôi thấy hết ghét Đăng rồi, anh chàng hình như hết khinh khỉnh nhìn tôi dù chàng vẫn còn là

người lạ, quen nhau rồi cảm giác người khách lạ vẫn còn trong tôị Bên cạnh Đăng hình bóng Hoàng vẫn còn, lòng ghen đã làm tê tim tôi, băng giá hồn tôi, tình yêu như loài thú ngủ yên dưới lớp tuyết trắng miền Bắc cực, nhưng ngủ yên chưa phải là đã hết. Tôi vẫn không quên được chàng nửa giây, và tôi vẫn cười cười nói nói với Đăng. Đàn ông là giống đa tình, bằng môi mắt họ, bằng giọng nói họ, tôi hết còn là tôi, tôi cũng chẳng hiểu nỗi tôi nữạ

Sức hút từ từ tỏa rộng, rồi cuốn chặt đời một đứa con gái như tôị Hoàng với dáng dấp quí phái gương mặt đầy chất nghệ sĩ đã chinh phục được tôi ngay từ đầụ Nhưng Đăng, Đăng không có vẻ nghệ sĩ nữa, Đăng là nghệ sĩ thật và tôi một lần nữa lại bị cuốn đị Thật hay kịch tôi cũng không biết nữạ
Tình yêu vừa gần gũi vừa xa cách, ngồi bên nhau cảm được tình yêu, nhưng vẫn không trọn vẹn của nhau, vẫn thấy xao xuyến mơ hồ một thoáng nào đó tình yêu sẽ bay đị

Từ trên bao lơn tòa nhà cao nhìn xuống là đồi cỏ thật xanh. Sườn đồi thoai thoải cho bố và Lãm Thúy lững thững đi bên nhaụ Dưới kia mặt hồ buổi chiều hiu hắt. Hoa quì nở vàng dưới thung lũng xanh. Lãm Thúy mặc áo xanh, màu xanh của biển giữa vùng cỏ non. Bố vẫn màu xám phong trần, tóc bố loáng thoáng nắng chiều, vai bố nghiêng từng bước đi bên người đàn bà trẻ con đó.
Tôi nghĩ đến me, ngôi nhà thân yêu và tiếng dương cầm thánh thót tan bay trong mỗi chiều, mười ngón tay gầy lướt trên hàng phím lạnh. Giờ này không biết me có nhớ đến bố Duy không? Người đã cho me một đứa con là tôi, rồi người lại ra đi biệt tăm hàng chục năm dàị Bây giờ hình như Lãm Thúy đã thay thế hình ảnh me trong tim óc bố, người đàn bà có nụ cười như sao vỡ, có đôi mắt thật đa tình, với những cái nhìn trầm lặng bâng khuâng.

Hình như đến Đà lạt người ta phải yêu nhau, đất của tình yêu với cảnh hồ chan chứa quanh năm, như tình ái triệu triệu năm lênh láng say sưạ
Tôi chậm rãi xuống lầu, đứng giữa luống cúc vàng mà nhìn thiên hạ đi với nhau, lòng tôi sao lâng lâng không ổn. Một bông cúc trắng được cài lên tóc tôi, tình nhớ đã xa, tình gần đã lạnh. Hoàng giờ đang với vợ với con, Đăng thì gần đó mà xa cách đó. Tiếng Đăng gọi vang trên lầu, tôi mỉm cười đuổi theo bố và Lãm Thúy, tình của hai người đẹp quá muốn bực tức tôi cũng không bực nổị

Bố quay lại kêu lên:
- Ủa con, hết mệt rồi sao nhảy như sáo vậỷ
Lãm Thúy cười:
- Rắn hiền mà anh, cô bé ngất đi vì sợ thôi, sao, mai dám đi chơi rừng nữa không?
Tôi nhí nhảnh:
- Để tính, điều em có chuyện cần nói với bố một chút, được không chị? Bố đi với con một vòng được chứ?
Bố nhìn Lãm Thúy cười nhẹ:
- Được chứ, xin lỗi Thúy nhé.
Lãm Thúy nghiêng người:
- Tôi xuống phố, chúc vui vẻ.
Bố đi bên tôi:
- Chuyện gì đó con?
Tôi nheomắt:
- Từ hôm lên đây bố chưa dành cho con một ngày
Bố cười:
- Con lầm, bố muốn để con tự nhiên sống đúng với tuổi con.
Tôi không buông tha:
- Bố còn nhớ me con không bố? Còn không bố?
Bố ngừng lại mồi thuốc vào píp chậm rãi nói:
- Me con hả? Không bao giờ quên, nhưng me đã có cuộc đời của me rồi Đó là định mệnh của bố. Lãm Thúy cũng có một cuộc đời riêng. Bây giờ và mãi mãi bỗ vẫn cô đơn kia mà.
Bố ngừng lại đăm đăm nhìn tôi:
- Còn con, vui không?
Tôi gật đầu:
- Vui buồn lẫn lộn.
- Dĩ nhiên rồi, phải có vui mới có buồn chứ, Đăng sao
Tôi lắc đầu, tôi không muốn phơi bày dù là với bố:
- Xin tha con vụ này, con cũng chẳng hiểu gì về anh ấy
Bố gật gù:
- Vậy sao con điều tra bố?
- Con điều tra bao giờ đâủ
Bố cười xòa:
- Tự nhiên có một đứa con như Thu, bố tưởng chừng như thượng đế cho bố một món quà quí giá nhất, khi bố ra đi, bố không hy vọng sẽ có một đứa con, ừ, không ngờ mà có ... dù sao cũng phải cám ơn ba con, phải không Thủ
Tôi cảm động:

- Mới đầu con cũng ngỡ ngàng ghê bố, con cứ gọi bố bằng chú hoài, sau ai dạy con chữ bố ấy nhỉ?
Bố cười:
- Bố cũng không nhớ nữa, chiều đó ba con tìm bố và nói cho bố biết sự thật.
Tôi tò mò:
- Bố thấy ba con saỏ Buồn hay vui hở bố?
- Con người đó thầm lặng lắm, buồn vui ít tỏ bày nhưng cao thượng, rất cao thượng, bố chỉ biết điều đó thôị
- Con thương cả ba ngườị
- Có nhiều đứa bé có hai cha như con chứ, nhưng khác con là nó không biết.
Tôi ngạc nhiên:
- Con tưởng chỉ mình con là kỳ cục thế này thôi chứ.
- Đời chẳng có gì kỳ cục cả, cái gì cũng có thể xảy ra hết.
Bố bước đều bên tôi, nước da vẫn đỏ hồng, đôi mắt vẫn sáng và nụ cười vẫn rực rỡ trên nét môi kiêu hãnh:
- Lãm Thúy là một người đàn bà chung thủy, chồng nàng chết đã hai năm rồi, nàng vất vả nuôi con lớn lên với hai bàn tay yếu đuối của nàng.
- Hả, chồng chị Thúy chết rồi, con lại cứ tưởng họ xa nhau, sao mà chết hở bố?
- Chết trận.
- Ờ, hèn gì chị ấy viết Tiếng hát từ rừng hoang thật cảm động.
- Nàng không phải là thợ văn, nàng viết và sống trong tác phẩm của nàng.
Tôi ranh mãnh:
- Bố khen chị Thúy nhiều quá.
- Bố tâm sự với con thì đúng hơn! Bố coi con như một cô bạn nhỏ.
Tôi băn khoăn:
- Con muốn hỏi bố một điều, bố trả lời cho con được không bố?
Bố bình thản:
- Được chứ, được con hỏi, bố vui là khác, sao hỏi đi, chuyện tình yêu chẳng hạn.
Tôi ngập ngừng:
- Bố có mấy mối tình? Người ta có thể yêu lần thứ hai thứ ba được không bố? Hay chỉ có lần đầu mới là tình yêu thực sự thôi, con nghe tụi bạn con nó nói tình yêu thực nhất là tình yêu đầu, những lần kế tiếp chỉ là dư vị của tình yêu, là đền bù hay là an ủị
Bố trầm ngâm:

- Bố biết có ngày con sẽ hỏi bố câu này Tình yêu là cái gì thật khó định nghĩa con ạ. Không thể đem bất cứ quy luật nào gán cho tình yêu Có nhiều người suốt đời họ chỉ yêu một người, có những người yêu hai ba lần, có khi hơn nữa Tình yêu là gì thầm kín và bí mật nhất nên phải quay lại hỏi chính mình. Có nhiều người họ trải qua năm bẩy đời vợ nhưng rất có thể họ không biết tình yêu là gì.
- Bố nói sao mà con chẳng hiểu gì cả?
- Làm sao con hiểu được, chính bố hơn bốn chục tuổi đời bố còn chưa hiểu nổi nó nữa là con.
- Nhưng bố, bố yêu mấy người?
Bố nhìn tôi:
- Một người, mẹ con.
- ... ...
- Những mối tình khác không phải là tình yêu
- Còn Lãm Thúy
- Vì nàng cùng tên với me con, con quên mẹ tên Thúy
- Con nhớ nhưng con không ngờ người lớn cũng lãng mạn đến thế.
Bố cười buồn:
- Bộ người lớn hết lãng mạn sao Còn hơn trẻ con nữa con ơi
Tôi thẫn thờ:
- Như vậy là người ta chỉ yêu một lần.
- Không phải, yêu nhiều người qua hình bóng một người
Tôi chợt hiểu:
- Ờ, nghĩa là yêu nhiều người, nhưng qua kỷ niệm hay dáng dấp một người
Bố lặng lẽ gật đầu:
- Nhưng chỉ một mình bố thôi đấy nhé.
Tôi dò hỏi:
- Còn ba con, ổng yêu ai hở bố?
- Yêu mẹ con chứ yêu ai nữa, ngay lúc còn trẻ bố và ba con cùng yêu mẹ.
- Nhưng cuối cùng thì ba con được.
- Tình yêu không có được thua, kẻ được có thể là người thua và trái lại
Tôi thấy Đăng từ xa:
- Đăng chờ con bố ạ, chắc anh chàng giận rồi
Bố cười khẽ:
- Con cố tình thử thách Đăng phải không?
Tôi cười:
- Con thử thách con thì đúng hơn, thôi con đi nghe bố.

Bố dơ tay:
- Vui vẻ nhé.
Tôi ngoái cổ lại cười vang:
- Con giống bố cái tình lãng mạn rồi đó, tại bố đấy nghẹ

Đăng tiến đến trách nhẹ:
- Bắt anh chờ gãy cổ, bực mình.
Tôi dịu dàng:
- Thu xin lỗi, tại Thu có chuyện cần hỏi bố.
- Sao không nói anh trước để anh đi một mình.
- Trời đất, mới chờ có chút xíu mà la dữ chưả
Đăng nhún vai:
- Chưa ai dám hành hạ anh như em.
Tôi nheo mắt.
- Bây giờ anh hành hạ em cho huề đi, người ta mới đau dậy mà mắng hoài
Tôi sịu mặt quay đi, Đăng cười:
- Lại đến phiên anh dỗ hở? Cứ dỗ dành nhau cũng hết giờ rồi
Tôi nghịch cành hoa hái từ lúc nào cũng không nhớ, Đăng đắm đuối:
- Em đẹp.
- Không có chứ nào dài hơn saỏ
- Em đẹp.
- Gàn nhất đời là anh.
- Đẹp nhất đời là em.
Tôi cười khúc khích:
- Cứ đứng đây hoảỉ
- Đứng một đời cũng được nữạ
Chàng nhìn ra xa:
- Từ hôm nay Đà Lạt với anh là thánh địa, bao giờ mình xa nhau anh sẽ lên đây một mình để viết nhạc cho em và để đời
Tôi chớp mắt buồn:
- Sao lại nghĩ chuyện xa nhau anh?
- Có gần thì phải có xa chứ em.
Đăng ngắt một bông cúc trắng dưới chân rồi cài lên tai tôi cười nhẹ:
- Để em hiền như hoa cúc.
Tôi hơi rùng mình, sự va chạm mơ hồ ở vành tai đủ cho tôi nóng bừng khắp người, đủ cho tôi chới với nhìn Đăng lặng lẽ yêu thương. Hình như Đăng cũng xúc động, tôi thấy đôi mắt Đăng chìm xuống và hai môi chàng run run không nóị Một lúc sau chàng hỏi khẽ:
- Đi uống cà phê với anh nhé.

Tôi gật đầu:
- Em mặc thế này được chưả Thay áo khác nhé.
Đăng lùi lại ngắm tôi:
- Đẹp lắm rồi, em vào lấy cái măng tô khoác thêm kẻo lạnh.

Tôi nhún chân cười với Đăng rồi nhảy lên từng bậc thang như con se sẻ. Mở tủ lấy áo tôi không quên cười với mình trước gương, hình bóng Hoàng vẫn còn, dù là nhạt mờ, tay tôi đặt trên hai môi nhớ, môi chàng mềm nhớ mắt chàng say tôi chớp mắt ăn năn. Mình yêu nhiều quá, mình đa tình quá, mình hư hỏng nhất đời này, một ngày không có người yêu mình khổ sở một ngàỵ Mới hôn Hoàng đó giờ đã cười long lanh với Đăng. Mình cúi mặt xuống trốn đôi mắt mình, nhưng không thể cúi mặt trốn đôi mắt chàng. Cô Hà, hai chữ đó thôi đủ cho hình bóng Hoàng vỡ tan trong tim, đủ cho Đăng chói ngời sáng láng. Mình chung thủy là ngu, bởi giữa thành phố mù sương này mình có ngồi bó gối nhớ Hoàng, chàng cũng bận bịu yêu vợ thương con, chàng cũng không một giây nào rỗi rảnh để nghĩ đến mình? Phải yêu Đăng, không yêu cũng cố mà yêu, đằng nào cũng là tình yêụ

Toi khoác áo măng tô vào, hai tay để trong túi buồn bã nhìn mình trong gương. Mình lớn mất rồi, yêu một lần đã lớn, yêu hai người thì già. Tôi đi chậm chậm xuống với Đăng, Đăng chờ tôi dưới thềm nhà đầy hoa cúc trắng. Chàng ngửa mặt lên cười:
- Sao không nhảy như sáo nữa em? Sợ ngã hở?
Tôi gật đầu:
- Sợ ngã lắm, đời em ngã một lần rồị
Đăng vô tình:
- Em ngã cầu thang à?
Tôi xuống bên Đăng:
- Không phải ngã cầu thang mà ngã ...
Đăng gật gù:
- À, ai ngờ con bé biết nói văn chương, ngã đau mới thú, được người yêu ngắt tay cũng thú như được hôn, bé không biết à?
Tôi đi từng bước trên con dốc đá lăn với Đăng:
- Lạnh ghê anh nhỉ?
- Để thấy yêu nhau hơn.
Tôi nhìn xuống mặt hồ, hoa tím đã xẫm, sương mù đã giăng, những hàng cây đứng thật im lặng trầm ngâm thương nhớ. Thành phố thì êm như phiến mây, không khí dịu dàng và mặt nước đã thành biển sương. Bên kia cánh hồ, những tòa nhà lặng lẳng khép cửa, để lại

những ngọn đèn vàng hiu hắt mong chờ.
Đăng âm thầm hút thuốc, đốm lửa thật mong manh, làm gương mặt Đăng chìm đắm hơn, ngây ngất hơn:
- Ngày xưa anh không hạnh phúc như bây giờ.
Câu nói của Đăng tối nghĩa, nhưng tôi vẫn hiểu, tôi thở dài:
- Em cũng vậy, người ta không yêu em, nên em phải tự tạo cho mình nỗi cảm xúc.
Đăng nhìn tôi đăm đăm:
- Bây giờ em yêu aỉ
Tôi bối rối:
- Đừng bắt em trả lời câu đó, em đi chơi với anh thế này, trời thì lạnh, nhưng mình vẫn ấm, anh hiểu em rồi chứ?
Đăng gật:
- Em khôn khéo lắm.
Chàng đi sát vào tôi, giữ tay tôi chung trong một túi áo lạnh, rồi mơ ước:
- Ước gì đêm nay dài thật dài để hai đứa mình cứ đi suốt đêm thế này Thu nhỉ?
Tôi cười mỉm:
- Hai đứa sẽ biến thành đá, người ta sẽ khênh về Saigon để triển lãm, rồi người ta dùng mình để uống champagnẹ
Đăng bật cười:
- Anh với em cùng tan trong một ly rượu cướị
Tôi nhăn mũi:
- Rượu cưới của ai mới được chứ?
- Của hai đứa mình.
- Mình thành đá còn đâu nữa mà cưới nhaụ
Đăng ờ ờ:
- Ừ nhỉ, anh quên đi mất, làm sao em?
- Chẳng làm sao hết, mình vào tiệm cà phê nghe nhạc để được làm ngườị
Đăng xiết tay tôi trong túi áo tôi:
- Em dễ thương ghê.
Tôi nghiêm mặt:
- Xuống phố rồi, lấy tay ra đi, người ta cười chết.
- Ai có thì giờ cười mình, người ta lo ủ cho nhau đủ mệt rồị
- Đà Lạt lạ ghê anh nhỉ, lạnh cứ như bên Tâỵ
- Đẹp hơn bên Tây nhiềụ
- Anh biết Paris chưả
- Rồi, anh qua đó một năm, đẹp thật, nhưng anh vẫn thấy nhớ nhà,

còn ở đây anh chẳng nhớ gì nữa hết, tại vì em biết sao không?
Tôi mím môi vờ không hiểu:
- Không, làm sao em biết được.
Đăng trìu mến:
- Vì có em, có em là có tất cả, là quên tất cả.
Tôi hỏi khẽ:
- Không nhớ người yêu của anh nữả
Đăng nhướng mày:
- Em là người yêu của anh, còn ai nữa mà nhớ.
Tôi lắc đầu:
- Không phải đâu, người làm anh trở thành nhạc sĩ kia mà, có người đó mới có nhạc sĩ Vũ Đăng, còn em, không có em anh vẫn là Vũ Đăng như thường.
- Người ta là dĩ vãng, anh đang sống cho em chứ, mình dại gì ôm ấp dĩ vãng.
Tôi mím môi:
- Anh nói tụi mình giả vờ yêu nhau cơ mà, vì đằng nào tụi mình cũng giả vờ trong phim.
Đăng gắt nhẹ:
- Nói hoài, đã bảo đó là một cách tán.
- Một cách tán, như vậy anh đâu có yêu em thật? Yêu thật người ta đâu có tán.
- Anh ghét đàn bà lý luận, nhìn mắt anh đi, nhìn thẳng mắt anh xem anh yêu em thật hay không?
Tôi không dám nhìn:
- Kỳ quá, anh kỳ quá.
Đăng cười:
- Thấy chưa, không dám nhìn nhé, như vậy là em chưa yêu anh.
Tôi phụng phịu:
- Ai biểu anh nói anh tán em chỉ
- Đàn ông phải tán người yêu chứ, yêu cũng phải tán gãy lưỡi ạ.
- Thật không?
- Anh chưa biết nói dối bao giờ.
Tôi băn khoăn:
- Còn đàn bà có phải. tán người yêu không?
Đăng gật đầu:
- Có chứ. Trời sinh ra cái lưỡi để ca tụng người yêu mà cưng, em phải nói ra anh mới biết em yêu anh được chứ.
Tôi thở dài:
- Em chỉ biết nhìn thôi, em nghĩ nhìn nhau cũng đủ rồị

Đăng lại cười:
- Em còn ngây thơ lắm, phải yêu bằng mọi giác quan nhé, thị giác này, xúc giác này, khứu giác, thính giác và lưỡi nữa
Tôi đỏ mặt:
- Thôi, anh này nói chuyện kỳ quá à.
Đăng đẩy lưng tôi bước vào tiệm cà phê, chàng chọn một góc khuất mờ tối dưới ngọn đèn được che bớt ánh sáng bằng giỏ trẹ Nhạc tình vây quanh, khói thuốc mờ bay và những mái đầu chụm vào nhau thầm thì.
Tôi ngồi xuống một chiếc ghế mây có nệm đỏ, Đăng hỏi khẽ:
- Em uống gì? Đừng uống cà phê, không quen mất ngủ đó.
Tôi nũng nịu:
- Anh bảo đi suốt đêm cơ mà?
Đăng chỉ mũi tôi:
- Hư nhé, ai dám đưa em đi suốt đêm, tôi có phải là thánh đâu cô.
Chàng gọi bồi cho tôi ly cà phê sữa:
- Sữa cà phê nhé, tí tí cà phê thôi nghẹ
Đăng cười sau khói thuốc:
- Em nghĩ gì đó?
- Đâu có, em nghe nhạc mà anh.
- Có mà, anh thấy mắt em đi vắng.
- Nhạc của anh kìa
Đăng chớp mắt:
- Anh chờ em nói câu đó.
Tôi dịu dàng:
- Em thích anh viết nhạc tình.
- Anh viết những gì làm anh xúc động, tình yêu, phận người và nước mắt.
Tôi lặng lẽ nhìn từng giọt cà phê đen rơi xuống, Đăng ngã lưng trên thành ghế. Không ai biết người phả hơi sống cho những cung nhạc tình đắm đuối ngất ngây đó đang ngồi bên tôị Đăng cũng thích như thế, để được nhìn người ta trầm mình trong âm thanh của chàng, để được nhìn từng cặp ngả đầu vào nhau nghe nhạc tình yêu của chàng. Những bức tranh trên tường như sống lại theo từng lời tình lâng lâng, quyện bay theo khói thuốc.
Hết một bản nhạc của Đăng, tôi mỉm cười nhìn Đăng:
- Thu là người sung sướng nhất.
- Tại saỏ
- Vì Thu vừa được nghe nhạc vừa được nhìn tác giả.
Đăng nhìn ly cà phê:

- Em thích anh viết cho em không?
Tôi gật đầu:
- Thích chứ, anh thích là nhạc sĩ hay tài tử?
- Anh thích viết nhạc, viết cho mình nghe, cho em nghe như đêm nay và người ngoài không hề biết mình là ai, làm tài tử nếu em nổi tiếng, em sẽ mất hết tự dọ Viết văn chẳng hạn, xuống phố thấy người ta mua tác phẩm của mình, mình đứng ngay trước mặt họ vẫn không biết, thú hơn chứ. Mình ăn bò khô Pasteur như họ, mình la cà như họ và nghe họ nói về mình.
Tôi nao nức:
- Thích nhỉ, ở nhạc anh nữa kìa
- Sao em phân biệt tài thế.
- Nghe nhạc của anh em biết liền.
Tôi đặt tay trên môi:
- Im cho em nghe nhạc anh nhé.

Tôi khoanh hai tay ôm lấy ngực mình, lưng tôi dựa thẳng ra sau để cho hai mắt thảnh thơi nhìn như không nhìn. Những bức tranh trên tường, những ngọn đèn mờ và những khuôn mặt yêu nhau chìm trong mắt nhaụ Nhạc tình làm không khí trong phòng ấm lại, làm quán cà phê thành chốn nào thiên thai rất xạ Tôi lơ đãng nhìn quanh, một phiến lưng quen quen, một vùng gáy gần gũi, ngồi trong góc tối chỉ một mình. Người đàn ông ngồi đó một mình trong căn phòng này, ai ai cũng đi có đôi, trong thành phố này ai cũng đến với một người tình.
Tôi hơi nhỏm người, mắt nhìn đăm đăm. Chẳng lẽ chàng lên đây một mình? Hai tay tôi vò lấy nhau, những ngón chân cũng buồn trong đôi giầy da mềm. Tôi không thể lầm được, dù ở đây chàng mặc áo lạnh, dù ở đây chàng đã quay lưng, tôi đã quay lưng. Nhưng phiến lưng thân yêu đó tôi không thể lầm lẫn với bất cứ phiến lưng nàọ Chàng cúi đầu chống hai tay lên cằm, nhìn cà phê rơi chậm từng giọt thật buồn.
Tôi đứng lên, quên cả Đăng ngồi bên cạnh, từ từ bước tới bên Hoàng. Chàng ngửa mặt lên chớp mắt nhìn tôi rồi cúi xuống. Tôi tê môi, cứng lưỡi nên chẳng nói được một lời, nên chẳng một tiếng chào nhaụ Tôi đứng ngay trước mặt chàng và yên lặng. Chàng buồn bã:
- Anh thấy em từ lúc mới vàọ
Tôi ngậm ngùi:
- Anh ngồi đây trước em?

Chàng gật:
- Em chẳng còn lòng dạ nào thấy anh nữa phải không?
Tôi ngồi xuống chiếc ghế chàng kéo cho tôi:
- Em mãi nghe nhạc.
- Cám ơn em đã tới với anh.
Giọng chàng buồn làm tôi rưng rưng:
- Đừng giận em, anh ấy đàng hoàng lắm.
Chàng lắc đầu rồi im lặng nhìn tôi, tôi liếc nhìn về phía Đăng, anh chàng ngồi hút thuốc tỉnh như không. Một nửa thân này tôi muốn cho Hoàng, một nửa thân này tôi muốn cho Đăng. Tôi hết nhìn Đăng lại ngó Hoàng. Ai biểu đàn ông không biết ghen? Hoàng cười buồn:
- Em vui không?
Tôi lắc đầu:
- Em bình thường.
- Lúc nãy anh ngồi nhìn em cười cười nói nói
Tôi cắn môi:
- Sao chiều hôm ấy anh không đến?
Chàng nghiêm mặt:
- Em bảo anh đừng đến vì me em cấm em kia mà.
Tôi khựng người:
- Ờ, nhưng em vẫn chờ anh, em tưởng anh vẫn đến.
- Cũng như anh, anh tưởng em vẫn ở nhà mong anh.
Tôi trầm giọng:
- Ở nhà mong anh để anh sợ vợ thương con ấy hử? Thôi anh ơi, em đâu có ngu đến thế.
Hoàng cười thật lạnh:
- Em biết anh có vợ từ trước khi mình yêu nhaụ
Tôi khoanh hai tay:
- Thưa thầy vâng, lỗi tại em, tại em hư hỏng yêu chồng của cô giáọ Em biết tội em, em lẳng lặng bỏ đi có dám thở than gì đâụ
Hoàng vẫn lắc đầu:
- Bây giờ chúng mình ngồi cắn rứt nhaủ
Tôi nhìn chàng:
- Anh lên đây một mình hay vớị.
Chàng nhìn lơ đãng:
- Em sao anh vậỵ
Tôi cáu:
- Anh nói kỳ chưa, anh ấy đóng phim chung với em chứ có phảị. đâụ
- Anh biết em đóng phim chứ sao, người ấy là Vũ Đăng và em là nữ minh tinh đang lên. Một khuôn mặt mới sáng chói cho điện ảnh xứ

này Đúng không?
Tôi tò mò:
- Sao anh biết tài vậy Em không dám nhận là minh tinh nhưng sao anh biết em đóng phim ở đây
Chàng nhún vai:
- Anh đọc báo, chuyện gì báo chí không biết.
Tôi gật gù:
- À em biết rồi, rồi anh lên đây tìm em?
Chàng gật đầu:
- Anh hy vọng lên đây gặp em một mình, nhưng không ngờ.
Chàng đưa mắt nhìn tôi:
- Độ này em rực rỡ quá, mà phải rồi, em là minh tinh cơ mà, phải không Thủ
Tôi cúi mặt thẹn:
- Anh ngạo em hoài
- Anh nói thật đấy chứ.
- Bao giờ anh về?
- Bao giờ em về anh cũng về. Sao em hỏi anh câu đó, bộ không thích anh ở đây
Tôi lắc đầu:
- Anh hỏi móc em hoài, từ nãy giờ chưa nghe anh nói câu nào ngọt một chút.
Chàng cười khẽ:
- Sắp nổi tiếng em khó tính dữ.
Chàng không buông tha, tiếp:
- Báo chí lăng xê em ghê quá, làm anh vừa vui vừa buồn chỉ sợ người ta mang em lên đỉnh cao anh không với tới được nữa thôi
Tôi nheo mắt:
- Thôi anh ơi, anh cho em vào xiếc hoài hà, không chịu đâu
Tôi linh cảm Đăng đang nhìn tôi, tôi len lén liếc nhìn và băn khoăn không biết phải tính sao Hoàng dịu dàng:
- Em nên trở lại với anh ấy đi
Tôi chớp mắt nhìn Hoàng, lòng tôi thật không nỡ nhưng cứ lằng nhằng thế này tôi cũng khổ. Cuối cùng Hoàng đứng lên:
- Anh về trước, chào Thu nhé.
Tôi ngơ ngẩn trông theo, chàng vắt chiếc áo mưa trên tay như ngày nào trong lớp học, chàng đi từng bước trong bóng tối mờ. Từng bước mình xa nhau, từng bước mình dẫm lên đời nhau Tôi buồn buồn quay lại với Đăng. Đăng vẫn im lặng ngồi hút thuốc, khói thuốc vẫn che mờ khuôn mặt chàng đắm chìm suy tưởng. Chàng kéo ghế

cho tôi, cười hiu hắt.
- Em sướng thật, có những hai thằng đàn ông khổ vì em nhé, đời có một không hai
Tôi lặng lẽ ngồi bên chàng, không dễ gì quên được Hoàng, không dễ gì lạnh lùng với nhau
- Em có thể đi theo được chứ, anh không thích em ngồi lại mà buồn ngẩn ngơ.
Tôi lí nhí:
- Anh sao ác với em hoài
- Danh câu đó cho anh đúng hơn.
Tôi mím môi:
- Buổi tối mất vui
- Tại anh hay tại em, em hách thật, phăng phăng tiến tới, phăng phăng ngồi xuống, chẳng nói với anh được nửa câu
Tôi ăn năn:
- Em xin lỗi, tại em mừng quá.. ơ tại gấp quá.
Lời đã bay, tình đã bay Đăng lạnh lùng:
- Đúng rồi, em dùng chữ mừng đúng lắm.
Tôi bực bội:
- Thầy của em, em phải mừng chứ.
- Thầy trò hở, kiếp sau anh đi dạy học, cho học trò anh ngàn cô, vạn cô, mừng anh như em.
Tôi phụng phịu:
- Anh có im không?
Đăng cười nhẹ:
- Em nên ăn năn tội đi là vừa
Tôi vênh mặt:
- Em chẳng có tội gì hết.
- Tội làm đàn ông khổ, bà Eva làm khổ mình ông Adam, Chúa phạt đời đời, em ghê gớm hơn, em làm khổ những hai ông Adam.
Tôi nhíu mày:
- Bộ anh khổ vì em? Vì em ngồi với người ta có năm phút.
Đăng gật:
- Sao không? Nếu anh có quyền anh sấn tới lôi em đi rồi, năm phút dài bằng năm năm.
- Dữ không, té anh ghen?
- Sao lại không?
Tôi nhăn mũi:
- Anh với em vờ yêu nhau theo ý ba em cơ mà.
Đăng hừ:

- Cấm em nói giọng đó.
- Như vậy đỡ khổ hơn.
Đăng ngửa mặt lên:
- Nếu em bướng anh sẽ đánh em cho coị
Tôi ngạc nhiên nhìn Đăng, đôi mắt chàng thật nồng nàn khi nói câu lạ lùng đó, và thật lạ lùng tôi lại cảm thấy lao đao, cảm thấy choáng váng vì chàng. Tôi sà xuống cầm lấy tay chàng:
- Em sợ anh.
Đăng dịu dàng:
- Anh xin lỗi em, tại vì.. thật lạ, anh chưa bao giờ biết ghen là gì ...
Đăng đắm đuối nhìn tôi, bóng tối mờ vây quanh, nhạc tình lâng lâng bay. Đôi mắt Đăng thật hiền, gọng kính trắng trên đôi mắt sâu, tôi chợt nhận ra một điều cả Đăng và cả Hoàng đều đeo kính trắng, cả hai đều làm tôi ngất ngây.
Đăng trầm giọng:
- Ai đó em?
- Dữ chưa, bây giờ mới hỏị
Chàng lặp lại:
- Ai đó em?
- Hoàng, người em nói với anh đó.
- Người đàn ông có vợ?
Tôi gật đầu, chàng thở dài:
- Em hết ngẩn ngơ chưả
Tôi chớp mắt:
- Thú thật với anh, em vẫn còn yêu anh ấy, em không thể dối gạt anh được.
Đăng bình thản:
- Anh sẽ làm em quên.
Tôi vẫn không vui trọn với Đăng, đôi mắt Hoàng nhìn tôi một thoáng trước khi quay lưng vẫn còn lảng vảng đâu đây. Tôi đòi về.
- Về chưa anh? Sợ muộn rồi ba em mong.
Đăng đứng lên:
- Về thì về.
Tôi ngậm ngùi:
- Anh vẫn giận em phải không?
Đăng lơ đãng ngước mắt nhìn trời:
- Không giận nhưng hơi buồn.
Tôi kể:
- Ngày đầu tiên em gặp anh ấy, chàng cũng có gương mặt khinh bạc như hôm nay, cũng chiếc áo mưa hờ hững trên tay ...

Đăng lắc đầu:
- Thôi cho tôi xin, kể như vậy cũng đủ rồị Kể nữa anh điên cho coị Vẫn biết anh yêu người con gái có dĩ vãng, mắt em đẹp hơn vì em buồn, môi em tình hơn vì đã biết hôn, nhưng cứ giữ lấy một mình đừng nói ra, cho anh xây ảo tưởng.
Đường phố vắng, con dốc lạnh. Tôi kéo cao cổ áo, thu hai tay trong túi, không hẹn hai đứa đi sát vào nhau thêm.
Tôi suýt xoa:
- Rét ghê anh nhỉ?
Đăng cười khẽ:
- Em dám đi suốt đêm như thế này không?
Tôi lắc đầu:
- Chịu thôi, lạnh muốn chết.
- Đàn bà càng lạnh càng gợi tình, càng dễ thương.
Tôi tròn môi:
- Anh suốt ngày chỉ nghĩ bấy nhiêụ
Đằng làm mặt nghiêm:
- Trời sinh ra có hai giống, đàn ông và đàn bà, anh không nghĩ đến đàn bà, anh nghĩ đến gốc cây à? Ai lại điên thế?
Tôi chợt buồn, tôi lại nhớ Hoàng. Không biết Hoàng về đâu đêm nay Một mình hay với vợ con? Lúc nãy tôi quên hỏi địa chỉ của chàng, ngày mai biết tìm chàng ở đâủ Tôi không dám nhìn Đăng nữa, nghĩ đến một người nhìn một người, đôi mắt sẽ gian, đôi mắt sẽ mờ.
Tôi lẳng lặng đi bên Đăng, những dãy phố im, những hàng cây ngủ trong chăn sương, những ngọn đèn vàng nhạt nhòa hiu hắt trong cô liêụ Đà Lạt về đêm lấp láy ánh đèn hắt hiu gió sương, Đà Lạt về đêm cho tôi nghe cả tiếng thở của người tình nhìn, cả hơi thở của chàng qua khói thuốc ...c thơm thơm. Tôi cứ miên man nghĩ đến Hoàng. Từng bước đi xuống gần hồ bao la, từng bước tôi chìm trong kỷ niệm, tôi nhớ nụ hôn dịu dàng của chàng trong rừng cao su êm xanh. Nghĩ đến lúc trở về khách sạnh chui vào chăn nằm co một mình, tôi nghe lạnh từng phiến da, tôi nghe nhớ từng hơi thở. Đi bên một người yêu mà nhớ một người yêụ Đời quá một người đàn ông là quá khổ, Đăng cũng âm thầm, thuốc tàn một điếu lại mồi thêm một điếụ Đàn ông mà có mùi thuốc nghe đàn ông ghê, nhưng tôi hơi sợ sợ vì ngại mình mê đắm chìm trong hơi thở họ, đàn bà con gái như tôi càng mê đàn ông thì càng chết sớm.
Hồ thành cánh mây, không còn thấy nước, chỉ là sương mù trắng mơ. Đêm về sớm hơn SàiGòn cho người ta từng đôi ủ nhau trong chăn. Cho người ta từng đôi quấn vào nhau trăng mật dài dàị Tôi liếc

mắt nhìn Đăng, anh chàng cũng không vừa, mặt lạnh như tiền, môi khinh như bạc, mắt lạ như khách. Cũng được, biết đâu anh chẳng nghĩ đến một người con gái khác?
Tôi nặng nề leo dốc, xuống một con dốc, leo một con dốc, tình yêu cho anh vẫn chưa nhẹ, nỗi nhớ về anh vẫn chưa bay Đăng không để tay chung với tôi một túi áo lạnh, nên tay tôi co lại một mình, nên môi tôi nhạt nhẽo không hương.
Đăng vụt xoay người đứng sững trước mặt tôi, giọng chàng lạnh pha trong gió sương:
- Thụ
Tôi chới với nhìn chàng, đôi mắt có những tia lửa giận dữ. Đăng cười gằn:
- Em nghĩ gì từ nãy đến giờ? Em khinh người vừa vừa chứ.
Chàng chụp tay trên hai vai tôi:
- Sao không dám nhìn anh?
Tự nhiên nước mắt tôi trào ra, khóc dễ như chơi, khóc buồn như tình mất. Lòng tôi đứt từng khúc được vì Đăng vì Hoàng. Một đêm thôi, tôi yêu những hai người, tôi muốn được cả hai
Đăng dịu xuống:
- Thu, em khóc à? Tại sao em khóc?
Chàng cúi xuống, trán chàng trên trán tôi Tôi thấy sóng mũi của chàng, tôi thấy đôi mắt của chàng dù trời có mù có tối Tôi ngửa mặt lên, tôi muốn hôn. Trời lạnh quá nên môi thèm hơi ấm, nên hồn thèm mùi thuốc, mùi đàn ông váng vất say say
Hai tay Đăng từ từ vuốt xuống hai cánh tay, ngừng lại ở lưng tôi, xiết thật êm, ôm thật nhẹ cho tôi sát vào với chàng, dưới gốc anh đào rung rung cánh lá. Vừng trán cao mênh mông thông minh tuyệt vời của Đăng vẫn tì trên trán tôi Chỉ có thế thôi
Trong hơi thở gần khi hai cánh mũi kề bên nhau, khi hai vầng trán tì trên nhau, tôi thấy đôi mắt Đăng đẹp hơn bao giờ, đôi mắt như đã khép lại chứa chan mộng mị hồn tôi Tôi dang xa Đăng, cười mủm mỉm, Đăng cũng cười dắt tôi chạy phăng phăng trên sườn cỏ hình như đã đẫm ướt sương.

Chết cho tình yêu

Chương 24

Đêm ấy cuộn mình trong chăn, tôi không biết mình đang yêu aị Đăng tài hoa với những ngón đàn trên phím, hay Hoàng trầm ngâm trong lớp học với viên phấn trắng trên taỷ Tình yêu đời con gái là cuộn tơ rối bời, là những giây tơ hồng lăn quăn leo trên lá xanh. Tôi vòng tay ôm lấy ngực mình, trái tim mình để trôi dần vào giấc ngủ.
Buổi sáng lại thức dậy mở tung cánh cửa nhìn mặt trời vàng rỡ trên đỉnh đồi, hít đầy hai đồi ngực không khí trong lành buổi sáng, như đêm qua đã tham lam mê man hai người đàn ông.
Đăng ở dưới vời rối rít, hai chân dang rộng,hai vai ngang:
_Xuống cho rồi,công chúa ngủ muộn dữ chưả Đi chơi đồi không hở?
Tôi hét xuống:
_Đóng phim đừ người ở đó mà chơi .
Đăng cười vang:
_Cô ký giả kịch trường Sàigòn lên đây nàỵ
Đăng dơ tay chỉ một cô gái đứng cạnh chàng:
_Xuống đi, chụp hình với anh, nhỏ.
Tôi hét:
_Không có gọi bằng nhỏ nghe chưả
_Thì bằng bà nhé?
Tôi mỉm cười chào cô ký giả rồi quay vào thay áo nhanh như chớp.
Bố là một đạo diễn liều lĩnh, chọn toàn người mới đóng vai chính, lại bắt để trần không phấn son, tóc giả, mi giả.T hế nào cũng lỗ vốn mất thôị
Vừa xuống sân, Đăng nheo mắt:
_Diễn viên chính của chúng tôi đó Phương.
Phương cười thật đẹp:
_Tôi muốn viết một bài về Giáng Thụ Ở Sàigòn, người ta đang theo dõi cuốn phim Thu đóng dữ lắm.
Tôi lúng túng:
_Trời ơi,em biết gì mà nói,chị viết về anh Đăng đi, em chẳng biết gì hết. Tại bố em bảo đóng phim thì đóng cho vui vậy mà.
Phương doạ:
_Thu không chịu nói chị đoán mò, viết không vừa ý đừng có rên nhé.
Tôi nhìn Phương, một cái sack khá lớn đeo trên vai, một quyển sổ đen trên tay và cây bút. Gương mặt láu lỉnh và đôi mắt nhanh, hai môi mỏng như thế phải nói cả ngàỵ Hai bàn tay tuyệt đẹp, đôi mắt hơi xếch, một giây thôi nhìn được bốn phía Đố ai qua mặt nỗi cô gái này, đôi mắt cứ xăm xoi, đôi tay cứ rung rung cây bút thấy mà ngán.
_Thu thích đóng phim chứ nhỉ?

Tôi gật:
_Dạ thích.
_Tại sao thích hở Thủ
Tôi mím môi:
_Ờ, em không biết rồi đó, có lẽ con gái như em ai cũng thích đóng phim hết.
_Thu có người yêu rồi phải không?
Tôi nhìn Phương:
_Ủa, chị phỏng vấn em à?
_Hỏi cho vui vậy thôị Đẹp như em phải có người yêu chứ.
Tôi gật đầu:
_Nhưng không nói tên đâu nhé.
Phương cười:
_Không sao, chàng của em ở đâủ
_Ở Sàigòn..Í ở đâỵ
_Đăng phải không?
Tôi lắc đầu:
_Không phải đâụ
_Thu bao nhiêu tuổi rồỉ
_Mười bảỵ
_Nghe nói Thu học Q.M?
_Ủa, sao chị biết?
_Nghề nghiệp. Thu định đi học nữa hay nghỉ để đóng phim?
_Đi học nữa chứ.
_Thu hôn chưa ?
_Trời ơi, hỏi kỳ quá.
_Chị em mình với nhau mà cưng.
Giọng nói thân thiết, đôi mắt tinh ranh và nụ cười hóm hỉnh của Phương khó lòng ghét được.
_Thôi vậỵ Thu xài đồ giả không? Lông mi, ngực, mông?
_Chịu thôi, em lười lắm. Hơn nữa, em không hợp.
_Thu mơ ước gì?
_Mong trở thành cô giáo Anh văn.. như cô Hà.
_Cô Hà là ai vậy em?
Tôi ờ người:
_A, một cô giáo của em.
_Chắc em thương cô ấy lắm?
Tôi đành gật đầụ Phương kéo tôi lại gần Đăng :
_Cười với người đẹp cho tôi chụp vài kiểu ông nhạc sĩ..
Đăng giao hẹn:

_Một thôi nhé.
_Sao lại một? Thì cứng đứng vào đị Thử test đị
Tôi không cười nỗi, tôi đành nhăn. Phương chụp như gió, tôi cuống:
_Í,phải cho biết trước chứ, xấu như ma thì saỏ
_Càng xấu càng tốt.
Quay sang Đăng:
_Mấy giờ lên đường anh Đăng?
_Đi bây giờ đâỵ Chờ đạo diễn với Lãm Thuý.
Một cô gái trời lạnh cũng để trần nửa ngực, bộ ngực nhảy lên theo nhịp chạy, nàng đến gần. Tôi nhận ra Tuyết, đóng vai tình nhân của Đăng. Tuyết mặc mini đỏ, tôi chẳng thấy gì ngoài bộ ngực trắng ngộn của nàng. Nàng nhảy choi choi:
_Chị Phương lên hở? Chụp cho em vài kiểu thật đẹp rồi đem về làm bìa báo cho em đị
Phương cười:
_Chụp thì chụp. Nhưng để thủng thẳng đã chứ.
_Sao chị không viết bài cho em, chị Phương?
_Ơ để khoan đã chứ, hơn nữa lệnh chủ báo là nhất.
Tuyết bá vai Đăng, dựa ngực vào chàng nhõng nhẽo:
_Anh nói Phương chụp hình cho hai đứa mình đi anh.
Đăng cười tỉnh:
_Phương chụp mau đi em.
Phương quay lại chụp liền. Trả phim lại,nàng cười:
_Tình quá nhỉ?
Tuyết lẵng lơ:
_Chưa đâụChút nữa quay phim chị mới thấy tình kìa,phải không anh?
Tôi quay mặt đi không thèm nhìn. Tuyết nhìn sau lưng tôi nói khẽ vừa đủ cho tôi nghe được:
_Con đạo diễn đó chị Phương.
Phương gật đầu:
_Thôi được, Tuyết đi chơi điịChị hỏi anh Đăng vài chuyện, mai chị phải về Sàigòn gấp.
Tuyết nhún chân chào rồi đong đưa đều nhịp hai mông, bỏ đị Tôi nói với chị Phương:
_Bộ ngực vĩ đại nhỉ?
_Bơm mấy hồi, em thích không?
_Thích nhìn thôị
_Nghĩa là saỏ
_Thích nhìn của người, nhưng không thích bị người nhìn vì ngại bị

yêu vì những thứ đó khổ thân lắm.
Phương cười khúc khích:
_Bé con mà khôn thật, hình như em mang xú chiêng mềm xèo phải không? Không mút, không lưới phải không?Sao dại thế?
Tôi gật đầu:
_Em hay bị nực,sợ những thứ đó lắm. Sao chị biết tài thế?
_Nhìn một giây thôi chị biết người em có những gì.
Tôi le lưỡi:
_Sợ mấy ông, mấy bà nhà báo quá, phục lăn rồị Hay chị cho em đi làm báo đị
Phương xua tay:
_Thôi thôịCực lắm chẳng danh tiếng gì. Mệt phờ râu chả ai biết cho còn bị chửị Làm gì thì làm đừng làm báo em ạ. Người ta biết mông minh tinh này to bao nhiêu phân, mắt cô ca sĩ này sửa ở đâu, áo tài tử này may ở đậụ Ca sĩ, minh tinh được cả nước biết mặt, chứ như cái mặt chị lăn lóc trong nghề gần chục năm chẳng ai thèm nhìn. Đóng phim đi, nghề lý tưởng cho đàn bà con gái đó.
_Thôi đi, làm báo sướng thấy mồ, muốn cho ai nổi tiếng người đó nổi, muốn dìm ai người đó chìm.Còn nghề nào oai hơn nữa đâủ
Phương lắc đầu:
_Em kê đá vào miệng chị rồi nhé. Cho tôi xin, chưa gì đã cay đắng với nhau rồị
Khi chiếc xe vận tải nhẹ trờ tới chở lỉnh kỉnh máy móc theo đoàn quay phim, Phương cũng tót lên ngồi bên Đăng thì thầm với chàng đủ chuyện. Tôi chợt buồn. Làm cái nghề có chử sĩ đằng sau coi bộ dễ mất nhau quá. Từ sáng đến giờ đã hai người đẹp ngồi sát bên Đăng thân mật như người yêu với người yêụ
Hôm nay Đăng tắm suối với Tuyết. Tôi lại được nghỉ chờ buổi chiều quay cảnh viện đại học mới là thế giới của tôị Biết là kịch nhưng nhìn Đăng nhào lộn với Tuyết dưới giòng nước trong xanh, bộ ngực để trần của Tuyết căng tròn dưới nước, thân hình Đăng săn chắc với phiến lông đen. Tôi se sắt cười buồn, muốn quay đi chẳng được, muốn nhìn thì xót xạTuyết khoả thân dưới nước như nữ thần biển cả, Đăng khoả thân dưới nước như thủy vương. Họ đẹp đôi quá, họ tình quá khiến tôi tủi thân đi lang thang bên bờ suốị
Máy quay phim, chuyên viên thu hình làm việc đổ mồ hôi, bố ra lệnh, bố chỉ tay liên hồi để thu cảnh mát mắt đó sao cho vừa ý khán giả mà không khiêu dâm. Tất cả mờ dưới lòng suối nhưng tôi vẫn ghen. Tôi chợt thấy những mảnh đồ lót đỏ của Tuyết để trên bờ suối, chiếc mini đỏ, cái gì của nàng cũng đỏ như máu hết. Bực bội mà không nói

được, tôi len lén mò tới coi những thứ thân mật nhất của Tuyết, buồn buồn nhìn chúng. Như vậy là dưới kia Tuyết không một mảnh vải nào quấn quít lấy Đăng làm sao Đăng không nổi da gà, không rung động đến ngất ngư, không đỏ rực hai mắt tham lam. Đăng là đàn ông và Tuyết là đàn bà. Họ sẽ hôn nhau thật ở dưới, họ sẽ quấn nhau như hai con bạch tuộc, chẳng còn gì ngăn hai thân thể ấy, một mảnh vải cuối cùng cũng không. Đăng cũng trần thân như Tuyết vậy
Tôi vò đồ lót của Tuyết, mắt vẫn nhìn xuống con suối trong.Đăng mãi diễn xuất hay mãi mê đắm chìm trong vòng tay người đàn bà đẹp mà không thấy tôi Một ý nghĩ chợt đến với tôi, tôi lom khom khuâng một tảng đá dấu hết mọi thứ của Tuyết rồi dằn đá lên. Tôi lặng lẽ trở về ngồi bên Phương. Buổi trưa Đăng lên rồi vẫn không thấy Tuyết bước rạ Mọi người đổ xô đi tìm, thấy Tuyết đóng vai Eva gọi ơi ới từ trong lùm cây:
_Ngừng lại hết, không được bước tới Tuyết cắn lưỡi tự tử cho coi
Phương hoảng:
_Gì kỳ vậy, ra đi chứ.
Tuyết rên rĩ:
_Từ nãy giờ không có áo mặc đây nè, hỏi mãi
_Thì cứ ra đi người ta cho mượn áọ
_Ra cho bà chụp hình khoả thân người ta ấy à.
_Ủa sao lạ vậỷ
_Thằng phải gió nào dấu hết quần áo của tui rồi bà.
Mọi người cười ồ lên, tôi cũng cười cười nhìn đi chổ khác. Đàn ông nhìn nhau, nghi ngờ lẫn nhaụ Ông thu hình hô lớn:
_Thì cứ ra đi mà, người đẹp tử thủ trong đó lỡ rắn bò ra thì chết.
Tuyết dẫy lên như đỉa phải vôi:
_Thật hở, có rắn hở ?
Phương nhanh nhẹn chạy đi tìm áo, người ta có áo lạnh, có áo này đồ kia, nhưng không ai mang theo đồ lót sợ xuịKhi Phương trở lại thì Tuyết vì sợ rắn đã lúi húi bước ra mất rồi, mọi người được một trận rửa mắt thân hình Tuyết, với hai bàn tay Tuyết không che hết những gì cần chẹ Nàng chửi cho đỡ ngượng:
_Thằng phải gió nào chơi ác Tuyết quá, mấy ông quay đi hết, làm gì ngó chăm bẳm vậy hử?
Họ cười, Phương quàng áo lạnh cho nàng:
_Mặc đỡ đi bà, ai bảo ham đóng sexy lắm vào, trời giúp một vụ sì căng đan nhé.
Cái áo lạnh ngắn không đủ che cho thân hình bốc lửa của Tuyết, vẫn có những đôi mắt đàn ông mê mệt nhìn nàng. Tôi lặng lẽ đi bên

Đăng. Lợi dụng lúc mọi người ăn đồ nguội, tôi nháy Đăng:
_Anh ra kiếm áo cho người đẹp đi
Đăng trợn mắt:
_Bộ em nghi anh dấủ Anh nhìn no mắt rồi cần gì phải dấu áo Tuyết nhỉ?
Tôi lườm chàng:
_Ai chả biết anh no mắt? No bụng ấy chứ no mắt không à. Thích nhé, hèn gì anh chả xuống núi đóng phim.
_Cha cha, cũng biết ghen rồi nhé. Hôm qua người ta ghen nhẹ hơn nhiều
_Thì đi kiếm áo cho người đẹp đi
_Anh biết đâu mà kiếm. Đã bảo anh không dấu, anh nhìn đã mắt rồi
Tôi hừ hừ:
_Đã, đã cho lắm vào, ghét cái mặt nói hoài
Tôi lôi Đăng đi, chỉ tảng đá bắt chàng lật lên. Đăng trợn mắt:
_Em ghê thật, ai bảo em dấu đồ nàỷ
_Anh bảo, bây giờ anh cầm về đi
Đăng dẫy nẫy :
_Không được, tan tành sự nghiệp anh hết.
Tôi nheo mắt:
_Gì mà dữ vậỷ Ai biết mà tan tành sự nghiệp?
_Ngày mai báo chí kẻ chữ lớn: Nhạc sĩ Vũ Đăng dấu đồ lót của đào văm Ánh Tuyết thì saỏ
_Anh làm như báo chí là mắt thần tai thánh?
_Mắt thần tai thánh là cái chắc. Dân biết nhiều nhất, dân biết nhanh nhất là dân nhà báọ Cái gì cũng biết trước thiên hạ và biết hơn cả người trong cuộc nữạ
_Giờ tính saỏ
_Thôi được, em đưa xắc của em đây, anh gói lại, mai anh mang trả tận tay cho nàng.
Tôi nguýt dài:
_Sướng nhỉ? Mang trả tận tay cho nàng, còn gì nữa không? Rồi người đẹp làm màn cám ơn triệt tình hử?
Đăng lắc đầu:
_Thì thôi, em đem trả cho người ta kéo anh ra đây làm gì?
_Thôi anh trả dùm em đi mà. Liệu liệu nhé, trả xong vù khỏi phòng liền nhé.
_Quá quắt, đã ghen còn lí lắc dấu đồ người tạ
_Ai thèm ghen với anh, có điều không thích anh bay bướm.
_Anh lịch sự chứ bay bướm bao giờ?

_Chối nữả
Đăng rùn vai:
_Việc gì anh phải chối, anh chìu đàn bà thế thôị Đàn ông không biết chìu đàn bà không phải là đàn ông.
_À nhớ nhé. Như vậy anh chìu em là vì lịch sự chớ không phải vì yêụ
Đăng nhăn mặt:
_Đàn bà con gái lắm chuyện thật, nói thế nào cũng bẽ cong được hết.
Tôi leo lên xe sau cùng. Tuyết ngồi co người lại để dấu thân hình đẹp. Đăng nháy mắt nhìn tôi như trách nhẹ. Phương thì thào:
_Chị chụp được hai kiểu sexy nhất của Tuyết rồi nhé. Cám ơn anh chàng nào dấu áo Tuyết đời đờị
Tôi kín đáo cười:
_Đẹp không?
_Ác liệt.
_Chị chụp khi nào mau vậỷ
_Khi Tuyết vừa bước rạ
_Ly kỳ nhỉ, bắt đầu sợ mấy ông bà nhà báo rồị
Phương cười tủm tỉm:
_Thế nào cũng có ngày chị chụp hình em với Đăng hôn nhau trên đồi đăng báo chơị Anh chàng Đăng gàn lắm đấy nhé, ba em tán được chàng đóng phim thì lạ thật.
Tôi dẫy nẫy:
_Thôi cho em xin hai chữ bình an.
Phương kể:
_Anh chàng có một người yêu, một ca sĩ nổi tiếng. Nhờ chàng cô ta được đời biết đến. Họ yêu nhau lắm, nhưng anh chàng không bao giờ tính chuyện cưới vợ nên nàng đành phải lấy người khác.
Tôi tò mò:
_Chị có biết tại sao Đăng không chịu cưới vợ không?
Phương ngửa mặt:
_Chuyện thường tình mà em. Đàn ông bây giờ chỉ yêu thôi, nhát cưới vợ lắm, cưới vợ khổ thân và tàn cả đờị Anh chàng nào điên mới cưới vợ thời buổi nàỵ
Tôi nhíu mày:
_Em vẫn thấy người ta cưới nhau rầm rầm đó thôị
_Thì đời vẫn có người điên.
_Nói như chị, con gái làm sao có chồng?
Phương ưỡn ngực:
_Chị đã hơn ba mươi tuổi đã có chồng đâủ

_Em phục chị rồi đó. Tài nhỉ? Ba me chị không mắng à?
_Chỉ còn mỗi mẹ thôi, chị phải đi làm nuôi mẹ chứ.
_Lấy chồng rồi người ta nuôi mẹ cho mình luôn.
Phương cười dài:
_Thôi cô ơi, ở đó chờ chồng nuôi mẹ mình, nó đuổi ra khỏi nhà thì có. Thằng con rể nào cũng nhói cái ruột khi phải biếu mẹ vợ vài ngàn ăn quà hết. Mẹ vợ tuyệt nhất là mẹ vợ cho con rể cái nhà, cái xe và rút đi một chổ cho nó yêu vợ.
Tôi ngồi im nghĩ đến Hoàng và Đăng. Đời không có đàn ông không còn là đời, nhưng có họ cũng muôn ngàn cay đắng. Con đường đi trong vòm lá xanh, con suối chảy dưới kia và rừng thông cao vi vu bên nàỵ Rừng trùng điệp hút sâu như lòng người,núi cao vời xa cách như tình yêụ Con đường không bao giờ thẳng tắp như tình yêu, có bao giờ thôi hết gian nan.Bắt đầu yêu là bắt đầu liều lĩnh. Yêu thầy của mình, hơn nữa, chồng của cô giáo, là can đảm cùng mình. Yêu một anh chàng bay trên vạn mối tình, lướt qua ngàn người đẹp như Đăng, thờ chủ nghĩa độc thân như Đăng còn liều hơn nữạCon gái lại khác, bắt đầu yêu là nghĩ đến đám cưới,nghĩ đến một người chồng cho mình yêu cả một đời, cho mình nương thân đến già. Đàn bà thiếu đức tin nên không dám phiêu lưu hết đời Đàn ông ăn chơi từ năm hai mươi tuổi đến bốn mươi, lấy vợ vẫn còn vừạ Đàn bà ăn chơi hai mươi năm là tàn sắc, phai hương. Đàn bà bốn mươi tuổi chưa chồng ôm mắt mà khóc không ai thương, diện mini ra phố không ai nhìn.
Nhưng lấy chồng rồi vẫn không yên, đẻ một đứa chồng còn nhìn, hai đứa chồng còn thương, ba đứa thương hại, bốn đứa xót xa, và năm đứa chàng nhìn người khác. Mình hết tự tin, hết kiêu hãnh, mình hiền như bụt để giữ chồng. Mình sợ chồng như thần như thánh cũng hoài công, chàng vẫn đắm đuối nhìn theo bóng hình khác.
Đăng quay lại mỉm cười, tôi không cười nổi vì tôi đang nghĩ nhảm, đang thương thân phận đàn bà .Trở về khách sạn, tôi giao xắc cho Đăng rồi quay lưng bỏ vào phòng.
_Của nợ đó anh tính sao mặc anh.
Đăng cằn nhằn:
_Tự nhiên dấu áo người ta giờ hành hạ tôị
Tôi háy:
_Thích thí mồ đi còn làm bộ.

Tôi chạy biến không để Đăng kịp giử hai tay tôịĐăng huýt sáo gỏ đều gót giày,chàng trở xuống từng bước trên đồi cỏ.Tôi đứng nhìn Đăng

bên trong khung cửa sổ rũ màn trắng đục.Chắc anh chàng lại viết nhạc, đời anh chàng thú vị thật,có đam mê để sống,có ngất ngây để dìm tình yêụTôi chẳng mê cái gì.Viết văn chẳng biết viết,chơi nhạc không hay, vẽ củng mù tịt.Nên chỉ biết mê đàn ông,nhìn cái đẹp của đôi mắt họ,sóng mũi họ,vầng trán và tóc bay như nhìn ngắm nghệ thuật.Chẳng lẽ tôi yêu mê đàn bà, tôi không bất thường đến độ đó.Tôi phục những người đàn bà dững dưng trước đàn ông,một siêu việt rồi,họ khác người thường, họ thánh hay họ điên cũng vậỵ
Nhìn Đăng đi trên cỏ xanh,một mình tay để trong túi,điếu thuốc nghiêng trên môi,tôi thấy bãi cỏ đẹp hơn, buổi chiều thơ mộng hơn.Chẳng người đàn bà nào thật tâm khen người đàn bà khác đẹp,say mê vẻ đẹp của người đàn bà nào khác mình,chỉ có đàn ông say sưa và ngất ngâỵTôi thấy Đăng trong buổi chiều tàn đẹp,tôi nhớ Hoàng đôi mắt ngất ngây trong rừng cao su êm đềm bóng mát.Đời tôi ngần ấy cảm xúc thế cũng đủ rồị
Nhìn Đăng tôi vẫn thấy nhớ Hoàng.Tôi xót xa hiểu rằng tình yêu thật nhất đã dành cho Hoàng,người đàn ông có vợ,bởi lúc ngồi bên chàng tôi không nhớ aịChiều hôm nay anh đang làm gì?Lang thang một mình, trầm ngâm một mình,hay với vợ con?Tôi muốn quên chàng để trọn tình với Đăng,nhưng càng cố quên, tôi càng xót xa hiểu rằng chẳng bao giờ tôi quên được chàng.
Hai người nữa bước xuống đồi cỏ là Lãm Thuý và bố.Áo dài Thuý bay vờn hai chân bố,hình ảnh mẹ tôi chỉ còn là kỷ niệm.Tôi thở dài khép cánh cửa sổ.Hoàng giờ cũng thành kỷ niệm xa xôịTôi muốn đi tìm chàng, ngại ngần rồi thôịÍch gì không, còn vợ con chàng,họ cho tôi yên không?Tôi đủ can đãm đoạt chồng con người không?Chắc gì chàng yêu tôi như yêu vợ con chàng?Buổi sáng còn đục hơi sương, chàng đã nhẫn tâm để tôi về một mình, để trở vào mà hầu vợ hầu con đó thôị
Mặt tôi buồn như tê địTôi nằm rưng rưng nước mắt trên giường,dưới hai ba lớp chăn.Bửa cơm chiều vắng Đăng tôi cũng không còn buồn ,lòng dạ tôi giờ lặng, giờ chìm vì nghĩ đến Hoàng lạnh lùng hờ hững đuổi tôi về buổi sáng hôm ấỵ
Buổi tối tôi trằn trọc không yên.Ngọn đèn vàng trong phòng Đăng bật lên rồi ,hình như Đăng xuống phố về rồịRồi ngọn đèn khác mờ hơn sau lớp voile mỏng lung linh toả ra từ vuông cửạTôi nghe như tiếng chân ai thật nhẹ như gót mèo lần từng bước lên cầu thang.Bố và Lãm Thuý chưa về,hình như đi thăm một người bạn.Ai lên đây giờ nàỷTôi cẩn thận gài chặt chốt cửa,rồi đứng nép người nhìn ra khe cửạÁnh Tuyết!Ánh Tuyết lên đây làm gì?Tìm tôi hay tìm Đăng?Tuyết

mặc áo ngủ thật mỏng,hình như nàng không biết sợ lạnh,da thịt nàng dư thừa cho mọi khăn áọSinh lực làm nóng người nàng lên chăng? Tuyết rón rén bước đến cửa phòng Đăng,đưa mắt nhìn quanh rồi đẩy nhẹ cửạNgực tôi ran lên,mắt tôi tròn xoe và hai tay tôi run.Ghen tức ư?Hơn thế nữạMột thoáng khinh khi,một thoáng buồn.Thương nhau như tôi với Đăng vậy mà chưa bao giờ tôi dám nghĩ chuyện lẻn vào phòng Đăng.Giữa chàng và Tuyết chắc chắn thân mật hơn,để Tuyết phong phanh mặc áo ngủ bò lên với chàng.Tôi bỏ vào giường nằm thở dốc cho đỡ giận.Tôi không ngủ được, cũng không bình tĩnh nổi nữạTưởng tượng bây giờ Đăng miệt mài với Tuyết,lòng tôi buồn như chết.Đóng phim không đẹp như tôi nghĩ,không đầy những vinh quang,không đầy những mộng đẹp.Đăng cao cả là thế, tâm hồn Đăng tôi tưởng không bao giờ đục mờ.Đôi môi để hát những bản tình khúc đẹp,đôi mắt để nhìn những buổi chiều đẹp.Đăng là nghệ sĩ, nghệ sĩ không thể tầm thường.Tại sao Tuyết mặc áo ngủ mò lên với Đăng?Chẳng lẽ Đăng hẹn Tuyết lên để mặc đền nàng những thứ tôi dấủCơn giận sôi lên rồi, tôi tung chăn tìm dép rồi rón rén từng bước nhẹ như vuốt mèo, tôi tiến dần đến phòng Đăng,nhẹ nhàng vén rèm cửa nhìn vàọNgọn đèn ngủ mờ,Đăng nằm dài trên giường với Tuyết ngồi một bên.Thôi hết rồị Im lặng Đăng không nói,chỉ thấy Tuyết hát nho nhỏ một mình.Hình như Tuyết cố tình đánh thức Đăng dậỵTôi nghe Tuyết lẩm bẩm:

_Lạ thật!Anh chàng say như chết.

Dáng ngồi hớ hênh của Tuyết làm tôi đỏ mặt.Tuyết lay Đăng, mặc, chàng vẫn nhắm nghiền hai mắt.Tuyết lầu bầu:

_Kỳ cục, có bao giờ anh chàng uống rượu mạnh đâu nhỉ?

Tuyết đứng lên, lấy khăn ướt lau mặt cho Đăng.Ở bên ngoài mặt tôi cau lại,má tôi nóng bừng.

_Cưng ơi, dậy với em đi cưng.

Trời lạnh và nước giá, Đăng ậm ừ cựa mình.Tuyết nói như reo:

_Anh, anh hết say rồi chứ.

Đăng nhỏm dậy:

_Tuyết, sao Tuyết vào đâỷ

Tuyết nũng nịu:

_Bộ anh không bằng lòng?

Đăng để nhẹ tay Tuyết xuống, uể oải ngồi lên:

_Có chuyện gì không?

_Em thích lên ngủ với anh.

Đăng lắc đầu:

_Phòng anh có mỗi cái giường, hơn nữa không lợi cho Tuyết đâụ

Tuyết phụng phịu:
_Anh gàn vừa vừa chứ,bộ chê?
Đăng nhìn Tuyết ưởn ngực ra,hai mắt chàng chớp nhẹ,nhìn xuống hai cặp đùi dài săn chắc của Tuyết dưới ánh đèn mờ. Nếu chàng từ chối,chàng là thánh.Tôi hồi hộp đợi , Đăng ngửa mặt cười:
_À,chắc Thu nói em lên đây đòi của nợ đó phải không?
Tuyết ngơ ngác:
_Không, cái gì là của nợ anh?
Đăng bước lại tủ đưa gói quần áo cho Tuyết:
_Tuyết nên thay áo đi, nhỡ ai biết Tuyết mặc áo ngủ vào đây phiền lắm.
Tuyết đỡ gói giấy cười thật đẹp:
_Trời ơi, sao anh không nói em.Té anh dấu những thứ nàỵAnh quá trời quá đất nhẹ
Tuyết vòng tay ôm cổ Đăng nũng nịu:
_Anh ác ghê, cần gì phải dấu, em cũng cho hết cơ mà.
Đăng nhẹ nhàng gở tay Tuyết:
_Tuyết vào trong kia thay áo đi rồi ra nói chuyện.
Tuyết lắc đầu:
_Thôi không cần.
Đăng bật diêm mồi một điếu thuốc:
_Tuyết cần nói với anh chuyện gì nàỏ
Tuyết ởm ờ:
_Anh hết say chưả
_Hôm nay anh buồn nên uống chút,không sao,anh tỉnh rồị
Tuyết đứng trước mặt Đăng:
_Anh đi tu đấy à?Hay là anh tu dòng của mấy ông cha đó?Có lần Tuyết gặp một ông tài xế taxi thật dễ thương,cuối cùng Tuyết khám phá ra ông là linh mục.
Đăng bật cười:
_Anh không tu, nhưng anh..
Tuyết cười:
_Anh giúp em một chuyện thôi,em sẽ đền ơn anh.
_Chuyện gì?
_Sau phim này, đạo diễn Đào Duy sẽ quay phim nữa phải không?
Đăng gật đầu,Tuyết sa vào người chàng:
_Anh sẽ giử một vai chính?
Đăng lại gật đầu:
_Hình như thế.
_Hình như gì nữa, ông khoái anh lắm nhé,anh giúp em nghe anh

Đăng.
Đăng cười:
_Giúp em cái gì?
_Ông nghe anh lắm, anh phải làm sao cho em đóng vai chính cạnh anh cơ,đóng vai phụ hoài chả nổi gì hết,chán mớ đời đi anh ạ.Anh nói với ông em diễn xuất hay,đóng vai trò một cách dễ và chỉ bằng lòng đóng cuốn phim thứ hai nếu được đóng chung với em.
Đăng vẫn mỉm cười:
_Thì ra em thích nổi tiếng.
_Ừ, nổi tiếng rồi em sẽ kiếm tiền nuôi anh,em sẽ yêu anh suốt đời, em sẽ ....
Đăng khoanh tay cười:
_Tuyết ngoan quá,nhưng rất tiếc anh không phải là đạo diễn,chọn diễn viên là việc của ông ấy
Tuyết nũng nịu:
_Thôi đi,anh nói gì ông cũng nghe hết, chìu em đi mà, rồi em thương, muốn gì em cũng chìu hết.Anh chỉ cần khen em diễn xuất sắc và đòi ông cho em đóng vai chính cạnh anh.Thú thật em đóng mấy phim rồi,nhưng lần đầu tiên em đóng chung với một người tuyệt như anh.Anh gắng giúp em đi
Đăng cười:
_Em đã từng đóng phim rồi thì cần gì phải dùng tắc tích đó nữa, nếu cần người ta mời em chứ.
Tuyết lắc đầu,nàng đẩy sát người vào Đăng , bộ ngực tròn khiêu khích, đau mắt tôi,ngời mắt Đăng.Hai tay nàng vòng lấy cổ Đăng, giọng nàng nhão ra:
_Nhưng toàn vai phụ không à, em thích đóng vai chính cơ.
Đăng đứng nhích ra, gỡ tay Tuyết xuống:
_Anh sẽ nói với đạo diễn, được hay không tuỳ ông ấy
Tuyết bước tới như con mèo rình mồi,nàng ngã người xuống đùi Đăng,chung một chiếc ghế rộng với chàng.Má tôi nóng bừng lên, tôi muốn bỏ vào phòng,ngủ cho yên.Rình mò người còn mệt hơn kẻ đang tống tình nhauTim tôi đập mạnh ,tay tôi run.Đăng sắp bại trận rồiNã Phá Luân bách chiến bách thắng còn thua một đôi mắt Joséphine huống chi là chàng.Tôi muốn gỏ cửa cứu chàng,cứu chàng hay cứu tôi
Chiếc giường phủ khăn vàng ấm dưới ngọn đèn mờ, tại sao Đăng không bật đèn sáng lên?Tại saỏTại sao Đăng không đuổi Tuyết ra khỏi phòng?Tuyết thì thào tiếng được tiếng mất:
_Em yêu anh ...

Đăng cúi xuống ngực Tuyết,áo ngủ voile mờ,đèn vàng cũng mờ.Chân tôi khuỵ xuống, tay tôi chặn ngực:
_Tuyết ghê lắm nhé.
_Tại em yêu anh.
_Em thích đóng chung với anh thật?
_Thích mê đị Gần anh em muốn tất cả là sự thật.Suối lạnh ghê anh nhỉ,anh nhớ lúc em đuổi bắt anh dưới suối không?
Giọng Đăng đục:
_Nhớ.
Tôi muốn ngửa cổ ho một tiếng,tôi muốn có đôi guốc hippy nặng gõ mạnh nền nhà.Nhưng tôi vẫn tò mò, lòng ghen chưa mạnh bằng cơn tò mò.Tôi cố ghé sát tai vào tấm màn che cửa sổ,vẫn không nghe nổi những lời thì thầm của họ.Càng lúc giọng Đăng càng khẽ đi, càng lúc giọng Tuyết càng đa tình.Tuyết ởm ờ đứng lên, chạy quanh phòng,cười khúc khích trong cổ, Đăng mê mải nhìn theọVẫn ngồi một chỗ để nhìn,không lẽ Đăng tu thật?
Tuyết vờ mệt, thở từng cơn rồi lăn ra giường,duỗi dài hai chân.Áo ngủ tốc caọTôi tin rằng phen này Đăng thua,hơi thở tôi đứt quảng, chân tay tôi cuống cuồng.Làm sao bây giờ, tôi có quyền đẩy cửa vào đánh ghen không?Đăng có phải là chồng của tôi đâủNhưng tôi không thể bỏ đi được nữa rồi,không thể đi ngủ khi Tuyết còn nghịch ngợm trong phòng Đăng,khi Đăng chưa đủ can đãm đuổi Tuyết ra khỏi phòng.Cơn giận nổ lùng bùng trong tai tôịAnh tồi lắm, anh cũng tầm thường như mọi ngườịKhông tôi thiên vị rồịChàng không tồi,chàng bình thường vì chàng là đàn ông.Đàn ông bình thường không thể đuổi một người đàn bà tự hiến thân vào phòng ngủ của mình bao giờ?Nếu Đăng có đi tu thật đi nữa,Đăng cũng bại trong hoàn cảnh này cơ mà.Mình phải cứu Đăng, rõ ràng Đăng không yêu Tuyết.Nhưng bằng cách nàỏNhở Đăng làm mặt lạnh lùng với mình thì saỏ
Đăng từ từ đứng lên và thật bất ngờ Đăng đến bàn viết rót đầy một ly nước dốc vào miệng rồi dơ tay bật đèn.Tôi vội lùi thấp đầu xuống,sợ Đăng nhìn thấy bóng tôi sau tấm màn cửạTuyết vùng vằng:
_Anh điên hả?
Đăng dịu dàng:
_Tuyết cần nằm nghĩ cứ nằm,anh đi công chuyện một chút.
Tuyết cười nhạt:
_Anh nhất định không chìu em?
Đăng vẫn mỉm cười:
_Chờ bao giờ làm đạo diễn anh sẽ làm riêng một phim cho em.

Tuyết hừ:
_Đồ lại cái
Đăng quắc mắt,ngoài này tôi mỉm cười nhớ lần cũng rủa Đăng câu đó.
_Em dám hỗn với anh?
_Thế saỏ Sao anh không ...?
Đăng tàn nhẫn:
_Làm tình với cô hả?Tôi không muốn làm con chốt cho ai hết.Tôi thích những người đàn bà tôi phải khổ công chinh phục kia,như tôi đã ghét những bài ca nhảm nhí dễ dãi
_Nếu anh không chìu ý tôi, tôi sẽ hô to lên anh bức hiếp tôi,anh dấu áo quần tôi,ép tôi lên phòng anh lấy lạiTên tuổi anh sẽ bị chôn xuống bùn,cả nước sẽ biết nhạc sĩ Vũ Đăng dấu đồ lót của đàn bà,với mưu toan cưỡng bức.Cả nước sẽ biết anh là thằng khùng.
Đăng khoanh tay:
_Thách Tuyết đó,tự nhiên Tuyết xăm xăm vào phòng tôi, để tôi cưởng bức,lạ nhỉ?Tuyết la lên đi
Tuyết tung gói áo tôi dấu:
_Còn cái này, tên lại cái nào dấu của taỏ
Đăng cười nhạt:
_Cầm lấy và đi về đi cô bé,kẻo tôi nổi giận bây giờ, và tôi sẽ chứng tỏ với Tuyết tôi là đàn ông.
Chàng tiến tới ôm chặt lấy Tuyết,tôi níu lấy tấm màn cửa vì xúc động.Không ngờ mới chen chân vào nghề tôi đã chứng kiến cảnh nàỵBa bước thôi, tôi tiến đến cánh cửa màu nâu gõ ba tiếng.Tôi không thể chịu đựng hơn thế nữạ
Đăng hiện ra không nói một lờịTôi đưa mắt nhìn Tuyết:
_Chuyện gì vậy anh?Em định hỏi mượn anh quyển sách,khó ngủ quá.
Tuyết ôm gói áo nguây nguẩy bỏ điTôi nhìn Đăng nước mắt chảy ra:
_Anh.
Đăng cười buồn:
_Tại anh say, anh buồn nên uống hơi nhiềụ
_Sao anh buồn?
_Em, em làm anh buồn.
Tôi ngơ ngác:
_Buồn em?
Đăng gật đầu:
_Em không ghen?
Tôi gật đầu:

_Ghen chứ.Ghen nên em mới gỏ cửa khi anh ôm Tuyết.
_Em không yêu anh, rõ ràng em không yêu anh.Biết anh ôm Tuyết em vẫn tỉnh như không .
Tôi mỉm cười:
_Tại em thấy từ đầu
Đăng kinh ngạc:
_Em thấy từ đầủAnh tưởng em ngủ rồi chứ.
_Tưởng em ngủ nên anh mới để đèn ngủ tiếp chuyện đặc biệt với người ta chứ gì?
Đăng nhăn nhó:
_Em lầm rồi, anh tầm thường thật, nhưng với em kìạCòn Tuyết anh coi như mọi người đàn bà đáng thương khác.
_Đáng thương?Đẹp thế còn đáng thương nổi gì?
_Anh gặp nhiều cảnh như vậy rồị
_Nghĩa là saỏ
_Họ đáng thương chứ,họ cần tiền, cần danh vọng,bằng moị cách họ phải có tiền.Đó cũng là một cách tiến thân của người đẹp,có gì lạ đâủĐàn ông cũng vậỵ
_Em tởm.
_Tại em may mắn hơn họ,đừng khó tính em ạ.Sau này đời sẽ dạy em biết tha thứ.Ví dụ em không có một người cha nuôi như đạo diễn Đào Duy,nếu em không lớn lên trong một gia đình no đủ như gia đình em,em làm cách nào để sống đâỷ
_Em đi học cho giỏi rồi đi dạỵ
_Ai cho em học nếu em nghèo và dễ gì học thành cô giáo được.
_Nghĩa là anh vẫn thương cô Tuyết của anh?
_Thương chứ.
_Xì thương.Thương nên ôm người ta trong phòng.
_Anh thích em ghen dữ dội hơn nữa kìạ
Tôi vẫn đứng bên ngoài phòng Đăng.
_Xin lỗi đã phá đám anh.Anh đi tìm nàng mà xin lỗi đi, em đi về ngủ.
Đăng gọi giật giọng:
_Thu,lại anh bảọ
_Bảo gì nữa, anh bênh người ta chằm chặp mà.
Đăng tiến đến gần đặt tay trên vai tôi:
_Em có tin là anh yêu em không?Nhờ em mà anh tự thắng anh một trận hiển hách.
_Còn khi chưa có em thì đã từng thuả
Đăng gật gù:
_Anh là đàn ông.

Tôi run khi Đăng ghé hôn má tôị
_Đi ngủ đi cưng, thức khuya đau mất đấỵ
Tôi lẳng lơ:
_Dám vào phòng em như Tuyết không?
Đăng nghiêm mặt:
_Này, coi chừng nhiễm trùng của Tuyết nghe không?Anh thắng Tuyết đã khó rồi, thắng em không nổi đâụXin thua từ đầụ
Tôi nhí nhảnh:
_Vào đàn cho em nghe đị
_Thôi cho tôi xin, vào ngủ đi cưng.Anh còn say đấy,không sợ anh à?
Tôi tha thiết:
_Em tin anh rồi .
_Nghĩa là saỏ
_Từ đêm nay em chỉ yêu mình anh.
Đăng bẹo má tôi:
_Vào ngủ đi,có lẽ phải cấm em đi đóng phim mới được.
Tôi khép cửa lên giường, cắn môi thương Đăng.Đành là tôi còn yêu Hoàng, nhưng rõ ràng là Đăng yêu tôi,quí tôi hơn Hoàng.Đăng giử gìn cho tôi từng chút một,nụ hôn trên môi chàng cũng dè dặt.Tôi rủ Đăng vào phòng riêng,nếu Đăng theo vào thật, có lẽ tôi sẽ thích thú thật đấy,nhưng tôi sẽ bớt kính trọng Đăng,một thoáng khinh khi thôi đủ cho tình yêu vốn đã mong manh vô cùng bay đi tan tác trong cơn gió sạỵ
Sao tôi không ghen với Tuyết nhỉ?Nàng chẳng được chàng ôm trong vòng tay đó saỏTôi tức tối nên đã liều lĩnh gõ cửạNếu tôi không gỏ cửa liệu Đăng có thoát nổi chết chìm trên thân xác ấy ngùn ngụt như hoả diệm sơn bốc lửa không?
Tình yêu vừa ngọt ngào vừa chua chát đắng cạỵVừa thiêng liêng vừa đê hèn.Tôi không đủ trầm tỉnh trở vào phòng, mặc Đăng làm đàn ông với một người đàn bà rất đỗi đàn bà như Tuyết.Tôi cũng không đủ bản lảnh để cứ đứng đó xem họ đi đến giai đoạn cuối cùng trong nhaụKhông tôi yếu đuối lắm, tôi sợ mất Đăng và tôi sợ chính tôi nữạChắc gì tôi không ngất đi vì ghen vì tức?Thôi cứ để tình yêu, ân ái,đằm thắm hay dục tình cuồng loạn trong một góc trí tưởng, tôi chưa đủ can đãm đối mặt với chúng,tôi chưa được làm đàn bà nên tôi sợ hãi lẫn trong tò mò.

Tưởng ghét Đăng hơn nhưng lại yêu Đăng hơn. Tôi chào thua khuôn mặt kỳ bí của tình yêu rồị Gương mặt Đăng chìm trong đôi mắt Hoàng, tôi muốn gợi lại hình ảnh Hoàng, chợt buồn bao lâu nay mình

không giữ của chàng được nửa tấm hình như đã không giữ nổi chồng của cô Hà nửa ngày hạnh phúc.Mãi mãi vợ chồng họ vẫn đời đời ràng buộc lấy nhau,từ con cái đến thân xác, tiền bạc

Chết cho tình yêu

Chương 25

Những ngày đẹp trên thành phố sương mù đã qua đi, cuốn phim đã hoàn thành đúng như ý bố. Tôi trở về Sàigòn sửa soạn đi học lại Sau hai mối tình, sau một cuốn phim tập tểnh làm tài tử, trở về nhà nhìn những chiếc áo dài trắng với huy hiệu đỏ Q. M trên ngực áo, tôi nghe buồn buồn.
Báo chí không ngớt bàn tán về cuốn phim, về Đăng và tôị Mới đầu tôi thích thú, cắt những bài báo viết về mình lồng trong album, mới đầu tôi hãnh diện nhưng dần dần tất cả những nao nức đó biến thành cực hình.

Tôi bị đuổi khỏi Q.M. trước ngày đi học, ba me tôi nhận được giấy báo và chỉ thở dài Những buổi chiều tôi len lén phóng xe qua trường cũ, những hàng sứ xinh xinh hoa trắng thơm nhẹ con đường êm mơ bóng cây Những lớp học, những cánh cửa sổ, những mái ngói cũ nhoà màu thời gian. Tất cả còn là kỷ niệm, với chàng cũng chỉ là hình bóng nhạt mờ trong ký ức, với chàng giờ còn là dư vị tình yêụ Tôi giữ những chiếc áo dài trắng, với huy hiệu Q.M. Tôi giữ những bài học Anh văn có chữ ký của chàng. Mỗi chiều đi ngang qua trường cũ mắt tôi vẫn cay cay, môi tôi vẫn rưng rưng gọi khẽ tên chàng. Tôi thành công và nổi tiếng để làm gì nữa đây, khi tôi thật đã xa chàng? Cô Hà giờ tự tin trong lớp, giờ yên ổn trong lớp .Không cô học trò nào liều lĩnh mưu toan cướp chồng cô giáo như tôi đâụ Đời có một con học trò hư như tôi là cùng, đời có một con bé ngu si yêu người có vợ như tôi là cùng.

Tôi bước vào passage Eden tìm mua một chiếc áo thun màu xanh. Nhạc tình tứ từ một góc hành lang hắt ra thật dịu dàng, vờn bay áo vờn bay tóc. Tôi cúi xuống đọc nhanh hàng tít trên tờ báo vừa mua: "Nhạc sĩ Vũ Đăng dấu đồ lót của đào văm Ánh Tuyết."
Chắc ở một nơi nào đó Đăng đang thở dài Lỗi tại tôi và bây giờ Tuyết

dùng nó để hạ nhục Đăng. Tuần trước họ viết về mối tình của tôi và Đăng. Tuần này họ viết về mối tình Tuyết-Đăng. Khi tôi ngửng mặt lên, chiếc kính màu che bớt mặt tôi giờ cầm trong tay, vài người chung quanh kêu ồ lên:
_Giáng Thu kìa tụi bạ
Họ xì xào:
_Giáng Thu của phim "Tiếng Hát Từ Rừng Hoang" đó.
Trong nháy mắt tôi bị đám đông bao vậ Có những cô bé đứng ngó tôi chăm chăm, có những cậu bé tới sờ nhẹ áo tôi, làm như moị thứ của tôi đều lạ. Tôi trở thành con quái vật trước mặt đám đông.
Tôi bối rối nhìn quanh tìm đường trốn, hãnh diện có đó nhưng tự do không còn. Cô bé áo vàng níu tay tôi:
_Chị cho em chữ ký đi, chị Giáng Thụ
_Tôi mua được cái hình của Giáng Thu rồi, Thu ký tặng cho vài chữ đị
Một chàng ghê gớm hơn buột miệng:
_Giáng Thu xinh quá cho anh cầm tay một chút đị
Tôi rụt tay lại, bối rối cắn môi:
_Tôi không phải là Giáng Thu đâụ
Họ ngơ ngác:
_Vô lý, báo đăng hình Giáng Thu rõ lắm mà.
Một chàng hippy cười:
_Nàng nói dối đó, nàng chính là Giáng Thu chính hiệu con nai vàng.
Cả bọn cười vang, tiếng cười vang cả hành lang. Tôi nghe thoáng một tiếng xì xầm:
_Cũng xinh xinh vậy thôi có gì hơn tụi mình đâu, xoàng lắm mày nhỉ? Vậy mà báo chí ca tụng dữ quá. Xí, đi mày, tưởng tiên nga giáng thế kia chứ.
Tôi nghe tim nhói đau, lời xì xầm đó đã vào tai tôi, chạy vào óc tôi và lòng kiêu hãnh xì như cái banh thủng. Tôi cắn răng cười gượng, vừa kịp quay lại nhìn thấy người con gái xinh đẹp hơn tôi đứng sau lưng tôi cười nhạt. Đôi mắt gắn mi giả sâu thăm thẳm, hàng mi đậm đen che khuất màu mắt không biết nâu hay đen. Đôi chân thon dài săn chắc, bộ ngực nâu hồng để trần một nửạ Tôi chớp mắt quay đị
Một cậu bé choai choai giựt giựt tóc tôi:
_A, tóc thật tụi bây ạ, tưởng tóc giả chứ.
Tôi đỏ mặt vì giận:
_Tôi bận việc xin phép được kiếu từ.
Tôi len ra khỏi đám đông nhưng không thoát nổi, bàn tay cô bé hippy vươn dài giữ chặt lấy tôi:

_Chị cho tụi em phỏng vấn tí nàọ
Tôi mím môi nhìn cô bé, cô bé cười thật xinh:
_Bao giờ chị làm đám cưới với Vũ Đăng?
Tôi lắc đầu:
_Xin tha cho vụ đó.
_Hồi trước chị học Q.M phải không ạ?
Tôi mỉm cười gật đầu:
_Sao em biết?
_Biết chứ, em biết chị yêu thầy Hoàng rồi cô Hà đuổi chị nữa kìạ
Tôi thở dài không nói tìm cách đi ra ngoài hè phố rồi vẫy taxi leo lên như trốn chạỵ Đám đông nhao nhao nhìn theọTôi ngã người trên nệm ghế lòng buồn vời vợi Cô bé nhắc đến tên chàng, tình yêu còn đó mãi mãi không tan. Đăng nghệ sĩ thật, yêu đó rồi hờ hững đó. Đàn bà vây quanh chàng từ sáng tới tối, đàn bà như thiêu thân lao vào tay chàng. Những cô ca sĩ đẹp như tiên đến với chàng để dượt nhạc, để bắt chàng lăng xê tên tuổi, những người đàn bà đa tình đến với chàng để tìm thấy hình bóng dáng dấp mình qua những bản nhạc trữ tình.
Tôi ra dấu cho xe ngừng rồi đi bộ ngang qua Q.M.. Con đường lá me còn đó ngàn năm li tị Tôi dõi mắt nhìn lên lớp cũ, vuông cửa rộng và lời giảng bài ấm áp của chàng vang vọng trong tôị Đứng đây mòn mõi, người yêu vẫn xạ Đứng đây chồn chân, tình yêu vẫn lạnh. Tôi thẫn thờ rời xa Q.M tìm đến nhà Đăng. Căn phòng trên lầu cao với những bức tranh khó hiểu và cây đàn và tàn thuốc lá.

Khi cơn buồn dâng cao, tôi vẫn đến với Đăng, để nghe chàng hát, để ngắm chàng đàn. Tình yêu của tôi và Đăng chỉ có thế thôị Không hứa hẹn ràng buộc, không cay đắng phiền hà nhaụ Đăng ngồi một góc nhà hát nồng nàn, tôi ngồi một góc nhà nhìn thật saỵ Cuối cùng hôn nhẹ hai môi, xiết nhẹ hai lưng và đưa nhau về. Cuối cùng tôi vẫn biết Đăng thờ thần độc thân, say đời lãng tử, vợ con là chuyện xa vời, là gông nặng, là ngục tốị Đăng sống như một ẩn sĩ, ngồi nhà chờ bạn bè, chờ người yêụ Tôi muốn đến Đăng chiều hôm nay vì tôi buồn, vì tôi muốn khoe chàng tôi được ái mộ ngoài đường, vì báo chí đăng tin chàng dấu đồ lót đào văm Ánh Tuyết, hay vì một khát khao mơ hồ nụ hôn,vòng tay và hơi thở đàn ông của chàng.

Căn phòng im lìm cài cửạ Hôm nay không có tiếng đàn êm đềm của Đăng, chỉ có những đĩa nhạc êm dịu hắt ra từ khe cửạ Có lẽ anh chàng chưa ngủ xong giấc trưả Tôi dơ tay định gõ cửạ Bàn tay tôi sờ

lên cánh cửa gổ màu nâu run run buông xuống. Có tiếng Đăng thì thầm với một người con gái Tôi thẫn thờ nhìn trời Buổi chiều thật nặng thật buồn. Cửa đóng kỹ với một người đàn bà. Chàng yêu tôi và luôn luôn mở tung cửa mỗi khi tôi đến kia mà?
Tôi không buồn nhưng xót xạ Từ bao lâu nay tôi vẫn nghĩ Đăng cao thượng và trong sạch. Tôi vẫn nghĩ Đăng dành cả một đời cho nghệ thuật mà chàng say mê.
Tôi định lẳng lặng bỏ về. Tiếng thì thầm gợi nhiều kích thích, tiếng thì thầm trong căn phòng nhỏ giữa một người đàn ông và một người đàn bà. Tôi lần tới vuông cửa sổ, cửa lại đóng kín. Máu chạy luân lưu, máu chạy dồn. Hai bàn tay tôi rướm mồ hôi, tình yêu chết dần trong tôi, lòng băng giá nhưng hờn ghen nổi sóng. Tôi đi vòng vòng ba mặt tường phòng Đăng và tìm ra một vuông cửa quên cài
Tôi dè dặt mở nhẹ nửa cánh, họ không còn lòng dạ nào để thấy tôi nữạ Mắt tôi hoa lên, trời đất quay vù vù. Trời xanh sa xuống làm tình với đất dâng cao vời vợi Họ không còn một chút gì trên người, họ giữ chặt lấy nhau bằng cả thân xác cuồng nhiệt. Tôi lảo đảo từng bước tìm ra đường. Hết thật mất rồi, là aỉ Ánh Tuyết hay bất cứ người con gái nào em còn có thể tha thứ cho anh. Nhưng Ái Lệ, người con gái anh đưa lên đỉnh cao chót vót, anh yêu mê cả nước đêu biết. Nàng bỏ đi lấy chồng tỉ phú, ngờ đâu anh với nàng đã rời nhaủ Nàng có chồng và vẫn trở lại ân ái với anh? Em thua, em thua cuộc rồi, dù thật tâm muốn yêu anh, muốn quên Hoàng qua hình bóng anh.

Tôi trở về nhà như một cái bóng của chính tôị Buổi chiều nên không thấy được bóng mình, thôi đành làm bóng ma từ tạ tình yêụ Trời bắt tôi mãi mãi làm một kẻ đến saụ Đến sau trong cuộc đời Hoàng và đến sau trong tình yêu Đăng. Đời cho tôi những hai lần nhìn thấy người ta yêu nhau, trong khi tôi chưa được yêụ Tôi biết quá sớm, tôi buồn quá nhanh. Tôi đứng đợi xe về nhà, và thật tình cờ tôi nhìn thấy Hoàng gọn gàng trong bộ đồ tennis trắng lầm lủi đi bộ băng ngang từ đầu con đường. Tôi cảm xúc đến ngộp thở, từ từ đi ngược chiều với chàng.
Chàng sửng sốt:
_Ồ Thu,em đi đâu đó?
Tôi xúc động:
_Em đi tìm anh.
Chàng mỉm cười:
_Em biết anh chơi ở sân nàỷ
Tôi tình tứ gật đầu:

_Không biết anh thì còn biết ai nữa, vậy mà cũng hỏi
Chàng dừng lại ngắm tôi:
_Hồi này em đẹp quá.
_Anh đẹp thì có.
_Đàn ông mà đẹp cái gì.
_Em thấy anh đẹp
_Em đi đâu đâỷ
Tôi phụng phịu:
_Hỏi kỳ chưa, em đi tìm anh .
Chàng bối rối:
_Anh mặc đồ như thế này, phải về thay chứ.
Tôi giử lấy tay chàng:
_Không sao hết,em thích. Để anh về nhà coi như mất anh, em không dại đâụ
Chàng ngần ngại:
_Đi phố với em nguy hiểm lắm.
Tôi đắm đuối nhìn chàng. Không biết có phải vì hình ảnh ái ân của Đăng và Ái Lệ trong vuông phòng ấm cúng mà lòng tôi giờ như thác lũ. Mới đó buồn vì Đăng như xác lá khô, giờ tôi bừng bừng nổi sóng, giờ tôi căng căng cơn khát khao không một tên gọi
Hoàng hăm hở hỏi:
_Em đi tìm anh thật?
Tôi nao nức:
_Đêm nay em đi suốt đêm với anh, em nhất định rồị Từ giờ em không rời anh nữa đâu, kệ anh tính sao thì tính. Hôm gặp nhau ở Đà Lạt, anh bỏ đi biệt tích, rầu ghê.
Hoàng thở dài:
_Tại em chứ.
Tôi dặc dặc tay chàng:
_Tính sao anh? Bộ đứng đây hoảỉ
Hoàng ngơ ngác:
_Em đòi đi chơi với anh suốt đêm?
_Ừ , bộ anh sợ?
_Sợ thì không sợ, nhưng ... ...
Tôi nhí nhảnh:
_Không nhưng nhị gì hết ấy, anh kỳ ghê đi ...
_Nhưng anh mặc đồ này ...
_Có sao đâu, em không chê thì thôi chứ.
Chàng chép miệng:
_Thôi được,lên xe đã.

Chàng vẫy taxi kéo tôi chui vào Hai đứa bắt đầu chui vào một cái lồng rồi Ngồi bên chàng tôi xôn xao quá, nép sát vào người chàng, nghịch những sợi lông quăn bướng bĩnh mọc dài theo chân chàng, chàng đắm đuối xiết lưng tôi
_Em.
Tôi nghịch cặp đùi để trần của chàng như một đứa bé nghịch tượng thần Hy Lạp.
_Đau không anh?
Chàng lắc đầu:
_Đau nữa anh cũng chịu được.
Tôi không còn là tôi nữạ Hình ảnh chập chùng trong phòng Đăng như ma túy đầu độc tôi rồi Gặp Hoàng trời cũng không cản nổi tôi nữa rồi
Chàng bóp lưng tôi, giọng thật ấm:
_Để anh được ngồi thật yên lặng bên em.
Chàng đưa tôi vào khách sạn thật. Tôi run lên vì sợ nhưng vẫn nao nức đi theo chàng. Chàng khoá cửa rồi dịu dàng kéo tôi ngồi xuống. Hai chân chàng duỗi dài bắt tôi dựa lưng vào chàng, gục mặt vào tóc tôi và vuốt dọc lưng tôi:
Cha mẹ cũng quên, đất trời cũng quên. Thời gian ngưng đọng, vũ trụ ngưng tiếng thở cho tôi với chàng ôm nhaụ Thỉnh thoảng chàng hôn môi tôi, chàng nói thật khẽ những câu nghe không rõ, chàng làm thật nhẹ những cử chỉ tuyệt vời

Miên man yêu nhau để sáng hôm sau cả tôi với chàng đều giật mình. Tôi không khóc bởi tôi yêu chàng, những giọt hồng đã rụng xuống từ một nơi nào khó gọi tên. Chàng ôm lấy tôi:
_Từ bây giờ anh đã có bổn phận và trách nhiệm với em rồi
Tôi dụi mặt vào ngực chàng:
_Có anh, là có tất cả.
_Anh thương em quá Thu ơi
Tôi ngậm ngùi:
_Anh đừng khinh em nghe anh.
Chàng nghiêm mặt:
_Đừng nghĩ nhảm nào Anh thương em lắm, chưa bao giờ anh sung sướng như hôm nay Anh thề sẽ lo cho em.
Tôi không muốn nhắc đến cô Hà. Cô Hà làm cổ tôi nghẹn lại vì ăn năn.
_Thôi anh ạ. Em không đòi hỏi gì nữa đâụ Em chỉ biết yêu anh và cho anh những gì người ta gọi là quí nhất của một người con gái, thế

thôị
Chàng dịu dàng:
_Anh xin lỗi em. Không hiểu sao anh lại điên đến thế?
Tôi chặn tay trên môi chàng:
_Tại em đấy chứ.
Chàng cười:
_Em cũng ghê lắm nghe, anh không ngờ ....
-Không ngờ sao anh?
_Không ngờ em còn nguyên sị
_Trời ơi, anh khinh em quá.
_Không phải là khinh nhưng bất ngờ quá. Đời anh đây là lần thứ nhất anh biết một người con gái đúng nghĩa con gáị
Tôi ngơ ngác:
_Bộ anh ...Vợ anh để đi đâủ
Chàng thở dài:
_Nàng là đàn bà trước khi anh cưới, anh thèm khát sự trong sạch và bây giờ em đã cho anh, bởi vậy anh mới nói anh nhất định lo cho em.
Tôi nheo mắt:
_Dữ chưảNhưng anh lo làm sao nói em nghe coi nàọ
Chàng cười:
_Thì anh lấy em làm vợ, suốt đời anh chỉ biết có em thôị
Tôi lắc đầu:
_Không được đâu anh, còn cô Hà, còn con của anh. Bộ anh định bỏ vợ?
_Không bỏ nhưng anh yêu em, anh phải được sống cho anh chứ. Cả đời anh, anh phải hy sinh hoài saỏPhải cho anh sống chứ?
_Em không dám liều như vậy đâụ
Chàng âu yếm:
_Anh biết em dám.
_Sao vậỷ
_Em dám vào khách sạn với anh cơ mà.
Tôi véo tay chàng:
_Không nói chuyện với anh nữa đâụ
Chàng thủ thỉ:
_Em có tiếc không?
Tôi lắc đầu:
_Không,em chỉ biết em yêu anh. Người ta sao, em vậỵ Bộ em để dành đầu cơ kiếm lời được sao mà hỏị
Chàng mỉm cười:
_Em biết mấy người họ bán bao nhiêu không?

Tôi vẫn lắc đầu, chàng nheo mắt:
_Cỡ em sơ sơ chừng nửa triệu, ba tàu mua liền.
Tôi le lưỡi:
_Thôi không nghe anh nói nhảm nữa đâu, kỳ quá à.
Chàng vẫn cười:
_Anh thì nghèo lắm nhưng anh mua em bằng cả một đời còn lại của anh, em chịu không?
Tôi nguýt dài:
_Hừ,làm như nhẹ gánh tang bồng lắm, anh còn gì đâu mà cho em, ít nhất anh cũng cả trăm lần rồi
Chàng thở dài:
_Đành vậy rồi, đó em tiếc anh, thấy không?
_Không phải là tiếc, nhưng sao em buồn ghê anh ạ. Anh cũng như vậy với người ta chứ gì ?
Chàng nghiêm mặt:
_Không được nghĩ bậy nữa
_Bậy đâu mà bậy, bộ anh yêu vợ khác em?
_Khác chứ.
_Khác sao anh nói em nghe coị
Chàng lúng túng và hôn má tôi:
_Nói chuyện của mình kìa, giờ em tính saỏ
_Em chả tính gì hết, em yên chí rồi, em sợ cho người em không yêu chứ.
_Nhỡ có con thì saỏ
Tôi giật mình:
_Thật không anh? Chút xíu vậy mà cũng có con à?
_Chứ saọ Nửa chút xíu cũng có ấy chứ. Em với anh đàng hoàng một đêm chớ chút xíu sao được?
Tôi tái mặt:
_Chết em rồi, em ri mà có con thì nguy lắm,l àm sao anh?
Chàng dỗ dành:
_Anh đùa đó. Muốn có con cũng đủ kiểu đủ trò. Yên chí đi không sao đâu, làm như dễ lắm à?
Tôi bỗng nhăn mặt:
_Thế anh có những hai con với người ta chắc ghê gớm lắm.
Chàng nhăn nhó:
_Em thiệt. Đang vui vẽ cứ nghĩ đâu đâu không à. Đừng nhắc đến có được không?
Tôi cúi đầu:
_Em cũng định như vậy, nhưng ...Í , em bỏ đi cả đêm chắc me em

chửi chết. Dám cả nhà đi tìm lắm anh ơi, làm sao bây giờ anh?
Chàng cũng hơi hoảng:
_Để anh đưa em về. Em nghĩ coi có cách nào không?
_Không được đâu anh. Chưa bao giờ em đi chơi cả đêm cả. Trời ơi! Sao tối qua em không nghĩ ra nhỉ?Tại anh đó, tại em biểu về ngay lúc đó anh không chịu lăn ra ngủ cơ.
_Mệt muốn chết, hơn nữa giới nghiêm làm sao về?
_Mấy giờ rồi anh?
_Gần năm giờ.
Tôi la hoảng:
_Làm sao anh? Bộ ở đây hoải
_Anh đưa em về.
_Rồi em giải thích với ba me làm saỏ Bộ nói vào khách sạn ngủ một đêm với anh?
_Nhất định là không được rồi đó.
_Hay là ...À em nghĩ ra rồị .Em sẽ bắt con Trâm đưa về và nhận với me em đêm qua em ngủ ở nhà nó.
Chàng nịnh:
_Em của tôi thông minh quá.
Tôi quay số điện thoại ngay cho Trâm:
_Giáng Thu đây, phải Trâm đó không?
_Ừ ,dĩ nhiên có chuyện mới gọi cho mi giờ này chứ, mà mi phải hứa giúp tao cơ. Chỉ mình mi cứu tao được thôi, mi không chịu tao bỏ nhà trốn đi luôn.
_Trời ơi, chuyện gì mà kinh khủng dữ vậỷ
_Tao sẽ đến mi ngay bây giờ và nhờ mi dắt tao về nhà cho me tao bà yên tâm.
_Tại sao kỳ cục vậy, bây giờ mi ở đâu đó Thủ
_Dĩ nhiên không phải ở nhà.
_Trời mi ở đâủ
_Ở đâu xin miễn hỏi, mi có giúp tao hay không trả lời đị
_Giúp mi cách nào mới được chứ?
_Hỏi hoài à. Lấy xe đưa tao về tận nhà và làm cho me tao tin cả đêm tao ngủ ở nhà mị
_Thu ơi, có chuyện gì đó?
_Không có chuyện gì cả, nếu mi không giúp tao, tao đi luôn.
_Thôi được, mi đến ngay đị
Tôi mỉm cười với Hoàng:
_Con nhỏ chịu rồi, đỡ quá anh nhỉ?
Hoàng dùng dằng mãi mới đưa nổi tôi đến gần nhà Trâm. Hôn tóc,

dặn một điều, hôn môi, dặn hai điều.
_Trời ơi, bắt đầu nhớ em rồi
Tôi mỉm cười :
_Anh sướng thấy mồ, xong chuyện là hết lọ
_Ai nói em anh hết lỏ
_Lo gì đâủ
_Lo mất em,lo phải xa em.
_Coi như anh được rồi còn lo gì nữạAnh giả vờ thì có.
_Em làm như anh sở khanh không bằng.
_Đàn ông người nào chả có tí ti máu sở khanh trong người Thôi gần đến nhà Trâm rồi, anh về đi kẻo nó thấy kỳ lắm đấỵ
Tôi nheo mắt:
_Anh cũng tìm cách nói dối vợ là vừạ Khéo nghe, kẻo bầm tay hết em bắt đền đó. Mai em sẽ khám anh thật kỹ.

Chết cho tình yêu

Chương 26

Hoàng bỏ đi, tôi thẫn thờ tiến dần đến cổng nhà Trâm, nghe như mất mát, nghe như vắng xa một cái gì không tên để gọi Tôi nhìn xuống người tôi, hai chân, hai tay, và hai đồi ngực như đang nhìn những phần thân thể của người xa lạ.
Lòng tôi trắng xóa không buồn không vuị Chỉ thấy bâng khuâng chỉ thấy ngậm ngùị Một cảm giác đau rát nhưng êm đềm, muốn phóng vùn vụt trên yên Honda, muồn tì thật mạnh cho nguôi mơ hồ.
Bước đi hết tung tăng, hết ngẩng cao mặt, hết cười bằng mắt. Từng bước một, một mình cam chịu, giờ tan tác bay một đời con gáị Con đường này tôi đi bao nhiêu lần, sao hôm nay lạ mặt với tôi đến thế nàỷ Dơ tay bấm chuông nhà Trâm có gì phải run run hai tay đâủ Hình như tôi vuốt lại áo, vuốt lại tóc. Tôi ngại ngần đến một phút sau mới bấm nổi nút chuông. Trâm ló mặt ra chưa kịp kêu, tôi thì thào:
- Mau lên đừng cho ai thấy taọ
Trâm kéo tôi đi thẳng vào phòng riêng:
- Mi làm giống gì kỳ cục quá vậy Thủ Sao mặt mày ngơ ngáo như mất hồn thế nàỷ
Tôi vật ra giường:
- Im lặng cho tao nghỉ.

Trâm hừ hừ:
- Tao chịu không nổi, mi phải nói rõ cho tao nghe đi Thụ
Tôi quay mặt vào tường không muốn nhìn Trâm, Trâm léo nhéo:
- Cả đêm hôm qua mày đi đâủ
- Ở nhà một người bạn.
- Aỉ
- Mi không cần biết người đó, mà tao nói rồi, yên cho tao nghỉ, tao thèm yên lặng.
- Trời ơi, điên cha cái đầu lên được.
- Can gì đến mi mà mi điên, vô duyên chưả Tao mất tao không điên thì thôi chứ.
- Hả, mi nói sao, mi mất, mất cái gì.. Mất xe rồi, không dám về nhà hở?
Tôi gật:
- Ừa mất xẹ
- Vậy mà làm tao hết hồn, thôi ngủ đi chút tao đưa về.
Một giây sau Trâm lại gọi:
- Này sao trông mày kỳ quá à.
- Bộ xấu xí lắm saỏ
- Không phải xấu, đẹp nữa là khác, nhưng lạ lắm.
- Lạ là saỏ
- Đẹp man dại sao sao ấy, khó nói quá.
Tôi giật mình:
- Sao mi thấy tao làm saỏ Khác mọi bữa lắm à?
Trâm đăm đăm ngó tôi:
- Ừa khác, mà cũng không khác gì, điều tao thấy mi là lạ.
Tôi lẩm bẩm:
- Lạ lắm chứ, đêm đầu tiên tao ngủ xa nhà, đêm đầu tiên taọ.
Trâm bóp tay tôi:
- Mi ngủ ở đâu Thủ
Tôi lắc đầu:
- Đừng hỏi tao nữa, tao điên bây giờ, nếu mi thật thương tao, mi nên yên lặng Trâm ạ.
Trâm thở dài:
- Mi làm tao khó nghĩ quá Thu à, thôi mi ngủ đi, xem chừng mi mệt, mất cái xe ăn nhằm gì mà mi hốt hoảng thế.
Tia nhìn Trâm đi xuống dõi tìm vạch vòị Tôi khép kín hai đùi, tôi vòng tay che ngực, tôi chớp mắt quay đị Mắt tôi biết gian dối rồi, thân xác tôi biết cơn mê đắm, biết cơn chập chùng.
Trâm vuốt tóc làm tôi rùng mình, nhớ Hoàng đêm hôm qua và bàn

tay gợi tình và phần thân xác ấy Tôi hoảng hốt tránh bàn tay Trâm:
- Đừng Trâm, mình sợ.
Trâm ngạc nhiên:
- Sao vậỷ
Tôi quay đi:
- Mấy giờ rồi Trâm?
Trâm xem đồng hồ:
- Gần sáu giờ rồị
- Chút nữa Trâm đưa mình về.
Tôi lơ đãng:
- Tụi mình mười mấy tuổi rồi Trâm nhỉ?
Trâm cười:
- Hỏi kỳ chưa, tuổi của Thu, Thu cũng quên à? Mười tám chứ bao nhiêu nữạ
- Tụi mình bằng tuổi nhau phải không?
- Hỏi chi vậy, mày thua tao một tuổi chứ.
- Thu già hơn, Thu lớn hơn Trâm mất rồị
- Sức mấy, mặt non choẹt mà làm lẹ
Tôi thẫn thờ:
- Trâm ơi, có bao giờ Trâm mang cảm giác mất mát, mất mát và trống vắng dù chẳng đánh rơi một cái gì không Trâm?
Trâm ngơ ngác:
- Mày làm thơ đấy à?
Tôi lẩm bẩm:
- Không buồn không vui, đời lạ ghê Trâm ơị
Trâm dơ tay lên:
- Trời ơi, chưa bao giờ mày điên như hôm nay, con này e đau mất.
Tôi mỉm cười:
- Chán quá, mày chưa biết gì hết, mày con nít quá.
Trâm trợn mắt:
- Mày dám chê tao con nít?

Tôi cười sao nước mắt lại rưng rưng, nước mắt đã rơi thầm, môi giờ đã nhớ một đôi môị Xác thân mình giờ bằng bặt, xác thân mình giờ thiếu xót một vòng ôm. Tôi cuộn mình trong chăn, hai mắt nhắm lại để thôi đừng khóc, cho người yêu đi đâu mà mất, dù người yêu nặng gánh hai vaị Sao đêm qua không khóc lóc với chàng, không ăn vạ, không kể lể, để bây giờ nằm co một mình mới thấy xót xả
Bây giờ chàng đang làm gì? Mặt tôi nhăn lại,tim nhoi nhói co, nụ cười cô Hà lại hiện ra chứa chan hạnh phúc, lần đầu tiên với chồng của

người Buồn ơi, sao đêm qua ta điên đến thế. Hình ảnh Đăng và Ái Lệ trong căn phòng đầy nhạc, đầy tình, không một chút gì che hai thân đã phút chốc biến tôi thành con bé điên gặp chàng là níu thật chặt, là đeo như sam.
Trâm cao giọng:
- Mày có chuyện buồn phải không Thủ
Tôi gật:
- Ừ buồn.
- Ai làm mày buồn?
- Tao làm tao buồn, còn ai vào đây nữạ
- Vô lý, mày ăn nói vớ vẩn quá.
- Không vớ vẩn đâu, mà thôi đưa tao về là vừạ
- Nhưng tao ngại quá, nhỡ..
- Mày đừng có lẩm cẩm, một là một, hai là hai, mày hứa giúp tao rồi cơ mà.
- Đành rồi nhưng tao chẳng hiểu gì cả, từ nãy giờ mày nói năng lung tung như con điên.
Tôi thừ người:
- Có lẽ tao điên thật, tao điên nên mới nên mới ... chắc người ta khinh tao ghê lắm mày nhỉ?
Trâm tròn mắt:
- Hử, mày nói gì, ai khinh màỷ
- Tao mất rồị
- Mất xe hở?
- Ừ mất xẹ
Trâm cười:
- Tao không ngờ mày tiếc của đến thế, hồi nào đến giờ tao tưởng mày là con bất cần tiền.
Tôi cười dòn dã:
- Thế hở, tao có tiếc đâu, điều tao hơi buồn buồn lo lọ
- Lo măng mày mắng hở?
Tôi gật:
- Ừạ
- Không sao đâu, yên trí, tao dẫn về xin chọ
Tôi dơ tay:
- Mà tao có mất xe đâu, tao đi bộ mà.
Trâm trợn mắt:
- Hử, mày nói sao, thế mất cái gì?
- Thôi không nói chuyện với con nít nữa, tao kẹt nên ngủ nhà con bạn, giờ mày chịu khó đưa tao về cho yên đi đã.

Mọi sự êm xuôị Me tin lời Trâm nên chỉ mắng nhẹ nhẹ thôi:
- Trời ơi, con làm me lo quá, hôm qua ba vòng khắp phố tìm con.
Tôi đưa mắt nhìn Trâm để tránh đôi mắt me:
- Con bị đau bụng thình lình nên không về nổi, đành ngủ lại với Trâm.
- Sao con không điện thoại cho me biết?
- Dạ con đau quá, có nhớ gì đâu, con mê man, con ngất xỉu ...

Tình yêu giờ gắn bó hơn, day dứt hơn, khó khăn chỉ có lần đầu, tôi với chàng giờ đã quen nhau, xa nhau nhớ như vợ nhớ chồng, có khi nồng nàn mê đắm hơn, bởi không hôm nào được no nê, bởi gần nhau đó chờ xa đó, ôm nhau đó mà sợ mất nhau từng ngày
Tôi tìm đủ cách để gặp chàng, nhà một người bạn của chàng, khách sạn, đâu cũng được, miễn là có nhau trên một chiếc giường. Tôi thật sự hư hỏng mất rồi, yêu say mê như ghiền ma túy, vắng chàng tôi ngẩn ngơ như mất hồn lạc vía, tôi nhớ chàng đêm, nhớ chàng ngày Ăn nhớ, ngủ cũng nhớ. Thân thể tôi dần dần quen với thân thể chàng như thể tôi là chàng và chàng là tôị Khi tan biến trong nhau tôi chẳng nhớ gì nữa hết, đừng nói chi vợ con của chàng.
Tình yêu vật lạ, vật nhiệm màu kỳ bí. Tình yêu cột hai thân thể lại với nhau cùng với hai linh hồn. Biết mình có tội với cô Hà, biết mình có tội với ba me, tôi vẫn không thể xa chàng, tôi ghiền hơi thở chàng, tôi mê thân xác chàng, tôi say ngực chàng, tôi say hết.
Tôi đi học thêm Anh văn bằng thân xác tuyệt vời đó. Tôi học thêm lý hóa, hình học, đại số bằng đôi môi anh, học thêm và học thêm. Ngày nào cũng có giờ học cours trên giường với chàng, những môn học chưa ai dám giảng trong lớp, những bài tập thực hành, những chứng minh, những tìm tòi chưa ai viết thành sách, và đố ai viết thành sách?
Chàng dành buổi chiều cho tôi, buổi tối cho vợ. Vì yêu tôi đành chịu, đành san sẻ yêu đương, dù vẫn buồn thầm.
Gia đình tôi giờ mỗi người một thế giới riêng. Me vẫn lặng lẽ với phím đàn. Ba vẫn trầm tư với những quyển sách nặng, bố Duy tránh đến nhà, thỉnh thoảng bố đón tôi ở trường dẫn tôi đi ăn kem, thế thôị Tôi hiểu cái bẽ bàng của ba người và đành buông tay
Ba càng ngày càng ít nói, me càng lúc càng lạnh lùng, và bố Duy phiêu bạt đây đó như cánh chim. Cuốn phim của bố thành công ngoài sức tưởng tượng, bố đang dự định cuốn phim thứ hai, tôi say tình yêu chẳng để ý nhiều Giờ tôi chỉ biết ngụp, biết lặn trong vòng tay chàng, biết mê biết đắm trên vùng ngực thơm mùi đàn ông của người đàn ông có vợ hai con.

Hoàng chìu chuộng tôi, nâng niu tôị Tình yêu trong trạng huống nào vẫn là tình yêu, nhưng tận đáy lòng, nỗi ăn năn vẫn có đó, lắng sâu bùi ngùị
Tôi vào phòng tắm cởi dần từng mảnh vảị Thân xác mình giờ đầy hơn trước. Nhớ chàng rủn người, nhớ chàng nung da căn máu, nhớ chàng lao xao, nhớ chàng quay quắt.
Cứ hai giờ trưa tôi đi tắm, tắm cho sạch, cho thơm mọi miền da thịt để đến nơi hẹn. Tôi nhắm mắt lau khô người, thẫn thờ mơ ước, ừ nhỉ, nếu chàng đừng có vợ, hai đứa cưới nhau sống với nhau đủ một ngày hai mươi bốn tiếng. Phòng ngủ phải khít bên phòng tắm, tắm chung rồi ngủ chung ...
Tôi mặc áo dài trắng giống như nữ sinh. Không, tôi vẫn là nữ sinh ấy chứ, nhìn bên ngoài không ai dám nghĩ tôi đã làm đàn bà. Ôm thêm ba quyển sách vạn vật có, lý hoá có, Anh văn có, tôi ngoan ngoãn từng bước ra ngoàị
Ba ngồi nhăn trán ở phòng khách với một quyển sách, đời ba giờ chỉ còn sách làm bạn thôị Đôi mắt buồn, đôi mắt sâụ
Ba ngước mắt lên:
- Con đi học?
Tôi khép nép:
- Dạ thưa ba năm thi, con phải học thêm nhiều lắm ạ.
- Ừ, gắng học cho xong, đậu rồi vào đại học.
Tôi thấp giọng:
- Me đâu hở bả
Ba cúi mặt:
- Me đi công chuyện.
- Sao hồi này me hay đi thế bả
Ba nói mau:
- Me bận nhiều việc, thôi con đi đi kẻo trễ giờ học.
Tôi chớp mắt:
- Hồi này ba gầy lắm ba ạ, ba đau gì không bả
Ba lắc đầu nhè nhẹ:
- Không, ba vẫn thế, đừng lo cho bạ
Tôi cắn môi:
- Ba dấu con, ba buồn cái gì ấỵ
Ba cười gượng:
- Con lo vẩn vơ thì có, ba lớn rồi chuyện gì xảy ra ba cũng chịu được hết.
Tôi ngơ ngác:
- Ba nói gì con không hiểu gì hết?

Ba lại cười, nụ cười buồn hơn bao giờ:
- Bao giờ ba cũng thương con và mẹ Định mệnh hết, ba bắt đầu tin định mệnh. Thôi con đi đi, ba cần nghỉ một chút.
Tôi hiểu ý ba, thỉnh thoảng ba thích ngồi lặng lẽ một mình. Tôi nói bác tài đưa tôi đến trường, lớp cours thì đúng hơn. Vòng theo ngã sau tôi đến bưu điện với chàng. Màn kịch này giúp tôi hẹn hò với chàng trót lọt nhiều phen.
Chàng vẫy tay:
- Thu, Thụ
Tôi chui vội vào xe chàng:
- Anh chờ em lâu không?
Chàng gật:
- Lâu, nhưng có em ra là mừng rồi, sợ em kẹt chuyện gì chứ.
Tôi nhí nhảnh:
- Nhỡ em kẹt thật thì sao, cũng may độ này me em hay đi vắng lắm.
- Thì anh điên.
- Khiếp, làm như yêu em lắm ấy
- Còn phải nói, không yêu mà mất thì giờ đợi chờ như thế nàỷ
- Đi đâu giờ anh?
- đi chỗ nào để hai đứa tâm sự.
Tôi le lưỡi:
- Tâm sự không thôi nhé.
Chàng tình tứ:
- Em chịu nổi không?
- Hứ, anh làm như em là.. không bằng.
Chàng nheo mắt:
- Là người yêu của anh, có thế mà cũng nói
Chàng lại đưa tôi vào khách sạn. Một khách sạn sang trọng và tiện nghị Lần đầu tiên còn ngại ngần, mãi rồi tôi quen đị
- Lần thứ mấy mình vào khách sạn rồi anh nhỉ?
Chàng dơ ba ngón tay:
- Ba lần, anh đếm kỹ lắm cưng ơị
Tôi khe khẽ:
- Người ta nói đi đêm mãi có ngày gặp ma, em ngại ghê anh ạ ...
- Lo hão huyền không, anh có trở lại nơi nào hai lần đâụ
Tôi ngậm ngùi:
- Phải chi anh đừng có vợ, tụi mình yêu nhau đàng hoàng sướng phải biết anh nhỉ?
- Nó nhàm đi, ở đó mà sướng.
- Em không thấy nhàm, em thích, từ hôm đến giờ em chẳng thấy

chán anh gì hết.
- Bao giờ chán nói anh nghẹ
Tôi ôm tay chàng:
- Có lẽ suốt đời em chẳng chán nổi anh đâu, càng ngày em càng yêu anh hơn, sao lạ thế hở anh?
- Biết à, có lẽ em là cái xương sườn của anh.
Tôi buồn buồn:
- Còn cô Hà, cô không phải là xương sườn của anh saỏ
Chàng lắc đầu:
- Xương cụt vậy, mà thôi, đừng nhắc đến làm gì, tụi mình gần nhau giờ nào quí giờ nấỵ
Mở cửa bước vào, khóa trái cửa lại, mọi người mọi ngăn cách xin dơ tay chàọ Xã hội và tập quán xin lui phía saụ
- Được không em?
Tôi nhìn quanh:
- Đẹp lắm, tiếc rằng em không có lấy một đêm tân hôn.
- Tụi mình có cả ngàn cả triệu đêm tân hôm nữa kịa
Chàng lẳng lơ:
- Chiều nào anh cũng hết lòng hết dạ với em như tân hôn đó thôị
- Thôi, anh chỉ được cái miệng.
- Em mê không?
- Xí, mê cho gầy người ta hết trơn.
Chàng bước tới ôm gọn lấy tôi dìu đến giường:
- Ai biểu em đẹp làm gì.
Tôi nhắm mắt. Đôi mắt cô Hà buồn, đôi mắt cô Hà sắc. Tôi muốn quên cô mà quên chẳng được. Tôi đẩy chàng ra:
- Thôi anh ạ, em sợ lắm.
- Trời ơi, lần đầu kia chứ, bây giờ còn gì đâu mà sợ.
Tôi cau mặt:
- Phải, còn gì đâu, anh nói thế mà nghe được, em hết rồi phải không?
Chàng nhăn nhó:
- Em hiểu lầm rồi, ý anh muốn nói tụi mình đã ... với nhau rồi, sợ gì lãng nhách thế.
Chàng tình tứ:
- Trơn tru mà em, không có trục trặc như bữa trước nữa đâụ
Tôi vẫn buồn:
- Sao hôm nay em hồi hộp quá à, vợ anh có nghi ngờ gì tụi mình không?
Chàng quả quyết:

- Em yên trí, anh thu xếp đâu đó đàng hoàng lắm, anh o bế bà ấy hết điều, sức mấy mà nghi nổi anh, đừng lo, chuyện đó anh bảo đảm.
Tôi tò mò:
- Sao hay vậy anh?
Chàng vô tình:
- Tài của chàng mà em, đàn ông càng ngoại tình càng chiều vợ giỏi
Tôi dãy nảy:
- Trời ơi, em hiểu rồi, té anh chìu vợ anh, yêu vợ gấp ngàn lần trước ... để bà ấy thỏa thê cho anh đi chơi lấy sức hả. Trời ơi, em chịu không nổi đâu
Chàng vội vàng:
- Anh yêu em, anh yêu một mình em.
- Về với vợ anh cũng nói y như thế, anh cũng làm y như thế.
Chàng ôm lấy tôi:
- Không, khác chứ, khác nhiều
- Khác làm saỏ
- Khác là khác.
Tôi thở ra:
- Thôi em đi về, từ hôm nay đừng gặp em nữa, em chán lắm rồi, em chịu không nổi đâu
Chàng giữ chặt lưng tôi vồn vập:
- Anh van em, anh khổ sở nhiều rồi, đừng hành hạ anh nữa chứ.
Tôi mím môi:
- Tự nhiên em buồn muốn khóc. Tại sao chúng mình lại yêu nhau, lại đưa nhau đến cảnh này hở anh?
Chàng dìu tôi nằm xuống, lau nước mắt cho tôi:
- Nín đi, anh khổ tâm vô cùng, nếu em khóc.
Tôi rưng rưng:
- Nhiều đêm trở về một mình em chỉ muốn chết thôi, cướp chồng người tội nặng quá anh ơi Tình yêu nặng gấp ngàn lần tội lỗi
Chàng gật:
- Anh hiểu, nhưng tụi mình yêu nhau thật lòng. Không ai cấm được tình yêu Anh không thể trốn em, mà em, em cũng không trốn anh được.
Chỉ còn một cách dỗ dành, chỉ còn một cách quên là chết lịm trong nhau, là ôm lấy nhau bay lên, tít tầng trời cao thẳm.
Tôi buông tay xuống, chàng buông tay xuống. Tôi thở và chàng cũng thở. Quen ăn mất rồi cô Hà ơi, em cướp chồng cô, cô có giận em không?
Từ hôm biết thế nào là chuyện vợ chồng, em hết ghét cô, em hiểu

những gì cô làm là đúng, bởi dù là kẻ đến sau trong đời chàng, mỗi đêm trở về nghĩ chàng đang ôm cô, như đã từng ôm em, lòng em lại đau như xé.
Tôi nhìn xuôi thân tôi, chẳng còn gì dấu nhau, thân mật cùng tận, thân mật vô ngần là gối chăn là ân ái
Chàng nhắm mắt dưỡng sức. Xong chuyện bao giờ tôi cũng tủi thân, dù biết được chàng yêu tha thiết, nhưng không hiểu sao nhìn chàng nằm thẳng, hai mắt nhắm hai cánh mũi phập phồng thở, tôi nghe xa cách lẫn trong tủi hờn.
Muốn căng hai mắt chàng ra, muốn cấu thật đau cho chàng dậy, muốn chàng phải cuồng nhiệt say đắm như lúc đầu, chàng bây giờ với chàng lúc chưa nhập cuộc là hai thái cực. Ân ái cũng buồn như ngày tháng, cũng chua chát cũng đắng cay
Tôi dơ tay định lay chàng dậy, nhìn anh nhắm mắt sao buồn quá. Buồn không thua gì nhìn anh chết. Người ta được làm vợ chắc ít tủi thân hơn, em sống chiều nay biết chiều nay, không dám mong ngày mai, không dám tin ngày mốt.
- Anh!
Chàng vẫn nằm như khúc gỗ, lù lù ra đó, trơ trơ ra đó. Tôi chớp mắt quay nhìn ra cửa sổ. Cửa sổ đóng. Trời xanh không có trong vuông phòng này, như pháp lý không có giữa tôi và chàng.
Tôi chậm chạp đứng dậy bước tới mở tung cánh cửa xanh. Hành lang vắng lặng vẫn chẳng thấy trời thấy mây Hai dãy phòng chung một lối đi, có vài ngọn đèn thắp sáng cả ngày lẫn đêm. Buồn bực tôi vào phòng tắm, lại tắm nữa, cảm giác không sạch, vợ với chồng chắc quen thân hơn, sạch sẽ hơn.
Một giờ sau chàng mới thức dậy uể oải gọi tên tôi:
- Thu ơi, em không ngủ à?
Tôi lắc đầu:
- Em ngủ không được, nhìn anh ngủ tức tức là.
Chàng mỉm cười:
- Phải cho anh lấy sức chứ cưng, lại đây với anh đi
Tôi buồn buồn:
- Ở nhà xong việc anh cũng ngủ như vậy
Chàng mỉm cười:
- Phải mua sách cho em đọc mới được.
Tôi kiêu hãnh:
- Chả cần đọc sách em cũng thành đàn bà lúc mười bảy tuổi, em biết mọi chuyện, làm được mọi chuyện.
- Tại anh chứ, em biết khỉ gì mà nói, em ngơ ngơ như mán rừng.

Tôi nũng nịu:
- Anh lại chê em nữa rồi
Chàng lắc đầu:
- Anh thích bỏ xừ đi, chê bao giờ.
Tôi nhắc:
- Thôi anh, tụi mình sửa soạn về là vừa
Chàng tiếc rẻ:
- Còn sớm mà em.
- Không được đâu, em phải về đúng giờ, làm quá me để ý thì chết.
Tôi tắc lưỡi:
- Thuê phòng cả ngày nằm có tí ti uổng tiền ghê anh nhỉ.
Chàng lắc đầu:
- Ăn thua gì, chỉ sợ không có em thôi, tiền bạc với anh vô nghĩa
Tôi tò mò:
- Bà ấy không thắc mắc những khoản tiền anh xài à?
Chàng rung đùi:
- Anh đi dạy thêm lo cho em mà.
Tôi chải lại tóc:
- Buồn quá, em làm khổ anh thấy không, dạy nhiều có ngày đau anh ạ.
Chàng hôn môi tôi:
- Nghĩ nhảm không à, anh không lo cho em thì lo cho ai, hơn nữa anh vào với em chứ bộ mình em vào khách sạn này ngủ với ma à?
- Đành rồi, nhưng nếu không có em, anh thuê khách sạn chém như máy này làm gì.
- Dĩ nhiên rồi, nhưng tụi mình yêu nhau, rẻ chán cưng ơi
Tôi lại dục:
- Mau đi anh, mặc đồ vào đi
Chàng miễn cưỡng:
- Mặc thì mặc, rầu quá, hối hoài
Tôi mặc lại áo dài trắng, hiền như nữ sinh. Phút giây trên giường giờ biến mất:
- Trông em ngoan quá, đố ai ...
- Đố ai biết em vừa ấy với anh phải không?
Chàng bẹo má tôi:
- Rồi có sao không, làm như chuyện gì xấu xa không bằng.
Bỗng nhiên chàng tiến tới, để tay lên ngực tôi:
- Ở lại nửa giờ nữa đi em.
Tôi lắc quầy quậy:
- Không được, sáu giờ rồi đó, ai biểu anh lăn ra ngủ rồi tiếc.

Chàng thở dài:
- Thì cũng phải một giờ sau mới có sức chứ em. Em chẳng hiểu gì hết.
Tôi phụng phịu:
- Em không biết, em thích lúc đó hoài à.
Chàng cười ngất:
- Bé con ơi, vài năm nữa bé hiểu, giờ ở lại với anh được không?
Chàng định cởi áo cho tôi, tôi dơ tay ngăn lại:
- Hôm nay em sao sao ấy anh ạ, cho em về sớm đi, em linh cảm ở nhà em có chuyện gì ấy. Vợ anh có nghi gì không? Em sợ bị đánh ghen quá.
Chàng lắc đầu:
- Anh bảo đảm, hơn nữa dù sao vợ anh cũng là giáo sư.
Tôi thẫn thờ:
- Nhưng em cứ lo lo anh ạ, là gì đi nữa cũng phải biết ghen chứ.
Chàng thở dài:
- Đừng làm mất vui, giờ của tụi mình ngắn lắm em.
Tôi nắm tay chàng:
- Làm sao hở anh?
Chàng nhìn sâu vào mắt tôi:
- Em thích anh bỏ vợ?
Tôi lắc đầu:
- Không, hai đứa nhỏ vô tội, hơn nữa cô Hà cũng ...
- Em hết ghét vợ anh rồi
Tôi gật:
- Vì em biết anh yêu em hơn cô ấy, lòng ân hận nặng hơn ghen ghét.
Tôi kéo tay chàng:
- Thôi đi anh..
- Cài cúc lại kìa, xấu hổ ...
Chàng dơ má cho tôi hôn rồi dìu lưng khép cửa đi ra ngoài. Tôi chầm chậm đi theo chàng, buổi chiều qua thật sớm. Mới đó trời đã chập choạng tối
Tôi đứng lại kiễng chân hôn chàng chờ thang máy lên, quí từng giây từng phút bên nhau, bởi tương lai bấp bênh, bởi tình yêu có đó rồi mất đó.
Có hai bóng người từ cuối hành lang bước tới. Hành lang có màn cửa buông rũ, có thảm đỏ trải dài để từng bước họ đi bên nhau âu yếm dịu dàng. Người đàn ông lịch lãm, người đàn bà sang đẹp, những bước đi thanh thoát quí phái, có lẽ họ là nhân viên ngoại giao gì đây. Tôi dụi mắt, tôi mở hết cỡ hai mắt, tôi mở hết cỡ hai môi. Tôi muốn

độn thổ, tôi muốn phi thân trốn chạy Chân tôi khuỵu xuống mất rồi, mặt tôi cắt không còn chút máu, miệng tôi lắp bắp nói không ra hơi Không, tôi không tin mắt tôi nữa đâu Me tôi đoan trang hiền thục nhất trong những người đàn bà hiền thục. Bố Duy tôi cao cả hơn mọi người cao cả. Tôi không tin, tôi không tin.
Hoàng hoảng hốt.
- Chết, em làm sao thế, em trúng gió phải không?
Tôi gần ngã vào chàng:
- Anh ném em xuống đất đi, em không muốn đứng đây để nhìn gì nữa, em chết hay sống hở anh?
Chàng kinh ngạc:
- Thu, em sao vậỷ Em nói gì vậỷ
Họ chưa thấy tội Me chưa thấy con, bố chưa thấy con, bởi bố mẹ đang hạnh phúc. Con cũng đang hạnh phúc. Mẹ con ta gặp nhau ở khách sạn này thảm chưa, đẹp chưả
Tội nghiệp cho ba ở nhà với những quyển sách và bao thuốc thơm. Me ngoại tình, con hư hỏng, chẳng ai trách mắng nổi ai nữạ Me ngoại tình, danh từ này có đủ nghĩa chỉ tội lỗi me không? Ba có quyền trên thân thể me hay bố Duy có quyền?
Tôi đứng lặng ngườị Me cũng lặng người, bố cũng lặng ngườị Chỉ có chàng ngơ ngẩn trợn mắt. Chàng bóp vai tôi:
- Ai vậy em?
Tôi lắp bắp:
- Me em.
Mặt phấn me nhợt, môi son me tái Mắt đỏ hồng của bố Duy đen lại Không ai tiến thêm một bước, không ai lùi một bước. Không ai lên tiếng nổi, không ai cười, không ai khóc.
Tôi chạy như lao đi, Hoàng kinh hoảng chạy theọ Thang máy đóng lại nhốt họ với nhau trên đó.
Tôi úp mặt vào hai tay, nước mắt không thể rơi trong cảnh nàỵ Người tôi nhẹ tênh đi lao chaọ Hồn tôi chìm nghỉm xuống tăm tối Tôi thương ba, thương khôn cùng, thương xót xạ Thì ra ba đã biết, ba biết từ lâu rồi phải không bả
Tôi xòe tay mở mắt nhìn Hoàng, rồi úp mặt vào ngực chàng tôi kêu:
- Anh ơi, em khổ quá anh ơị
Hoàng vuốt tóc tôi:
- Nói cho anh nghe đi, người đàn bà đó là mẹ em?
Tôi gật đầu, chàng thở dài:
- Đừng buồn nữa, đời không có gì lạ cả, cái gì cũng có thể xảy ra hết.
Tôi thẫn thờ:

- Nhưng em thất vọng ghê gớm anh ơi, đành là em hư hỏng, nhưng em ích kỷ, em muốn me phải là một người đoan trang hơn mọi người đoan trang trên đời này
Tôi quay nhìn chàng:
- Em không muốn về nhà nữa, ăn nói làm sao với me em bây giờ?
Chàng bình thản:
- Không sao hết, em cứ về nhà để anh tính sau, me sẽ không nói gì em đâu, chắc me hiểu tình yêu là gì chứ.
Chàng đưa tôi về trường như mọi khi, người tài xế chờ sẵn ở chỗ cũ. Tôi chui vào xe như chui vào định mệnh. Đời bắt đầu vòng sang ngã khác.
Tôi về nhà như một người khách. Ba còn ngồi nguyên chỗ cũ. Một buổi chiều ngồi im một chỗ, sự lặng lẽ nín câm của ba làm tôi sợ. Tôi định đi thẳng vào nhà nhưng tôi không đủ can đảm. Ba ngồi từ lúc tôi ra đi, yêu đương say đắm một buổi chiều trong vòng tay chàng. Ba ngồi từ lúc me đi, cũng yêu cũng đắm đuối trong một căn phòng với người đàn ông khác.
Trí thức ghen ghê gớm hơn người thường, trí thức lạnh lẽo rợn người hơn băng sơn. Tôi đứng trước mặt bạ Chai rượu không còn một giọt, bao thuốc không còn một điếụ Người ba như tượng, mặt ba như băng. Nụ cười ba lạnh buồn:
- Con đi học về?
Tôi nuốt nước mắt vào trong cổ:
- Dạ ... ba ngồi từ lúc con đi đến giờ?
Ba cười nhẹ:
- Có sao đâu con, ngồi cho bình thản lại, cho nguội tanh như đồng. Ba đang luyện đó con.
Tôi cắn răng:
- Ba!
Ba từ tốn:
- Gì con?
- Con muốn ba cũng đi chơi, đi thăm bạn bè ...
- Khi nào lạnh hẳn ba sẽ đị
- Giờ ba chưa lạnh?
- Ba đang luyện.
- Ba buồn me con?
Ba lắc đầu:
- Ba thương me con.
Tôi ngứa cổ:
- Tại sao ba lại thương?

- Me không có lỗi gì hết, lỗi tại bạ
- Lỗi tại bả Sao kỳ vậỷ
Ba cười buồn:
- Con là con của chú Duy, me là vợ của chú Duy, ba đến sau, ba đoạt cả haị
- Nhưng, nhưng ba đã yêu thương con, yêu thương me con bao nhiêu năm trời
- Đó là lý, tình yêu không phải là lý, tình yêu là tình yêụ
Tôi rưng nước mắt nhìn bạ Chàng nói đúng, hiểu biết bao giờ cũng hơn. Nếu nước mình có hàng trăm viện đại học, nếu mọi người qua một con đường hiểu biết khá sâu, tương lai sẽ tốt sẽ đẹp hơn bây giờ.
- Thế sao ba còn buồn?
Ba cười hiu hắt:
- Vì ba còn yêu me, còn thương con, Ba chẳng còn ai nữa ...
Tôi quì xuống ôm hai đầu gối ba:
- Ba đứng lên ra vườn với con đi, đứng lên đi bạ Ba hơi gầy rồi đó, ba tin là con thương ba không, dù ba ...
- Ba biết.
Tôi định kéo ba đi cho bằng được, nhưng ba đã nghiêm mặt:
- Con vào thay áo cho khỏe rồi nói vú dọn cơm cho ăn, để ba nghỉ một chút.
Tôi đành đứng lên. Đôi mắt ba đi vắng, nụ cười ba vời vợi Tôi chưa kịp khuất bóng, me bước vào nhà, áo dài me xanh đậm, da me trắng mát, dáng đi thanh. Tôi mím môi nhìn bạ Mặt ba lạnh như tiền, cúi xuống quyển sách. Me cầm bóp đi thẳng vào phòng sau, không chào nhau, không nhìn nhaụ
Tôi bám lấy thành cửa để thở thật mạnh. Me cũng không nhìn tôi, tôi sợ đôi mắt me rồị Trán ba nhăn lại, mắt ba như có nước nhưng ba không khóc được đâụ Con biết ba không khóc được, nhưng ba khóc trong lòng.
Gia đình là địa ngục, tình yêu là hang sâụ Tôi lần về phòng, hồn trống không như môi đã khô. Tôi có cảm giác vừa trải qua một trận đau nặng. Mọi sự, mọi người đã khác xưạ Từ Thức về trần chắc cũng cô đơn như tôi bây giờ là cùng. Cõi tiên xa khuất, cõi trần gần gũi cũng như xạ

Chết cho tình yêu

Chương 27

Tôi thắt ruột lại, hai tay tôi run. Ba vẫn còn ngồi nguyên chỗ cũ, quyển sách nặng vẫn để trên đùị Bữa cơm qua đi, nặng và chìm, ba không nhìn me, me không nhìn tôi, mỗi người cắm cúi ăn cho xong bữa, me rút vào phòng, ba ngồi đọc sách.
Tôi muốn có tiếng la tiếng hét. Tiếng bát đũa loảng xoảng ném vào tường. Ba phải trách mắng, me phải khóc lóc như mọi gia đình khác, như mọi người đàn ông, mọi người đàn bà khác. Tôi rón rén bước tới gần ba, nhưng ba giơ tay xua xua tôi đi, ba chạy trốn sự thật nữa saỏ Tôi khựng người đứng lại rồi vùng bỏ chạỵ Tôi định lao ra đường, tiếng me gọi sắt se sau lưng:
- Thu!
Tôi đứng dưới bậc thềm mím môi nhìn me, giận hờn đầy trong mắt, căng trên môi:
- Con đi đâủ
Tôi cúi đầu:
- Me biết con đi đâu rồi mà.
Me cau mặt:
- Con vào đây me biểụ
Tôi lắc đầu:
- Con không vàọ
Me quắc mắt:
- Me bảo vàọ
Tôi nghiến răng:
- Me còn gì để nói với con nữa đâủ
Giọng me chợt buồn:
- Thu, con phải nghe me ...
Tôi ngửa cổ để khỏi phải khóc, mắt tôi nhắmlại cho lệ đừng tràọ Me bước xuống đứng ngay bên tôi:
- Con không thể như mẹ. me thương con, bố cũng thương con.
Tôi ngửng mặt:
- Còn bả
Me lắc đầu:
- Đừng hỏi me câu đó, Giáng Thu, con vẫn là con mẹ
Tôi gật đầu:
- Nhưng con buồn, con chán tất cả rồi ...
Me bước theo tôi ra vườn:

- Người nào đã đưa con vào khách sạn?
Tôi kiêu hãnh:
- Người con yêu, me biết rồi đó.
- Biết, nhưng ông ta ở đâu, làm gì?
- Thầy của con.
Me kêu lên:
- Thầy của con? Tại sao phải vào khách sạn mà không là nhà nàỷ
Tôi mím môi:
- Có vợ và có con rồị
Me ngồi phịch xuống ghế, hai tay me run run:
- Con nói saỏ Có vợ con rồỉ
Tôi gật đầu:
- Me ngạc nhiên à? Con tưởng me không ngạc nhiên chứ, con mới là người ngạc nhiên kìa, con không tin vào mắt con nữạ Đàng rằng ...
- Bố là người đẻ ra con.
- Con biết, nhưng me không nên làm vậy, thà me dứt khoát ngay lúc đầu, chính me đã nói với con là me đội ơn ba, me không thể xa ba cơ mà.
Me thở dài:
- Nhưng kỷ niệm xưa, me là người ...
Hai tay me nắm lại, hai mắt me sáng lên:
- Me là người, một người đàn bà con biết chưa, một người đàn bà đã yêu bố con đến mang thai cơ mà. Con quên rồi saỏ
Tôi gật:
- Con nhớ chứ, nhưng con đã tin tưởng me, tin tưởng bố quá nhiềụ
Me gạt đi:
- Nhưng thôi, đó là chuyện người lớn, me muốn hỏi chuyện con, bố muốn biết chuyện con.
Tôi lạnh nhạt:
- Con cũng như mẹ
- Nghĩa là.. trời ơi con mới mười bảy tuổi đầụ
Tôi cười nhẹ:
- Hồi me với bố, me cũng mười tám tuổị
Me thở dài:
- Đã đến lúc con kết tội mẻ
- Con không có quyền đó, nhưng con thấy me có những hai người đàn ông, quá thừa me ạ.
Me xoắn hai tay vào nhau:
- Me đâu có muốn như vậy, cũng như có bao giờ con muốn có những hai người cha đâụ

Tôi nghiến răng:
- Có phải lỗi tại con đâu, con chưa oán cha chưa trách me bao giờ.
Nước mắt me rưng rưng:
- Thu, nghe me nói đây, con phải xa ngay người đàn ông đó, me van con.
Tôi đăm đăm nhìn me:
- Còn mẻ
Me bặm môi cười buồn:
- Thư của bố con đây, bố gửi cho con đấy
Tôi sững sờ:
- Saỏ Con không hiểu gì hết, sao lại viết thư cho con?
- Ngày mai bố đi xa, xa lắm.
Tôi lẩm bẩm:
- Đi xa ... đi xa ...
Me thiểu não đứng lên:
- Mọi người đều có lỗi với con, con đừng dại dột nữa, hạnh phúc không bao giờ có trên đau khổ của người khác được đâu con ạ. Nếu người con yêu chưa có gia đình, dù nghèo dù giàu me cũng gả con cho họ, nhưng ... con không thể nào sung sướng được nếu bên cạnh hạnh phúc của con có một người đau khổ.
Tôi cúi đầu:
- Con biết, nhưng con lỡ với chàng rồi
- Cũng chưa hẳn là muộn, khi gặp con trong khách sạn với một người đàn ông, me đã biết sự gì xảy ra rồi và vì vậy chú Duy mới bỏ đi
Toi ngước nhìn me:
- Con sẽ gắng.
Me gật:
- Vợ và con họ đáng thương, con nhớ điều đó không? Con đủ can đảm cười vui trên nước mắt họ?
Tôi thẫn thờ:
- Con không đủ can đảm giật chồng của cô giáo con, không, con không thể làm như vậy, nhưng xa chàng, trời ơi con chết mất.
Me đặt tay trên vai tôi:
- Me sẽ giúp con, giờ me chỉ còn có con, không ai là thánh. Đừng gục ngã ngay lần đầu, can đảm lên con.
Tôi thẫn thờ gật đầu, me đứng lên:
- Thôi me vào, con đọc thư của ... chú Duy đi
- Chú đi thật rồi hả mẻ
Me nhìn ra xa:

- Chỉ còn cách đó, ngày mai chú đi sớm.

Tôi nhìn theo me không biết giận hay buồn. Me an phận, me khép kín dĩ vãng làm tròn vai vợ hiền của ba bao nhiêu năm. Bỗng chốc người tình cũ trở về, gắng gượng cười vui, mà mang nặng bổn phận. Để rồi me và chú Duy trong một căn phòng ở khách sạn. Để bây giờ chú đành ra đị
Tôi trở vào nhà bật đèn đọc thư, nét chữ vững như bước đi ngày nào, chú Duy và màu áo vàng dưới hai hàng cây, nét chữ buồn như píp thuốc hôm nào lệch nghiêng trên môị Hình ảnh chú Duy và mái tóc Lãm Thúy chiều nào trên đồi cỏ giờ thật đã xạ Tôi gọi chú bằng chú như ngày đầu, thay vì bằng bố vì từ hôm nay chú lại tung cánh bay, lại cô đơn và phong trần.

Bật nút tivi để thấy Đăng và Ái Lệ thắm thiết bên nhaụ Ái Lệ có chồng giàu nhưng vẫn hát với Đăng. Chồng khác và tình nhân khác. Khi Đăng đàn, Đăng đẹp hơn bao giờ, vẫn mái tóc ngày tháng cũ, vẫn đôi mắt xa xăm. Tay Đăng sát với thùng đàn, tiếng hát Lệ rưng rưng chất ngất, đôi mắt Đăng và cung đàn linh đinh đó đâỵ Họ là cặp tình nhân đẹp, đẹp hơn tôi với Hoàng. Đăng còn đó với Ái Lệ trên khung kính nhỏ. Tôi còn đây và một tình yêu gian nan, nhưng chú Duy thì xa lắm rồị

Tôi chậm rãi đọc từng chữ, nước mắt rưng rưng:

Sàigòn ngày ...
Giáng Thu,
Khi con đọc những giòng chữ này bố đang sửa soạn một chuyến đi rất xa, và bởi vậy bố mong con thanh thản nhẹ nhàng để đọc thư bố, thanh thản như những ngày bố con mình dắt nhau lên Đà Lạt quay phim, con nhớ không?
Tình cờ bố gặp con, rồi cũng tình cờ con gặp bố trong khách sạn. Bố lạnh người nhìn theo khi con hấp tấp bỏ chạỵ Bố cảm thấy thật sự mất mát, thật sự ăn năn.
Con biết rồi đó, những ngày đầu tiên bố cố gắng thắng mình, gặp Lãm Thúy bố tưởng sẽ nhờ nàng giúp bố quên me con, nhưng mọi sự không như ý mình, càng xa cách me, càng cố gắng, bố càng thấm thía hiểu rằng tình yêu là một cái gì vượt trên tất cả.
Cuối cùng bố thuạ Me cũng thua như con đã chứng kiến. Miệt mài và chìm đắm tưởng không bao giờ dứt. Con bỏ chạy, con không nói,

không khóc, không cười Bố và me đứng lặng người, tê tái nhìn nhau, và cuối cùng bố dứt khoát ra đị
Giáng Thu,
Cầu mong con bình thản, cầu mong con hạnh phúc. Dù sao me vẫn là người thương yêu con nhất trên đời này Ở một nơi xa xôi nào đó bố vẫn theo dõi cuộc đời của con, con gái duy nhất của bố.
Ba con là một người đáng kính. Bố ăn năn lắm chớ, nhưng tình yêu, tình yêu một thứ không thể hiểu, không thể giảng giải, phải không con?
Tha thứ cho bố cho mẹ
Đào Duy

Từ chiều đó tôi khổ sở trốn tránh chàng dù nhớ điên nhớ cuồng nhớ run rẩy khắp người, nhớ lao xao khắp miền da thịt khắp cùng hang thẳm.
Mỗi chiều tôi nằm lịm trong phòng để khóc, xác thịt hình như mạnh hơn tinh thần, có cả hai, tình yêu thành bất diệt, thành máu xương thịt da của mình. Nhìn xuống tay chân bụng ngực, nơi nào trên em cũng có anh, nơi nào của em cũng của anh.
Những ngày đầu tôi hùng hục dọn nhà dọn cửa như đàn bà sắp sửa đi đẻ để quên da thịt chàng, hơi thở chàng và những cơn mê đắm. Ghiền đàn ông khó bỏ hơn ghiền thuốc phiện, bởi đàn ông cho mình ngây ngất cho mình lâng lâng. Me thường ngồi bên tôi nhưng tôi bực dọc nhăn nhó, tôi thích một mình để tưởng nhớ những chiều dĩ vãng, để gợi nhớ hương vị đàn ông của chàng.
Me giữ rịt tôi trong nhà, me không có chú Duy để đi công chuyện, me dành hết thì giờ canh giữ tội Hạnh phúc gia đình chưa đổ nhưng hạnh phúc lạnh, nhưng hạnh phúc khô, khô như mùa hạ Sàigòn, lạnh như mùa đông ngoài Bắc.

Tôi càng ngày càng gầy, da càng ngày càng xanh. Tình yêu quật tôi như thuốc phiện quật kẻ ghiền.
Đêm đêm tôi lải nhải gọi tên chàng, gọi tên cô Hà, thỉnh thoảng tôi mơ thấy cô Hà chết. Hai đứa con chàng cũng chết. Tôi vừa khóc vừa vỗ tay reọ Hạnh phúc của tôi xây trên nước mắt của cô Hà, xây trên mồ cô Hà xanh cỏ, úa lá.
Ngày nào sắp điên tôi phăng phăng mặc áo dài, áo dài trắng như thuở nào ngồi trong lớp, ngước mắt nhìn chàng giảng bài, như ngày nào mỗi chiều lại đến với chàng, học thêm môn ái tình, trên chiếc giường thật êm.

Nếu biết thế này thà chích thuốc làm người không giống để khỏi phải yêụ Nếu biết thế này thà cắt, thà xẻo để khỏi phải mê man vì tương tư sầụ
Hình như me cũng nhớ chú Duỵ Nỗi nhớ xót xa và ngậm ngùị Ba yên lặng cam chịu tìm khuây trong sách vở. Tôi bắt đầu đau nặng chê cơm chê cá. Món gì cũng chê, món gì cũng sợ. Và ngày nợ nần mỗi tháng không đến nữa, xem xét mỗi ngày, rình mò mỗi sáng chút màu đỏ không thấy rạ
Tôi kinh hoảng khóc vùi trong phòng. Có lẽ nào mới mười bảy tuổi mình đã có thaỉ Một tuần lễ trôi đi nặng và dàị Tôi hốc hác, người mệt mỏi và chán chường.
Buổi trưa tôi lẻn trốn khỏi nhà, khi me mải ngủ. Tôi đến trước cổng nhà chàng ngẩn ngơ trông vào hạnh phúc đó, mái ấm đó. Xe chàng nằm yên trong ga ra, tôi đau khổ, tôi nhớ thương, tôi ốm nghén vì chàng, chàng vẫn yên bình trong ngôi nhà này với vợ với con.
Nước mắt tôi trào ra, tôi khóc ngay trước cổng nhà chàng, khóc muốn ngất đi từng cơn, rồi tôi lẳng lặng bỏ đi như một con chó hoang bỏ đói lâu ngàỵ Đứng đây lâu, em sợ vợ anh. Từ ngày được yêu, em sợ vợ anh lắm, em sợ hơn sợ me em, ba em và bố em.
Tìm anh ở đâu bây giờ? Tôi thẫn thờ bước như bóng mạ Trâm ơi, Hạnh ơi, lũ bạn ngây thơ, lũ bạn trong sạch và hiền, nếu cho tao được phép nói một câu thôi để chết, tao sẽ van xin dặn dò chúng mày đừng bao giờ yêu người có vợ. Yêu chó yêu khỉ gì cũng được, đừng yêu người có vợ. Bởi me nói đúng, hạnh phúc không thể xây trên nước mắt khổ đau của người khác, như vinh quang, tiền tài, danh vọng không thể xây trên nhục nhằn của người nghèọ
Tôi đi trong cơn mê, Q.M. đó rồi, Q.M. vẫn hồng như trái chín, vẫn xanh như hy vọng. Hàng sứ thơm vẫn ngạt ngào, xe nước ngọt đậu đỏ bánh lọt vẫn còn đó. Hàng cây cao vẫn cao và lá vẫn khô lớp lớp bên hè đường. Tôi chưa là trái chín đã khô, tôi chưa là lá xanh đã héọ
Tôi dựa cột đèn như ngày xưa vẫn dựa với bạn bè chờ giờ vào lớp. Q.M. im vắng giữa giấc trưạ Khi bầy chim về đông tôi đeo gương đen núp sau bức tường mà trốn. Buổi chiều giờ của lớp nhỏ, hình như chàng có vài giờ phụ. Lạy trời cho tôi gặp được chàng. Chàng phải biết chàng sắp có thêm một đứa con.
Tôi đi tới đi lui trên con đường chàng hay đi từ nhà đến trường. Chân mỏi nhưng tình chẳng mỏi, người mệt nhưng cơn mê đắm không mòn.
Tiếng xe thắng két rít trên mặt đường nhựa khô khan. Tôi quay phắt

lại mắt mở thật tròn.
- Giáng Thu! Trời ơi Giáng Thu hả?
Tôi lắp bắp:
- Em đợi anh, em tìm anh.
Chàng kéo tuột tôi vào xe:
- Anh chờ em mỏi mòn, sao vậy em? Sao em trốn anh? Sao em nghỉ học?
Tôi lắc đầu:
- Rồi em nói
- Giờ em đi đâu đây
Tôi đắm đuối:
- Em đi vòng vòng con đường này ba bốn lần để chờ anh.
- Em biết hôm nay anh có giờ?
- Em đoán.
- Trời ơi, mừng hết sức mừng.
Tôi kể lể:
- Em đứng trước cổng nhà anh một lúc, sao anh không thấy em?
Chàng xót xa:
- Anh có biết đâu, tội nghiệp em quá ... giờ mình đi nhé, anh cần gặp em lắm, trời ơi, phát điên.
- Anh không dạy à?
- Bỏ, bỏ hết, kệ họ lo với nhau, anh chịu không nổi
- Đi đâu anh?
- Đi bất cứ đâu miễn có em thôi
Tôi run giọng:
- Nếu em nói ... em có ...
Chàng vô tình:
- Em biết không? Anh hỏi thăm lung tung, sau anh biết chỉ vì me em cản, giận ghê, sao không nói thẳng với me, me có quyền yêu, em cũng có quyền như me chứ ... me cũng ...
Tôi cau mặt:
- Em không bằng lòng anh nói như vậy, anh không biết gì về chuyện gia đình em, anh đừng vội phê phán mẹ
Chàng bối rối:
- Anh xin lỗi em, tại anh nhớ em quá nên đôi lúc phát giận me, đừng giận anh nghẹ
Tôi thở dài:
- Em hiểu, nhưng anh đừng nghĩ lầm về me em, trường hợp me không giản dị như mọi trường hợp ngoại tình khác.
Chàng cuống quít:

- Anh xin lỗi rồi mà, tại anh muốn điên, trời ơi, tự nhiên em biến mất, tự nhiên mỗi chiều không gặp được em, chẳng thà đừng yêu nhau ...
- Bộ anh tưởng em không khổ sở, không điên cuồng vì nhớ anh? Dù sao anh cũng có vợ có con một bên, còn em, em lủi thủi một mình, em đến tìm, thấy xe anh, nhà anh còn nguyên ra đó, sao em tủi thân ghê.
- Không còn nguyên thì tan đi hay sao, nói kỳ khôi chưả
- Biết rồi, nhưng trông có vẻ đầm ấm quá, còn em, em đứng như con điên trông vào hạnh phúc anh, xe hơi, nhà đẹp ... con xinh. Anh no đủ, anh thừa thãi hạnh phúc, anh thí cho em vài ngày để bây giờ em ôm bụng một mình.
Chàng giật mình:
- Em nói saỏ Cái gì mà ôm bụng trong đó nữả
Tôi cắn môi:
- Em có thai rồi anh ạ.
Chàng nhỏm người lên, chàng ngồi phịch xuống. Chưa bao giờ mặt chàng lạ như hôm nay Tôi tê điếng người ngồi chịu trận. Có thai là chịu trận người tình rồi Chàng đã có hai con, đứa thứ ba này thừa, đứa thứ ba này dư.
Giọng chàng lạc đi dù cố trấn tĩnh:
- Thật không em?
Tôi gật:
- Trễ kinh hơn một tháng rồi anh, hơn nữa em sợ mùi cơm kinh khủng.
Chàng thừ người:
- Có khi em yên trí, đàn bà con gái trồi sụt là thường.
Tôi cay mắt ngó hai hàng cây chạy lui bên đường. Hạnh phúc mình cũng chạy tháo thân. Tuổi trẻ mình cũng chạy nước rút và người yêu đang muốn phi thân.
- Em hy vọng như thế.
Chàng bóp tay tôi:
- Đừng buồn, để anh tính, điều hơi bất ngờ.
Tôi cười khẽ:
- Anh chẳng có lỗi gì hết, tại em mà anh, tại em hết.
Lâu quá không gặp nhau, tôi ngu dại báo tin động trời để chàng giờ lạnh như băng, cứng như đá.
- Đi đâu giờ anh?
Chàng nhăn trán:
- Anh đang tính, hay mình vào nhà hàng uống nước nhe em?
Tôi cắn răng, sao không là khách sạnh nữa hở anh? Anh sợ em rồi,

chán em rồi phải không?
- Sao em gầy vậy Thủ
Tôi ủ rũ:
- Em đau cả tuần nay có ăn uống gì đâụ
Chàng dịu giọng:
- Em có thai thật?
Tôi đăm đăm ngó chàng:
- Anh không tin em?
Chàng lắc đầu:
- Em còn nhỏ quá, bậy thật, anh không nghĩ ra chứ, tội cho em quá, anh ân hận hết sức.
- Nghĩa là saỏ
Chàng nhún vai:
- Thôi được, để anh tính.
- Tính sao nữa mà tính, em biết không bao giờ anh dám bỏ vợ rồị Lúc chết ngất đó nói trời nói biển gì chả được, nhưng đâu phải lúc nào người ta cũng ngất đi như thế đâụ
Chàng dắt tôi vào nhà hàng, tôi cúi mặt mà đi, da mình tái, môi mình khô, nhìn vào cả nước biết mình chửa hoang, nhìn vào cả nước biết mình sắp bị phụ. Không biết đàn bà có chồng tử tế, mang bầu họ hãnh diện thế nào, tôi có thai, tôi sợ chàng như sợ thần linh, tôi nơm nớp sợ chàng phụ rẫy, sợ trăm điều ngàn chuyện là thứ gái chửa hoang như mình.
Chưa bao giờ tôi khiếp sợ oai linh đàn ông như hôm nay, chưa bao giờ tôi sợ mất chàng như hôm nay, cũng chưa bao giờ tôi thấy mình thua kém xấu xí hơn chàng như hôm nạy
Chàng ngồi đó trước mặt tôi, sóng mũi cao ương ngạnh, đôi mắt quắc nghiêm nghị, đôi môi ngạo nghễ. Chàng lạnh lùng và xa lạ muôn đời Mới hôm nào còn chết trên em, còn sâu trong em, mới hôm nào còn thân mật hơn mọi thân mật, giờ anh vượt ngoài tầm tay, giờ anh vút tận trờị
Tôi lặng lẽ nhìn lén chàng, chưa người đàn ông nào làm tôi kính nể như cha của đứa con tôi đang mang trong bụng.
- Em ăn chút gì cho khỏe nhé.
Tôi lắc đầu nhìn quanh:
- Nhà người ta sạch quá, thôi anh ạ, em sợ nôn ra kỳ lắm.
Chàng thở dài:
- Em bị nôn rồi
Tôi gật:
- Lén lút thôị

Chàng chồm lên giữ lấy tay tôi bóp gọn:
- Đừng buồn nữa, anh thương, anh xin lỗi em ... để anh tính. Anh không bỏ em đâụ
Chàng long lanh hai mắt:
- Tội nghiệp, em còn nhỏ quá, anh tệ thật em ạ, để anh đưa em đi bác sĩ.

Tôi nhấm nháp ly nước cam tươi như người già nhấp rượụ Tôi thèm ân ái, dù vẫn sợ. Tôi nhớ những chiều khách sạnh dù nó cho tôi cơn đau dài lê thê nàỵ Nhưng chàng thì không, đầu óc mặt mày chàng giờ lởn vởn một Giáng Thu bụng mang dạ chửa, gánh nặng oằn trên vai chàng. Đàn ông một vợ đã mòn vai, gãy cổ, đã trĩu hai cánh tay gân. Giờ chàng sắp hai vợ, chàng toát mồ hôi giọt trên trán, chàng bóp hai tay trên bàn.
- Thôi đi em, đến bác sĩ đã rồi tính.
Chàng đưa tôi đến phòng mạch một nữ bác sĩ. Bà bác sĩ đi Nhật chưa về, chàng nhăn nhó:
- Bà đi Nhật rồi, thằng cha lạ hoắc khám không tin được. Đi chỗ khác đã, anh biết một bác sĩ đứng tuổi, anh không tin bác sĩ trẻ măng này, bác sĩ già kinh nghiệm hơn.
Tôi nín khe theo chàng hơn vợ theo chồng. Chàng đưa tôi vào tận Chợ Lớn. Phòng mạch sang lưa thưa khách. Tôi vào một mình, cánh cửa khép lại, chàng bỏ tôi vào tù một mình, chàng nhặt tờ báo lên âm thầm. Tôi ngước nhìn hình cậu bé Guigoz treo trên đầu chàng.
Ông bác sĩ già vừa đẩy kính lên nghiêm nghị:
- Mời cô ngồi, cô đau gì đâỷ
Tôi lắp bắp:
- Tôi khám thaị. nghi có thaị
- Bà khám thaỉ
Chữ bà đầu tiên là ông bác sĩ tặng. Tôi gật đầu, ông ta chỉ cái bàn trắng lạnh lạnh. Tôi run rẩy ngồi lên ngơ ngáo như con mán, sợ sệt như tù nhân.
Ông ta dịu dàng đẩy tôi nằm xuống:
- Bà nằm thoải mái cho tôi khám.
Khi tay ông ta đặt ngang nút khóa, tôi ngồi dựng lên tái mặt:
- Không, tôi không cởi được đâụ
Ông ta lắc đầu:
- Bà muốn khám thai thì phải khám tử cung chứ.
Tôi lẩm bẩm: tử cung, trời ơi chữ gì lạ hoắc thế này, nghe thâm u bí hiểm, nghe rùng rợn, nghe nổi gaị

- Thôi, thôi xin bác sĩ nghe ngực tôi, đo máu tôi, khám bụng tôi, đủ rồi, một người đàn ông khám đã điêu đứng, hai người chắc chết ...
Ông ta cười nhẹ:
- Cô học lớp mấy rồi
- Đệ nhất.
- Cô biết rồi mà, tôi cần khám mới có thể biết có thai hay không.
Tôi ứa nước mắt:
- Ông là bác sĩ, ông có cách khác hơn chàng chứ.
Ông ta cười thương hại:
- Cô tắt kinh bao lâu rồi
- Hơn một tháng.
- Có nôn mửa chóng mặt không?
Tôi gật:
- Dạ có.
- Triệu chứng đó thì có thai rồi đấy, nhưng muốn rõ hơn cô phải để tôi khám.
Tôi nhảy xuống khỏi cái bàn lạnh, ngồi ngự trước mặt ông bác sĩ.
- Thôi kệ nó, có cũng được, không cũng được.
Ông ta lắc đầu:
- Chồng cô làm gì?
- Giáo sư.
- Cô nhất định không khám thaỉ
Tôi cắn môi:
- Bác sĩ cho tôi thuốc để uống cho đỡ chóng mặt, đỡ nôn nao và sợ cơm.
Ông ta lặng lẽ ghi những tên thuốc ngoằn ngoèọ Ông bác sĩ này chắc mới bị vợ ghen đuổi mất cô nữ y tá chịu cho khám thaị
Tôi ra ngoài cười như mếu với chàng:
- Ông bác sĩ đòi khám thaị
- Em chịu không?
Tôi lắc đầu:
- Em không chịu nổi, một mình anh đã thấy đắng cạ
- Có thai thật không em?
Tôi chìa toa thuốc cho chàng:
- Có thật rồi, cho thuốc dưỡng thai lu bù này, điều ông đòi khám cho chắc ăn.
Chàng lầu bầu:
- Cái thời văn minh này đàn ông khổ, vợ có thai là phải bóp bụng cho bác sĩ khám, đau quá.
Tôi cười:

- Ai biểu anh đưa em đi khám thai làm gì?
- Không đưa thì không an tâm, thôi về em.
Bước ra phòng đợi lác đác có người chờ. Tôi tái mặt chàng tái mặt, tôi với chàng giờ chết đứng bên nhau, giờ muốn tan muốn biến về trong cát bụị Chàng buông tay tôi xuống, mặt chàng tối đi, sượng ngắt sượng ngần. Tôi cứng người, đứng ngay như phỗng, cô Hà hai mắt rực lửa, hai môi ứ máu, da mặt đổi màu đỏ hồng, rồi tái xanh. Tay cô nắm lại, miệng cô rít lên không thành tiếng.
Ba người trong phòng đợi một bác sĩ chuyên chữa bệnh đàn bà trẻ con. Tôi đau xót nhìn chàng, hai mắt chàng như xé nát tim tôị Tôi thương chàng khóc lên được, cùng lúc tôi giận chàng, ghét chàng, thù chàng tưởng chết đi còn oán hờn ngút lửạ Cô Hà mặc áo bầu, áo bầu màu kem ngon như sữa mẹ, thơm như ân ái, nồng như môi hôn. Người yêu của tôi, tưởng đâu anh chỉ yêu một mình em, tưởng đâu từ đây cho đến hết đời anh chỉ biết có em.
Tôi kêu trời trong họng. Trời cao đất rộng. Cô Hà mặc áo bầu đi khám thaị Tôi cũng được chàng đưa đi khám thaị Chàng giờ hồn xé hai, người xé hai, tim xé haị Người ta xé hai người ta chết, chàng chưa gục xuống đó thôi, chàng đang chết đứng. Chết đứng trong phòng mạch bác sĩ khám đàn bà, thật chẳng vinh quanh như Từ Hải của Kiều
Cô Hà tiến tới từng bước lừng lững bệ vệ, dáng cô to lớn vì cái bầu, dáng cô oai vì cô là vợ chàng:
- Anh, anh làm gì ở đâỷ Thu, Thu làm gì ở đâỷ
Tôi lắp bắp không ra lờị Chàng ngó vợ như van như xin:
- Ra xe hết, anh sẽ nói rõ saụ
Mắt cô Hà tóe lửa:
- Trả lời đị Hai người vào đây làm gì?
Chàng mím môi:
- Em còn là vợ anh không? Ra xẹ
Chàng kéo tay vợ lôi ra ngoàị Tôi đứng chết lặng nhìn theọ Hoảng hốt, tủi thân, bơ vơ côi cút, những đôi mắt tò mò nhọn như ngàn mũi kim, đâm thấu trái tim nhàu nát, đâm thấu gan ruột, bầm tím ê chề buồn tủị
Tôi từ từ đi rạ Chàng và vợ đang mặt nhìn mặt bên nhaụ Cô Hà chạy tới kéo tay tôi, bóp tay tôi:
- Trả lời cho tôi, trả lời cho tôi, chồng tôi đưa chị đến đây làm gì?
Tôi rưng rức nhìn chàng lắc nhẹ nhẹ. Chàng thở ra:
- Anh bảo lên xe về nhà ngay, anh cấm em làm ồn.
Cô Hà gằn giọng:

- Phải nói cho tôi rõ các người đưa nhau đến đây làm gì? Làm gì?
Chàng hỏi:
- Sao em lại khám thai ở đâỷ
- May phúc cho tôi, bà bác sĩ đi Nhật nên tôi đến đây
Tôi nhìn chàng, chàng khôn mà không ngoan, đưa tôi đến những bác sĩ vợ chàng quen đị
Cô Hà nghiến răng:
- Anh trả lời ngay, nếu không đừng trách tôi, tôi xé tan xác nó ra bây giờ. Anh không nói phải không? Không giáo sư không danh dự gì nữa hết. Anh đểu, anh giả vờ yêu tôi, cưng chìu tôi, để tôi khinh địch cho anh tự do đi với nó, anh tồi lắm, tồi lắm, tôi mang nặng một bụng vì aỉ Vì aỉ
Chàng quắc mắt:
- Em không được hỗn, em là vợ anh, là vợ anh nghe rõ chưả
Tôi chảy nước mắt, từ nãy giờ chàng gọi "vợ" đi gọi "vợ" lại Vợ anh, vợ anh ... còn chữ nào thân gần cao trọng hơn, thiêng liêng và quyền uy hơn nữa không? Tôi chẳng là gì cả. Suốt đời tôi không được chàng âu yếm hãnh diện gọi là vợ đâụ
Cô Hà có lẽ cảm động vì chữ vợ của chàng. Tự ái được vuốt ve nên cô quay sang tôi:
- Chị trả lời cho tôi đị Chị to gan lớn mật lắm mà, nứt mắt ra đã manh tâm giật chồng cô giáọ Chị câm rồi phải không? Chị sợ rồi phải không?
Tôi hếch mặt:
- Đây không phải là lớp học, hơn nữa bà đã đuổi tôi ra khỏi trường rồị
Cô Hà cười khảy:
- Cũng được, chị đi với chồng tôi đến đây làm gì? Chị đủ can đảm trả lời cho tôi chứ? Hay chị sợ?
Tôi kiêu hãnh:
- Gọi tôi bằng bà.
Cô Hà bĩu môi:
- Bằng bà, chị lấy chồng khi nào mà tôi gọi bằng bà?
Tôi quắc mắt:
- Gọi tôi bằng bà, vì tôi đến đây để khám thai, chồng tôi đưa tôi đi khám thaị
Chàng nhìn tôi, mắt buồn mắt nặng.
- Chồng chị? Chồng chị là aỉ
Tôi thẳng tay trỏ ngay mặt Hoàng. Hoàng lui lại dựa thành xẹ Xe của vợ chồng chàng, không phải xe của tôi với chàng.

Cô Hà quay sang chồng:
- Anh có nghe nó nói gì không?
Hoàng cắn môi không nhìn tôị Cô Hà quắc mắt:
- Đi, anh đi về với tôi, anh về với tôị
Chàng lắc đầu:
- Anh về một mình.
Cô Hà gằn giọng:
- Anh muốn tôi làm to chuyện phải không? Anh muốn nó không còn một sợi tóc trên đầu, một mảnh vải trên thân?
Tôi rủn người Ai chứ cô Hà thì dám lắm, cô không dọa tôi đâụ Tình yêu vụn gãy, tình yêu nhừ tử. Tôi đau xót nhìn chàng rồi nhìn cái bụng vợ chàng. Lòng tôi thắt lại, dúm dó quặn xiết. Anh không yêu em đâu, có yêu đi nữa cũng một chút tình thoáng qua đường, một thứ nhân tình, nhân tình làm sao so sánh nổi với vợ với con. Bụng em còn nhỏ hơn cô Hà, cô Hà to bụng hơn nên hiển hách hơn. Ngần nấy công việc, ngần nấy đêm cho bụng vợ anh to phình rạ Em chưa được sống với anh trọn một ngày, em chưa phải là vợ anh. Làm vợ hiển hách hơn, công khai mặc áo bầu, kiêu hãnh mặc áo bầụ Em về, em nịt chặt con lại, em bó con như người ta bó giò heọ Chàng thẫn thờ mở cửa xẹ Vợ chàng chui vào theo đóng cửa cái rầm. Chiếc xe phóng vun vút lẫn trong rừng xe cộ mù mịt khói xăng. Tôi ngẩn ngơ đứng lặng người trông theo, nước mắt giờ mới cay cay trào ra thật nóng. Chàng đi mất rồi, hạnh phúc vụt chắp cánh bạỵ Bụng cô Hà lớn, bụng cô tròn và đẹp. Cô Hà mặc áo bầu vừa đẹp vừa sang. Đàn bà dáng cao mặc áo bầu hiền thục lạ lùng, cao sang lạ lùng.
Lần đầu tiên tôi thấy một người có bầu đẹp sang như cô Hà. Có bầu người đàn bà ngang hàng Thượng đế, quyền uy như Thượng đế và hiền như Thượng đế. Vẻ đẹp vượt trên xác thịt, vượt trên ham muốn. Tôi cúi nhìn bụng mình, còn lép lắm Thu ơi, hơn nữa ai cho mi căng phồng? Xã hội, gia đình, bạn bè sẽ nhổ nước bọt khi mi tròn bụng như cô Hà. Có chồng đàng hoàng! Trời ơi sung sướng biết bao nhiêu, ngang nhiên vác bụng, ngửa mặt lên khoe bụng, chồng đi đằng sau, chồng đi bên cạnh, vừa đi vừa đỡ bụng, che bụng cho mình.
Tôi buồn đến muốn nôn giữa đường. Tôi mím môi lại nhìn, tôi nghiến răng lại để đừng khóc. Từng bước rời phòng mạch như con chó ốm, tôi thất thểu ra về một mình. Cơn mệt vã từng giòng mồ hôi, cơn đau ứa từng mạch máu li ti dưới da thịt gây gây cảm xúc.
Chợt nhớ những lúc chết lịm trên tay nhau, trên môi nhau, dưới thân

nhau, người tôi bừng bừng, người tôi tấy tấy Vùng da thịt thiêng liêng của chàng. Trời ơi ghê gớm, trời ơi là vũ bảo điên cuồng, là hoang dại, là hồng hoang tiền sử.
Những tà áo trắng túa ra như bầy chim. Tôi cúi gầm mặt xuống tủi thẹn. Thấy màu trắng người tủi hổ nát tim ra được, thấy áo trắng xưa tiếc nuối và trách thầm mình.
Tôi trở về nằm nhìn trần nhà. Buổi sáng hôm sau ngủ dậy chợt thấy trong tủ có những sợi tóc màu đen không phải của mình. Tóc mình màu nâu, nhớ xôn xao là nhớ, người đàn ông đầu tiên của đời
Trong cơn xôn xao đó, bừng bừng mê đắm, tôi gập người xuống nôn. Vặn nước cho trôi mọi dấu tích, tôi bám tường trở lại giường nằm thở. Hình ảnh cô Hà quí phái hiền thục trong áo bầu ngon như sữa mẹ, hiền như nôi hồng con, lại hiện ra chói rực trong tội Đầu tôi nhức như bị kim châm, bị đóng đinh và nặng như đeo đá.
Tôi không đủ can đảm đi tìm chàng nữa, tôi thầm mong chàng hiên ngang đến thẳng nhà tội Chàng không đến, có nghĩa tình yêu chưa mạnh hơn địa vị của chàng. Tôi trốn mọi người nằm dí trong phòng. Nhưng có một người tôi không bao giờ trốn nổi, me tôi và cô Hà.
Buổi sáng cô Hà mặc áo bầu đến thẳng nhà tôi, không phải là chàng trên chiếc xe quen thân gần gũi đó. Tôi ngỡ chàng liều lĩnh tìm đến nên lỡ đứng trước cổng đón mất rồi
Cô Hà cười nhè nhẹ, đòi gặp me tội Tôi mím môi đi thẳng vào phòng, mặc me và người đàn bà suốt đời tôi phải hãi sợ đó. Tôi biết cô sẽ nói những gì với me, tôi không đủ sức ra mặt ngồi xuống trước mặt me tôi và cô.
Tôi nằm trên giường như con cá nằm chờ trên thớt. Buồn quá, khô cả nước mắt để thương cho mình. Tôi gối đầu trên hai cánh tay, mắt mở tròn mà chẳng thấy gì ngoài hình ảnh cô Hà lái xe của chàng, mặc áo bầu màu xanh nhạt oai phong bước vào gặp mẹ
Me bước vào mặt trĩu lo âụ Hai tay me run run đặt trên bụng tội Tôi kinh hãi đẩy tay me rạ Me thở dài:
- Con có thai rồi đúng không con?
Tôi gật đầu, me lắc đầu xót xa:
- Sao con dại dột thế hở Thủ
Tôi không nhìn me:
- Cô ta nói gì với mẻ
- Nói con có thai và điều đình. Me nghĩ kỹ rồi, con không thể tiếp tục lao vào mối tình bất chính đó được. Thu, tại sao con có thể ... hư đốn như vậy hử?
Tôi mím môi không nói, me gằn giọng:

- Giờ con tính saỏ Bộ muốn ba me chết vì nhục nhã sao đâỷ
- Con không tính gì hết.
Me cắn răng:
- Con liệu đó. Me không thích nói nhiềụ
Tôi quay mặt nhìn thẳng me:
- Con cũng vậy, con không thích me nói nhiềụ Thân con con lo, như me đã ích kỷ sống cho me, bao lâu nay me ngó ngàng gì đến con đâủ
Me đứng thẳng người:
- Thu!
- Không, con không nghe me gọi nữa, con không nghe ai gọi nữa, xin me cho con yên, cho con yên.
Me quắc mắt:
- Con có chịu bỏ người ta không thì bảo, chồng của cô giáo con, con nghe rõ chưả
Tôi cười nhạt:
- Không cần me bắt con cũng bỏ, bởi chính người ta đã bỏ con một mình về một xe với vợ, chính người ta bỏ con mà mẹ
Me thở dài:
- Đàn ông không bao giờ họ bỏ hẳn vợ đâu con ạ. Trừ những người không còn là ngườị Vợ rồi con, ân nghĩa cao hơn núị
Tôi thở hắt ra:
- Con biết rồi, me đừng nói nữa, anh ấy chỉ kèm Anh văn cho con.
- Biết rồi sao còn có con với người tạ Người ta có vợ bộ con quên?
- Nhớ chứ, nhưng.. còn me, sao me bỏ ba vào khách sạn với chú Duy, bộ me quên bao nhiêu năm ân nghĩa với bả
Me dơ tay lên cao rồi buông tay xuống:
- Thu, me cấm con.
- Còn con, con không có quyền nói, không có quyền cấm người lớn ...ng chạm đến vết thương đau của con?
Me thở dài:
- Tại me, tại me lơ là con ...
- Không tại ai hết, con thích và con làm, con có ân hận gì đâụ Giờ con xin me cho con nằm yên vài phút, được không mẻ
Me nặng nề đứng lên bước ra khỏi phòng. Tôi vẫn nằm im, nằm im nên không thấy bóng hình mình, người không có bóng hết còn là ngườị Bóng là hồn, hồn đã bỏ đi chơi để xác thân này tội tình gánh chịu một mình. Hồn theo chân anh, bỏ em với con nặng nề trong bụng. Muôn đời người tôi yêu me đắm đuối, người tôi bao lần run rẩy ái ân, vẫn là chồng của cô Hà, cha của con cô.

Mắt tôi tròn căng, môi tôi khô. Ruột gan cồn cào đưa lên từng hồi Một ngày không xa tôi sẽ nịt con lại thật chặt, tôi sẽ lủi thủi trốn chạy mọi người như con hủi, vì những lần mê đắm đó. Buồn rữa thịt được, buồn chai cả tim là gái chửa hoang.
Tôi vùng dậy bước vào phòng tắm, cài cửa thật chặt, buông từng mảnh vải xuống. Tôi nhìn trừng trừng thân tội Trời ơi mặt mũi còn ngây ngô láo ngáo thế này đã chửa hoang. Những đồi núi chập chùng hơn trước, những thung lũng khe sâu hoang dại hơn, kỳ bí hơn. Muốn cào, muốn cấu nát bụng cho con đừng thành người Trời ơi cao cả là tình mẹ để đâu hở Thu, Thu tồi bại, Thu khốn nạn hơn mọi người khốn nạn.
Tôi cười chảy nước mắt với gương. Đẹp mặt cho mi, Giáng Thu, khi mê khi đắm có nhau giờ mi một mình. Khi chết cho nhau, khi ngất ngây rung cảm có bốn cánh tay, giờ chỉ còn có hai cánh tay buồn phiền che không hết tội lỗi
Cái nhìn đi xuống lượn lờ trong gương, tại mi mà ra hết, ta muốn tung hê, muốn nhận chìm, để cười ngạo nghễ trên tình yêu Chỉ có cách đó cho tình yêu quay mặt đi, cho tình yêu chìm xuống vũng bùn.
Tôi thở, tôi ngửa mặt than, tôi ngửa mặt thề:
- Từ nay cho đến lúc em sinh, nếu anh không đi tìm em, dù em xuống đáy biển dù em lên núi cao, anh cũng phải tìm ra em. Dù cô Hà khóa chân anh, cột chặt vào chân giường, anh phải bứt xiềng bứt xích đi tìm em. Nếu không em sẽ nhận chìm tình yêu chúng mình, em đem rao bán thân em, vì tình đã hết và thành ô uế nhơ bẩn hơn mọi thứ nhơ bẩn trên đời này Vợ hiền và con điếm chỉ hơn nhau một tấm chồng mà anh.

Chết cho tình yêu

Chương 28

Tôi âm thầm theo me lên Đà Lạt, thành phố của uyên ương, của tình yêu để chờ ngày sinh con. Ngày chàng cho vợ đến đề nghị cho tiền mẹ con tôi, me lắc đầu từ chối món tiền và đau đớn đưa tôi đi trốn.
Tôi vào ra như hình như bóng. Buông trôi mọi sự trên đời này với một cái bụng mỗi ngày một nặng, mỗi ngày một tròn vọ
Tình đỗi ra hận, nhớ đỗi ra thù. Người ta yêu nhau để ghét giận oán hờn nhaụ Người ta yêu nhau để cho nhau nước mắt và cơ cực nàỵ

Đêm đêm tôi vẫn nằm mơ thấy nằm dưới thân chàng, phủ ngộp những âu yếm cùng tột. Nằm dưới thân chàng đậm đặc nên một tan trong chàng như muối tan trong nước.
Mỗi sáng tôi mở mắt thật chậm, vươn vai thật nhàn để cau mặt thù chàng, để mím môi ghét chàng. Tình yêu vừa là mật vừa là thuốc đắng, vừa là êm ái vừa là đau đớn.

Ngôi nhà nằm trên đỉnh đồi, nhìn xuống hai thung lũng. Nương rau xanh ngắt, rừng thông đìu hiu và đỉnh tháp Yersin vươn cao màu ngói đỏ. Một bên là sân ga hiu hắt với những toa tàu bỏ không trên đường rầy ngập cỏ. Thỉnh thoảng những chuyến xe ca đưa hành khách đi máy bay từ Liên Khương về.
Từ khung cửa sổ tôi nhìn những cảnh im lìm đó. Cả ngày không thấy bóng ai đi ngang qua vườn. Ngôi nhà rộng bốn phòng, chung quanh đầy hoa và cỏ dại um tùm. Chung quanh là những cây trắc bách diệp êm đềm khiêu vũ với gió, gào thét với gió.
Một nơi để trốn tránh mọi người, một nơi để dấu cái bụng tôi một ngày một tròn. Me đang hết áo ấm hồng đến áo ấm xanh. Tôi đi ra đi vào chán lại nằm dài đọc truyện. Ngày dài lê thê, đêm trôi mù mịt. Nói chuyện với me mãi cũng phát chán phát rầu Me dự định sẽ tung dần cái tin me lên Đà Lạt tìm nuôi một đứa con cho vui cửa vui nhà. Khởi đầu me viết thư cho bà bạn hay lê la nhất của mẹ Một tờ báo miệng đắt lực nhất. Me cười:
_Ngày mai me gửi lá thư này, ngày mốt cả Sàigòn biết me sắp nuôi con nuội
Tôi cười hiu hắt:
_Rồi con của con sẽ thành con mẹ
_Cũng được chớ sao, miễn mình nuôi nó cho tử tế.
_Rồi con của con sẽ thành em con.
_Con vẫn được gần gũi nó vậy
_Rồi mai kia nó lớn lên, nó gọi mẹ bằng chị, gọi bà ngoại bằng má.
Me cau mặt:
_Con sao độ này kỳ quá à, ăn nói lừng khừng gớm.
Tôi vụt hỏi:
_Bộ con không cho nó bủ hả mẻ
Me lắc đầu:
_Không được, phải cai ngay lúc đầu Cho nó bú là hư chuyện hết, chị gì lại cho em bú.
_Con thích cho nó bú sữa con.
_Hư ngực hết đó.

_Hư đi bơm lại mấy hồi
Me đặt tay trên vai tôi:
_Con mới mười bảy tuổi, con không thể có con được đâu
Tôi mỉm cười:
_Nhưng con vẫn có con, bụng con vẫn to ra, me không thấy saỏ
Me thở dài:
_Con càng ngày càng xa me thêm.
Tôi bùi ngùi:
_Không đâu me, bụng một ngày một to,con một ngày một hiểu me, thương me hơn. Ngày mới bắt đầu mang con, me cũng lo âu phập phồng như con phải không mẻ
Me gật:
_Nếu không có ba con, chắc me chết vì nhục nhã.
Tôi thẫn thờ:
_Tội nghiệp ba, giờ ở một mình dưới đó. Me, sao me có thể lừa dối một người như thế đó hở mẻ
Me lắc đầu:
_Me cũng không hiểu tại sao nữạ Người đàn bà ngoại tình ít khi hiểu tại sao mình ngoại tình. Mà thôi, bây giờ chú Duy đã đi xa lắm rồi, có lẽ chú không bao giờ trở lại nữạ

Tôi chớp mắt nhìn ra vườn. Buổi sáng trời trong vắt, thinh không vút caọ Chú Duy như cánh chim, như đám mây hồng kiạ Mới ngày naò tôi còn lên đây đóng phim với chú, tung tăng yêu Đăng, phơi phới mê Đăng, giờ tôi thành đàn bà với một đứa con mang nặng trong bụng. Những bước chân đi rụt rè, những tia nhìn ngập ngừng. Mỗi ngày thân thể một khác, khác từ trên xuống dưới, khác từ phải sang trái Đan hoài áo len cho con, may hoài áo lọt lòng cho con, ngày vẫn còn dài, đêm vẫn mù mịt.
Tôi đứng lên dạo quanh vườn. Toà nhà bỏ không lâu ngày cỏ mọc cao gần bằng người, hoa hồng vẫn nở đầy, chim bay về nhiều, bướm lượn thật đông. Me nói:
_Con cần gì nói con Hai nó lo chọ Me đi xuống phố mua ít dâụ Mùa này dâu ngon lắm, làm ít mứt mai mốt gửi về cho bạ
Tôi nhí nhảnh:
_Me bắt đầu thương ba rồi phải không?
Me cười lung linh ánh mắt:
_Me già rồi đâu có như con. Này mặc thêm áo len đi kẻo con cảm lạnh cho coị Mới sáng ra đã nhảy như sáọ
Tôi cười:

_Như sáo già thì có, con đi từng bước như rùa
_Phải vậy chứ saọ Chạy nhảy như xưa có mà chết.
Tôi thoắt buồn:
_Ừ nhỉ, con hết là Giáng Thu rồi, con thành đàn bà, mà không biết là bà gì đâỷ
_Lại nghĩ nhảm, thôi me đi đâỵ
Tôi lẩm bẩm một mình:
_Không biết con có giống anh không? Trai hay gái anh nhỉ? Trời ơi! Em nhớ anh muốn lịm người đi thế nàỵ Nếu bây giờ có anh nơi đây .....

Tôi che mày nhìn xuống sân gạ Những cái xe ca màu xanh của Air Vietnam trông buồn buồn. Nhà ga màu ngói đỏ mái cong cong lẫn trong rừng thông xanh ngắt. Mong có anh trong đám hành khách trưa nay để em nhảy như bay trên những tam cấp xuống đón anh, để em lao như con gió dốc xuống nắm lấy tay anh, gục vào ngực anh, hôn lên môi anh.
Tôi ngồi phịch xuống thành sắt dõi nhìn sân gạ Không gì buồn bằng sân ga vắng. Không gì buồn bằng yêu nhau mà phải xa nhaụ Người đưa thư già cặm cụi đạp xe lên dốc.Tôi nghe run khắp ngườị Ngọn đồi này chẳng còn ai ngoài hai me con tôị Thư ba, thư chú Duy hay thư của chàng? Không, chàng có biết tôi lên Đà Lạt đâủ Chàng mãi mê lo cho vợ chàng lo cho con chàng.
Mắt tôi cay cay, quay đi không nhìn, rồi lại quay lại đăm đăm ngó bác đưa thư già dắt xe leo dốc. Tôi chạy xuống gọi vang:
_Thư của cháu phải không? Để cháu xuống lấy chọ
Ông già ngừng lại dơ tay vẫy:
_Có điện tín của biệt thự 14 đâỵ
Tôi hỏi:
_Điện tín hở, đâu bác?
Ông già bắt tôi ký nhận rồi mới trịnh trọng rút tờ giấy xanh xanh rạ Tôi xé vội vàng, đọc vội vàng:
_"Anh sẽ lên chuyến bay 613 ngày thứ sáu 13/4. Trâm cho địa chỉ. Hoàng."

Tôi lặng người đi vì sung sướng. Cơn vui oà vỡ như giòng thác lũ. Tôi dơ thay vẫy chào bác đưa thư già. Tôi dơ tay vẫy chào cây cỏ và chim chóc. Anh sẽ lên ngày thứ sáụ Tôi giật mình cúi nhìn đồng hồ, đúng ngày hôm nay Chao ơi,cái nhà ông bưu điện này đi chậm như rùa, để tôi không kịp sửa soạn đón chàng. Chỉ còn vài giờ nữa thôi,

mình hết cô đơn, con hết bơ vơ đòi bố. Tôi chạy nhanh vào phòng trãi lại drap giường, chạy lao ra phòng khách hét chị Hai:
_Trời ơi lau dọn nhà cửa cho tôi mau đi chị Hai, có khách lên bây giờ. Này này lau lại cửa kính đị
Chị Hai dật dờ:
_Ở cái xứ buồn hiu này có ma nào đến cô.
Tôi quát:
_Chị im đị Ai bảo chị có ma nào đến, nói bậy không. Tôi bảo dọn dẹp là dọn dẹp, chị nghe rõ chưạ
_Dạ, dạ nhưng ở đây chỉ có ma đến thôi, chứ người thì trời ơi, cả ngày chẳng thấy bóng ai qua cửạ Buồn muốn chết.
Tôi trợn mắt:
_Cái nhà chị này hay chưa, tôi bảo có khách Sàigòn lên mà, này trưa nay có gì ăn không?
Chị Hai gãi tóc:
_Dạ cũng như mọi bữạ
_Như mọi bữa sao được, ừ thôi, để tôi lọ Mấy giờ bà về?
_Dạ cũng sắp, mà ai lên đó cô. Ông bận dạy học lên đâu có được.
Tôi gắt:
_Dọn dẹp lau chùi cho sạch đi, kê ghế lại đi, để thế này đây hử. Hỏi dấm dứ mãi, bực mình.
Tôi nóng nảy nhìn đồng hồ, chao ơi, mới mười giờ, còn những một tiếng đồng hồ nữa máy bay mới bò lên tới Mới lúc nãy tôi oán bưu điện rùa, làm tôi không có được một ngày chuẩn bị đón, giờ tôi lại than máy bay nó rùạ
Để đỡ sốt ruột, tôi cầm kéo đi cắt hoa về chưng phòng khách. Thế nào me cũng ngại ngần, nhưng mặc mẹ Tình yêu là thứ bất khả xâm phạm. Thượng đế còn cúi đầu huống chi là mẹ
Đi ra đi vào như gà mắc đẻ, rồi cũng đến giờ phải xuống sân gạ Từ nhà tôi ở xuống sân ga chỉ mất năm phút nhảy bật đá xanh, vít cây cỏ dại
Tôi phăng phăng đi vào trạm hàng không, hỏi mấy cô áo xanh chuyến bay của chàng. Cẩn thận hơn tôi đòi xem danh sách hành khách. Ông Nguyễn Minh Hoàng. Quá đủ cho tôi rồị Tôi ngồi xuống ghế đợi Chàng không thể bỏ tôi, chàng bỏ vợ bỏ con lên với tôị Tôi chớp mắt nhìn lên quyển lịch. Thứ sáu ngày 13. Tôi không muốn nghĩ nhảm. Máy bay không dễ rớt, không bị mìn, không rơi xuống vực được.
Mỗi phút lê thê, mỗi giây dằng dặc. Tôi đứng lên hỏi thăm rồi lại ngồi xuống đợị

_Xin lỗi ông, chuyến bay 613 đến chưa ạ?
_Sắp đến rồi Bao giờ nó đến Liên Khương chúng tôi sẽ báo cho cô biết.
Tôi lại cám ơn người đàn ông rồi lại ngồi đợi Chúa ghét mấy ông máy bay vụ đợi chờ. Mười một giờ tôi đứng lên :
_Cảm phiền cô, chuyến bay Sàigòn lên chưa ạ?
Cô ta lạnh lùng trỏ người đàn ông:
_Hỏi ông đó kìa, ông ta trực điện thoại
_Lên rồi đó cô.
Ông ta mỉm cười:
_Cô muốn gọi điện thoại ra Liên Khương không?
Tôi hớn hở:
_Cám ơn ông nhiều lắm. Ông cho tôi nói chuyện với anh ấy một chút.
Ông ta nheo mắt:
_Gọi ra rồi người ta kêu ông ấy chứ cô, để tôi gọi chọ Xin lỗi anh cô tên gì nhỉ?
Tôi cười thật tươi:
_Nguyễn Minh Hoàng.
Tôi chụp máy:
_Anh Hoàng phải không? Em đây, trời ơi, lo muốn chết, nhè ngày 13 đi bao giờ không?
Chàng cười khẽ trong máy:
_Tìm được địa chỉ anh lên ngay, có để ý ngày này nữa đâụ Em khoẽ không, sao đi mà không cho anh hayỷ
Tôi nghẹn ngào:
_Dạ tại vì ... ...
_Em đợi anh ở ga phải không?
_Dạ, em đợi mấy tiếng đồng hồ rồi đó.
_Chờ chút anh lên ngay bây giờ.
Tôi hụt hơi:
_Anh ...
Chàng thì thầm:
_Nhớ không?
Tôi cười một mình:
_Không, không nhớ chỉ ....
Tôi thì thầm:
_Chỉ yêu thôi ...
Chàng tiếp:
_Trời ơi chạy chọt mãi mới có địa chỉ em đấỵ
_Trâm cho anh hở?

_Ừ anh năn nỉ hết hơi đó em, sao không viết cho anh vài chữ, em ác lắm nghe không?
Tôi than thở:
_Anh quên là nếu em gửi về nhà anh thì cô Hà đọc trước à?
Chàng cũng thở dài:
_Ừ anh quên. Thôi đừng buồn, anh lên tìm em rồi, không thấy sao
Tôi kể lể:
_Nếu anh không tìm em, anh biết em sẽ làm gì không?
Chàng tò mò:
_Làm gì?
_Làm vợ khắp thiên hạ cho bõ tức.
Chàng càu nhàu:
_Nói nhảm không. Không sợ anh giận à?
_Sợ gì, anh bỏ em rồi cơ mà. Đưa em đi bác sĩ rồi bắt em về một mình.
_Thôi cho anh xin, tại anh kẹt. Thôi nhé, chờ anh nghe không.

Tôi gác máy lí nhí cám ơn người đàn ông tốt bụng, rồi kiên nhẫn ngồi đợi Quãng đường đèo Liên Khương-Đà Lạt không xa bao nhiêu, chàng sẽ đi qua những thác nước trắng xoá, những khu rừng thâm u, những thung lũng hút sâu, những đồi cao hiu hắt. Quãng đường còn rất ngắn sao tôi chưa yên tâm, vẫn đứng lên ngồi xuống, vẫn từng bước phập phồng.

Thời gian trôi thật chậm, buổi chiều đã về dưới thung lũng xanh tươi Đà Lạt bốn giờ trời đã tối, sáu giờ đã là đêm cho người ta rũ nhau chui vào chăn ôm nhau ngủ dài
Me hớt hải xuống:
_Con chờ ai mà không về ăn cơm?
Tôi mỏi mòn:
_Con đợi chồng con lên.
Me hừ khẽ:
_Chồng con, nói nghe chướng tai quá. Đợi gì từ sáng đến giờ, mặt mũi bơ phờ thế nàỷ Nó không lên đâu mà đợi, vợ con nó bỏ cho ai mà lên.
Tôi lắc đầu giọng mềm xuống:
_Anh mới điện thoại cho con đây này, chút xíu nữa lên bây giờ. Thế nào anh cũng lên mà mẹ Trời ơi, cái xe chết tiệt đi lâu như rùạ Từ Liên Khương về đây mà mãi không đến.
Me ngạc nhiên:

_Ông ta lên thật à?
Tôi nhìn me:
_Trời ơi, bộ con đùa với mẹ
_Ai cho nó địa chỉ mà nó lên?
_Trâm chọ
Me thừ người:
_Thôi về ăn cơm đã rồi tính. Ngồi thêm chút xíu con xỉu cho coi, đàn bà có thai gì mà để bụng đói từ trưa đến giờ.
_Con no rồi, có anh ấy con không đói nữạ Trời ơi sao lâu quá thế nàỵ Me hỏi thăm dùm con đị Từ sáng đến giờ con hỏi họ cả chục lần họ phát cáu với con rồi mẹ
Me do dự:
_Ăn thua gì, rồi xe cũng đến mà con.
Tôi nhìn sững me:
_Nhưng tại sao lâu thế me, từ phi trường về đây đâu xa xôi gì?
_Ôi ba cái xe cũ nó hay hư dọc đường, thay bánh vặn ốc gì đó.
_Con có tiền, con lập hai hãng máy bay
Me cười:
_Ừ chờ cho con làm Tổng Thống rồi tính.
Tôi tròn mắt ngó me:
_Me, me nỡ nói như thế,cái thứ con hoang, có phải me muốn nói như thế không?
Me bối rối:
_Con sao tối ngày rình cãi me, rầu ghê, me bỏ hết công việc lên đây vì ai, con biết không?
Tôi mân mê ngón tay, những ngón tay xinh ngày xưa giờ bắt đầu nổi gân:
_Con xin lỗi me ....tại con sốt ruột quá. Me,me đừng nói gì anh ấy hết nghe mẹ Tội nghiệp con, đời con sống được nhờ anh ấỵ Me để anh ấy ở đây với con nghe me, con van me đấỵ Me cứ mặc con.
Me thở dài:
_Khó nghĩ quá, thật me kẹt. Nhỡ vợ người ta lên làm xấu mình thì saỏ
Tôi mím môi:
_Bà ấy không có quyền, anh ấy yêu con, con nguyên vẹn cho anh ấỵ
Me lắc đầu:
_Vợ nó vẫn toàn quyền trên cuộc đời của nó.
Tôi thở dài:
_Chồng con lên thăm, me phải lo cho con được ngày nào hay ngày đó.

Tôi nhắm hai mắt lại mơ mộng:
_Con chưa được lấy một ngày một đêm nào trọn vẹn với chồng con hết, me không thương con saỏChỉ vài giờ đồng hồ là cùng. Trời ơi cho con được một ngày đầy, một đêm tròn với anh rồi chết con cũng vui me ạ.
Me xót xa bóp tay tôi:
_Me bằng lòng, tội nghiệp cho con, yêu chi ngang trái thế này hở con?
Tôi tha thiết nhìn me:
_Cám ơn me, cho anh ấy ở lại với con nghe mẻ
Me quay đi lén chùi nước mắt rồi gật. Tôi hớn hở:
Trời ơi, me biết không, tụi con chỉ mơ ước có bao nhiêu đó thôị Me dễ thương quá, cho con một ngày bên chồng rồi chết cũng vuị
Me gắt :
_Nói nhảm không.
Tôi ríu rít:
_Chút nữa me thay drap cho thẳng nghe me, nhà có nhiều đồ ăn chưa mẻ Hoa hồng con chưng còn tươi không mẻ
Me gật:
_Còn tươị Con hái chi thứ hoa đỏ chói như máụ
_Hồng nhung đó me, đẹp chứ.
Me khe khẽ thở dàị Tôi huyên thuyên:
_Me đừng giận con. Tụi con yêu nhau thật mà mẹ Me thấy không, anh ấy lặn lội đi tìm con, anh ấy xin địa chỉ con cho bằng được.
Me ngồi im chong mắt đợi:
_Chưa thấy xe ca về. Sao nó không đi taxi cho mau nhỉ?
Tôi giảng giải:
_Tại hôm nay Đà Lạt không bán xăng, nghĩ bán để tăng giá. Taxi nào chạy nữa mà đị
Me gật:
_Ừ nhỉ, me quên khuấy đi mất, xui thật, nếu đi taxi thì về lâu rồị
Tôi nhoi nhói tim:
_Xui thật, nhè ngày thứ sáu mười ba đi không xui sao được me, đừng lo mẹ Trời chưa ghét con đâu, từ Liên Khương về đây gần xịt à. Chắc hết xăng. Ờ nhỉ, xe đâu có xăng nhiều, hết xăng, đúng rồi mẹ Trời ơi, vậy mà không nghĩ ra, thôi chắc hành khách kéo nhau lội bộ rồi mẹ Tội nghiệp anh con đi bộ kiểu này chắc hết thở.
Me cằn nhằn:
_Ba cái cây xăng ác đức.
_Không sao, đi bộ cho biết lòng nhau, con đợi được mà mẹ Đi me,

đứng lên hỏi thăm dùm con xem phải xe hết xăng dọc đường không?
Me bước tới quầy hỏi han, trở lại lắc lắc cái đầu:
_Họ bảo đảm không hết xăng. Hãng máy bay họ xăng đầy hồ.
Tôi lắp bắp:
_Trời ơi, như vậy thì tại sao xe đi chậm thế, tại sao hở mẻ Me hỏi lại người ta đị
Me thở ra:
_Người ta cũng không biết như mình. Mất liên lạc từ lúc xe rời Liên Khương.
Tôi run rẩy:
_Mất liên lạc từ mười hai giờ trưả
Me gật:
_Ừ, mười hai giờ trưạ
Tôi buông người xuống ghế, cái ghế cứng như thép, đau mông như ngồi trên chông gai:
_Trời ơi, con chết mất, sao thế mẻ Sao lâu thế mẻ
Tôi sải hai bước tới nắm tay cô gái mặc áo xanh:
_Cô, cô làm ơn làm phúc cho tôi biết tại sao giờ này mà xe ca chưa về? Cô làm ơn liên lạc dùm tôi đi cô.
Cô ta gắt:
_Tôi cũng như cô, ơ như bà, tôi không biết, bà ra đó mà hỏi cái xe nó chạy đi đâụ Từ sáng đến giờ nắm áo hết người này đến người kịa
Tôi rơm rớm nước mắt:
_Tôi van cô, cô làm ơn điện thoại hỏi phi trường xem sao, lòng tôi nóng như có lửa, đau như có kim. Tôi van cô, cô hỏi dùm đi cô.
Cô ta vùng vằng:
_Hỏi ông kia kìa, lắm chuyện quá!
Tôi mím môi:
_Tôi thề không bao giờ đặt chân lên máy bay của nhà cô nữạ Máy bay đi chậm hơn xe đò ...máy rùa chớ bạyTôi mà có quyền tôi bỏ tù hảng máy bay của cô hết. Làm việc không bao giờ đúng giờ, lấy tiền người ta không thấy xấu hổ. Làm ăn như vậy đó hử? Đối xử với khách như vậy đó hử?
Cô ta sừng sộ:
_Tôi gọi cảnh sát bây giờ.
Tôi nắm tay:
_Tôi thách cô đó. Tôi van cô, tôi xin cô, cô mắng vào mặt tôi, cô là người vô giáo dục. Hãng trả tiền cho cô, hãng cũng ngụ Bóc lột người ta hơn kẻ cướp bốc lột, rồi còn hành hạ người ta từ sáng đến giờ. Có cái hãng máy bay của cô là một đấy nhé. Ngửa tay nhận tiền

phải lịch sự chớ. Người ta đi mất tiền chớ bộ đi ăn xin ăn mày gì không. Kêu lính đi, kêu đị
Cô ta quắc mắt:
_Bà dai như đĩa, từ sáng tới giờ bà nắm áo bao nhiêu người, hỏi vớ va vớ vẩn.
Me hớt hải chạy vào:
_Con, con làm gì vậy, có tin về ngoài kia kìạ
Tôi bủn rủn tay chân:
_Trời ơi thật không me, anh ấy lên chưả Me thấy anh con chưả
Cô áo xanh con rồng sừng sộ:
_Bà ta gây tôi đó, người gì mặt đẹp như tiên mà khó thương.
Me dịu dàng:
_Xin lỗi cô, con tôi nó không được khoẻ trong người, cô bỏ qua chọ Đi con, có người thoát về được đó con.
Tôi trợn mắt ngó me, ngó mọi ngườị Cô ta hết can đảm cãi nhau với tôi, xôn xao cùng tột, hốt hoảng cùng tột. Người ta xầm xì, người ta bu quanh những người đàn bà chạy thoát. Tôi ù tai rồi, cả một máy điện khổng lồ chạy rì rì trong tai tôi, đốt cháy tai tôi, óc não tôi, trí khôn tôị
Tôi đứng như trời trồng, tôi đứng như pho tượng. Trời ụp xuống, đầu tôi nghẹt thở, đất dâng lên cao như địa ngục dâng.
Những cô áo xanh đứng mặc niệm, những ông thư ký hét ra lửa, những bác khuân vác mặt gió sương. Tất cả im lìm mặc niệm, tôi dần dần thành đá, thành khói, thành giọt sương tan.
Tôi đứng rất lâu, nước mắt không chảy, môi không hé, mắt không chớp. Tay chân cứng, bụng da cứng, con cũng chết cứng ở trong lòng vì bố đi không về. Chuyến xe không bao giờ về bến, tình yêu xây trên đau khổ, vợ con chàng không thể tròn đầỵ Chàng bỏ vợ, bỏ con lên với tôi, trời phạt cho chuyến xe tan tác giữa đường. Trời phạt tôi đứng sững như tượng đá, con im lìm trong bụng như cục đất.
_Đàn ông không sống sót một người, nó bắn không chừa một người đàn ông.
_Ngang thác thì bị chặn đường bắt xuống xe hết.
_Tôi được lính mình đưa về, tôi đi chuyến xe sau, những ai vội vàng nhảy chuyến trước chết gần hết.
_Lính mình đang thu dọn xác người,có lẽ chiều nay đem về bịnh viện.
_Khúc đó vắng, lúc lính mình biết thì muộn rồị
Tôi ôm mặt che kín hai taị Tôi vò tóc tôi cho dựng ngược lên. Bụng tôi đau quặn, con ơi con thành đá đi con. Bố một đi không về, một đi

không đến bến. Bố chết vì mẹ vì con.
Me dang tay đỡ tôi ngã xuống. Tôi thiếp đi mơ hồ nhìn hai hàng nước mắt me lăn trên má. Mơ hồ những đám người vây quanh kẻ sống sót.
Đêm tối mịt mùng. Tôi tỉnh dậy bàng hoàng ngẩn ngơ nhìn trừng trừng mảnh giấy xanh định mệnh. Bên tai tôi, giọng nói trầm trầm tha thiết còn vang âm.
Tôi đòi me dẫn vào nhà xác, nếu không tôi cắn lưỡi chết theo chồng. Me đau đớn đưa tôi đị
Tôi lật tấm khăn trắng. Chàng ngủ thanh bình. Chàng ngủ nhẹ như mùa thu chết. Hai mắt khép kín, hai môi hết hồng. Tôi mờ mắt nhìn, tôi đăm đăm ngó.Bàn tay vờn u mê. Chàng chết ngon chết ngọt. Chết dễ như đi ngủ, như đi chơi xạ Tôi từ từ cúi xuống kề mặt chàng thì thầm. Hơi thở đàn ông anh đâu rồi, da thịt mê đắm anh đâủ Em yêu anh, yêu từ chân lên đến đầụ Em yêu anh từ ngoài vào trong. Anh không thể chết, anh đang nói với em, anh mới nói với em. Em chưa được một ngày một đêm ngủ vùi trong tay anh kia mà. Chúng mình chưa cho nhau hết một đêm mê man.

HẾT

Nguồn: tuổi thơ
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA

Lệ Hằng

Cơn mưa muộn màng

Ông đến với bà lúc mười giờ sáng. Tắt máy chui ra khỏi xe, gió bốn bề ào tới dàn chào, mạnh tới nỗi ông lao đao suýt ngã phải vội vã trụ người lại kéo cổ áo lên. Nhìn quanh, không có ai ông vẫn cảm thấy ngượng. Đến thăm bà, lần nào ông cũng thấy lọng ngọng, không hiểu tại sao.

Mưa suốt đêm qua, lê thê dài tới tận hôm nay. Tưởng như chỉ có khu vườn của bà là hơi tạnh, dòng nắng mỏng như tơ lấp loáng trên những ngọn cây, chưa đủ để khô vườn. Bốn bề toàn người da trắng khoảng vườn của bà vẫn phảng phất mùi hương khác hẳn vườn lớn vườn nhỏ xanh um trong vùng. Cỏ cây cùng bụi bông giấy phủ kín cội cây làm tím ngắt một góc vườn dường như vẫn chắt chiu chút hương dư của Sài gòn. Mùi chanh, mùi sả, mùi ngò? Hay chính mùi da thịt chan hòa từ bao năm trước còn luấn quấn suốt đời trong tiềm thức của ông?

Bà mở cửa cho ông, nhìn lướt qua gương mặt trầm uất của ông, bà lùi lại né đường cho ông bước vào. Ông đi theo hành lang treo chùm đèn pha lê hắt những tia sáng mỏng như lân tinh trên bức tranh thuỷ

mặc. Phòng khách mở rộng ra vườn sau, đổ xuống một triền đồi xanh ngắt. Mưa và sương và nắng đang dành nhau sắc hình lóng lánh. Bà cũng vậy, nhan sắc, thời gian, danh tiếng thăng trầm đang giành giật nhau cật lực trên gương mặt của bà. Người ta có một thời để yêu, một thời để chết, trên gương mặt bà, một thời bão nổi, một thời giằng co và một thời đầu hàng. May quá, sắc đẹp của bà vẫn là kẻ thắng trận. Da cổ da mặt không phản bội son phấn, môi vẫn ngọt như mật hoa, cánh tay để trần, thịt da chưa rung rinh nhão nhề chảy xuống.

Bà đem tới cho ông tách trà nóng, đĩa bánh ngọt rồi lặng lẽ ngồi xuống một chiếc ghế khác, cách xa ông khoảng hai mét thảm màu đất, đôi mắt bà nhìn xuyên vào ông thăm thẳm. Ông thực sự bối rối:

"Sao cô không đến nghe anh nói chuyện?"

"Em chưa đủ già để bám vào trò chơi rắc rối sự đời đó."

"Cô ghê gớm nhỉ. Dám nói với anh như vậy há? Cô có biết anh của cô là ai không?"

"Anh nhiều chức tước quá trời, làm sao biết nổi."

Nhắm nói không lại bà, ông đành hỏi lảng sang chuyện khác:

"Hôm nay cô không đi làm à?"

Bà lắc đầu, cười. Thấy ông có vẻ ngượng sau câu hỏi, bà lại tỉnh bơ cười kiểu khác, trong một chớp mắt đôi môi quyến rũ của bà đổi qua đổi lại ba dạng cười. Bà quá quắt hay tại ông nghĩ bà quá quắt.

"Thứ Hai em cho nhân viên nghỉ. Cũng sắp Tết rồi. "

"Tết này cô có định đi đâu không?"

"Ớn quá rồi, người ta holiday mình cũng cũng phải holiday không thì sợ quê một cục. Kỳ này em tính đóng cửa nghỉ holiday... trong nhà."

"Chắc anh cũng vậy thôi. Mỗi lần tết đến anh thấy hoảng hốt. Càng

ngày anh càng bị đẩy xa bầy con của anh. Biết làm gì bây giờ, anh phải bám vào bất cứ cái gì khác có thể bám được thôi."
Bà cười tủm tỉm:
"Coi bộ cũng quyết liệt lắm phải không? Đọc báo thấy ba bốn chính phủ lưu vong... hết hậu cộng sản, cương lĩnh cứu nguy tổ quốc đến xách động biểu tình... chỗ nào cũng có anh. Ai nặng nợ làm vợ anh coi bộ cũng chua chát lắm."
Ông hạ giọng:
"Đừng châm chọc anh. Không có ba mớ lẩm cẩm đó anh sống bằng cái gì bây giờ. Nghĩ lại hồi đó, anh ngu quá, yêu em đứt ruột đứt gan anh vẫn chọn vợ chọn con. Nghĩ lại, cả đời chẳng được sống cho mình, toàn sống cho kẻ khác, thương mẹ, anh cũng chỉ làm bà rầu lòng, thương vợ thương con vẫn bị vợ con oán trách từ đầu tới cuối, nghĩ ngao ngán quá."
"Em lu bu chẳng có thì giờ nghĩ ngợi lăng quăng như vậy đâu. "
"Đừng nói như vậy. Không phải cô đã cay đắng với tôi cả đời đó sao?"
"Cay đắng hay không là quyền của em, anh hy sinh tình yêu của em cho vợ cho con, hợp đạo đức quá trời còn ăn năn gì nữa. Vợ anh vừa đẹp vừa có bằng cấp, vẫn lặng thinh cho anh quậy từ Sàigòn quậy sang đây còn đòi gì nữa. Cũng lạ, đàn ông càng lớn tuổi càng rên rỉ tợn. Thế là bọn đàn bà tụi em thảm thiết theo, mở miệng cằn nhằn toàn nghe những chuyện mồ mả trối trăn đáp lại. Khiếp quá."
Ông kêu lên:
"Trời đất cô học ở đâu vậy? Hồi xưa cô ngọt như mía lùi."
Bà cười khúc khích:
"Không đúng sao? Từ lúc biết tô son đánh phấn, có thấy các anh

lành mạnh bao giờ đâu. Dính vào ông nào bọn em cũng tàn đời như nhau... Hú hồn hú vía hồi đó em không lấy anh... sống với em chưa chừng anh còn vùng vằng khủng khiếp hơn vợ con anh nữa kìa. Bà xã anh là dưa em là dừa, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, tránh dừa gặp dưa... Anh không bao giờ được sống như anh muốn đâu. Anh là người... "

Bà nhoẻn cười cúp ngang câu nói sửa lưng của bà. Ông xốn xang ngồi không yên bụng. Bà đứng lên, kéo rộng thêm màn cửa bên phải. Ông cũng đứng lên, ông muốn gần bà thêm một chút. Ông muốn ôm lấy vai bà, hai tay ông lóng cóng vuốt dọc tấm màn cửa dệt những đường hoa văn rất lạ mắt.

"Cô chọn màn cửa ở đâu đẹp quá... anh ngu thật, nếu như hồi đó anh bỏ hết sống với em, chắc đời anh không tệ hại như bây giờ. Anh ân hận lắm em biết không? "

Giọng ông nói khao khao, từng lời tưởng như chẳng dính dấp gì nhau, đang sờ màn cửa ông bày đặt ân hận. Ông sờ màn cửa hay sờ da sờ thịt? Giọng ông ngậm ngùi vậy mà bà có vẻ chới với, bà giả ngộ dang xa, nhìn ông chăm chú hơn, giơ hai tay lên đầu:

"Ba đầu sáu tay vừa vừa cho em nhờ với. Đóng kịch thương hại nước non, yêu vợ yêu con đã đời, giờ mò tới đây cho em vào xiếc nữa. Chờ tới lúc anh ân hận, mồ mả nhà em xanh cỏ rồi."

"Năm hết Tết tới cô đừng nói nhảm, hồi tết 75 cũng tại cô nói nhảm, mình mất nhau..."

Bà buông người xuống ghế, cười ngất:

"Ngon chưa. Vác vợ con dông một lèo giờ lại đổ hô cho người ta, không biết xấu hổ!"

Câu nói tưng tửng của bà không hàm ý trách móc vậy mà ông rúng

động hết cả người. Ông cầm tách trà lên, bỏ tách trà xuống... Người đàn bà này... ông muốn làu nhàu một câu cho đỡ tức. Thay vào đó ông lẩm bẩm chủ ý cho bà nghe thấy.
"Đúng rồi! Mấy chục năm, ờ há hai mươi năm ngoài không nghe ai nhắc tới chữ xấu hổ này bao giờ."
"Thì qua tới đây, người mình đâu có biết xấu hổ là gì nữa. Xấu hổ làm sao sống nổi."
"Mỗi lần bứt rứt chịu không nổi lò dò tới thăm cô, anh vẫn cảm thấy bồn chồn rất khó tả. Té ra anh xấu hổ, cô coi ngần này tuổi, sắp sửa già lọm khọm, bỗng dưng anh tìm được cảm giác thẹn thùng đã mất từ mấy chục năm trước. Cũng may nhờ cô anh không già nữa. Người già đâu có biết xấu hổ nó méo tròn ra làm sao. "
"Anh thiệt tức cười, đã xấu hổ còn méo với tròn trong đó nữa. "
Đứng xớ rớ coi cũng kỳ, ông lại ngồi xuống ghế:
"Có thể anh quên, cô nhớ giỏi hơn anh, cô thấy sách truyện, tiểu thuyết tả con gái mắc cở, con trai đỏ mặt. Có tả ông già bà lão đỏ mặt tía tai bao giờ đâu. "
"Thôi đi ông, người già ai dám chạm nọc họ, lỡ họ lăn đùng ra đó, mặt mày tím lịm, có mà mang họa..."
"Cô ăn nói cũng bạt mạng quá nhỉ."
Bà ngửa cổ lên, vuốt tóc cười. Ông nhìn bà say đắm, thấy bà lạnh tanh, điện pin, điện bình, điện cao thế đều bơ đi không giật, ngượng quá ông nhìn quanh, bàn ghế loại chiến đấu, màn cửa bằng gấm. Khác với ông ba chân bốn cẳng chạy trước 30 tháng Tư. Hơn hai mươi năm nhìn lui nhìn tới công danh tiền của vợ con nhì nhằng. Bà chậm chân bỏ nước trễ hơn ông nhiều. Vậy mà, quay đi quay lại bà làm chủ chợ, chủ shop mua phòng mạch mở thẩm mỹ viện. Hồi bà

mới sang ông lén vợ tới thăm, âm mưu gỡ gạc chút ái tình thiu thừa ngày cũ... Loay hoay mãi ân thừa nghĩa vụn mọc gai trong cột sống, lúng túng không xoay xở nổi vài ghim giúp bà làm vốn. Môi miệng xuông tình, môi miệng cứng đờ ra.

Lằng nhằng mấy năm, phòng khách nhà giàu rộng mênh mông. Nhìn quanh chẳng thấy ghế nào cận kề nhau. Không đến thăm bà, ông xốn xang mất ngủ, cảm giác bần thần giống như người bị mất trộm. Ngôi nhà của bà bực bội cách gì đi nữa vẫn có hơi hướm của Sài gòn. Chưa Tết bà đã chưng cây mai, mai kiếm ở đâu ra ông không tiện hỏi. Tới thăm bà ông ngượng, tay vụng chân thừa. Lần nào ra về cũng thở ra.

Bây giờ ông không thở ra nữa, ông thở dồn lên cổ, ruột đau dần như đứt từng khúc nhỏ. Lôi thôi gì đây nữa? Nước non trong bụng, máu thịt trong da. Ông ngồi im tay chân tê nặng, lắng nghe cơ thể mình rục rịch những âm thanh đầy ám muội.

Như chiếc xe già tuổi, xác phàm của ông dạo này bắt đầu giở quẻ, hết phổi đến gan, chữa xong bệnh gan mò ra sạn thận. Ông gồng cứng bụng lên chịu trận. Bối rối quá, ông ngồi im phăng phắc. Bà lại tưởng ông ngây ngất vì mình... ít ra bà cũng phải trả một chút hận lòng... leo lét cũ. Ngày xưa ông nổi tiếng Don Juan, trêu cợt không biết bao nhiêu mảnh tình. Ông đẹp trai, chủ hãng thầu sở Mỹ. Đêm Sài gòn xập xình, ông cũng xập xình lên xe xuống đường rước tình nhăng nhện vào chiếc Mustang bóng lộn của ông. Bà lúc đó vừa mới lớn, choáng váng vì vẻ khinh mạn sành đời của ông, thêm giọng nói trầm mềm âu yếm nữa. Hình như cô nào cũng được nghe giọng nói chứa chan này, nhưng lúc đó còn trẻ dại bà cứ nhắm mắt tin bừa ông chỉ âu yếm một mình bà thôi... Sa ơi! Cát Vàng yêu quí của anh

ơi. Bà tên Hoàng Kim Sa... ông kêu như vậy tim gan nào chịu nổi. Có vợ con đàng hoàng, ông cứ tỉnh bơ thả dê đầy đường, cô nhỏ ngu khờ lao vào mê trận của ông... Sài gòn có những trận mưa trộm, mới đó nóng như đổ lửa, đường phố đen nghẹt người, chiều vừa chập choạng mưa thình lình ập xuống, ào ào như trút nước. Kim Sa ngày đó ôm quần áo trốn sang nhà cô bạn đầu ngõ, thay áo đẹp lẻn ra đường lớn nép sát bờ tường của khu phố lầu chờ ông trờ xe tới hớt lên.

Đếm không biết bao nhiêu trận mưa. Hột cát vàng ngơ ngẩn nhìn bong bóng dồn nhau chảy vào cống lớn. Có cuộc tình nào của Sài gòn không phập phồng như mưa bong bóng? Chưa đủ hai mùa mưa... Sài gòn ì ùng... xe nhà binh, áo trận đầy đường. Sài gòn tiệc tùng để hấp hối, Sài gòn nhảy nhót để quằn quại. Chết chóc bom đạn chạy quanh ngoài ven rừng. Bà nhớ ông chặt lòng chắc dạ, dù oán hận bời bời, ông cũng là người tình đầu đời. Bà biết chắc ông chưa chui vào lính một ngày nào, ai ngờ nổi ông lại là người yêu nước thương dân cuồng nộ như bây giờ. Lúc mới qua, bà cũng háo hức đi nghe ông nói chuyện, nghe ông lập thuyết này thuyết nọ. Nghe ông diễn thuyết tình tự nước non bà muốn chổng chân lên trời đi bằng đầu. Thật ra phải nói ông đang trồng chuối đi hia bảy dặm bằng chính cái đầu già câng câng của ông mới đúng. Ông là tay nhà thầu hạng gộc. Ông chơi quần vợt ở Cercle, ông ăn cơm Tàu ở Bát Đạt, ông thầu câu lạc bộ Mỹ, thầu giặt quần áo Mỹ thầu luôn súng đạn phế thải và rác Mỹ... Vậy mà, bẵng đi một thời, bà chậm chân kẹt lại, gặp lại ông ở xứ người, bà tưởng mình nhìn lầm người khác. Ông biến thành một đại gia cực kỳ yêu nước.

Giờ ông ngồi đó, mắt như lạc thần... chẳng lẽ ba chục mạng đàn bà,

những tình thừa tình thẹo tình giả tình thật đang quần nhau trong trái tim ứ máu huê tình làm mặt ông xám ngoét đi như vậy? Lỡ ông yêu mình chân thật thì sao? Không phải suốt đời mình quay quắt đi tìm một chút tình sâu nặng đó sao? Dù sao ông cũng là một phần đời của mình. Nói mỉa nói mai, lời qua lời tiếng lại đay nghiến gì đi nữa, nửa lời nửa tiếng cũng hiểu nhau hơn những người khác.
Chịu không nổi, ông bám thành ghế đứng lên, miệng nói lúm búm: "Toilet...xin lỗi... anh phải vào toilet..."
Không đợi bà trả lời ông đi thẳng một mạch. Ác đức thì thôi, nhà sang như thế này, toilet làm xa lắc xa lơ tận góc cùng bên phải. Bà ái ngại nhìn theo ông, chắc ông bị lạnh bụng rồi, bà đi vào quầy rượu, tìm chiếc ly bầu rót cho ông một ly cognac.
Chuông cửa ngân lên một điệu nhạc. Vô tình cầm luôn ly rượu trên tay bà đi vội ra cửa. Nhìn soi vào chấm gương giữa cửa, gương mặt Dân bị ống kính khúc xạ hai mắt tròn quay đầy chấm hỏi. Bà đành mở cửa, không thể để anh đứng mãi ngoài hiên nhà. Động đất hay dịch bệnh? Điềm xấu hay điềm lành? Hai kẻ thề không đội trời chung lù lù dẫn xác đến nội trong một giờ. Dĩa nhạc cổ điển xoay vòng rơi đúng vào cơn lốc, violon rít lên, kèn đồng nghe như gió thổi vào loa thành hình trôn ốc.
Anh nhìn như găm kim vào người bà. Anh không dám hỏi, chiếc xe màu mắm ruốc của ông nằm lù lù giữa driveway. Anh chờ bà lên tiếng, nhưng bà chỉ nhìn phớt qua mặt anh đủ để cho anh thấy bà không muốn anh hỏi tới nữa. Nửa lời phân trần cũng không luôn. Đúng ra, bà không muốn gì nữa hết. Lựng khựng ngay giữa lối vào bà rủa thầm... cả hai người.
Nắng lên dọi vào khoảng hành lang rộng, mặt hai người vẫn tối xầm

như đêm ba mươi, những câu hỏi bốc khói không bốc lời ngời ngời phóng ra những điện cực chạy rần rần trong người bà.
" Ông ta mò đến đây làm gì? "
"Còn anh, giờ đi làm ai khiến anh dẫn xác tới đây rình mò tôi?" "Bộ ông ta ở đây cả đêm qua?"
"Đêm hay ngày cũng vậy thôi, anh cướp nghề công an khu vực hồi nào nhanh vậy? "
Cả hai giương mắt hỏi qua đáp lại bằng loại nhạc không lời. Nhạc cổ điển đang hắt ra từ một góc nhà. Anh chúa ghét nhạc cổ điển, không hiểu mô tê gì cũng bày đặt hít hà khen ngợi. Ông cũng đi ra từ một góc nhà luôn.
Anh nổi cộc, không thèm lịch sự nữa, lần này anh gằn giọng hỏi bà:
"Ông ta bầy trò gì ở đây vậy?"
Bà sững sờ hết nhìn tình cũ lại quay sang tình mới. Tiến thối đều lưỡng nan. Không hiểu ông áp dụng chiến thuật gì lại sầm sầm đi ra, bụng quấn chiếc khăn tắm trắng phau của bà nữa chứ? Oan gia thiệt. Bà giơ ly rượu lên muốn xáng vào mặt ông cho bõ ghét. Mửng trây trúa này của ông bà rành quá mạng rồi. Mới sáng bảnh mắt, ông dẫn xác tới tắm táp trong nhà bà như thế này làm sao Dân chịu nổi. Bà nhìn ông, muốn rách cả mắt, ly rượu màu hổ phách sóng sánh trên tay. Cả ba người tình cờ đứng hàng dọc trong khoảng hall. Màn cửa gió bay... bà thấy tay chân mình như co rút lại, táo ông táo bà, biến thành ba tên học trò đứng dưới cột cờ buổi sáng... này công dân ơi đứng lên đáp lời sông núi. Bà mong mình có thể hát lên bài ca xương máu đó. Dân là vừng hồng chói chang nhức mắt nhưng đầy ắp hy vọng, ông là dĩ vãng mù mịt nhưng thân cận như thịt với da... Bà cứ thế đứng ngây người ra. Bà chờ Dân bỏ đi. Chắc chắn Dân sẽ

bỏ đi. Dân sẽ không bao giờ trở lại nữa. Ông lão lớ quớ kia rồi sẽ thắng trọn cuộc cờ này. Dân đi thẳng ra cửa thật. Ông vẫn đứng như trời trồng, khăn tắm quấn chặt ngang bụng.
Dân lách người đi qua như không muốn chạm vào người bà.
Choang... ly rượu bể tan trên nền nhà lót marble. Bà ngửng mặt lên nhìn ông, không muốn nhìn giòng rượu màu hổ phách chảy loang trên mặt đá hồng. Rượu bầm chóng mặt nhìn như máu.
Hai tuần nằm bệnh viện, vợ con vào thăm ông cứ ngóng hột cát vàng lóng lánh. Tin vui nho nhỏ lúc nằm bệnh viện vợ con mang vào làm ông bình phục nhanh hơn những lần nhập viện trước... Cabramatta sẽ được phép họp chợ ì xèo mua bán suốt đêm như Chợ Lớn của Việt Nam ngày nào... Quán cóc, xe đẩy, hàng rong, xôi mặn, xúc xích, vịt lộn, thịt nướng, cháo lòng, cháo cá, bánh khọt, giò chả quẩy, nghêu luộc, sò nướng, ốc xào dừa... Thấy vợ hào hứng kể, ruột gan ông cứ cồn lên vì ân hận. Ăn ở với vợ gần bốn chục năm, bao giờ ông cũng chân trong chân ngoài. Quen cẳng quen đùi nhau, ra vô cả đời, đụng da đụng thịt ê càng như đụng bàn đụng ghế. Mấy chục năm diễn mãi một vai tuồng, làm sao hào hứng nổi. Tội nghiệp mặt hoa da phấn của vợ nhìn mãi lổn nhổn như da gà turkey... vợ trét phấn chê dầy như vôi tường, vợ để mặt trần chê mặt mày tái mét. Nói cho cùng, vợ ông có bao giờ xát muối đâm kim tua tủa vào gan ruột của ông như Kim Sa đâu.
Rời bệnh viện về nhà. Nằm mãi tay chân nặng như bị cùm, ông chỗi dậy lết xuống nhà bếp tự pha cà phê uống cho tỉnh người. Tết qua từ lúc nào không ai nhớ. Từng năm từng tháng cứ lừ đừ qua đi như bóng đè. Ông không biết phải đi đâu nhưng theo quán tính vẫn lái xe ra đường. Gần đến nhà bà, ngang qua công viên, cỏ và cây cùng

xanh ngắt, ông tắp xe vào sát lề nhìn sửng vài cô gái mặc áo chẽn chạy bộ dọc theo công viên băng về phía đồng cỏ của sân gôn. Lâu rồi ông không dám đến thăm bà nữa. Tia nhìn lạnh tanh của bà khiến ông nản lòng hơn bất cứ lời xua đuổi nào.

Mùa nào của người kệ thây thiên hạ, sau Tết người mình cứ gọi là xuân thì năm mới. Xuân thì của ông bây giờ coi như tiêu diêu miền tiên cảnh. Ông còn nhúc nhích thế này là may mắn lắm rồi, vợ ông hôm chạy dốc vào bệnh viện, thấy chồng còn sống đã vừa cười vừa khóc... trời ngó lại cho ông sống thêm ngày nào mẹ con tôi ơn trời ngày đó. Ông ôm đồm quá, lúc nào cũng sống gấp bốn lần thiên hạ người ta một vợ năm con đủ sụm bánh chè, ông sáu bảy nhân tình, chưa kể đầu đường xó chợ đếm không nổi. Chưa gãy cột sống là may lắm rồi...

Đang miên man ông giật mình nhảy nhổm người trên ghế.. Kim Sa và Dân đang chạy bộ băng ngang công viên. Giờ này muôn nghìn ngọn đèn giăng chi chít trên hai hàng cây chưa được thắp sáng, vậy mà hai kẻ chạy bộ cứ chấp chới như muôn triệu bóng đèn, vàng chói trong mắt ông. Dân mặc quần sọc, áo thun xanh đậmbó chặt vồng ngực u nần cuồn cuộn. Hột cát sông Hằng của ông lộng lẫy hơn bụi hướng dương vàng hực bên kia bồn cỏ. Bà mặc T shirt vàng, lao người chạy ù tới qua mặt Dân rồi đứng lại múa hai tay lên trời cười như nắc nẻ. Ông muốn bóp còi xe phá đám, tiếng cười của bà chắc ông nghe bằng âm hưởng!? Còi xe Sydney hay còi xe Sài gòn? Cầu trời khấn phật họ đừng trông thấy ông. Ông nghẹt thở quá, không phải cái nghẹt thở bình thường của kẻ bị phụ tình. Trái tim ông rền lên những âm động nguy kịch hơn nhiều. Ông muốn mở máy xe vọt đi cho khuất mắt. Nhưng tay ông run bần bật, đút mãi chìa khóa

không chịu khớp vào khe máy. Ông giơ chùm chìa khóa lên nhìn, khóa xe, khoá cửa, khoá gara... Khóa cái gì nữa bây giờ? Hồi đó, thấy quân đội bỏ dân chạy tán loạn... mất Ban mê Thuột, Pleiku, Kontum, bỏ rơi Huế, bỏ luôn Đà Nẵng... Lúc hốt hoảng bỏ nhà ra đi, ông cũng tự tay khoá chặt cửa trước cửa sau của ngôi nhà đồ sộ đường Công Lý. Sài gòn có bao nhiêu ngôi nhà khoá chặt cửa, mất vẫn hoàn mất. Ông để lại bao nhiêu mối tình. Không khóa nổi tình yêu đừng già đừng trẻ. Tình yêu! Từ nay đừng nhắc tới danh từ ôn dịch này nữa. Ông nhìn xuống cánh tay nhão nhừ của ông đặt trên bánh lái, rồi vội vàng nhắm mắt lại. Già rồi, già thật mất rồi. Mãi đến hôm nay ông mới chịu nhìn xuống thịt xương của mình.

Thời gian như nén chặt trong sâu thẳm bùi ngùi. Lúc ông ngửng lên, xanh trời xanh đất đều biến mất. Mây giông từ biển ùa vào. Gió ào lên, hột cát vàng lóng lánh của ông chạy vun vút, biến khỏi tầm nhìn. Ông thót người nhớ những cơn mưa thịnh nộ của Sài gòn. Té tát ra với ai ông cũng là người tệ bạc hết. Kim Sa mười chín tuổi, áo mưa chùm đầu chạy lúp súp ra xe... ông ngồi yên vị trong xe, giầy không chịu ướt chỉ với tay mở sẵn cửa, hột cát vàng ướt át nép sát vào ông cho đỡ lạnh. Bao nhiêu năm trời ông không bao giờ tự hỏi... vừa mới lớn lên yêu nhằm người có vợ như ông, Cát Vàng khóc bao nhiêu hồ nước mắt?

Ông kẹt dưới mưa, trận mưa cuồng nộ của Sài gòn năm 75 bò sang tận đây để hỏi tội. Mặt không ướt, chỉ có kính xe dòng dòng đổ nước, ông vẫn quơ tay lên chùi mắt. Cơn mưa thịnh nộ càng lúc càng hung dữ

Lệ Hằng

Dao cắt trong lòng

Vợ ông Hàn tên Thục An . Cô ấy là một trong những người đẹp nổi tiếng của vùng này . Hục hặc với gia đình anh chị sao đó, cô ấy đem chồng con qua Hawaii lập nghiệp . Vài năm sau cô bỏ chồng Việt, lập gia đình với một người Mỹ . Vân quen Thục An ở Hawaii . Bẵng đi vài năm, Vân lại được mời đi dự tiệc cưới của cô ấy với ông Hàn .
Vân kể, hôm đó An từ Hawaii bay về, hối xe chạy dốc tới bệnh viện . Bà cụ nằm im lìm trên giường . Ảnh cụ đã để sẵn trên bàn rồi . Trong ảnh nụ cười của cụ quá đỗi hiền lành, môi thoáng một chút son, gương mặt cụ như rực rỡ hẳn lên .
An hết nhìn ảnh lại nhìn đăm đắm vào vầng trán lạnh trơ của mẹ . Sau đó An đi ra, tránh không nhìn gương mặt nặng chình chịch của chị dâu . Tránh luôn đôi mắt sưng húp của chị Thúy . Không một lời dù nặng, dù nhẹ hé ra từ đội môi mím chặt của cô ấy . Chẳng cần nhiều lời, An biết, bốn ông con trai sẽ bày ra đủ trò lễ nghi cho một đám tang rình rang để trấn an lòng lành, hiếu thảo . Cháu nội, cháu ngoại, khách khứa, bạn bè, thân sơ sẽ kéo tới nghìn nghịt sân chùa .
An tìm một hàng ghế khuất kê dưới lùm cây trong khuôn viên bệnh

viện ngồi suốt buổi chiều . Hai mắt An đỏ ké lên, nhưng cô ấy nhất định không khóc .
Lúc mẹ còn khỏe, còn viết được thư than thở với cô, cô đã không có thì giờ để trả lời cho mẹ, dù chỉ một hai hàng chữ nhỏ cũng lờ luôn . Cô bận lắm . Cô túi bụi với việc nhà, việc công ty . Lòng dạ cô ở đâu ? Lưu lạc ở phương nào ? Buồn hay vui cô còn không có thì giờ nhỏ to với nó . Huống gì nhỏ to với người khác, dù người khác đó là mẹ ruột của cô . Cho nên bây giờ, cô nhất định không cho mình được quyền khóc mẹ . Cô không xứng đáng để khóc mẹ .
Mẹ thọ 83 tuổi, ở góa 49 năm . Cô lẩm bẩm một mình :
- Thọ 83 tuổi . Góa - lạnh - không - chồng - bốn - mươi - chín - năm .
Cô rùng mình . Một cái đau nhói lên, buốt từ trong óc buốt vào quả tim . Cô phải dướn người lên để thở, tay chặn lên ngực, mặt cô tái ngắt .
- Tội nghiệp mẹ ! Tội nghiệp mẹ !
Cô tiếp tục làu bàu :
- Đừng khóc ! Mày không đủ nhân cách để khóc một người mẹ như thế .
Cô thấy mình buốt từ trong hồn buốt ra . Buốt trong tủy sống, buốt lên đỉnh đầu . Cô mỏi quá, cột xương cô chết xụm . Suốt đêm qua không ngủ, 4 giờ sáng hộc tốc phóng ra phi trường . Vật vã ở phi trường, bồn chồn trên máy bay, rồi hụt hơi chạy đến bệnh viện . Bây giờ cô thấy mình vữa dần từng mảnh như một cái xác không hồn . Cô ngả oặt người ra sau, cố dựa hẳn đầu lên thành ghế . Ngửa mặt nư vậy, cô nhìn thẳng được lên trời . Mây hôm đó không có hình thù . Mây như bị trời nén chặt . Lòng cô cũng bị nén như là dưa khú . Đá tảng xù xì từng khối đè nghiến trong đầu cô . Thấy cổ mình đau,

muốn đứt lìa, cô ôm đầu gục xuống .
Thế rồi, người ta thấy cô đứng lên bỏ ra đường . Cứ như thế cô đi hoài . Đường rộng thênh thang . Xe vùn vụt chạy . Những con đường nước Mỹ chạy xa tít tắp, xa tít tắp ...
Sáng hôm sau, An gọi Taxi ra phi trường, bay thẳng một lèo về Hawaii . Tang lễ trọng thể của mẹ có đủ mặt con trai, con gái, dâu rể, cháu họ, cháu ruột . Ai cũng khen bà cụ Trương có phúc, dâu hiền rể thảo, con cháu thành đạt . Chồng của An lúc đó cũng đội mũ mấn, dắt hai con đi sau quan tài mẹ vợ . Người ta xầm xì sự vắng mặt của cô út Trương Thục An . Chị dâu của cô cứ phải mỏi miệng phân trần rằng cô út nghe tin mẹ qua đời, ngã lăn ra bất tỉnh phải đưa vào bệnh viện, bác sĩ cấm không cho đi máy bay nên cô út không thể nào về kịp .
An về Hawaii, gia đình chồng một rề ỏ vây quanh nhà . Thấy cô về một mình, đầu không quấn khăn tang, hai con mắt lạnh tanh thấy sợ . Họ sững sờ nhìn cô . Có một cái gì cực kỳ băng giá đã bọc chặt cô mất rồi . Đến nổi cả nhà không ai dám lên tiếng hỏi cô một lời .
- Thọ 83 tuổi, không chồng 49 năm .
Cô nghe mình lảm nhảm suốt đêm câu nói cụt đầu cụt đuôi này mãi không biết chán .
Cô biết rõ mẹ cô đa cảm và yếu ớt hơn cô nhiều . An nhớ lúc nhỏ đi học về, cô hay chạy vào bếp lục chạn thức ăn tìm bánh ngọt hay chè mẹ thường nấu sẵn để ăn vụng . Rất nhiều lần An thấy mẹ dấm dúi chùi nước mắt . Lần nào mẹ cũng vội vàng cười gượng với cô . Nụ cười của mẹ không bút mực nào tả xiết :
- Mẹ ham rẻ mua nhằm than sống, khói làm mắt mẹ xót quá .
Cô vô tâm, hay tại cô giống cha ? Thừa hưởng ở cha cái bộ ruột

nguội ngơ của bên nội . Cha quá đổi vô tình, lòng cha phải lạnh lẽo lắm, nên mới dụt đại cho mẹ một bầy con, bốn trai hai gái rồi lăn quay ra như thế .
Dì Tư vẫn nói cha An mê mẩn ba cái trò chính trị nên làm khổ mẹ . Cả đời cha cứ hục hặc với chuyện vá trời lấp biển của người khác, cứ xớn xác như Don Quixote vác kiếm cùn đánh nhau với cái cối xay gió . Lâu lâu buồn đời lại về tặng cho mẹ An cái bầu rồi hiên ngang vác bị gậy đi nữa . Cho tới ngày mẹ nhận hung tin cha chết ở một xó rừng, mẹ khóc hết nước mắt lặn lội đi tìm mộ cha . Ba lần đi tìm như vậy, hai năm sau mẹ mới mang về được một hũ tro . Người ta bảo đó là xác của cha . Mẹ cũng gắng tin đó là tro cốt của cha .
An cứ thế lớn lên theo các anh, các chị . Mẹ xoay đủ nghề, buôn ngược bán xuôi . Mua vùng quốc gia bán cho vùng xôi đậu . Những năm tháng lẽ ra là thanh xuân tươi đẹp nhất của một người đàn bà bình thường và khỏe mạnh, mẹ ôm sáu đứa con chạy hết loạn này đến giặc kia . Phải chi mẹ xấu xí vô duyên cho đành . Đàng này, da mẹ mịn hồng, môi tươi ngọt như cánh hoa, mắt lung linh sâu thẳm, chân tay đài các hơn người . Vậy mà mẹ đành lòng xoa bụng, răng nghiến vào răng, đêm đêm chong đèn, nghe da thịt, lông tóc mình than thở với nhau .
Bốn mươi chín năm ròng, không một bàn tay đàn ông đụng vào xương thịt . Không một lời thầm thì an ủi . Làm sao mẹ lại có thể sống được một đời đòi đoạn đến như vậy . Rồi ngày chồng lên tháng, tháng chồng lên năm . Bầy con sáu đứa nghiến hết tuổi thanh xuân của mẹ lúc nào cũng không hay .
Đã nói An thừa hưởng máu vô tâm của bố . Lúc nhỏ xíu thấy mẹ khóc hoài, An cũng nhắm mắt tin bừa khói làm cay mắt mẹ . Lớn lên

chạy được ra nước ngoài sớm . Lúc thấy tóc mẹ bạc rồi, đời đã hành cho bầm dập trăm bề, khóc như vậy chắc hẳn mẹ phải cay cực lắm . Chắc trong lòng mẹ phải đau lắm, nước mắt già mới ứa ra như vậy . Nhưng khổ quá, An làm gì cho mẹ được bây giờ . An bận chồng, bận con, bận làm tiền, bận trả nợ, bận mua sắm, bận nghỉ hè, bận tiệc tùng ...

Đêm hôm sau chồng An gọi điện thoại về trách :

- Em có giận gì cũng vừa vừa phải phải cho anh vuốt mặt ngó người ta chứ . Ai lại bỏ về ngang như vậy bao giờ . Anh không biết ăn nói làm sao với anh chị Hai . Nghĩa tử là nghĩa tận, em phải biết mình là phận em ...

An điên lên :

- Dẹp cái nghĩa tử nghĩa tận của anh đi . Mẹ tôi chắc chắn không cần cái nghĩa tử của anh đâu . Hồi mẹ tôi bị vợ anh Hai đuổi khéo, tôi bàn với anh sửa sân sau thành cái granny flat đón mẹ sang ở . Tôi còn hứa với anh, sẽ nói mẹ tôi ở riêng nhà sau . Không héo lánh lên nhà trên, không ăn chung mâm, không xài chung toilet .Không mó máy đụng vào túi tiền của mình . Mỗi tối đi làm về tôi sẽ xuống thăm mẹ tôi một lần ... Chính anh đã cản tôi . Trời ơi ! Tôi nể chồng, sợ con nên bây giờ không dám khóc mẹ .

- Em à ! Hãy nhớ lại đi, anh không hề từ chối nhé ...

- Đúng rồi . Cái mặt nghĩa tử nghĩa tận của anh dại gì từ chối . Anh chỉ nhỏ nhẹ thốt ra thành lời, rằng anh sợ mẹ vợ, mẹ chồng ở chung rồi ra thế nào cũng có chuyện . Thằng nào nói câu đó ? Anh giỏi chối đi .

- An à, em có điên không ? Anh gọi cho em để nói anh Hai giận em lắm . Tại sao em lại quàng xiên nhắc chuyện mẹ chồng mẹ vợ vào

đây làm gì .
- Dẹp anh Hai đi . Tôi không muốn ngó cái mặt họ nữa . Thư từ của mẹ tôi còn cả hộp đây . Tôi sẽ ném cả xấp vào mặt, cho họ hết dài cái giọng nghĩa tử nghĩa tận ra với tôi .
Chồng An năn nỉ :
- Đừng có nóng, từ từ đâu còn có đó .Mẹ già thì mẹ chết . Bộ em muốn mẹ lột da sống mãi chịu chi nổi . Già quá sống chỉ thêm khổ cho mẹ .
- Anh khỏi cần dạy tôi . Còn mẹ anh thì sao ? Mẹ anh bộ trẻ hơn mẹ tôi chắc ?
- Này, đừng có vác mẹ anh, mẹ tôi ra mà kiếm chuyện nữa . Anh chỉ muốn em làm hòa với các anh chị của em . Mẹ vừa mới mất, em không thắp cho mẹ được cây hương, làm như vậy không sợ mẹ buồn sao ?
- Đời mẹ có vui bao giờ đâu mà anh sợ mẹ buồn . Anh nghĩ coi, mẹ làm vú em, làm con ở cho họ mấy chục năm . Xoay vần nuôi hết cháu nội đến cháu ngoại . Đến lúc mẹ bị ngã gãy xương, không nuôi được cháu nội cháu ngoại, không nấu cơm, lau chùi được nữa . Anh Hai, chị Thúy, anh Tư tìm cách đùn mẹ đi . Cuối cùng cả bọn hè nhau tống mẹ vào viện dưỡng lão . Anh coi, họ gan thật, còn dám tổ chức lễ tang . Dám mời thầy tụng kinh . Dám đội khăn tang xì xụp lạy quan tài của mẹ . Tôi không thể làm như vậy được . Anh biết quá mà, tôi lo bốc cả gia đình nhà anh từ Việt Nam sang đây . Tôi là con đàn bà ngu nhất trên đời này . Tôi nói với mẹ tôi, mẹ ơi con sợ mất chồng . Hạnh phúc của con là chồng, là bầy con của con . Hạnh phúc của con không phải là mẹ . Con khốn nạn này nó nói với mẹ nó như vậy đó . Cho nên tôi phải bỏ về ngay lập tức . Cho nên tôi tự thấy mình

không xứng đáng đi sau quan tài của mẹ . Anh nghe thủng ra chưa ? Cô cứ thế nổi điên trong điện thoại . Cuối cùng cô cũng không nhớ chồng cô, hay chính cô hét lên một tiếng rồi cúp máy .
Sau tang lễ, chồng cô đem hai con về lại Hawaii cho vợ . Anh chạm mặt một người đàn bà hoàn toàn xa lạ ngay trong ngôi nhà bề thế của anh . Bà mẹ lọm khọm gọi con trai ra một góc vườn thì thào :
- Mày lấy phải một con điên rồi . Từ hôm đó tới chừ nó câm như mụ hến . Đêm tới cứ ngồi một đống như bị thịt, lảm nhảm một mình . Hỏi không thưa, gọi không đáp .
Anh xua tay chào mẹ rồi bước thẳng vào nhà . Anh tiếp tục đưa con tới trường, đón con về nhà ngày hai bận . Năm ngày sau, chẳng hiểu nghĩ sao, cô đùng đùng mua vé máy bay, gọi tài xế của công ty đưa thẳng ra phi trường .
Từ phi trường Los Angeles cô kêu xe chạy một mạch vào bệnh viện . Cô biết hôm nay người ta sẽ thông báo rành mạch mọi chi tiết bệnh lý về cái chết của mẹ cô . Đúng là một đại gia bề thế, hai con gái, bốn mụ dâu, bốn con trai, một ông rể, chồng cô rể út vắng mặt, lý do chánh đáng phải ở nhà lo việc công ty .
Đến trể nhất, cô ngồi phịch xuống ghế không buồn chào hỏi ai hết . Mọi con mắt sầu nặng đều nhìn chăm bẳm vào cô . An rùng mình . Đúng là những con mắt đóng hộp mất mẹ, trao tráo, tanh lạnh, rập khuôn nhau . Thế là tay cô mở bóp tách một cái, lôi ra xấp thư cũ của mẹ, cô đứng dựng lên phóng hai đồng tử chiếu thẳng vào mặt anh Hai, anh Tư, rồi anh Minh, anh Kỷ .
- Có phải chúng ta là bầy con lớn lên không có cha, đúng không ?
Không ai trả lời .
- Có đúng mẹ ở góa nuôi hết sáu đứa con no đủ hơn người khác

không ?
- Chị Hai, một mẹ già bằng ba con ở . Chị cho tôi biết ai nuôi bầy con của chị lúc còn đỏ hỏn để vợ chồng chị đi học . Chồng bác sĩ mổ, vợ nhổ răng, ai nuôi con hầu hạ cơm nước lúc chị đi học ?
Máy lạnh chạy ù ù . Giọng cô cũng ù ù khàn khàn như bị cái máy lạnh làm cho cảm :
- Anh Tư ! Tại sao anh để vợ anh thò tay lấy tiền nhà của mẹ ? Bộ anh cho mẹ già share phòng hả ? Bộ anh nghèo tới mức phải ăn xén vài trăm tiền già của mẹ ? Ai đem vòng vàng cưới vợ cho anh ? Ai nuôi anh từ nhỏ tới lớn ? Ai bị mìn lúc buôn hàng chuyến nuôi anh ? Ai nhường thịt nhường cá cho anh ăn chóng lớn, đi học, còn mẹ chan nước rau luộc hả ? Trả lời cho tôi ? Trả lời cho tôi đi ?
Cô vẫn nói một mình, phòng bệnh viện không khí bị ép nặng hơn bên ngoài . Cô phải vươn cổ lên để lấy hơi :
- Chị Thúy, hồi mới qua, chị mượn tiền mẹ deposit mua nhà . Bây giờ chị giàu quá mà . Tại sao chị cứ lơ đi không trả tiền cho mẹ ?
Thúy đứng phắt lên, xỉa tay về phía em :
- Cô khôn hồn thì im ngay đi . Tiền của mẹ còn nguyên đây, không mất đi đâu hết . Tôi không đưa cho mẹ, vì hở ra đồng nào, mẹ cúng chùa đồng đó . Ở đây chùa đông lắm . Cô bỏ mẹ dông tuốt qua Hawaii cun cút cơm bưng nước rót hầu bố mẹ chồng . Cô nấu cho mẹ được bửa cơm nào chưa ? Cô là con út, mẹ nhớ cô khóc hoài . Cô có đoái hoài gì tới mẹ không ? Con nào nói với mẹ hạnh phúc của nó là chồng là con nó ? Hạnh phúc của nó không phải là mẹ . Con nào nói với mẹ câu đó ? Nãy giờ ai cũng biết cô điên diên tàng tàng nên mặc cho cô nói xỏ nói xiên . Tôi nói cho mà biết, cô vác thân cô đi Hawaii như thế, có lý gì đến mẹ già . Lẽ ra cô nên câm đi thì hơn

An tím tái măt, cô ngồi phịch xuống ghế . Xấp thư của mẹ cô rơi xuống sàn nhà, cô nhặt lên, thở không ra hơi . Ơn trời, đúng lúc đó hai nhân viên hành chánh của bệnh viện đi vào ngồi sau bàn lớn . Mọi người đều im phăng phắc . Bà Mỹ, tóc ngắn ép sát đầu, mở hồ sơ kêu sột soạt . Cô y tá ngồi bên cạnh cũng mở ra một xấp phim khổ lớn .

- Đây là tất cả hồ sơ bệnh lý của bà Trương . Còn đây là chứng nhận của pháp y sau khi xét nghệm người chết . Bà Trương không chết vì gảy xương hông . Bà chết vì uống quá nhiều thuốc ngủ và thuốc chống đau đã để dành từ mấy tháng trong viện dưỡng lão . She killed herself .

Lệ Hằng

Mắt Tím

Chương 1

Tôi đọc thầm mảnh giấy của chàng: " Đến anh gấp. Anh chờ bé ở nhà" . Người yêu của tôi viết thư hẹn hò như thế đấy. Nhưng tôi thích cái tính ngang ngang của chàng và tôi đã yêu chàng. Tôi vừa thi đậu, trút xong món nợ sách vở, người tôi nhẹ hẳn đi, nên yêu chàng phơi phới. Tôi sống ở thành phố ven biển miền Trung này từ lúc nhỏ. Tôi có khá nhiều bạn trai, tuy chưa hẹn hò nhau một lần, đôi khi thoáng nhớ vu vơ. Người ta đến, rồi người ta đi. Tôi không buồn cũng không day dứt. Tôi được khá nhiều người theo đuổi, dĩ nhiên có vài người làm tôi xao xuyến. Một lần tôi định dừng lại với giáo sư Toán của tôi. Chàng đẹp trai, biết đàn những bản tình ca cho tôi hát bên chàng. Tôi đã định đem yêu thương và đời con gái cho chàng, để làm nô lệ hầu hạ chàng suốt đời. Nhưng tôi thất vọng. Chàng ở nhà khác hẳn chàng trên bảng đen thao thao giảng bài. Điều tôi buồn nhất là chàng không thẳng thắn trong tình yêu. Tôi xa người ấy, không buồn không vui. Cuộc đời thầm lặng trôi. Một chiều tôi gặp chàng, chàng với nét phong trần lãng tử, chàng với đôi mắt biết cười tình. Với nét môi ngạo mạn, với sóng mũi thẳng tắp của dân Do Thái phiêu du xưa. Tôi biết mình đã yêu, say đắm và điên cuồng người đàn ông định mệnh

của mình. Chàng hôn tôi lần đầu trên đỉnh đèo Hải Vân. Chiều hôm ấy trời dễ thương lạ. Mây đỉnh núi là đà nhìn chúng tôi ôm nhau. Tôi nói dối mẹ để đến với chàng. Chàng nằm chờ tôi trong phòng ngủ, nụ cười sáng tực và vòng tay dang rộng đón chờ.

- Ghét chưa, hẹn em đến để nằm dài trên giường hả?

Chàng mỉm cười:

- Có chốn nào chờ em đẹp hơn không?

Tôi lắc đầu chịu thua chàng và bỏ ra phòng khách. Tôi nhất định không nghe chàng nằm bên nhau nói chuyện trên giường nữa, tôi sợ chàng lắm rồi. Tuy chưa có gì đáng tiếc xảy ra, nhưng trở về nhà nằm một mình trên giường tôi lao đao ngây ngất với những cảm xúc rạo rực trong da thịt. Tôi cầm quyển sách đứng nhìn trời vào thu bên khung cửa sổ nhà chàng. Lá rụng đầy vườn, bầu trời mơ xanh với sương chiều lãng đãng. Tôi nghĩ thầm:

- Anh chàng bản lĩnh dữ, không dễ gì bắt nổi. Mặc, mình sẽ liều ván bài chót để được chàng cho bằng được.

Chàng chờ tôi trên giường trong một dáng nằm gợi thèm nào đó. Tôi không vào. Tôi chờ chàng giữa những quyển sách gáy mạ vàng, giữa khung cửa có thật nhiều bóng cây xanh. Tôi yêu chàng thật sự mất rồi, và tôi phải chiến đấu với chính mình để có chàng mãi mãi. Bằng cách nào tôi chưa biết, chỉ biết chàng chưa hề có ý định lấy vợ. Chàng yêu tôi. Nhưng bắt chàng cho mình mặc áo cô dâu, thì gay cấn lắm.

Cuối cùng, có tiếng giày chàng di động trên nền đá hoa.

- Mơ mộng gì đó cô bé?

Chàng vòng tay ôm tôi, hơi thở nồng nàn trên tóc tôi xõa dài, môi mềm ngậm lấy tai tôi. Tôi không nhìn chàng:

- Buông em ra đi, hẹn em đến để đọc sách?

Chàng thì thào:

- Nhõng nhẽo quá, anh đền vậy.

Tôi vùng khỏi vòng tay ôm của chàng:

- Khôn thí mồ, bé đâu có dại nữa, em về đây.

Tôi lùi ra cửa, miệng cười chúm chím, chàng nhào ra như cơn lốc ôm tôi lại:

- Anh xin lỗi vậy, chiều đẹp thế này bỏ anh một mình phí của quá.

Tôi làm nư:

- Với điều kiện anh không được ôm em nữa nghe không?

Chàng cười trừ:

- Ác thật, khoanh tay nhìn em mãi anh điên mất sao?

Tôi nghiêm mặt:

- Buồn ghê, lúc nào anh cũng đùa được hết, ở nhà em đang có chuyện buồn, đến với anh lại buồn thêm.

Chàng dịu dàng:

- Chuyện gì đó? Kể cho anh nghe đi cưng?

Tôi ngập ngừng:

- Anh có nhớ Lạc không, người kèm toán cho em đó?

- Nhớ chứ, cao cao, đen đen phải không?

Tôi nhìn chàng:

- Lạc nhờ người đi hỏi cưới em, ba má bằng lòng rồi. Em lo quá.

Chàng im lặng bên tôi:

- Em nghĩ sao?

Tôi lắc đầu:

- Em không nghĩ gì hết, em yêu anh nhưng anh có chứng tỏ tình yêu với gia đình đâu. Em đâu có hoàn toàn tự do như những cô bạn gái

lớn tuổi của anh.

Chàng có vẻ suy tư:

- Anh chỉ biết hiện tại anh yêu em vô cùng, còn tương lai, làm sao anh nói trước được hở em? Anh ngồi đây chờ người ta gọi vào lính, thoát tháng nào được gần em tháng nấy. Tương lai bấp bênh quá, kéo bé vào chỉ làm khổ bé thêm.

Tôi giận:

- Biết thế sao anh còn yêu? Anh tưởng em có thể làm người yêu giai đoạn của anh hay sao?

Chàng khổ sở:

- Em còn trẻ con lắm, tình yêu làm sao anh ngăn nó được. Anh đâu có tính toán khi yêu bé.

Tôi nói như sắp khóc:

- Biết thế sao anh hôn em? Anh làm khổ em vừa thôi chứ.

Chàng thở dài:

- Anh xin lỗi em, sự thật trước khi đưa em lên đỉnh đèo anh không có ý định hôn bé.

Tôi mềm lòng vì cái nhìn của chàng, bởi tôi cũng say đắm khi nhớ lại buổi chiều tuyệt vời đó. Đỉnh đèo nhìn ra đại dương xanh thăm thẳm, bây giờ trở thành thánh địa đối với tôi. Tôi ngả đầu vào ngực chàng, hơi thở và nhịp tim đập thân yêu gần gũi.

Chàng vuốt tóc tôi:

- Anh yêu em....

Tôi chớp mắt thoáng thấy hai hàng mi chàng run run khép nhẹ.

- Mình đi dạo một vòng đi, anh sẽ đưa em về sớm kẻo bị mắng hoài anh cũng sốt ruột lắm.

Tôi gật đầu, chàng đưa tôi ra xe, chậm rãi ngồi vào tay lái. Mắt xa

xăm buồn. Một tay hờ hững lái xe, một tay nhè nhẹ ôm lưng tôi. Thấy chàng có vẻ lo nghĩ không chọc tôi cười như mọi khi, tự nhiên tôi thấy mình như thiếu thốn một cái gì. Chàng có tính khôi hài, tôi than chàng không đứng đắn. Tôi giận hờn, nhưng có lẽ tôi yêu chàng vì cái tật đùa nghịch mà chính tôi ghét cay ghét đắng.

Tôi im lìm bên chàng cho đến lúc chiếc xe bò xuống vũng biển Nam Ô. Chiều dâng mênh mông, nước xanh ngăn ngắt. Nắng vàng chói thu về góc núi. Sóng vỗ dạt dào trên ghềnh đá, những tia nước trắng xóa đùa nghịch trên mỏm đá rêu xanh. Bãi vắng không một bóng người, có lẽ người ta dồn về Mỹ Khê có nhiều người ngoại quốc hay vì trời đã sang thu. Giữa trời mây mênh mông, tôi quên hết tương lai của cuộc tình. Chàng dắt tôi đi xuống bãi cát mịn êm dưới chân trần không giày không dép. Những lời tình thầm rót bên tai nhau, những vòng tay nồng nàn quấn quít mê say. Chàng và tôi lang thang trên bãi, mặc cho sóng biển vỗ trên chân mềm.

Tôi nũng nịu:

- Mỏi chân quá anh ơi!

Chàng hôn tóc tôi bay trong gió nồng gây mùi biển:

- Ngồi đây đi, anh bóp chân cho em nhé.

Chàng dìu tôi ngồi khuất trong rừng thông, rồi âu yếm bóp chân cho tôi. Tôi nóng ran người:

- Hết đau rồi anh ơi, đừng anh, kỳ quá.

Chàng dịu dàng:

- Chân em xinh ghê.

Tôi lồng tay vào tóc chàng, mái tóc bồng bềnh. Mùi thơm nồng nàn quyết rũ cho nụ hôn tôi thầm lén đặt trên gáy chàng.

- Chắc lúc nhỏ mẹ bồng anh nhiều, giờ gáy anh dễ thương quá.

- Thương gì nữa chứ bé, thương gáy không thì vô tích sự quá.
- Anh kỳ, bé chả thèm nói chuyện với anh nữa đâu.
Chàng nâng mặt tôi:
- Ngoan nào, bé nhìn xem có ai ngoài hai đứa mình đâu.
Tôi cúi đầu trốn cái hôn của chàng. Mỗi lần hôn nhau xong tôi như người say sóng, lao đao như lá vàng lênh đênh trên sông.
Chàng thì thầm:
- Lần đầu hôn em, em khóc, anh thương em hết sức vậy đó.
Tôi phụng phịu:
- Thôi nghe, cứ rứa hoài về nhà em ăn cơm không được, má la chết, ví lại anh thấy em ốm hẳn đi vì anh đó.
Chàng ôm tôi:
- Thôi vậy, yêu con nít thật mệt.
Chiều sắp tàn. Chàng đưa tôi về nhà. Sợ người nhà thấy, chàng đậu xe xa xa mỉm cười nhìn theo tôi đang run. Tôi chuẩn bị những câu nói dối cho xuôi với mẹ:
Ba mẹ ngồi chờ tôi ở đi văng. Tôi bối rối trốn cái nhìn nghiêm nghị của ba. Mẹ tôi hỏi:
- Con đi đâu về đó?
Tôi ngập ngừng:
- Dạ con đến nhỏ bạn mượn cuốn Trước Ngưỡng Cửa Đại Học để tính học tiếp mẹ à.
Mẹ tôi lạnh lùng:
- Học chi nữa mà bày đặt, mẹ nhận lời người ta rồi, mai họ cho cau trầu chạm ngõ đó.
Tôi lạnh cả xương sống:
- Thiệt không mẹ, con định học nữa mà mẹ?

Tôi nhìn ba cầu cứu, Ba lạnh lùng:
- Con lớn nhất phải làm gương cho các em. Ba quyết định rồi, con lấy chồng là hợp lý nhất. Người ta hứa cho con đi học, nếu con muốn.
Tôi nghẹn ngào:
- Không được đâu ba, con xin ba cho con học xong đã, có chồng khó học lắm.
Ba trầm giọng:
- Muốn làm gì cũng được, nhưng phải lấy chồng đã, còn con gái không thể xa nhà được. Ba nói một là một, hai là hai.
Tôi thẫn thờ lên gác, những bậc thang buồn bã bỏ lại sau lưng, ba mẹ tôi trầm ngâm vì tương lai con cái. Tiếng mẹ trĩu buồn:
- Rầu ghê, con với cái như của nợ không bằng.
Ba thở dài nặng nhọc. Bước chân tôi khốn đốn. Tôi ứa nước mắt vì giận Khanh. Chàng không hiểu nỗi khổ của tôi. Chàng yêu nhưng chỉ biết có chàng. Chàng mặc kệ tôi với cảnh huống của cô gái đến tuổi lấy chồng. Tôi thương ba, tôi thương mẹ. Tôi muốn hy sinh tình yêu để ba mẹ tôi vui. Nhưng sao tôi vẫn do dự khi quyết định chuyện ghê gớm này.
Chàng mặc kệ tôi với cảnh huống của cô gái đến tuổi lấy chồng. Tôi thương ba, tôi thương mẹ. Tôi muốn hy sinh tình yêu để ba mẹ tôi vui. Nhưng sao tôi vẫn do dự khi quyết định chuyện ghê gớm này.
Tôi bám chặt song sắt cửa sổ, má tì trên sắt lạnh, rưng rưng nhìn trời đêm đang dâng lên dần. Ba mẹ tôi cũng không khắt khe lắm. Tôi được phép tiếp bạn trai tại nhà miễn đừng đi lang thang ngoài đường với ai thôi. Khanh thỉnh thoảng vẫn ghé thăm tôi, chàng ôm vài quyển sách đến cho tôi mượn. Hoặc chính tôi cho chàng mượn sách của

tôi. Có khi một quyển truyện Pháp chàng mang tới mang lui cả chục lần. Tôi thường đợi chàng trên lầu, bên khung cửa sổ nhiều hoa tím. Chàng ôm sách đến, hiền như thư sinh. Tôi núp sau rèm cửa chờ, cô tôi gọi ơi ới:

- Ngọc ơi, có ông giáo đến đó.

Chàng kèm thêm sinh ngữ cho tôi, hễ ba mẹ đi qua chàng giảng bài thật to, chàng uốn lưỡi nói tiếng Anh, chàng cao giọng đọc tiếng Pháp. Ba mẹ vừa khuất bóng, lập tức chân tìm chân dưới gầm bàn, mắt dài dài liếc nhau.

Rồi chàng về, hôm nào đẹp trời, chàng đậu xe xa xa, nhờ cô bạn cùng xóm đến rủ tôi đi dạo. Tôi chỉ đi với Vinh, tên cô bạn dễ thương đó, từ nhà ra đến ngõ, rồi hai đứa rối rít cám ơn Vinh. Chàng đem tôi đi chơi đâu đó trong thành phố. Ba mẹ tôi không hề biết tôi đã đến giai đoạn dám đi chơi với bạn trai ngoài đường. Các cụ vẫn đinh ninh tôi chưa biết yêu là gì, nên định gả chồng cho tôi khi tôi vừa thi xong. Tôi từ chối, nhưng không dám nói rõ cuộc tình tôi với Khanh. Tôi muốn vào đại học để chờ Khanh đến lúc phải lấy vợ.

Tôi yêu Khanh. Điều này ban đầu tôi cố tránh né với chính tôi. Từ bao lâu nay, tôi chưa xúc động trước một người con trai nào. Tôi hết kiêu hãnh, hết tự tin, và tôi lo lắng trăm sự đâu đâu. Tôi muốn lấy Khanh. Tôi xấu hổ với chính tôi. Tôi nguây nguẩy: " Con không chịu, con ở nhà... " với bao nhiêu người đi hỏi tử tế. Rồi cuối cùng yêu một chàng lãng tử từ xa lạc đến đây. Ba mẹ tôi định gả tôi cho Lạc. Vì gia đình Lạc ở gần, tôi đỡ phải theo chồng bỏ cha mẹ đi biền biệt một phương, và nhất là nhà Lạc giàu, có của ăn của để. Tôi về chỉ việc nằm dài cho người ta hầu. Tôi mến Lạc lắm, nhưng yêu thì không được, tôi chỉ yêu duy nhất người đàn ông mũi cao, tóc bồng bềnh,

giọng nói trầm ấm mê đắm mang tên Khanh.
Tôi giận Khanh ghê. Yêu người ta rồi bỏ lửng bỏ lơ thế này. Tôi nhất định không gặp Khanh nữa cho bõ ghét. Thật kỳ, cứ gặp Khanh là cơn giận nguội dần, rồi đâu lại hoàn đấy, lại hôn nhau, lại đưa nhau đi chơi. Hôn chút chút thôi, nhẹ thật nhẹ thế mà tôi cứ run rẩy như lên cơn sốt nặng. Có tiếng mẹ gọi. Tôi bàng hoàng rời khung cửa sổ:
- Ngọc ơi có khách đó con.
Tôi mỉm cười một mình, nhà tôi gồm đủ ba miền quê hương yêu thương. Ba người Bắc, mẹ người Huế gặp nhau lấy nhau ở SaiGon. Chị em tôi đều sinh ở đó, nói tiếng Nam ngọt cứ như đường. Tôi thì lai lung tung, vài câu tủ của ba, vài " răng rứa " của mẹ.
- Chi mà lâu rứa con?
Tôi cúi đầu chào Tuấn. Tuấn là bạn của cậu út, mỗi lần cậu út đi vắng tôi vẫn tiếp Tuấn cho cậu.
- Chà, hồi này Ngọc lớn ghê nhỉ.
- Cậu ngồi chơi đi cậu.
- Thì không ngồi đây thôi, con bé lớn bộn, đừng gọi tôi bằng cậu nữa.
- Cậu cứ chọc Ngọc hoài nhé.
- Ngọc thi dậu rồi phải không, khao cậu đi chứ.
- Cậu phải thưởng Ngọc chứ bộ.
- Ừ, thì thưởng, Ngọc thích gì đã nào?
Tôi đỏ mặt, tính tôi vẫn vậy. Thấy bạn bè được trai cađđô đủ thứ lặt vặt, tôi ưng ức, nhưng tôi không dám bắt địa bạn trai như tụi nó. Đòi quà ba mẹ tôi còn ngại nữa là.
- Đùa đó, ba mẹ la Ngọc chết.
- Cậu thưởng Ngọc cơ mà.
- Thôi, Ngọc chả thích cái gì hết.

- Con bé nói giọng buồn cười quá, nửa nạc nữa mỡ.

Tôi phụng phịu:

- Cậu kỳ chưa? Ngọc ghét cậu rồi đó!

Tuấn nheo mắt:

- Ghét thật à, buồn nhỉ!

Tôi đang cười với Tuấn, có tiếng gõ cửa. Khanh bước vào, Tuấn reo lên:

- Chào Khanh, lưu lạc tận đây cơ à?

Tôi đứng lên, Khanh cười:

- Ngọc khỏi phải giới thiệu, Tuấn học ở Luật với anh.

Tôi kín đáo quan sát Khanh, Khanh ngồi bên Tuấn. Họ nói về trường luật của họ ngày xưa, về công ăn việc làm bây giờ và vụ lính tráng. Tôi chống tay nghe họ nói chuyện, và để trêu Khanh, tôi cố tình thân thiết nhõng nhẽo với Tuấn, ông cậu hờ. Thỉnh thoảng Khanh nghiêm mặt nhìn tôi, tôi vẫn lờ như không:

- Cậu Tuấn phải nhớ thưởng Ngọc một chầu ciné nghe.

- Sẵn sàng, người đẹp muốn là trời muốn.

- Hân hạnh nhỉ, vậy mà ông Khanh ni nhất định không chìu Ngọc khi mô hết cậu à.

Khanh nói:

- Hôm nay Ngọc có vẻ yêu đời ghê nhỉ?

Tôi cười, dù biết chàng mỉa mai tôi.

- Nhờ cậu Tuấn đó anh.

Tuấn đề nghị:

- Ngọc đi phố với cậu không? Hôm nay có phim hay lắm.

Tôi lúng túng:

- Chờ cậu út Ngọc về đã chứ.

Khanh đứng lên bắt tay Tuấn.

- Thôi moa về, toa ở lại với Ngọc.

Tôi không giữ Khanh nửa lời. Tôi đứng lên như muốn đuổi Khanh đi ngay. Khanh đi ra cổng, tôi định quay vào, Khanh giữ tay tôi:

- Đứng đây với anh, bé hư lắm.

- Cám ơn anh, Ngọc phải vào đã.

- Không, lệnh của anh.

- Nhân danh cái gì anh ra lệnh cho Ngọc mới được chứ?

- Anh là người yêu của em.

Tôi cười. Chàng cau mặt:

- Đừng trẻ con.

Tôi lắc đầu tránh xa Khanh với một nụ cười.

- Đi với anh một vòng em.

- Cám ơn, em có khách quí.

- Quí ai?

- Tuấn.

- Em hư lắm nghe.

- Người yêu của em đó, em lấy Tuấn cho anh coi.

Khanh sầm mặt quay lưng đi một nước, tôi hát khe khẽ một mình, tôi trở vào nhà ngồi nhìn Tuấn, rồi lạnh nhạt nói:

- Cậu ngồi chờ cậu út nghen, Ngọc bận chút việc.

Tuấn ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi lạnh lùng lên lầu giăng mùng đi ngủ. Tôi nói với mẹ:

- Con buồn ngủ quá. Mẹ nói chuyện với cậu ấy giùm con đi.

Tôi trằn trọc trên giường, nhớ Khanh day dứt và giận Khanh cũng nhiều. Tự ái dâng cao. Tôi hậm hực vì Khanh không chịu dừng lại, điều đó chứng tỏ chàng chưa yêu tôi mê mệt như người khác. Rồi

chàng cũng quên tôi như những người con gái khác đã đi qua đời chàng. Tôi nhất định không gặp chàng nữa xem chàng có chịu thua không.

Tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Buổi sáng mẹ gọi dậy đi dự lễ như thường lệ. Tôi nằm dài nhớ nụ hôn của chàng ở bãi biển Nam Ô. Cảm xúc còn ngọt, còn nồng trên môi hồng phơn phớt. Khanh vẫn nói:

- Để anh hôn cho môi nó đỏ khỏi mua son phí tiền.

Hình như mỗi lần hôn nhau xong môi tôi đỏ lên thì phải. Tôi chưa kịp xưng tội hôn con trai, nên sợ đi lễ, mẹ lại thắc mắc:

- Sao con không đi rước lễ hở Ngọc?

Tôi rên rỉ:

- Con đau bụng quá mẹ ơi, con đi lễ không nổi đâu.

Mẹ tôi quen vụ đau bụng, đau đầu mỗi sáng của tôi:

- Tài lắm, trưa ni nhịn cơm luôn nghe không?

Nói thế nhưng mẹ vẫn để tôi ngủ luôn đến tám giờ. Nắng chan hòa chói mắt đánh thức tôi dậy. Tôi sai cậu em út mang thư cho Khanh, lá thư tuyên chiến lưa thưa vài chữ:

... Anh,

Vì một lý do riêng, Ngọc yêu cầu anh đừng đến nhà Ngọc nữa. Chào anh.

Phước mang thư đi rồi, tôi thoắt buồn, nhưng mím môi chịu đựng. Tôi không thể thua trận dễ dàng cho Khanh hiu hiu tự đắc mãi. Chàng thường nói:

- Anh chưa bao giờ biết thất tình là gì.

Tôi cũng là một cô gái kiêu hãnh. Nhiều người theo duổi tôi, đó là một bằng chứng để tôi nghĩ mình đẹp. Tôi có quyền từ chối, nhưng

chàng không có quyền từ chối tôi. Nhất là Khanh đã hôn được tôi, không lấy được Khanh thì nhục chết được. Tôi trẻ con và quen được nuông chiều từ nhỏ. Dĩ nhiên tôi không đẹp nhất hành phố. Tôi hay khóc, hay hờn và nóng tính nữa.

Tôi ngồi vào đàn, những ngón tay trên phím ngà. Tôi cố quên Khanh, không muốn nghĩ đến chàng nữa. Lạc ghé thăm, ngồi nghe tôi đàn. Lần đầu tiên tôi cười tình với Lạc. Rồi tự rủa thầm mình:

- Chết cha, hắn tưởng thật thì nguy quá.

Tôi nói:

- Anh đừng tiến vội, để từ từ có thể Ngọc sẽ yêu anh, nếu anh nhất định nói ba mẹ anh đem cau trầu qua, Ngọc không bảo đảm vụ đó đâu, Ngọc chưa thể lấy chồng bây giờ được anh ạ.

Lạc im lặng không nói gì. Tôi tiếp tục dạo đàn, tôi đang học nên tay còn cứng, âm thanh rờ rạc từng nốt ngu ngơ. Lạc ngồi mãi cũng buồn, nên đứng lên:

- Anh về nghe Ngọc.

Tôi gật đầu chào Lạc với một nụ cười nhạt nhẽo. Tôi ngồi im không dưa Lạc ra cửa. Tôi nhớ Khanh không cơn oán giận, phải chi Khanh nhờ người đi hỏi tôi mọi chuyện êm đẹp biết bao? Tôi gục đầu xuống thành dương cầm nâu đậm, tóc dài rũ trên hàng phím, tôi bối rối chuyện tình yêu gai góc hơn cả những bài toán khó. Có tiếng gõ cửa, tôi giật mình ngước lên. Sương bước vào với một cô gái lạ.

- Trời ơi, đàn chi mà ngủ gục thế bồ? Bê, bạn của Sương đó Ngọc.

Tôi cười:

- Chào chị Bê, mời chị ngồi chơi.

Sương nói:

- Sương đang bận, chị Bê nhờ Sương dẫn qua giới thiệu với Ngọc,

chị ấy có chuyện quan trọng cần nói với Ngoc..

Tôi ngạc nhiên:

- Nói với Ngọc? Chuyện gì thế chị?

Bê cười cười nhìn Sương. Sương nói.

- Thôi Sương về trước nghe Ngọc. Bê ở lại chơi nhé.

Tôi lúng túng mời Bê ngồi. Bê ngập ngừng:

- Tôi là người yêu của Lạc. Lạc định đi cưới chị phải không?

Tôi nhìn cô gái:

- Tôi không nghe Lạc nói gì hết.

Bê buồn bã:

- Tôi yêu anh ấy thật tình, tôi đang có thai.

Tôi chồm người nhìn sững Bê:

- Có thai? Thật không? Lạc biết chưa?

- Chưa. Tôi buồn quá, tôi dại dột nên giờ mất Lạc.

Tôi xúc động:

- Chị yên tâm, chuyện chưa có gì đâu, tôi sẽ từ hôn, anh ấy vẫn là của chị. Tôi không muốn ai giành người yêu của tôi, nên cũng không muốn giành người yêu của người khác. Chị cứ tin Ngọc đi, chị Bê.

Tiễn Bê về rồi, tôi thừ người nhìn ra vườn, những chiếc lá khô rơi đầy vườn buồn như cuộc tình nào gian dối. Tại sao Lạc hỏi tôi làm vợ, trong khi Lạc yêu Bê? Còn Khanh biết đâu chàng chỉ yêu tôi qua ngày qua tháng, rồi mai mốt lấy người khác làm vợ. Tôi yêu Khanh. Bất hạnh hay không tôi không cần biết nữa, tôi muốn làm vơ. Khanh, hay ít nhất những gì quí nhất đời con gái tôi phải dâng hiến cho chàng. Tôi lãng mạn thật, nhưng tôi yêu Khanh chân thật. Dĩ nhiên tôi giấu mọi người ý nghĩ điên rồ và ghê gớm này. Tôi chờ Khanh đến tìm tôi suốt một ngày dù chính tôi đã viết thư yêu cầu chàng đừng

đến nữa. Tìnhyêu kỳ quái thế đó. Tất cả cũng nằm trong cuộc chiến chiếm người yêu suốt đời cho mình. Buổi tối hậm hực đợi Khanh, tôi lầu bầu:

- Tức thật, ra không thèm kiếm mình nữa, ghê thật, hôn được mình rồi làm le quá ta, nói không đến là không đến liền, có tức không cơ chứ.

Tôi đi ra đi vào, quăng đôi guốc, vứt cái lược, mắng cậu em út, la cô em nhỏ... tôi bứt rứt như mụ điên, tôi giận mọi người, giận cả Khanh. Tôi ăn qua loa vài hạt cơm rồi nằm dài trên giường dũa móng tay.

- Ngọc ơi Ngọc, có chị Vinh hỏi kìa.

Tôi vùng dậy, nhảy ba bước xuống nhà, nhoẻn cười với Vinh:

- Chi rứa? Chi rứa Vinh?

Vinh cười mím chi:

- Khanh chờ ngoài ngõ í, thay áo đi chơi một vòng mi.

Nó quay vào tìm mẹ tôi:

- Bác cho Ngọc đi dạo với cháu một vòng nghe bác?

Dĩ nhiên mẹ tôi gật đầu, Vinh ghé tai tôi:

- Sướng nhé, nhớ đầu heo cho tui nghe cô.

Như thường lệ ra đến xe Khanh. Vinh bỏ về. Tôi im lặng ngồi bên Khanh.

Khanh hỏi:

- Thích đi đâu cưng?

- Về nhà anh đi.

- Chà, hôm nay lại chịu về nhà anh cơ à? Lạ thế?

Tôi làm mặt giận quay đi, Khanh than thở:

- Khiếp tối hậu thư của bé ác liệt quá. Anh nhớ phát điên đành nhờ chị Vinh vậy, sao bé cấm anh kỳ cục vậy? Này lần sau còn tiếp bạn

trai nữa đừng có trách nghe.

Tôi lạnh lùng:

- Cám ơn, anh giả vờ ghen tài lắm đấy, tiếc bé không có ban kịch cho anh đóng.

Khanh nhăn nhó:

- Hay chưa, có tội nặng còn cay cú với anh hả?

Tôi lơ đãng:

- Chỉ yêu nhau người ta mới ghen nhau.

Khanh lầm bầm:

- Chà, ai dạy em làm người lớn mau thế?

Tôi buồn bã nhìn Khanh:

- Muốn tin anh lắm chứ, nhưng anh có làm gì cho em tin đâu?

Khanh vỗ về:

- Anh hiểu, bé còn nhỏ lắm, đừng quýnh lên như thế, cho anh một thời gian đã chứ?

Tôi ứa nước mắt khi Khanh hôn nhẹ lên tóc tôi bời bời trong gió. Muốn nói gì đi nữa tôi cũng yêu Khanh mất rồi. Khanh đưa tôi về nhà chàng. Ngôi biệt thự im lìm trong lùm cây xanh xao huyền thoại. Tôi để mặc cho chàng dỗ dành và ve vuốt nỗi buồn đời con gái. Tôi run rẩy trong vòng ôm của chàng, tôi quyết định rồi, đời con gái chỉ có một lần, tôi muốn cho Khanh lần đầu hoa bướm đó. Tôi muốn chiều Khanh, rồi đời có trôi lênh đênh như thân gỗ mục cũng đành. Rồi đời có nhục nhằn như xác lá khô tơi tả, tôi cũng bằng lòng.

Tôi nằm gối đầu lên tay Khanh. Khanh hỏi:

- Bé định học nữa không?

Tôi tha thiết nhìn chàng:

- Tùy anh, à anh ơi, anh biết dấn thân không?

Khanh đăm đăm nhìn tôi:

- Ai dạy cho em câu đó? Dấn thân là gì bé biết không?

Tôi không do dự:

- Sao không? Chuyện vợ chồng!

Khanh thở dài:

- Phải, vợ chồng mới làm như thế. Đừng hỏi anh câu đó nữa.

Tôi tấn công:

- Bé muốn làm vợ anh, dấn thân là thành vợ chồng chứ gì?

Khanh lúng túng:

- Ừ, nhưng phải có một cái nhà của riêng mình, anh chưa có nhà, chưa có gì hết.

- Nhà đây thôi.

- Của chính phủ.

Tôi mặc áo dài trắng, tôi chưa hề biết chuyện vợ chồng, nhưng tôi linh cảm nó dễ thương lắm. Tôi ấp úng:

- Vậy anh dấn thân với bé đi.

Tôi thấy Khanh run run thở dài. Tôi thấy Khanh buồn rầu nhìn tôi.

Khanh nói:

- Bé hư lắm, đừng tập làm người lớn quá sớm.

Tôi lắc đầu:

- Không, bé lớn rồi, bé muốn dấn thân với anh trước khi lấy người khác.

Khanh bối rối:

- Anh thương bé, Ngọc đừng dại dột như thế nữa.

Tôi thật dại khờ, tôi đòi dấn thân với chàng, nhưng tôi không biết vuốt ve chàng. Tôi nằm xa xa bàn chuyện vợ chồng như bàn chuyện sách vở. Khanh ôm chầm lấy tôi, chàng vùi mặt vào tóc tôi xõa dài trên

gối:
- Ngọc, anh yêu bé!
Tôi ôm đầu chàng, mùi đàn ông tỏ ra nồng nàn mê đắm. Tôi buông xuôi theo con sóng lạ với Khanh. Khanh bỗng vùng dậy kéo tôi theo:
- Anh xin lỗi... xin lỗi, đi ciné đi bé, anh thèm đi ciné.
Tôi ngơ ngác nhìn Khanh rồi ngoan ngoãn để Khanh kéo lại vạt áo hơi nhàu, gỡ lại mái tóc hơi rối. Khanh dí trán tôi:
- Bé ghê lắm, chút nữa thì kẹt rồi. Hú hồn, anh sợ mấy cô choai choai như bé lắm.
Khanh đang sửa soạn dẫn tôi đi ciné, người đàn bà ở Nhờ nhà chàng đem lên một mâm cháo nóng nghi ngút mùi thơm:
- Mời ông với cô dùng chút cháo gà cho nóng.
Khanh được ở một biệt thự khá rộng, chàng cho nhân viên ở hai phần ba tòa nhà, chỉ giữ lại ba phòng đủ ở, lâu lâu họ đem thức này thức kia cho chàng, họ thông cảm cảnh cơm hàng cháo chợ của Khanh.
Khanh ngỏ lời cám ơn người đàn bà và âu yếm nói với tôi:
- Bé ăn cháo gà với anh nhé.
Tôi mỉm cười:
- Anh ra trước đi để em chải tóc lại đã, coi bê bối quá.
Khi tôi ở trong toilette bước ra, tôi thấy chàng đang tiếp chuyện một người con gái có vẻ đứng tuổi. Tôi chờ chàng giới thiệu tôi là người yêu của chàng với người đàn bà đó, nhưng chàng im lặng, chàng dửng dưng coi hai người đàn bà ngang nhau trước mặt chàng, tôi giận đỏ bừng mặt, khi người đàn bà cũng thân mật đi qua phòng ngủ của chàng để vào toilette rửa tay. Thế này thì quá lắm rồi. Tôi trừng mắt nhìn chàng, người đàn bà có vẻ chai lì trêu chọc tôi ra mặt.

Chàng mời bà ta ăn cháo gà, mâm cháo chỉ có hai cái chén hai cái muỗng.
Tôi phải bỏ về ư? Tôi theo chàng vào phòng. Chàng năn nỉ:
- Bé về vậy nhé.
Tôi nghẹt thở ngó chàng, tôi nóng bừng bừng cả người rồi tôi cười nhạt bỏ đi. Tôi thề không bao giờ gặp chàng nữa, tôi chỉ là đứa bé con đối với chàng, vậy mà tôi đòi lấy chàng, vậy mà tôi để chàng hôn và chút nữa tan nát một đời với chàng. Cô ta lớn tuổi, kinh nghiệm lăn lóc đã nhiều trong các dịch vụ áp phe với Mỹ nên có cả triệu bạc trong tay, chàng sợ là phải. Chàng sợ nên không dám tỏ ra yêu tôi trước mặt nàng, chàng sợ nên giành giựt bữa cháo gà nóng hứa cho tôi để thân mật ăn uống với nàng. Tôi có nghe chàng nhắc đến người đàn bà này nhưng tôi không ngờ chàng dám đuổi tôi về để tự do ăn uống với nàng. Tôi không ngờ mình bị đàn ông xử tệ đến thế. Lần đầu tiên trong đời tôi biết căm thù. Tình yêu vụt vỗ cánh bay cao, nhường chỗ cho hận thù ghen tức. Tôi không khóc trên đường phố là may mắn lắm rồi. Tôi về nhà nằm vật trên giường sau khi khóa chặt cửa phòng khóc tấm tức một mình.
Tôi không tham ăn đến nỗi tiếc chén cháo nóng của chàng. Nhưng tôi buồn tình yêu đầu tha thiết đã trao lầm người. Tôi tiếc nụ hôn đầu thần thánh đã dâng cho chàng. Chàng không yêu tôi, điều này rõ ràng quá, còn gì nữa đâu mà nuối tiếc Ngọc ơi! Người ta khinh khi mi đến thế là cùng, người ta khốn nạn đến thế thì thôi. Mi yêu làm chi hạng giả dối đó? Mi tiếc làm chi hạng phường chèo ham tiền của ấy? Tôi phát sốt vì tức, tôi âm thầm chửi rủa chàng, tôi nguyền cho chàng gặp muôn ngàn cay đắng. Tôi cầu cho chàng đi lính, tôi nguyền chàng nghèo khổ tang thương. Tôi rủa chàng không xót thương và

tôi lịm đi trong cơn ghen hờn nung nấu.
Bạn bè trong họ hàng vẫn ngán vía tôi độc. Tôi rủa ai lần nào cũng trúng, tôi nghĩ gì cho ai, người đó sẽ bị y như thế. Tôi nhớ vụ ông giáo sư tên Diệm, người đã lợi dụng sự ngây thơ của tôi để gây tiếng không tốt cho tôi. Tôi tức quá chỉ biết khóc thầm và chửi thầm, nhưng mọi sự xảy ra thật lạ lùng, thầy Diệm bị Bộ phút đi xa, một quận lỵ đèo heo hút gió, rồi đi lính, rồi què một chân. Tôi ác chăng? Không, tại người ta ác với tôi thì có. Tôi là người, một cô gái yếu đuối bị đời hành hạ, đời đá, tôi chỉ biết khóc và rủa thầm chuyện xảy ra hoàn toàn ngoài ý tôi.
Tôi gượng dậy không thèm khóc nữa. Người ta du dương ăn cháo gà với nhau, trong tòa nhà im vắng hoàn toàn tự do đó, tôi còn khóc được thì tôi ngu quá. Tôi không chối cãi là tôi ghen, nhưng khác với kẻ khác, ghen đó rồi lại yêu nhau, tôi đã ghen là đã hết.
Tối hôm sau tôi nhận lời dự tiệc do ông Thị trưởng tổ chức ở tư dinh. Tôi diện hơn bao giờ hết, một cái robe trắng dài đến gót chân, một mái tóc chải rối buông dài xuống vai. Tôi kẻ mắt đen, tôi thoa má hồng, tôi tô son môi. Lần đầu tiên dùng phấn tuy còn vụng về nhưng con bạn cứ tấm tắc khen hoài:
- Chà mi đẹp ác, hôm ni tao mới biết đó hỉ. Thiên hạ chết giấc mất thôi.
Tôi đỏ bừng mặt nhìn mình trong gương. Tôi đó, sau cuộc tình buồn, trông lớn hẳn ra. Đôi mắt buồn buồn, tôi theo Ái Khanh ra cổng.
Hai đứa định lên xe, chiếc xe của tòa thị trưởng sang trọng nằm chờ. Khanh lù lù đi đến. Tôi lạnh lùng nhìn Khanh. Khanh ngạc nhiên:
- Bé đi đâu mà diện thế?
Tôi cười nhạt:

- Xin lỗi ông vậy nhé. Tôi đi khiêu vũ đây ạ.

Khanh tiến sát bên tôi:

- Ở nhà, rửa mặt phấn đi, không nhảy nhót gì hết.

Tôi cười gằn:

- Ông điên rồi, cô bạn tôi cười chết. Ông ni kỳ ghê. Ái Khanh nhỉ? Thôi mình đi Khanh?

Ái Khanh hỏi:

- Ai thế Ngọc?

Tôi không thèm nhìn Khanh, tôi muốn tát vào mặt chàng, nhưng tôi không làm, tôi nói:

- Ồ, bạn anh Hậu í mà.

Ái Khanh nói thầm:

- À, hèn chi, lại mấy ông lính nghèo kiết chứ gì?

Tôi gật đầu cho xong chuyện rồi vùng vằng leo vào xe. Người tài xế rồ ga, chiếc xe trườn êm qua mặt xe díp cũ của Khanh.

Tôi cười gằn, mà lòng buồn như lá rũ. Khanh cáu kỉnh leo lên xe. Tôi cười nhạt không thèm chào chàng. Mới ngày nào yêu nhau bây giờ gặp nhau như hai người xa lạ. Bây giờ ghét nhau như hai kẻ thù, bây giờ khinh nhau như chó hoang. Chàng theo cô gái già nhiều tiền nhiều kinh nghiệm. Tôi theo con bạn nổi tiếng ăn chơi đi dự tiếp tân. Chàng cho bà nạ dòng ăn cháo gà, cho cô gái áp phe với Mỹ tự do vào phòng ngủ của chàng, nơi chốn thiêng liêng mà tôi tưởng chỉ mình tôi được phép vào. Tôi sẽ phấn son, đem thân rao bán thiên hạ cho chả cơn hờn, cho nguôi cơn đau. Cho tình yêu chết, cho hương phai nhạt. Tôi giữ cho ai nữa đây khi chàng bỏ tôi như món đồ thừa. Khi chàng bỏ tôi theo cô gái lang chạ ấy. Bát cháo gà ân tình nghĩa nặng, ngàn đời day dứt linh hồn tôi. Tôi thù chàng. Tôi ghét chàng.

Gai ốc nổi lên tôi lịm người trên xe. Ly Hoa, con khốn nạn, ta thù mi đã giết chết tình yêu của ta. Ly Hoa, ta thù mi giành bát cháo gà nóng chàng hứa ăn chung với ta. Ta nguyền cho mi và chàng đều đau khổ. Ta muốn giết chết mi, Ly Hoa ạ. Mi theo Mỹ đã đời, mi có tiền có thừa kinh nghiệm, mi giành chàng của ta. Mi vào phòng ngủ của chàng rồi, trời ơi! Chắc mi đã dấn thân với chàng, chắc mi đã được chàng. Tôi triền miên ghen tức. Ái Khanh kêu lên:

- Đến rồi đó, đừng lo, gì mà lịm người đi rứa mi? Đi riết nó quen à!

Tôi run:

- Tao không biết nhảy, làm sao mi?

Ái Khanh cười:

- Can chi, ngồi nhìn thiên hạ nhảy cũng được mà. Răng mi nhát rứa, vậy mà hôm qua tìm tao đòi đi cho bằng được?

Tôi im lặng đi theo Ái Khanh, nghe lao xao những viên cuội dưới gót giày ngập ngừng. Giận Khanh, chính tôi tìm đến Ái Khanh và đề nghị nó dẫn đi chơi cho biết đời gian dối đến đâu.

Tôi hỏi nhỏ Ái Khanh:

- Có vợ ổng tiếp tân không mi?

Ái Khanh vuốt lại tóc cho thơ ngây xõa xuống đài trán xinh xinh.

- Không, nghe đâu bả nhà quê quá nên ổng để một chỗ, ông ta ở đây có một mình à.

Tôi không kịp hỏi thêm vì bóng ông Thị trưởng đã hiện ra trên thềm nhà để chào hỏi khách.

Ái Khanh nhoẻn miệng cười:

- Xin giới thiệu Đại tá, Đào Ngọc, bạn thân của Khanh đó.

Ông Thị trưởng đẹp trai nghiêng người chào tôi:

- Hân hạnh biết Đào Ngọc, hoa khôi Phan Chu Trinh.

Ông dẫn tôi và Ái Khanh vào phòng tiệc. Tôi chớp mắt tránh cái nhìn lạ lạ của ông. Tôi ngồi nhấm nháp cái bánh ngọt, nhìn thiên hạ chuyện trò to nhỏ. Khung cảnh thật lạ đối với tôi. Căn phòng rộng mênh mông chìm trong màu đèn vàng mờ ảo, những bức tranh gắn liền vào tường, những bóng đèn hắt ánh sáng từ chùm ti-gôn hồng hồng dọc theo hành lang. Nhạc chập chùng ru êm, lời tình ngọt dịu, nhạc dìu tôi lâng lâng lạc nơi chốn nào xa rất xa. Tôi buồn khi nhớ đến Khanh. Tình yêu thành trái đắng. Tình yêu thành trái cay. Tôi lịm người thương những nụ hôn đầu đời đã cho Khanh. Thụy tiến đến bàn tôi và Ái Khanh.

- Hân hạnh mời Đào Ngọc bản đầu tiên nhé.

Tôi bối rối:

- Thưa đại tá, tiếc quá tôi không biết nhảy.

Tôi nhìn Ái Khanh cầu cứu, Khanh nói:

- Lần đầu tiên Ngọc nó đi chơi đó đại tá, nó khờ lắm.

Thụy dịu dàng:

- Thế hả, xin lỗi Ngọc nhé, mình ngồi nói chuyện vậy.

Ban nhạc bắt đầu bằng điệu nhạc vui tươi. Thụy đứng lên:

- Ái Khanh khai mạc với tôi chứ, không thôi thiên hạ giận

Thụy và Ái Khanh đưa nhau ra piste. Thỉnh thoảng tôi bắt gặp những cái nhìn nhiều nghĩa của Thụy. Thỉnh thoảng tôi nghe lòng lao đao như say như mê. Đôi khi thăm thẳm buồn như mắt Khanh, nụ cười không bao giờ tròn như môi Khanh kiêu hãnh muôn đời.

Ái Khanh nhảy giỏi và xinh đẹp. Họ trở thành cái đinh của dạ hội. Những bước chân mềm làm tôi nhớ chiều nào đi dạo bờ biển với Khanh. Tôi thẫn thờ ngồi khuất trong góc tối nhìn Thụy đưa Ái Khanh trong điệu nhạc tuyệt vời, họ vờn nhau say sưa trong vũ điệu đấu bò

man dại, tôi lặng lẽ như khách lạ bên lề cuộc say. Thụy như người dũng sĩ đa tình xứ Tây Ban Nha âm thanh và vũ điệu. Tôi như con bé thất tình phiêu hồn lạc phách, ngồi đây mà như cô đơn một mình trên con đường hoang vắng. Tôi đi mãi đi mãi dưới cơn lá đổ, rồi tôi gục xuống trên xác lá mùa thu vàng uá. Tưng cơn lá đổ, từng cơn gió lạnh, những chiếc lá khô, những chiếc lá buồn phủ kín hình hài tôi co ro thương tiếc tình yêu giờ đã chết. Tình yêu giờ đã khô. Tôi cười nhẹ, nghe mình đơn côi hơn bao giờ, nghe buồn trong cuộc vui. Thụy tiến về phía tôi, một mình không có Ái Khanh sau bản nhạc tình.

- Ngọc cho phép tôi ngồi với Ngọc nhé, tôi sẽ không nhảy để nói chuyện với Ngọc.

Tôi ngước nhìn Thụy:

- Không sao, đại tá nhảy cho vui chứ, Ngọc không muốn đại tá mất vui vì Ngọc đâu.

Thụy cười:

- Một đại tá hai đại tá nghe kỳ quá, tôi có đeo lon đâu Ngọc.

- Rứa gọi bằng chi chừ?

- Tùy Ngọc đó.

- Bằng ông hỉ?

- Ôi chao, tôi già thế cơ à? Ngọc học cùng lớp Ái Khanh phải không?

- Dạ cùng lớp.

Thụy đăm chiêu:

- Ngọc giống một người ngày xưa của tôi lạ lùng, nàng cũng tên Ngọc, Lệ Ngọc.

Tôi tò mò:

- Tại sao lại người ngày xưa hả ông, bây giờ thì sao?

Thụy trầm giọng:

- Nàng chết rồi.... tôi yêu nàng nhưng không lấy được nàng, chiều cuối cùng nàng mặc áo đỏ lái xe lên đỉnh đèo rồi mặc cho xe leo xuống vực.

Tôi kinh ngạc:

- Tự tử hả ông?

Thụy gật đầu:

- Vâng, vì tôi đã có vợ.

Tôi im lặng nghe Thụy kể chuyện tình của chàng. Tôi nghĩ đến buổi chiều mây phủ trên đỉnh đèo Hải Vân với nụ hôn của Khanh. Mắt buồn như giăng mây, tôi ngồi im lặng bên Thụy nhìn thiên hạ dìu nhau trong điệu sloqu chậm buồn tha thiết. Đèn mờ thật mờ, tôi thấy mắt Thụy ngây ngất men say, tôi thấy môi Thụy run trên ly rượu đậu màu.

- Sao Ngọc ít nói thế?

Tôi nhìn ra piste. Từng đôi gục vào nhau da diết, từng mái đầu kề sát bên nhau, họ đang vào chốn thiên thai. Tiếng Thụy thì thào:

- Ngọc nhảy với tôi bản này đi, dễ lắm, đứng một chỗ cũng được.

Tôi ngại ngần:

- Ngọc không biết nhảy.

- Sloqu không cần biết cũng nhảy được, để anh dìu, tự nhiên anh thích nhảy với Ngọc.

Tôi mân mê ly nước ngọt, tránh cái nhìn như đốt cháy nhau của Thụy. Thụy đã xưng anh với tôi rồi. Thụy làm tay tôi run. Tôi ngậm ngùi nghe Thụy nói:

- Cả một đời người tôi mới tìm lại được đêm nay. Ngọc có đôi mắt lạ lắm Ngọc biết không? Tôi mong Ngọc không hiểu lầm tôi. Tôi kính trọng Ngọc, vì Ngọc giúp tôi ngược dòng thời gian cũ để tìm lại tuổi

trẻ của tôi.
- Ngọc cũng vậy, Ngọc vừa bị bỏ rơi, ông có nét môi giống anh ấy, ông có giọng nói thầm thì như anh ấy. Anh ấy bỏ Ngọc rồi ông ạ, nên đêm nay Ngọc mới đến đây.
Thụy thở dài:
- Định mệnh, ngày xưa định mệnh đã đưa Lệ Ngọc đến cho tôi, nhưng định mệnh tàn ác cướp nàng đi. Tôi yêu nàng sau hai năm lập gia đình, nàng tìm cái chết để giải quyết vấn đề. Tôi vào lính để quên nàng, nhưng tôi không chết theo nàng và hôm nay tôi gặp Ngọc.
Tôi xao xuyến vì câu chuyện tình buồn của Thụy, hay tôi ngây ngất với tia nhìn nồng mê lưu luyến của Thụy. Tôi không biết. Tôi muốn quên Khanh. Tôi ghét chàng.
- Nhảy với anh đi Ngọc.
Tôi nhìn ra piste đèn mờ da diết, nhạc buồn lê thê lời tình nào vang nhẹ, lời ngọt nào đung đưa. Tôi run run gật đầu. Thụy đứng lên dìu tôi từng bước nhẹ vào vùng âm thanh, vùng thầm thì, vùng màu xanh thăm thẳm như rừng cây rũ lá. Tôi mặc cho Thụy nâng niu gót nhảy vụng về, từng cặp chết trên vai nhau, từng cặp mơ trong tay nhau, không ai thấy tôi, những bước nhảy đầu trong vòng tay Thụy.
- Ngọc nhảy nhẹ lắm, thấy dễ chưa? Có ai dám nói em không biết nhảy đâu.
Tôi nói khe khẽ:
- Ngọc run ghê.
Thụy cười:
- Anh thương Ngọc vì thế đấy.
- Không, đừng thương Ngọc.
- Anh chịu, anh có muốn thế đâu cô bé.

- Anh nói dối, không ai chịu nổi Ngọc đâu.
- Anh chịu nổi.
- Vợ anh để đi đâu?
- Để ở nhà.
Tôi lắc đầu:
- Anh cũng có tính khôi hài nữa sao?
- Đừng nhắc người ta nữa, không sợ anh ghen à?
Tôi cười chúm chím. Hết bản sloqu, Thụy đưa tôi về bàn ép tôi chút rượu nhẹ rồi âu yếm hỏi:
- Đi dạo vườn với anh một vòng Ngọc nhé?
Tôi dáo dác tìm Ái Khanh:
- Ái Khanh mô rồi anh?
- Cô bé chạy như chim, đừng lo, anh chỉ lo con nai khờ dại này bị thiên hạ bắt thôi.
- Ra vườn chi rứa anh?
Thụy mỉm cười:
- Ngồi đây, thế nào cũng có người mời em nhảy, phiền lắm, anh không thích em nhảy với ai hết.
- Thiệt hả, chết, em có biết nhảy đâu.
- Anh cũng đang tự hỏi tại sao bảo không biết nhảy mà em bước đúng nhịp gớm, hay là em biết đàn?
Tôi thầm phục sự nhận xét của chàng:
- Nhà em có dương cầm.
- Thảo nào, thôi đi cô bé, vài tên muốn nuốt sống em đó kìa.
Tôi theo Thụy ra vườn, người ta đưa mắt nhìn theo. Tôi cúi mặt tránh những đôi mắt đó. Nhưng tôi đột ngột đứng lại nhìn sững người đàn bà áo đỏ. Ly Hoa, đúng là Ly Hoa rồi, mặt tôi nóng bừng bừng. Tôi

cau mặt nhìn bà ta đang mai mỉa nhìn tôi. Ly Hoa từ từ tiến lại:
- Chào cô Ngọc, chào đại tá. Quả đất tròn cô Ngọc nhỉ?
Thụy đưa mắt nhìn tôi, chàng khó chịu sao tôi lại quen một người đàn bà như thế. Tôi cười nhạt:
- Sao bà biết tên tôi? Xin lỗi, tôi chưa hân hạnh gặp bà bao giờ?
Ly Hoa cười nhạt:
- Cô mau quên nhỉ, tôi gặp cô hôm qua trong phòng ngủ ông Khanh đây mà.
Thụy nhìn tôi không chớp mắt. Tôi kéo tay Thụy:
- Đi anh.
Không biết nghĩ sao tôi nép sát vào Thụy, cười thật lẳng với chàng:
- Em chóng mặt quá, anh dìu em ra ngoài đi anh.
Ly Hoa cười nhạt. Thụy cau mặt:
- Xin chào bà.
Ly Hoa mỉm cười nhìn theo tôi. Tôi biết ngay đêm nay Khanh sẽ biết tôi đi nhảy với Thụy. Càng hay, tôi nhủ thầm nhưng lòng nghe buồn như lá rũ khóc mùa thu bay xa.
Thụy đi bên tôi, mùi thơm Pallmall phảng phất gây gây thương nhớ:
- Em quen bà đó hở Ngọc?
Tôi hiểu Thụy muốn nhắc đến Khanh. Lời nói của Ly Hoa làm cho Thụy thắc mắc. Tôi gật đầu:
- Em không bao giờ quen bà ta, nhưng bà ta nói đúng, bà ta dành mất người yêu của Ngọc, mới đêm qua.. bà ở lại với Khanh, còn em, Khanh đuổi về.
Thụy nhìn sâu vào mắt tôi:
- Hai người gặp nhau trong phòng ngủ?
Tôi gật đầu:

- Gần như vậy.

- Em nói thật?

- Em yêu Khanh.

- Sao em hư thế?

- Cũng được, tùy anh nghĩ.

Thụy nhăn mặt:

- Ngọc nhìn anh đâu, anh quí Ngọc lắm, đừng nói với anh như thế nữa.

Tôi bướng bỉnh:

- Ngọc quen nói thật.

Thụy thở dài:

- Dù sao anh cũng thua em rồi Ngọc ạ... anh cảm thấy cần em, anh sợ mất em.

Tôi mỉm cười:

- Anh vội vàng quá, mình mới gặp nhau có vài phút.

Thụy cười:

- Thế là quá rồi, này, Khanh có gì với em chưa?

Tôi ngây thơ:

- Có, tụi em yêu nhau mà anh.

Thụy thở dài:

- Thôi mình nói chuyện khác, ờ Khanh làm gì đó em?

Tôi vô tình:

- Giám đốc một xí nghiệp.

- Tay chơi Ngọc nhỉ.

- Có thể, nhưng em yêu.

- Bây giờ còn yêu?

- Không, thù hằn thì đúng hơn.

Thụy cười:

- Hận thù cũng là tình yêu, một khuôn mặt thật nhất của tình yêu.

Tôi nói lảng:

- Anh có vẻ kinh nghiệm nhỉ?

- Khanh là người đầu tiên của em phải không?

Tôi gật đầu, Thụy nói:

- Anh hối hận không gặp được em sớm hơn.

Tôi xem đồng hồ:

- Em phải về anh ạ, ba má la chết.

- Anh đưa em về.

Thụy đưa tôi dọc theo lối đi trải sỏi, những hàng cây im lìm rũ bóng làm đêm cô đơn, tôi ngước mắt nhìn một vì sao. Tôi nhớ Khanh nhiều như nỗi giận hờn. Tôi tránh xa vòng tay dìu đưa của Thụy. Tôi nhìn mắt Thụy chợt ngất ngây với cái nhìn sâu như đêm tối nồng nàn và xót xa.

- Ngọc!

Tôi dừng lại, Thụy tiếp:

- Anh yêu Ngọc, Ngọc tin không?

Tôi buồn bã:

- Đừng yêu Ngọc anh ạ, anh có dám bỏ tất cả vì Ngọc không?

Tôi nhìn vào nhà, nhạc tràn trong thinh không. Nhà Thụy đèn màu giăng khắp lối. Tiếng đàn chập chùng trong khúc tình ca buồn rưng rức. Tôi nhớ những buổi chiều ngồi nghe nhạc bên Khanh, tôi nhớ những lần hai đứa đan tay nhau thì thầm rót vào tai nhau những lời tình tha thiết.

- Thôi đưa Ngọc về đi anh, Ngọc hơi mệt.

Thụy nói:

- Anh muốn đưa Ngọc đi dạo một vòng quá.
- Không, để lần khác đi anh.
Thụy đưa tôi về nhà. Tôi bắt chàng đậu xe xa nhà rồi đi bộ về. Thụy ngồi trên xe nhìn theo tôi. Tôi leo lên giường nằm nhìn trần nhà trắng. Nhỏ Hải chui sang thì thào:
- Ba la chị dữ, đi mô mà đi dữ rứa bà?
Tôi lo ngại:
- Thật không?
- Thật, ba la cả mẹ nữa đó. Tụi em trốn hết. À ông Khanh chờ mãi có để thư cho chị đó.
Tôi nôn nả:
- Mô, đưa đây cho tao.
Hải dúi vào tay tôi lá thư của chàng, tôi nói:
- Thôi mi đi ngủ đi, ông già thức thì chết.
Hải bò về giường nó, tôi nằm đọc thư Khanh:
Ngọc,
Bé hư lắm, đừng có dại dột anh giận đó, ngày mai sang anh ngay nghe không? Đó là một cái lệnh. Ai cho bé đi dạ hội, đừng có ghen nhảm như con nít. Con gái đi chơi đêm, ghê thật.
Tôi cười gằn:
- Làm tàng chưa! Yêu lung tung rồi còn bày đặt ghen tương với mình nữa chứ.
Tôi chìm trong giấc ngủ với một tình yêu đã chết, với đôi mắt buồn vời vợt của Thụy.
Sáng hôm sau tôi không đến nhà Khanh, để quên cơn bứt rứt, tôi bỏ đi chơi với Ái Khanh. Ái Khanh và tôi đưa nhau lên phố ngắm hàng mới cho đã con mắt. Hai đứa đang bàn tán trong tiệm vải thì Thụy lù

lù đi đến.

- Chào hai cô bé, sắm áo phải không?

Tôi im lặng, dù sao tôi vẫn ngại dư luận.

- Ngọc chọn gì chưa?

Tôi lắc đầu:

- Ngọc đi với Ái Khanh cho vui thôi Đại tá.

Ái Khánh nói:

- Con nhỏ ni nó ít diện lắm Đại tá.

Tôi kéo Ái Khanh:

- Thôi đi bà, ám ở đây mãi họ chửi chết.

Thụy nói:

- Ngọc mua một cái gì đi.

Tôi lạnh nhạt:

- Cám ơn Đại tá, Ngọc không cần gì cả.

Thụy nhăn mặt:

- Ngọc khách sáo quá.

Chàng đứng sát vào tôi, trách nhẹ:

- Sao khó thế? Giận ai hả?

Tôi chưa kịp tránh xa Thụy, Khanh đã lừ đừ đi đến. Tôi run rẩy nhìn chàng, mặt chàng lạnh như tiền. Thụy vẫn vô tình:

- Sao thế Ngọc? Sao mặt em tái đi thế?

Tôi lắp bắp nói không ra lời. Khanh đứng ngay trước mặt tôi:

- Ngọc! Bắt anh chờ cả buổi để đi chơi phố hả?

Thụy nhìn tôi. Tôi nói với Thụy:

- Ông Khanh đó anh.

Và lạnh lùng nói tiếp:

- Đại tá thị trưởng. Chắc ông Khanh biết.

Tôi nghe Khanh cười:

- Thưa biết ạ, xin lỗi Đại tá, Ngọc ra đây anh bảo.

Chàng đúng là típ người bản lĩnh, chàng nghiêng người chào Thụy và Ái Khanh rồi kéo tay tôi đi:

- Em điên hả?

- Ừ, điên đó.

- Anh không bằng lòng em đi với thằng cha già đó.

- Xin lỗi anh, anh có phải người yêu của tôi đâu.

Khanh nói:

- Bộ hết người rồi sao, hắn có vợ rồi đó.

Tôi đỏ mặt:

- Mặc xác tôi, can chi đến anh. Thôi chào anh, tôi nể anh quá rồi đó. Giữa chúng mình tình yêu đã hết, tôi không muốn ai khinh tôi cả.

Khanh bỏ đi, tôi trở về với Thụy, Thụy bình thản:

- Để anh đưa về.

Từ đó Khanh hết tìm tôi nữa. Thỉnh thoảng tôi nhớ Khanh nhưng để giận hờn và cay đắng thêm. Tôi tránh đi qua con đường chàng ở, con đường có những cây sao thân chơ vơ trên khung trời mờ ...c. Tôi chưa quên được Khanh, nhưng hình ảnh Ly Hoa là bức tường đời đời ngăn chia tôi với chàng. Tôi vẫn gặp Thụy những khi buồn nhớ Khanh. Thụy có vợ cũng như không, vợ chàng mỗi tháng ra thăm chồng một lần. Tôi dần dần coi Thụy như một người thân tình.

Những buổi chiều Thụy đưa chị em tôi đi chơi biển. Bãi Tiên Sa vắng người buồn tênh nhìn ra Thái Bình Dương mênh mông. Tôi nhìn lên ngọn Hải Đăng. Tôi nhìn lên đài ra đa của người Mỹ, tôi nghe thương xót cho thân phận mình. Thụy tỏ ra kính trọng nỗi buồn của tôi, điều làm tôi xúc động nhất là chàng không hề nham nhở với tôi. Chàng chỉ

siết nhẹ tay tôi những khi thấy tôi buồn
Tôi úp mặt trên vùng ngực mênh mông của Thụy và tôi khóc. Chàng dịu dàng vuốt tóc tôi:
- Anh đã xây nhà cho em rồi.
Tôi ngạc nhiên:
- Xây nhà cho em?
- Ừ, anh để tên mẹ em đàng hoàng.
- Chi rứa?
- Cái villa hôm anh đưa em đến coi nói dối là xây giùm tướng đó.
- Anh làm em sợ, em yêu anh không phải vì tiền của anh đâu.
- Biết, khỏi cần anh nói, anh có phải trẻ con đâu, nhưng anh yêu và anh lo cho người anh yêu.
Bãi biển bây giờ vắng tanh, đêm tràn đầy những vì sao lay động, một ngôi sao băng vút qua không gian lạnh.
Tôi không kịp mơ ước, tôi rùng mình, thuyền đã ra khơi tít mù xa khuất, khung cảnh hoàn toàn yên lặng. Sóng vỗ dạt dào, bọt trắng tung toé dưới ánh trăng lạnh lạnh. Tôi nhỏm dậy vì cơn gió lạ ào ào đưa đến cuốn cát bụi từng đợt thốc vào mặt tôi. Tôi nghe lòng xôn xao lạ lùng. Chàng hỏi:
- Cát vào mắt em hả Ngọc, đưa anh coi nào.
Tôi lắc đầu:
- Thôi mình về đi anh, em làm sao ấy anh ạ.
Chàng tha thiết:
- Ở đây với em anh sung sướng, anh muốn kéo dài giây phút này mãi.
Chúng tôi chưa kịp đứng lên thì họ đã xuất hiện lù lù trước mặt, nhóm người to lớn đằng đằng sát khí đăm đăm nhìn tôi. Tôi hốt

hoảng nhỏm dậy theo Thụy. Thụy sầm mặt:

- Ngọc ra đây với anh.

Những tên lạ mặt cười gằn:

- Sao, đại tá còn nhớ điều kiện của chúng tôi chứ? Đại tá bằng lòng chưa?

Thụy ôm vai tôi cười nhạt:

- Vô ích, tôi không bằng lòng làm điều ám muội đó cho các người đâu.

Tên mũi lõ cười nhạt:

- Gan nhỉ? Để xem đại tá gan to đến đâu.

Thụy nói:

- Các người hèn lắm, muốn gì thì để lúc khác, tôi đang bận.

Người đàn ông có đôi tay to lớn đầy lông cười khà khà:

- Hách thật, yêu cầu Đại tá theo chúng tôi, xe của Đại tá sẽ được đem về sau.

Thụy nói:

- Không được, tôi phải đưa người con gái này về nhà đã.

Tên mũi lõ nheo mắt:

- Đại tá yêu nàng?

- Không can gì đến các ông cả, phải cho nàng về nhà, nàng vô tội trong vụ này.

- Không, chúng tôi cần nàng.

Thụy quát:

- Khốn nạn, tụi bay định giở trò gì nữa đây?

Tên có bàn tay đầy lông cười hô hố:

- Đi, Đại tá theo tôi, nếu không tôi giết nàng.

Tôi run rẩy nhìn Thụy, trán Thụy hằn sâu đau khổ, tôi rướm lệ nhưng

không dám cho Thụy thấy.
Họ kèm hai bên Thụy. Súng hãm thanh kề hai bên hông chàng. Chàng đau khổ nhìn tôi đi giữa hai người lạ mặt. Trán Thụy hằn sâu những lo toan. Tôi rưng rưng nước mắt ngó chàng, cho tình yêu thoắt bỗng lao đao, cho tôi quên được Khanh để san sẻ định mệnh của chàng.
- Đại tá lên xe với chúng tôi.
Thụy điềm tĩnh:
- Một lần nữa tôi yêu cầu các ông trả người con gái này về với gia đình nàng, mọi chuyện sẽ tính sau.
Tên đầy lông cười hô hố:
- Đại tá yêu nàng quá nhỉ, không sao, nàng an toàn hay không là do đại tá quyết định.
Thụy quắc mắt:
- Tụi bây không còn thủ đoạn nào bỉ ổi hơn nữa sao phải dùng đến một người con gái yếu đuối như nàng?
Họ lầm lì ngồi bên tôi và Thụy. Lối đi nào đưa tôi và chàng đến gần nhau bằng những con đường im vắng có hàng hàng lớp lớp kẽm gai bao bọc. Có những họng súng đen ló ra từ những pháo đài im lìm.
- Em đừng sợ.
Tôi để tay run trong tay chàng, với nụ cười thoáng nhẹ xót xa. Con đường nhựa êm bóng xa lạ chạy giữa những doanh trại bí mật, hai xe trước hai xe sau, nhóm người bí mật đưa tôi và chàng vào một tòa nhà rộng lớn lạnh lùng giữa sân bay nhỏ. Tôi theo Thụy vào căn phòng rộng, trang trí bằng những tấm bản đồ chằng chịt xanh đỏ trên tường. Máy điều hòa không khí chạy rì rì. Im lặng vây quanh tôi, trước một cái bàn rộng thênh thang, một người đàn ông ngồi chờ sẵn

ở đấy, gương mặt lạnh như tiền, trơ trơ như đá.
- Chào Đại tá, chào bà, mời ông bà ngồi.
Thụy hầm hầm ngồi phịch xuống ghế êm, tôi nhỏ bé bên cạnh chàng.
- Đại tá bằng lòng hợp tác với chúng tôi chứ?
Tôi nhìn người đàn ông chăm chăm. Tôi không còn lạ gì khuôn mặt này, những dịp lễ lạc tiếp tân tôi đã thấy người đàn ông oai quyền ghê gớm này, và nhất là ngươi đàn ông mặc civil vừa bước vào ngồi cạnh ông. Tôi nhớ đã gặp người này ở nhà Khanh. Khanh đã lắc đầu khi tôi hỏi chàng về người đàn ông này. Nụ cười mím chi, bờ môi mỏng dính và đôi mắt sắc như lưỡi lam này làm sao tôi quên được.
- Đại tá không thèm nói chuyện với chúng tôi hả, được, đại tá ương ngạnh lắm, xem gan đại tá to đến đâu trước người đàn bà này.
Tôi hiểu lờ mờ, họ sẽ dùng tôi để uy hiếp Thụy. Tôi lo lắng nhìn Thụy. Chàng lắc đầu:
- Tùy các ông. Nhưng tôi nói cho các ông biết cái chết của tôi sẽ chẳng có lợi gì cho nhóm ông, dân chúng sẽ biết và họ sẽ chống lại các ông. Người Việt Nam chúng tôi không bao giờ hèn, ông nhớ cho điều đó.
Người đàn ông có đôi mắt sắc lạnh cười nhạt:
- Chúng tôi dại gì giết ông. Tôi giết nàng, người yêu của ông.
Thụy gầm lên:
- Khốn nạn, ta khinh tụi bay như bầy chó dại, từ bây giờ ta không rời nàng năm bước. Tụi bay chỉ hại nàng khi bước qua xác ta.
Người đàn ông cười vang, âm thanh rợn trong phòng lạnh. Tôi nói với Thụy:
- Đừng lo, anh cứ hành động theo ý anh, em không sợ chết, em yêu anh.

Thụy tha thiết:
- Anh hiểu.
Họ đứng lên:
- Mời hai người theo tôi.
Người đàn ông mắt sắc cười cợt ngó tôi như muốn lột trần tôi ra. Tôi khinh bỉ quay đi. Họ uy hiếp tôi và Thụy vào một phòng ngủ, căn phòng đẹp như phòng tân hôn của đôi vơ. chồng mới làm tôi và Thụy bàng hoàng ngó nhau. Đèn hồng ở bốn góc nhà tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng mê đắm, những tấm màn cửa buông rũ, những bức tranh đầy nghệ thuật treo trên tường, và tấm drap phẳng phiu gợi thèm ân ái. Tôi nhìn chàng.
- Sướng nhé, thế nào, Đại tá bằng lòng cách tiếp đón của chúng tôi chứ, xe đưa rước, phòng ngủ mát rười rượi, nhất đại tá và nàng rồi đấy.
Họ lui hết ra ngoài, chúng tôi bàng hoàng ngó nhau:
- Lạ thật, anh không hiểu chúng định giở trò gì đây?
Tôi ngập ngừng:
- Có lẽ họ sẽ quay phim cảnh tụi mình ở trong phòng ngủ này để gửi cho vợ anh, nếu anh không theo lệnh của họ chứ gì?
- Có thể, nhưng nếu đúng vậy thì chả sao. Anh yêu em, anh sẵn sàng yêu em trước mặt xã hội và cả vợ anh, nếu cần.
- Em lo quá, sợ ba mẹ ở nhà mong.
Chàng thở dài châm thuốc hút:
- Nếu được trở về an toàn là may, anh linh cảm có chuyện ghê gớm sẽ xảy ra em ạ. Em sẵn sàng chết với anh không?
Tôi sà vào vòng tay của chàng, tha thiết như thuở nào với Khanh:
- Em yêu anh.

Thụy cúi xuống hôn tôi, chưa nụ hôn nào đằm thắm hơn, khi cái chết gần kề đe dọa từng giây từng phút.

- Em có hối hận vì yêu anh không Ngọc?

Tôi trả lời chàng bằng cái hôn tha thiết cài lên tóc chàng rối bời lo lắng. Thụy vuốt ve tay tôi, chưa bao giờ tôi yêu chàng hơn lúc này, tôi quên Khanh, quên cả vợ Thụy. Chúng tôi không nghĩ đến chuyện đưa nhau lên nằm trên giường, Thụy đưa tay vặn nhạc, điệu nhạc tình rưng rưng cất lên, cho tôi sát vào ngực chàng, cho tôi bé bỏng trong tay chàng.

Cánh cửa di chuyển thật chậm, mắt Thụy nặng nề ngước nhìn họ, hai người đàn ông đó bước vào kèm với những tên cận vệ có súng đeo hông.

- Tình nhỉ, sao? Đại tá không tiếc người yêu đẹp như đào ciné của đại tá đấy chứ?

Tôi ngơ ngác nhìn Thụy, Thụy cau mặt ngồi im lìm ngó tôi.

- Đại tá bình thản thật, xin phục người Việt Nam các ông, nhưng để xem... để xem.

Người đàn ông có đôi mắt sắc lạnh như lưỡi dao hất hàm ra lệnh đàn em. Thụy ôm chặt tôi trong tay chàng, tôi run rẩy nhìn đôi mắt đỏ ngầu của hắn. Họ tiến tới gần Thụy, một cái tát nảy lửa dáng lên mặt chàng. Thụy choáng váng, máu ứa ra từ hai mép chàng, mắt chàng đổ lửa. Chàng gầm gừ như dã thú, nhưng muộn rồi, họ giằng Thụy khỏi vòng ôm tôi. Những cánh tay đầy lông lá kềm chặt lấy chàng với súng, với sức mạnh. Thụy mím môi nhìn tôi bị hai tên khác giữ chặt cánh tay, trán chàng hằn sâu trong thù hận. Họ bắt đầu kéo tôi lại cái gường êm ái chờ sẵn. Tôi vùng vẫy mãnh liệt. Tôi không hiểu chúng định giở trò gì? Người tôi yêu đứng trơ mặt ngó tôi bị hành hạ như

con vật. Thụy đó, uy quyền nhất thành phố, để tôi bị uy hiếp ngay trước mắt chàng. Thụy hét lên:
- Khốn nạn, buông ta ra, buông ta ra. Tụi bay định làm gì nàng?
Họ cười, mặc cho Thụy vùng vẫy, mặc cho tôi vẫy vùng, với sức mạnh của kẻ thắng, hai người đàn ông đủ sức dằn ngửa tôi lên giường ngay trước mắt Thụy. Tôi ứa nước mắt tủi nhục và đắng cay:
- Thụy ơi, em sợ.
Thụy nhắm mắt không dám nhìn tôi nữa. Một cái áo bị xé tung, hai cái áo bị lột ra... Tôi than khóc, quằn quại cũng bằng hoài. Cuối cùng chỉ còn hai mảnh vải nhỏ bé cuối cùng trên thân thể bừng bừng cơn lửa, tàn bạo của nhóm người dã man. Tôi nằm như con vật trên tấm drap nhàu nát vì cơn vật lộn tuyệt vọng. Đôi chân dài, thân thể tôi gần như trần truồng trước mắt họ. Tôi nức nở, tôi đau đớn ngó Thụy gục mặt bất lực vì hai khẩu súng, hai bàn tay cứng như thép nguội kềm chặt lấy chàng. Trong đau thương tủi nhục vô vàn, trong đắng cay cho nhóm người tàn ác sỉ nhục, tôi căng mắt ngó Thụy với hai hàng nước mắt lần đầu chảy xuống xót thương cho tôi. Mặt chàng gục xuống, hai vai rũ liệt, máu chảy ra từ miệng chàng. Bàn tay đầy lông giơ ra như lưỡi hái tử thần, tôi co rúm người lại khi hắn cười như kẻ điên:
- Ha ha, nàng còn con gái, không ngờ đại tá quân tử thế, không qua mắt nổi tay chơi này đâu, sao, đại tá tiếc chưa?
Tôi mím môi lại, đời tôi khốn khổ hơn con vật. Chả lẽ tan nát một đời dưới mắt chàng hay sao? Tôi nhớ Khanh, phải chi tôi được mất với chàng trong âm thầm tha thiết, trong đằm thắm ngất ngây của tình yêu riêng tư. Một đời con gái, tôi không bao giờ tưởng tượng nổi đời đưa tôi đến cảnh đọa đầy này. Thụy vùng nhổ nước bọt vào tên lạ

mặt:
- Khốn nạn!
Tên mắt sắc cười gằn, bước lên giường. Tôi lạnh toát cả người, tôi nằm chờ chết, tôi muốn chết quá đi trời ơi! Hắn đưa tay ra từ từ vờn thân thể tôi.
- Nếu Đại tá không tuân lệnh, tôi sẽ hiếp nàng ngay trước mắt Đại tá.
Thụy thiểu não:
- Tôi bằng lòng, tôi bằng lòng mọi điều kiện của các ông. Thả nàng ra.
Họ cười như dao chém lạnh trên đá:
- Biết mà, được, Đại tá ký vào hồ sơ đó cho tôi.
Thụy gằn giọng:
- Ký ngay bây giờ?
- Đúng, làm sao tin đại tá được, nếu đại tá phản chúng tôi, tờ giấy đó sẽ giết đại tá không súng không đạn.
Họ đưa cho Thụy một tập hồ sơ mật để trong bìa cứng. Thụy ký vào đó, và cắn răng ngó tôi. Được buông ra tôi vùng chạy vào Thụy. Tôi khóc nức nở như một đứa bé, Thụy vuốt tóc tôi rồi thở dài nhè nhẹ. Mắt chàng nhìn ra xa, khung cửa có mây tím buồn giăng bơ vơ:
- Nín đi, anh thương em.
- Anh, họ bắt anh làm gì Thụy?
Thụy lắc đầu:
- Đừng hỏi nữa, chuyện người lớn. Em có hứa đừng bao giờ hỏi anh chuyện này nữa không Ngọc, nếu yêu anh em không được tiết lộ chuyện này cho bất cứ ai nghe không? Ngay cả ba má. Ngọc, nghe anh không?
Tôi ứa nước mắt gật đầu. Thụy thẫn thờ:

- Anh ân hận, thôi mọi chuyện đã xong, họ sẽ để mình về, bản án đã thành hình rồi, lo nghĩ cũng thế thôi.

Họ rút lui thật nhanh như họ đã xuất hiện như cơn lốc dữ.

Thụy dìu tôi đi ra:

- Anh đưa em về.

- Em chả hiểu gì cả, anh nói cho em rõ mọi chuyện đi anh.

Thụy lắc đầu:

- Nếu yêu anh, em đừng hỏi nữa.

Tôi hiểu và tôi xót xa đi theo chàng, nửa đêm về sáng trời không có trăng cho tôi chung đau xẻ buồn với chàng bằn nụ hôn vừa ngọt vừa cay. Định mệnh cột chặt tôi với chàng kể từ đêm đó. Bản án bí mật của Thụy như một tờ hôn thú cột chặt tôi vào đời Thụy mãi mãi. Tôi yêu Thụy sau đêm kinh hoàng đó.

- Ngọc, từ bây giờ em là vợ anh.

Tôi bàng hoàng với lời yêu nồng nàn nhưng không kém xót xa đó của Thụy. Thụy đưa tôi về nhà và vào tận nhà xin lỗi với ba má tôi. Má im lặng, dù sao Thụy đã nhiều lần tế nhị giúp đỡ má nhiều lần trong công việc làm ăn. Tôi trải qua một tuần lễ kinh hoàng. Tôi đau liệt giường vì kỷ niệm hãi hùng trong căn phòng đó. Thụy săn sóc tôi mỗi ngày, đến nỗi cả gia đình xúc động và đành coi như chuyện đã rồi. Tôi nguôi quên Khanh, thỉnh thoảng nhớ chỉ để ngậm ngùi cho phận số long đong. Ngày tháng trôi mau, tôi lớn lên trong tình yêu ngang trái của Thụy.

Mắt Tím

Chương 2

Tôi trở thành đàn bà. Bà Vũ Thụy. Tôi trở thành cái gai trong mắt những bà vợ cả của thành phố từ hôm Thụy liều lĩnh mở tiếp tân giới thiệu tôi là vợ chàng với quan khách. Vợ lớn chàng vẫn ở SaiGon, thỉnh thoảng Thụy gửi tiền về cho các con. Thỉnh thoảng tôi thoáng ăn năn khi nhìn hình năm đứa con của chàng. Thụy can đảm sống với tôi như vợ chồng chính thức, tôi yêu chàng vì thế, và tôi khổ sở cũng vì thế. Hạnh phúc nào mà không đau thương như lần đầu tập làm đàn bà tôi đau lịm cả người, cảm giác đau đớn nhưng thú vô ngần, cái rát, cái sót, cái đau nào sung sướng hơn không, cho đời tôi ngàn năm yêu Thụy, quên dư luận, quên người đàn bà với năm đứa con của chàng. Ba má tôi không buồn cũng không vui khi tôi làm vơ. Thụy. Má tôi ngày ngày ra tiệm vải từ sáng đến chiều. Thụy tìm đủ cách giúp đỡ gia đình tôi. Ơn nghĩa càng nặng tình yêu càng ngang trái. Tôi muốn quên sự hiện diện của vợ chàng trên đời này, nhưng vợ chàng thì không quên, người đàn bà ấy nể chồng chứ không phải là người hiền.
Một buổi chiều Thụy ở tòa thị trưởng chủ tọa một cuộc họp quan trọng. Người đàn bà gõ cửa tìm đến tôi, người ta biết bà là vợ Thụy nên không dám ngăn cản. Tôi bàng hoàng buông rơi quyển sách đang đọc dở. Bà ta cười nhạt:
- Tôi nghe đồn tưởng cô hư hỏng hay lỡ thời gì, té ra cô còn trẻ còn đẹp mà sao cô dại thế cô Ngọc? Cô làm sao hưởng hạnh phúc trên đổ vỡ của kẻ khác được chứ. Tôi mong là đàn bà với nhau mình nên giải quyết vấn đề cho êm thấm.
Tôi choáng người vì vẻ mặt bình thản của bà ta:
- Thưa, mời bà ngồi.
- Cám ơn cô, cô định sao. Cô còn trẻ lấy đâu không lấy được chồng, cô đeo theo chồng tôi để khổ cho các con tôi. Rồi mai kia cô có con mới tính sao đây. Tôi từ SaiGon ra đây tìm cô để nói chuyện tử tế thế này là vì tôi nể chồng tôi, anh ấy đã một lần khổ sở vì tôi, nhưng cô đừng ỷ y mà làm tới, cô đừng trách tôi, cô Ngọc. Tôi không phải người ngu si đến mức ngồi im cho cô cướp ngang chồng tôi đâu.
Tôi nổi giận:
- Chuyện này ngoài quyền hạn của tôi thưa bà, tất cả mọi quyết định là ở anh Thụy, bà nên nói thẳng với chồng bà, nếu anh ấy còn gọi bà là vợ, tôi nào có quyền gì? Bà thấy không, bà là đàn bà, bà hiểu điều đó quá mà, nếu ông ấy yêu bà làm sao tôi xen vào hạnh phúc của bà được, anh ấy bảo không sống nổi nếu thiếu tôi.
Vợ Thụy cười gằn:
- Cô già hàm ghê nhỉ, cướp sống chồng người rồi cô còn lên giọng

dạy khôn người ta sao cô? Cô trả lời đi, cô nhất định đeo chồng tôi để bòn của đó sao? Cô yêu gì anh ấy, cô yêu lon chồng tôi, chức vụ thị trưởng của chồng tôi thì có, sao cô khốn nạn thế, tuổi cô những người con gái khác còn đi học, cha mẹ cô không biết dạy để cô đi cướp chồng người, thật nhục nhã cho ai đẻ ra hạng người như cô.
Tôi đứng lên:
- Khốn nạn, mời bà ra khỏi nhà tôi.
- Nhà cô, hừ nhà cô, nói nghe chướng tai quá cô ơi, sao ngày chồng tôi còn đeo lon thiếu úy chạy gạo mỗi ngày cô không xin tôi, tôi nhường đứt cho cô đó, bây giờ có chút tiền chút địa vị cô đeo theo chi vậy cô? Cô ăn ở bất nhân nó vừa vừa thôi chứ. Cái mặt cô mà xây nổi cái villa như ri hả, nhà tôi, hừ nhà tôi, thứ gái điếm không quá như cô, tôi không ngờ cô tồi bại đến thế đấy.
Tôi nghiến răng:
- Bà muốn gì, tôi nhắc lại một lần chót, tất cả mọi quyết định là ở ông chồng bà, thứ đàn bà không biết nhục, quê mùa già nua không giữ được chồng ráng mà chịu, than thở năn nỉ với tôi chi. Bà giỏi bà ra đây giữ chồng bà đi, tôi không ham, nói cho bà biết, chính tay tôi tháng tháng đi mua bưu phiếu gửi cho mẹ con bà đó, bà cứ việc giữ lấy chồng, thứ vợ như bà tôi không cướp cũng có người khác cướp.
Vợ Thụy vùng đứng lên, dang tay tát tôi, không chuẩn bị tôi lãnh trọn cái tát của bà. Tôi quắc mắt ngó bà ta đến rách cả mắt và bất ngờ tôi òa khóc. Tôi vụt nhớ cái tát chảy máu của nhóm người bí mật dành cho Thụy cái đêm hãi hùng đó. Cái đêm mà người ta lột trần tôi ra cho Thụy chịu nhục ký vào bản án nguy hiểm của chàng. Tôi yêu chàng vì đêm đó, nhận làm vợ chàng để cả thành phố dè bỉu khinh cha khinh mẹ tôi cũng vì đêm đó. Nếu không chưa chắc tôi đã trao trọn đời con gái cho chàng. Cả thành phố đều ngạc nhiên vì cái liều của tôi, họ cho tôi vì tiền mà làm vợ chàng. Tôi tủi thân nên khóc nức nở. Vợ Thụy cau mặt, có lẽ bà ta ngạc nhiên vì tôi thay đổi thái độ quá mau lẹ, tôi như con hổ cái trước đó, để rồi khóc như một đứa trẻ.
Thụy đẩy cửa bước vào, chàng khựng lại:
- Chuyện gì? Bà ra đây làm gì thế?
Vợ Thụy rít lên:
- Làm gì à, sao anh không về sớm chút nữa nghe người ta chửi tôi? Sao anh khốn nạn thế, tôi tưởng anh lăng nhăng qua ngày, ai ngờ mua nhà sắm xe cho nó. Anh khinh tôi quá thể, quá thể. Anh định sao? Nói tôi nghe coi.
Thụy cau mặt:
- Bà đừng làm ồn lên, không ích gì hết, bà nên nhớ đây là nhà của

người ta.
- Anh tưởng tôi không có mắt đấy hử, anh mê con đĩ ham tiền anh bỏ vợ bỏ con. Nói cho anh biết nó không yêu anh đâu, nó yêu tiền anh thì có.
Thụy gắt:
- Chuyện đó của tôi, tôi biết, bà không cần dạy khôn tôi.
Quay sang tôi Thụy nói:
- Em vào phòng nghỉ cho khỏe.
Vợ Thụy gằn:
- Ông sợ nó mệt hử? Sao ông khinh tôi quá vậy ông? Này nói cho mà biết, tôi tha giết nó là phúc, chứ mệt với chả khỏe, vào đi.
Thụy nghiêm mặt:
- Bà liệu ăn nói cho tử tế, bà có phải thứ đầu đường xó chợ không thì nói, bà là vợ tôi chứ không phải mẹ tôi đâu.
Tôi bỏ vào phòng, nước mắt bây giờ mới được chảy, chứa chan những buồn tủi. Đời lỡ làng rồi, đời tan nát rồi. Tình yêu thành trái đắng cho tôi vò ngực mà xót xa. Vợ chồng Thụy cãi nhau ngoài phòng khách, tôi nằm như chết trong phòng ngủ màu hồng. Hạnh phúc giờ chắp cánh bay cao. Tôi run rẩy nghe tiếng Tuyy quát ngoài kia, tôi đau đớn nghe tim mình rạn vỡ. Thôi rồi tàn đời hoa bướm, tôi quyết định bỏ đi, bỏ Thụy mà đi, còn ở với Thụy ngày nào còn nhục nhã ngày đó. Tôi không cần gì hết bởi vì tình yêu không chiều đãi tôi, Khanh bỏ tôi và bây giờ tôi phải bỏ Thụy.
Tôi hối hả xếp áo quần vào vali, tôi hối hả như kẻ điên rời bỏ khung ấm hạnh phúc ngọt mấy tháng làm vợ Thụy. Áo cô dâu không được phép mặc cho bây giờ tôi thầm lặng ra đi.
- Ngọc, em điên hả, bà ấy về rồi, cho anh xin, không đi đâu hết.
Tôi khóc:
- Không, anh hãy để em đi. Em linh cảm ngày hôm nay từ lâu rồi. Hạnh phúc ngắn ngủi quá, đắt quá. Em mua nó bằng tất cả danh dự đời em. Có lẽ em yêu anh chỉ vì tiền. Ai ai cũng nghĩ thế, cứ tạm coi như thế để xa nhau cho dễ anh ạ. Thôi bây giờ em trả hết cho anh đấy.
Thụy nhào đến ôm tôi:
- Anh xin, anh không nghĩ như thế, anh hiểu em là đủ. Ngọc, anh cần em, em không biết điều đó ư?
Tôi thở dài:
- Sự thật cả hai chúng mình đều lầm, vợ anh nói đúng, đừng xây hạnh phúc của mình trên đau khổ của người khác. Từ hôm nay em không thể yên tâm, anh tưởng em hoàn toàn sung sướng suốt những

ngày hạnh phúc của chúng mình sao? Không, em khóc thầm sau lưng anh, không dễ gì quên được vợ anh, và không dễ gì em quên được những đứa con của anh, em vừa thương chúng vừa ghét chúng.
Tôi nhìn thẳng vào mắt Thụy:
- Em ghen Thụy ạ, vì ghen em mất Khanh và vì ghen em mất anh. Sẽ mất anh, em không thể chịu được khi nghĩ đến con anh, anh phải yêu mới có năm đứa con với bà ấy được chứ? Anh yêu họ hơn yêu em?
- Đừng nói nhảm quá như thế Ngọc, phải tin anh, bây giờ anh yêu một mình em, nhưng anh có bổn phận với các con, anh phải lo cho chúng.
Tôi kể lể:
- Họ chửi em ham tiền, họ chửi em là này là nọ vì anh, anh yêu em mà anh để họ chửi em nhục nhã như thế à? Anh nghĩ coi vợ anh bảo em tệ hơn con điếm nữa. Trời ơi, em khổ quá.
Thụy khổ sở:
- Đừng chấp bà ấy, địa vị em, em cũng làm như thế.
Tôi nghiến răng:
- Sao? Rõ ràng anh bên bà ấy nhé, hết chối cãi chưa? Vậy anh cho em là hạng đàn bà hư hỏng đi cướp chồng người à?
- Khổ quá, anh không nói như thế, em phải hiểu rằng đàn bà ai cũng biết ghen chứ, khi cơn ghen lên họ đâu có làm chủ được họ nữa, bà ấy chịu bỏ về như vậy là khá lắm rồi đó.
- Nữa, sao anh khen người ta nhiều thế? Phải mà, tôi ham tiền nên mới làm vợ anh, vì anh là ông thị trưởng nên tôi mới yêu anh, anh coi tôi như trò chơi qua ngày, rồi khi nào chán anh lại về với vợ anh. Tôi biết rồi. Thôi bây giờ chán nhau tôi đi kiếm ông thị trưởng khác anh ạ, thiếu gì thị trưởng trên đời này.
Thụy ôm cứng không cho tôi ra khỏi cửa:
- Ngọc, em không tin anh nữa sao, anh có trách nhiệm đời em, anh hiểu em, từ đêm đó được hưởng cả sự trong sạch ngây thơ của em, anh có xa em nửa bước nữa đâu, những giọt máu hồng có giá trị hơn bất cứ cái kho tàng vô giá nào em cho anh.
Tôi tủi thân khóc dấm dứt trong tay Thụy. Thụy vuốt tóc tôi:
- Để anh tính, đừng bỏ đi nghe Ngọc. Đã yêu anh và cho anh cả đời con gái, em phải tin anh. C o tin rằng anh yêu em hơn cả thân anh không? Anh sẵn sàng chết mà không tuân theo ý muốn đen tối của họ, nhưng em thấy rồi đó? Khi họ định làm nhục em, anh đã chịu tất cả, anh sẵn sàng chết để lo cho em cơ mà, vậy mà còn làm khổ anh nữa thì tội cho anh quá Ngọc ạ!

Tôi hé môi cho chàng hôn tôi dằng dặc xót xa. Đêm đó, đêm định mệnh, tôi trao trọn đời tôi cho chàng vì đã thấy chàng khóc thương tôi, cảnh chàng máu và nước mắt chảy ra gục mặt không dám nhìn tôi trần trụi như những cô gái làm nghề vũ nữ sexy trên sân khấu làm tôi liều lĩnh cãi lệnh mẹ cha lấy chàng. Chàng ôm siết thân tôi mềm nhũn vì xúc động.
- Ngọc! Nín đi anh thương em.
Thụy ôm tôi dìu tôi lại giường, ái ân nào da diết hơn cho tôi lịm xác thân, đắm linh hồn trong tay chàng ôm nghiến khổ đau. Tôi quên tất cả, trời đất quay cuồng, đỉnh cao chất ngất cho lênh đênh hồn xác trong thân thể Thụy, cho mê chìm dưới trời hạnh phúc. Chưa đêm nào say cuồng bằng đêm nay. Chưa đêm nào Thụy cho tôi no nê ân ái bằng đêm nay. Thụy đó, êm mát như suối nhỏ, nóng như lửa thiêng trong đền thờ tình ái. Tôi nhắm mắt gọi tên chàng, chàng run rẩy ôm tôi đến nghẹt thở.
Mệt mỏi tôi ngủ thiếp đi trong vòng tay chàng. Mọi sự đi vào lãng quên. Mọi sự đi vào thanh lặng cho tôi đan áo ấm chờ đứa con đầu lòng dưới hiên nhà đầy nắng, giàn ti-gôn hồng rung rinh chao gió, tôi mơ màng đặt tay lên bụng. Con tôi. Tôi mỉm cười, Thụy trở về giữa giờ làm việc, từ hôm tôi báo tin vui Thụy lẩn quẩn suốt ngày bên tôi:
- Em khỏe không? Sáng nay có uống sữa không đấy?
Tôi nũng nịu:
- Ngán lắm, bắt em uống sữa như con nít ấy.
Thụy hôn tôi:
- Uống cho con nó mập, nó biết đạp chưa cưng?
- Xí ham lắm, mới hai tháng mà đạp cái gì nổi.
- Biết đâu đấy, chà chó con chắc láo lếu lắm đấy nhỉ? Em thương nó không?
Tôi nguýt chàng:
- Hỏi lẩm cẩm ghê, không thương thì thương ai? Thương anh ấy hử, còn lâu, có nó em chả cần anh nữa.
- Thế thì anh ghét nó.
Tôi đăm đăm nhìn chàng:
- Hồi bà ấy có thai lần đầu chắc anh sướng điên lên được đấy nhỉ, anh thương con em bằng tụi nó không anh?
Thụy nhăn nhó:
- Nữa, lại gây chuyện với anh sao?
- Gây gì, em hỏi thì anh trả lời em chứ!
- Hỏi lẩm cẩm bỏ xừ đi.
- Anh trả lời em đi, anh không dám trả lời hở?

- Con nào chả thương.
- Vợ nào chả mê, sao anh không nói thêm câu đó?
- Trời ơi, điên cha cái đầu vì em mất, suốt ngày ghen nhảm hoài.
Tôi ứa nước mắt:
- Vâng, tôi không có quyền ghen, tôi không có quyền, thì để tôi về nhà tôi tôi ở cho anh đỡ điên.
Thụy dịu dàng:
- Anh thương. Đừng làm anh giận cưng, cưng ơi, thương anh đi, mi anh cái đi, xí cái mặt, sắp có con rồi mà như con nít, chút khóc chút cười không sợ con nó cười cho, đó thấy không, cười phải đẹp hơn không?
Tôi phụng phịu:
- Không hiểu sao cứ lúc nào em yêu anh nhiều là lúc em ghen nhất, em khổ nhất, khi nghĩ đến vợ anh.
- Lắm chuyện. Đi dạo phố với anh, cưng, đi sắm lặt vặt dần là vừa.
- Em lái xe cơ.
- Ừ, nhưng đừng leo lên lề như hôm nọ nữa nhé.
Thụy dìu tôi ra xe, một vòng thành phố cho thiên hạ vừa thèm thuồng vừa bĩu môi chê ghét. Thụy có dáng phong sương có dáng buồn đời, đôi mắt tình tứ, nụ cười đầy hào khí của một dòng họ cách mạng. Tôi yêu Thụy qua kỷ niệm xưa thơ ngây với Khanh và bây giờ thỉnh thoảng nhớ Khanh vì nụ cười, vì giọng nói ngọt ngào trầm buồn của Thụy. Mua sắm lặt vặt xong. Thụy bảo tôi ngồi trên xe để chàng vào một nhà hàng mua bánh ngọt cho tôi. Tôi ngồi trong xe ăn nho chín.
Hai người đàn ông lầm lì tiến lại:
- Chào bà, đại tá nói đưa bà vào nhà hàng cho đại tá gặp. Đại tá muốn giới thiệu bà với một người bạn thân trong đó.
Tôi nghi ngờ:
- Thôi, tôi không được khỏe, để nhà tôi ra đã rồi tính.
Mũi súng đen ngòm dơ ra:
- Đi theo chúng tôi. Cãi lệnh tôi sẽ giết chết cô tức khắc, súng hãm thanh đó, thưa bà đại tá.
Tôi lắp bắp:
- Các ông muốn gì tôi?
Họ lạnh lùng:
- Bước ra khỏi xe và đi theo chúng tôi. Nếu cô khôn ngoan cô sẽ sống, cãi lệnh cả ba mẹ cô cũng tan xác nữa nghe rõ chưa.
Tôi nhìn vào tòa nhà cao. Nơi Thụy vừa bước vào. Tôi tìm không thấy bóng Thụy.
- Vô ích, có trời cứu được cô, đại tá kẹt trong đó rồi.

- Tôi không xuống xe các ông làm gì được tôi.
- Cô nói to lên tôi bắn cô liền, tụi này không có ngán ai hết.
Tôi nhìn quanh đường phố, vắng người qua lại. Vắng xe tuần cảnh. Hai khuôn mặt lạnh lùng đằng đằng sát khí.
- Lần cuối cùng, cô bước xuống ngay, nếu không chúng tôi chụp thuốc mê.
Tôi tuyệt vọng nhưng vẫn lắc đầu. Tôi mong Thụy ra kịp, một chiếc khăn tay tung ra chụp vào mặt tôi, tôi chóng mặt quá như cái máy tôi bước xuống đường. Trong mê tỉnh tôi cảm thấy được tên lạ mặt dìu đi như vợ chồng, như lần nào tôi xây sẩm giữa đường Thụy cũng dìu tôi đi như thế. Vài khách lạ đi qua, bình thản nhìn tôi. Tôi ngất đi khi được đẩy vào cái xe lạ.

Mắt Tím

Chương 3

Khi tôi mệt mỏi mở hé đôi mắt, khuôn mặt lạnh lùng của vợ Thụy làm tôi muốn hét lên vì giận. Hầm sâu tối mờ, ngọn nến nhỏ không đủ đuổi xua cái không khí ngột ngạt hắc ám.
- Cô ngạc nhiên, cô tưởng tôi thua trận dễ dàng thế ư, tôi nể sợ anh ấy chứ tôi coi cô như cỏ rác, cô nghe rõ chưa? Rồi cô biết, tôi trả thù cái tát của chồng tôi. Tôi sẽ tát cô trăm ngàn lần như thế. Bây giờ cho cô nằm đó mà ăn năn cũng muộn rồi. Tôi đã cảnh cáo cô ngay từ lúc đầu cơ mà.
Tôi liều lĩnh:
- Bà hèn lắm, bà trả thù tôi cũng chả ích gì. Bà hãy nhìn vào gương đi, một người phì nộn như bà, mặt núng nính, người to như bồ sứt cạp. Tôi là đàn bà nhìn bà còn chán nữa là đàn ông, bà dại lắm, làm sao Thụy yêu bà nổi chứ. Đáng lẽ tôi như bà tôi bỏ đi tu, ham chi nữa khi mà chính chồng bà cũng chán chê bà. Bà không thành công đâu, không phải tại tôi, chính tại bà, bà là người đàn bà mà đàn ông chán như chán con heo ú mỡ.
Vợ Thụy gầm lên như hổ dữ:
- Khốn nạn, mày là con đĩ già mồm, tao mập kệ cha tao, này già mồm, này già mồm.
Bà dang tay tát tôi, roi da quất vun vút trên thân thể tôi quằn quại đau đớn.
- Già mồm nữa đi, thứ con gái hư cướp chồng người, này chán, này

ham, này yêu... ham ham chồng người ấy hở?
Tôi vật vã dưới đòn ghen vợ Thụy, da thịt đau như xé, roi da quất rát từng thớ thịt. Tôi không khóc, không rên, nhưng tôi đau đớn và kinh hãi trước sự tàn ác của bà ta. Tôi nghẹn ngào nhớ Thụy. Tình yêu ngang trái sao vẫn đầy, vẫn thiết tha say đắm. Bà ta dừng lại để thở:
- Khốn nạn, mày là thứ người gì mà ngu thế, lấy đâu không được chồng, ngứa ngáy chi đi cướp chồng tao.
Tôi nằm im dưới đất. Tự nhủ thầm không nên trêu người điên chỉ thiệt vào thân. Bà ta bực mình vì tôi trẻ đẹp hơn bà, sự phì nộn làm tan vỡ hạnh phúc của bà ta. Tôi cười nhạt dù nghe đau ê ẩm khắp người.
Bà ta vùng đứng lên:
- Tao sẽ nhốt mày trong hầm này suốt đời, mày sẽ chết, chết như một con chó, chết dần chết mòn vì đói, để thứ người như mày sống chỉ làm bẩn xã hội, thứ chó hoang đi cướp chồng người.
Một cái tát, hai cái dúi cho tôi ngã ngửa trên nền nhà lạnh ẩm mốc, nước mắt tủi cực âm thầm ứa ra. Thụy ơi! Có biết em đang khổ sở vì anh không? Có biết em sẽ chết dần trong hầm sâu này vì anh không? Khanh ơi, tình đầu ngang trái chi cho em đem thân làm vợ lẽ người, cho đòn ghen cằn nát thân em.
Vợ Thụy định dùng gót giầy cao gót đánh tôi. Tôi hoảng hốt gục mặt trốn gót giầy đầy đinh, cánh cửa hầm hé ra, một người đàn ông bước vào:
- Thôi bà nên về, bà ở đây lâu e lộ chuyện đại tá biết thì nguy. Để tôi lo cho bà.
Vợ Thụy bỏ đi. Tôi lết người bò lên giường nằm úp mặt khóc ngất. Căn hầm tối sâu này sẽ là mồ chôn tôi. Tôi mở mắt nhìn trừng trừng nóc hầm, làm sao để trốn ra khỏi nơi đậy Chỉ còn cách đó mà thôi, bụng tôi tròn lúp lúp, cơn đói bây giờ mới thức dậy thôi thúc tôi, con tôi sẽ chết theo tôi âm thầm và tủi nhục. Tôi thù vợ Thụy không đội trời chung. Nếu thoát chết lần này tôi sẽ rửa nhục, Thụy sẽ thuộc về tôi hoàn toàn, ôi mới chỉ là dự định, bây giờ tôi là tù nhân của bà ta rồi, mạng sống tôi tùy thuộc bà ta.
Mệt mỏi quá tôi ngủ thiếp đi. Tôi bắt đầu lên cơn sốt, sốt mê man vì đau đớn từng mảnh da thịt, con xôn xao trong bụng, những nhói đau làm tôi ngậm ngùi và xót xa khôn cùng, tôi thương nó quá, tội tình chi cho con bị nhốt chung với mẹ nơi đây, cho con có cha cũng như không thế này.
Thỉnh thoảng vợ Thụy lại đến hành hạ tôi. Thấy tôi đau bà ta không đánh đập tôi nữa, cũng không bỏ đói tôi những đã đe dọa. Tôi không

phân biệt được ngày và đêm, tôi bị cầm tù nơi đây, thời giờ trôi thật chậm, ngày đêm đều dằng dặc, người có nhiệm vụ canh gác tôi là một cặp vợ chồng đứng tuổi, họ có một đứa con gái chừng mười lăm hay mười sáu tuổi gì đó, thỉnh thoảng nó đưa cơm vào hầm cho tôi. Nó lặng lẽ, ít nói ít cười, nhưng nhìn mắt nó tôi hiểu nó không theo vợ Thụy ghét tôi. Nó chỉ thở dài mỗi khi bắt gặp tôi khóc trong thứ ánh sáng mù mù của hầm tối.
Hình như tôi bị nhốt đúng ba ngày, tôi suy luận theo số bữa cơm người ta cho tôi ăn, đây không phải là căn hầm bằng đất hay bằng đá, có lẽ nó là một kho chứa đồ của một biệt thự nào đó làm ngầm một nửa dưới đất, không khí ngột ngạt khiến tôi bực bội không thể tả. Tôi đi đi lại lại cho đỡ cuồng chân. Tôi hé mắt nhìn qua khe cửa tò vò, một chút nắng le lói dọi vào, tôi thèm nắng quá sức, tưởng tượng bây giờ được đi dạo dưới hai hàng cây cahn hòa ánh nắng. Hai tay hai chân tung tăng như bước chân chim ngày nào còn đi học trên con đường Quang Trung đầy áo trắng, hai hàng cây thì cao, cao như ước mơ. Chưa bao giờ hiểu thấm thía hơn hôm nay ý nghĩa hai chữ tự do mà thầy cô đã dạy.
Có tiếng mở khóa lách cách. Vợ Thụy khôn ngoan lắm, mỗi lần đến đây đều có tên mặt sẹo theo hầu và đề phòng mọi phản ứng của tôi, nhìn mụ ta mập như phuy nước, nhìn tên mặt sẹo chân tay gân guốc sẹo ngang sẹo dọc, tôi hết dám nghĩ chuyện thoát thân.
Bà ta lách vào và cánh cửa nối liền với những bậc tam cấp đóng lại ngay, tên mặt sẹo đứng lù lù ở đó chờ chủ. Bà Mai, tôi không muốn gọi là bà Vũ Thụy chút nào, cười nhạt:
- Sao, bà đại tá khỏe không? Coi bộ héo hắt dữ quá nhỉ?
Tôi quay mặt đi không hé nửa câu. Nụ cười khinh bỉ thấp thoáng trên đôi môi khô héo. Ba ngày nay tôi không được tắm, đó là cực hình đối với tôi, bình thường mỗi ngày tôi tắm hai lần, tôi cảm thấy ngứa ngáy.
- Cô gan nhỉ, cô không sợ chết à?
Tôi quay lại gằn giọng:
- Bà là người khốn nạn, bà ăn ở bất nhân trời sẽ phạt con bà. Tôi sợ chết lắm chứ, nhưng tôi không hèn hạ như bà đâu, bà không đủ sức giữ chồng bà, bà già rồi, bà hãy nhìn vào gương đi, tôi ấy à, nếu chồng tôi ngoại tình tôi sẽ không làm như bà, vô ích, khi đàn ông hết yêu thương chạy theo họ làm gì cho nhục, bà ghen với tôi ư? Có lợi gì không khi mà cả tâm hồn Thụy chàng đã cho tôi.
Vợ Thụy cười:
- Đừng hòng trêu tức tôi. Tôi không dại đâu, trong hoàn cảnh này mà

cô nói giọng đó là cô dại, cô quên là tôi có thể giết cô bất cứ lúc nào tôi thích à?
- Tôi biết chứ, nhưng tôi chết bà sẽ bị Thụy trả thù, bà sẽ mất hẳn chồng, để êm thắm có lẽ chàng không bỏ bà đâu, chàng là người có nhân có nghĩa, nhưng nếu tôi chết vì tay bà, bà coi chừng Thụy không tha bà đâu.
Bà ta lạnh lùng:
- Cô không cần dạy khôn tôi, bây giờ tôi chỉ hỏi cô điều này.
Bà ta ngừng lại đăm đăm nhìn tôi:
- Cô có muốn yên lành trở về với cha mẹ cô không? Tôi sẽ giúp vốn cho cô đi nơi khác sinh sống, miễn cô trả Thụy cho mẹ con tôi, cô nghĩ sao, cô còn trẻ, nói xin lỗi lấy đâu không được chồng, chồng chung nào có sung sướng gì?
Tôi ngồi im, bà ta không hằn học như hôm đầu, không đánh đập la hét, bà ta đổi chiến thuật rồi đây. Lòng tôi dịu xuống, đàn bà ai không ghen, dù sao tôi cũng có lỗi khi yêu chồng người. Tôi thở dài:
- Giá bà đừng bắt tôi về đây có lẽ tôi bỏ Thụy thật, dù tôi yêu chàng.
Bà không thể hiểu tại sao tôi bằng lòng làm vợ Thụy, dù biết chàng có vợ năm con, bà không thể hiểu được đâu. Bà cho tôi vì tiền lấy Thụy, thôi hiểu như vậy cũng được, chả sao.
Vợ Thụy buồn bã:
- Là đàn bà với nhau tôi mong cô hiểu tôi. Vợ chồng ăn ở với nhau năm, sáu mặt con, no đói có nhau gần mười năm trời anh ấy bỏ đi lấy người khác bảo sao tôi không ghen, tôi khóc thầm cả năm nay rồi, cô nghĩ lại đi có phải lỗi tại tôi đâu? Cô bảo tại tôi già, tại tôi mập phì nên mất chồng, nhưng thử hỏi tại sao tôi già chứ? Có phải vì tôi sinh cho chàng năm đứa con, có phải vì ngày tháng lo âu chất chồng đời làm vợ Thụy.
Tôi ngậm ngùi:
- Xin lỗi bà, tôi quá lời vì giận.
Bà ta ngọt ngào:
- Tôi không trách cô, cô đáng tuổi em út của tôi, tôi chỉ buồn hoàn cảnh đưa tôi và cô đến chỗ thù ghét nhau vì một người đàn ông. Tôi ứa nước mắt trước vợ Thụy. Có ai khổ như tôi không. Chồng chung nên trăm cay ngàn đắng, văng vẳng lời khuyên của cậu tôi hôm nào khi thấy tôi đi với Thụy:
- Cháu đừng dại, lấy được chồng người không phải là một chiến thắng đâu, cháu sẽ tự làm khổ cháu suốt đời. Cậu là đàn ông cậu hiểu, họ không bao giờ bỏ hẳn vợ họ đâu. Cho dù họ bỏ vợ đi nữa cháu cũng không thể sung sướng được nếu hạnh phúc của cháu xây

dựng bằng nước mắt của người khác. Cậu mà là con gái ấy hả, thằng cha nào có vợ đừng hòng tới gần cậu, chứ đừng nói yêu đương vớ vẩn.
Tôi thở dài:
- Định mệnh, đêm định mệnh...
Vợ Thụy ngồi xuống bên tôi, bà ta cầm lấy tay tôi như một người chị. Tôi quên trận đòn thừa sống thiếu chết hôm nào. Tôi quên hết. Bà ta xót xa:
- Em bằng lòng không? Em nên thương năm đứa con của chị, chúng cần cha chúng, chúng có tội gì đâu mà có cha cũng như không hả Ngọc?
Tôi gật đầu, nghe lòng xa vắng, nghe lòng đớn đau. Còn con tôi, con tôi sẽ không cha sao trời?
- Em bằng lòng thật hả Ngọc? Mai mốt chị sẽ đưa em lên Đà Lạt, chị sẽ sang cho em một cái nhà trên đó, em đừng lo Ngọc ạ. Cám ơn em, miễn em đừng bao giờ gặp Thụy... Em thề đừng bao giờ gặp Thụy đi em.
- Thôi bà đừng nói thêm nữa, tôi van bà, tôi không cần tiền bạc nhà cửa chi hết, tôi sẽ đi, vâng tôi sẽ đi, tôi đi ngay bây giờ cũng được nữa.
- Không được, em còn yếu, để chị biểu tụi nó sắc thuốc bắc uống vài thang cho khỏe rồi tính, một lời hứa của em là chị tin rồi. Thôi chị về đã nhé. Hai ơi, vô biểu coi.
Người đàn bà bước vào:
- Thưa bà gọi con.
- Ờ, chị lo săn sóc cô tử tế cho tôi nghe, bắt con gà nấu cháo cho cô ăn lại sức nghe không, rồi đi bốc hai thang thuốc hôm nọ tôi nói đó, lấy ba nước, cô lại làm một chén cho cô uống nghe không? Phải theo đúng lời tôi dặn. À chị nhớ nấu cho cô nồi nước nóng để tắm nhé. Tôi về đây.
Tôi được tắm, được ăn cháo gà nóng. Tôi không buồn không vui, lòng tôi trống không mọi phiền sầu. Ra đi. Phải chỉ còn cách đó thôi, cho tình sẽ chết, cho đau đớn nguôi dần năm tháng. Nhìn thân thể mình nẩy nở đầy đặn vì đứa con đang cưu mang, tôi se thắt thở dài, sự thật chung chồng với người tôi cũng không sung sướng gì. Đêm đêm nghe Thụy thở dài tôi hiểu Thụy nghĩ đến các con của chàng và tôi thương chàng ứa nước mắt, cùng lúc tôi giận chàng điên lên được, bởi trước tôi chàng đã từng ôm ấp vợ chàng ngàn lần như thế. Tắm rửa sạch sẽ tôi cảm thấy khỏe hẳn lại. Tôi nằm trên giường tư lự đến ngày nào bỏ thành phố, bỏ cha, bỏ mẹ ra đi. Đến một nơi nào

đó chôn kín đời mình. Một mình sinh con và nuôi con lớn lên. Không ai biết mình là ai, thành phố thôi không khinh bỉ cha mẹ mình, thành phố thôi không ganh ghét ngôi nhà này chiếc xe này của vợ bé ông thị trưởng nữa, họ sẽ hãnh diện thấy tôi đau khổ đến phải bỏ nhà ra đi.
Người đàn bà mang chén thuốc vào:
- Thưa thuốc bổ... của cô đây, cô uống cho nhẹ người.
Đứa bé gái có đôi lúm đồng tiền đưa mắt nháy tôi. Đôi mắt nhìn tôi như thương hại, như xót xa. Tôi nhíu mày đỡ chén thuốc nghi ngút khói. Mặt nó bỗng tái đi xanh lét như tàu lá. Nó kín đáo lắc đầu như muốn ngăn tôi đừng uống thuốc, nó luýnh quýnh tay chân sau mặt mẹ nó. Người đàn bà mặt vẫn bình thản cầm cái chổi cùn quét sơ căn hầm.
Ngày đầu tiên bị nhốt ở đây tôi thù vợ Thụy vô kể, nhưng nghĩ đi nghĩ lại tất cả cũng vì lòng yêu chồng của bà ta mà nên nỗi. Tôi là kẻ đến sau trẻ hơn mà thỉnh thoảng tim tôi còn thắt lại vì ghen với bà ta huống hồ chi bà ấy.
Tôi cúi xuống chén thuốc, đứa bé giơ tay lên, tôi ngạc nhiên và chợt nghi ngờ. Tôi vờ sắp uống rồi nói:
- Nóng quá, thuốc uống vào chắc hết bệnh há chị Hai, chị để đó chút tôi uống, tôi vừa tắm xong uống nóng không nổi, nghe nói thuốc này phải uống một hơi mới tốt.
Người đàn bà dè dặt:
- Thuốc bổ đó cô, tốt lắm đó cô, thổi chút nó nguội vậy.
Bà ta bưng chén thuốc đi. Cô bé lợi dụng ghé sát tai tôi:
- Cô Hai đừng uống, uống vào e cô chết đó, thuốc phá thai đó. Cháu thấy mẹ cháu làm chết mấy người rồi đó.
Tôi lạnh toát cả người, mắt tôi mở tròn. Tay chân run rẩy, tôi lắp bắp:
- Em nói sao? Thuốc phá thai? Thật không em?
- Thật, thuốc phá thai đó, cô bị hành chết cho coi.
Tôi giận ứa máu. Vợ Thụy tàn nhẫn thế này sao? Tôi hỏi khẽ:
- Sao em biết?
- Mẹ cháu chuyên môn làm nghề này mà, có điều mấy cô me Mỹ mấy cô tự ý đến căn hầm này kia, còn cô, cô không thích phá phải không?
Tôi lắc đầu:
- Không, cô bị bắt đến đây.
Có tiếng mở khóa lách cách, con bé xanh mặt đứng yên thín thít ở một góc hầm. Người đàn bà bưng chén thuốc trở lại. Tôi trừng mắt nhìn chén thuốc bốc hơi nhẹ nhẹ, có lẽ đứa bé nói đúng, nếu là thuốc bổ thật thì họ chỉ cần để thuốc cho tôi mặc tôi uống lúc nào thì uống

chứ, tại sao giữ kè kè bát thuốc như vậy.
- Nguội rồi đây, cô uống giùm, tôi còn nhiều chuyện phải làm.
Tôi cười nhạt:
- Cám ơn tôi chưa thích uống, chị cứ để đó cho tôi.
Bà ta trừng mắt gắt:
- Không được, bà chủ nói cô phải uống ngay bây giờ, mau lên, cô làm mất thì giờ của tôi quá.
Tôi lạnh lùng:
- Tôi không nói nhiều, chị cứ để đó.
- Có thật cô không uống không?
- Không, tôi không uống.
- Tôi sẽ bắt cô uống. Bê, mày đỡ chén thuốc cho tao mau, mau lên, con chết bầm này làm gì mà đứng nghệch ra đó hử?
Tôi vùng đứng lên:
- Đừng hòng tôi uống, tôi thách chị đó, chị khốn nạn nó vừa vừa chứ, chị giết người vô tội mãi chị không sợ trời phạt à?
Bà ta hầm hầm:
- Cho uống thuốc bổ còn làm phách nỗi gì chứ?
Tôi gằn giọng:
- Hừ thuốc bổ, thuốc bổ, chị không ngượng miệng à, chị phá thai lần này là lần thứ mấy rồi?
- Ừ, thuốc phá thai đó, tao sẽ đè mày ra đổ vào họng mày cho hết già hàm, để làm gì giống con lang chạ đó mà tiếc chứ, tao như mày tao phá từ khuya kia, để chi hai tháng như ri cho mệt vào thân. Nuôi con không cha nhục lắm mày ơi.
Tôi hét lên:
- Mặc xác tôi, không can chi đến các người. Con tôi tôi nuôi.
Mụ ta lừ lừ tiến đến gần tôi:
- Không dài lời với cô được nữa, ngọt không ưa, ưa nặng.
Mụ sấn đến nắm chặt hai cánh tay tôi, mụ khỏe như trâu chỉ cần đu mạnh một cái mụ đã đẩy tôi nằm ngửa lên giường. Tôi đạp loi choi, tôi cắn tôi cấu như đêm nào trên giường nệm êm ái bị ức hiếp ngay trước mặt người yêu. Tôi gọi tên chàng, nước mắt nóng hổi ứa ra. Trời ơi! Sao em khổ thế này hả anh? Mặc tôi cắn cấu la hét. Mụ ta ngồi chồm hổm trên bụng tôi, mặt mụ đanh lại, cổ bành ra, mụ nghiến răng nói:
- Bê đưa thuốc lại đây.
Con bé run rẩy bưng chén thuốc đến bên tôi, mắt nó buồn, tay nó run. Tôi tuyệt vọng nhìn nó.
- Chỉ cần chén này thôi là rồi đời con ạ, nếu đêm nay nó không ra tao

sẽ lôi nó ra, đàng nào thì cũng vậy, chịu uống ba chén cho chắc ăn, không chịu thì dùng kềm dùng móc.
Tôi nhắm nghiền mắt lại, mụ ta cạy răng tôi, mặc mụ tát mụ vả, tôi vẫn mím chặt môi, nghiến chặt răng để bảo vệ con tôi đến cùng.
- Con chết bầm, chạy lấy dây thừng cho tao mau coi, trói lại may ra mới đổ thuốc vào mồm nó được.
Mụ quát:
- Mau lên con khốn ạ, mày làm gì như mất hồn vậy hả? Mau lên.
Đứa bé mang dây đến. Mụ trói tôi vào mặt giường cứng, tôi đuối sức nên đành nằm chịu trận, nhưng tôi nhất định không hé răng, tôi thề bảo vệ con tôi đến cùng, dù có chết cũng đành lòng.
Tôi tuyệt vọng rồi, điệu này tôi đành chịu thua, hai tay hai chân bị trói chặt, tôi không còn chút hy vọng nào khác ngoài cách cắn lưỡi chết cho trọn tình với Thụy.
Bỗng có tiếng quát ngoài cửa hầm, hình như tiếng Thụy. Mắt tôi sáng lên:
- Mở khóa mau lên, không tôi bắn nát óc anh bây giờ? Mau lên.
Thường thường khi có ai đang ở trong hầm với tôi hay không người đàn ông chồng mụ béo đều cẩn thận khóa chặt cửa hầm và chính hắn đứng gác bên ngoài.
- Đừng hòng qua mặt tôi, thôi được. Trung úy mở đi, rồi trói nó lại cho tôi.
Tiếng khóa lách cách như lòng tôi reo vui. Mụ béo run rẩy đặt chén thuốc xuống bàn:
- Chết tui rồi, thôi...
Mụ không kịp cởi trói cho tôi. Thụy đã lù lù tiến vào, theo sau là những người lính thân tín của chàng.
Chàng gầm gừ:
- Khốn nạn, bắt người phi pháp, tội các người đáng bắn.
Chàng mở trói cho tôi. Chàng lau nước mắt, lau mồ hôi cho tôi, giọng chàng buồn da diết:
- Tội nghiệp em, anh tưởng em bỏ đi ai ngờ nông nỗi này. Tội nghiệp em.
Chàng bồng tôi ra xe ngay, chàng kinh sợ không khí tối tăm của căn hầm:
- Tôi sẽ trở lại, trung úy đưa những người này về ty cảnh sát cho tôi.
Chàng cắn răng:
- Anh không ngờ vợ anh tàn nhẫn thế này. Ban đầu từ nhà hàng bước ra anh không thấy em đâu cả, anh tưởng em giận vì chờ anh hơi lâu, anh gặp một người bạn cũ nên dừng lại nói dăm ba câu

chuyện. Anh vội phóng xe về nhà, anh cũng không thấy em, đến nhà ba mẹ cũng biệt tăm. Anh điên lên được, anh nghi em buồn bực nên bỏ đi. Anh liên lạc hỏi hãng máy bay xem em đi đâu cũng không thấy tên em.
Tôi ngã đầu vào ngực chàng, nước mắt trào ra xót xa. Chỉ năm phút nữa thôi, tôi sẽ bị ép phá thai.
- Trời kinh khủng quá, người ta trói em lại để đổ thuốc phá thai cho em đó anh, em sợ quá.
Chàng vuốt tóc tôi:
- Phá thai? Thâm độc thật.
Tôi hỏi:
- Tại sao anh biết em bị nhốt ở đây?
Chàng thở dài:
- Anh tức điên lên, anh nghi em bị bắt, nếu bỏ đi em phải viết cho anh vài chữ chứ, anh không nghi bà ấy, anh nghi bọn họ, anh lập tức đến căn cứ bí mật của họ, chỗ hôm trước tụi mình bị uy hiếp về đó, anh hạch hỏi họ một buổi. Cuối cùng anh hiểu họ không dính dáng vụ này. Bởi chính họ giúp phương tiện để truy tìm vụ bắt cóc em cơ mà, ghê thật, tình báo của nó tinh lắm. Họ lập tức cho anh biết, chính vợ anh chủ mưu vụ này. Anh về SaiGon xem hư thực, quả thật các con nói vợ anh ra Trung thăm ba. Vậy mà anh không hề gặp. Anh trở về theo dõi và khám phá ra căn hầm này.
Về đến nhà, tôi nằm trên giường của tôi. Không hạnh phúc nào đắt giá hơn. Thấy tôi khóc, Thụy xót xa:
- Nín đi em, để anh tính, anh không ngờ, tội cho em quá, bà ấy có làm gì em không?
Tôi lắc đầu:
- Có lẽ chúng mình phải xa nhau, vợ anh nói đúng, hạnh phúc không thể xây dựng bằng nước mắt của người khác. Em không thể yên lành hưởng hạnh phúc với anh được, từ dạo yêu anh, đời em nhiều cay đắng, nhiều nước mắt nhục nhằn quá đi. Đây anh xem.
Tôi vạch tay áo, tôi vạch lưng trần cho c hàng xem những vết hằn roi da, những vết tím đòn thù. Mặt Thụy cau lại, lông mày chàng như muốn dựng lên. Thụy nhìn xác thân tôi đau. Tôi hiểu tôi không cần phải nói gì thêm vợ Thụy đã mất hẳn chồng vì tôi rồi. Đàn ông họ hay thương người yếu thế.
- Ban đầu em định nghe lời vợ anh bỏ đi Đà Lạt để xa anh rồi chứ. Em thấy vợ anh nói cũng có lý, đôi khi em còn ghen ngược với bà ấy huống chi họ đã có năm mặt con với anh, làm sao không ghen hờn cho được. Em không giận bà ấy nữa, dù bà ấy đã tàn nhẫn đánh đập

em, em bằng lòng xa anh. Bà ấy bảo em uống vài thang thuốc bắc cho khỏe rồi tính, em tưởng thật, chút xíu em uống rồi. Hú hồn, con nhỏ nó thương hại tìm cách báo cho em biết đó là thuốc phá thai. Em không chịu uống, mụ tay sai vợ anh đè em ra, trói lại và định đổ thuốc cho em. Vừa lúc anh đến kịp.
Thụy vùng dậy:
- Khốn nạn, anh phải cho bà ấy biết tay anh, tử tế không ưa, ưa mạnh. Em nằm nghỉ cho khỏe nghe Ngọc.
Nhìn mắt Thụy đỏ ngầu, tôi lo sợ, thật tâm mà nói tôi cũng không thù ghét gì bà ta. Tôi sợ hãi:
- Không, đừng đi đâu hết em sợ, em muốn anh ở bên em, đừng, em sợ lắm Thụy ơi, đừng bỏ em nữa.
Nước mắt tôi ứa ra, Thụy vuốt tóc tôi:
- Nín đi cưng, kẻo hại cho c on mình, em có vẻ mệt lắm rồi đó.
Tôi òa khóc:
- Nhưng anh đừng bỏ đi, anh đừng làm gì cả nghe.
Thụy ngậm ngùi:
- Em thật hiền lành và rộng lượng, anh ân hận vì đã không đem hạnh phúc đến cho em. Tại sao em khổ mới được chứ? Em có tội tình gì đâu?
Tôi thổn thức:
- Có chứ, em cướp hạnh phúc của vợ anh con anh, chắc Chúa không bao giờ tha thứ cho em đâu anh ơi, từ dạo yêu anh em bỏ Chúa rồi, em có dám đến nhà thờ nữa đâu. Thụy ơi, thôi xa nhau đi anh ơi.
Thụy ôm tôi trong vòng tay của chàng:
- Không được, anh yêu em, đừng nghĩ nhảm, lỡ rồi, anh không thể xa em được nữa.
Tôi tin chàng:
- Rồi anh tính sao đây?
Thụy cương quyết:
- Anh sẽ li dị.
- Lỡ bà ấy không chịu?
- Không chịu thì anh bỏ ngang.
- Còn các con anh?
Thụy thừ người, tôi hiểu chàng còn thương con lắm, tôi quay đi giấu hai hàng nước mắt, tôi nghe buồn buồn trong bụng.
- Anh nuôi chúng cho đến khi chúng lớn. Ngọc, em không buồn anh chứ?
Tôi cười gượng:

- Không.
Thụy nâng cằm tôi lên:
- Cô bé ngoan ngoãn của anh, anh hiểu em là người tốt. Ngọc, cười với anh đi, anh sẽ lo hết cho em, đừng bỏ anh đi đâu nghe Ngọc.
Tôi mơ mộng:
- Em thèm mặc áo trắng cô dâu, em thèm nghe nhạc đám cưới trong nhà thờ. Lễ cưới tụi mình tổ chức thật to thật sang. Em thích làm lễ cưới ở nhà thờ lắm, anh tih ch không? Chả lẽ đời em không được một lần mặc áo cô dâu sao anh? Em đội voan trắng chắc đẹp lắm anh nhỉ?
Thụy khổ sở:
- Rồi anh sẽ vào đạo, sẽ đưa em đến cha sở, nghỉ cho khỏe đi cưng.
Tôi vẫn miên man:
- Ước chi em gặp anh sớm hơn nhỉ? Để tụi mình làm đám cưới mà không sợ ai buồn ai khổ.
Thụy hôn môi tôi để cắt ngang mơ ước:
- Ngủ chút đi cưng, anh đi lo công chuyện chút xíu anh về.
Tôi giận hờn:
- Không, ở nhà với em, em cần anh.
Thụy ngọt ngào:
- Anh nhờ bác sĩ lo cho em đã chứ, nằm ôm nhau mãi mà không dám chi hết sợ mệt khổ lắm cưng ơi, cưng ác vừa vừa chứ.
Tôi mỉm cười:
- Nói nghe ghét chưa? Em đâu có đòi chuyện đó, xí ham lắm.
Thụy rà tay trên môi tôi:
- Đàn bà các em ghê lắm, bảo không thích, em chả, nhưng cứ đòi chồng nằm một bên, đòi hôn, đòi ôm thì có thánh cũng thua, đừng nói chi anh.
Tôi phụng phịu:
- Ứ à, hôn không như hồi mới yêu nhau không được à, từ bữa lấy nhau đến giờ anh chả chịu hôn em chi hết, cứ đòi chuyện ma quỷ đâu không à.
Thụy tình tứ:
- Anh thèm vào hôn suông, chả có dại.
- Vậy là anh hết yêu em rồi, hết chối cãi nhé.
- Đâu, ai nói hết yêu em bao giờ?
- Thì hồi còn yêu nhau anh hôn em hoài, bây giờ anh... chỉ...
- Hồi đó khác, bây giờ khác.
- Thấy chưa, vợ khác bồ khác há, bây giờ anh để dành môi hôn cô khác phải không?

- Bậy nào.
- Không, em chỉ thích hôn không thôi, thích anh ôm em như hồi xưa thôi, em không ham vụ đó, không đừng, em mệt lắm, đau bụng em rồi nè.
Thụy cười mơn:
- Ừ, tại em mệt vì con đó, nếu không em đòi trước cho coi, nhớ nhé, chính em bảo không ham chuyện đó đấy nghe.
Tôi nũng nịu:
- Nói chuyện nhảm đâu không à? Ghét anh ghê đi.
- Cho anh hôn cái đi cưng, anh đi công chuyện chút về.
Tôi chưa quên bà ấy:
- Rồi chuyện bà ấy anh tính sao? Bà ấy mô rồi anh?
Thụy nghiêm mặt:
- Mặc anh lo, em cứ tin rằng anh thương yêu em nhất trên đời này, anh sống vì em. Anh còn nhiều chuyện phải lo lắm, em không thấy thành phố đang căng thẳng à?
Tôi e ngại:
- Có can chi không anh?
Thụy trấn an:
- Lo là lo chuyện em kìa, chuyện đâu có đó không đến nỗi nào đâu, à hình như hồi trước em có gặp ông tướng vùng này một vài lần phải không?
Tôi nhíu mày:
- Hình như có, mà sao cơ anh?
Thụy ngập ngừng:
- Ông ta tự nhiên hỏi anh Đào Ngọc có vui không?
Tôi nói:
- Em gặp hồi yêu Khanh kìa, ông ta đến ăn tiệc với công nhân của Khanh.
Thụy nói chuyện:
- Anh đi chút xíu nhé, bác sĩ đến kìa, em tiếp họ nhé.
Thụy đã cho người mời một nữ bác sĩ đến rồi. Chàng ghen đến nỗi chỉ cho tôi khám bệnh với nữ bác sĩ thôi. Mỗi lần tôi nhắc đến Khanh chàng có vẻ buồn, chàng không tỏ ra ghen với người cũ của tôi, dù sao Khanh cũng đến trước chàng, nhưng ai cấm chàng buồn.
Thụy nói:
- Nhà tôi bị mệt, nhờ bác sĩ săn sóc giùm, tôi bận chút việc.
Chàng đặt tay lên trán tôi:
- Ở nhà đi nhé.
Thụy đi rồi, bác sĩ tỉ mỉ xem mạch cho tôi, kê toa thuốc rồi bỏ về. Tôi

nằm dài trên giường chờ Thụy. Tất cả xảy ra kinh hoàng như một cơn ác mộng. Tôi bàng hoàng như đang mơ, có thật tôi được Thụy đem về nhà, hạnh phúc nào không mong manh? Yêu đương nào không xâu xé? Rồi vợ Thụy có buông tha tôi? Có để yên tôi trong tình yêu chồng bà? Chuyện gì nữa rồi sẽ đến? Tôi nằm vắt tay lên trán, chưa tròn hai mươi tuổi sao tôi có cảm tưởng như mình già lắm rồi, qua hai cuộc tình, không cuộc tình nào êm đềm cho tôi an bình ngủ trong ân ái.
Bây giờ Khanh ở đâu? Chàng có biết đời tôi trôi nổi đến thế này không? Bây giờ Khanh đang yêu ai? Ly Hoa hay là một cô gái nào khác nữa? Chắc Khanh quên tôi rồi. Thời gian sẽ làm phôi pha hết mọi sự.
Tôi nghe lòng buồn bã và trống không như mây trên cao, như gió vô định. Bác sĩ bảo bà yếu lắm đó, cần tĩnh dưỡng nhiều kẻo hại cho bào thai. Bác sĩ bảo bà hơi yếu tim.
Làm sao không đau tim cho được, khi người tình đầu đuổi mình về dành bát cháo nóng cho người ta? Khi người tình đầu tham giàu bỏ mình. Làm sao không đau tim được khi dành chồng trên tay kẻ khác, khi hạnh phúc đếm từng ngày, lo từng đêm, một thứ hạnh phúc bất hợp pháp của người vợ không hôn thú như tôi? Còn hạnh phúc nào an toàn của người vợ lớn như bà ta?
Tôi cũng không hiểu giữa tôi và vợ lớn của Thụy ai khổ hơn ai nữa? Có lẽ không ai hoàn toàn sung sướng trong tình yêu. Thụy có những lo toan, có những bất ổn làm thành những hằn sâu trên trán chàng. Tôi không quên bản án bí mật mà vì tôi chàng đã ký vào đêm nào. Chàng cố tình giấu tôi điều khổ tâm đó, nhưng tôi, tôi hiểu rằng tập hồ sơ đó là khí giới họ dùng để giết Thụy nếu Thụy cãi lệnh họ. Uy quyền đó là Thụy sợ hơn cả súng đạn những ngày chàng còn chiến đấu ngoài mặt trận. Hình như tóc Thụy loáng thoáng bạc, tôi yêu vô ngần là những chứng tích của tuổi đó cũng như tôi yêu vô ngần khi Thụy da diết ôm tôi se sắt nói:
- Anh sắp già rồi, mong được lo cho em cho con mãi mãi...
Tôi thường nói:
- Em mong anh già nữa để đừng có cô nào mê anh, đỡ khổ biết mấy. Xí cái mặt, còn nhiều cô chết lắm đó.
Tôi lại khóc, khóc một mình cho hạnh phúc bấp bênh của tôi. Thành phố đang sôi động, tranh đấu và biểu tình. Thụy lo lắng từng ngày mà cố giấu tôi.
- Cộc, cộc, cộc.
Tôi lười biếng không muốn đứng lên:

- Ai đấy?
Người đàn bà giúp việc bước vào:
- Có hai cô đến, thưa bà.
Tôi hiểu hai cô chị ta nói là ai, nên gắt:
- Em tôi phải không, sao chị không mở cửa cho tụi nó vào?
Chị giúp việc cúi đầu:
- Dạ thưa bà, đại tá dặn có ai đến phải hỏi ý bà rồi mới mở cửa.
Tôi ngồi im. Chị ta đi được một lát, hai cô em của tôi nhào vào như cơn gió vui:
- Dữ chưa? Chị Hai làm như bà tướng í, gặp chị răng khó thấy mồ đi, răng mấy hôm nay chị không về thăm nhà chi hết, nghe anh nói chị giận anh bỏ đi đâu cơ mà.
Tôi nguôi bớt muộn phiền vì nụ cười và đôi mắt sáng như sao của Hải:
- Ờ, mệt mệt nên đi chơi vài ngày, có chi đâu.
Hải thắc mắc:
- Chị giận anh ấy phải không? Có chuyện gì không? Hay là bà ấy làm khổ chị?
Tôi cười gượng:
- Bé con mà cứ nói tầm bậy không à. Đã biểu chị hơi mệt nên bỏ đến Hoàn chơi mấy hôm.
- Răng chị không nói cho anh ấy biết, anh ấy đến nhà tìm không có buồn gần chết.
Tôi cười:
- Đúng là trẻ con, nói cho anh ấy biết thì làm sao đi được nữa, nói thật ở mãi một bên, ông ấy ôm riết phát mệt người.
Hải sáng mắt:
- Mệt sao chị Hai kể em nghe coi?
Tôi nạt đùa:
- Thôi đi cô, liệu ạ, đừng làm người lớn sớm như rứa không nên. Sao nhà có gì lạ không?
Hải ngập ngừng:
- Chị có thư gửi về nhà, mà không biết có nên đưa cho chị coi không?
Tôi gắt:
- Lắm chuyện chưa, thư của tui thì tui đọc, nói chi mà chướng rứa? Mà thư ai mới được chứ? Của chị Thúy gửi về chứ gì?
- Của chị Thúy thì nói làm chi nữa.
- Thôi đưa cho chị mau lên, của ai gửi?
- Anh Khanh.

- Khanh?
-...
- Thật không?
- Ai đùa chị làm chi cho mệt.
Tôi thừ người:
- Thư của Khanh, tại sao lại gửi thư, đưa cho tôi coi mau lên kẻo anh ấy về bây giờ.
Hải ngập ngừng đưa thư cho tôi. Tôi ngại ngần nhìn lại nét chữ người yêu cũ, lòng tôi gợn chút bâng khuâng. Hải nói:
- Chị đọc thư đi, em nghe nhạc, có đĩa nào mới không chị?
Tôi thẫn thờ:
- Tìm xem, chị không để ý.
Hải cười:
- Mới đó mà răng chị lạ ghê, khác hẳn hồi xưa mê nhạc hơn mê bồ.
Tôi cười:
- Tôi già rồi cô ơi.
- Xí, 19 tuổi mà than già, bà hơn tui hai tuổi chứ bao nhiêu, mấy bà kỳ, hễ có được ông chồng là làm như ta đây bà ghê lắm í.
Tôi nheo mắt:
- Thì không bà là gì đây, thôi đi đi cho người ta đọc thư.
Hải đi như sáo con ra khỏi phòng. Tôi run run cầm thư Khanh, những hàng chữ nghiêng buồn như kỷ niệm cũ, mắt tôi mờ đi, đôi mắt Khanh hiện về đằm thắm thiết tha. Từng lời thư, từng chữ buồn:
KBC...
Đào Ngọc.
Khi bé nhận được thư này thì anh đã xa bé mấy dặm đường bay rồi. Anh không biết khi anh đang ở quân trường em đã sống cuộc đời nào? Chắc là em không còn ở nhà ba mẹ nữa rồi.
Buồn ghê Ngọc nhỉ, không ngờ đời chúng mình lại chia hai ngả vì một chút tự ái của tuổi trẻ. Anh quí em biết bao nhiêu mà kể, sao em tự hạ mình ghen tương với người ta để đưa đến cảnh mất nhau suốt đời như bây giờ hả em? Sao em không chịu hiểu rằng anh là đàn ông, anh không phải là thánh. Ngọc! Em vui hay buồn khi tự cột đời em vào đời một người như Thụy. Đáng nhẽ anh không viết thư này cho em, nếu như em có một cuộc đời bình thường như mọi người đàn bà khác. Trường hợp em khác, anh xót xa khi nhớ đến em, anh tự cho mình có trách nhiệm cái hành động điên cuồng khờ dại của em. Và vì vậy anh viết cho em.
Người yêu.
Không biết anh còn được phép dùng chữ yêu với em không nhỉ? Anh

muốn nói với em rằng anh còn yêu em, anh chờ đợi em. Ngọc, bây giờ vẫn chưa muộn, nếu em muốn sau khi em sanh xong chúng mình sẽ làm lễ cưới. Trước kia anh cứ ngại ngần cột đời nhau, nhưng bây giờ anh mới thấm thía hiểu rằng anh không thể vui được khi xa em, đời thiếu vắng em, đời nhạt như nước ốc. Ngày xưa nếu anh lo ngay chuyện hôn nhân của tụi mình làm sao tụi mình mất nhau được nữa. Yêu một người có chồng như em không biết anh có bậy lắm không? Không biết em có dám giữ lá thư này không? Riêng anh, anh cảm thấy mình hành động đúng, anh là người yêu đầu tiên của em cơ mà. Chính Thụy đã dùng quyền thế để đẩy anh vào lính, để anh không còn cơ hội nào gặp em. Cái ghen của đàn ông nó thâm trầm sâu sắc và nguy hiểm hơn đàn bà các em nhiều lắm. Nhưng ghen một cách trẻ con khờ dại như em để trả thù người yêu, em buông trôi đời em, em đã tự đưa em vào ngõ cụt. Cái ghen của em còn nguy hiểm gấp trăm ngàn lần Thụy nữa. Ngay từ lúc mới yêu em, anh đã linh cảm tính nết này của em rồi, dỗi hờn một chút thôi em cũng tìm cách trả hận.

Em còn nhớ Tuấn không? Tuấn học Luật với anh mà em đã dùng Tuấn để trêu tức anh đó. Bây giờ Tuấn không còn nữa, Tuấn yêu em thật Ngọc ạ. Em thấy đùa với ái tình nguy ghê chưa? Tuấn ở cùng một đại đội với anh ở Thủ Đức. Những chiều thứ bảy nhìn thiên hạ ríu rít bên nhau, anh và Tuấn ngồi bên chai bia nhắc đến em. Anh và Tuấn đều yêu em, Tuấn cũng biết em là vợ Thụy. Tuấn xót xa lắm, Tuấn bảo giá Ngọc lấy mày mà tao đỡ tiếc hơn. Tuấn thích nhắc đến em, có thể nói không ngày nào bọn anh không nói đến tên em. Chính anh cũng không ngờ một người ăn chơi như Tuấn, lang bang như Tuấn lại có thể yêu một cách tha thiết như thế. Tình yêu đúng là một phép lạ.

Nhưng bây giờ không có ai cùng say với anh ở cái quân trường nóng như lửa này, cái quân trường lớn nhất Đông Nam Á về số lượng đàn ông ở đây. Không ai say với anh, ngà ngà men bia với anh, để cùng tiếc nuối, cùng yêu em nữa ngọc ạ. Tuấn nằm xuống rồi, trong buổi đi bãi thực tập đại đội anh đã dẫm phải mìn. Những đất tung lên, những xác bạn bè anh tung lên trong đó có Tuấn. Người đã yêu em cho đến phút cuối cùng.

Không biết em nghĩ gì khi biết tin này? Em không ngờ đâu nhỉ, một phút đùa nghịch của em làm đau khổ một người. Tuấn nó bảo: cho dù Ngọc có đùa thật đi nữa, tôi cũng yêu Ngọc chân thật mất rồi. Ngọc còn trẻ con lắm.

Anh công nhận với Tuấn, em còn bé dại lắm. Em sắp có con chứ hai

ba con em vẫn còn dại khờ như thường. Thư dài chưa em? Hãy nhớ rằng anh yêu em và anh sẵn sàng chờ đợi em. Bao giờ thì em du mình ra khỏi cuộc chơi đó?
Anh đành chờ, chờ với xót xa và cay đắng.
Khanh.
Tôi buông lá thư xanh xuống giường, nước mắt trào ra giữa hai khoé mắt sâu. Từng giọt thánh thót trên gối thêu loan phượng.
Tôi khóc cho đời nhau, cho Khanh và cho Tuấn. Buổi chiều, khi Hải về rồi, tôi vẫn nằm trên giường, tôi như người đau nặng. Bây giờ thì nước mắt đa thôi chảy thành hàng, đành khóc trong lòng thôi. Mắt tôi mở tròn, nhưng không còn thấy gì hết nữa. Tôi là ai? Có phải là con bé tên Ngọc họ Đào nữa không? Tôi yêu ai? Thụy hay Khanh? Trời ơi, đến tôi mà không hiểu được lòng tôi yêu ai nữa sao? Nếu Chúa có hiện ra hỏi tôi yêu ai, tôi cũng đành chịu tội gian tham.
Nếu tôi không yêu Khanh, chuyện dễ dàng quá, tôi an phận làm vợ bé Thụy. Nếu tôi không yêu Thụy, tôi sẽ bỏ đi. Đàng này tôi yêu cả hai, không ai hơn ai. Đời có người tham lam như tôi là cùng, đời có người hư hỏng như tôi là cùng, yêu một lúc những hai người đàn ông.
Tôi không bao giờ nghĩ mình có một ngày muốn được yêu thương cả hai người bao giờ. Tôi mơ ước một cuộc đời bình dị, một khung ấm yên lành không sóng gió. Trời không chiều người cho tôi khóc khi đọc thư Khanh. Cho tôi vừa yêu Thụy tha thiết vừa nhớ Khanh miên man.
Có tiếng chân Thụy di động từ phòng khách vào. Tôi giấu vội lá thư xuống dưới gối.
- Khỏe chưa cưng, xong hết rồi. Mụ đó vào tù, tù nhẹ thôi, riêng bà ấy, bà ấy bỏ về Sài Gòn ngay khi câu chuyện đổ bể.
Tôi mệt mỏi:
- Còn con bé đâu? Ai lo cho nó anh?
Thụy ngơ ngác:
- Con bé nào?
- Con bé cứu em đó, không có nó em uống chén thuốc oan nghiệt đó rồi.
Thụy chợt nhớ:
- À, nó ở nhà nó.
- Em muốn anh đưa nó về ở với em.
Thụy bình thản:
- Được. Nếu em thích, ủa em sao thế, khóc à? Đã bảo chuyện như vậy là êm rồi, rủi mà may, từ bây giờ bà ấy hết dám hó he gì nữa hết.

Anh coi như người lạ, anh chỉ lo cho các con thôi.
Tôi lắc đầu:
- Cám ơn anh, em thấy anh cũng chả nên bỏ vợ làm gì, bà ấy có lỗi gì đâu. Hơn nữa, đời ai không biết ghen. Em em...
Thụy ngơ ngác:
- Em nói gì, anh không hiểu, anh sẵn sàng ly dị để lấy em cơ mà, bây giờ bà ấy không có quyền phản đối nữa, cảnh sát có đủ bằng chứng khi họ giảo nghiệm bã của chén thuốc phá thai.
Tôi lạnh nhạt:
- Anh cũng biết ghen, anh trách vợ anh là gì? Lỡ Khanh cũng chết như Tuấn thì sao? Lỡ mìn claymore cày nát xác Khanh, tung Khanh lên trời thì sao?
Thụy cau mặt:
- Em nói gì lạ thế Ngọc?
Tôi bực dọc:
- Anh đẩy Khanh vào lính phải không? Khanh đang làm giám đốc một xí nghiệp ở đây, ai, ai vận động cho Khanh đi lính anh biết mà?
Thụy thở dài:
- Ai nói cho em biết vụ này hả Ngọc?
- Không ai nói, nhưng em biết, sao anh ác thế? Lỡ Khanh chết có phải em ân hận cả đời không?
Thụy buồn bã:
- Vâng, chính anh vận động, họ kêu Khanh đi lính, kêu gấp. Vì anh yêu em, vì anh sợ mất em.
Tôi quay đi:
- Anh làm em...
Thụy bóp vai tôi:
- Làm em, làm sao? Em còn yêu Khanh phải không?
Tôi chớp mắt:
- Mặc em, em mệt quá rồi. Lỡ Khanh cũng như Tuấn, trời ơi, có cách gì cho Khanh trở về không anh?
Thụy nghiến răng:
- Trả lời cho tôi đi, cô còn yêu Khanh phải không? Cô đang mang con tôi trong người, mà cô yêu người khác được à? Cô lo cho người khác hơn lo cho tôi, số phận tôi, tất cả treo trên bản án gián điệp ấy, vì cô, để bây giờ cô ngồi đó lo cho người khác à?
Tôi nằm vật xuống giường, khóc nức nở:
- Bản án ấy là cái gì? Anh nói cho em nghe đi. Thụy, em yêu anh nhưng em khổ quá đi. Nói đi, họ sẽ làm gì anh, đã làm gì anh?
Thụy chống tay lên trán, trán chàng nhăn lại, những sợi tóc trắng

loáng thoáng làm tôi thắt cả ruột vì đau khổ.
- Anh hèn như con chó, anh phải triệt để tuân lệnh họ, anh không còn biết tự do là gì nữa. Anh phản bội lý tưởng và chính quê hương anh. Ngọc! Nếu không có em, đôi khi anh chỉ muốn tự xử mình cho đỡ nhục với lương tâm.
Tôi não nề:
- Hãy nói rõ hơn. Nói đi, nói cho buồn đau chia hai. Họ là ai ma ghê gớm thế hả anh? Họ bắt anh làm những gì?
Thụy lắc đầu:
- Đừng, đừng, anh van em, cứ tin rằng anh yêu em. Anh hối hận vì đã giàn xếp đẩy Khanh vào lính. Tha thứ cho anh nha em bé nhỏ, em ghen và cao thượng hơn anh nhiều.
Tôi vuốt tóc Thụy. Tôi lồng tay trong tóc Thụy, tóc Thụy mềm hơn tóc Khanh. Tôi lắc đầu, tôi muốn quên Khanh.
- Em đi tắm chút nghe anh, em cảm thấy mệt quá.
Thụy gật đầu:
- Khéo cảm nghe Ngọc.
Tôi vào phòng tắm, buông dần từng manh áo. Thân hình tôi đầy đầy trong gương, ngực căng căng, bụng nây nây tròn. Con làm mẹ đẹp hơn xưa và buồn hơn xưa. Tôi tự vuốt ve mình, da thịt gờn gợn mịn như bột bánh, da thịt êm như mây mùa hạ trong. Tôi thả mình trong bồn nước ấm, nghe cảm giác vỗ về từng miền thịt da thèm khát.
Nước dập dềnh, tôi dập dềnh theo. Thụy đẩy cửa vào:
- Anh cũng mệt, cho anh tắm chung với.
Tôi nguây nguẩy:
- Kỳ lắm, không được đâu.
Tôi vơ khăn che bớt thân thể, Thụy trêu:
- Làm như người ta lạ lắm í, bé con thật.
Tôi vẫn lắc đầu:
- Ra ngoài đi, em tắm chút xíu xong à, mình ra đi mình.
Thụy sà xuống:
- Chao, vợ chồng sắp có con rồi cưng ơi, cưng khó chi vậy cưng?
Tôi chịu thua khi Thụy ôm lấy tôi và tắm cho tôi như một đứa bé:
- Càng ngày em càng đẹp. Ngọc, em có biết em đẹp không? Con nó làm em quyến rũ hơn trước nhiều.
- Thôi đi ông ơi, chỉ có tài tán vợ là không ai bằng.
- Vợ tôi tôi tán, tôi có tán ai đâu?
Tôi dí trán Thụy:
- Cái mặt, á cắn em đau quá, thôi chả chơi với anh nữa đâu, cắn người ta đau thí mồ.

Thụy say đắm:
- Ai biểu em ngon quá làm chi, quyến rũ con người ta rồi còn nói.
Tôi ngăn tay Thụy:
- Kỳ quá, không được đâu, con nó giận cho coi, đang tắm mà anh.
Thụy bồng xốc tôi ra khỏi bồn tắm, thân thể chàng rắn như thép nguội, nước nhỏ từng giọt trên ngực chàng. Thụy đặt tôi lên giường và tôi chìm trong vòng tay Thụy. Vợ chồng lâu ngày gặp nhau tha thết hơn cả thuở ban đầu. Tôi quấn lấy chồng, tôi ngụp trong hạnh phúc quên đất quên trời.

Mắt Tím

Chương 4

Khi tôi ậm ừ mở mắt ra. Tôi thấy Thụy ngồi gục mặt ở ghế bành. Thụy không ngồi nhìn tôi ngủ như mọi khi. Thụy ngước mặt nhìn tôi, mắt chàng đỏ ngầu, mặt Thụy xầm lại, chàng đăm đăm ngó tôi, tia nhìn như oán trách tức tối. Khó mà tả nổi cái nhìn ấy của Thụy. Thụy quăng lá thư cho tôi, tôi tái mặt: Thư Khanh.
-...
- Thụy cay cú:
- Thư tình giấu dưới gối, giường riêng của tụi mình mà em. Phòng the của tụi mình mà em.
Tôi nói khẽ:
- Đừng nhìn em như thế, Thụy?
Thụy gằn giọng:
- Tôi đã lầm, tôi yêu cô, nhưng tình yêu là chuyện khác, nghĩa vợ chồng là khác. Cô vẫn còn mê hắn phải không? Ngọc, nói đi, nói đi. Cắt nghĩa cho tôi hiểu hành động giấu thư dưới gối của cô đi. Tôi van cô.
Thụy dằng lại lá thư dài của Khanh:
- Hừ, người yêu, chờ đợi, bây giờ chưa muộn đâu, tôi sẽ dem giao cô cho hắn. Cô bằng lòng chứ?
Tôi cảm thấy khó thở. Chúa ơi, khó mở miệng quá. Khi Thụy ghen Thụy dữ vô cùng.
Tôi ngồi im không hé môi. Thụy vùng đứng lên:
- Sao cô im lặng, cô khinh tôi đến thế à? Thì ra bao lâu nay tôi đã yêu thương một cái xác không hơn không kém. Ngọc, sao em giấu anh lá thư này.

Tôi buông thõng:
- Không có chi hết mà ồn lên, thư người ta gửi thì tôi đọc, có chết chóc hao mòn chi không?
Thụy thở dài:
- Chính tôi đẩy Khanh đi lính đó, cô làm gì tôi không?
Tôi lạnh lùng:
- Không làm gì cả, nhưng anh chửi người ta hèn, để bây giờ anh cũng lấy sức đè người như ai thôi.
Thụy quay đi:
- Nằm đó mà tiếc, tôi đi đây. Tùy cô chọn.
Tôi không giữ Thụy lại, lòng tôi rối bời. Tôi thương Khanh và thương cả Thụy. Thụy cũng biết ghen như vợ chàng. Cuối cùng ai cũng một lần qua cầu. Chữ ghen.
Tôi nằm chết dí trên giường. Vừa ân ái đó đã giậnghét nhau. Tôi không biết Thụy bỏ đi đâu, lại đến một phòng trà tìm một cô bạn gái nào đó. Mặc, tôi không còn sức đâu mà băn khoăn nữa. Tôi muốn bỏ tất cả để tung tăng như thuở nào hồn nhiên xưa. Chồng con tình ái hay gì gì đi nữa cũng thế thôi.
Tôi mặc vội áo dài, chải sơ mái tóc và bước ra khỏi nhà. Lối đi trải sỏi, hai bên hoa trúc đào hồng. Tôi vừa giơ tay định đẩy cánh cửa sắt Thụy lù lù lái xe về. Thụy giữ chặt tay tôi:
- Vô.
- Không!
- Không đi đâu hết.
- Mặc tôi.
- Bảo vô nhà đã.
- Tôi đi đâu mặc xác tôi ư, anh đi tôi có thèm cấm đâu. Tụi mình là thứ vợ chồng hờ mà anh. Thích thì ở, không thích thì bỏ, có chi mà phải làm phiền nhau.
Thụy kéo tôi vô nhà:
- Rồi tính sau, ai đưa thư cho em?
- Hải.
- Anh sẽ cho nó một trận, nó quên rằng em là vợ anh à?
- Tôi cấm anh đó, thư đề tên tôi, nó phải đưa chứ. Tôi lấy anh nhà tôi có ai bằng lòng anh đâu mà anh hăm. Anh có cho mẹ tôi ăn miếng trầu nào không mà kể. Anh cưới tôi khi nào mà đòi quyền làm chồng.
Thụy xuống nước:
- Ngọc, anh van em, vô nhà với anh đã. Anh hơi nóng, anh đang buồn, buồn chết được, đọc lá thư, anh choáng váng cả người.
Tôi nhìn Thụy, thuở nào khi Khanh để người ta bước vào phòng ngủ,

để người ta ở lại với chàng trong tòa nhà vắng và đuổi tôi về, tôi cũng choáng váng cũng rủn người như thế, chỉ cần nghĩ thế thôi tôi hết yêu Khanh để tha thiết với THụy. Lòng người thay đổi như chiều gió xoa:
- Ghét ghê.
- Thì người ta phải tức chứ, tức điên lên được.
Thụy âu yếm dìu tôi vào nhà. Tình yêu hình như có chút gượng gạo, có chút bâng khuâng.
Thụy hay ghen thật, chàng hay thắc mắc. Có lẽ đó là đặc tính của những người máu AB. Yêu cũng nhiều mà ghen cũng dữ. Tôi ngồi bên Thụy mà nghĩ ngợi đâu đâu. Thụy vuốt tóc tôi:
- Tình yêu sóng gió quá, đời anh luôn luôn bị những cú chọc mãnh liệt. Ngọc! Anh sợ mất em, chắc anh sẽ mất em, anh thấy hạnh phúc rực rỡ quá nên đâm lo.
Tôi ngoan ngoãn:
- Em yêu anh, bây giờ và mãi mãi.
- Em không đi tìm Khanh chứ, em quên Khanh vẫn chờ em sao?
Tôi nhướng mắt nhìn Thụy:
- Tại sao lại hỏi em câu đó, em sắp có con với anh rồi, quên sao?
Thụy lắc đầu:
- Quên sao được.
Tôi cười:
- Vậy đừng hỏi lẩm cẩm nữa.
- Hỏi lần cuối câu nói này nghe, em còn yêu Khanh không?
Tôi thật sự bối rối. Làm sao trả lời nổi câu hỏi này, tôi nói quanh:
- Hỏi khó quá, em trả lời sao nổi, đừng quên rằng anh đến sau Khanh.
Thụy buồn:
- Em không dám trả lời phải không?
Tôi không nhìn thẳng mắt chàng nữa, đôi mắt làm tôi sợ. Tôi còn yêu Khanh? Điều đó lỗi tại tôi hay sao? Tại sao tôi không dám nói thẳng với Thụy? Rằng em còn yêu tha thiết anh ấy, cho dù em sắp có con với anh. Tôi buồn bã nhìn bức ảnh hai vợ chồng chụp treo trên tường. Hạnh phúc là thế này đó sao? Giàu sang mà vẫn khổ.
Thụy gắt:
- Trả lời cho anh đi, điên cha cái đầu mất.
Tôi năn nỉ:
- Đừng làm khổ em nữa anh, đừng nhắc đến người ta nữa làm gì, hãy giúp em quên họ. Em van anh đó.
Thụy gằn giọng:

- Như thế có nghĩa là em còn nhớ hắn?
Tôi im lặng. Thụy gắt:
- Cô khinh tôi đến thế này em à? Hỏi gì cũng không chịu nói, quá quắt, vợ con gì chán ghê.
Tôi ứa nước mắt:
- Tùy anh đó, tôi sao cũng được. Bây giờ tôi trở thành một món đồ cũ rồi, anh muốn thay đổi cứ việc thay. Tôi không cản. Đàn ông các anh một lũ như nhau cả. Anh có thể bỏ vợ lấy tôi, anh cũng có thể bỏ tôi lấy người khác được chứ? Ai cấm đâu mà giở giọng chán chường ra? Còn khối cô trẻ đẹp chạy theo anh kia mà.
Thụy hét:
- Im đi, lải nhải hoài.
- Tôi chỉ im khi anh biến khỏi đời tôi. Nói cho anh biết, tôi không ham đâu mà lo. Tôi gặp toàn đau khổ từ ngày yêu anh, anh không thấy sao? Hết bị lột gần như trần truồng lại bị nhốt trong hầm cả tuần lễ. Tại ai hử. Trả lời cho tôi đi.
Thụy lạnh lùng:
- Bây giờ cô ân hận rồi phải không? Có người chờ cô mà, được, con tôi tôi giữ, cô trở lại với người ta cho thỏa lòng đi. Cô cất thư dưới gối, cô khóc vì thương người ta, cô lo vì người ta đi lính. Còn gì nữa không nói hết đi.
Tôi khô nước mắt rồi, giọng tôi chùng xuống tái tê buồn:
- Cám ơn anh.
- Cám ơn cái gì mới được chứ?
- Cám ơn những ngày anh yêu tôi.
- Và bây giờ cô tính đi theo hắn phải không?
- Tôi đi với ai mặc xác tôi. Tôi không phải vợ anh đâu mà hạch, có cưới hỏi chi đâu mà lo dữ rứa? Thích nhau thì ở, không thích thì bỏ.
Thụy dằn mạnh tay tôi:
- Ăn nói như thế đó hả?
- Anh hèn lắm, anh đẩy Khanh vào lính là anh hèn quá rồi, Khanh là công chức cơ mà. Anh giết người ta không gươm không giáo như thế hả?
Thụy ôm đầu:
- Im đi.
Tôi cười nhạt:
- Tôi đi đây, khỏi cần quát.
Tôi bỏ đi thật, tôi chờ Thụy giữ tôi lại, nhưng chàng vẫn ngồi im. Tôi thẫn thờ ra đường, con đường có hai hàng cay chụm đầu hôn nhau trên cao, con đường có bóng mát của một ngày nào khi tôi còn yêu

Khanh. Con đường của thuở 18 dại khờ đi bên Khanh lần đầu. Lần đầu được chàng nắm nhẹ lấy tay, run khắp cả người, xôn xao từng sợi tóc nhỏ, ấp úng từng câu nói lạc giọng.
Bây giờ tôi thương Khanh, dù tôi đang làm vợ Thụy. Trời ác độc chi đưa đẩy đến cảnh này? Tôi yêu người đàn ông nào bây giờ? Có ai trên đời này yêu một lúc hai người đàn ông như tôi không? Tôi khổ quá, không khóc được nữa, chỉ thấy lòng cô đơn trống không, buồn tênh như trời mùa đông làm thân cay trơ cành trước gió.
Tôi về nhà ba mẹ. Ba đi vắng đâu đó, chỉ có mẹ ngồi tiếp chuyện một bà khác. Tôi định cúi đầu chào rồi vào nhà trong ngay, nhưng mẹ giữ tôi lại:
- Bác Tám đây con, con ngồi đây, mẹ có chút việc nói với con. Ngồi đi con.
Tôi nhìn mẹ:
- Chuyện gì đó mẹ?
Bác Tám cười:
- Ấy có một mối hàng ngon lắm, bác đang bàn với mẹ cháu làm cách nào hốt cả thì giầu to. Chỉ có cháu mới giúp được mẹ cháu thôi. Vụ chuyên chở và thanh toán món hàng bác sẽ lo liệu hết. Cháu giúp mẹ cháu một lời để bác chia hai với mẹ cháu. Sao cháu thấy thế nào?
Tôi nhìn quanh nhà mình, khác xưa nhiều lắm rồi. Cái giàu sang đã bất ngờ đi vào nhà tôi. Không phải nhờ Thụy đây sao? Mẹ tôi đã dựa thế Thụy để áp phe nhiều vụ. Thụy cấp đất cho mẹ, mẹ tìm cách sang lại. Rồi môn bài buôn gạo. Lỉnh kỉnh cả trăm thứ, để mẹ tôi tối tối ngồi đếm tiền. Vợ Thụy chửi tôi đâu có sai? Tôi yêu Thụy chỉ vì tiền. Tôi đã cố tình ngụy tạo cho mình cái ảo tưởng yêu chồng, và cuối cùng tôi sống thật với vở kịch của tôi. Tôi khóc, tôi buồn như tôi đang yêu Thụy chân thật. Giả sử Thụy chỉ là sĩ quan quèn, tôi có còn yêu Thụy nữa không đây? Môi tôi mím lại, lòng tôi buồn trĩu xuống.
Tôi thở dài:
- Thôi bác ạ. Lợi dụng anh ấy hoài cháu không muốn.
Mẹ tôi la lên:
- Ơ, con nói chi lạ rứa? Vợ chồng mà ăn nói như rứa à? Bảo nó nói cho vài tiếng mẹ có trong tay nháy mắt cả triệu bạc mà con không chịu à? Con không biết thương cha thương mẹ chi cả. Mẹ già rồi, mẹ khổ sở bao nhiêu năm nuôi con, con không biết sao? Con không thích tạo cho mẹ một cuộc đời sung sướng hả Ngọc?
Mặt mẹ buồn sũng nước mắt. Mọi khi tôi thua mẹ ngay, nhưng bay giờ, tôi chán nản quá sức rồi. Tôi nói cho xong chuyện:
- Được, để rồi con nói anh ấy.

Bác Tám không tha:
- Để bác nói cho cháu rõ mới được chứ. Hãng thầu Mỹ nó thầu xây cất phi trường, xi măng chở qua hàng triệu bao, thường thường bao giấy còn lại nó đốt đi, giờ cháu nói với đại tá...
Bà ta ngừng lại cười tủm tỉm để dạy khôn tôi:
- Cháu lựa lúc đang thân mật ấy nghe cháu, lúc đó cháu nói gì đại tá cũng nghe hết, cháu nhớ nghe. Đàn bà chỉ có độc nhất thứ khí giới đó thôi. Cháu nhờ đại tá nói với chỉ huy lực lượng đặc biệt Mỹ, xin những bao xi măng ấy về làm giấy gói hàng. Để tụi nó đốt đi phí của quá.
Tôi thắc mắc:
- Trời đất, cái bao giấy đó quí hóa chi mà xin về rồi mất công đốt nữa, bộ bác điên sao bác Tám?
Bác Tám cười:
- Cháu ngây thơ thì có, chứ bác không điên. Này nhé, bao giấy không bán cho tụi tàu cũng được năm đồng một bao, tính đi, hàng triệu bao, bao nhiêu tiền?
Tôi gật gù:
- Dạ, nhưng tiền chuyên chở từ trong ấy ra cũng bộn rồi.
- Xí, kêu tụi nó cho chục cái GMC, đãi vài chầu nước là xong chứ gì, cái đó để bác lo, cháu cứ lo chuyện kia đi.
Tôi ngần ngại:
- Thấy cũng không bao nhiêu bác ạ, làm phiền anh ấy không bõ.
Bác Tám ngồi im. Mẹ tôi giận:
- Con ni hồi này lì dữ a, bảo làm thì cứ việc làm, nói một lời giúp mẹ, bộ con tiếc lắm sao? Cha mi làm quần quật cả năm trời không bằng mi nói một tiếng mà mi còn tiếc công, còn sợ phiền hử?
Tôi gắt:
- Mẹ được chừng năm trăm ngàn chứ bao nhiêu? Để con đưa cho mẹ khỏi mất công?
Mẹ tôi giận:
- Tôi xin cô đi, cô tính sao mà nói năm trăm ngàn chứ, thế còn số xi măng nó cố tình để dư đến 1/3 bao cho mình bộ vứt đi đấy à?
Tôi tròn mắt:
- Hả! Thật như vậy à?
- Chả thật thì đùa với cô à?
Tôi chợt buồn. Tôi nghĩ đến những ngày nhỏ hăng hái đi quyên tiền cứu trợ đồng bào nạn nhân bão lụt, những tối tổ chức văn nghệ không đòi một ly nước. Rồi đi bán vé cả xấp về cho họ. Biết có đến tay người nghèo thật không? Càng lớn lên, nhìn đời càng thấy cay

chua. Bây giờ tôi không dám tin một cái gì nữa? Ngay cả chính tôi. Tôi đang phân vân không biết tôi có yêu Thụy thật tình không? Hai tôi chỉ là một loại điếm bán thân nuôi cả gia đình như lời vợ Thụy nói? Suốt những ngày mộng nghiêng nón ôm sách cặp vào ngực, tôi không bao giờ nghĩ rằng người ta có thể yêu nhau chỉ vì tiền? Tôi không bao giờ nghĩ đồng tiền có thể mua được cái vô giá là tình yêu.
Tôi mệt mỏi:
- Thôi được để con nói với anh ấy, được hay không con không nói trướ c. Mẹ với bác ngồi chơi, con vô nghỉ chút.
Tôi lên lầu, nhà tôi đã sửa sang lại tiện nghi và đẹp hơn ngày tôi còn ở nhà. Căn phòng thời con gái vẫn còn dành cho tôi, vẫn khung cửa sổ có giàn hoa tím ngắt. Tôi như thấy trước mắt hình ảnh Khanh ôm quyển sách dầy đến với tôi. Mái tóc bồng bềnh, đôi mắt mê chìm và nụ cười thật tươi. Bây giờ chàng đang ở quân trường, chàng sẽ chai đá, sẽ đen đi, sẽ nhục nhằn. Tất cả chỉ vì tôi. Tôi muốn vào đó thăm chàng, nhìn xuống bụng mình, tôi thở dài. Bây giờ em không còn gì để cho anh. Bây giờ em sắp có con, em không có quyền gặp anh nữa rồi Khanh ơi.
Nước mắt tôi chảy ra hai hàng trên má, ướt trên môi. Tôi cảm thấy có tội với Thụy khi nhớ Khanh. Khi gọi thầm tên Khạnh Dù sao tôi cũng là vợ Thụy, đã từng đầu gối tay ấp, đã từng mê đắm nhau, tôi có tội với chồng tôi, có tội với người tình.
Tôi ủ ê ngồi hằng giờ một mình, lần giở quyển album ngày còn đi học. Những khuôn mặt bè bạn, những ngày vui giờ đã tan bay, những chiều tan trường, cổng trường và tóc thề lóng lánh, và mắt xanh nhuộm chiều tím ngát, và môi cười chao nắng, và tay gầy ôm cặp sát ngực cho nhớ thương đong đầy vu vơ.
Bây giờ tôi sắp có con. Mau quá, mới ngày nào còn tung tăng đến trường. Cuộc tình đã ru tôi vào gian nan, đã làm tôi thành người lớn. Thụy không đi tìm tôi nữa rồi. Tôi về nhà để chờ Thụy đến năn nỉ và dỗ dành, nhưng cả một giờ buồn nản đã trôi qua, Thụy không thèm đi tìm, tôi không về nhà chàng nữa, tôi sẽ đi xa cho bõ ghét. Tôi sẽ đi. Tôi sẽ quên chàng, sẽ khép kín con tim nuôi con đến lớn.
Nước mắt trào ra, tôi nằm vật xuống giường. Tôi nhớ Thụy hay nhớ Khanh đây hả trời? Ba vẫn chưa về. Từ ngày có tiền, mẹ có vẻ lên chân, ba buồn nên hay bỏ đi chơi lang thang nhà bè bạn. Đến bây giờ, tôi cũng chưa hiểu những ngày gia đình còn đủ hạnh phúc, hay bay giờ nhà cao cửa rộng, xe hơi tủ lạnh ba mẹ tôi sung sướng? Riêng tôi. Tôi nhớ tiếc những ngày còn đi học, lo từng bài toán, lo từng chiếc áo dài trắng dính dầu xe. Đang mơ mộng tôi giật mình khi

nghe tiếng mẹ tôi gọi:
- Ngọc ơi, chồng con đến kìa. Gớm, thương nhau dữ, mới về với mẹ chút đã tìm rồi. Ấy đẻ con gái nuôi cho lớn rồi mất như rứa đó chị.
Tôi quệt nước mắt rồi nằm im chờ Thụy.
Thụy cười dang tay ôm lấy tôi:
- Trẻ con quá cưng ơi, tụi mình đúng là trẻ con.
Tôi hất tay Thụy:
- Không tụi mình gì hết á, anh đừng ...ng đến người tôi nữa.
Thụy vẫn âu yếm:
- Cho anh xin lỗi, em muốn gì anh cũng chiều em hết.
- Muốn anh về, được không?
- Thôi cưng ơi, cưng chả thương anh gì hết, ai biểu em đẹp làm chi, anh lo giữ em hết cả ngày rồi.
Thấy tôi ngồi im. Thụy ghé sát má tôi:
- Cười với anh đi, cái mặt thấy ghét, khổ ghê, bao nhiêu chuyện điên đầu mà em còn hành hạ anh nữa.
- Chuyện gì mà điên đầu mới được chứ?
- Thì chuyện chính trị, chuyện phe phái, bộ em quên anh đã ký vào cái hồ sơ quái ác đó rồi?
Tôi thừ người:
- Quên sao được mà quên, nhưng họ có làm gì anh không?
- Không làm gì cả, nhưng nếu anh chống lại họ, hay không tuân lệnh họ, lập tức tài liệu ấy được công bố ra.
Chàng thở dài:
- Mà suốt đời vâng theo ý muốn ngông cuồng của họ, anh thấy khổ tâm quá, bạn bè sẽ nghĩ sao nếu họ biết anh đâu sau lưng họ, anh phản bội họ?
Tôi xúc động khi thấy trán Thụy nhăn, giận hờn tan biến. Tôi lồng tay trong tóc chàng:
- Thụy, em thương anh, thương anh.
Mẹ tôi gọi:
- Hai vợ chồng ra mẹ bảo cái này chút.
Tôi nhăn mặt:
- Mẹ gọi kìa anh.
- Mình ra gặp mẹ chút, rồi về luôn.
Tôi ngập ngừng:
- Mẹ nhờ anh chạy cái áp phe gì đó, anh liệu khó quá thì kiếm cớ từ chối nghe.
- Áp phe gì hả em?
Tôi vắn tắt nói rõ chuyện bao giấy xi măng. Thụy cười:

- Không sao, để anh lo cho mẹ vui.
Chàng tình tứ:
- Nhà vợ anh mà, nói anh chết anh cũng chết nữa, cưng thấy anh yêu cưng kinh khủng chưa?
Tôi nhăn mũi:
- Nói nghe dễ thương dữ, giận lên hét vỡ nhà người ta ra.
- Ai biểu em đẹp làm chi, cho anh ghen.
- Em xấu đi nhé, dễ quá, chút acide là xong chứ gì.
Thụy hôn môi tôi:
- Nói nhảm nào.

Mắt Tím

Chương 5

Tôi đi ra đi vào trong khung ấm của tôi. Thành phố ngột ngạt trong không khí đấu trạnh Thụy cấm tôi ra khỏi nhà một mình, nhưng tôi, tôi lại thích đi, khi thành phố lên đèn, khi phố phường vắng tanh vắng ngắt.
Những hàng rào kẽm gai giăng mắc khắp các ngả đường. Súng và dây thép làm nồng thành phố vốn đã đầy chiến tranh. Tự nhiên người ta chi làm hai phe để bắn nhau, để rình nhau. Thành phố này trở thành một nước riêng ngay trên quê hương tôi.
Gạt bỏ những lý do chính trị. Tôi chỉ cảm thấy cái phi lý, cái tai hại của súng đạn và chết chóc. Khu vực ba mẹ tôi được phòng thủ rất kỹ. Ba bốn lớp dây kẽm gai. Tôi năn nỉ khóc lóc mãi, Thụy đành nhờ lính đưa tôi về thăm nhà, quãng đường có xa xăm gì, mà hôm nay như Tây và Đông Bá Linh. Cả nhà ùa ra khi thấy tôi về. Mẹ giữ tôi ở nhà nhưng Thụy đã ra lệnh trước cho người cận vệ nên ông ta nhất định từ chối. Tôi lên xe bọc sắt trở về với Thụy.
Lệnh giới nghiêm ban hành, hai phe vẫn bắn nhau, đạn bay chít chít. Ông hàng xóm của ba tôi đang đứng ngóng cổ trước cửa nhà, một viên đạn bay đến cho ông nằm xuống để lại bà vợ trẻ và chín đứa con. Xác người xấu số được chôn ngay bãi biển vì không thể đưa xa hơn cái hàng rào kẽm gai cô lập.
Tôi vừa ngồi vào xe. Hải chạy ra ngó trước nhìn sau rồi hấp tấp:
- Khoan, chị chờ em chút đi.
Tôi nói với người cận vệ:
- Ông chờ tôi một chút đã.

Hải nghiêm trọng tiết lộ:
- Anh Khanh về.
Tôi lắp bắp:
- Khanh về? Thật không?
- Thật, anh nhờ em đưa cái thư này tận tay chị.
Tôi kín đáo nắm chặt lấy thư Khanh mặt tôi tái đi:
- Về, về làm gì? Khanh có nói gì không?
- Không, anh ấy buồn lắm. Anh bảo thế nào cũng phải gặp chị, nếu không anh ấy đào ngũ luôn.
Tôi lo lắng:
- Thôi Hải vào đi, đóng cửa cho chắc nghe không?
Tôi hiểu Hải thương Khanh. Tính nó vẫn thế, thấy tôi bỏ đi lấy chồng giàu, Hải không hiểu nổi những gì thầm kín trong tình yêu, nên buộc tội tôi là kẻ phụ tình. Vì tự ái, tôi cũng không đem cái vết nhục Ly Hoa kể cho nó nghe làm gì.
Tôi lặng người cho đến khi xe đi qua hàng chục vòng rào kẽm gai về đến nhà. Phe bên kia vẫn còn cố thủ, với súng đạn và lính tráng của họ. Thụy đi suốt ngày, chàng phờ người vì lo lắng. Chức vụ Thị trưởng của một thành phố nặng đấu tranh làm Thụy già người đi.
Tôi vội vã vào phòng riêng, đóng cửa lại đọc thư Khanh. Vài hàng chữ nhỏ đủ cho tôi choáng váng cả người:
Ngọc.
Anh được cái phép đặc biệt về đây đúng bốn ngày. Tình trạng này có lẽ anh được ở lâu hơn. Anh cần gặp em, rất cần, phải đến với anh, nếu không em sẽ ân hận suốt đời em.
Anh chờ em ở nhà cũ.
Khanh.
Môi tôi mím lại. Tôi có cảm tưởng đầu óc mình muốn vỡ tung ra. " Phải đến với anh, nếu không em sẽ ân hận suốt đời em..." Trời ơi! Làm sao bây giờ, làm sao?
Tôi đã có chồng rồi. Tôi yêu chồng tôi. Tôi không thể đến ngôi nhà đầy ắp kỷ niệm đó được nữa. Con tôi sẽ buồn, chồng tôi sẽ đau khổ. Không, tôi không có quyền yêu Khanh nữa. Tôi là vợ Thụy rồi, tội ngoại tình là tội không thể tha thứ được. Nhưng, tôi chỉ gặp Khanh thôi mà. Tôi phải dứt khoát với Khanh một lần chót để yên phận làm vợ làm mẹ. Không, ta phải gặp lại Khanh để hỏi chàng tại sao yêu Ly Hoa, để bây giờ đeo đuổi làm khổ tôi.
Nhưng Thụy sẽ buồn, buồn vô cùng nếu chàng biết tôi đến với Khanh khi đang mang con chàng trong bụng.
Tôi đi ra, đi vào như một người điên. Tôi lảm nhảm một mình. Tôi

triền miên trong những ý nghĩ của tôi, hai khuôn mặt đàn ông như muốn giằng xé đôi tim tôi ra. Trời hỡi trời, sao cho tôi những hai người yêu? Nhiều quá, tôi chỉ muốn yêu một người. Mà sao với một trái tim, tôi lại yêu những hai người cùng một lúc? Tại sao chứ? Đã lâu, vợ Thụy để yên cho tôi trong hạnh phúc, trong tình yêu của chồng bà. Bà ấy sợ Thụy hay đã chán chường, đã hết ghen tương? Thụy vẫn chưa về. Tôi cảm thấy cần có chàng hơn bao giờ hết, cùng lúc tôi muốn chàng đừng về, đừng bao giờ về nữa để tôi... Tôi ôm lấy đầu, tại sao tôi dám nghĩ như thế được? Tôi yêu ai? Khanh hay Thụy?
Buổi chiều tình hình có vẻ lắng dịu. Súng nổ thưa thớt hơn hôm qua. Những con đường vắng tanh vắng ngắt, thành phố như đã chết chìm trong im lặng. Trong cõi im vắng đó, hai bên đường phố người ta đóng kín cửa. Thỉnh thoảng cánh cửa hé ra chỉ để lơ láo nhìn suốt cuối đường xe tăng và kẽm gai.
Tôi đến với Khanh chiều nay? Tôi muốn đến, tôi toan đi rồi lại trở vào phòng.
Thụy bận rộn công vụ không kịp hỏi han tôi. Xong bữa cơm chiều chàng lại đi.
Tôi nằm như người ốm liệt giường. Tôi yêu Khanh, vâng, tôi còn yêu Khanh, nhưng con tôi đang cưu mang đây? Lòng tôi rối bời, cuối cùng mặ ccho lòng đau xót, mặc kỷ niệm réo gọi. Tôi thay áo mát, nhất định không tìm Khanh.
Tôi thơ thẩn dạo chơi trong khu vườn nhỏ. Tương đối khu tôi ở còn an ninh.
Tôi đi giữa những luống hồng, nhớ xót xa ngày nào Khanh chui rào hái trộm hồng nhung cho tôi, rồi vừa thở vừa chạy đến đưa hoa với nụ cười vô tội.
Người đàn ông đứng tuổi đi ra:
- Bà đi dạo vườn? Bà có nghe Đại tá nói bao giờ yên không ạ?
Tôi mỉm cười với người gác dan:
- Tôi không nghe nhà tôi nói gì hết, lúc này bác khỏe chứ?
Ông ta gãi tai:
- Dạ dạ cũng khỏe, thưa bà. Rầu ghê đang không đánh nhau chết cả bầy, mà đánh lẫn nhau mới rầu chứ, cái xứ ni răng sui sẻo chi lạ.
Tôi hỏi:
- Bác có tin tức gì phe bên kia không? Tự nhiên nhè nhau bắn sao?
- Ối có chi đâu, giặc nó ở mô trên rơi xuống, chứ lính tráng có biết cái gì? Tôi cũng nôn lắm, thằng con tui mới qua dì nó về, nó kể nghe hết hồn.

Tôi tò mò:
- Chi mà bác hết hồn lận?
- Ối thì có bà Năm góa, mình định nối lại với nhau cho đỡ buồn, ngặt cái còn nghèo quá nên chưa tính được, dì nó ở nấu cơm cho mấy ông trưởng ty Hỏa xa á bà. Hôm qua nghe nói người ta câu mocchê vô mấy nhà Hỏa xa. Tôi hết hồn mới sai thằng Sa nó qua thăm dì nó chút xem sao? Cha, nghe bắt thảm luôn bà.
Tôi nhíu mày:
- Khu Hỏa xa? Thật không bác?
- Thật chứ, con tui nó thấy nhãn tiền chết hai ông, để xác đằng thư viện ấy, chắc còn nhiều ạ. Mocchê chứ giỡn sao?
Tôi run:
- Bác nói sao? Khu Hỏa xa? Chết hai ông, mà ông nào mới được chứ?
- Thì cái thằng cha già dịch vẫn bơm nước cho ông giám đốc đó. Nó cũng đeo dì bày trẻ dữ lắm đó, nghe ông giám đốc về mấy hôm nay, nước máy hết, nó đứng bơm nước giếng lên cho ông tắm trên lầu, rồi chết banh ruột.
Tôi lạnh hết người rồi. Đúng là Khanh rồi, trời ơi!
Trời quay đất đảo, mây tan nước dâng. Tôi đảo điên ôm lấy mặt mình, hỏi như hét lên:
- Còn ông kia là ai? Tên gì nói mau đi, trời ơi trời! Ai! Ai chết? người thứ hai trong ngôi nhà đó chết là ai?
Ông gác dan hết hồn:
- Bà bà, tôi không biết, làm sao tôi biết được ai chết, chỉ biết có hai người đàn ông chết ở nhà đó.
- Trời, ai chết, ông nói ngay đi? Bơm nước cho ông giám đốc mới về tắm rồi chết à?
Tôi chạy vào nhà, khóc cho nhiều cũng thế thôi. Không son, không phấn, không áo đẹp che bụng, tôi tất tả đi.
Tôi phải đến với Khanh. Nhà Khanh ở thuộc phe bên kia, mocchê đã câu vào đó, Khanh là ông giám đốc mới về thăm nhà. Bác Hai chuyên nhặt cỏ bơm nước, tôi lạ gì ông ta.
Không, dù chồng, dù con, tôi cũng đến với Khanh, nếu Khanh.... Tôi không dám nghĩ thêm, lòong tôi đau quặn lại. Tôi đi như người bị ma dẫn lối quỷ đưa đường, không ai dám ra đường lúc này. Phố xá vắng tanh. Tôi như con điên đi tìm người tình si.
Rồi tôi cũng đến trước nhà Khanh. Áo trắng đầy nhà, khăn trắng đầy vườn, nến đỏ, nến trắng và hương nhang.
Trên lầu có khăn trắng. Trời ơi! Khanh?

Cái quan tài nằm lạnh dưới nhà xe và nước mắt vợ con bác Hai. Mới ngày nào tôi đến thăm Khanh còn cười với bác.
Còn trên lầu? Khăn trắng dành cho ai? Cho ai? Tôi tin, tôi tin rằng Khanh còn sống, chàng không thể chết được, không bao giờ chết.
Chân tôi như quíu lại. Tôi thất thểu bước vào nhà, người ta không lạ gì tôi nữa. Bà bếp chạy ra:
- Trời ơi cô, thầy, thầy...
Tôi lắp bắp:
- Thầy, thầy làm sao, thầy đâu?
- Thầy Long chết rồi.
Tôi thở ra. Tàn ác thật, bạn chàng chết và tôi mừng thầm:
- Tôi hỏi ông Khanh kìa.
- A, ông cựu giám đốc hả, trên lầu cô ạ, mới về đó cô.
Tôi khựng lại. Tôi nhìn xuống bụng mình, bà bếp cũng tò mò nhìn bụng tôi. Con trong đó thật sao con? Tôi có con, tôi mà có con với Thụy, con bé mười chín tuổi có con. Tôi bối rối vô cùng, tôi đã có chồng rồi sao còn đến đây? Khanh sẽ nghĩ thế nào về tôi?
Bà bếp lau chau:
- Để tôi, để tôi nói thầy biết, thầy nằm một mình thở dài hoài khi biết cô lấy chồng đại tá, mà chồng cô làm Thị Trưởng lận hả?
Tôi giữ tay bà ta lại, ngang những bậc cầu thang:
- Cám ơn bà, để mặc tôi lên thăm thầy.
Chưa bao giờ những bậc cầu thang hôm nay ngắn thế. Ngày xưa tôi đã nhiều lần đến đây. Tự mở khóa vào nhà chờ Khanh, tự thu dọn và tự đợi chờ.
Tôi lặng người nhìn Khanh thừ người ở bàn. Hai tay chống lên đầu. Khanh ngẩng lên, chàng đứng phắt dậy, hai tay dang ra:
- Ngọc! Ngọc.
Tôi ứa nước mắt đứng im. Tay Khanh buông xuống lạnh và buồn. Khanh xót xa:
- Em đến với anh?
Khanh tiến sát bên tôi. Tôi lùi lại:
- Em đã có chồng, anh đừng làm khổ em, đáng nhẽ em không đến, không bao giờ đến nữa, nhưng em nghe tin mocchê câu vào nhà này.
- Nên em mới thương hại đến xem anh chết vì em.
Tôi khổ sở:
- Không, đừng mỉa mai em Khanh, từ bây giờ em chỉ là em gái anh thôi, cô học trò nhỏ bé của anh. Mà Long, nhà Long ở bên kia đường cơ mà.

Khanh thở dài:
- Em đừng gặp họ vội, vợ Long đang có thai, gặp em xỉu nữa cho coi. Long thật không may...
Tôi thắc mắc:
- Anh nói sai, em không hiểu?
Khanh kể:
- Đêm đầu tiên nhà Long bị đạn liền, cả nhà sợ nên qua bên anh ở tạm, anh cũng mới về, nhà có tường dày nên bảo đảm hơn nhà Long. Anh dành cả ba phòng cho gia đình Long, chỉ giữ phòng này vì có nhiều kỷ niệm với em.
Buổi sáng anh vẫn thường đứng ở cửa sổ này nhìn thành phố đầy đạn bay. Thật chán, về thăm em không được gặp lại kẹt vụ đánh nhau, không hiểu sao sáng chúa nhật anh chán quá không đứng bên cửa sổ chờ em nữa, anh nằm giường đọc " Giờ thứ hai mươi lăm" . Một tiếng nổ dữ dội ngay bên tai anh. Anh tưởng anh chết rồi chứ, gạch đá tung toé, anh không thấy gì nữa, vì áp lực quá mạnh. Anh vuốt mặt mình, đến năm phút sau anh mới biết anh còn sống và còn thấy đường. Anh tưởng anh mù rồi chứ.
Tôi nôn nóng:
- Rồi anh Long bị à?
- Không, Long chưa bị, anh chạy xuống dưới, ngay chỗ anh vẫn giấu chìa khóa cho em. Bác Hai làm vườn ôm bụng đầy máu chạy vào. Chính anh là người đâu tiên dỡ lấy thân hình đầy máu ấy, mocchê rơi trúng chỗ bác đang bơm nước lên lầu cho bọn anh.
Tôi nhắm mắt:
- Trơi! Thảm quá.
- Anh để ông ta nằm xuống, không ai dám chạy đi kiếm y tá lúc đó cả, đạn nổ lung tung và bay chít chít, anh liều chạy băng qua ga kiếm y tá trực, vì anh liều, cho nên anh thoát, khi Long chạy xuống vừa hết bậc thang chót, một quả nữa rơi xuống, Long chết ở chân cầu thang.
Tôi im lặng nhìn chàng, râu chàng dài, mặt đầy khắc khổ, mới ngày nào còn yêu nhau sao hôm nay tôi cảm thấy chàng đã là người xưa.
Chàng tha thiết:
- Em còn yêu anh, anh biết, vì yêu nên em lấy Thụy. Em lấy Thụy vì em giận anh.
Tôi cúi đầu:
- Không, em yêu kính chồng em thật.
Khanh thở dài:
- Anh hiểu em muốn nói gì, gặp em anh chỉ muốn bàn với em một chuyện quan trọng này thôi, em nghĩ sao?

Tôi buông xuôi:
- Anh nói đi, em nghe.
- Sự thật, nếu em lập gia đình với bất cứ người nào khác, anh sẽ kính trọng hạnh phúc của em, cho dù lòng có đau xót cách mấy đi nữa, nghĩ rằng em có hạnh phúc vậy là anh yên tâm. Nhưng đằng này, anh biết chắc cem sẽ khổ sở, nên anh không thể bỏ đi được, anh lo cho em. Ngọc, người ta, vợ cả của Thụy nhất định sẽ không tha thứ cho em. Sao sao ấy, ở anh linh cảm rất giỏi, em sẽ khổ, vì vậy anh phải giữ lấy em. Anh yêu em, Ngọc tin anh đi.
Tôi rưng rưng nước mắt:
- Muộn màng rồi, sao ngày xưa anh không nghĩ thế. Anh không giữ em cho anh. Anh đuổi em về, bát cháo gà nóng anh cho người ta, em đã thề. Không, không bao giờ tôi yêu anh cả, người tôi yêu quí nhất trên đời này là Thụy. Anh chỉ là một thằng đểu, anh quyến rũ con gái người ta chỉ để làm một trò chơi cho anh, anh không hề tính chuyện lâu dài. Bây giờ tôi có chồng có con anh bày đặt để quyến rũ vợ người ta nữa sao? Anh đừng đùa với tôi nữa, tội cho tôi lắm.
Khanh nhăn nhó:
- Đừng buộc tội anh như thế Ngọc! Đừng dối lòng em, anh biết, anh biết em còn yêu anh.
- Không bao giờ tôi yêu anh cả.
- Nhìn mắt em, khi gặp lại nhau anh biết.
- Anh ảo tưởng, anh quên tôi sắp có con rồi sao?
Khanh buồn:
- Làm sao anh quên được, nhưng tất cả lỗi tự anh, anh sẽ nuôi nó như con anh, nó là con em, anh chỉ biết thế thôi.
Tôi cay đắng:
- Vô duyên, ai cho anh nuôi mà nói, anh không còn gì quan trọng để nói nữa sao?
Khanh bối rối:
- Anh nói rồi, đừng đùa với lửa nữa. Trở về với anh, anh sẽ lo cho em một cuộc đời bình thường như mọi người con gái khác. Nếu em bằng lòng, anh sẽ cưới em đàng hoàng ở nhà thờ.
Tôi kêu lên:
- Cưới tôi? Anh có điên không? Cưới một người đàn bà có thai à?
Tôi cười như điên như dại:
- Anh điên rồi Khanh ạ. Thôi chào anh, tôi về.
Khanh chồm lên giữ chặt tôi lại. Tôi cau mặt:
- Anh quên tôi đã là vợ Thụy à? Bỏ ra, anh không có quyền ôm vợ người khác như thế.

Khanh gắt:
- Cô im đi, đừng cười giọng đó nữa.
- Tôi nói anh có buông tôi ra không? Tôi là bà Thụy, bà Thụy. Anh nghe rõ chưa?
- Không, chỉ có một bà Thụy trên đời này thôi. Em không thể nhận làm bà Thụy được, em chỉ là vợ bé của Thụy, nghe rõ chưa?
Tôi cười ngất:
- Vâng vợ bé, vợ bé, rồi có sao không?
- Không sao hết, nhưng đừng có ngu dại, trẻ con mãi nữa. Hãy quyết định đời em đi. Tôi chờ em sinh xong mình làm lễ cưới nhà thờ đàng hoàng. Ngọc, em gật đầu đi, ngày mai mình đi, anh sẽ đưa em đi.
Tôi lắc đầu:
- Không, không được, con em là con Thụy, anh quên sao?
Khanh ngậm ngùi:
- Anh thương em, Ngọc! Anh thương em. Anh không muốn em khổ, nhìn mắt em buồn, nhìn em gầy hẳn đi, anh hiểu em không có hạnh phúc, đừng giấu anh.
Tôi cắn lấy môi. Khanh nói:
- Anh không thể sống mà không có em, đến lúc anh hiểu được điều này thì anh đã mất em, nhưng cũng chưa muộn, em mới một con, chứ em năm mười con anh vẫn yêu em như thường. Ngọc ơi, nín đi, trả lời cho anh đi, nếu không anh đào ngũ, anh đào ngũ, em nghe rõ chưa?
Tôi thở dài:
- Không thể được, quá muộn rồi. Em không thể làm vợ anh được nữa. Tất cả đời em bây giờ dành cho con em. Em sống cho nó và vì nó. Anh hãy tin rằng em luôn luôn thương anh, tình thương của một cô em nhỏ. Của học trò anh. Hãy để em sống với cuộc đời của em, như thế đẹp hơn. Nếu yêu em, anh hãy cầu cho em hạnh phúc. Thụy xứng đáng để em tôn kính. Em xin nói lần cuối cùng. Em cầu anh tìm được người yêu kah c.
Tôi cười gượng:
- Rồi anh sẽ quên em, em không giận anh nữa đâu Khanh ạ. Tình trẻ con giờ đã mất rồi. Mỗi đứa có một cuộc đời riêng. Định mệnh, nếu chiều hôm đó em đừng đến, để đừng thấy anh và Ly Hoa ăn cháo gà với nhau, mọi sự đã khác rồi.
Tôi khép mi cho nước mắt trào xuống:
- Bây giờ em đã là vợ Thụy. Anh hiểu cho em, không thể bỏ đi theo anh được. Vì em yêu Thụy, ở bên Thụy em nhớ anh, nhưng ở bên anh em nhớ Thụy. Thôi để cho con em chọn, dĩ nhiên nó chọn cha

nó.
Khanh đặt hai tay trên vai tôi. Tôi ngước mắt nhìn chàng, chàng để tóc ngắn, đời lính làm da chàng đen xạm. Chàng khác xưa nhiều, như tôi đã khác xưa. Tôi cúi nhìn bụng mình chớp mắt.
- Thôi, cho em về anh ạ.
Khanh buồn bã:
- Em suy nghĩ kỹ chưa? Anh yêu em, đừng mặc cảm.
- Không, có gì mà em phải mặc cảm, em có con với Thụy là quyền của em, vì em yêu Thụy. Nếu em yêu anh, em sẽ theo anh chứ. Tại sao lại mặc cảm, bộ anh với Ly Hoa không có gì sao? Bộ anh chưa hề làm đàn ông với Ly Hoa trong căn nhà này sao? Hai người đã gần nhau suốt một buổi chiều, một đêm dài trong căn nhà này mà. Ly Hoa cũng vào phòng tắm, cũng vào phòng ngủ, quen thuộc như người yêu anh. Bộ anh không... với Ly Hoa sao? Tại sao tôi phải mặc cảm, tôi không chịu cái quan niệm bất công đó đâu? Đàn ông tha hồ nhăng nhít, còn đàn bà, nhốt vào cũi như con chó của các ông.
Khanh cười:
- Bây giờ mới thấy lại Ngọc của anh ngày xưa, vẫn bướng bỉnh như thường, vẫn trẻ con như thường.
Tôi cười nhạt:
- Không, anh lầm, tôi không trẻ con như anh nghĩ đâu, thật may cho anh không lấy tôi đó, nếu anh lấy tôi, thế nào anh cũng mọc sừng.
- Hả Ngọc? Em nói sao? Lấy anh em sẽ cho anh mọc sừng à?
Tôi gật đầu:
- Vâng, chỉ cần nghĩ anh đuổi tôi về dành bát cháo nóng cho cô ta, chỉ cần nghĩ anh sống với cô ta một ngày, một đêm trong căn phòng này. Tôi đủ can đảm cho anh mọc ít nhất mười cái sừng trên đầu. Tôi nói thật đó. Tôi quan niệm trong vấn đề tình yêu, hai người phải bằng nhau, có ngang nhau mới có tình yêu, giữa kẻ trên người dưới không có tình yêu. Cho nên tôi không phải mẫu người anh mơ ước đâu. Tôi biết, bởi lấy người vợ như tôi, anh muốn tôi chung thủy thì chính anh, anh phải làm gương cho tôi đã, anh hất hủi tôi ngay lúc chưa cưới hỏi, chắc cưới nhau rồi anh coi tôi như nô lệ của anh. Anh dám cô này cô kia lắm. Không, nếu anh hai cô, tôi sẽ bốn ông. Anh hiểu tính tôi rồi chứ?
Tôi miên man:
- Ngay dạo đó tôi đã định sẽ chinh phục anh cho bằng đường, sẽ lấy anh và sẽ bắt anh trả lại cái nhục của tôi, nghĩa là sẽ làm anh không ngẩn mặt lên được nữa cho bõ hờn. Nhưng may cho anh, Thụy đến.

Khanh bàng hoàng:
- Em nói thật?
- Vâng, tôi chưa bao giờ biết nói dối là gì cả.
- Nghĩa là...
- Tôi định sẽ lấy anh, làm cho anh mê mệt, và sẽ ngoại tình công khai, trả anh cái nhục Ly Hoa.
Khanh ôm đầu:
- Bướng đến thế là cùng.
- Vâng, ghen khổ ghen sở, máu ghen đặc quánh trong dạ, trong thịt tôi. Anh không biết sao? Tôi không quan niệm đàn bà sinh ra để chịu đựng đàn ông đâu. Chịu đựng là hèn, văn chương các ông đã ích kỷ ca tụng mẫu đàn bà có lợi cho các ông, chồng năm thê bảy thiếp, vợ vẫn đảm đang, vẫn yêu kính chồng. Đó là thái độ hèn, người nào không ghen? Tôi phản đối lại chuyện đó. Huyền thoại, đàn ông các ông khôn lắm. Tôi không có hèn như thế đâu. Tại sao anh ngủ với Ly Hoa trước khi lấy tôi được, và anh đòi tôi trong rắng, vô lý chưa?
Tôi ngừng lại để thở. Tôi mệt quá, một câu nói của Khanh đã làm tôi giận. Khanh sững người:
- Anh vẫn yêu em. Ngọc, em đóng kịch hay lắm.
Tôi cười:
- Em phải về, chào anh.
Khanh thiểu não:
- Em quyết định rồi?
- Vâng, em quết định lâu rồi, đã làm gì em không bao giờ hối hận.
Khanh thở dài:
- Anh vẫn chờ em, em trẻ con lắm.
Tôi cười nhạt:
- Em sắp có con rồi, em không trẻ con như anh nghĩ đâu.
Khanh nhăn nhó:
- Trả lời một câu thôi Ngọc, em còn yêu anh không?
Tôi mím môi:
- Không, hết rồi, hết thật rồi.
- Hết rồi, không tin, tại sao em dám đến đây, súng vẫn nổ cơ mà, có ai dám đi lúc này đâu?
Tôi im lặng, Khanh ôm lấy tôi:
- Ngọc. Em đừng dối lòng em, đừng làm khổ nhau.
Tôi tránh nụ hôn của chàng, lòng tôi tan nát được:
- Khanh, buông em ra, em không muốn anh coi thường em. Khanh, buông em ra.
Khanh bướng bỉnh:

- Không bao giờ.
Tôi quát:
- Anh quên tôi là đàn bà có chồng hả? Anh đừng làm tôi khinh anh chứ?
Khanh buông xuôi:
- Tùy em. Anh đã cố gắng hết sức rồi, em nông cạn lắm. Cũng đành, thôi em về đi, người ta giàu hơn anh phải không, anh chỉ là thằng chuẩn úy quèn...
Tôi muốn khóc, tim tôi quặn thắt như có ai bóp lại, nhưng tôi quay đi. Tình lỡ nên tình chết. Còn gì cho nhau nữa đâu, hạnh phúc chỉ đến với ta một lần, Khanh đã quay lưng một lần cho hạnh phúc bay. Và từ đó, chúng ta mất nhau. Còn gì nữa đâu mà hờn trách nhau.
Tại sao ngày ấy anh không chọn em. Anh thôi gian dối, thôi tham lam. Tại sao ngày ấy anh tiếp Ly Hoa trong phòng riêng của anh. Và trời ơi, tại sao tôi đến với anh ngay chiều hôm đó mà không là hôm sau. Để ghen hờn đẩy tôi đi tìm Thụy.
Tôi lao người xuống, những bậc thang cấp đó hôm nay xa lạ như chưa một lần quen. Tôi trở về nhà Thụy. Con đường im vắng, nỗi kinh hoàng còn lẩn khuất đâu đây. Chỉ có mình tôi lang thang trong thành phố chết, với những người lính ôm súng đạn lạnh lùng, với những vòng rào kẽm gai bất ổn. Thụy hầm hầm đón tôi:
- Quá quắt rồi, cô không nhớ cô đang mang con tôi trong bụng cô sao?
Tôi chán nản:
- Hoài, nói mãi giọng đó không.
Thụy quát:
- Cô đi đâu?
Tôi nghĩ thầm, vậy là chàng chưa biết. Tôi cười:
- Ghen hoài.
- Đừng nói giọng đó, không sợ chết à?
- Không, chết lúc này càng hay.
Thụy gừ gừ:
- Câm đi, hỗn hào quá thôi.
Tôi quắc mắt:
- Đi thăm Khanh, được không?
- Thăm Khanh? Cô nói sao, thăm Khanh à?
Tôi gật đầu. Thụy chồm tới nắm chặt hai vai tôi:
- Hắn dám mò về đây à?
- Sao không, tôi cấm anh ...ng đến Khanh đó. Anh làm gì người ta anh đừng trách tôi. Tôi sẽ giết anh, anh nghe rõ chưa?

- Trời ơi! Vợ ơi là vợ, con ơi là con. Cô ăn nói với tôi như vậy hả?
Nhìn Thụy ôm đầu, trán nhăn như đêm nào. Lòng tôi chùn xuống. Tôi òa khóc:
- Anh, Thụy ơi! Em yêu anh, không tin em sao, em từ chối bỏ đi với Khanh để về với em, anh không tin sao?
Thụy nhìn tôi quì trước mặt chàng. Chàng trầm giọng:
- Anh hối hận, Ngọc, anh hối hận.
- Không, đừng nói như thế, em yêu anh, em tự nguyện làm vợ anh mà.
- Không, anh không muốn nói điều đó, anh... anh...
- Anh làm sao?
Thụy lắc đầu:
- Lần sau đừng đi đâu một mình nữa, anh đang kẹt.
Tôi buồn bã gật đầu:
- Em không đi nữa.
- Em gặp Khanh ở đâu?
- Ở nhà chàng.
- Ở nhà hắn, em điên à?
- Không, em không điên, không có chuyện gì xảy ra cả...
Thụy đứng lên:
- Anh không chịu nổi, thôi anh đi, anh sợ anh sẽ giết em mất.
Thụy bỏ ddi. Tôi nằm vật ra không khóc nổi nữa, mắt tôi mở tròn nhìn lên trần nhà trắng.
Có tiếng gõ cửa, tôi mệt nhọc:
- Vào đi.
Chị Hai thập thò:
- Dạ, thưa bà, đại tá đi vắng?
- Đi rồi, có chuyện gì không?
- Ủa, sao xe còn nguyên trong ga-ra hả bà?
- Ờ, đi bộ, đi xe lúc này không tiện mà có chuyện gì không?
- Dạ, có người muốn gặp bà.
- Gặp tôi?
- Dạ.
- Ai mới được chứ?
- Dạ, hình như bạn của Đại tá.
- Bạn của đại tá? Lạ nhỉ? Thôi được, mời họ vào đi.
Tôi chải sơ mái tóc, rồi bước vào phòng khách. Người đàn ông quay lưng, nhưng tôi cũng nhận ra Phong, bạn thân của Thụy.
- Chào anh, nhà tôi mới đi anh ạ.
- Vâng, tôi biết, tôi muốn gặp riêng chị một chút.

Tôi ngạc nhiên:
- Gặp riêng tôi, chuyện gì đó anh?
- Chuyện về anh.
Tôi thừ người:
- Anh cứ nói đi.
Phong trầm ngâm, chàng mồi một điếu thuốc thơm, chiếc píp lệch nghiêng trên môi, trán chàng nhăn lại, Phong là bạn thân của Thụy từ lúc trẻ, trước kia Phong dạy học, làm báo, nhưng bây giờ chàng bỏ đi biền biệt, lâu lâu ghé thăm Thụy. Tôi cũng không biết hiện giờ Phong làm gì? Ở đâu nữa.
Một người lịch lãm như Phong gần bốn chục tuổi chưa vợ chưa con, thỉnh thoảng tôi thắc mắc hỏi, Thụy đều gạt đi. Chuyện Thụy nhất định bỏ vợ lấy tôi, hình như Phong có biết, nhưng chàng vẫn im lặng. Với chàng tôi vẫn giành nhiều quí mến. Tại sao thì tôi không biết, có lẽ vì chàng ít nói và có vẻ bí mật. Phong thở dài:
- Tôi có chuyện nhờ chị.
- Nhờ tôi, làm gì mà anh bảo nhờ tôi. Tôi không hiểu gì cả.
- Chắc chị biết lúc này tình thế rất khó khăn. Cuộc chiến này còn bi đát hơn hồi 45 nữa, và nhất là đa số người trẻ mất hết tinh thần để chiến đấu. Tôi giờ như cọp sa vào bẫy, tôi ddành bất lực ngồi im, chị thấy không, thiện chí có thừa. Tôi có thể bỏ hết để sống một cuộc đời bình dị, lấy vợ và làm giàu, nhưng tôi, tôi không làm như thế. Tôi đành ngồi im. Chị thấy có khổ không? Tất cả đều thay đổi, mọi giá trị đảo ngược. Tôi sống như đã chết. Chị tin không? Vì tôi không được làm những gì tôi thích. Không đượ cnói những gì tôi muốn nói. Tôi đành nằm cả năm trên Đà Lạt, không dám nhúc nhích. Thú thật, tôi yêu chị, Ngọc! Tôi yêu Ngọc, yêu từ lâu rồi kìa, nhưng tôi biết, tôi không có quyền nói, Thụy là bạn thân của tôi, tuy đời đã làm chúng tôi xa nhau, những kỷ niệm ngày xưa vẫn còn. Ồ sao tôi lại nói với Ngọc nhỉ. Ngọc, em nghĩ sao?
Tôi bối rối:
- Anh Phong, anh đừng nói nữa, tôi là vợ của Thụy.
- Vâng tôi biết, nhưng tôi phải nói, phải nói vì ngày mai tôi đi xa, thà tôi đi xa còn hơn nhìn Thụy chết, Ngọc nghe rõ chưa?
- Hả, anh nói sao?
- Không, tôi linh cảm vậy thôi, Ngọc em có biết tôi yêu em đến ngần nào không? Tôi thương em.
Tôi đứng lên hấp tấp nói:
- Tôi không muốn anh nhắc lại câu đó, tôi muốn biết chuyện chồng tôi?

Phong thở dài:
- Ngọc chung thủy ghê nhỉ?
- Không phải chuyện của anh.
- Ngọc có thể cho tôi biết mấy lúc sau này Thụy làm những gì không? Và gặp những ai?
Tôi lắp bắp:
- Anh muốn nói gì, tôi không hiểu gì hết?
- Bình tĩnh, Ngọc có thấy Thụy liên lạc với ai không?
Tôi lắc đầu, làm sao tôi quên được nhóm người đêm đó, họ đã lột trần tôi trên giường để ép Thụy theo họ, làm sao tôi quên được cũng như... giọng Thụy buồn trĩu hôm nào thì thầm trong tim tôi:
- Ngọc, anh van em, đừng bao giờ cho ai biết chuyện này, nếu em không giữ bí mật, anh sẽ chết trong tay họ, em nhớ chưa?
- Không, tôi không thấy Thụy gặp ai hết.
- Ngọc không thấy thật?
- Không, anh đừng hỏi thêm nữa, anh Phong, anh muốn nói cái gì với tôi thì nói đi, tôi muốn điên rồi.
- Ngọc phải tin tôi, tôi là bạn của Thụy chứ không phải là thù.
- Tôi biết, nhưng tôi không biết gì hết, tôi nghe anh đây, anh nói đi, tại sao anh nói Thụy sắp chết chứ, tại sao anh dám nói như thế?
Phong nói, như nói một mình:
- Vô lý thật, vô lý thật, tại sao, Thụy lại giấu mình chứ.
Tôi khổ sở:
- Phong, anh nói cái gì đó?
- Ngọc, Ngọc nên khuyên Thụy từ chức đi Ngọc à. Tôi chỉ có thể nói như vậy thôi.
Tôi lặng người đi, tôi muốn làm một cái gì đó, đầu óc tôi nhức nhối như có ngàn mũi kim châm.
- Thôi tôi đi. Ngọc, em hãy tin rằng trong đời tôi, tôi chưa yêu người nào tha thiết như yêu Ngọc. Ngọc cứ nói cho Thụy biết. Chắc Thụy cũng không giận tôi đâu!
Thụy trở về đúng lúc, khi tôi đang ngồi trên ghế mà tưởng chừng như đang mơ. Phong cười gượng:
- Tôi đang chờ anh.
Thụy bình thản:
- Anh về lâu chưa? Có gì lạ không? Rối ren lắm, về làm gì cho mang họa.
- Tôi phải về chứ.
- Tôi nghĩ không nên, hoàn cảnh bây giờ khác xưa rồi. Tôi cũng bất lực, tôi không còn là tôi nữa.

Quay sang tôi, Thụy nói:
- Em và nhà nghỉ cho khỏe Ngọc.
Tôi lẳng lặng đứng lên, lòng tôi rối bời. Một Phong gầm gừ như thú rừng sa chân, một Thụy chán chường, một Khanh tình si, tôi sắp có con rồi. Tôi thực sự trở thành đàn bà, đàn bà giữa ba người đàn ông. Tôi muốn ngủ cho quên hết đời, tôi tìm thuốc ngủ để rồi nằm trên giường ngủ thiếp đi không biết chồng tôi về đi giờ giấc nào.

Chương 6

Bụng tôi bắt đầu lớn, con giờ to bằng cái nón sắt của bố rồi. Con bắt đầu biết phản đối, biết giận hờn trong lòng mẹ. Những khi tôi buồn nản không chịu ăn, con biết đòi. Tôi giờ quanh quẩn vào ra, nặng nề mang bụng. Suốt ngày lo cho nó. Tháng ngày trôi thật mau, Khanh đã đi xa, và Phong cũng đã xa. Thành phố yên tĩnh rồi. Họ lại sống như mọi ngày đã sống.
Thụy toan tính từ chức Thị trưởng cho yên đời bên con bên vợ, nhưng mọi sự bây giờ không nằm trong tay Thụy. Cuộc đời chúng tôi không nằm trong tay chúng tôi. Có người khác quyết định số phận Thụy. Định mệnh hình như không từ trời, mà từ một quyền lực khác ghê gớm và tàn nhẫn hơn.
Tóc Thụy bạc nhiều hơn. Tôi ăn rồi lê bụng đến bên chàng, nhổ tóc bạc cho chàng. Từng sợi buồn như mây xám vắt ngang trời mùa xuân trong veo. Tôi ăn rồi ngồi xoa xoa cái bụng, rồi bắt Thụy đặt tay lên trên, nghe con đạp và cho nhau một nụ cười ngọt.
Tóc tôi xanh hơn xưa, da căng hơn xưa nhờ con trong bụng. Thụy thường thì thầm:
- Càng ngày em càng đẹp ra, anh sắp chết vì em Ngọc ạ.
Tôi hờn dỗi:
- Đừng nói gở, em ghét ai xài chữ chết lắm.
Thụy cười khẽ:
- Anh thích chết cho tình yêu chúng mình hơn là sống mà mất em.
- Kỳ chưa, sao lại mất em? Giờ này mà anh chưa tin em sao?
- Tin chứ, anh biết em đã can đảm từ chối tình yêu của Khanh.
- Thôi đừng nhắc đến Khanh nữa.
- Tại sao?
- Không thích.

- Có nghĩa là em còn yêu Khanh?
- Đã yêu là yêu, tại sao lại hỏi còn hay hết. Em đã từng yêu Khanh, anh quên rồi sao?
- Em trả lời vòng quanh nhé.
- Có tình nào không vòng quanh đâu anh?
Biết Thụy sắp giận, tôi cầm lấy tay của chàng đặt lên bụng mình. Một sự sống ẩn trong đó. Tình yêu của chúng mình đó anh, chưa đủ sao anh? Có tha thiết và mê đắm nào hơn khi em có con với anh không? Chắc chắn là không rồi khi chúng mình trong nhau, chìm vào mê mải. Trời đất em còn quên huống gì một chút tình ngày xưa?
Tay Thụy ấm và nụ cười chàng nở ra. Tay chàng lần xuống dưới và tôi, tôi xúc động nghẹn ngào. Có con với nhau. Tôi không hiểu tại sao có những người bỏ nhau được khi họ có con với nhau? Tôi yêu Thụy ngàn lần hơn xưa khi chưa có con. Tôi từ chối lấy lệ:
- Con giận cho coi.
- Kệ nó, nó giận bố, bố đánh chết.
- Không được, em thích con học giỏi nhất nước, con sẽ thành nhà bác học, sẽ không đi lính như bố.
- Mai mốt nó chui ra anh sẽ sắm roi đánh cho một trận.
- Còn lâu, em vứt đi mô, màanh dám đánh con?
- này anh...
Tôi ngập ngừng:
- Anh, em có bầu xấu thấy mồ, răng anh còn yêu em hả?
- Ai nói em xấu, anh không biết người khác sao, chứ anh thấy em đẹp ra, có bầu đẹp chết người luôn cưng ơi, miễn là của anh...
- Quỉ nà, của anh khi mô đó?
- Không của anh của chó à?
- Xí, của người khác ôn gơi.
- Thôi, tôi biết rồi, làm bộ không, khờ thấy mồ, hôm đó em như mán rừng.
- Bây giờ thì sao?
- Nhất rồi.
- Giỏi không?
- Giỏi.
Đó là ngôn ngữ riêng của chúng tôi những khi tôi bắt đền chàng cái bụng của tôi. Thụy dịu dàng sống cho tôi. Chàng loanh quanh bên tôi. Chàng bỏ những buổi dạ vũ, những tiệc tùng côctay để suốt ngày sống cho tôi và đứa con sắp ra đời.
Bụng tôi càng ngày càng nặng. Tôi đi đứng ì ạch như vịt bầu. Thỉnh thoảng Thụy đưa tôi đi chơi về miền quê. Tôi lười đi lười đứng, chỉ

muốn nằm cả ngày. Mẹ tôi bắt Thụy mỗi chiều dong tôi đi bộ kẻo mai mốt sinh khó.
Rồi một buổi sáng, chợt thức giấc, tôi nghe bụng đau lâm râm. Cơn đau càng lúc càng dữ dội hơn. Tôi nói với Thụy:
- Anh à, em đau bụng quá, chắc tại đêm qua ăn kem hơi nhiều.
Thụy kinh nghiệm hơn:
- Hay em chuyển bụng, em tính kỹ chưa?
Tôi lắc đầu:
- Đâu có mau thế được, em tính phải tuần sau mới sinh kia anh.
Chàng cười:
- Em biết gì mà tính, thôi để anh đưa đi bác sĩ cho chắc ăn, tin cô có bữa chạy không kịp.
Ngồi trên xe với chàng, thỉnh thoảng tôi gập người lại vì đau, tay tôi bấu trên tay chàng, chàng chỉ biết xót xa nhìn tôi:
- Đau quá, đau quá anh ơi.
Thụy ôm lấy tôi, hình như cơn đau có dịu xuống, những lúc này mà không có Thụy chắc tôi chết vì đau đớn mất. Bác sĩ bảo tôi:
- Chừng đêm nay bà sinh.
Nghĩa là tôi đau gần một ngày nữa kia. Tôi lo lắng nhìn Thụy, chàng đưa tôi vào phòng nằm nghỉ, từng hồi đau quặn ruột quặn gan, từng thớ thịt căng ra như bị ai lóc da lóc thịt. Từng hồi nghiến răng ken két, tôi lăn lộn để bù cho những lần mê đắm trong tay nhau. Tôi gập người để bù cho những lần lênh đênh trên mây cao với tình yêu vợ chồng.
Thụy ngồi bên tôi, nắm lấy tay tôi, trán Thụy nhăn theo cơn đau của tôi, mồ hôi rướm ra từng giọt trên trán chàng. Chưa bao giờ tôi yêu chồn gtôi nhiều như hôm nay.
Rồi bất ngờ tôi đạp thốc chàng xuống đất, không đề phòng chàng bị ngã ngồi xuống, chàng ngơ ngác nhìn tôi, mắt tôi quắc lên:
- Anh đưa bà ấy đi sinh mấy lần như thế này rồi anh? Lần đầu chắc hai người yêu nhau dữ lắm. Con em đâu phải đứa bé đầu tiên anh đón chờ.
Thụy lắc đầu xót xa:
- Trời, vậy mà em làm anh hết hồn, anh tưởng em sắp sửa một màn hành hạ chửi bới chồng như mấy bà ấy chớ.
Tôi quay đi, tôi ôm lấy bụng mình, tôi ghét chàng rồi. Tôi biết tận đáy lòng thầm kín trong một góc sâu thẩm nhất, chàng vẫn còn yêu vợ chàng, làm sao không yêu khi họ đã có với nhau đến năm đứa con, khi người đàn bà đó đã năm lần sống chết cho chàng.
Thụy khổ sở:

- Anh xin em. Ngọc, em đừng nghĩ bậy nữa, bây giờ anh yêu em, anh yêu một mình em, anh bỏ hẳn người ta em chưa bằng lòng sao?
Tôi nhỏm người nhìn chàng:
- Đó, thấy chưa, cứ nhắc đến họ là anh buồn, anh giấu em sao nổi chứ?
Thụy hơi cáu:
- Anh phải nghĩ đến các con anh chứ, chúng có tội gì đâu.
Tôi vật người xuống. Tôi khóc rồi, các con, vâng, chàng không thể thôi yêu con chàng, tôi thật khốn nạn và ích kỷ, chàng yêu tôi yêu con tôi làm sao, thì cũng yêu vợ yêu con chàng như thế.
Gần sinh con tôi còn ghen, có ai khổ như tôi nữa không đây? Tôi ôm lấy bụng mình cong người như con tôm, mắt tôi trợn lên, tôi đau quá mà không muốn san sẻ với chàng nữa, không muốn bấu lấy tay chàng nữa, con sinh ra rồi làm con không cha, cha với mẹ đã có hôn thú đâu, cha với mẹ chưa phải là vợ chồng trước xã hội, trước luật pháp. Chàng ôm ngang lưng tôi:
- Em, trời ơi đừng nghĩ nhảm nữa, em xanh hết rồi, đau lắm hả. Thôi lần sau anh chừa, trông em đau thảm quá.
Tôi hét lên:
- Bấm chuông anh, bấm chuông đi. Em chết mất rồi.
Chàng cuống quít tìm nút chuông, người ta chạy đến toàn đàn bà thôi. Tôi hét lên:
- Trời ơi, tôi đau gần chết nè, mấy cô muốn tôi chết sao thế này.
Họ không thèm bồng tôi đi, họ bắt tôi đi bộ, những bước đi đau quặn cả người, tôi toát mồ hôi như tắm.
Nằm trên bành sinh tôi mệt muốn ngất luôn, người ta làm tình làm tội tôi, Thụy không thể chia sẻ được gì cho tôi cả.
Cơn đau òa vỡ, thịt da xé rách tôi ra. Tôi như người bị chém, đường chém day dứt và nát tan. Tiếng khóc đầu tiên của con làm tôi mở mắt ra, con tôi đó sao? Đỏ hon hỏn và không giống một ai. Tôi mỉm cười, tôi có con rồi, 19 tuổi có con, năm mình 30 tuổi có con 11, dám thi vào đệ nhất rồi nữa.
Tôi quên đau đớn, quên mệt nhọc hỏi khẽ:
- Con gái hay con trai đó bà?
- Con trai.
Tôi nằm im cho niềm vui ngấm dần vào tim.
Khi nằm trên xe trở về phòng, thấy Thụy đã ngồi nhìn con, tôi nhìn chàng cười nhẹ.
Hạnh phúc một đời là đây. Tôi có con rồi, tôi thật sự trở thành đàn bà.

Thụy đứng lên nắm lấy tay tôi:
- Em!
Từ lúc đó chàng ngồi bên tôi để ngắm con:
- Giống anh như hệt Ngọc ạ, giống như đúc.
- Bộ không giống em?
- Có chứ, mà ít thôi.
Tôi cười:
- Giống em cái gì đâu, anh nói em nghe coi.
- Giống cái miệng hay hờn hay khóc đó, giống cái trán bướng nữa.
Tôi khép mi, một giọt lệ trong vắt rơi ra, Thụy mỉm cười cúi xuống:
- Mai mốt tha hồ diện áo dài nhé.
- Và em sẽ may một lô áo dài cho đã thèm, mấy tháng trời không được diện áo dài thèm ghê đi.
Thụy khua tay:
- Nữa rồi thân hình em ác liệt lắm nghe, thiên hạ chết với em.
- Sao anh rành thế, ừ sáu con rồi, không rành sao được nhỉ?
Thụy nhăn:
- Thôi cưng ơi, em không có thương anh chi hết, bộ tưởng anh không toát mồ hôi sao chứ?
- Khỉ họ ấy, đàn ông sướng thấy mồ, chẳng mang nặng nhẹ tênh cả người, chẳng đau chẳng đớn, vẫn có con như thường, có khi con nó còn thương anh hơn em nữa à.
- Không, anh sẽ bảo nó phải thương em hơn.
- Sức mấy mà anh bảo được nó.
- Không bảo được thì đã có roi, tướng này chắc phải sắm roi mây em ạ.
- Xí chưa gì đã dọa con người ta rồi.
Một ngày trong bảo sanh viện rồi cũng qua dù có dài hơi mọi ngày, đêm nghe tu toa tiếng trẻ khóc, hết phòng này đến phòng kia khóc. Con cũng hay khóc lắm, con không được ăn gì ngoài chút cam thảo bà ngoại sắc mang vào cho con rửa ruột.
Cả nhà vào thăm tôi. Mẹ ngồi bên tôi hằng giờ, lần đầu tiên có cháu mẹ mừng lắm cứ tủm tỉm cười hoài.
Thụy thì chạy cả ngày, chạy kiếm cái này, chạy mua cái kia. Chàng muốn đích thân lo cho tôi, chàng không muốn để người khác thay thế chàng.
Tôi nằm hoài nằm hủy, nằm bắt lười cả người ra được. Bây giờ tôi mới hiểu đàn bà đẻ xong ai cũng chương người mập phì, chỉ ăn rồi nằm, nằm rồi ăn.
Thụy đòi ngủ trong nhà thương với tôi, nhưng mẹ không chịu, mẹ

bảo phải kiêng, mới đẻ đã đeo nhau, mai mốt bệnh bằng thích không thuốc nào chữa nổi đâu.
Mẹ ghé sát tai tôi khi Thụy đi vắng:
- Nhớ mẹ dặn nghe không, đúng một trăm ngày mới cho nó mò vào đó. Mày mà chịu nó là rồi đời nghe con, bệnh lên bệnh xuống vàng vọt hết, xấu xa lắm đó. Nhớ hỉ, đừng chịu nó nghe không, không được cho nó sáp tới gần. Thôi được, để tao vào ngủ với mi, chớ đàn ông ai mà cản được chứ, trai gần 40 vớ được gái 19 đeo còn hơn sam nữa. Nó đang hồi xuân đó nghe con, con phải lo cho thân con.
Mẹ dặn đủ điều đủ chuyện, tôi khôn sao nhớ được cái gì nữa, nào là không được táy máy ...ng vào nước lã ở cái lavabo, gân tay nổi lên như đũa cho coi, nào là không được kỳ cọ mặt mũi, gân xanh nổi lên xấu lắm, nào là không được ngồi nhiều, mai mốt ...ng giở trời giở đất đau lưng như bà cụ cho coi.
Tôi thấy đẻ được đứa con thật lắm chuyện lỉnh kỉnh. Cả nhà tíu tít vì một đứa bé, cả nhà lăng xăng vất vả vì nó.
Mẹ đề nghị tôi bôi nghệ khắp người cho da nó lột, mai mốt đẹp như tiên, bôi nghệ vàng khè cho chồng nó chê đúng ba tháng mười ngày mới tắm rượu được, rồi lúc đó muốn chi chi thì chi chi.
Tôi nhất định không chịu, gì chứ đẻ thì đẻ, tôi vẫn phải soi gương làm đẹp như thường. Mẹ la mắng mặc mẹ, chứ xấu xí trước mặt chồng coi kỳ quá.
Thụy rình những lúc vắng mẹ ngồi sát bên tôi thì thào tâm sự. Tôi không nỡ nghe lời mẹ bắt chàng ngồi xa, tôi nghĩ mẹ cẩn thận vô lý, chứ có làm chi đâu mà đau ốm nọ kia dễ thế được, chút chút sản hậu được sao.
Mẹ thình lình vào, nhà thương dù phòng thượng hạng họ cũng không làm cửa cài trong, mẹ trừng mắt nhìn tôi rồi nói với Thụy:
- Anh vào lâu chưa đấy?
Thụy hơi bối rối:
- Con mới tạt vào, con mới họp ở tòa về mẹ ạ.
Thụy đã quen gọi mẹ bằng mẹ rồi, hồi mới lấy nhau Thụy ngượng lắm, dù sao mẹ cũng chỉ hơn Thụy ít tuổi thôi. Bây giờ có con cái với nhau, Thụy mới chịu xưng con với mẹ tôi.
Mẹ tôi mát mẻ:
- Ừ thương vợ thương con thì phải giữ gìn cho nó, các cụ ngày xưa còn cấm cả vắt áo chồng gần áo vợ đẻ nữa kia, hơi hướng nó độc lắm anh ạ.
Thụy lỉnh ra phòng khách, mẹ gắt nhẹ:
- Con ni thiệt, dặn mãi không nghe chi cả, mới đẻ hai ngày đã nẹo

nẹo một bên hỉ, chướng mắt quá không sợ người ta cười thúi đầu răng con? Nữa bệnh nó bỏ cái một cho coi, gì chứ đàn ông mà vợ bị sản, trăm thằng đều chơi gái cả trăm con ạ. Liệu liệu đó nghe không?
Mẹ biểu không nghe chi hết.
Tôi cằn nhằn:
- Mẹ kỳ thì có, anh ấy có làm gì con đâu, anh ấy ngồi một bên thì ăn thua gì mà mẹ la hoảng không biế t.
- Thì tao có nói nó làm chi mày đâu, nhưng rồi cái bụng mày nó không lộn xộn trong đó hử.
Tôi cười:
- Thôi mẹ ơi, đau đẻ một lần cạch đến già mẹ ạ, cho vàng con không chịu nữa đâu.
Mẹ cười ngất:
- Rồi coi năm một chứ bộ, tao chờ mày cạch được mấy bữa, nói nghe ngon dữ, ơ mà ra nhà thương rồi về ở với mẹ nghe không, chứ về đó thằng chồng mi tò tò tao ngán hết sức đó.
Tôi mỉm cười, bây giờ tôi bận bịu nghĩ ngợi suốt ngày vì con không còn khe hở nào mơ ước nữa đâu. Khanh trở thành một hìng bóng mù mờ tăm tối, với tay chân con quờ vu vơ, với nụ cười con tôi ngây thơ.
Thụy thật sự trở thành chồng tôi khi chàng cho tôi một đứa con, ngoài tình yêu chồng bây giờ thêm nghĩa nặng nợ nhau.
Buổi chiều cô y tá cầm xấp hồ sơ vào hỏi tôi:
- Bà đặt tên em bé là chi đây ạ, bà cho xin tờ hôn thú để chúng tôi làm giấy khai sinh cho em bé, để trễ ngày phiền phức lắm.
Tôi bối rối nằm im, biết ăn nói làm sao bây giờ, chả lẽ cho họ biết tôi là một thứ vợ lẽ của Thụy? Rồi họ ghi con tôi là con ngoại hôn sao? Lớn lên nó sẽ nghĩ sao khi trong giấy khai sinh nó không có cha, nó sẽ nghĩ sao khi nó phải mang tên họ mẹ?
Tôi lắp bắp:
- Thôi được, cám ơn cô, để tôi bàn với nhà tôi sau.
Chữ " nhà tôi" tôi nói thật khẽ và nghe ngượng miệng thế nào.
Cô y tá quay lưng đi, tôi nằm nhìn trần nhà thở dài một mình. Tôi buồn khóc lên được. Thụy vẫn là người chồng về đủ mọi phương diện, đời tôi không một lần mặc áo cô dâu, không đêm tân hôn, không tuần trăng mật. Và bây giờ, sinh con ra không đủ giấy tờ cho con, một cái giấy khai sinh như mọi đứa trẻ bình thường khác.
Tôi quay mặt vào tường giấu hai hàng nước mắt, khi Thụy đẩy cửa vào. Tôi không quay ra cười tươi đón chàng nữa, nằm nhà bảo sanh tôi suốt ngày ngóng cô? chờ chồng vào thăm, tôi suốt ngày đếm thời

gian trôi.
Thụy để trái cây, tôi đoán thế, lên bàn rồi đặt nhẹ tay lên người tôi:
- Em ngủ hở?
Tôi hất tay chàng ra:
- Không, mặc tôi, cám ơn anh.
Thụy ngạc nhiên:
- Lại giận nữa rồi, có chuyện gì thế cưng? Nói anh nghe đi, đừng hờn nữa cô bé, lớn rồi đó, con nó cười cho chết. Thiệt lấy vợ trẻ con khổ không chê được, cứ lo dỗ cũng hết ngày, làm nũng ngày, làm nũng đêm khổ thiệt.
Tôi cay đắng:
- Bây giờ anh mới thấy khổ rồi hả? Còn tôi bộ tôi sung sướng lắm đấy.
Thụy vuốt ve lưng tôi:
- Anh vào trễ hở, thôi cho anh xin, kẹt công chuyện chứ anh cũng nhớ mình muốn chết luôn.
Tôi lạnh lùng:
- Người ta đòi giấy hôn thú để làm giấy khai sinh cho con, anh tính sao thì tính, hay tôi phải đi kiếm người khác nhờ họ làm bố cho con tôi?
Thụy nhăn nhó:
- Để anh tính, thủng thẳng rồi anh tính.
- Trời ơi, còn thủng thẳng đến bao giờ, chờ đến lúc con biết đi học mới làm khai sinh cho nó sao?
- Đã bảo để anh tính mà, nói hoài.
Tôi quát:
- Vâng, anh bắt đầu mắng tôi rồi đó hử? Mắng nữa đi, tôi trở thành món đồ cũ rồi phải không?
Thụy xuống giọng ngọt:
- Thôi anh xin đi cưng, anh nóng chút, anh xin lỗi mình, mình không thương anh sao?
- Thương anh rồi ai thương tôi, tôi chỉ là thứ vợ ngày vợ bữa mà anh.
- Anh cấm em nói giọng đó.
- Thế tôi nói thế nào, anh dạy tôi đi, tôi nói tôi là vợ cả anh nhé, có được không? Tôi nói tôi là vợ chính thức của anh nhé, được không?
Thụy ôm tôi:
- Người yêu của anh, anh yêu em, em chỉ cần biết có thế thôi.
Tôi thở dài:
- Đàn bà chỉ có một giai đoạn làm người tình thôi, sau đó phải làm vợ. Nếu không người đó trở thành gái giang hồ. Vâng, em chỉ có thể

làm người yêu của anh trong một khoảng thời gian nào đó thôi, em không thể suốt đời làm người yêu, anh hiểu chứ? Em phải sống, phải ngước mặt lên mà sống chứ.
- Trời ơi, người ta đã nhường nhịn, đã chịu đựng đến như vậy em còn chưa hài lòng sao? Người ta âm thầm sống như vậy em chưa hả sao? Có hôn thú làm gì khi mà anh bỏ một xó quấn quít lấy em như thế này? Em có thích đổi địa vị cho người ta không?
Tôi não nùng:
- Thấy chưa, anh bắt đầu thương người ta rồi nhé, anh lộ chân tướng rồi nhé.
- Trời ơi ăn nói móc họng không. Bộ bắt anh giết vợ nữa sao?
- Này anh đừng cố đổ tiếng ác cho tôi nhé. Tôi nói anh giết vợ anh hồi nào? Hử, hồi nào?
Thụy cuống quít:
- Ngọc em mới sinh, anh xin em đừng giận nữa, anh bỏ người ta rồi em không tin sao?
Tôi lẩm bẩm:
- Bỏ người ta rồi... bỏ người ta rồi... Thụy bỏ vợ vì tôi. Trời ơi tôi là con đàn bà khốn nạn đi cướp chồng người.
Tôi vã mồ hôi ra. Tay chân tôi run lẩy bẩy. Tôi chóng mặt quá. Thụy lúng túng lay gọi, nhưng hình như tôi ngất đi. Tôi thấy vợ Thụy dứng giữa vuông cửa, vợ Thụy nhìn chồng bà ôm tôi, rồi vợ Thụy bỏ đi, rồi nước mắt chảy, nước mắt sống đời, nước mắt ăn năn.
Mẹ tôi lao vào:
- Trời ơi, anh giết con tôi, anh giết con tôi... con, trời ơi con, sao thế này, anh làm gì nó để nó uất máu lên thế này hả?
Mẹ giậm chân, tôi nghe mơ hồ xa vắng:
- Gọi bác sĩ mau đi, trời ơi máu chận cổ nó bây giờ, bộ anh tính để con tôi chết sao?
Thụy bấm chuông, Thụy chạy quýnh.
Một mũi thuốc khỏe, tôi nằm im nước mắt chảy ra khi mẹ thở dài, mẹ lo lắng:
- Sao thế con? Con khỏe chưa con?
Tôi lắc đầu:
- Không sao đâu mẹ ạ, con bị chóng mặt thình lình chắc tại gió độc, vâng gió độc mẹ ạ. Trời lúc này độc địa lắm rồi, con cũng độc nữa phải không mẹ?
Mẹ gắt:
- Con ni thiệt nói nhảm không? Con hết mệt chưa con?
Thụy ngồi nhìn tôi, những ngày nằm nhà thương tôi b chân bó cẳng

nên hay hờn, cứ nghĩ mình không có được cái giấy giá thú mà làm cho con cái giấy khai sinh, tôi đau quặn ruột, tôi giận ứa máu. Nhưng tôi vẫn lo làm đẹp cho vừa mắt Thụy. Mẹ quở:
- Con với cái đẻ đái mà cũng sức dầu thơm lừng ri cho chồng nó chàng ràng có bữa chết không kịp hối cho coi.
Tôi cười:
- Mẹ thật kỳ, chứ để hôi rình sao?
Mẹ gừ:
- Thì đã sao? Ba mấy con ăn học Tây không ra Tây, Ta không ra Ta rồi mai mốt chưa già đã đau yếu rề rề cho coi, có kiêng có lành chớ.
Ngày Thụy đưa mẹ con tôi về nhà, tôi tắm nước lá, tôi tắm bằng rượu cho da dẻ lại thơm tho tươi mát. Thụy cà rà một bên không chịu đi đâu nữa. Mẹ cau mặt hoài cũng đành chịu thua.
Con lớn dần, mắt đen lay láy như hai hạt nhãn, chân tay mũm mĩm nhìn no cả mắt. Tôi suốt ngày loanh quanh bên con quên mọi rình rập chung quanh, quên mọi trắc trở trong cuộc đời làm bé.
Giấy khai sinh của con coi như xếp lại, con không thể mang họ của cha bởi vì mẹ không thể làm vợ chính thức, mẹ chỉ là thứ vợ qua ngày qua tháng.
Phong ghé thăm tôi một lần nữa rồi đi biệt. Tôi không muốn Thụy phiền bạn nên không nói lại những lời tỏ tình của Phong. Hơn nữa Phong rất đứng đắn, cử chỉ của chàng làm tôi kính trọng. Chàng bày tỏ tình yêu và lo lắng hạnh phúc của tôi như lo cho cô em gái nhỏ của chàng. Những buổi chiều Thụy vắng nhà hay về Sài Gòn thăm vợ, tôi thích lái xe đưa con đi chơi biển. Bé chập choạng tập bò, bàn chân hồng xinh những ngón no tròn, nụ cười của bé Du làm tôi hết buồn hết tủi. Cầu mong hạnh phúc đừng bay đi, cho tôi được sốn gmãi bên con thế này.
Buổi chiều ngồi nghịch cát với các em và Du trên bãi biển, mắt che sau kính nhớ Thụy miên man. Thụy nói chỉ về thăm các con chàng, không đoái hoài gì bà lớn nữa. Tôi không thể không ngăn Thụy, những đứa bé đáng thương đó vẫn là con của chàng. Nhưng tôi vẫn buồn buồn, ai cấm Thụy âu yếm bà ta khi xa tôi. Lòng tôi man mác hờn ghen. Tôi chợt nhớ Khanh, anh đang làm gì, có thoáng vu vơ nào anh chợt nhớ em không? Nhìn con tôi hổ thẹn úp mặt trong vùng tóc thơm mùi sữa. Tôi có chồng rồi hơn thế nữa có con sao tôi vẫn nhớ người đàn ông khác. Có người đàn bà nào tệ hơn tôi nữa không?
Người đàn ông đeo kính đen đậm màu bất ngờ ở đâu đi đến lẳng lặng ngồi xuống bên con tôi:

- Bé Du giống Đại tá quá bà nhỉ?
Tôi đứng phắt lên ôm chặt con vào ngực tôi:
- Ông, ông là ai sao ông biết con tôi?
Ông ta cười nhẹ:
- Bà có vẻ hoảng hốt, bà không đoán ra tôi là ai à?
Tôi run rẩy:
- Tôi không biết, tôi van ông, ông coi chừng, tôi không đi một mình đâu?
- Biết, tôi biết bà có cận vệ, nhưng vô ích, tôi có làm hại bà đâu?
- Ông là ai?
Ông ta cười, tôi sợ nụ cười của ông ta:
- Bà ngồi xuống chơi với bé đi, tôi đến nói chuyện với bà thôi.
- Không, tôi không thích, xin lỗi ông vậy.
- Tôi là bạn của Phong.
Tôi tròn mắt:
- Trời, vậy mà ông làm tôi hết hồn, ông ác quá.
Ông ta bỏ kính đen xuống:
- Như vậy nghĩa là anh Phong đoán không sai? Bà lo sợ thấy không? Tại sao lo sợ chứ, một người đàn ông khen con bà có gì phải sợ sệt đâu?
Tôi ngập ngừng:
- Không phải, tại vì Thụy có dặn tôi không nên đi chơi xa.
- Tôi là bạn của Phong cũng là bạn của Thụy. Chúng tôi kính trọng Thụy nhưng không hiểu sao những lúc này anh Thụy hơi khó hiểu, tôi mong bà hiểu cho, chúng tôi thân nhau từ lúc bé... Bà nên cho tôi biết rõ sự thật may ra.
Tôi lạnh lùng:
- Cám ơn ông, nhưng tôi không biết gì hết, chắc ông rõ tôi chỉ là vợ bé của Thụy.
Ông ta trầm giọng:
- Tôi đã tìm hiểu kỹ rồi, bà vợ lớn không hề biết gì hết. Thụy bắt đầu thay đổi từ lúc gặp bà.
Tôi lập lại:
- Thay đổi từ lúc gặp tôi? Mà thay đổi gì cơ ông? Tôi không hiểu gì hết. Chúng tôi yêu nhau và lấy nhau, chả lẽ ông không hài lòng vì Thụy lấy tôi sao?
- Ồ không, tôi muốn nói đến vấn đề khác, chuyện tình yêu không ai dạy ai được.
- Tôi chỉ biết có tình yêu, tôi là đàn bà và cần tình yêu. Xin được hỏi ông, chồng tôi đã làm những gì?

Ông ta trầm ngâm:
- Chúng tôi cùng hoạt động với nhau từ lúc trẻ. Bây giờ Thụy đổi khác, Thụy lẩn tránh chúng tôi, tôi không tin tiền bạc có thể làm thay đổi một người như Thụy, phải có một cái gì ghê gớm hơn kia. Thụy đâu phải hạng người ham tiền.
Tôi hiểu mọi sự rồi, bản án bí mật đó đã làm thay đổi Thụy, hay nói rõ hơn chính tôi, vì yêu tôi Thụy phải làm những gì trái với lòng chàng.
Tôi ôm lấy đầu:
- Tôi van ông, xin để yên cho tôi sống với con tôi.
Ông ta thở dài:
- Xin chào bà, chúng tôi đành bất lực không giúp được cho Thụy.
Tôi mong Thụy trở về, tôi mong chàng hơn bao giờ hết. Đưa con về nhà tôi bâng khuâng nghĩ đến hạnh phúc, những kỷ niệm tuy dài tuy thiết tha, nhưng quả thật buồn đã nhiều hơn vui. Hôm sau ra phi trường đón Thụy, tôi hỏi ngay khi ngồi bên chàng:
- Anh với Phong liên lạc như thế nào hả anh?
Thụy quay nhìn tôi:
- Em hỏi chi vậy?
- Em cần biết, anh đừng giấu em, em van anh đừng giấu anh.
Thụy nhăn trán:
- Bạn từ lúc trẻ, ngày anh chưa lấy vợ, mà thôi đừng hỏi anh nữa, hãy tin rằng anh yêu em nhất trên đời này, nếu sau này có chuyện gì anh đã lo liệu hết rồi, mọi của cải đều mang tên em hết, mẹ con em có thể no đủ suốt đời về vật chất.
Tôi lắp bắp:
- Anh, anh nói gì đó, anh đừng làm em sợ, anh nói gì kỳ thế?
Thụy thở dài:
- Sống chết ai cũng có một lần phải không em? Hạnh phúc và tình yêu em dành cho anh thế là đủ rồi, anh mãn nguyện rồi. Anh hiểu em yêu anh, anh cám ơn tình yêu của em, anh không đòi hỏi gì hơn nữa, cho nên anh...
Tôi ngậm ngùi:
- Họ ép buộc anh phản bội bạn bè phải không?
Chàng lắc đầu:
- Đừng nói chuyện đó, hãy nói chuyện chúng mình, hãy cho anh nghe những lời ngọt ngào của em. Còn sống ngày nào anh yêu em ngày đó.

Mắt Tím

Chương 7

Thụy chợt buồn, những nếp nhăn trên trán chàng đậm nét hơn, đôi mắt chàng xa xôi, nụ cười chàng tắt ngấm. Tôi bóp tay tôi thật là đau. Cả hai đứa chúng mình đều có tội. Anh mắc tội bỏ vợ bỏ con, em mang tội cướp chồng người. Hạnh phúc sao vật vờ sao nổi trôi. Không một ngày nào chàng cười thật vui, phảng phất môi chàng, mắt chàng, hình bóng năm đứa con, hình bóng người vợ đầu tiên của chàng vẫn còn.
Mỗi lần nhìn em, anh phải nhớ vợ anh. Mỗi lần nhìn con của chúng mình là anh thở dài thật khẽ. Lúc vợ ghen dữ dội chàng hoảng hốt quay về với tôi. Nhưng khi vợ chàng nguôi xuống, an phận ngóng trông, an phận ôm chăn gối lạnh lùng, chàng lại nhớ về vợ cũ, với ánh mắt buồn xót ngẩn ngơ.
Giọng tôi lạc đi nghe xa xôi:
- Sao anh không trả lời em...
Chàng ngẩn ngơ:
- Em hỏi gì nhỉ?
Tôi mím môi:
- Em hỏi anh có tội gì?
Chàng cười gượng:
- Tội yêu em, yêu quá say, quên bạn bè hết...
Tôi cười buồn:
- Nhưng có một người anh vẫn chưa quên.
Thụy nhíu mày:
- Ai?
- Vợ anh.
Chàng vuốt tóc tôi:
- Thôi cho anh xin, lại ghen ngược nữa rồi.
Tôi thở dài:
- Em đâu có quyền ghen hả anh? Em đến sau trong đời anh. Em yêu anh vì địa vị và tiền bạc của anh, không thể so sánh em với vợ anh được. Dưới mắt nhìn của các bà lớn, em là một thứ hồ ly tinh, một cái gai trong mắt họ, em là thứ gái hư, nứt mắt ra manh tâm cướp đoạt chồng người.
Thụy dỗ dành:
- Đừng nói nhảm, chúng mình yêu nhau thật.
- Nhưng không ai tin cả, không ai tin em yêu anh không phải vì tiền.
Thụy gắt:

- Mình sống cho nhau đừng thèm để ý người ngoài em, thật mỗi lần về thăm là có chuyện, thôi lần sau anh không về thăm con nữa nhé.
Tôi thở dài:
- Em xin lỗi anh, nhưng không hiểu sao em buồn ghê gớm anh ạ. Tình yêu chia hai đau tim đau ruột quá anh ơi. Thường xuyên ghen tức, triền miên lo âu. Cứ nghĩ anh đã từng ân ái đến có năm đứa con trước khi yêu mình, lòng em nó quặn lại anh ơi, nó khô lại anh ơi.
Thụy nhăn nhó:
- Thôi, thôi nói mãi anh điên bây giờ. Đời anh có khi nào định lấy hai vợ thế này đâu, khổ thật...
Tôi cao giọng:
- Anh bắt đầu ân hận rồi phải không? Dể quá, chúng mình rã đám từ hôm nay, coi như anh chưa quen em, chưa yêu em...
- Nói năng điên khùng, bà nào cũng ghen y như nhau.
Tôi chụp tay chàng:
- Nghĩa là anh vẫn yêu vợ anh? Anh...
Thụy bóp tay tôi thở thật nặng:
- Đừng nghĩ nhảm, chính em khuyên anh về thăm con.
Tôi thừ người:
- Lúc đó em quân tử tàu, em bốc đồng. Anh về với vợ một ngày, em điên một ngày, anh ở những một tuần đủ để có thêm đứa con thứ sáu nhé.
Thụy cười mơn:
- Thôi mà em, hành hạ anh dữ vậy.
Tôi ngậm ngùi nhìn những sợi tóc trắng mơ hồ vắt ngang tóc chàng. Đời mình cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày làm vợ hai. Đời mình đáng nhẽ thuộc về Khanh. Khanh của những ngày thơ mộng với muôn vàn mơ ước. Một chút ghen tương đó để đời vòng đi ngã khác miệt mài mất anh. Ly Hoa, chỉ tại Ly Hoa, người đàn bà chai đá đã hất mình ra khỏi vòng tay Khanh. Người đàn bà đã nghênh ngang bước vào phòng ngủ phòng tắm của Khanh. Một nơi mà tôi tintưởng đến sùng bái rằng chỉ có tôi được phép bước vào.
Bát cháo gà nóng chàng hứa cho tôi ăn, chàng đem cho người đàn bà đó. Con gà giò béo vàng đó để trên mâm cho chàng cùng ăn với Ly Hoa. Chàng đuổi tôi về. Tôi ngồi vặt lông gà để phụ với bà bếp, để chàng cười tình với người đàn bà đó, để tôi thui thủi về nhà như bóng ma thất tình. Chẳng phải tôi tham ăn, tiếc chi bát cháo, nhưng tôi tiếc chàng, người đàn ông đầu tiên hôn phiến môi tôi hồng trên đỉnh Hải Vân lộng gió núi, mênh mông nước xanh dưới chân đèo. Giận hờn Khanh để người đàn bà khác săm săm bước vào phòng

ngủ, lù lù chui vào phòng tắm. Tôi về nhà ngã vào tay Thụy, đem thân chia chồng người, cướp ái ân của người.
Thụy cười lẳng:
- Nghĩ gì thừ người ra vậy hử? Anh có cách làm em hết giận, chỉ còn cách đó thôi.
Tôi nghiêm trang ngồi im. Chàng tình tứ:
- Muốn gì nói anh đi, vòi kiểu đó đau tim anh lắm cưng ơi, thật đàn bà chân dài có kác, lạy trời cho tôi sức mạnh để hầu hạ cô vợ đẹp của tôi.
Tôi gắt nhẹ:
- Anh đừng nghĩ nhảm nhé... Suy bụng ta ra bụng người hoài.
Thụy kéo tôi sát vào lòng. Giọng chàng say say:
- Anh biết rồi, nhìn mắt em long lanh anh biết rồi, chưa đã phải không? Vờ ghen tương để bắt anh chiều phải không? Nói đi, nói đi.
Tôi đẩy môi chàng tham lam ra:
- Không, không chịu đâu, khôn lắm.
- Vợ anh chứ bộ.
Tôi vùng vằng cũng hoài công. Thụy nằm chồm lên thân tôi, bàn tay như nam châm hút mạnh khắp cùng thân xác tôi nóng ấm, cùng lúc mát như biển xanh.
Tôi ư ư:
- Em sợ anh rồi, thôi dang ra đi.
- Có thật em nói anh dang ra không? Em đủ can đảm không đã chứ?
- Cái mặt thấy ghét...
Máu căng lên rồi, hai mắt Thụy nóng như có lửa, hai tay Thụy ma quái, toàn thân Thụy kỳ bí. Đàn ông, giống đa tình ranh mãnh nhất. Tình từ bàn chân lên đến hai môi. Tôi hết giận, hay quên hết giận? Chỉ biết bây giờ tôi chẳng còn là tôi. Tôi lầm lẫn tôi với Thụy. Tôi biến tan dưới Thụy, hòa một với Thụy từ đầu xuống chân.
Óc tôi giãn ra cùng tột, cho toàn thân lâng lâng bay lên như khói sương. Giường mút biến thành phiến mây. Hai ta trở thành thiên thần không cánh bay vút tận trời. Con người hạnh phúc hơn thượng đế, hơn thần thánh chứ? Hơn nhiều, thần linh ơi. Người ta kính sợ ngài, chắp tay suy tôn ngài, nhưng người ta vẫn thích ở dưới trần này để làm người mà yêu nhau. Người ta than khổ, để dối ngày đó, bởi chẳng ai thích chết để làm thần linh cả, họ vẫn thích sống để làm người. Để phút giây này bay cao hơn thần linh. Chắc cõi u minh xa cách nghìn trùng, hay gần gũi mong manh, thần linh đang thèm được làm người như tôi với Thụy bây giờ lắm?
Thụy nằm vật ra thở. Tôi hôn nhẹ ngực chàng trần ẩm ướt mồ hôi rồi

thì thào:
- Nếu cho anh chết đi để được làm vị thánh cao cả nhất trong cái vị thánh trên trời, anh thích chết ngay bây giờ không?
Thụy lắc nhẹ cái đầu hết muốn lắc:
- Không, ai dại thế, rồi vợ đẹp thế này để cho ai?
- Nhưng sống cũng khổ sở trăm chiều, cay đắng trăm ngả.
Thụy cười khẽ:
- Nhưng chẳng ma nào thích chết cả, trừ khi họ thất tình, trừ khi bị vợ bỏ.
- Vợ bỏ thì lấy vợ khác, thiếu gì?
Chàng nhăn mặt:
- Có người vợ như em không ai thay thế được nữa.
- Sao vậy?
- Vì em tuyệt vời.
Chàng ngẩn phắt người lên:
- Có ai đến, chuông ai lạ quá vậy em?
Tôi lắng nghe tiếng chuông điện rung:
- Chắc một người bạn của anh chứ gì?
Thụy quơ áo mặc vội:
- Phong em ạ, Phong về, lạ thật...
- Sao anh biết là Phong?
- Bạn thân nghe cách nó bấm chuông anh biết. Ở yên trong này chờ anh nhé. Để anh nói chuyện riêng với Phong.
Tôi giúp chàng mặc áo quần:
- Mau mau anh nhé, bỏ em một mình hoài buồn chết.
Chàng dí trán tôi:
- Cái mặt đa tình gớm.
Thụy xuống phòng khách rồi. Tôi ngẩn ngơ nhìn bãi chiến tàn. Cuộc chiến tàn bao giờ cũng ngậm ngùi hết. " Ra" giường nhàu nhát, gối chăn xô lệch. Mắt môi tôi cũng khác, như con tim đã khác. Tôi xoài người lên giường, hai tay tì lên gối lẩm bẩm:
- Anh đã từng ngàn lần ân ái với vợ, thân em chỉ biết một mình anh, bất công thế là cùng.
Có tiếng cãi nhau giữa Thụy và Phong. Rồi im lặng nặng nề, rồi từ tốn phân giải. Tôi tò mò bước xuống, chân đất tiến sát lại nhìn qua cửa sổ vào phòng khách.
Phong vắt chân hút thuốc. Mái tóc bồng bềnh chiều nay hơi rối. Vầng trán cao, sóng mũi thẳng trên gương mặt xương xương đậm nét phong trần. Đôi mắt sâu buồn vui giấu kín, nụ cười hững hờ, hai môi khinh chê. Thụy ngả người trên ghế, mặt chàng rắn lại. Con người đa

tình trên giường với tôi vài phút trước đây biến mất rồi. Đàn ông bước vào phòng ngủ với vợ, mặc một nhân thái khác, bước trở ra, nút áo đóng lại, đóng vai trò khác. Thụy giờ là một người cứng rắng tượng trưng cho uy quyền bên Phong, lang bạt và bí ẩn.
Thụy gằn giọng:
- Tôi giờ bất lực rồi, tùy anh, mỗi đứa đời đẩy đi một ngả.
Phong mím môi:
- Anh không thể hèn nhát như vậy được, nếu ai cũng buông tay, chúng ta sẽ mất hết, chỉ còn một mảnh đất cuối cùng này cho con cháu chúng ta sau này dung thân.
Thụy gật gù:
- Giả thử tôi không hèn, anh không hèn, chúng ta làm được gì? Làm được gì trong hoàn cảnh này, anh nói đi?
Phong cười nhạt:
- Làm gì à, cứ bắt tay vào đã, chí hăng hái của anh vứt đi đâu? Anh lấy được cô vợ đẹp là bỏ hết bạn bè phải không?
Thụy lắc đầu:
- Trường hợp Ngọc xin anh đừng ...ng đến, tôi quí nàng hơn vợ nữa.
Phong gật gù:
- Tôi biết, nàng đáng cho anh quí như vậy, nhưng anh không thể bỏ hết vì nàng, với Ngọc tôi dành rất rất nhiều tình cảm và rất nhiều... nhưng anh đừng quên rằng nếu chịu đựng mãi chúng ta, tất cả dân tộc này sẽ chìm xuống bùn, sẽ mất hết.
Thụy cao giọng:
- Anh biết ai giết Tổng thống của chúng ta không? Ai giết cái đầu óc tuyệt vời với tham vọng Á Châu làm chủ Á Châu không đã?
Phong gật:
- Biết, một thiệt thòi lớn, con người đó có bộ óc tự chủ đáng sợ.
Thụy trầm giọng:
- Một người như vậy, một tham vọng chân chính, một quyền uy, một thế lực tưởng có thể đưa dân tộc này đi lên, rồi cũng đành chết. Chết chưa tròn ước nguyện và lý tưởng.
- Nhiều người nói tôi điên, anh nói tôi chưa khôn còn nhẹ lắm, nhưng thà tôi điên, thà tôi ngu, nhưng tôi không thể hèn.
Phong say sưa:
- Tôi tin tưởng sẽ thành công anh ạ. Chỉ cần hòa bình chừng năm mười năm thôi, nước mình sẽ văn minh nhất Á Châu này. Đừng quên rằng mảnh đất này, tài nguyên vô cùng phong phú, một tài nguyên chưa khai phá còn nguyên màu mỡ. Cát của mình quí giá, radium có, xi măng có, dầu hỏa có. Tụi nó thèm lắm anh ơi. Tại sao

cát của mình lại để Nhật nó chở về nước chế tạo bán lại giá cắt cổ cho mình. Vô lý, vô lý nhưng anh đã bỏ bạn bè anh.
Phong trầm giọng:
- Người mình nghèo khổ quá, nghèo khổ bên cạnh một kho tàng vô giá tổ tiên để lại cho, vô lý quá. Ngày xưa người Nhật mổ bụng chết cho Thiên Hoàng, họ chịu đựng hết để Thiên Hoàng họ sống. Người mình vỗ tay reo.
- Tại vì họ lầm lẫn, tại vì họ bị bịt mắt. Cầu mong không còn vị Tổng thống nào phải chết nữa. Nhưng anh Phong, anh sẽ làm gì?
Phong lắc đầu:
- Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi.
- Bây giờ tôi không thể làm gì được nữa, tôi tự trói tay tôi rồi.
- Ai! Tôi không tin Đào Ngọc trói tay anh.
- Không phải là nàng, lũ bạn bè của mình chết dần hết. Tam tự tử, Đông bị ám sát, hết thời rồi, hãy chờ tụi trẻ nó thay thế nó làm lại từ đầu.
- Tụi trẻ hả? Anh già lắm rồi?
Thụy gật:
- Sáu đứa con hai người vợ.
- Anh nhất định bó tay chịu trận?
Thụy gật. Phong đứng lên:
- Anh phải giải thích, tôi không tin anh hèn.
- Cám ơn anh, sau này anh sẽ hiểu.
Tôi xót xa nhìn Thụy ngồi gục đầu. Phong đi đi lại lại trong phòng, gót chân giận dữ hay gót giày cam chịu? Tôi ứa nước mắt vì thương chồng. Vì tôi, vì bản án bí mật đó Thụy đành bỏ hết bạn bè và lý tưởng cao vời của chàng.
Phong đứng ngay trước mặt Thụy:
- Chúng ta là bạn thân, thân nhau từ ngày còn trẻ. Anh nhớ chứ? Rất buồn nếu anh giấu diếm tôi. Tôi biết anh có một cái gì đó khó nói, thôi được tùy anh, tôi về.
Thụy vẫn ngồi chết lặng. Phong xoay lưng bỏ đi. Thụy ngồi bất động. Tôi dựa tường đẻ thở, nén thở nghe lén giờ tôi thở dốc hơi. Bỗng nhiên Thụy đứng phắt lên đi như chạy ra khỏi phòng. Chàng gọi lớn:
- Phong, Phong.
Tôi chạy ra chỉ kịp trông thấy Phong với Thụy trên một chiếc xe phóng vút đi. Tôi ngồi phịch xuống ghế bóp hai thái dương nhức nhối.
- Cô Ngọc!
Tôi ngẩn mặt lên lắp bắp:

- Bà, bà còn ra đây nữa sao?
Vợ Thụy cười thật buồn:
- Tôi không có quyền ra thăm chồng nữa sao cô?
Năm đứa nhỏ đứng hai bên mẹ. Mấy đứa con nhỏ của Thụy. Lần thứ nhất trong đời làm vợ bé Thụy, tôi thấy con chồng. Lòng tôi như đứt từng khúc. Tôi đang bị tên bắn khắp nơi trong người. Những đôi mắt thật ngây thơ vô tội. Vợ Thụy bây giờ trông đã sút, buồn đau vì chồng phụ nàng, bà mất hết nhan sắc ngày xưa. Đôi mắt bà nhìn xuống đất nhiều hơn, và bởi vậy lòng ăn năn giữ nặng tôi trên ghế:
Tôi nói khe khẽ:
- Mời bà và các em ngồi.
Mấy mẹ con chia nhau những chiếc ghế. Nhà của bố chúng mà chúng như người lạ. Tôi không dám nhìn thẳng những đôi mắt đó. Tôi cũng không biết phải nói gì nữa bây giờ.
- Anh ấy đi đâu rồi cô?
- Dạ chắc đi công chuyện gì đó.
Đứa con gái lớn của chàng cao bằng tôi rồi. Nhìn con chàng để thấy rõ hơn cảnh lấy chồng già của mình thật khó coi, để hình dung chàng trán nhăn, tóc trắng mà đau xót thêm.
- Cô nhìn lũ con tôi đi. Chúng có tội gì không để bố chúng bỏ bê vợ con ở lì với cô? Cô Ngọc, cô nhìn lũ con tôi đi...
Tôi cắn môi đến rướm máu được, mắt tôi không chớp được nữa, mặt tôi như tê như chết đi rồi:
- Thưa bà, tôi phải làm sao bây giờ? Tôi cũng có con với Thụy, tôi cũng trót yêu Thụy như bà đã yêu thương.
Vợ Thụy thở dài:
- Người quyết định là cô.
Tôi nhìn lũ con của Thụy. Đứa con gái lớn có đôi mắt vừa buồn vừa giận đăm đăm ngó tôi. Lũ nhỏ ngơ ngác hơn, chỉ trỏ quanh nhà. Con của Thụy đấy Ngọc ơi, mi tàn ác hơn thú dữ, cướp cha của lũ nhỏ đáng thương kia. Lòng mi xấu xa đến độ cướp sống cha của lũ nhỏ vô tội kia ư? Nước mắt tôi trào ra dàn giụa. Tôi lảo đảo đứng lên, đứng như đã hóa thân thành đá nhìn sững vợ con của chàng.
- Tôi, tôi biết làm gì bây giờ đây, trời ơi là trời!
Lũ nhỏ ngó sững tôi khóc. Đứa bé nhất kéo áo mẹ:
- Mẹ, sao mẹ chọc cô khóc?
Vợ Thụy cuối xuống:
- Vợ bé của bố đấy con.
Thằng nhỏ đưa đôi mắt đen nhánh ngó tôi:
- Bố thương cô lắm hở cô?

Tôi sụp người ngồi xuống vuốt tóc cho con chàng:
- Không, bố thương bé, thương bé nhất...
Tôi muốn gục xuống mái tóc thơm mùi nắng đó để khóc, nhưng tôi không làm được. Nó dễ thương ngộ nghĩnh, nó là con chàng, người tôi yêu, nhưng nó chẳng phải là con tôi, không bao giờ nó là con tôi được.
Đôi mắt ngây thơ đó là năm bản án nặng nề nhất. Đứa lớnkết tội, đứa bé kết tội. Tôi lẳng lặng quay lưng đi, nói như nói một mình:
- Bà hãy ở đây với anh ấy.
Vợ Thụy ngồi im trên ghế rộng. Tôi thẫn thờ dằng bé Du trong tay chị vú:
- Đưa em cho tôi, đi chỗ khác đi...
Du nhoẻn miệng cười, chiếc miệng bé tí xinh xinh chưa đủ răng. Con cười sao nước mắt tôi rưng rưng? Con giống Thụy quá, hai mắt xanh biếc, hai tai cong cong. Cái tai này mai mốt làm lớn hơn bố, tự do hơn bố.
Khi tôi trở lại Thụy đã trở về. Lũ con chàng vây quanh dưới gối chàng. Vợ chàng ngồi ghế đối diện ngó chồng không nói.
Tôi ôm chặt con vào lòng lùi dần, lùi dần rồi chạy như kẻ cắp bị đuổi. Kẻ đánh cắp hạnh phúc của vợ chồng chàng giờ bị đuổi, kẻ cắp hạnh phúc của con chàng giờ tháo thân chạy. Hình ảnh Thụy bên vợ bên con êm ấm quá, no đầy quá. Bé Du khóc thét lên, tôi ngẩn ngơ như người mất trí đứng lại giữa đường khi có tiếng Thụy gọi thất thanh:
- Ngọc, Ngọc...
Chàng lao tới giữ chặt tay tôi:
- Em đi đâu thế này?
Tôi nhìn chàng, cái nhìn nói rõ u uẩn đớn đau:
- Anh vào với con đi! Em không thể tiếp tục làm kẻ cướp.
Thụy vòng tay ôm cả tôi với con:
- Nói bậy, vào nhà, nhà này là của em, em không phải đi đâu hết.
Họ đứng trên bậc thềm, Thụy đưa mắt nói:
- Bà với con về đi đã, thủng thẳng rồi tính sau.
Họ lặng lẽ lên xe. Tôi nhìn Thụy trách móc:
- Anh đuổi con anh về à?
Thụy nhíu mày:
- Đừng làm anh khổ tâm.
Tôi ăn năn:
- Em xin lỗi anh.
- Anh nói mãi sao không nghe lời anh. Ngọc, em phải ở với anh, không được đi đâu hết cơ mà.

Chàng bồng con rồi cười gượng:
- Anh phải làm gì nữa đây, chưa hết lòng với vợ con sao?
- Lỗi tại em hết, tại em hết. Em nghĩ kỹ rồi, chúng mình không thể sống đời với nhau được đâu anh ạ
Thụy giao con cho chị vú rồi kéo tôi ngồi xuống bên chàng:
- Anh yêu em, nghe rõ chưa em của anh?
Tôi gật:
- Em biết, chính vì vậy em ăn năn.
- Anh không thể sống xa em được.
- Nhưng còn vợ, còn con anh. Anh tính sao?
Thụy ngập ngừng:
- Thỉnh thoảng anh về thăm mà chuyện đó của anh, em chỉ cần biết một điều là bà ấy không dám làm phiền em, đủ chưa?
- Không dám làm phiền em, sao lạ vậy?
- Chuyện của anh để anh tính.
- Chúng mình đưa nhau vào ngõ cụt rồi, chúng mình kéo nhau vào hố thảm, anh thấy không?
Thụy lắc đầu:
- Anh bảo dẹp đi đã, đừng làm anh điên, có quá nhiều chuyện để anh điên rồi.
- Anh Phong đưa anh đi đâu đó?
- Chuyện đàn ông em hỏi làm gì?
Mười hai giờ đêm Thụy về lăn ra ngủ. Tội nghiệp anh, vợ bé hành, vợ lớn hành giờ anh thấm mệt chưa. Đang mệt anh phải phóng xe đi lo cho vợ cho con, mười hai giờ đêm về với em chỉ kịp hôn nhẹ trán em anh đã lăn ra thở.
Tôi trằn trọc không ngủ. Thụy nằm quay mặt đi ngáy như kéo gỗ. Đàn ông hình như càng lớn tuổi ngáy càng to, càng mệt càng ngáy khỏe. Đêm nào tôi ngủ trước chàng còn đỡ khổ. Đêm nay ngủ không được nằm chịu trận nghe chàng ngáy mệt đứt hơi được. Tôi nhắm mắt tắt đèn cố dỗ giấc ngủ. Gừ gừ gừa... Trời ơi không gì khổ bằng nằm chong mắt nghe chồng ngáy. Mỗi tiếng ngáy lại một lần tôi kêu theo chàng, thịt da tôi cũng ngáy vang lên, tim óc tôi cũng chao động theo.
Tôi bịt tay lại cố quên cố lảng. Ngáy ngay bên tai mình thế này ngủ sao được nữa. Mình có cái tật mất ngủ là hoảng hốt lo âu, bỏ ăn theo luôn.
Tôi trở mình quay đi, ngày mai phải kiếm cớ cho chàng ngủ riêng phòng. Càng ngày chàng càng ngáy to, chàng kéo gỗ suốt đêm chàng không mệt, nhưng tôi, tôi mệt như chết.

Bực mình vu vơ tôi bật đèn ngủ đọc sách. Hy vọng chàng tỉnh dậy con ma ngáy ngủ bỏ đi. Giữa đêm yên lặng thinh không vút cao tiếng ngáy của chồng đêm nay sao buồn phiền.
Chàng im được năm phút, tôi mừng thầm định tắt đèn ngủ theo. Gừ gừ gừ... nữa, lại ngáy rồi...
Nhìn tóc chồng loáng thoáng bạc, nghe chồng ngáy trong cơn mê, trời ơi lấy chồng già là mang bệnh mất ngủ thế này? Sao bao lâu nay không thấy, không nghĩ ra. Đêm nay tôi thành bà vợ. ngầm chê chồng. Trong đêm lung linh, bên cạnh tiếng ngáy đều đều buồn bã. Nghe máy bay vần vũ, nghe con hàng xóm khóc không khó chịu bằng chịu đựng tiếng ngáy của chồng.
Tôi tắt đèn chịu đựng. Lấy chồng là chịu đựng một người ngoài mình. Tôi không thể ôm chàng được nữa, chàng giờ của cõi mê man. Chợt nhớ Khanh, đôi mắt chưa nhăn, vầng trán chưa xếp. Chợt nhớ Khanh trưa nào ngủ quên bên tôi, im lặng như thiên thần, giấc ngủ Khanh êm vì Khanh trẻ.
Có người đàn bà nào nằm cạnh chồng để nghĩ đến người đàn ông khác như tôi đêm nay không Trời?
Đáng nhẽ mình làm vợ Khanh, một vợ một chồng không điêu linh không phập phồng và không ăn năn? Đáng nhẽ đêm nay mình trong tay Khanh, trái tim trong vắt của hai vợ chồng không vướng mắc một người đàn bà nào, một đứa bé nào. Mình chỉ biết có Khanh và Khanh chỉ biết mình. Hạnh phúc như mặt trời vàng rỡ, hạnh phúc như dòng sông ngắt xanh, giữa mình và Thụy vẫn có một người đàn bà, một người đàn bà nằm chen vào giữa, nằm phủ lên trên. Một người đàn bà có quyền nằm trong tay Thụy đêm nay, mà mình nhẫn tâm cướp đi của bà cái người đàn ông của riêng bà, cái khối hạnh phúc vo tròn trong thân xác Thụy, trong vòng tay Thụy và nơi ấy. Thụy linh thiêng cao cả.
Nước mắt tôi trào ra lăn xuống hai khoé tai ran lên cơn tức tủi, nỗi ăn năn sâu. Tôi tròn mắt nhìn Thụy ngủ, hai mắt Thụy nhắm nghiền, hàng lông mi không cong không đậm như Khanh. Tôi có quyền gì nhìn chồng người ngủ như thế này? Tôi có quyền gì chiếm chỗ nằm của người đàn bà đáng thương đó nơi đây trên cái giường này? Tôi có quyền gì để cướp đoạt cái thân thể đàn ông yêu dấu này của vợ Thụy?
Thụy vẫn ngáy đều đều, ngáy không biết mệt, không biết nhức tai, không biết mỏi. Tôi thao thức mỏi miệng nhức tay thay chàng. Đêm nay không hiểu sao tôi cứ phải nhớ Khanh, muốn quên, quên chẳng được, muốn nhớ nhớ không xong. Có chồng rồi nhớ đến đàn ông

khác là sỉ nhục chồng và tự sỉ nhục mình. Nhưng mà trời ơi, có thật Thụy là chồng của tôi không?
Gương mặt lặng lẽ của vợ Thụy lúc lên xe theo người tài xế của Thụy ra về, mãi mãi ám ảnh tôi. Những đôi mắt đen ngây thơ vô tội của con Thụy hiện ra như van lơn như đe dọa. Những đôi mắt đó là lời kết tội đau đớn nhất, ghê gớm nhất dành cho kẻ cướp chồng cướp cha của người như tôi đêm nay.
Tôi muốn gục xuống ngực Thụy. Tôi muốn ôm nghiến lấy Thụy. Tôi muốn cúi xuống hôn thật nồng. Bao nhiêu đêm chúng mình yêu nhau, bao nhiêu ngày chúng mình thương nhau đến ngất đi trong tay nhau? Khi tình yêu đã đi đến giai đoạn hòa hợp làm một, cả xác thịt lẫn tinh thần, dứt khoát bỏ nhau, trời ơi! Chắc phải nghiến chặt răng, phải banh thân ra, phải cắn tay mình đến ứa máu chưa chắc quên nổi nhau.
Tôi nhòa lệ rưng rức nhìn chồng. Chồng người hay chồng tôi. Rồi âm thầm tôi bỏ ra vườn một mình dưới trặng Chợt nhớ màu trăng bâng khuâng xưa, khi Khanh hôn tôi một đêm hẹn hò, khi Khanh gục xuống tóc tôi, mặt Khanh đêm đó nổi chìm dưới trăng, mái tóc Khanh đêm đó ngợp dưới trăng ngọt nồng như hai môi chàng thơm mùi Pallmall, như bàn tay chàng thu hút, như hai mắt chàng đắm đuối tình si.
Tôi thở dài, hãy quên Khanh đi, hãy quên biến tên chàng đi, kỷ niệm hãy vùi trong tro thạn Thương nhớ ăn năn cũng muộn rồi. Mình đã làm vợ bé, mình đã tàn nhẫn tranh giành chồng của người. Tôi thẫn thờ ngước nhìn lên cao. Hình như Trời cũng ghét tôi rồi. Trong muôn ngàn thứ tội đáng tử hình, tội cướp hạnh phúc người như tôi đáng tru di ba đời. Kẹt quá, mình có con với Thụy mất rồi, hay sinh trả Thụy về cho vợ con chàng, mình mất chồng và con mình mất cha. Cũng đành, bởi hạnh phúc cướp được hạnh phúc cay như của thiên trả địa, giờ tôi đành nghiến răng xa chồng. Nỗi cam chịu âm thầm của vợ Thụy, mặt nhìn xuống đất khi lui ra về. Đôi mắt ấy đau đớn cùng tột, để chồng ở lại với tôi, lặng lẽ về, trời ơi! Có cơn đau nào nhức nhối tê buốt hơn?
Những đứa con của Thụy nữa. Tại sao chúng phải rời bố chúng? Không phải tại tôi hay sao? Trời đất không tha nổi tôi, đừng nói chi tình người.
Tôi đi như bóng ma trong vườn, nhìn vào phòng ngủ chồng đèn vàng để mờ. Thụy yên giấc trong đó, đàn ông khi ngủ bao giờ cũng dễ thương, cho tôi bao nhiêu đêm chợt thức giấc thầm thì hôn chàng, thầm thì vuốt ve. Vì khát khao hay yêu thương? Tôi lần trở vào khép

nhẹ cửa nhìn Thụy ngủ bình yêu. Mái tóc Thụy loáng thoáng bạc nên mặt chàng chững chạc thanh bình, nên người chàng duỗi dài ngơi nghỉ.
Tôi nghiêng xuống ngồi phịch dưới đất ôm ngang lưng chàng. Ôm thật nhẹ thôi, hôn thật khẽ thôi, vừa đủ cho anh mơ mộng hôn nhau trong cõi mê, vừa đủ cho anh mấp máy thì thầm. Nhưng chưa đủ cho anh thức dậy, thức dậy chúng mình sẽ nhớ, sẽ không quên nổi người đàn bà đã có năm con với anh, đã hy sinh hết một thời xuân sắc cho anh, để bây giờ gánh chịu phũ phàng, để bây giờ cắn răng mỗi đêm, khóc thầm mỗi đêm, quằn quại từng giờ, xót xa từng ngày nhường chồng cho em.
Những ngày điêu linh, nay đây mai đó. Những ngày anh còn trắng tay. Những ngày anh chở vợ trên chiếc xe đạp cũ... Anh cho vợ anh năm đứa con, anh cho vợ anh đầy ân ái. Bây giờ. Khi anh làm Thị trưởng một thành phố lớn, tiền rừng bạc biển này. Khi anh có trong tay quyền hành uy thế và tiền bạc. Em đến với anh. Em hất người vợ đầu gối tay ấp dưới anh bao nhiêu năm trời, để hưởng giàu hưởng sang. Những thứ đáng nhẽ chỉ một mình vợ anh có quyền chung hưởng.
Cả hai chúng mình đều là những kẻ có tội. Em đã kéo anh xuống vực sâu ăn năn. Em đã biến anh thành người bạc tình. Và tự biến mình thành kẻ cướp.
Tôi khóc mà chàng chẳng biết, giấc ngủ đêm nay anh nghĩ đến ai, mơ thấy ai? Vợ anh con hay, hay em và con chúng mình? Anh có biết đêm nay là đêm cuối cùng em nằm bên anh không?
Tim tôi thắt lại, người tôi co dúm. Bao nhiêu tình, bao nhiêu yêu thương. Những giây phút trở nên một với anh, những giây phút mê man chất chồng.
Tôi thì thầm với chàng:
- Anh ơi, em yêu anh... em yêu anh, xa anh chắc em đứt ruột đi được, mất anh chắc em sống mà như đã chết. Trời ơi, ai xui chúng mình yêu nhau, ai xui chúng mình yêu nhau không sót một li da thịt nào?
Tôi nghiến răng lại chùi nhanh nước mắt ngó chàng đăm đăm, ngó như người sắp chết ngó kẻ thân tình lần cuối. mắt tôi nhìn không chớp, mặt tôi phẳng như gương.
- Mình, em đành mất anh... đành trốn anh, vì em không thể làm con vật, em muốn làm con người, em không muốn đời thống khổ vì tội lỗi. Có tội nào nặng hơn tội cướp chồng người, anh nói cho em biết đi. Không, cướp chồng còn ghê gớm và tàn nhẫn hơn giết người nữa

anh ạ. Thà em giết anh đi vợ con anh còn tin được anh yêu, còn giữ được anh ít nhất ở trong lòng. Đàng này họ mất anh trong tình huống cay đắng nhất.
Nửa đêm tôi thiếp đi sau khi ôm Thụy thật chặt, nghiến răng ôm lấy chàng mà khóc. Nửa đêm về sáng khi ngoài vuông cửa trăng sao mờ dần Thụy thức tôi dậy đòi yêu đương. Lần cuối anh biết không, lần cuối cùng mình ôm nhau cho nhau anh biết không?
Thụy hối hả cho, tôi hối hả nhận. Tôi tắt đi ngọn đèn cuối cùng để khóc trong cơn ân ái. Em sẽ giữ phần sinh lực này mãi mãi trong lòng em. Em sẽ mang nó đi cho đến ngày buông xuôi hai tay. Bao nhiêu sinh lực anh cho em còn giữ hết, giữ không rơi vãi. Đàn ông, yêu là phóng, đàn bà yêu là nhận và giữ mãi mãi đến vô cùng.
Cho em thật nhiều thật đầy đi anh. Đừng tiếc với em một mi-li nào. Vì từ đêm nay đi, em trả anh về với vợ con anh. Mãi mãi đi anh... trời ơi, buồn thương... yêu... và hận...
Thụy vô tình ngủ tiếp. Tôi hôn chàng lần cuối mà chàng không biết. Cái hôn chưa bao giờ kính cẩn tôn sùng bằng. Môi tôi thoắt thành vật hiến dâng. Của lễ tình yêu dâng lên anh. Tôi xúi xuống hôn chàng bằng nước mắt bằng xót đau. Ngủ nữa đi anh, ngủ nữa đi mình. Vị thần trong huyền thoại xa xưa cũng ngủ như anh bây giờ. Tôi gục xuống như nai vàng gục xuống đồng cỏ xanh. Mong em mang theo của anh một đứa con thứ hai trong đời.
Buổi sáng Thụy thức dậy cười âu yếm, nói ngọt ngào. Tôi vẫn săn sóc chàng như mọi ngày bình thường. Một chiếc khăn ướp lạnh đem đến, một ly nước trái cây và một nụ hôn để chàng đi làm.
Thụy đi rồi. Tôi hấp tấp thu dọn những thứ cần thiết nhất cho con. Phải đi ngay buổi sáng hôm nay, nếu không lòng can đảm sẽ bay biến hết.
Tôi gọi chị vú lên dúi cho chị ít tiền:
- Tôi đưa em về nhà, hôm nay chị có thể về thăm nhà, mai trở lại cũng được. Để em đó cho tôi, về thăm con đi.
Chị vú mừng như bắt được vàng, tội nghiệp người đàn bà trẻ vì nghèo đành bỏ con đi nuôi con người khác. Mất chồng đàn bà như mất tay mất chân. Mất cửa mất nhà mất hết tiền bạc không khổ sở bằng mất chồng. Vì mất chồng, chị bỏ con đi làm cả tháng mới được nhìn thấy con một lần. Vậy mà lúc mê cuồng tôi cướp chồng của vợ Thụy.
Bé Du cười ngỏn nghoẻn, tôi cười với con mà nước mắt rưng rưng. Chị vú xun xoe:
- Bà bế cậu trông như hai chị em, thưa bà... em về được chưa ạ.

Cám ơn bà.
Tôi gật:
- Chị về thăm con đi, để em cho tôi.
Để Du với thùng đồ chơi. Tôi ngồi viết thư cho Thụy. Lá thư thứ nhất trong đời viết cho Khanh, lá thư thứ nhì viết cho chồng.
Ngày tháng...
Anh yêu quí,
Lần đầu tiên em viết thư cho anh phải không? Đừng ngạc nhiên đừng buồn nếu em nói với anh rằng đây cũng là thư cuối cùng em viết cho anh.
Em nghĩ kỹ lắm rồi. Em đắn đo bao nhiêu đêm thao thức bên anh. Lòng em giờ xao xuyến quá, muốn nói với anh biết bao nhiêu điều mà giờ chỉ còn ba chữ thôi... Em yêu anh, yêu say đắm và yêu nồng nàn. Đành lấy câu tình xót xa trong Zhivago cho anh nghe vậy: " Trong cuốn sổ định mệnh, tên anh và tên em đã viết chung một hàng" . Rõ ràng là định mệnh sắp đặt cho em gặp gỡ anh, yêu anh và trở thành vợ anh trong một hoàn cảnh quá ngang trái.
Giận Khanh đuổi em về để bày tiệc với Ly Hoa. Tủi thân vì chàng không dám nhận em là người yêu trước người đàn bà quá từng trải đó. Bây giờ em vẫn còn nhớ như in buổi chiều hôm đó. Em ra về với con tim tan nát, và để đỡ buồn em đi dạ hội với Ái Khanh. Buổi tối hôm đó khi lòng đầy xao động em đã gặp anh.
Tưởng chỉ có thế thôi, thật không bao giờ em dám nghĩ đến chuyện cướp anh ra khỏi vòng tay của vợ anh. Để rồi một lần nữa định mệnh gõ cửa. Nhóm người bí mật đã bắt em với anh đưa về căn cứ bí mật để bức hiếp em ngay trước mặt anh. Vì yêu em vì xót thương em, anh đã cúi đầu nhận chịu tất cả mọi yêu sách người ta cột vào cổ anh. Suốt đời em không quên đêm mù mịt đó.
Em trở thành vợ anh từ đó. Từ đó bao nhiêu gian nan, bao nhiêu tủi nhục của một đứa con gái đem thân làm vợ bé như em. Em yêu anh, nhưng bây giờ thì em xin được vĩnh biệt anh. Em không thể đóng vai kẻ cướp suốt đời được. Em không thể hạnh phúc bên anh khi bên cạnh hạnh phúc của chúng mình, vợ anh và con anh đau khổ vì mất anh.
Mình, một lần chót cho phép gọi tên chữ mình thân mật đó. Xa anh em khổ lắm, anh đã cho em bao nhiêu ngày hạnh phúc. Hạnh phúc dù trong đắng cay, dù sợ sệt, dù ăn năn vẫn là hạnh phúc. Cả một dời con gái hoa mộng em đã cho anh. Giờ em ra đi hai tay không với một đứa con. Em sẽ một đi không về, không bao giờ em trở lại thành ph ố của chúng mình nữa. Trót đã đóng vai bà lớn nơi đây mất rồi,

em không thể đóng vai người vợ yếu thế dưới mắt những người ở đây.
Đừng tìm em nữa nếu anh còn yêu em và còn xót thương đời em. Tìm nhau làm gì khi em thề với trời đất trả anh về cho vợ con anh. Sống bên anh ngày nào tội em nặng thêm ngày đó.
Hãy tin rằng đời đời em yêu anh, yêu anh nhiều hơn em đã từng yêu Khanh, bởi vì chúng mình đã từng cho nhau hết cả xác lẫn hồn. Bởi vì chúng mình đã từng chia xẻ cho nhau tất cả nỗi ngất ngây của tình yêu trần tục nhất và thần thánh nhất.
Mình, hãy thương lấy vợ và con anh. Họ đáng được anh yêu thương hơn em. Dĩ nhiên em không thể, không bao giờ yêu thương vợ con anh được. Người em ghét nhất trên đời này là vợ, là con anh. Vì em yêu anh, giản dị thế thôi.
Nhớ đừng đến nhà tìm kiếm em, hãy tìm cách nói em đi nghỉ mát chẳng hạn, cho ba mẹ em đừng buồn. Đừng tìm kiếm khắp thành phố vì dù ra đi em vẫn sợ tai tiếng. Mãi mãi em yêu anh, ở một nơi thật xa xôi, linh hồn em vọng tưởng về anh ngàn đời.
Vĩnh biệt.
Đào Ngọc.
Với một số tiền, với một chiếc vali nhỏ. Tôi bồng con ra đi. Thư cho chàng để trong phòng ngủ, phòng màu hồng cho tôi bao đêm chập chùng, bao đêm nhoài người bơi trong hạnh phúc, ngất ngư trong nồng nàn say đắm, chìm trong đê mê. Tôi nghiến răng ngó lại lần chót nơi chốn thiêng liêng một đời làm vợ Thụy.
Tôi muốn gục xuống. Tôi muốn ngất đi. Không được, hạnh phúc tôi là chồng của tôi. Hạnh phúc chỉ có dưới cánh tay che chở của chồng. Rời xa chàng đời đời mất hết.
Đôi mắt người đàn bà, mẹ của năm đứa con Thụy não nùng hiện ra... Nếu tôi đau đớn đứt ruột khi phải rời chàng, thì người đàn bà đó cũng tan nát cõi lòng khi Thụy bỏ bê say ân ái trên thân xác tôi.
Tôi quay đi rồi lại nhìn vào, đi ra rồi lại đi vào. Người tài xế chạy lên:
- Thưa bà, bà đi đâu ạ?
Tôi thành bà lớn lúc chưa tròn hai mươi, sớm quá nhanh quá nên ngã đâu. Từ cô nữ sinh nghèo phút chốc thành bà lớn. Danh vọng sẽ không bền như cơn mưa bóng mây.
- Tôi về thăm bên nhà chút.
- Dạ để tôi lấy xe đưa bà đi...
Tôi xua tay:
- Thôi, thôi để tôi đi xe ngoài cũng được, chú phải trực ở nhà lỡ nhà tôi về thì sao?

Chú tài gãi tai:
- Dạ không được, đại tá sẽ rầy tôi chết mất, để tôi đưa bà đi rồi trở lại ngay.
Tôi nghiêm giọng:
- Tôi nói tôi đi xe ngoài, chú cứ ở nhà chờ đại tá về.
Chú tài chạy theo:
- Thưa để tôi xách vali, chị vú đâu thưa bà?
- Tôi cho chị ấy về thăm nhà rồi, chú vào đi.
Chú tài xế khựng lại khi tôi bồng con đi một mạch ra đường leo vội lên xe:
- Cho tôi ra phi trường gấp.
Bé Du khóc vì trong cơn xúc động tôi vô ý ôm con quá chặt. Tôi giấu mặt trên tóc bé, nghiến rắng lại nuốt thầm nước mắt:
- Vĩnh biệt anh... vĩnh biệt anh...
Khi tôi đang thẫn thờ ôm con ở trạm hàng không chờ lên xe ca ra phi trường, Thụy xăm xăm bước tới nắm chặt tay tôi, giọng chàng sũng buồn:
- Ngọc, em điên hả? Em điên hả Ngọc?
Tôi ôm chặt bé Du:
- Anh về đi, em van anh, anh đọc thư em chưa?
Thụy gật:
- Đọc rồi, đừng trẻ con, về đã, anh bảo về, ngày mai anh ly dị, anh chính thức cưới em. Bà ấy bằng lòng rồi.
Tôi lắc đầu:
- Em từ chối, em cương quyết từ chối.
Thụy đưa mắt nhìn người cận vệ:
- Mang vali ra xe cho tôi.
Thụy dành ôm bé Du, một tay níu chặt lưng tôi, giọng nghiêm nghị:
- Đừng làm khổ anh, đừng làm anh điên, đi về.
- Em mua vé máy bay sẵn rồi.
- Bỏ hết. Anh bỏ hết để sống với em.
Tôi thừ người dựa thành ghế êm. Chàng bồng con mặt buồn, môi xót:
- Em muốn giết anh phải không?
Tôi mím môi:
- Em yêu anh.
- Anh biết, nhưng em hy sinh vô lý, anh chỉ yêu một mình em thôi.
- Anh bạc tình.
- Lỗi không phải tại anh, tình yêu vợ đã chết trong lòng em, đã nguội trong tim anh, anh hy sinh cả một đời cho vợ cho con rồi. Cả một đời

tươi trẻ của anh. Những ngày còn lại này phải cho anh sống chứ. Gượng ép mãi đến suốt đời sao? Anh yêu em, một mình em, nghe rõ chưa Ngọc?
Tôi vẫn lắc đầu:
- Có vợ có con anh không có quyền yêu em nữa, cũng như em, em tự ra lệnh cho em không được yêu anh.
Thụy thở dài:
- Anh có muốn như vậy đâu, anh yêu em, vợ anh hay ông Trời cản cũng không được cơ mà. Anh đã nói thẳng với vợ anh khi yêu em. Ngọc, đừng bao giờ tính chuyện bỏ anh. Nghe chú tài xế gọi điện thoại, anh hết hồn bỏ cả buổi họp về kiếm em.
Thụy phăng phăng dắt tôi trở về, về nơi cho mình hạnh phúc và cho mình ăn năn. Tôi hết can đảm rồi. Lòng cam đảm xì như quả bóng thủng. Ngó thấy mặt nhau là hết muốn xa nhau, ngó thấy mặt nhau lý trí bị đuổi thật xa lắc. Chỉ còn lại tình yêu, đam mê và thu hút cùng tột.
Thụy giao con cho người làm lo, ấn tôi ngồi xuống bên chàng:
- Ngọc, tại sao em nhẫn tâm bỏ anh?
Tôi ngó thẳng mặt chàng:
- Em không thể sống với anh khi biết có một người đau khổ vì em, mấy đứa con anh nó có tội tình gì?
Thụy lắc đầu:
- Anh lo cho nó đầy đủ như mọi người cha khác.
- Chưa đủ đâu anh ạ, anh tưởng tiền thay thế nổi anh sao?
- Đành vậy rồi, nhưng không thể bắt anh hy sinh thân anh cho vợ con suốt đời được, phải cho anh sống chứ, anh yêu em cơ mà. Hạnh phúc chỉ tìm được bên em và với em.
- Không, rồi em sẽ đi, nhất định em sẽ đi... em tự hứa với em như vậy rồi, em tự hứa trả anh về với vợ con anh.
Thụy khổ sở:
- Anh bỏ tất cả đi tìm em cho đến bao giờ tìm được em mới thôi. Ngọc đừng nghĩ nhảm, anh sẽ ly dị, em bằng lòng không?
Tôi buồn bã nhìn chàng:
- Em không bằng lòng anh ly dị vợ, đành rằng em tham lam, tham lam lắm chứ, em muốn anh của một mình em, mỗi lần anh về thăm vợ con, em như điên như cuồng. Lòng tham của em như cái hang không đáy. Nhưng không được đâu, trước sau gì cũng phải hy sinh vì em...
- Vì sao?...
- Vừa sống vừa ăn năn, em chịu không nổi, sống trong tội lỗi thà em

chết.
- Gì mà dữ vậy, em làm gì mà nặng tội dữ vậy?
- Em hỏi anh nhé, bây giờ em đi cướp của người ta chừng mười triệu bạc em có bị tội không?
- Dĩ nhiên, nhưng...
- Chồng còn quý hơn mười triệu bạc chứ? Quý hơn chính mạng sống của mình nữa anh ạ. Vậy mà em cướp chồng người.
Thụy xua tay:
- Thôi, thôi, nói năng như điên khùng... Anh nhất định sống với em. Em chỉ ra khỏi đời anh khi bước qua xác anh.
Thụy thở dài, trán chàng nhăn lại:
- Phải khi nào anh chết, anh sẽ mất em, mất không than van được, mất không còn níu kéo... Em mong anh chết lắm phải không Ngọc?
Tôi sụp xuống khóc nức nở trong lòng chàng:
- Không, mình ơi em yêu mình... Hôn em đi, sáng nay em tưởng không bao giờ được hôn anh nữa, ôm em đi anh, em tưởng đời đời xa nhau.
Hình như hạnh phúc không bao giờ có thật, hình như tình yêu không bao giờ no đủ. Suốt đời con người đói khát yêu thương. Như tôi suốt đời mong chờ một thứ hạnh phúc vê tròn.
Ngày tháng trôi đi như mây bay. Tưởng xa lìa nhau lại dan díu hơn, ngày một chặt. Vợ Thụy dắt con trở về Sài Gòn. Thụy đưa vợ ra tận phi trường, về nhà ngồi bóp trán, bóp hai thái dương. Kiếp trước anh vụng tu nên kiếp này anh hai vợ. Tội nghiệp cho anh và cũng tội nghiệp cho tôi.
Vợ Thụy ghen lồng lộn, chửi mắng sỉ nhục căm thù đánh đập. Tôi lại lì lì giữ Thụy chặt chẽ hơn. Tôi kiêu hãnh làm bé, tôi vênh mặt cướp chồng người. Nhưng khi đời đưa đẩy bà đến ngõ kẹt phải tuyệt đối phục tùng chồng. Phải cam phận thua thiệt. Lương tâm tôi sống lại, vút chói sáng như mặt trời vàng, vụt nhức nhối như kim đâm ngàn triệu mũi trên đầu.
Suốt ngày tôi ăn năn, suốt đêm tôi mở tròn mắt nhìn Thụy, nhìn trước khi ân ái, nhìn sau khi ân ái. Chồng người, nhất định không phải là chồng tôi.
Thụy cũng vậy. Vợ chàng làm khổ tôi, làm điêu đứng chàng, chàng đòi ly dị. Khi bà âm thầm chịu đựng, bỏ về cho chồng ôm ấp vợ bé, chàng lại thở dài những khi ngồi một mình.
Chàng thú nhận:
- Anh yêu em, yêu một mình em, nhưng anh thương vợ anh, ngày xưa khi anh còn nghèo vợ anh cực khổ sống với anh, lo cho anh

từng bữa cơm thanh đạm. Đừng giận anh, Ngọc nhé.
Đúng một tháng sau ngày vợ bỏ về. Chàng mua vé máy bay về thăm vợ. Tình yêu chàng dành cho tôi, nhưng ân sâu nghĩa nặng vẫn của vợ con chàng. Tôi đến với chàng khi vinh quang khi giàu sang và uy quyền. Nghĩa không thể có, ơn không thể đầy. Lúc say sưa khi chìm đắm chàng hứa sẽ bỏ hết vợ hết con, sẽ bỏ hết không nuối tiếc. Nhưng cơn mê nào chẳng tỉnh. Chàng lại buồn, lại xót thương người vợ và lũ con vô tội.
- Ngọc, em hiểu cho anh, chị chẳng có lỗi lầm nào để anh... để anh có thể ly dị. Con chẳng có tội gì cho anh dứt lìa. Đừng giận anh Ngọc nhé, em phải tin rằng trên đời n ày anh yêu một mình em, đầu óc anh bao giờ tràn ngập hình ảnh em.
Tôi buồn bã:
- Có bao giờ em sui anh bỏ vợ đâu mà anh phải nói với em những lời đó.
Thụy ngậm ngùi:
- Không. Em không sui anh bỏ vợ, nhưng anh biết em khổ tâm vì anh không thể dứt khoát, đáng nhẽ anh phải dứt khoát trước khi sống với em mới phải. Dứt khoát hạnh phúc mới yên lành không bị quấy phá. Ngọc, đừng buồn anh nhé. Anh yêu em, một mình em, yêu em nhất trên đời.
Tôi lắc đầu:
- Yêu em nhất nghĩa là yêu vợ nhì?
Thụy vội vàng:
- Không, anh chỉ thương chị thôi, tình yêu hết rồi.
- Lỗi tại em, tại em cướp đi tình yêu của chị ấy.
Thụy lắc đầu:
- Không phải tại em, trước khi gặp em tình yêu đã hết rồi, hết sau cái chết của Lệ Ngọc. Chính vợ anh đã giết Lệ Ngọc. Nàng yêu anh tha thiết khi vợ anh đến làm nhục nàng, nàng lặng lẽ bỏ đi và lái xe lên đỉnh đèo rồi mặc cho cả xe và người lao xuống vực. Chiều hôm đó nàng mặc áo đỏ. Chôn Ngọc xong, anh tưởng anh chết theo nàng. Giữa vợ chồng anh từ đó chỉ còn là ân nghĩa. Anh không nỡ thù hận vợ mình, nhưng anh không thể yêu thương nữa, bởi luôn luôn anh nghĩ vợ anh đã giết nàng.
Thấy mặt tôi thoắt xa xôi lạc lõng. Thụy vội vã giải thích:
- Nhưng lúc gặp em, nghe cô bạn giới thiệu em tên Ngọc, nhìn đôi mắt em và tóc cem, anh như người chết đi sống lại. Anh yêu em từ đêm dạ vũ đó Ngọc ạ.
- Không, anh không yêu em, anh dùng em để yêu Lệ Ngọc của anh,

định mệnh cho em mang tên của nàng trong tim anh, thế thôi.
Thụy thở dài:
- Đừng ghen nhảm, giờ anh yêu em vì em, yêu hơn cả yêu Lệ Ngọc nữa. Em không tin anh sao Ngọc? Anh phải làm gì cho em tin bây giờ?
Tôi buông tay:
- Em tin anh rồi.
Thụy ôm gọn lấy đầu tôi, siết thật nhẹ:
- Ngọc, đừng buồn nhé, anh về thăm con vài ngày anh ra liền, anh không... không làm gì vợ anh đâu, anh hứa với em mà.
Tôi đẩy Thụy ra xa:
- Đừng nói với em như vậy nữa, em không tin anh đâu...
- Phải tin anh, phải tin anh Ngọc ạ, vì anh yêu em.
Tôi lắc đầu xót xa:
- Em không tin... em không tin.
Thụy nhăn nhó:
- Thôi anh không đi nữa, anh ở lại với em.
Tôi dịu giọng:
- Anh, em xin lỗi anh, anh cứ về thăm vợ con đi, em không buồn đâu, thật mà, em không buồn đâu.
- Thôi anh không về nữa cho xong.
- Đừng, anh không về em cũng ân hận, khổ lắm. Về mau rồi ra với em.
Thụy giao hẹn:
- Đừng bỏ đi nghen cưng, em mà bỏ đi anh chết theo em đấy.
Tôi nghiêm mặt:
- Gì cứ chết chóc hoài vậy, anh thật nói năng chẳng giữ gìn chi hết.
Thụy tình tứ:
- Em bỏ đi anh chết theo, em sợ chưa?
- Sợ... mau mau nghe anh. Kiếp sau xin chừa lấy chồng người, kiếp sau gặp người có vợ em chạy xa hàng trăm cây số.
Thụy hôn môi tôi:
- Anh cũng vậy, kiếp sau anh nhất định không lấy vợ chờ em, bao giờ gặp em mới lấy vợ là xong cả chứ gì.
- Hứ, nói nghe ngon lắm.
- Ngon bằng môi em không?
Tôi phụng phịu:
- Môi người ta mà nói ngon.
- Ngọt nữa ấy chứ, thật muốn cắn nát em ra, muốn nghiến ngấu em ghê, muốn hai đứa mình tan trong nhau.

Tôi luồn xuống trốn Thụy. Thụy chạy theo chụp ngang người tôi bồng xốc lên giường. Ái ân ơi, mê đắm đến bao giờ mới cạn, yêu đương ơi, nồng nàn đến bao giờ mới khô? Đặc ân của con người là cái giường này và người mình yêu. Quyền uy của con người cũng là giây phút này. Con người thông minh và làm bá chủ cả vũ trụ nghìn triệu vì sao, nghìn triệu thú rừng. Vì con người có tình yêu và ân ái. Có tình yêu, trí thông minh phát triển cùng tột, phát triển mãi mãi.
Tôi hỏi Thụy:
- Anh có biết tại sao người ta sinh ra trần trụi và yếu như cây sậy móng vuốt không có, sức mạnh không, vậy mà làm chủ vũ trụ và đang muốn tra hỏi cả Thượng Đế không anh?
Thụy lười biếng:
- Giờ này mà hỏi chuyện lẩm cẩm.
- Giờ lẩm cẩm nhất là giờ yêu.
Thụy ôm chầm lấy tôi:
- Lẩm cẩm này, lẩm cẩm, cho em chết luôn.
Tôi ư ư:
- Trả lời em đi.
- Vì, vì con người có trí thông minh.
Tôi lắc đầu:
- Không phải rồi, tướng không thuộc bài nhé, vì cái gì anh biết không?
Thụy vẫn gục xuống như nai rừng khát nước:
- Không, không biết gì hết ngoài em, ngoài em không biết gì nữa hết.
Tôi vò tóc Thụy, tôi vò lưng Thụy:
- Vì chỉ có con người mới biết yêu nhau.
Thụy lẳng lơ:
- Bộ khỉ gà chó mèo không yêu?
- Chúng làm theo bản năng, chúng không yêu như mình yêu nhau được, mình kết hợp cả hồn và xác. Chúng chỉ có xác thôi.
- Sao em biết?
- Vì chúng không biết chung thủy, không biết riêng tư và thầm kín.
Thụy lăn tôi đủ một vòng. Hết chịu đựng nổi anh, hết chịu đựng nổi mình. Buổi chiều Thụy về với vợ con chàng. Tôi ngồi nhìn hạnh phúc tàn, tôi ngồi nhìn yêu đương phai. Thụy đi vắng nhà buồn tênh như mồ hoang phế tích xưa.

Mắt Tím

Chương 8

Buổi sáng mặt trời vàng óng bên kia sông. Ngọn núi trải mình sưởi nắng dòng sông tung tăng kéo nhau về biển. Tôi ngồi với Du trên balcon tòa dinh thự xõa tóc cho bay, xõa hồn cho mộng. Trả Thụy về cho vợ con chàng mới một ngày mà đời vắng xa như cõi chết. Mặc dầu làm vợ Thụy, mặc dầu suốt ngày được gọi là bà. Tôi vẫn thích được nhảy tưng tưng trên vỉa hè như ngày còn nhỏ. Tôi vẫn thích tháo giày ra cuốn gập đeo trên vai vì thương đôi giày mới như ngày nào còn bé, nhà tôi nghèo.
Bé Du vừa được chị vú tắm. Màu da ngon như sữa phảng phất phấn thơm. Bé ngồi trên chiếc bàn tròn lù tì. Bé mặc áo ngủ trắng viền ren. " Chao con trai mẹ diện quá đi thôi" . Tôi sà xuống bên con, bé ngẩn lên cười toe toét rồi nhảy nhảy trên ghế như con loi choi. Mớ tóc tơ mềm óng như lụa chải ngược lên cao xoăn xoăn nghịch ngợm.
Trong đời tôi. Chưa bao giờ tôi thấy được vị thiên thần nào đẹp hơn Thụy - Du. Chưa đôi mắt nào đen hơn xanh hơn và sáng hơn mắt Du. Chiếc miệng tí ti xinh mới có mấy cái răng mà cứ khoe hoài. Tôi mới nheo mắt là nó cười rồi, nụ cười sao hồn nhiên và thần tiên thế. Tôi ghé môi bên má Du:
- Chà thơm quá, bé Du thơm quá, cắn miếng nghe.
Chị vú giẫy nẫy lên:
- Thưa bà, lần trước bà cắn em đỏ má lên rồi.
Tôi bấm môi lên má con vậy, cắn nát nó ra cho đã thèm. Những ngày mới có Du, mải mê ngắm nó mà đôi khi quên biến nó là con mình. Không bao giờ tôi nghĩ mình có một đứa con xinh đẹp như thế. Cho đến hôm nay, tôi vẫn tưởng như con là một hình bóng đẹp trong những giấc mơ.
Chị vú kể:
- Chiều qua em cho bé ra vườn chơi, bé giơ tay hái cho được bông hoa hồng đó bà, bé cười thú vị gớm, chao ôi lúc đó mà bà thấy em. Có con mèo tới chơi với em tự lúc nào, nó bắt tay em nữa, em túm ngay cổ nó cười ngặt nghẽo.
Tôi muốn dặn chi vú lần sau đừng cho em chơi mèo, mèo cào có thể bị sốt nguy lắm, nhưng mãi nhìn bé tôi quên biến. Chị Vú vươn tay:
- Thôi để em cho bé ăn đã, chơi nắng vậy đủ rồi.
Tôi lắc đầu:
- Để tôi cho bé ăn một bữa đi.
- Dạ. Sợ bé không quen rồi không chịu ăn chứ.

- Kệ tôi mà, bé dễ thương quá hả chị?
Chị vú nhăn nhó:
- Sợ bé ham chơi cứ nhảy choi choi thế kia làm sao ăn.
Tôi dành lấy dĩa bột, Du giơ tay nắm chặt lấy muỗng hất cả bột vào áo tôi rồi cười toe toét. Có lúc hứng lên bé ngậm chặt lấy muỗng lắc lắc cái đầu xinh xinh.
Chị vú đứng lên đi lấy khăn lau. Tôi thơm má bé:
- Chó con hư nhé, hư nhé.
Chị vú đắc thắng:
- Thưa bà có khách.
- Kệ họ, ai đó?
- Da, có Hải.
Hải bước vào vỗ tay:
- Hạnh phúc quá nhĩ?
Tôi mỉm cười:
- Ra đây chơi Hải.
Chị vú đưa Du vào trong phòng. Hải nhìn ra dòng sông, gương mặt hơi mơ mộng:
- Mau thật, mới đó mà chị đã có con.
Tôi chớp mắt:
- Đôi khi chị tưởng như mình đang mơ.
- Ảnh đâu rồi?
- Về trong đó thăm nhà.
- Chị vui không?
Tôi tránh đôi mắt Hải, nhìn ngọn cây bên kia con đường. Cái ghế đá ngày xưa còn mãi áo trắng hẹn hò với Khanh vẫn còn đó. Hai đứa che chung áo mưa ngồi nhìn mưa rơi trên sông. Bây giờ Khanh phiêu bạt, bây giờ tôi ngồi đây.
- Chị Ngọc!
Tôi ngẩng lên nhìn Hải. Con bé hôm nay lạ quá thôi:
- Chi vậy? Có chuyện chi không?
- Lâu quá mới nghe chi nói lại tiếng Huế...
- Vì Thụy biết nói tiếng Bắc nên quen.
- Sao tự nhiên chị lại nói tiếng Huế lại?
Tôi giơ tay chỉ cái ghế đá không người:
- Tại cái ghế đó tề.
Hải tròn mắt ngạc nhiên:
- Hả...
Tôi thẫn thờ:
- Sáng nào chị cũng ngồi đây vì nó, hồi xưa chị với Khanh hay ngồi

đó lắm, có lần trời mưa mà cứ ngồi hoài, mưa hết lúc nào cũng không hay.
Hải chợt buồn:
- Không biết bây giờ anh ấy ở đâu, chị có nghe tin tức gì không?
Tôi lắc đầu:
- Không.
Hải bỗng đăm đăm ngó tôi:
- Chị Ngọc, em hỏi thật nhé, chị còn yêu anh Khanh không?
Tôi nhắm mắt lại:
- Đừng hỏi câu đó, yêu hay không cũng xong rồi.
Hải vẫn không rời mắt tôi:
- Nhưng chị, chị còn yêu anh ấy không?
- Đừng nhắc tới Khanh nữa... hết tất cả rồi.
Hải thì thầm:
- Em muốn nói với chị một chuyện... một chuyện mà mấy năm nay em không dám nói, em cắn răng lại chịu đựng một mình.
Tôi ngạc nhiên:
- Chi rứa, sao hôm nay mi quan trọng quá vậy Hải?
Hải lắc đầu:
- Em phải nói cho chị biết vì em khổ tâm quá lâu rồi.
- Sao, cái gi khổ tâm trong đó nữa?
- Nếu chị với anh Khanh yêu nhau mãi mãi, nếu chị đừng phụ anh để lấy chồng giàu, chuyện này em sống giữ kín chết mang theo. Đàng này...
Tôi sốt ruột:
- Thì nói đại ra đi mà... rào đón hoài mệt quá.
- Ngay từ đầu em vẫn mong anh chị hạnh phúc với nhau, em không hề ghen với chị, vì em biết anh Khanh yêu chị.
- Cái gì, ghen với tao à?
Hải gật:
- Em yêu anh Khanh.
Tôi buông người ngồi xuống ghế, ghê em quá, em như không gian trong vắng, như mình đang bay, như mình đang mê.
- Thật không Hải, mi giỡn phải không?
Hải nghiêm mặt:
- Thật, em yêu anh ấy lâu rồi, nhưng em giấu vì em tưởng chị yêu anh ấy suốt đời. Em đã cố gắng yêu người khác, rất nhiều lần em cố gắng yêu, nhưng vô ích, đến ngày hôm nay em vẫn yêu anh ấy. Những lá thư cũa anh gửi cho chị, những quyển nhật ký anh viết cho chị, chị không dám đem về nhà chồng, chi gửi em, và đêm nào em

cũng đọc hết, em vừa đau đớn vừa sung sướng. Em tưởng tượng những ân tình đó ảnh viết cho em.
Tôi bàng hoàng:
- Thật không em? Em yêu Khanh thật không?
Hải gắt:
- Em giỡn sao nói hở chị?
Nước mắt Hải đầy tràn, lê. Ngọt ngào rơi xuống:
- Em câm nín quá lâu nên phải nói cho chị biết, dù sao bây giờ chị cũng có chồng có con rồi.
- Trời ơi, sao không nói ngay lúc đầu...
- Để làm gì, Khanh đâu có yêu em?
Tôi chống tay lên trán:
- Có thư từ gì cũa Khanh gửi về không?
Hải thiểu não lắc đầu:
- Không, chắc anh ấy buồn lắm, có lần anh ấy gặp em anh ấy khóc với em vì thương chị. Tại sao hai người yêu nhau như vậy lại bỏ nhau dễ dàng vậy? Tại sao chị lại lấy Thụy, em không tin chị ham tiền, vì rõ ràng lấy chồng giàu chị vẫn sống như xưa. Tại sao hở chị? Sao chị bỏ anh?
Tôi đau khổ đến nghẹn ngào:
- Chuyện rắc rối lắm, không giản dị như em nghĩ đâu cám ơn em đã hiểu chị không ham tiền, chị cần tiền làm gì? Với khả năng cũa chị kiếm tiền đâu có khó... nhưng...
- Tại sao tự nhiên chị bỏ anh ấy?
- Vì chị ghen, ghen quá mất khôn.
- Hả, ghen à?
- Ừ, có một lần chị còn nhớ mãi, chị đến thăm ảnh. Ảnh bảo hôm nay bà bếp nấu cháo gà, em ở lại ăn với anh. Chị xuống phụ với bà bếp. Lúc chị trở lên người đàn bà đó đang nói cười hớn hở với Khanh ỡ phòng khách. Anh ấy không dám nhận chị là người yêu, cũng không dám thân mật với chị trước người đàn bà đó. Trước mắt anh ấy, chị với bà ấy cùng một ngôi thứ trong tim anh. Chị buồn lắm, nhưng gắng chịu đựng, vì chị quá yêu anh mất rồi. Nếu người khác chị bỏ về ngay. Cuối cùng em biết sao không? Người đàn bà phăng phăng bước vào phòng ngủ cũa Khanh, xăm xăm sử dụng phòng tắm như bà chủ nhà. Chị chết lặng ngó Khanh. Anh ấy không nói gì hết. Anh ấy bảo chị: Em về đi, tối anh đến anh nói sau. Ảnh đuổi chị về, nhất định đẩy chị về để bát cháo gà nóng của chị cho bà ấy chung vui, một chiều tiếc thân mật nhất với bà ấy trong ngôi nhà vắng lặng ấy. Chị thất thểu ra về, lòng chị lạnh như băng, hồn chị buồn như chết.

Chị khóc tận trong lòng chị. Và đêm hôm đó ảnh không đến, ảnh bận rộn quá phãi không em, một đêm chị không nhắm mắt. Ngay hôm sau chị đi dạ vũ do Thuy tổ chức. Chị gặp Thụy đêm đó và yêu Thụy cũng từ đêm đó.
Hải thở dài não ruột:
- Cuối cùng chĩ vì người đàn bà đó! Anh ấy giải thích sao với chị về bà ta?
Tôi lắc đầu:
- Chị không cho ảnh giải thích, chị không nghe anh ấy nữa, lòng ghen đặc quánh trong máu chị. Để trả thù, chị đi chơi với Thụy.
- Trời, chị nông nổi quá.
- Không, tại em chưa gặp cãnh đó, cảnh mình trở về cho người mình yêu ỡ lại vui vầy với người đàn bà khác. Biết chắc họ sẽ hôn nhau, sẽ đưa nhau lên giường, cái giường chị kính thờ như nơi tôn nghiêm. Biết mà không làm gì được vì chàng chẳng nhận mình là người yêu.
- Tại sao chị dám đoán chắc anh ấy sẽ đưa bà ta lên giường chứ?
- Vì bà ta đã vào ra nơi ấy quá quen, quen như vợ với chồng.
- Có thật như vậy không? Sao chị không nói với em?
- Chị nghiến chặt răng lại, chị bóp chặt tim lại, chị trói tình yêu, chị hong khô tình yêu vì chị nhục nhã quá.
- Nhục nhã gì ngu ngốc vậy?
Tôi cười thật buồn:
- Người yêu đẩy mình ra khõi cửa để hú hí ăn cháo gà với cô khác. Còn gì nhục hơn không, nói đi.
- Rồi chị xa luôn anh ấy?
Tôi gục đầu như lúc lắc khối đá nặng nề nào chẳng phải cái đầu của tôi:
- Ly Hoa cướp người yêu cũa chị, chị cướp chồng của bà Mai. Huề hả em. Ngày nhỏ em còn nhớ ba mẹ ki cóp mua cho chị cái xe đạp đi học. Chị tưng tiu lau ra lau vào, chị ngồi trên cái xe đạp mà tưỡng như ngồi trên ngai vàng. Học xong, ra cái xe không cánh mà bay. Xe đạp bạn bè đầy sân trường. Trời ơi, em biết lúc đó chị nghĩ gì không? Chị định lấy đại một cái xe của bất cứ ai mà trèo lên đạp thẳng về nhà. Người ta ăn cắp của tôi, tôi ăn cắp lại chẳng ai bắt tội tôi được. Xe đứa nào cũng khóa, chỉ chị có hai bàn tay run rẩy. Chị khóc suớt mướt trên đường về. Mẹ cằn nhằn, ba chỉ thở dài. Chị chui vào chăn khóc như mưa như gió. Em có nhớ không?
Hải gật đầu:
- Nhớ chứ...
- Mất cái xe đạp đâu có khổ bằng mất người yêu? Chị khóc thầm,

khóc thầm mỗi chiều từng cơn khóc ngất trong lòng, dù môi vẫn cười dù mắt vẫn long lanh. Mất Khanh đau đớn hơn mất xe nhiều, đau suốt đời em ơi...
Hải cướp lời:
- Nghĩa là suốt đời chị vẫn còn yêu anh ấy?
Tôi lắc đầu nguầy nguậy:
- Không, không, tôi giờ có chồng có con tôi không yêu ai không nhớ ai hết.
Hải than thở:
- Bị cướp mất người yêu, chị về cướp chồng người? Chị can đảm thật.
- Ừ, can đảm, sống là một can đảm vĩ đại rồi, sống là thách thức kinh khủng nhất.
- Bây giờ chị tính sao?
Tôi bật cười:
- Tính sao à? Chị cũng đang tự hỏi chị như thế.
- Nếu em nói rằng anh Khanh vẫn còn yêu chị và sẵn sàng đợi chị?
Tôi mỉm cười:
- Chung tình nhỉ chung tình sao để bà ta bước vào phòng ngủ, chui vào phòng tắm?
- Chi ghen cho đến chết chắc? Ghen gì vừa vừa thôi chứ?
- Không, tôi không ghen, trời độc ác thật nhé người có máu ghen đặc quánh có máu ghen sùng sục. Người yêu đuổi về rước chiều bà khác. Chồng lại của người. Hôm nay chồng chị đang hạnh phúc ở trong đó chắc anh đang vui vẻ vợ con anh ấy.
- Vậy phải tha thứ cho anh Khanh.
- Chẳng còn gì, ghen miết giờ khô hết rồi.
Tôi ngưng lại nhìn Hải đăm đăm:
- Con mi, mi không biết ghen à? Mi yêu Khanh sao mi không ghen với tao?
Hải cười se sắt:
- Em có quyền gì mà ghen, anh ấy có yêu em đâu? Em là kẻ đến sau mà.
Tôi ngu ngơ:
- Ừ, mi không có quyền ghen, vì mi đến sau có phải không?
- Dĩ nhiên rồi.
- Vậy tôi cũng không có quyền ghen với vợ lớn cũa Thụy. Tôi không có quyền cãn chàng về thăm vợ con có phải không Hải? Vì tôi là kẻ đến sau.
Hải ngần ngừ:

- Đúng ra là vậy, đúng hơn nữa chị không nên cướp chồng của người ta, còn để phước lại cho con chị và cho... em nữa chứ.
Tôi bóp đầu tôi, cái đầu này đáng chém, cái đầu này phãi ném đá cho nát nhừ ra. Cái đầu này phải cho vào cối xay nhuyễn làm hồ xây tháp tình yêu để đời đời răn kẻ cướp tình.
- Ừ, ừ hôm nọ tao định bỏ Thụy, bao nhiêu lần tao định bỏ Thụy mà bỏ không được. Làm như nó có sức hút cực mạnh, tội lỗi nào không có men say, tội ác nào chẵng quyến rũ Hải nhỉ?
Hải tiếp:
- Và người yêu là khối nam châm ghê gớm nhất, hút ta suốt đời.
Tôi ngẩn ngơ:
- Nhưng tao yêu ai mới được chứ? Tao yêu ai hở Hải?
- Chị điên à, chị yêu ai chị phãi tự biết lấy chứ?
- Nhưng nếu tao bảo không biết thì sao?
- Khùng.
Tôi gục đầu trên hai gối ngó xuống cái ghế đá. Hinh bóng Khanh lung linh. Mái tóc đôi vai và phiến lưng. Ngày nao đã xa mất rồi, anh cho em đi trên con đường có nhiều bóng cây, bàn tay em vòng lưng anh, đặt trên bụng anh. Mắt em tì trên vai anh, hơi thở em vuốt ve gáy anh đa tình. Giờ anh ỡ đâu, yêu em hay yêu Ly Hoa?
- Chị Ngọc!
Tôi không quay lại:
- Gì?
- Em thù chị, em ghét chị. Vì chị làm khổ Khanh.
- Nhưng tôi khổ, chính tôi khổ thì sao?
Hải đau đớn:
- Em thương chị, vì chị là chị em, nhưng nghĩ chính chị làm hỏng cả một đời Khanh, em hận chị quá, chị Ngọc, chị đừng giận em. Em phải nói cho đỡ uất.
Tôi sôi nổi:
- Nhưng nếu chi không bắt gặp Ly Hoa trong nhà ảnh, không lấy Thụy mà lấy Khanh thì sao? Em có thù chị không?
Hải cười hiu hắt:
- Em chỉ buồn thôi, em có quyền gì mà thù chị nữa, đàng nào anh Khanh cũng không yêu em rồi.
Tôi cắc cớ:
- Em thích chị Làm vợ Khanh hay vợ Thụy?
Hải cười nhẹ:
Chị muốn làm gì thì làm nhưng đừng làm khổ người em yêu. Vì chị mà anh ấy đi lính, vì chị mà anh ấy đau đớn không bao giờ nguôi.

Nhìn hai mắt Hải long lanh khi nhắc nhở tên Khanh. Tôi hiểu con bé yêu Khanh quá sâu đậm rồi. Tôi biết con bé đã từng khóc nhiều về đêm.
- Hải!
Nó ngồi im trên ghế:
- Lâu quá biết tin anh ấy, không biết giờ anh ấy đi đâu, em có viết thư cho anh ấy lúc ảnh ỡ quân trường. Dĩ nhiên em chẵng dám nói gì, em chĩ là người cung cấp cho anh tin tức về chị thôi. Thư anh viết đầy rẫy tên chị, không có em, không bao giờ có em trong tim anh ấy. Lá thư em báo tin chị sinh con trai anh không trả lời cho em nữa.
Hai đu đưa trên cái ghế bố:
- Kể cũng buồn cười cho em, người mình yêu viết thư chẳng hỏi mình nửa câu, từ đầu chí cuối chỉ hỏi Ngọc, " Ngọc khỏe hay Ngọc đau, Ngọc vui hay Ngoc buồn..." vậy mà em vẫn cặm cụi viết thư cho nguoi ta, em vẫn hùng hục tương tư và nhung nhớ. Chị có thấy tình yêu nó quái gở không?
Tôi nhìn sang bên đường. Cái ghế đá buồn tênh, dòng sông cũng buồn tênh
- Ừ quái gở... em bắt đầu yêu Khanh từ bao giờ?
Hải lắc đầu:
- Từ bao giờ em cũng không nhớ nữa.
Nó nhìn quanh:
- Kể ra chị cũng khôn, có một tình yêu giấu trong tim. Có một người chồng địa vi. Giàu sang như anh Thụy. Chị cười đi chứ, chị có tất cả mà, em chẳng có gì hết, kỷ niệm không, yêu thương không? Chĩ có một chút tình thâm. Đau thật.
- Sao Hải không tìm cách nói thẳng với anh ấy?
Hải nhìn thẳng vào mắt tôi:
- Chị không ghen không buồn?
- Còn gi nữa dâu mà ghen.
- Nhưng em không nói, không bao giờ cả.
- Tại sao? Chị cũng mong Khanh có hạnh phúc riêng.
- Anh ấy không yêu em, anh ấy yêu chị. Mất chị anh càng yêu chị hơn. Có thể vì em là em chị có chút nào phảng phất giống chị, anh có thể cưới em làm vợ thật. Nhưng tình yêu thì không. Anh ấy sẽ yêu chị qua thân xác em. Thà em ôm gối mà tưởng tượng đến anh ấy còn hơn ảnh ôm em mà tưởng tượng đến chị.
- Lấy nhau về là xong hết, có con cái người ta yêu nhau ghê gớm lắm.
Hải ngước mắt lên:

- Bây giờ chị yêu anh Thụy hoàn toàn chưa? Có đêm nào chị không nhớ Khanh không?
- Nhớ thì có, cái đó không phải lỗi tại mình, nhưng yêu thì...
- Thì sao?
- Yêu chồng.
- Đàn ông họ khác đàn bà, chị quên rồi à? Không bao giờ họ giống mình.
Tôi ngó Hải, mới đó mà em tôi đã thành người lớn rồi. Đôi mắt đen lay láy thấp thoáng bóng hình ai? Nụ cười hồn nhiên giờ miên man thương nhớ. Hai chị em hôm nay nói hoài chuyện Khanh, nhắc hoài tên Khanh.
Tôi lắc đầu:
- Thôi, đừng nhắc đến nữa Hải, buồn quá.
- Rõ ràng chị còn yêu anh ấy, chị đừng giấu em.
Tôi lấp liếm:
- Con nít đừng xen vào chuyện người lớn, em phải lo học đi...
- Chị hơn em hai tuổi, năm chị bằng tuổi em chị yêu anh Khanh rồi. Thôi em về, thương chị thật nhưng em vẫn ghen với chị.
Tôi đưa Hải ra tận xe. Rồi thở dài quay vào. Bao nhiêu lần tôi định buông tay thả Thụy về cho vợ con chàng. Bao nhiêu lần tôi toan giơ tay vẫy chào tội lỗi. Yêu trong cảnh tôi là tội lỗi, là một lầm lẫn. Nhưng có tội ác nào không quyến rũ đâu. Tôi cứ khất lần với mình hoài, rồi bây giờ tôi vẫn mong chồng người.
Lần ra đi trước, không nói ra nhưng thật tâm tôi còn nhát sợ. Biết trước Thụy đủ quyền hành để canh giữ đáng lẽ tôi phải thầm lén ra đi bằng xe đò đến một tĩnh nhỏ nào khác, rồi từ đó mới lấy vé máy bay đi xa hơn. Thụy với ba cái điện thoại ngay trong phòng ngủ, đi máy bay, ngồi đợi ở trạm hàng không có khác gì tôi gọi Thụy đến đón tôi về. Mãi mãi tôi là con vật hèn yếu nhất. Biết mình lầm nhưng cứ chui mãi vào lầm lẫn. Tội lỗi ôi hấp lực của mi mạnh chẳng thua gi tình yêu. Sao hôm nay mi không ra đi, Thụy đi vắng rồi không có ai đi tìm mi về, phải thế không?
Lá thư vĩnh biệt gửi cho Thụy là sợi dây cột chặt chẽ thêm chàng vào đời tôi sao? Chính tôi, tôi cũng không hiểu được mình. Tình yêu có trong con người có lẽ vì điều huyền bí đó, nghìn sau và mãi mãi cái tối trùm kín trong mơ hồ.
Một người xế, một cận vệ thân tín đưa tôi ra tận phi trường đón Thụy. Thụy ôm lấy vai tôi hôn nhẹ trên má khi vừa bước xuống phi cơ.
- Em khỏe không? Nhớ anh không?

- Nhớ muốn chết.
Có những đôi mắt thèm thuồng nhìn theo tôi, từng ước kiêu sa, từng bước là uy quyền. Quyền hành làm Thụy đẹp trai và cốt cách hơn. Quyền hành cũng làm cho gót chân tôi hồng hơn. Thụy ôm vai tôi chui vào xe. Chiếc xe đen bồng bọc vải trắng muốt. Người cận vệ mắt nhìn thẳng đằng trước nghiêm trang. Ông tài xế mũ trắng vòng cả hai tay trên vô lăng.
Tôi ngả đầu lên vai Thụy:
- Anh!
Thụy tình tứ tròn môi như hôn:
- Trông em xinh quá, xa ba ngày mà dài như ba năm.
Thụy ngả hẳn lưng ra sau, với tôi Thụy là người đàn ông oai nhất bây giờ.
- Bà ấy có nói gì không anh?
Thụy hơi nhăn:
- Không...
Tôi buồn bã:
- Anh giận em đấy à?
Thụy cuống quýt:
- Đâu có, anh xin lỗi cưng, mấy hôm nay em có đi đâu không?
- Em ở nhà đợi anh, không bước ra khỏi cổng.
Thụy cười thật tươi:
- Vợ anh ngoan quá, chiều đi dạ hội với anh nhé, anh mới mua một lô áo quần cho em đó.
- Hả, thật không?
- Thật chứ, hai vali đầy, em thấy anh yêu em ghê chưa?
Tôi bóp nhẹ tay chồng. Khanh ơi, anh biến đi cho đời em trọn hạnh phúc. Đôi mắt Khanh buồn chơi vơi trên cao. Tôi nhắm mắt lại dựa vai Thụy. Tôi yêu ai thật lòng? Khanh hay Thụy hở trời? Nếu Thụy không phải là ông Thị trưởng giàu có, tôi có yêu Thụy không? Một chiều nào trời cũng xanh như hôm nay, một chiều nào gió cũng mơ hồ lay cành lá úa rồi bay lá vàng. Đỉnh đèo hùng vĩ đại dương mênh mông. Sóng vỗ trên bờ đá phủ rêu xanh muốt đồi kia sâu hút. Bọt nước tung trắng xóa. Mây là đà luyến lưu trên ngọn núi cao, nước dịu dàng ôm lấy chân núi như vòng tay anh ôm em, như hai môi anh lưu luyến trên tóc em. Anh hôn em từ hôm đó, hai đứa tưởng như bay lên mây, tưởng như có ai xô xuống biển chắc cũng không thể rời nhau. Hai môi anh mơn man, mơn man rồi cuốn hút, cuốn hút. Hai bàn tay anh nâng niu rồi xiết chặt. Hai thân thể dần dần sát tới bên nhau rồi thành một. Gió gào trên núi cao, biển gào, biển chạy mãi

mãi vô tận. Chiều hôm ấy em chỉ biết có anh, trên đời này chỉ còn có anh.
Nếu hôm ấy em có trong tay cả một tài sản thật khổng lồ, vàng bạc châu báu em cũng sẵn sàng đánh đổi lấy một nụ hôn của anh cho em. Đắm đuối đến thế mà anh nỡ phụ em, anh nỡ hoan hỉ tiếp người đàn bà đó trong phòng ăn phòng ngủ và phòng tắm. Để bây giờ em thành kẻ tội tình. Cướp chồng của người, nhớ người yêu xưa.
Thụy nghiêm nghị hỏi:
- Ngọc, em nghĩ gì đó?
Tôi bàng hoàng:
- Không, em có nghĩ gì đâu?
- Em không thích à?
- Hả, thích gì kia anh?
- Kim cương anh mua cho em đó.
- Thích chứ, đàn bà có ai chê kim cương đâu anh.
- Sao em ngồi thừ ra, buồn gì vậy?
- Tại vì...
- Vì sao...
- Sợ anh tốn tiền. Sợ mất phần vợ con anh.
Trời ơi, chưa ai gian dối bằng tôi bây giờ. Miệng lưỡi tôi mềm hay cứng? Ngọt hay chua?
- Ghen họ, anh bảo đảm chỉ tham con ba ngày thì hết ba buổi chiều đi lựa áo quần phấn son cho em rồi.
Tôi ăn năn:
- Em xin lỗi anh.
- Cười cho anh coi nào, em không cười anh hết muốn sống.
- Cái miệng ghét quá.
Thụy giữ nguyên tay tôi vừa di trên môi chàng, cắn nhè nhẹ:
- Ngọc, về nhà hôn em cái đã...
Tôi rụt tay về ra dấu cho chàng để ý chú tài xế. Thụy lắc đầu:
- Đi thẳng về nhà đi nhé.
Quay sang tôi:
- Con ngoan không em?
- Dữ hông, mãi giờ mới hỏi đến con.
- Dĩ nhiên anh yêu em hơn con chứ.
- Em khác, em yêu con hơn anh. Mà phải rồi, nó là đứa con thứ mấy của anh mà, tình yêu trải qua năm lần làm cha loãng quá rồi, loãng như nước lã. Đến đứa thứ sáu anh chẳng còn gì cho nó nữa, loãng quá mất rồi.
Thụy cuống quýt:

- Ngọc, đừng nói bậy, anh thương con mình lắm chứ.
- Em không giận anh đâu, ba em cũng vậy nữa là, hồi má sinh mấy đứa lớn ông còn mừng tíu tít, mấy đứa sau ông coi như má đẻ một con gà vậy. Càng về sau người đàn ông chán con thêm.
Tình yêu như thế đó, hạnh phúc như thế đó. Nồng nàn đó rồi nguội tạnh. Tôi ngó thẳng đằng trước, ngôi biệt thự hiện ra, tôi thẫn thờ bước xuống. Người hầu người ta từ trong ra ngoài. Hạnh phúc vẫn như trái thông khó lăn trên đất ẩm.
Tôi ngồi xuống hỏi Thụy:
- Anh vào bồng con ra cho em đi, người già tình yêu còn bao nhiêu ký anh?
Thụy nhăn mặt:
- Em muốn nói anh già?
- Không ý em khác, có đứa con thứ sáu anh còn lại cho con được những gì? Yêu thương trìu mến náo nức hết, con em chẳng còn gì, chẳng có gì, nó không được chính thức làm con anh, nó thiệt thòi nhiều quá.
Thụy gắt nhẹ:
- Em không muốn cho anh vui phải không, suốt đời anh sống để bị em cằn nhằn phải không? Có ngày nào em cho anh nghỉ không Ngọc? Thằng đàn ông như anh thật khổ, hết vợ lớn chửi rủa đến vợ bé xỉ vả...
Thụy biết chàng lỡ lời nên ngừng ngang đứng im. Tôi đứng phắt lên:
- Anh nói sao, tôi là vợ bé của anh, người ta là vợ lớn. Trong tim anh địa vị tôi bé lắm phải không? Đi, anh đi ngay đi, tôi không làm bé ai hết. Hôm đầu tiên anh nói gì với tôi anh còn nhớ không? Anh yêu một mình em, từ hôm nay anh chỉ biết có em... anh dứt khoát hết. Anh nhớ không, chả lẽ tôi thu băng nữa sao?
Thụy hoảng hốt:
- Ngọc, anh xin em, nếu em muốn anh sẽ ly dị vợ... mình chính thức lấy nhau. Em chịu không?
Tôi thở dài:
- Thôi anh an, nếu buông tay nhau, níu kéo nhau cả hai đứa cùng khổ.
- Đàn bà khó hiểu thật, ly dị không cho nhưng cứ cằn nhằn tối ngày sáng đêm.
Nước mắt tôi ứa ra. Tôi lịm người trên ghế. Kẹt rồi, kẹt cứng mất rồi. Làm bé chăng. Tôi thật không hãnh diện. Tôi thích làm vợ chàng kia. Nghìn ánh mắt nhìn theo khátkhao đị vị tôi thật, nhưng vẫn nhuộm vẻ mỉa mai. Làm bé, tôi vẫn không hoàn toàn ngước mặt lên với đời

được.
Thụy dỗ dành:
- Chẳng có chuyện gì tự nhiên cãi nhau. Ngọc, em không thuong anh sao. Anh ham hố về với em, anh ham hố biêt bao nhiêu em biết không? Em phải tin là anh yêu em chứ. Trên đời này anh chỉ còn mình em.
- Bồng con ra cho em đi anh...
Thụy đứng lên bước vào phòng Du rồi đem con ra cho tôi.
- Anh thương em Ngọc ạ, anh hiểu nỗi khổ tâm của em. Em là một cô bé kiêu hãnh và có quá nhiều tự ái. Cười với con đi em.
Tôi áp má vào mặt con, hít đầy ngực mùi thơm da thịt ngọt như sữa.
Thụy ngồi xuống ôm gọn trong tay chàng cả tôi và Du:
- Em...
Tôi long lanh ngấn lệ:
- Thôi đừng buồn nữa, em hứa không cần nhằn anh nữa đâu.
Chàng cười:
- Nhớ nhé, em hứa bao nhiêu lần rồi biết không?
Tôi bẽn lẽn:
- Thôi mà, em xin lỗi, chịu không?
Chàng cắn má tôi:
- Cái mặt trẻ con hết sức vậy đó. Lần sau phải sắm cái roi mây phét em mới được. Chiều quá hư mất.
Tôi cúi xuống nựng con:
- Du hư quá, hư quá.... anh coi nó túm tóc em này, gỡ cho em đi, nó đánh ghen em đó, ai biểu anh không hôn nó lại hôn em.
Hạnh phúc đừng bay nữa nghe. Vợ con Thụy, Khánh và kỷ niệm xin ngủ yên dưới tro than đi nhé. Thụy gỡ tay con, hôn má con rồi đi tắm.
Giọng chàng vọng ra:
- Đưa con cho chị vú, sửa soạn đi với anh cưng, dạ hội tổ chức vì em đó.
Tôi cười với Du:
- Không tin cái miệng anh đâu, cha mày ông hai vợ khôn thấy mồ. Bao giờ lấy vợ ba anh?
Thụy cười vang:
- Anh xin lạy... hai bà mà như tù anh rồi, ba bà chắc vô sáu tấm nằm cho xong. Cưng ơi, vô tắm với anh cưng.
- Thô, thôi, không tắm chung với anh nữa đâu, nguy lắm.
- Nếu không anh để nguyên thế này anh ra nè.
Tôi giậm chân:
- Con nó thấy bây giờ.

- Nó giống y như anh.
- Vừa thôi ông ơi.
- Anh bảo vào, anh nhờ cái này, kỳ cọ cho anh với chứ, đàn bà Nhật được đàn ông cả thế giới mê vì biết tắm cho chồng đó. Đàn bà không biết tắm cho chồng đừng lấy chồng nữa. Vô đây cưng ơi! Cưng.
Chiếc xe ngoan ngoãn bò đến tận bực thềm Câu lạc bộ thành phố. Hàng trăm chiếc khác đủ màu đủ kiểu đã đến từ lúc nào. Thụy bao giờ cũng là người đến sau cùng. Người cận vệ mở cửa cho Thụy và tôi bước xuống. Những nhân vật tai mắt, những bà mệnh phụ chờ sẵn hai bên lối đi và trên bậc thềm. Tôi mặc chiếc áo dạ hội màu hồng. Từng bước như lâng lâng lên cao, từng bước ngàn mắt ngó theo ngàn lời thì thầm. Thụy nâng một tay tôi, nụ cười chàng thấp thoáng để chào mọi người.
Bao giờ cũng vậy. Dạ tiệc, tiếp tân là những giây phút kiêu hãnh nhất của đời làm bé cho Thụy. Bởi có người đàn bà nào không thèm vinh quang, không say danh vọng? Thụy không bao giờ đưa vợ chàng đến những nơi này. Bà ấy già rồi, người nặng nề mặt mày tối tăm. Thụy không thể đưa bà đến những nơi rực rỡ nụ cười đầy tràn màu sắc và chập chùng gót chân thanh quí này được. Chàng chỉ đi với tôi, đó không phải là hạnh phúc và ước mơ của con bé Đào Ngọc nghèo nàn ngày xưa sao?
Đêm nay chuỗi hồng ngọc lấp lánh trên cổ tôi, viên kim cương đắt giá cài trên mái tóc bới cao. Tôi khác hẳn tôi một năm về trước, áo dài trắng, dép thấp bước đi hiền men theo bờ cỏ. Chuỗi hồng ngọc trên cổ Thụy mới tặng làm mắt môi tôi ứ đầy hạnh phúc. Phút giây này kỷ niệm xưa nhạt mờ. Đôi mắt Khanh xa xôi và vợ con Thụy chìm lỉm. Phút giây này nụ cười tôi vui như sao vỡ, mặt mày tôi sáng như trăng rằm.
Bàn dành riêng cho tôi và Thụy kê thấp bọc nhung đỏ thẫm với một bình hoa tươi, với những cánh hồng rơi vãi trên mặt bàn phủ khăn trắng nõn. Tôi gật đầu chào mọi người, những người đàn ông nghiêng người trước mặt tôi, những người đàn bà cúi đầu trước mắt tôi. Hạnh phúc một đời đàn bà là ở đó? Nụ cười tôi tươi mãi. Thụy đã bắt tôi dành cả một tháng dài nghiên cứu cách đi cách đứng và cách ngồi của các mệnh phụ phu nhân. Nụ cười phải biết giới hạn, phải biết làm chủ được giọng nói. Phải biết ngồi và phải biết đứng lên sao cho vừa đẹp vừa sang, vừa đứng đắn. Những cuốn sách dành cho những bà Chúa vương quốc Anh, những tài liệu dành cho giới quí tộc Pháp. Chẳng biết Thụy lấy ở đâu về bắt tôi nghiền ngẫm hàng tháng mới bằng lòng cho tôi đi dạ hội với chàng.

Tôi mỉm cười với Thụy trước khi ngồi xuống chiếc ghế Thụy dành cho tôi, mọi cử chỉ của tôi vẫn ngàn đôi mắt ngó, vạn đôi môi thì thầm.
Thụy đứng lên:
- Em ra khai mạc với anh cho họ nhảy, chân họ ngứa lắm rồi em không thấy sao.
Tôi lẳng lặng đi ra piste. Điệu Paso bừng bừng rộn rã. Dạ vũ bao giờ cũng mở đầu bằng bước nhảy của tôi và Thụy. Thụy là anh chàng quàng khăn đấu bò, hay tôi con bé đắc thắng trong vinh quang của chàng? Từng bước rộn ràng, từng bước vui thênh thang. Từng cặp, từng cặp ra theo. Áo tôi hồng đậm, khăn tôi đỏ thắm, đỏ thắm như môi son, như trái tim đàn bà trong huy hoàng rực rỡ.
Tưởng chừng như mọi người đàn bà đang thèm khát địa vị mình đêm nay, trong vòng tay Thụy, tôi thì thầm hỏi Thụy:
- Anh tổ chức đêm dạ vũ này vì em thật hả anh?
Chàng gật đầu:
- Em không tin anh à? Còn vì ai vào đây nữa chứ? Đêm nay em đẹp nhất, đẹp nhất trong những người đàn bà đẹp của thành phố này.
- Anh chỉ có tài nịnh là không ai bằng.
- Vợ anh anh phải nịnh chứ.
Tôi bấm vai Thụy:
- Anh coi, vợ ông nhà văn đẹp chứ nhỉ?
- Thua em của anh một bậc.
- Chồng bà ta viết văn anh biết không?
- Biết là văn sĩ nổi tiếng nhưng anh không đọc.
- Em đọc rồi.
- Hay không?
- Mê luôn.
Thụy cau mặt:
- Mê à?
- Ừ, mê...
- Chết với anh bây giờ nhé.
- Xí, chưa gì đã ghen.
- Anh đập chết chứ ghen thôi à?
Tôi nhăn mũi:
- Sợ ghê.
Hết bản nhạc vui. Tôi trở về bàn nhấm nháp chiếc bánh thơm. Thụy nói chuyện với nhân vật này nhân vật kia. Hình như đàn ông ngán mời tôi nhảy. Cuối cùng người đàn bà hách nhất đêm dạ vũ lại là người ế khách nhất. Sau lưng tôi vẫn có mắt nhìn vẫn là những lời xì

xầm to nhỏ. Thế nào họ cũng nhắc đến vợ lớn của Thụy với một chút xót thương nào đó. Đàn bà kỳ, họ thích ghen giùm người khác lắm, họ mặc sức tức tối giùm kẻ khác.
Dù sao đêm nay tôi vẫn là cái đinh, cái đinh chói mặt hay đau mắt, mặc họ. Thụy yêu tôi, bỏ vợ con yêu tôi, tình yêu phải ghê gớm hơn những người đàn ông bình thường khác. Hơn cả Khanh nữa. Ngày xưa một chút phóng khoáng tự do của thói đàn ông độc thân, Khanh không dám hy sinh cho tôi. Chàng yêu để mà yêu thế thôi. Bàn chuyện ràng buộc chàng kinh hãi ngại ngần. Chàng rụt tay từ chối. Còn Thụy, bất chấp vợ con và dư luận. Thụy có tôi bằng được và hãnh diện vì tôi. Tôi muốn ôm nghiến lấy Thụy hôn thật lâu hai môi chàng, giữ thật nồng nàn đầu lưỡi mềm cong len lỏi khắp hàng răng trắng bóng. Nhưng tôi không dám, chỉ biết đắm đuối mà nhìn sâu hai mắt Thụy.
Thụy bỏ đi nói chuyện với một người đàn ông lạ mặt. Tôi dựa lưng nhìn thiên hạ nhảy. Thấy mình ngoài cuộc chơi, thấy mình vừa cô đơn vừa kiêu hãnh.
- Ngọc...
Tôi mỉm cười:
- Lâu quá, Ái đi với ai đó, phải Hùng không?
Ái gật đầu:
- Mình đi với anh Hùng chứ đi với ai nữa chứ, Ngọc vui chứ hỉ?
Tôi xòe bàn tay có viên kim cương lóng lánh, nụ cười tôi cũng long lanh như kim cương.
- Ái biết rồi, hỏi chi nữa... Anh Hùng đâu?
- Anh chạy đâu đó, đêm nay Ngọc đẹp quá, áo may ở đâu mà xinh quá vậy?
- Anh ấy đặt may ở Sài Gòn đó.
- Cưng vợ ghê nhỉ?
Tôi mỉm cười không nói. Ái lại khen:
- Có con trông Ngọc rực rỡ hẳn lên đó, chừ mà anh Khanh gặp lại chắc anh buồn phải biết Ngọc hỉ?
Tôi chớp mắt, Hùng va Khanh quen nhau. Ái học cùng lớp với tôi từ nhỏ, nó chứng kiến từ đầu tới cuối cuộc tình đầu của tôi. Mắt tôi như chìm. Tình yêu tưởng đâu đã tan theo khói sương. Tình yêu tưởng đâu đã nhạt mờ như mây bay xa. Tôi đặt tay mình lên tay Ái, giọng hơi chùng xuống:
- Thôi đừng nói nữa Ái ạ.
Ái lảng chuyện:
- Ngày mai Ngọc đi khai mạc triển lãm tranh với đại tá chứ?

Tôi ngạc nhiên:
- Có nghe anh ấy nói chi đâu.
- Ủa, Ngọc chưa biết hả, mai anh Hùng mình triển lãm mà, gửi giấy mời từ tuần trước ấy.
Tôi phân trần:
- Chắc tối nay họ mới nhắc, thường họ xếp đặt thời biểu cho anh ấy từng ngày, đúng giờ có người nhắc.
Ái cười nhẹ:
- Có chồng làm lớn cũng ngộ ghê Ngọc hỉ, răng hạnh phúc không?
Tôi ngần ngừ:
- Cũng bình thường như mọi người, như Hùng với Ái vậy.
Ái lắc đầu:
- Như sao được Ngọc, mình với anh Hùng một...
Tôi cười nhẹ:
- Một vợ một chồng chứ gì? Còn mình, mình làm bé, phải Ái định nói thế không? Mình làm bé nên đêm nay mới được ngồi trên cái ghế này chứ.
Ai khe khẽ:
- Bạn bè với nhau, Ngọc đứng giận mình làm gì.
- Không đâu, Ái đừng ngại ngần như thế kỳ lắm.
Ái rụt rè:
- Đại tá trở lại kìa. Ái rút lui đây.
Thụy âu yếm:
- Buồn anh hở, anh cần tiếp xúc vài người, sao không giữ cô bạn em lại cho vui.
- Nó bận người yêu của nó chứ anh.
Dạ vũ vẫn tưng bừng. Thoáng thấy mái tóc Ái gục trên vai Hùng. Thoáng thấy đôi mắt Hùng nửa tra hỏi nửa gợi nhớ Khanh. Tôi trốn đôi mắt Hùng, đôi mắt mỗi lần nhìn tôi là muốn hỏi: " Sao Ngọc ham giàu phụ Khanh, sao Ngọc ham giàu làm bé..." Muốn quên được người cũ khó hơn là chết. Bàn đối diện, ông văn sĩ ngồi phì phèo hút thuốc, đôi mắt như đang đắm chìm trong biển văn lênh láng những tư tưởng. Bà vợ ngồi bên chồng, thỉnh thoảng cười với chồng, thỉnh thoảng làm duyên với mọi người, bằng nụ cười hình như bất tận trên môi.
Duy Linh. Tên ông nhà văn, khuôn mặt chìm lắng nụ cười vang xa. Bà vợ ông trái ngược với chồng, đôi mắt linh động tay chàng không lúc nào chịu lặng thinh. Thoáng gặp tia nhìn của tôi, người chồng khẽ gật đầu chào, bà vợ vội cười thật tươi. Họ vừa nhảy với nhau xong, nàng đặt một bàn tay lên đùi chồng im lìm.

Tôi chưa có dip nói chuyện với Duy Linh. Tôi muốn ở thật xa chiêm ngưỡng ông qua hình bóng mà tôi đã trót hình dung khi đọc văn. Tôi sợ ảo ảnh tan vỡ như đã một lần say mê văn một người, lúc gặp gỡ tôi buồn như mất mát. Ông văn sĩ dễ thương từng lời, đẹp đẽ từng chữ trong văn chương, là một người vai co ro mặt mày tái mét. Chân tay khẳng khiu và run lẩy bẩy. Tôi về nhà tìm lại những tác phẩm nâng niu cũ, đọc lại hình như văn bớt ngọt, ý bớt sâu.
Thụy ngồi hút thuốc nhìn thiên hạ nhảy. Tôi ngồi mê say nhìn những đôi chân vờn bắt nhau tình tứ.
Thụy bỗng hơi nhíu mày. Tôi nhìn theo mắt Thụy để thấy một người đàn ông mặc nguyên bộ đồ rằn ri nghênh ngang bước tới bàn ông nhà văn. Đôi giày sauts từng bước đi nghênh ngang đó đếm bước trên hè phố một chiều nhạt nắng chắc tôi sẽ thấy là đẹp. Nhưng ở đây, nhạc tình và đèn mờ. Mọi người trang trọng cười nói với nhau những lời đẹp như chúc tụng. Ông đại úy nện giày " sô" khi người ta dùng gót hài xinh trên piste.
Đại úy nghiêng người trước mắt vợ ông văn sĩ. Bàn tay ông cũng giơ ra nhưng bàn tay bực bội buông xuống. Người đàn bà nghiêng mắt chối từ. Có lẽ nàng sợ đôi giày " sô" dẫm nát gót hài xinh của nàng. Ông đại úy lầm lì trở lại ngồi chỗ cũ. Điếu thuốc lệch trên môi, ánh mắt chìm rất sâu. Duy Linh vẫn ngồi rất im lìm, chắc ông đến đây nghe nhạc để sống cho một nhân vật nào đó đang xây dựng trong cái đầu óc tuy bé bỏng nhưng trùng điệp văn lan vũ trụ.
Thỉnh thoảng tuy không cố tình tôi vẫn phải nhìn về phía họ. Có lẽ vì cái tên Duy Linh và những giọng văn duyên dáng của ông đã đọc lúc nhỏ. Bà Duy Linh đứng lên, vuốt lại sống áo dài óng ánh kim tuyến để nhảy với một người bạn.
Tôi khoanh tay trước ngực dựa hẳn ra ghế để ngắm người đàn ông khi vợ nhảy với người khác. Ông đại úy bỗng đứng phắt lên lù lù bước ra piste một mình. Thụy chợt thấy, nhưng không kịp nữa rồi. Ông ta đã đến trước mặt bà Duy Linh. Kéo phắt tay bà rời khỏi vai người đàn ông và tát liên tiếp ba tát nảy lửa trên đôi má hồng phơn phớt phấn mịn.
Duy Linh nhảy ra, giằng co chớp nhoáng giữa sàn nhảy, giằng co làm tóc bà Duy Linh rối tung. Hai mắt thất sắc, Thụy đưa mắt ra lệnh cho người cận vệ rồi vẫn ngồi hút thuốc. Tôi chết lặng trên ghế. Người ta đã đưa họ ra ngoài, những làm sao tôi quên được ba cái tát in trên má người đàn bà đep. Dạ vũ mất vui, nụ cười mọi người như gượng gạo. Bàn ông nhà văn để trống, chiếc bật lửa bạc long lanh để quên trên bàn.

Tôi bỗng nhớ Khanh, rồi một ngày nào chàng dang tay mời tôi nhảy trước mắt chồng. Tôi có dám bước đi theo chàng không? Nếu tôi từ chối chàng có tát tôi giữa dạ vũ bừng bừng rộn rã không?
Thụy bỗng hỏi:
- Ngọc, anh nghĩ đến một ngày Khanh gặp lại em, mời em nhảy... không biết anh phải làm gì? Và em sẽ làm gì nhỉ?
Tim tôi bỗng nhoi nhói, cảm giác tê buốt lên từng mạch máu nhỏ.
Thụy tiếp:
- Lúc đó chắc em lúng túng lắm, còn anh, chắc anh sẽ đau xót.
Tôi phản công liền, để tình trạng này kéo dài hơn Thụy sẽ làm tôi khóc:
- Khi em gặp vợ anh, em cũng đau xót như thế, hơn như thế nữa.
Thụy thở dài:
- Thôi không thèm nhắc tới nữa.
Thụy nhắc nhở hay không tôi cũng đã nghĩ đến Khanh rồi. Không biết bây giờ Khanh sống như thế nào? Buồn hay vui? Hạnh phúc hay đắng cay? Không biết bây giờ Khanh yêu người khác chưa? Quên tôi hay còn nhớ? Có mấy người đàn bà lấy được người đàn ông thứ nhất trong đời làm chồng? Để suốt đời nàng không phải nhớ thương cắn rứt? Chồng nàng là hiện tại, dĩ vãng và tương lai nàng? Có mấy người đàn bà đường tình thẳng nét trên bàn tay như thế? Dòng sông định mệnh không quanh co khúc khuỷu không lên thác xuống ghềnh? Đời em như hồ thu, hồn trong như trời thu, tình trong như mắt thu?
Thụy dịu dàng:
- Nếu em không có dĩ vãng có lẽ anh không yêu em, vừa yêu thương vừa lo âu phập phồng vừa ghen tức vừa xót xa. Tình yêu mọc lên từ tâm trạng phức tạp đó.
Tôi cười buồn:
- Mảnh đất trải qua nhiều thay đổi địa chấn là mảnh đất phong phú tài nguyên nhất. Quốc gia nào trải qua nhiều thăng trầm là quốc gia có nền văn hóa rực rỡ nhất. Phải anh muốn nói thế không?
Thụy gật:
- Đúng, mai sau thanh bình nước mình sẽ làm bá chủ Á Châu vì mọi người đã được tinh luyện từ cái lò lửa tàn nhẫn và ghê gớm nhất.
Tôi nghĩ thầm: " Khanh cũng đang được tôi luyện trong lửa. Khi trở về chàng sẽ có trái tim bằng thép, cánh tay bằng sắt và hàm râu bằng dây kẽm gai."
Tôi cười nhẹ:
- Quốc gia thanh bình là quốc gia có những người dân ngu ngơ có cái lịch sử tầm thường.

Thụy vuốt ve bàn tay tôi:
- Mà thôi nhảy với anh bản Sloqu này rồi về, ở đây mà nói chuyện đó là điên.
Thụy dìu tôi đi thật êm đềm. Từng bước chúng tôi như lướt trên những ngọn cây, như bay trên vạn nốt nhạc tình. Địa vị một ông thị trưởng không cho phép Thụy ôm chặt lấy tôi, nhưng đôi mắt chàng thật đắm đuối, bàn tay chàng thật êm.
- Không có người đàn bà nào đẹp hơn em của anh.
- Gọi em là vợ đi.
- Vợ anh...
Mặt tôi như chìm xuống, mắt tôi như đi xa. Vợ anh, có thật em là vợ anh không? Trong tận cùng lòng anh, anh có coi em là vợ anh thật không? Trời ơi đến tôi, tôi không biết minh yêu ai hơn ai nữa sao? Khanh hay Thụy? Tôi luôn ngờ vực tôi. Tôi luôn luôn tra hỏi tôi? Đào Ngọc mi yêu ai? Mi yêu ai thật lòng? Nếu Thụy không làm thị trưởng, nếu Thụy không cho mi làm người đàn bà danh dự trong những đêm vui này? Nếu Thụy không cho mi một bước lên xe, hai bước xuống xe. Mi có yêu Thụy nữa không? Vậy tình yêu là gi? Là những thứ đó của Thụy hay sao?
Tôi không nhìn mặt Thụy, tôi nhìn lên vòm nhà cao, nhạc quyện bay trên vòm nhà mờ ảo. Nhạc nâng niu cho gót chân chúng mình thương nhau. Tôi nói với Thụy:
- Tưởng tượng đời sống không có nhạc, buồn chết anh nhỉ?
- Tưởng tượng đời sống không có người mình yêu khổ chết em nhỉ?
- Tưởng tượng đời sống không có đàn ông.
- Tưởng tượng đời sống không có em.
Tôi gục đầu trên vai Thụy thì thầm:
- Anh là thần hộ mệnh của em, anh hiện thân Thượng Đế cho em yêu và cho em sống.
Thụy cười:
- Em là đời sống của anh.
Tôi dang ra hơi xa Thụy, rồi đắm đuối nhìn chàng:
- Anh đẹp, mọi người đàn ông đều đẹp. Anh biết tại sao không?
- Không, nhưng anh thích em thấy mình anh đẹp thôi.
- Ừ, mình anh... Thân hình anh cân đối hơn núi, thân hình anh đẹp hơn sông, đôi mắt anh đẹp... rừng tóc anh đẹp... bàn tay anh đẹp.
Thụy lại cười:
- Em tôi lãng mạn thật.
Tôi vẫn không rời mắt nhìn chàng:
- Vì Thượng Đế tạo nên anh mang nét đẹp của ngài, đàn ông giống

Thượng đế.
Thụy nhăn mũi:
- Còn đàn bà giống ai?
- Giống người yêu của Thượng Đế.
- Thượng Đế cũng có người yêu à, lần đầu tiên anh nghe đấy nhé.
- Em tin chắc là có, nếu không ngài không thể thông minh quá vậy được, nếu không ngài làm sao chịu nổi, buồn chết đi.
Thụy cười thật tươi:
- Ngộ quá, em có ý nghĩ ngộ thật.
Hết bản nhạc tình. Thụy đưa tôi về sớm. Nhạc ở lại sau lưng, giơ tay vẫy chàng.
- Anh luôn luôn là kẻ đến sau và về sớm.
Thụy thở dài:
- Mong rằng trong tình yêu em, anh không bị đuổi đi sớm. Anh đã đến trễ, lại đi sớm thì buồn quá, Ngọc nhỉ?
Tôi lắc đầu:
- Anh kỳ, nói chuyện gì đâu không à?
Thụy lắc đầu:
- Anh nói thật đó chứ, thế nào cũng có một ngày em bỏ anh.
- Làm gì có chuyện bỏ nhau trong tình yêu anh, có những hoàn cảnh hai kẻ yêu nhau phải chia rời. Có ai bỏ ai được đâu anh? Có thể một ngày nào đó em đành phải xa anh, xa anh chứ không phải là bỏ anh đâu nhé.
Thụy nhìn sâu vào mắt tôi:
- Ngọc, đừng nói nữa, anh không thích những lời đó của em. Anh cấm em đó, không có hoàn cảnh nào bắt em phải xa anh cả.
Tôi ngước mắt nhìn chàng:
- Có chứ, khi nào lý trí mạnh hơn con tim, em sẽ rời xa anh.
- Như thế cũng có nghĩa là em hết yêu anh.
- Trái lại em sẽ yêu anh nhiều hơn, mất anh em sẽ yêu anh tha thiết.
Chàng gắt:
- Không nói bậy nữa, nghe rõ chưa?
Tôi thở dài dựa lưng vào chàng. Bao giờ cũng như bao giờ. Tiệc tàn, vinh quang mờ đi như ảo ảnh. Ánh sáng tắt sau lưng, vợ con chàng lại lâng lâng hiện ra từ trên cao ngó xuống hồn tôi. Buồn lại kéo về thật đầy, tim tôi thắt lại. Có thứ tình yêu trong tội lỗi? Có thứ tình yêu trong ăn năn và trong bùi ngùi.? Hạnh phúc không đây khi giành giựt của người khác. Chồng mình không bao giờ của mình khi cướp được của kẻ khác.
Tôi nhắm mắt thở than:

- Hạnh phúc là gì anh nhỉ? Tình yêu là gì hở anh? Tại sao lại yêu anh mà không là người khác? Khanh hay ai cũng được?
Thụy nhìn tôi goi:
- Ngọc!
Tôi ngửa mặt nhìn lên những ngọn cây im lìm trong bóng đêm, hạnh phúc cũng im lìm như thế. Tình yêu của tôi tạm như thế.
- Anh đang nghĩ đến ai? Anh dám nói thật với em không?
Thụy càu nhàu:
- Hoài, suốt ngày nói năng chuyện gì đâu không?
Tôi lắc đầu:
- Có bao giờ trong óc anh chợt lóe lên một câu hỏi, một ý nghĩ này không?
- Ý nghĩ gì?
- Em yêu anh, lấy anh vì tiền. Anh có nghĩ như vậy không?
Thụy hơi mím môi:
- Hồi trước kia thì có, bây giờ thì không.
Tôi gật gù:
- Cám ơn anh... đã nói thật. Anh à, anh kiếm tiền để làm gì vậy, em thấy đủ rồi. Vợ anh cũng có nhà, em cũng có nhà. Đủ rồi anh ạ, nghỉ đi anh. Nghỉ kiếm tiền đi anh.
Thụy ngừng xe trước thềm nhà, giơ tay dìu tôi vào phòng.
- Dẹp hết để ngủ nghe rõ chưa cưng.
- Chắc em không ngủ nổi đâu.
- Sao vậy?
Tôi chỉ vào đầu:
- Đau chỗ này...
Tôi buông khỏi thân tôi những mảnh áo sang trọng. Hết rồi, chẳng còn gì, vinh quang một đêm nào có nghĩa gì, đời người trăm năm nào có nghĩa gì? Thụy sững người nhìn tôi, đôi mắt chàng chất ngất đam mê. Tôi cũng nhìn thẳng mắt chàng. Giọng tôi bùi ngùi:
- Anh, có thật chúng mình yêu nhau không? Nói đi anh, tại sao anh yêu em?
Thụy vẫn thừ người:
- Đừng hỏi lẩm cẩm, hôm nay em lẩm cẩm nhiều quá rồi đó.
Tôi bước đi, từng bước gần nhau, tay Thụy giơ ra đợi chờ. Thụy vẫn ngồi trên giường choàng tay ôm kìm lấy tôi. Chàng gục mặt vào người tôi, giọng say say ngây ngất:
- Ngọc ơi... Ngọc ơi...
Tôi vò rối tóc chàng:
- Em sợ rằng... anh không tin em...

- Tại sao em nói kỳ cục vậy?
Tôi than thở:
- Bởi chính em, em cũng nghi ngờ em. Mình, nói thật với em đi, có bao giờ anh khinh em không?
Thụy chặn tay lên môi tôi:
- Anh cấm em nói như thế nữa, nói nữa anh phạt một tuần không về nhà cho coi.
Tôi thừ người:
- Mọi người trong thành phố này đều nghĩ em lấy anh vì tiền. Đêm dạ vũ tưng bừng em hãnh diện thật, lúc đó em yêu anh kinh khủng, sao bây giờ em lại buồn, buồn thật tình anh a.
Thụy cố giúp tôi quên. Tôi vẫn đứng sững cho chàng ôm ấp và vuốt ve. Bàn tay chàng cũng là tình yêu, cái gì của chàng với tình yêu cũng đẹp đẽ và đáng yêu. Đêm nay tôi yêu những vết nhăn mờ trên trán chàng, những vết nhăn làm chàng đàn ông hơn, từng trải hơn và gợi cảm xúc hơn.
Tôi cúi xuống, tôi tì trên đầu chàng để tắt ngọn đèn hơi sáng chói bật lên ngọn đèn vàng. Tôi thích nhìn đôi mắt chàng dưới màu vàng mờ. Đôi mắt lung linh hơn, tha thiết hơn và gợi nhiều kỷ niệm hơn.
- Để anh đẹp hơn.
- Bộ em bắt đầu chê anh?
- Không, em luôn luôn thấy anh đẹp vì em yêu anh. Em mê vẻ đẹp của đàn ông vì đó là thân phận của em. Em thích nhìn ngắm đàn ông hơn đàn bà.
Thụy gục gặc:
- Dĩ nhiên rồi... ai chả biết.
Tôi cười:
- Em hay nói thật, em ghét đàn bà đẹp hơn em, tất cả những người đàn bà đẹp, em đều hơi hơi ghét.
- Đúng quá, nhưng thế nào là vẻ đẹp một người đàn ông theo ý em, chả lẽ bọn anh đi mỹ viện?
Tôi lắc vội lắc vàng:
- Không, không được... em chúa ghét cái gì giả tạo. Như đã buồn cho mình phải xin thêm viện trợ mới sống nổi. Bao lâu em phải đi mỹ viện để giữ anh, chắc lúc đó em buồn lắm.
- Đàn ông đẹp, anh chưa bao giờ để ý đấy nhé.
- Chàng lang thang một mình, chàng ngồi đọc sách. Chàng lang bạt một nơi không tên gọi, đẹp. Chàng trầm ngâm bên ly rượu... và khi chàng yêu... đẹp hết.
Thụy ôm nghiền lay tôi:

- Thôi, thôi đủ rồi, đủ chết anh rồi.
Tôi nghĩ thầm: tình yêu là thế này thôi sao hả anh? Sao tôi thay áo trước mặt chàng, sao tôi chồm lên ôm giữ lấy vai chàng? Yêu, chính thức đó là tình yêu. Mặc vợ mặc con anh, mặc Khanh và kỷ niệm cũ. Bây giờ em say mê anh, bây giờ em mê mẩn yêu anh. Hãy biết một điều đó thôi, anh yêu quí của em. Toàn thân em giờ chìm, linh hồn em giờ nổi. Trái tim em căng lớn, mọi nơi em đầy khao khát. Hạnh phúc ngắn hạn, hãy hưởng cho đầy hãy ngửa mặt nhận phủ phê no đủ. Đừng thương dĩ vãng, cũng đừng lo tương lai. Hãy biết bây giờ em yêu anh, bây giờ em mê mẩn trong tay anh, và bây giờ anh đang là Thượng Đế của em.
Đủ rồi đòi hỏi gì hơn, một giờ hạnh phúc đủ một đời tưởng nhớ. Ăn cướp chồng người một tháng hơn làm người vợ bị phụ tình hai mươi năm, hai mươi năm phải không anh? Làm bà lớn một vài đêm, dạ vũ vài cocktail huy hoàng còn hơn làm bà vợ hẩm hiu nghìn đêm à ơi ru con đợi chồng vò võ năm canh?
Thụy thua Khanh tuổi trẻ, nhưng Thụy hơn kinh nghiệm yêu chiều. Trong vòng tay chàng tôi quên hết. Những người chồng trẻ mang thân căng đầy sức lực đừng vội tự tin thờ ơ vợ. Thụy dư sức cướp hết những người đàn bà khó tính nhất trong yêu đương. Con đường hoa bướm của chàng dài dằng dặc. Con đường tiến tới đích của chàng đầy hoa thơm đầy mật ngọt. Con đường mê say đó của chàng bình thản, chàng từ tốn dắt dìu. Đến lúc muốn từ chối cũng hết can đảm, đến lúc nàng phải nhắm nghiền đôi mắt van xin.
Đàn bà yêu con đường dắt dìu này hơn yêu cái đinh. Đàn bà yêu những lời hứa hẹn hơn. Như đàn bà đã thú vị cho một tuần lễ ngóng trông hồi hộp để lấy cái áo dài ưa thích về nhà. Một triệu người đàn bà trên một triệu người đàn bà đều nhớ mãi mãi đều thương thiết tha những vuốt ve mở đầu. Thụy gần bốn mươi tuổi, chàng biết những gì chàng phải làm...
Chàng làm chủ được toàn thân chàng, bàn tay năm ngón và cùng thẳm xác thịt, cái đầu óc biết yêu đương.
Tôi muốn kêu thét lên nhưng rán cắn lại. Tình yêu là thế đó người ơi... xin đừng cười vì cười là gian dối.
Tôi gọi khẽ:
- Anh ơi, anh...
Thụy nằm im lìm trên mặt nệm nhàu nát. Tôi lay người chàng:
- Hổng thèm nghe em nói nữa phải không?
Thụy ừ ừ:
- Nghe, nói đi... anh mệt không hiểu à?

- Hồi trước một tuần anh với vợ bao nhiêu lần?
Thụy nhắm tít mắt:
- Trời ơi, hỏi kỳ cục chưa?
- Nhiều đến không nhớ nổi hả?
- Ừ, không nhớ. Bố tôi cũng không nhớ nữa là tôi.
Tôi cắn môi, mắt tôi bừng lên cơn sốt lạnh. Lạnh buốt từ cảm giác lạnh vào trong trái tim. Cũng vậy thôi, ngần này mê man bao nhiêu còn ngây ngất, bao nhiêu mê chìm. Bao giờ chàng cũng bình thản và chừng mực, bao giờ chàng cũng lặng lẽ yêu. Tôi trái ngược với chàng, tôi đam mê cuồng nhiệt và tôi hét lên khi phải hét.
Tôi chưa thấy Thụy yêu đến phải hét lên vì tôi bao giờ? Dù sao giây phút đó chàng vẫn nhớ vợ con chàng, người đã cho chàng những năm đứa con.
Tôi chống tay nhìn chàng:
- Giờ chúng mình xa cách nhau quá, ước gì em chui được vào đầu anh.
Thụy vẫn nằm bất động. Tôi hôn môi chàng lẩn tránh. Tôi níu kéo chàng xua đuổi. Giây phút này chúng mình nhìn khác hướng, em thích thật gần nhau, anh thích thật xa nhau. Đáng lẽ mình phải có với Khanh tất cả trước khi làm vợ Thụy. Như vậy công bằng và chia sẻ nhau tận tình hơn. Bởi Khanh cũng trong trắng như mình. Ồ! đã chắc gì Khanh còn trong trắng. Ly Hoa đã bước vào phòng ngủ, đã chui vào phòng tắm Khanh. Trời bất công bắt đàn bà phải có những giọt máu hồng, trong khi đó đàn ông mãi mãi vô cẩn trong bất cứ trấn tĩnh nào.
Hơn lúc nào hết tôi cô đơn, nỗi cô đơn phủ thật đầy thật kín. Đêm yên tĩnh trôi dần. Con có người nuôi, con có người bế ẵm. Tôi rảnh rang quá cũng là một cô đơn không có tên gọi, Thụy có đó mà như không. Thụy gần đó mà hờ hững hơn xa cách. Tôi muốn phủ lên người Thụy. Từ hai môi mềm đến bàn chân. Tôi muốn tìm lại tôi qua thân thể Thụy, tôi muốn yêu Thụy đến ngất ngư như lúc này. Đàn bà tham lam hơn đàn ông thật. Chàng mệt mà mình chẳng mỏi. Chàng nhắm mắt dưỡng thần mà mình tròn mắt si mê.
- Anh ơi, anh...
Thụy lười biếng:
- Gì nữa, cho anh khất đi cưng.
- Hứ, anh biết em đòi gì không mà khất?
- Đòi mi mi, đúng không?
Tôi mỉm cười:
- Thôi dậy nói chuyện với em đi, thấy anh nằm im lìm buồn muốn

chết này.
Thụy với tay tìm bao thuốc:
- Cho anh điếu thuốc được không cô? Xin phép đấy.
- Thôi tướng ơi, làm bộ thấy mồ, em có cản cũng không được cơ mà.
- Anh biết là không nên hút thuốc sau khi yêu nhau, nhưng nếu không anh buồn ngủ díp mắt lại em cũng hờn. Cho phép nhé.
Tôi bật lửa cho chàng:
- Đành vậy, đàn ông mặt buồn ngủ coi dễ ghét gớm.
Gần hết điếu thuốc chàng dụi tắt đi, quàng tay kéo tôi nằm sát vào chàng. Thụy lim dim hai mắt:
- Đừng ghen nhảm, đừng nhắc nhở ai nữa nghe chưa? Anh cấm em từ giờ trở đi bước vào cái phòng này không được nhắc đến vợ con anh nữa nghe chưa?
- Nhưng em cứ nhớ thì sao?
- Gắng quên đi, gắng bỏ đi.
- Anh có nhớ không đã chứ? Khi ôm lấy em có nhớ họ chút xíu nào không?
Thụy lắc đầu:
- Không, đời anh chưa yêu ai say đắm nhu yêu em, hình ảnh em tràn ngập trong đầu anh rồi, em đuổi hết mọi hình bóng cũ.
Tôi than thở:
- Cám ơn anh, nhưng em không tin đâu, vì em, em...
Thụy nhíu mày:
- Em sao?
Tôi toan nói, nhưng gì đã cố không thể quên, muốn quên thì có muốn nhưng quên hẳn thì không bao giờ. Tôi muốn quên Khanh không có nghĩa là tôi đã quên. Nói như vậy chả ích gì, chỉ làm Thụy buồn thôi.
Tôi đành nói khác đi:
- Em sinh ra đời không do nơi em, không ai hỏi em có thích được làm người không rồi quăng em vào bụng mẹ. Cha mẹ tạo nên mình cũng không ghé miệng hỏi mình, họ làm theo ý họ, họ bắt em làm người, lớn lên đau khổ lẫn sung sướng. Em muốn quên sự hiện diện của em cũng không được. Mọi người muốn từ chối sự có mặt của em cũng không được nữa. Người tù có thể bị lãng quên nhưng họ vẫn có đó, người vợ bị phụ tình cũng còn mãi đó. Anh hiểu em muốn nói gì không?
Thụy nhăn mặt:
- Hiểu chứ, em muốn quên Khanh nhưng những gì đã có với Khanh vẫn còn đó phải vậy không?
Tôi không trả lời chàng, tôi hỏi lại:

- Những gì anh có với vợ anh vẫn còn lù lù ra đó, năm đứa con vĩ đại lắm chứ, kinh khủng lắm chứ. Năm đứa con đâu phải một ngày một bữa tạo nên được đâu, đâu phải một chiều bôi xóa đi, đâu phải một năm khuây lãng được.
Thụy thở dài:
- Nếu em tiếp tục, anh ngủ lai.
Tôi trườn người ôm Thụy, tôi áp mặt trên lưng chàng
- Đừng, dêm nay em cô đơn quá thức với em đi, đừng ngủ trước em, thức một mình em hay nghĩ bậy lắm, em van anh, tội nghiệp em mà
Thụy hơi ngạc nhiên:
-Sao vậy?
- Sao em khóc anh có làm gì cho em buồn đâu?
Tôi mím môi lại:
- Không, anh dễ thương quá nên em khóc... Có thuốc gì uống cho mình quên nhau không anh? Có thuốc gì uống cho em hết yêu anh không?
Thụy dịu dàng vuốt tóc tôi:
- Tại sao phải quên anh, anh ở bên em cơ mà.
- Em muốn được xa anh, em muốn trả anh về cho vợ con anh.
Chàng chặn tay trên môi tôi:
- Suỵt, cấm không được nhắc nhở trong phòng ngủ tụi mình cơ mà. Em không vâng lời anh phải không?
Tôi cười thật buồn:
- Thôi không nhớ nữa chi thêm buồn.
Thụy âu yếm:
- Nói chuyện khác đi em.
Tôi hỏi Thụy:
- Anh biết đàn bà ngoài chuyện tình yêu họ còn thích nói chuyện gì nữa không? Đố anh đấy?
Thụy cười:
- Bố anh cũng không biết được, nếu anh biết rõ đàn bà thế anh đã không khổ.
Tôi véo mũi chàng, tôi cắn thêm vai chàng:
- Đối với đàn bà chỉ có hai chuyện, tình yêu và tiền. Đó là hai cái đam mê lớn nhất của đàn bà, những đam mê khác đều phụ thuộc vào nó hết. Anh biết rồi chứ nhỉ?
- Biết... sao nữa?
- Muốn quên chuyện tình yêu đi, nghĩa là quên vợ con anh đi, chỉ còn cách nói chuyện tiền.
Thụy ngạc nhiên:

- Bây giờ đã đến lúc em nói chuyện tiền với anh?
Tôi cười:
- Anh lại hiểu lầm em rồi nhé. Anh tưởng em không ham tiền à? Có chứ, em cũng là người mà, điều em không tham lam quá có thế thôi.
- Em nói gì anh chẳng hiểu gì hết?
- Thì em nói chuyện tiền cho vui mà anh.
Thụy thở dài ra và nhoài người xuống:
- Nếu vậy thà ngủ còn sướng hơn, ngủ đi em... anh ru cho em ngủ.
Chàng kéo tôi lại gần, ôm gọn tôi vào lòng, chàng vuốt dọc theo lưng tôi, bàn tay chàng mê hoặc và thần thánh. Tôi ngây ngất khép dần hai mi. Tôi mê man ép sát ngực trần vào ngực chàng. Tôi đắm đuối hít đầy phổi mùi đàn ông ngai ngái thơm. Thụy hát khẽ bài tình ca, Thụy thở trên môi tôi. Thụy không ngừng vuốt ve và tìm kiếm. Thụy triền miên là cơn mê dài của tôi.
Tôi bỗng nói:
- Anh có biết Phong yêu em không?
Thụy dịu dàng:
- Anh biết.
Tôi không ngạc nhiên mấy:
- Sao anh vẫn im lặng?
Phong là bạn thân của anh, em là người anh yêu. Anh yêu em bao nhiêu Phong yêu em bấy nhiêu.
- Kỳ cục, bọn anh kỳ cục.
- Khi em làm anh xúc động được thì Phong cũng xúc động chứ.
- Nhưng...
- Không sao cả, Phong nó lý tưởng lắm, quá lý tưởng là khác. Em là người đàn bà, đàn ông gặp rồi khó quên.
- Em ước gì...
- Ước gì anh chưa có vợ phải không?
Tôi cười rúc rích trên ngực chàng:
- Ghét ghê, em nghĩ gì anh cũng biết hết.
- Vì anh yêu em. Ngủ đi cưng, mai anh còn nhiều việc lắm, í mai có triển lãm em đi với anh cho họ vui nghe.
Toi dụi dụi ngực chàng, toi nghịch nách chàng. Đàn ông như chàng sướng thật, rậm ri vẫn không có mùi hôi. Chẳng có mùi thơm nào dễ thương hơn mùi thơm của chồng.
- Em biết rồi, họa sĩ Trịnh Hùng đúng không?
- Em lại quen nữa hả, sao em đáng ghét là, ai cũng quen ai cũng biết.
- Xí, người ta là hoa khôi không biết sao được.

- Hoa khôi gì mặc kệ, giờ làm vợ anh không được quen ai nữa.
- Anh ở xa đến hứng ngay lấy người ta làm của riêng, họ ở thành phố này với em từ đời mô đến giờ rồi. Họ không đuổi anh đi là phước rồi đó.
Thụy cau mày:
- Hồi trước có bao nhiêu người theo em, hình như gần trăm người phải không?
- Mô mà dữ rứa, chừng sáu bảy chục thôi chứ gì.
- Ừ ừ, bữa nay lại nói tiếng Huế, lại sống như ngày chưa chồng. Đàn ông khi ghen thật đáng yêu. Mặt trầm xuống môi chìm mắt sâu. Đàn ông khi ghen chỉ muốn hôn chỉ muốn nghiến lấy mà uống đến giọt tình si cuối cùng. Nhưng tôi chưa nỡ, nhưng tôi chưa đủ. Tôi muốn chàng ghen hơn thế nữa, để tôi yêu chết ngất đi. Đàn bà ngoại tình thật sợ chồng ghen, đàn bà sợ chồng ghen với người tình cũ mà mình yêu rất thật, rất nặng, rất mê. Nhưng đàn bà thích chồng ghen bóng ghen gió, ghen với những người thật đáng chẳng ghen, để nàng hãnh diện được chồng yêu phát ghen phát cuồng.
- Trịnh Hùng vẽ tranh tuyệt vời lắm nghe, mai em nhất định đi.
Thụy gừ gừ trong cổ:
- Mai em ở nhà, mình anh đi được rồi.
- Không, phải cho em đi, nếu không em đi một mình để thưởng thức tài hoa của chàng.
Thụy gắt:
- Không đi là không đi.
- Cứ đi đó, làm gì em không.
Thụy ôm nghiến lấy tôi:
- Giết chết.
Tôi nghẹt thở quá chừng, hay muốn nghẹt thở thì cũng vậy.
- Bây giờ em hiểu tại sao đàn bà cứ đem chuyện được chồng ghen ra khoe khắp làng, khắp xóm, khắp họ hàng bè bạn.
Thụy cười:
- Ghê nhé, dám chọc cho anh ghen để cái mặt tươi rói vậy đó hử?
Tôi dí trán chàng:
- Cái mặt ghen trông dễ thương chi lạ.
Thụy hỏi:
- Đàn bà thích được chồng ghen lắm hử?
- Thích chứ, quá thích là khác, nhiều bà còn vờ vịt cho chồng ghen nữa kia. Sau cơn ghen là cơn yêu mà anh.
- Ồ, anh hiểu, hèn gì...
- Hèn gì sao?

- Hèn gì cứ hôm nào.... Hôm nào nhớ, là em lại chọc anh ghen anh giận rồi em khóc, bắt tội anh dỗ dành, dỗ dành bằng cách nào đó thì em biết rồi đấy. Thôi bà ơi, lần sau muốn thì nói đại ra đi, khóc lóc ghen tuông mệt bắt chết.
Tôi nóng bừng khắp người:
- Ghét cái mặt, nghĩ bậy không.
- Bậy gì, đúng phóc còn bậy gì? Cứ lâu lâu một bữa, là em làm mình làm mẩy, dỗ hụt hơi rồi sáp vào em mới yên chớ. Thôi nhé, lần sau muốn nói đại ra đi. Đàn bà thiệt...
- Còn đàn ông thì sao? Cũng muốn thấy mồ, cũng khoái chí tử khi được vợ ghen mà làm bộ.
- Hứ, đàn ông mà vợ ghen chẳng khác gì vào tù.
- Ai biểu anh đó, vợ ghen mà già xấu thì ông chán, chứ vợ đẹp vợ trẻ mà ghen khoái thí mồ chứ khổ.
Thụy sôi nổi:
- Giờ ghen nhé, giờ đền nhé...
- Thôi mới đó mà...
- Một giờ rồi, đủ sức rồi.
- Này gục hết cho coi, mai bơ phờ hết cho coi.
- Làm bộ nhé, láu lếu làm bộ nhé.
- Khỉ ạ, nói thật đó, để sáng đi, ngủ đã, em buồn ngủ rồi này.
Tôi ngủ lúc nào cũng không hay nữa. Giấc ngủ có chồng một bên, dù là người chồng chia hai, dù là chồng cướp được, dành được cũng thỏa mãn hơn làm thân đàn bà ngủ một mình. Tội nghiệp cho những cặp vợ chồng ngủ riêng giường, một là họ sợ chán nhau, hai là họ đã chán nhau.
Đêm muôn đời là thế giới thầm kín của tình yêu. Những kẻ yêu nhau như tôi với Khanh chưa được sống với nhau một đêm thật tội nghiệp.

Mắt Tím

Chương 9

Lại lên chiếc xe đen bóng bọc vải trắng nõn. Lại trang trọng bước xuống đi song song với Thụy giữa hai hàng người chào đón, giữa ngàn mắt nhìn theo trầm trồ. Hôm nay tôi để tóc xõa mặc áo dài vì đây là một cuộc triển lãm tranh nghệ thuật lấy tiền giúp nạn nhân bão lụt của Hùng, bạn thân Khanh.
Hạnh phúc có lẽ là giây phút này? Giản dị và tầm thường đến như tôi

là cùng. Thụy và Hùng dừng lại trước giải băng trắng. Người thiếu nữ bưng đĩa bạc để cây kéo đã tiến lên gần Thụy. Hùng giơ tay trang trọng:
- Kính mời đại tá.
Thụy mỉm cười nhấc cái kéo lên. Nghĩ sao chàng trao cho tôi, dịu dàng nói:
- Nhà tôi yêu tranh lắm, để nhà tôi cắt băng khai mạc được chứ họa sĩ?
Hùng nghiêng người:
- Chúng tôi rất hân hạnh, xin mời bà...
Chữ nhà tôi Thụy dùng, chữ bà Hùng gọi... tôi chớp mắt, tôi rưng rưng. Thụy tế nhị thật, chàng chiều chuộng tôi và cho tôi hạnh phúc từ những nhỏ nhặt này.
Giải băng được cắt hai. Tôi có cảm tưởng đã cắt lìa mình với dĩ vãng. Đã cắt lìa mình với cuộc tình cũ. Nhà tôi, Thụy gọi tôi bằng hai chữ đó rồi, đời người đàn bà coi như xong, coi như hoàn tất từ lúc nhận lấy hai chữ đó vào mình.
Bước vào phòng triển lãm, trước khi thấy những bức tranh nghệ thuật trên tường, trên những thân cột cao, tôi gặp nụ cười của Thúy Ái.
- Cám ơn Ngọc... à bà đại tá, đã khai mạc buổi triển lãm này.
Hùng đọc một bài diễn văn nhỏ để nói về những bức tranh chàng miệt mài hoàn thành trong hai năm và ý nghĩ của một vòng tay tương trợ nhau giữa những người ruột thịt. Thụy dắt tôi đi quanh một vòng. Những nhân vật tai mắt trong thành phố mỗi người sẽ nhận mua một bức tranh của Hùng. Hùng giải thích những gì chỉ có chàng mới giải thích nổi. Đôi mắt Hùng tuyệt nhiên lẩn tránh đôi mắt tôi. Hùng là một người bặt thiệp, song rất cởi mở và quí bạn bè. Mái tóc Hùng hơi dài rủ hờ xuống trán, đôi mắt Hùng thường dõi nhìn rất xa. Hình như ông họa sĩ nào cũng có đôi mắt thích nhìn xa hơn mọi người.
Thúy Ái thật xứng đôi với Hùng. Con bé đẹp nhất ở dáng đi quí phái. Với thân hình mảnh mai và mềm, có phiến lưng che hờ mái tóc đen muốt. Thúy Ái người Huế, Huế chánh chứ không pha thứ Huế lai lung tung như tôi. Thúy Ái là mẫu con gái đẹp của họa sĩ, để xa mà ngắm mà nhìn thì rất đẹp, mái tóc tà áo dáng đi như một áng mơ. Đến gần vẻ đẹp nàng nhạt nhòa không nét. Con gái Huế một trăm cô thì một trăm nàng đều ấp ủ trong lòng một người yêu nghệ sĩ. Chẳng phải là nhạc sĩ, thi sĩ, văn sĩ hay họa sĩ. Thúy Ái yêu Hùng là chuyện tự nhiên.
Thụy nói:

- Em ngắm đi, thích bức nào bảo anh nhé.
Hùng vẫn không nhìn tôi:
- Bà đại tá rành nghệ thuật lắm mà.
Tôi lắc nhẹ:
- Thưa họa sĩ tôi thích xem tranh thôi, chứ rành thì không dám đâu.
Hùng cười nhẹ:
- Bà thích bức nào nhất thưa bà?
Tôi nhìn một bức tranh nét vẽ nhạt, yếu mơ hồ... nhưng tôi thích, tại sao thì không thể giải thích nổi.
- Tôi thích bức " Thuyền trong mưa" này nhất.
Hùng có vẻ ngạc nhiên. Thúy Ái nhanh nhẹn:
- Đúng ý anh Hùng rồi, anh cũng mê bức " Thuyền trong mưa" này nhất.
Hùng thấp giọng:
- Thưa bà, bà có thể cho biết tại sao không ạ?
- Tôi xúc động khi nhìn ngắm nó. Mưa vần vũ rơi xuống. Trời mây cuồn cuộn, toàn thể chẳng còn gì ngoài một con thuyền nhỏ giữa cơn mưa giông. Tôi thấy nó cô đơn. Cô đơn như con người.
Thụy trầm ngâm:
- Sao em chọn bức tranh buồn thế?
- Buồn nhưng đẹp, anh thấy màu sắc đông phương ghê không?
Hùng lại hỏi:
- Bà thấy cô đơn khi nhìn bức tranh?
Tôi nghiêng mặt nhìn lại bức tranh:
- Vâng, tôi nghĩ đến một giấc mơ, trong cõi mơ bao giờ con người cũng cô đơn. Dù sao thì cuộc đời mỗi người vẫn hoàn toàn của riêng một người đó, không ai tham dự vào được dù là người mình yêu. Có phải không họa sĩ?
Hùng cười nhẹ:
- Tôi không ngờ bà tinh tế quá.
Thụy vẫn trầm ngâm:
- Anh thấy nó báo một cái điềm gì đó anh chưa rõ, nhìn " Thuyền trong mưa" anh thấy đẹp thấy não nùng và thấy sợ. Em nghĩ lại đi, mình nên mua bức tranh này không Ngọc?
Tôi níu tay chàng:
- Em chỉ thích mỗi bức này thôi, mua cho em đi anh.
Thụy ngần ngừ:
- Sao không chọn bức nhà sàn kia kìa, có vẻ yên ấm và thanh bình hơn.
Tôi lắc đầu:

- Cũng đẹp, nhưng em không thích. Nó tĩnh lặng quá.
- Em không thích tĩnh lặng?
- Em không biết nữa, có lẽ em bị nó mê hoặc rồi. Em không thấy gì đẹp hơn thế nữa.
Thụy tặc lưỡi:
- Thôi được. Họa sĩ dành cho chúng tôi bức " Thuyền trong mưa" này nhé.
Thụy lùi ra xa:
- Cô đơn thật, trên nước và dưới nước. Trên là mây bão dưới là giông bão.
Hình như Thụy buồn. Tôi kéo tay chàng đến gần Hùng và hỏi:
- Họa sĩ có thể cho biết trong nghìn triệu vẻ đẹp, họa sĩ thích vẻ đẹp nào nhất không ạ? Mái tóc, dòng sông, đôi mắt...
Hùng chớp chớp hai mắt:
- Bà muốn nói vẻ đẹp trong tranh hay vẻ đẹp ngoài đời tôi thích?
- Cả hai.
Hùng thẳng thắn:
- Vẻ đẹp của người đàn bà, mọi nét đẹp vũ trụ thu về làm thành nhan sắc người đàn bà.
Thụy chỉ cười. Tôi tò mò:
- Nhưng trong nhan sắc đàn bà anh thích gì nhất?
Hùng nói ngay, hai tay chàng làm một cử chỉ trong không khí tạo thành đường cong dài:
- Cái dáng, tôi yêu nhất cái dáng thanh toát của người đàn bà. Đàn bà đẹp với tôi phải cao, hơi gầy và nhẹ nhàng. Bà nhìn bức " Thung lũng của nàng" .
Tôi chăm chú nhìn theo tay Hùng chỉ. Thung lũng của nàng. Nàng thanh thoát trên sườn cỏ, thung lũng mơ hồ chờ dáng nàng vươn cao dưới nắng. Tôi buột miệng:
- Đẹp thật, nhiều nghĩa thật...
Hùng lại một lần nữa sửng sốt:
- Bà. Ngọc hiểu...
Tôi nói nhanh:
- Tôi hiểu nhưng sao...
- Nhiều người có cổ, lại không mềm không nhẹ. Ái hơi thấp hơn tôi ước mơ, nhưng tóc Ái dài.
Tôi cười:
- Anh lãng mạn quá nhỉ.
Thụy dắt tôi đi một vòng xem tranh. Chàng ghé sát tai tôi:
- Đừng cảm thông với họa sĩ nhiều quá như vậy, anh buồn.

Tôi nhăn mặt:
- Nhảm không chịu được, vừa thôi chứ ông.
- Em nghệ sĩ quá, anh lại mù tịt.
- Em nghệ sĩ bao giờ?
- Em mê nhạc chơi dương cầm, em mê vẽ nên ngẩn ngơ khi nhìn tranh. Em xa anh quá Ngọc à. Anh tiếc mình chẳng nghệ sĩ tí ti nào để khỏi mất em.
Tôi níu tay chàng:
- Thôi mà, người ta đang nhìn ông thị trưởng đó nghe.
Thụy lại về trước, người ta lại dàn hàng tiễn Thụy. Người ta chỉ về khi Thụy đã về. Tôi mỉm cười chào Ái và Hùng rồi lên xe. Suốt quãng đường ngắn Thụy không nói. Chàng hút thuốc liên miên, đôi mắt đăm chiêu, nụ cười dĩ vãng. Chàng lại ghen rồi, có lẽ vì đôi mắt của Hùng khi nói chuyện nghệ thuật với tôi.
- Ông họa sĩ nhìn em say đắm quá.
- Anh đừng nghĩ nhầm, Hùng là người yêu của Thúy Ái đấy.
- Có vợ như anh còn bỏ vợ theo em, người yêu ăn thua gì.
- Em không muốn nghe anh nói nhảm nữa. Hùng chính là bạn của Khanh.
Lỡ mất rồi, tiếng Khanh chạy thẳng vào tim óc Thụy rồi. Cướp lại không được, xin lại không xong. Mắt Thụy đậm lại, môi Thụy mím lại. Chàng thở dài đi thẳng vào nhà.
- Hôm nay em vui quá.
Tôi thở dài đi tắm. Đàn ông muôn đời là giống tham lam và ích kỷ. Chàng năm con, năm bảy mối tình không sao. Mình có một người đàn ông tên Khanh chàng đòi nợ hoài hoài. Hạnh phúc thật có lẽ chỉ độc quyền cho Eva và Adam khi chưa có người đàn bà thứ hai, khi chưa có người đàn ông thứ nhì?
Thụy tắm rửa rồi lại đi. Công việc của chàng không có tên. Tôi vào phòng bé Du tìm vui trong nụ cười của bé, tìm quên trong ánh mắt tròn như viên bi. Buổi trưa Thụy điện thoại về bảo không dùng cơm trưa, chàng bận đi ăn với vài nhân vật khá quan trọng. Mãi mãi chàng bí mật và âm thầm tách xa tôi trong một thế giới thầm kín nào của chàng. Một thế giới với những người lạ mặt, những bạn bè chàng không cho tôi gặp, không cho tôi quen. Có người đàn bà nào hoàn toàn nắm níu được người đàn ông của họ không? Tôi đành chịu, Thụy chỉ là của tôi khi cùng ngất ngất khi cùng say. Rời tay nhau, bước ra khỏi phòng tôi có cảm tưởng Thụy là người lạ mặt, mãi mãi lạ mặt trong đời tôi.
Những lúc rỗi tôi chẳng làm gì? Với ai? Làm sao tôi biết được. Tình

yêu ghê gớm thật, mãnh liệt thật nhưng tôi với chàng vẫn có hai cuộc đời ngay lúc yêu nhau, hòa tan trong nhau. Tôi giấu trong tận đáy lòng chút kỷ niệm yêu dấu của Khanh như người đàn bà ky cóp giấu đi chút vốn riêng của đời. Thụy cũng vậy, chàng giấu trong dầu óc chàng vợ và năm đứa con. Thỉnh thoảng chàng vẫn phải gạt tôi ra bên ngoài để suy tinh lo lắng cho vợ con của chàng. Tiền trường cho bé Ti Ti, quà sinh nhật cho NaTi, tiền sách vở cho cu Tí, tiền ciné cho cậu cả Huy, áo dài mới cho cô Hai Bích. Chẳng bao giờ tôi độc chiếm được trái tim chồng tôi, chẳng bao giờ tôi độc quyền được thân thể người tôi yêu cả. Muôn đời trái tim đàn ông là trái tim quả lựu, ngăn này ngăn kia rồi bởi chia chác.
Hạnh phúc thật không có. Tất cả chỉ là hình ảnh của một cõi ước mơ. Lý trí dạy tôi phải biết thân biết phận, phải biết chia năm sẻ bảy chồng tôi ra và yên phận giữ lấy một phần. Lý trí bắt tôi phải khuyên chồng thương vợ và thương con, phải trung hậu với người cũ. Nhưng con tim tôi khát khao độc chiếm chàng, khát khao đuổi hết mọi hình bóng cũ. Cơn ghen lắng chìm là cơn ghen đau. Cơn ghen vô lý là cơn ghen tủi. Không được phép ghen, mà vẫn cứ ghen mới thật đau đớn.
Nhiều lần tôi đang vòng tay ôm cổ Thụy, nhiều lần chàng đang cúi xuống cho tôi hôn. Môi chàng là cõi mê là chất hút, hơi thở chàng là thứ hương thơm quyến rũ hơn mọi thứ trên đời. Tôi bỗng xám mặt xuống. Cơn ghen sung sục sôi nổi. Cơn ghen buốt nhói trong tim, nóng đau trong lòng. Tôi muốn vò tung tóc chàng, tôi muốn bóp nát đầu chàng ra bằng hai tay nóng như thép nung trong lửa của tôi. Để xem, để xem chàng chất chứa những ai trong đó, những ai, năm đứa con một người vợ. Quá nhiều, quá đau đớn khi tôi phải chèn phải đẩy để len vào đầu óc chàng.
Tôi vò đầu tóc chàng. Cảm giác vò xé đau đớn người mình yêu làm tôi ứa nước mắt ra. Tôi buông chàng ra thẫn thờ nhìn lên cao. Rồi là ăn năn và thống khổ để ngậm ngùi bảo chàng:
- Em có tội với vợ con anh nặng quá.
Thụy lắc đầu:
- Không phải tại em, nếu không có em hạnh phúc cũng đã tan vỡ rồi kia mà. Bảy năm nay anh với chị coi nhau như bạn.
Tôi lắc đầu:
- Dù sao em cũng có tội với vợ anh, nhất là những đứa con anh.
Thụy gạt phắt đi:
- Không nói chuyện đó nữa, hãy sống cho hai đứa mình, hãy sống cho nhau, từng ngày từng giờ đừng lãng phí một giây.

Lấy Thụy vì tiền hay vì tình yêu đi chăng nữa tôi vẫn là kẻ cướp, cướp của người ta cái gia tài dấu yêu của một đời đàn bà. Phần thân thể đó bà ấy đã mua bằng cả một đời người, bà ấy đã có bằng bao nhiêu nước mắt và mồ hôi, bằng những năm lần đổ máu sinh cho chàng những năm đứa con. Phần thân thể tôi đang đòi độc quyền, đòi nắm níu mãi mãi trong bàn tay tôi đó, thật ra là của bà. Ôi da thịt anh không xương mà ghê gớm.
Tôi nhìn lên tường, tường màu kem, treo bức hình tôi với chàng trong kỳ phát phần thưởng cho học sinh trong thị xã. Hôm ấy tôi đã định ở nhà để mặc chàng đi dự kỳ phát thưởng một mình. Nằm dài một mình, buồn quá tôi lại bắt tài xế đưa đi. Chàng đang ngồi trên chiếc ghế danh dự nhất của buổi lễ. Ngoài quan khách là những nhân vật tai mắt trong thành phố, còn có những giáo sư cũ của tôi, những bạn bè cùng trường cùng lớp.
Tôi đã đến, đi dọc theo lối đi danh dự. Một mình với người cận vệ của chàng. Hội trường thoai thoải dốc, người từ cuối nhìn theo tôi, người đằng trước nhìn lại. Những đôi mắt quen thuộc bạn bè ngày xưa con gái. Thụy đứng lên đón tôi ngồi xuống, cầm lấy cái áo choàng của tôi âu yếm. Sau Thụy, tôi là người ngồi trên chiếc ghế uy quyền nhất thành phố này. Hàng trăm đôi mắt thầm ghen ghét, hàng ngàn con tim đang khát khao. Những ống kính quần quật quay vòng tôi với Thụy. Mặt tôi hếch lên hơi cao, nụ cười tôi một nửa tặng đi chút tình. Tôi là đàn bà, đàn bà nào không ham danh vọng của chồng? Từ ngàn xưa nàng đã chẳng ước ao võng anh đi trước võng nàng theo sau đó sau? Hạnh phúc của tôi phù du là thế, những dạ tiệc tưng bừng vui, những buổi lễ trang nghiêm. Về nhà nằm một mình, hạnh phúc thế là bay, niềm vui thế là mất?
Nụ cười của tôi trong hình hôm dự lễ phát thưởng cho học sinh thành phố, hôm nay nhìn lại thật phát ghét. Nụ cười của con bé nghèo phút chốc thành bà lớn nhìn kịch cỡm không chịu được, nhìn vô duyên hết sức. Cái hớn hở sao lộ liễu, nỗi vui sao bần tiện. Tôi cau mặt nhìn lại mình. Cái con bé hếch mắt cười với Thụy trong đó là mình được sao? Ôi cha khác gì những cô lấy Mỹ nghênh ngang xe Huê Kỳ hột xoàn đầy tay mà bắp chân thô, mà bàn chân nứt ngang nứt dọc, mà ngôn ngữ còn nguyên mùi mây nước. Nụ cười tôi bên dòng sông, chụp chung với Khanh hồn nhiên và trong sáng hơn nhiều, cặp ôm kín ngực, nón che nghiêng mặt cười, nép bên người Khanh. Nụ cười tôi hôm nay dù muốn dù không cũng đầy bạc đầy tiền, đầy vinh quang hão huyền, đầy kiêu căng giả dối.
Tôi bồng con đi lang thang trong vườn, đi ngang rồi đi dọc trong nhà.

Hạnh phúc là thế này sao? Thiên hạ nghĩ đúng, thiên hạ không sai, một mình tôi có thể lầm nhưng cả thành phố này khổ lắm. Tôi lấy Thụy nhất định vì Thụy giàu sang và danh vọng đầy mình. Chắc Thụy khinh tôi lắm, chắc Thụy chỉ yêu nhan sắc và tuổi trẻ của tôi thôi. Tình yêu phải chăng là cái áo đẹp cho người ta khoác ngoài những tâm địa xấu xa như tâm địa tôi bây giờ?
Tôi cắn răng lại nỗi da diết qua môi một mình:
- Thụy ơi, em yêu anh thật mà, rõ ràng em yêu anh mà. Sao lương tâm cứ bắt tội em gian dối. Sao bạc tiền anh cứ che khuất tình yêu của chúng mình đi mãi thế này?
Tôi trao con cho chị vú. Rồi thẫn thờ vào phòng. Chẳng biết làm gì tôi xuống thang lầu vào phòng làm việc thị trưỡng của Thụy một mình ngồi trên chiếc ghế dành riêng cho chồng. Tôi đăm đăm nhìn tên Thụy trên bàn: Đại tá Vũ Thụy. Còn gì nữa không? Căn phòng rộng thênh thang cửa gỗ nâu bóng, màn cửa trắng nhã và sang trọng. Một bức tranh thật lớn treo trên tường, một cái bản đồ thành phố. Những chiếc ghế bành đắt tiền để đầy phòng.
Tôi ngồi trên chiếc ghế thành phố dành riêng cho Thụy. Xoay tròn rồi ngẩn ngơ cúi xuống. Mảnh giấy trắng Thụy viết từ bao giờ.
- Quân tử có thể chết nhưng không thể hèn.
Nét chữ mạnh, đậm nét và đen đặc. Nghĩa là sao? Có thể chết nhưng không thể hèn? Ai bắt Thụy hèn mà Thụy đòi chết? Tôi để nguyên tờ giấy lại cho Thụy. Tôi là người duy nhất dám ngồi trên cái ghế này của Thụy. Ghế Thị Trưởng một thành phố lớn. Máy lạnh chạy rì rì. Người cận vệ cúi mình đi qua khung cửa lớn sau khi kính cẩn chào:
- Thưa bà.
Tôi kéo một cái hộc, khẩu súng nhỏ và tối tân. Hộc thứ hai, hồ sơ cùng hộc thứ ba, thứ tư.
Đôi mắt tôi dừng lại ở đây. Một lá thư hiện ra dưới mắt tôi, nét chữ còn non dại và mềm. Thư của con gái chàng. Bé NaTi. Tôi không thể bỏ qua lá thư này được. Bài học lịch sự. Thôi đành xếp, lòng tò mò đôi khi mạnh hơn nết tự trọng.
Cầm lá thư tôi đứng lên rời phòng làm việc của Thụy. Hạnh phúc phải chăng là tòa nhà sang trọng này? Là cái phòng làm việc thị trưởng uy nghi này? Là cái xe bóng dưới hiên nhà, là người cận vệ âm thầm và kín đáo kia? Hạnh phúc là những thứ có thể mua bằng tiền thế sao? Hạnh phúc giản dị đến như vậy sao?
Tôi ngồi lọt vào ghế mở lá thư ra chăm chú đọc:
Sài Gòn ngày tháng...

Bố kính yêu của con.
Hôm nay con đi hoc về vẫn chẳng có thư bố. Mẹ đau cả tuần nay bố biết tin chưa? Sao bố không về thăm mẹ một chút hở bố? Chị Bích nói với con là mẹ đau tim lại rồi, cơn đau tim có từ ngày dì Lê Ngọc chết, bố dọa bỏ mẹ đó giờ lại tái phát. Mẹ nằm im lìm trên giường bố ạ. Từ lâu ghê con chẳng thấy mẹ cười.
Bố ở xa, mẹ thì đau hoài hoài, con buồn ghê đi bố ạ. Đi học về con chẳng biết chơi với ai. Nhà mình lúc này sao sao ấy bố ạ. Sao bố lâu về thế hả bố? Bộ bố có bé Du có dì Đào Ngọc rồi bố quên phứt tụi con rồi hả bố? Bố không biết là tụi con chỉ có mỗi mình bố là bố mà, không thể có tiền mua ông bố khác được mà bố, mà có tiền cũng đâu có mua được ông bố như mua con búp bê, bố cho con được bố nhỉ? Phải chi có hai ông bố, bố quên con đi còn được. Đàng này con chỉ có mỗi mình bố, con đâu có mua được ông bố nào làm bố con đâu, sao lâu quá bố không về. Hôm trước mẹ bắt tụi con ra Trung dắt hết tui con đi bảo ra tim bố về. Tụi con gặp dì Đào Ngọc, dì ấy đẹp quá hở bố, đẹp như mấy cô trong ciné bố nhỉ? Rồi sao bố đuổi con với mẹ về tòa nhà của tỉnh ở riêng, sao bố không cho tụi con ở cái nhà đẹp đó với bố? Dì Ngọc không cho hở bố? Dì Đào Ngọc đẹp quá rồi bố bỏ luôn tụi con phải không bố?
Hôm sau mẹ dắt tụi con về Sài Gòn, mẹ bắt đầu đau tim lại từ hôm đó bố ạ. Mẹ nằm lịm trong phòng hoài không chịu ra khỏi nhà nữa. Tụi con đi học về đứa nào cũng buồn hiu bố à. Anh Huy với chị Bích cũng bỏ đi hoài. Chỉ còn con với cu Tí bé Ti Ti chơi với nhau thôi. Con nói mẹ viết thư gọi bố về nhưng mẹ lắc đầu, con bảo anh Huy anh cũng lắc đầu, con năn nỉ chị Bích viết thư nói bố về thăm mẹ cho mẹ khỏi đau chị Bích cũng trề môi. Thôi con đành viết vậy. Con mới được cô giáo dạy viết thư. Bố thấy con viết coi có được không? Bố nhắm con có được mười điểm không bố? Hôm nọ cô giáo cũng bảo con viết thư nộp cho cô chấm điểm, con được những tám điểm đó, nhưng là viết thư cho bạn, con tin chắc con viết thư cho bố con được mười điểm vì con thương bố hơn bạn con nhiều. Bạn con có hai đứa thân, có khi ba bốn đứa nữa. Bố thì con chỉ có một mình bố là bố thôi.
Con thương bố lắm, con chỉ thích chơi với bố thôi. Con thương bố hơn mẹ tí ti, thương hơn tí ti thôi, bố đừng mách mẹ nghe, mẹ giận con thì chết. Bố này, bố thương dì Đào Ngọc lắm hở? Tại sao bố thương? Dì ấy có bà con gì với mình không? Sao bố thương dữ thần vậy bố? Dì ấy có đôi mắt đẹp như tượng Đức Mẹ trong nhà thờ ấy bố nhỉ?

Mẹ vẫn trong phòng đó bố, mẹ đau tim, đau tim là sao bố? Sao cứ bằn bặt và xanh lét vậy bố? Chị Bích với anh Huy dạo này ưa đi chơi lắm không có ưa ở nhà tí nào cả. Về rồi đi, đi hoài bố ạ.
Bố về cho me khỏi đau nghe bố. Con thương bố lắm mà bố, con thương bố hơn cả mẹ thương bố, hơn cả dì Đào Ngọc thương bố. Bố có tin không? Con hay nhớ bố lắm, nhớ những lần bố đưa con đi chơi rồi con ngồi con chảy nước mắt ra thế này này. Bố đã chảy nước mắt bao giờ chưa bố, người ta chỉ khóc khi người ta thương nhau kinh khủng phải không bố? Thế bố có khóc vì nhớ con bao giờ không bố? Con đặt ra một bài hát để hát khi lủi thủi chơi một mình với bé Ti với cu Ti hay lắm, con hát cho bố nghe nè: Bố tao về mãi bố tao về la là là la la. Mai bố tao về mai bố tao về... bố về mau đi, con hát cho mà nghe. Bố thích không?
Thôi thư dài rồi đó bố phải cho con thêm điểm tập viết nữa đó, thư dài phải thêm điểm nhiều nhiều nghe bố.
Con của bố.
NaTi Vũ Thụy Hồng.
Tôi gục đầu xuống. Hai tay bưng lấy hai thái dương. Nước mắt tôi rơi xuống ngậm ngùi. Chàng đi Sài Gòn kỳ vừa rồi vì lá thư của bé NaTi. Chàng đi Sài Gon vì vợ chàng đau tim nặng, vì con chàng viết thư cho chàng về. Vậy mà chàng không nói với tôi. Tội nghiệp cho anh. Cái đầu tóc anh bạc đi vì thế, vầng trán anh xếp nếp vì em vì vợ con. Lỗi tại em, lỗi tại em mọi đàng, lỗi tại em tất cả. Chàng chẳng phải gỗ đá, tôi khóc vì lá thư này nhất định chàng cũng khóc. Bé NaTi năm nay mới chín tuổi, lời lẽ còn chất ngất yêu thương, còn đầy cao tin tưởng.
Tôi gạt nước mắt sang phòng Thụy trả lại thư vào chỗ cũ. Tôi quyết định rồi. Chỉ có tôi mới giải quyết được tình huống bi đát này của Thụy thôi.
Buổi chiều Thụy trở về tôi đón chàng trên bậc thềm:
- Anh mệt không? Em sửa soạn nước nóng cho anh tắm rồi đó.
Thụy hôn trán tôi:
- Cám ơn cưng, chờ anh chút nhé, vào tắm cho anh được không?
Tôi gật đầu, trong bồn tắm, chàng kể:
- Kẹt vài chuyện cần giải quyết, nhớ em muốn chết.
Tôi dịu dàng xoa sà bông thơm cho chàng:
- Em biết, anh có quá nhiều việc phải lo lắng.
Chàng vô tình:
- Em ăn cơm được không?
- Được hai chén.

- Chiều anh đền, chiều mình dọn cơm ngoài bờ sông ăn nhé.
- Thôi mình đi tiệm cũng đựơc, dọn ra đó coi bộ khó ăn lắm.
- Tùy em.
Tôi dừng tay lên lưng chàng giọng nhẹ thoát đi, cánh hạc bay đêm hôm qua chưa u uất bằng:
- Đừng bao giờ buồn nữa nghe anh, mãi mãi em yêu anh, bây giờ em hiểu rồi, em tin em được yêu rồi. Khanh yêu em là chuyện thường, không ai cấm chàng yêu em, không có gì ngăn trở hết. Vậy mà em đòi một cái đám cưới, chàng chối từ. Còn anh, anh có vợ, có con, những người đó cấm anh yêu em mạnh hơn mọi cấm đoán. Anh vẫn yêu em, vẫn cố cho được em làm vợ. Em hiểu anh rồi Thụy ạ, không bao giờ em quên anh đâu. Tin không?
Thụy hơi khựng lại:
- Tin, mà sao hôm nay em lạ thế?
- Em có gì lạ đâu?
- Em dịu dàng quá chừng, em ngoan ngoãn làm sao ấy.
- Trời ơi, bộ trước tới giờ em cộc cằn hư hỏng lắm?
- Không phải, bao giờ em cũng ngoan nhưng hôm nay em lạ.
Nước ấm và mùi sà bông thơm, da thịt và tình yêu bây giờ cũng lắng cũng chìm. Tôi dịu dàng chăm sóc chàng như mọi ngày. Từ ngày còn là con gái. Anh Hậu vẫn nói với tôi: " Có học được cái bằng tú tài cử nhân tiến sĩ gì cũng dễ hết, học mãi phải đậu, nhưng cố học làm một người vợ hoàn toàn cho chồng có khó lắm đấy." Tôi đã tự hứa với tôi, lấy chồng tôi sẽ cố làm một người vợ tuyệt vời. Tôi đợi chàng về bằng khăn tay ướp lạnh khi trời nóng, ướp nước nóng khi trời mưa vào Đông. Tôi đợi chàng từ phòng tắm ra bậc thềm. Tôi đợi chàng bằng nụ cười cho đến môi hôn. Và nếu sau này chồng tôi có ngoại tình ngã mình trên cái giường của người đàn bà khác, tôi nguyện sẽ đấm ngực tôi mà không đấm ngực chàng, sẽ tự chửi rủa tôi mà không chửi rủa chàng. Tự giết tôi mà không giết tình địch.
Tôi không bị chồng phụ, nhưng tôi cướp chồng người, làm sao bây giờ đây hở Trời? Tôi đắm đuối nhìn Thụy, chàng lim dim hai mắt mặc tôi làm gì thì làm, ngoài xã hội chàng quyền uy, chàng nói ra một câu là một lệnh, về trong tay tôi chàng là vị thiên thần nhỏ sa xuống trần. Tay tôi dừng lại phần thân thể thân mật nhất của chàng, giọng lạc đi:
- Mãi mãi em yêu thương anh Thụy ạ, em ghen với anh lắm anh chẳng còn gì trong trắng cho em, anh chẳng bao giờ nguyên vẹn của em, nhưng em đã yêu anh và đã làm vợ anh rồi.
Thụy nhỏm dậy hôn nhẹ mắt tôi, môi tôi:
- Hôm nay em đáng yêu và lạ lùng quá.

Nước ấm làm chàng tỉnh táo và tươi tắn hơn. Chàng ôm lấy tôi giọng thật ngọt:
- Ngọc, không bao giờ anh xa được em, anh thật hạnh phúc khi ở bên em. Vợ anh không bao giờ chiều anh như em cả.
Tôi mỉm cười:
- Vì vợ anh có giá thú với anh và có quyền trên cuộc đời anh, những người vợ hợp pháp là những người vợ không cần chiều chồng.
Thụy hôn môi tôi để chặn lại:
- Hứa với anh điều gì nhớ không? Quên rồi hả, cấm nhắc tới, nghe rõ chưa?
Tôi gượng cười:
- Vâng em quên, xin lỗi anh.
Tôi đứng lên bước ra khỏi bồn tắm với chàng, quàng hai cái khăn bông ngang người, còn ướt nước long lanh khắp da thịt em mất. Tôi theo chàng vào phòng ngủ, cùng lăn lên giường cùng quấn chung một cái chăn trong căn phòng đẹp có máy lạnh. Tôi vùi mặt giấu nước mắt trên bụng chàng. Thụy vuốt ve lưng tôi để trần. Nửa giờ sau tôi ngủ quên trong lòng chàng, hai bàn tay còn khư khư ôm giữ lấy thân thể của chàng lòng tôi nhói buốt tim tôi nát tan. Yêu nhau đến thế này mà phải xa nhau sao Trời? Trời ác lắm, cho tôi biết tình yêu, cho tôi một thân thể ứ đầy cảm xúc, để bắt tôi phải cắn răng xa lìa? nếu vậy xin hủy diệt mọi cảm xúc của tôi đi, để tôi sống như cây như cỏ trong rừng.
Tôi bình thản sống trong tình yêu của Thụy. Chiều chuộng chàng mọi điều, yêu chàng không chừa một li ti. Đủ một tuần lễ tôi không rời nhà nửa bước. Tôi cố sống hết mình cho chàng. Tôi quấn quít bên chàng ngày cũng như đêm. Chàng cảm động dù hơi ngạc nhiên:
- Em độ này lạ quá, cứ như là...
- Như là gì?
- Như là vợ chồng lâu lắm mới gặp nhau.
Tôi xám mặt nhưng vội cười tươi ngay. Một tuần lễ chúng tôi không cau có nhau không ghen tuông, không cho bất cứ hình bóng ai chen vào làm mờ những ngày hạnh phúc cuối. Hanh phúc chỉ có hai người hạnh phúc phải riêng tư và kín thầm.
Chàng nhất định không hé răng nói chuyện vợ con. Chàng gắng để họ ngoài khung cổng sắt tòa biệt thự này. Chàng càng gắng gượng tôi càng xót xa. Chàng vô tình, đàn ông muôn đời thua đàn bà giác quan thứ sáu. Chàng không biết tôi đã đọc lá thư và đã quyết định.
Chiều thứ bảy tôi với chàng ngồi trong vườn hoa tòa thị sảnh để ngắm trăng mà nhớ đêm trăng nào trên bãi biển chàng đã nằm dài

trên cát đẹp, như tượng thần Hy Lạp. Định mệnh ra tay từ đêm đó, run rủi cho tôi làm vợ chàng cũng từ đêm đó.
Buổi sáng đi tắm biển bơi thật xa ra khơi. Tôi nằm trên phao cho chàng đẩy. Tôi không biết bơi, tôi giao phó thân tôi cho chàng. Buổi chiều tắm chung trong phòng. Hạnh phúc làm ngày ngắn đi thật ngắn. Ban đêm đắp chung một cái chăn hay những khi liền xương, liền thịt. Làm sao tôi không tiếc hận khi đã phải quyết định.
Thụy dựa lưng với ghế mây, tờ tạp chí buông rơi xuống đất:
- Em nghĩ gì đó?
Tôi cười với chàng:
- Hôm nọ em đã nói với anh rồi, em muốn bàn với anh vài chuyện quan trọng.
Chàng hỏi:
- Chuyện gì em?
- Tiền bạc.
Chàng hơi cau mặt:
- Để làm gì? Có gì phải bà đâu, thôi được em nói đi.
- Tài sản anh bây giờ chừng bao nhiêu? Em hỏi thật đấy!
Chàng nhún vai:
- Đủ cho chúng mình và con sống suốt đời.
- Dữ vậy? Tại sao anh nhiều tiền thế?
Thụy lơ đãng:
- Thì anh cũng phải lo cho em và con chứ.
Tôi xoắn hai tay vào nhau hỏi khe khẽ:
- Anh đã để riêng cho... bà ấy chưa? Em muốn nói năm đứa con anh.
Thụy thẳng thắn:
- Rồi, anh tính đâu ra đó rồi, tài sản chia đều ba phần. Vợ anh một, các con anh một, phần còn lại tụi mình.
Tôi hơi buồn, lòng dạ tôi hẹp lắm, tham lam lắm. Cuối cùng vợ con chàng vẫn giữ phần nặng. Cán cân vẫn nghiêng về đó gấp đôi ba phần vợ bé của tôi. Tôi ngó ra xa:
- Bằng cách nào mà anh có nhiều dữ vậy, nói cho em biết đi, buồn ghê, nhiều lúc em có cảm tưởng em không phải là vợ anh, Thụy ạ. Vợ phải biết tất cả về chồng chứ. Em chỉ là một con búp bê thôi sao? Em không có quyền tham dự với đời anh sao?
Thụy cầm lấy tay tôi:
- Không phải vậy đâu cưng, anh muốn em thảnh thơi không lo nghĩ.
- Em có phải là vợ anh không? Anh trả lời đi đi đã.
Chàng gật đầu. Tôi cắn môi:
- Vậy em có quyền biết hết những gì liên hệ đến chồng em chứ, phải

không?
Chàng miễn cưỡng gật đầu. Tôi hỏi tới:
- Anh, anh biết là em yêu anh chứ?
- Biết, quá biết.
- Vậy đừng giấu diếm em, em buồn ghê gớm nếu anh giấu em.
- Anh có giấu em chuyện gì đâu?
- Hiện giờ anh có bao nhiêu tiền?
Thụy thở ra:
- Làm sao anh rõ được?
- Trời ơi, tiền bạc tài sản anh không rõ à? Kỳ cục vậy? Thôi được, anh cố tình giấu em thì thôi, dù sao em cũng là một cô vợ hờ, dù sao tôi cũng chỉ là một kẻ qua đường đối với anh.
Thụy cuống quít giữ tay tôi lại:
- Ngọc, anh xin lỗi em, ngồi xuống đây với anh.
Chàng dừng lại hơi lâu trên mặt tôi:
- Sao hôm nay em lại để ý chuyện đó làm gì? Mọi khi anh có thấy em tính toán tiền bạc nọ kia đâu? Có chuyện gì hở Ngọc? Em cần tiền hở? Chương mục riêng của em còn nguyên đó thôi.
Tôi lắc đầu:
- Không, em không cần tiền, ngần này là quá đủ rồi, em cần tiền để làm gì nữa đây khi anh đã lo cho em hết rồi, em muốn biết, em muốn được làm vợ anh. Em không muốn mãi mãi là kẻ lạ mặt với anh. Em muốn tham dự thật sự với đời anh.
Thụy nhăn nhó:
- Em rắc rối quá, thôi hôm nào anh sẽ cho em coi giấy tờ tất cả những gì anh có.
Tôi ôm hai tay Thụy áp nó trong hai tay tôi:
- Mình, thôi nghỉ đi đừng làm tiền nữa, quá đủ rồi mình ạ. Giàu quá cũng đâm mệt, giữ tiền phát lo ra. Hơn nữa, em sợ rằng tham quá, sẽ nguy hiểm. Em biết lương anh đâu có bao nhiêu, tiền nhiều như vậy là anh phải...
Thụy cướp lời tôi:
- Em nhỏ hơn anh gần hai chục tuổi đầu em không thể hiểu được Ngọc ạ. Ngày xưa anh cũng như em bây giờ, anh khinh đồng tiền, anh coi thường nó. Nhưng bây giờ... Bây giờ anh phải có tiền, thật nhiều tiền.
- Tại sao anh thay đổi quan niệm. Chính Phong cũng nói anh thay đổi quá nhiều. Hồi đi kháng chiến anh khác hẳn bây giờ. Sao vậy, nói cho em nghe đi.
Thụy ngả người ra sau, khói thuốc bay lên, mắt chàng như cũng bay

theo, trầm ngâm và xa vắng.
- Đời dằn vặt anh bao nhiêu năm, đời làm anh cằn cỗi cho đến ngày gặp em, người con gái không thích nói chuyện tiền. Lúc còn trẻ anh cũng như em. Bây giờ khác, bây giờ anh có con rồi, anh không muốn chúng khổ sở như anh ngày xưa. Em nên nhớ quyền hành luôn luôn nằm trong tay kẻ có tiền.
Thụy mỉm cười tiếp:
- Em có vẻ thích đứng về phía người nghèo?
- Không, em đâu có dại thế, nhưng em thấy gì cũng nên vừa vừa phải phải thôi anh ạ.
- Thế nào là vừa phải?
- Như bây giờ... có căn nhà tiện nghi thế này, có xe để đi, có người giúp việc, muốn ăn gì có thể mua, muốn làm gì có thể làm. Nghỉ lao vào những việc làm tối tăm anh ạ.
Thụy cau mặt:
- Em nói thế nghĩa là sao?
Tôi cắn răng:
- Chúng mình hãy sống cho nhau, em yêu anh, em muốn yên tâm yêu anh, mình kiếm một chỗ nào sống thật nhàn hạ, không bon chen.
Thụy cười ngất:
- Em chưa già mà nói như Trang Lão. Sao thấm mệt sớm thế em?
- Không phải đâu anh, em cũng cám ơn anh đã tạo cho gia đình em nếp sống ngày hôm nay. Nhờ anh mà mẹ em có xe đi, có nhà cao để ở. Nhưng thôi, thế là quá lắm rồi.
Thụy lắc đầu:
- Em đừng cám ơn anh, chẳng qua anh chỉ tạo cho mẹ cơ hội mà thôi.
- Mẹ em bây giờ là người giàu.
- Em phải mừng cho mẹ chứ?
- Em mừng, nhưng em lo.
- Em lẩn thẩn quá, lẩn thẩn như người già.
Tôi nghiêm trang:
- Anh cần tiền để làm gì? Bao giờ thì đủ?
Thụy lắc đầu:
- Em hỏi vớ vẩn quá. Ngồi xích tới đây anh kể cho em nghe, em sẽ hiểu và sẽ hết lẩn thẩn.
Tôi dựa vai vào chàng, đan tay với chàng và để cho chàng hôn nhẹ. Tóc. Da thịt chàng ấm, hơi thở chàng nồng nàn mùi thuốc thơm. Không phải là tôi chê tiền. Từ một con bé nghèo trở thành bà lớn của thành phố. Hơn ai hết, tôi hiểu giá trị của đồng tiền. Tình yêu vô giá

và trong ngần người ta còn mua được bằng tiền cơ mà. Nhưng toi lo âu, luôn luôn tôi sống trong nỗi bất an dài, luôn luôn tôi bị cái bóng tối bí mật bao trùm, cái bóng tối mênh mông của một đêm ngoài bãi biển vắng. Những khi đi, những lúc về của Thụy chất chứa bí mật. Tôi yêu chàng, tôi sợ mất chàng vì tiền bạc, thế thôi. Nỗi băn khoăn này tôi ôm trong lòng đã lâu. Hôm nay tôi phải nói hết tôi linh cảm nếu không bày tỏ với chàng tôi chẳng còn dịp nào bày tỏ nữa. Ý nghĩ mới trối trăn một di chúc mơ hồ ẩn hiện trong đầu tôi, làm tôi nhói buốt xua vội đi. Bức " Thuyền trong mưa" đã treo trong phòng ngủ đêm đêm tôi nhìn nó lênh đênh trong con giông, ý nghĩ tôi lắng xuống chìm rất sâu.
Thụy nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, giọng chàng thoát xa xôi lạ lùng:
- Ngày còn trẻ như em bây giờ, anh lao vào kháng chiến, nhiệt thành gần như đam mê. Anh cũng mơ ước một đời mới toàn vẹn, anh cũng mơ ước một xã hội công bằng, ít nhất phải công bằng. Anh miệt mài hy sinh những ngày tuổi trẻ của anh cho kháng chiến. Để rồi anh chợt tỉnh, chợt tỉnh để đau đớn thấy rằng mình đã hy sinh hão huyền, đã hy sinh ngu ngốc. Anh bỏ về thành lấy vợ có con. Mơ ước khơng thành giờ đành sống bình thường vậy. Lúc đó anh nghèo lắm. Rồi anh vào lính. Anh còn nhớ rõ hộp sữa cho con anh mua không nổi. Anh chạy tìm mua từng hộp. Ai mang sua cho hai vợ chồng anh mừng rớt nước mắt. Lúc đó anh mới thấm thía hiểu rằng tiền là nhất, tiền là trên hết. Không có tiền thằng nào cũng dọa nạt anh được hết, giá trị con người chính là tiền của người đó. Kể cũng có lý nếu anh có tài anh phải kiếm ra tiền chứ. Anh không có tiền cũng có nghĩa là anh bất tài. Anh hiểu, khi anh hiểu nó rồi – đồng tiền - anh bắt đầu lăn vào đời để có tiền. Bằng bất cứ giá nào phải có tiền đạ Có tiền anh sẽ có quyền hành, có mọi sự. Và anh có tiền thật như em đã thấy. Khoảng thời gian đó anh gặp Lệ Ngọc. Anh yêu nàng, tại vì sao thì cho đến bây giờ anh không thể hiểu. Vợ anh ghen đã đưa đến cái chết của nàng. Từ đó tình yêu vợ mất hẳn trong lòng anh. Còn chăng chỉ là ân nghĩa và tình thương con. Mất tình yêu anh tìm an ủi bằng tiền. Cho đến lúc gặp em và yêu em, Ngọc, em đã hiểu anh chưa?
Tôi gật nhẹ:
- Em hiểu, nhưng bây giờ anh yêu em, tiền đâu phải là trên hết nữa?
- Đúng, nhưng vẫn phải có tiền.
- Để làm gì?
- Nếu ba mẹ anh giầu chắc đời anh đã khác. Đa số những người giầu nuôi con đầy đủ bảo đảm được tương lai cho con. Anh không muốn anh và các con anh phải cúi đầu khuất phục, muốn như vậy

phải có tiền. Em vẫn chưa tin có tiền sướng hơn không có tiền à?
Tôi gật:
- Em tin chứ, nhưng...
- Bỏ chữ nhưng của em đi. Không có tiền ra đường đố em xin ai được mẩu bánh mì đó.
Tôi mỉm cười:
- Đau đầu thật, nói chuyện tiền đau đầu ghê.
- Ai biểu em khơi ra rồi than đau đầu?
Tôi nũng nịu:
- Thì em phải hiểu chồng em chứ.
- Biết người ta từ trên xuống dưới còn than chưa hiểu, hiểu thế nào nữa bây giờ. Nhốt em vào tim anh nhé.
- Tim anh nhiều ngăn quá, em biết ở ngăn nào đây anh?
Thụy gắt nhẹ:
- Lại nghĩ nhảm rồi, dẹp em đi, ghét.
Tôi lại nói:
- Em tin rằng đến một lúc nào đó quyền hành sẽ nằm trong tay đa số người nghèo. Đừng dồn họ tới chân tường, xã hội sẽ vô cùng rối loạn khi họ đã đi đến tận cùng của sự chịu đựng.
Thụy nhạo:
- Em có thể làm cách mạng được đó, cho em làm tổng liên đoàn lao công nhé.
Tôi xì dài:
- Đừng có nhạo em, em xuất thân từ người nghèo.
- Khoe hoài.
- Anh.
- Gì nữa...
- Phải dạy con mình biết chia sẻ. Hãy giữ cho mình hai phần thôi, chia cho người nghèo mốt phần với chứ. Chúa nói bên cạnh con luôn luôn có kẻ đói ăn.
Chàng cau mặt:
- Anh bảo dẹp đi, em nghe rõ chưa? Hôm nay em lẩn thẩn lắm rồi đó.
Tôi chưa thôi:
- Mình giàu rồi mà anh, chia bớt ra để phước cho con.
Chàng đứng lên:
- Vào ngủ đã, nói chuyện nhiều mệt.
Tôi níu tay chàng từng bước một trên lối đi trải sỏi.
- Tim quả lựu của anh có mấy ngăn? Có mấy trăm hạt, có mấy chục ngăn anh?
Chàng bẹo má tôi:

- Nói bậy là không ai bằng.
- Bậy gì, tim đàn ông là tim quả lựu, ngàn vợ này, ngàn con này, ngàn Lệ Ngọc Này. Còn em, có ti ti à.
- Nói bậy, không thèm nghe em nói bậy nữa.
Tôi cười:
- Còn một ngăn đựng tiền nữa, chao, tim anh chắc to lắm nhỉ?
Chàng cũng cười dài:
- Tiền ai đựng trong tim bao giờ?
- Chứ tiền để đâu?
- Để ngân hàng.
- Trước khi có tiền để ngân hàng phải có tim để trong tim đã.
Chàng dí trán tôi:
- Cái trán bữa nay bướng lắm, nói không lại cái trán bướng của em.
Cánh cửa phòng đọc sách đóng lại Thuy bồng xốc tôi trên tay:
- Băm Bi, lâu quá không bồng em rồi.
Băm Bi là tên gọi của tôi ở nhà, nói rõ hơn trong phòng ngủ. Lúc nào yêu thương nhau nhất chàng thường gọi tôi là Băm Bi. Tôi thỉnh thoảng cằn nhằn than thở với chàng vụ người tình cũ đã chết của chàng cũng tên Ngọc.
Chàng đặt tôi xuống giường rồi phủ lên trên tôi. Hai tay tôi dang rộng, hai tay tôi vòng ôm lấy chàng. Thụy vốn như chú mèo tinh khôn. Thế giới cuối cùng thần bí nhất, kỳ diệu nhất của tình yêu vẫn là cái giường.
Rồi hôm sau. Thụy nhận được tin của Huy. Chàng lẳng lặng mua vé máy bay về Sài Gòn.
- Anh phải về thăm nhà xem sao đã, đừng buồn nhé, anh sẽ trở ra ngay.
Tôi gượng cười:
- Không sao, về mau với em, tim anh trót đã nhiều ngăn mất rồi.
Tôi không đưa Thụy ra phi trường. Tôi nằm trong vỗ về nỗi buồn của tôi. Tôi nằm trong đó dỗ dành cơn ghen hờn của mình. Giờ đã đến rồi đó Đào Ngọc, mi còn chờ gì không ra đi? Không buông thả cho chàng. Con hồ ly tinh mang tên Đào Ngọc?
Tôi đi vòng quanh ngôi biệt thự. Tôi dặn dò từng viên cuội nhỏ dẫn lên ngọn cây. Tôi dành đủ môt ngày nằm miệt trong phòng chờ hương yêu của chàng phủ kín hồn xác tôi. Chờ ân ái nhập vào cùng thân xác thịt tôi mãi mãi không chia xa.
Thụy giữ đúng lời hứa, chàng đưa cả một cặp giấy tờ cho tôi xem, nhà cửa xe cộ và các chương mục. Tôi để lại cho chàng trong phòng ngủ. Tôi để lại hết chỉ mang theo yêu đương, mấy trăm lần ta chết

trong nhau, ta chìm trên nhau, ta bay theo nhau. Nghìn lần môi hôn, nghìn lần ân ái. Bụng đàn bà cũng bao giờ no đầy hơn bụng con gái. Cơ đàn bà bao giờ cũng căng hơn thiếu nữ. Có lẽ vì nàng chất chứa sức lực của chồng mãi mãi trong thâm cung của nàng.

Mắt Tím

Chương 10

Tôi bồng con về sống với gia đình đủ ba ngày. Ba ngày để thấy mẹ sung sướng hạnh phúc và giàu sang nhờ chiến tranh. Thụy đã giúp mẹ những mối áp phe thật béo, béo như heo quay. Nhà tôi giờ to lớn dềnh dàng, người ăn người làm ran ran trong bếp. Xe cộ, bà bé, bà lớn nọ bà lớn kia lui tới tấp nập.
Ba tôi ăn rồi đi câu, chơi mat chuoc, mẹ tôi ăn rồi ngồi tính tiền triệu. Chính tôi là đầu dây mọi nho của sự thay đổi này, tôi vẫn như xưa. Vẫn chiếc áo cánh màu trắng và chiếc quần sa-tin đen bóng. Vẫn thích uống nước cam tươi, thay cho rượu đắt tiền, vẫn thích duy nhất món thịt nạc chiên, thay vì bao ngu với yến sào.
Tôi chẳng khác ngày trước bao nhiêu. Ăn uống có người lo, áo quần thợ may đến tận nhà đo, giao tận nhà. Nhưng mẹ thì lột xác hoàn toàn. Hột xoàn lấp lánh đầy tay, nụ cười hồng chói bạc tiền với vinh quang.
Tôi về nhà mà như lạc đến nơi nào thật xa lạ. Ngày xưa Khanh đến ôm sách ôm vở trong tay giờ biến mất. Ngày xưa mẹ hiền lành an phận, giờ mẹ lên xe hơi xuống máy bay. Những bà bạn của mẹ phấn son xanh đỏ, ngồi cầu chiến tranh đừng biến mất, ngồi mong hòa bình đừng bao giờ đến. Những vụ thau lời nhiều hơn vốn phải có chiến tranh mới có được. " Mỹ mà rút về lúc này chị em mình ngồi vêu mõm lên" . Mẹ cười cười bảo bạn bè như thế.
Tôi đùa với bé Du, tóc bé vàng tơ như lụa đông phương ngày xưa.
- Sẽ có ngày hết chiến tranh chứ mẹ, sắp sửa rồi đó.
Mẹ lo lắng:
- Thật hở con, ai nói với con đó?
- Bộ mẹ thích đánh nhau hoài sao?
- Thì đánh nhau ở đâu xa lắc chứ mình ăn thua gì con.
- Nhưng ở nơi xa lắc đó biết bao nhiêu người đang khổ sở mẹ biết không?
- Ôi ăn nhằm gì con lo, nhưng ai nói với con Mỹ sắp rút đó?

- Thụy nói.
- Hả, nó nói thì chắc đúng mất rồi.
- Con thấy lúc này mẹ cũng có tiền rồi, nghỉ đi là vừa mẹ ạ. Kiếm tiền nhiều quá để làm gì đây mẹ?
Mẹ hừ hừ:
- Con này ăn nói như người mơ ngủ vậy, có tiền lại hỏi để làm gì à? Làm gì chẳng được, các cụ cha nói có tiền mua tiên cũng được đó thôi.
- Nhà sửa cao đúc ba tầng rồi, mỗi người một phòng, xe hơi có rồi, người làm có rồi, giờ mẹ làm tiền để làm gì nữa đây?
Mẹ ngửa mặt cười, nụ cười làm mẹ trẻ hẳn lại, hay giàu sang làm mẹ đẹp hơn xưa?
- Trời ơi con tôi nó điên, con không biết à, có tiền muốn đi chơi đâu cũng được, Hồng Kông, Nhật Bản, Mỹ, Tây, Tàu, đi đâu cũng được hết. Mẹ định làm vài vố nữa rồi đi chơi voi*’ bác Vĩnh Lợi một vòng đấy.
Tôi vuốt tóc con:
- Nhưng không nơi nào đẹp và vui bằng quê hương mình đâu, con bảo đảm với mẹ như vậy đó. Thụy giục con đi ngoại quốc hoài con không thèm.
- Sao ngu ngốc vậy?
- Con khôn chứ sao lại ngu. Đất người ta, ngôn ngữ bất đồng, sinh hoạt cũng khác mình, chán òm. Con có con bạn chồng nó làm tùy viên ngoại giao, đi hết nước này đến nước kia. Hai vợ chồng rúc trong phòng chơi với nhau, ngó mặt nhau, ngoài ra chẳng còn ai để nói chuyện nữa. Ăn thì ăn toàn thịt trừu. Ra ngoài đường lạc lõng như con thú cô đơn. Nó chán quá mà không biết làm thế nào? Đành ôm riết ông chồng đẻ thật nhiều con, dạy nói tiếng Việt nam nghe đỡ buồn.
- Ối dào tao đi chơi vài bữa cho biết đó biết đây chứ ở lì sao mà sợ.
Ấy ai như bà trung tá Chương.
Tôi định đứng lên bỏ vào phòng nhưng không kịp:
- Lâu quá mới gặp bà Thị Trưởng, sao mạnh không? Trời, càng ngày càng đẹp ra thế này chả trách nào...
Quay sang mẹ, bà trung tá nói:
- Có một món ngon lắm phải có chị mới tính được, chị sửa soạn đi với tôi đi, trúng vớ này cả triệu bạc cho coi.
- Sao Ngọc, ấy chết bà Thị Trưởng khỏe không?
- Dạ Cũng bình thường.
Bà nheo mắt ngắm tôi:

- Trời ai lại ăn mặc thế này bao giờ? Áo trắng quần đen. Trời ơi lạ thật thoi.
Tôi cười nhẹ, từ lúc bước vào nhà, bác Chương chưa cho hai môi nghỉ. Nói liên miên vậy mà an(ít nghèo tiền chắc bằng cây tăm.
- Cháu có tính xây thêm nhà cho Mỹ thuê hay mở vài cái bar không?
Ơ... ơ, bác quên, bà thị trưởng... Mở bar lợi lắm, hơn nữa có đại tá đứng sau che chở.
Tôi thở ra:
- Dạ không, cháu thấy đủ rồi, lắm tiền nữa làm gì hở bác. Hơn nữa cháu không rành ba cái việc đó.
- Thì cháu cứ gật đầu để bác tính hết cho. Chỉ cần cháu đứng ra làm thôi.
Tôi nhăn nhó:
- Dạ Thôi, bác ngồi đợi mẹ cháu, cháu đi công chuyện.
Bà trố mắt nhìn theo, chắc ba nghĩ tôi điên. Ai trong thành phố này cũng nghĩ tôi lấy Thụy vì tiền.
Đứng trên lầu cao, nhìn xuống những mái nhà lè tè chung quanh. Đứng trên lầu cao nhìn xuống, thấy mẹ bước lên cái xe bóng loáng có tài xế đội kết trắng trịnh trọng đón hầu. Lòng tôi thắt lại, buồn mà không hiểu vì sao mình buồn. Trên đất nước này có bao nhiêu nguòi đàn bà, bao nhiêu người đàn ông mong chiến tranh ở lại mãi mãi. Trên đất nước này có bao nhiêu người thực sự hy sinh cho chiến tranh để họ ngồi vỗ tay mừng rỡ chiến tranh, để họ ngồi chau mày sợ sệt hòa bình?
Người mong thanh bình và người yêu chiến tranh ai, nhiều hơn ai? Và trời, trời chiều theo ai? Ba ngày về với gia đình tôi muốn sống trọn vẹn cho ba mẹ tôi, nhưng ba đi hoài, mẹ đi mãi. Vụt như cơn mơ, mẹ phút chốc ngồi trên đỉnh đầu chiến tranh, mẹ phút chốc ngồi trên sao sáng, ngồi trên đỉnh hoa chậu rực rỡ những bạc tiền.
Rời gia đình, thay vì về với Thụy để chờ đợi chàng, tôi bồng con lên máy bay rời thành phố cũ. Suy nghĩ nát óc, tôi đành chọn nơi đến là Sài Gòn. Vì với uy thế là thị trưởng, nếu tôi đến bất cứ thành phố nhỏ nào Thụy cũng tìm ra tôi dễ dàng. Sài Gòn lớn, Sài Gòn mênh mông, người ta tìm nhau như tìm cánh chim bay trong rừng.
Ngôi nhà nhỏ tôi thuê ở tạm nằm trong con ngõ khá xinh. Xa Thụy một ngày buồn như chết một ngày. Những liên hệ xác thịt thật ra ghê gớm hơn tinh thần. Chắc hôm nay Thụy về nhà rồi, hình dung chàng cuống cuồng đi tìm, hình dung chàng nhăn trán khổ đau, lòng tôi như thắt lại. Tim tôi như rướm máu. Tôi ngồi lặng trên ghế nhớ Thụy bủn rủn cả tay chân. Bỏ đi lần này không một lá thư gởi lại cho Thụy,

không một lời dặn dò. Bỏ đi lần này chắc là mãi mãi không còn trông thấy anh.
Thụy đăng báo tìm tôi, mẩu nhắn tin đăng khắp các tờ báo xuất bán hàng ngày dưới một cái tên gọi chỉ mình tôi với chàng biết:
" Băm-bi em phải trở về ngay, nếu không anh sẽ bỏ đi luôn " .
Băm bi là tên gọi chàng gọi tôi trong nhà. Mỗi ngày tôi mua mười tờ báo để khóc vì lời gọi của Thụy. Tuần lễ sau báo vẫn gọi Băm bi trở về nhưng tôi tránh xa sạp báo, thấy báo là mặt tôi tái đi. Tôi dặn chị giúp việc cấm không được mua báo. Tôi sợ lòng tôi yếu đuối ra đi rồi lại trở về. Nếu Thụy tìm đến chắc chắn không cưỡng nổi chàng, chắc chắn tôi lại về làm vợ chia chung chồng người. Rồi ăn năn thống khổ dày vò từng cơn.
Tôi tránh đi xuống phố. Tôi tránh những con đường lớn Thụy có thể đi. Nhà tôi ở trong xóm, một xóm nhỏ như bao nhiêu cái xóm khác ở Sài Gòn.
Vừa thương vợ Thụy vừa ghét thù. Vừa yêu Thụy vừa kinh hãi Thụy. Có rất nhiều đêm tôi mơ vợ Thụy chết. Hạnh phúc của tôi chỉ khi vợ Thụy chết đi. Tàn nhẫn thật, lòng dạ của kẻ cướp chồng người như tôi. Đêm nào tôi cũng ôm gối thao thức. Nỗi buồn như thấm đều trong máu xương da thịt. Mất hết tương lai mất hết hy vọng. Người ta xa chồng còn mong ngày gặp lại, tôi xa chồng sợ ngày trùng phùng. Tôi bỏ đi, hết dám ước mong.
Mỗi chiều tôi ôm con khóc thầm trên tóc con thơm mùi sữa. Khóc thầm với da thịt con thơm mùi của Thụy. Nó là máu thịt của chồng tôi, nó là hình ảnh của chồng tôi, nó là đời sống bây giờ của tôi. Ngoài con ra, tôi chẳng còn gì.
Mãi đến hôm nay tôi mới hiểu tôi yêu chồng tôi hơn yêu Khanh. Tình yêu Khanh mênh mông như mây trên cao. Tình yêu Thụy là chính xác thịt mình là chính con tim mình khắp nơi trên người tôi, li ti trong cùng thẳm, nơi nào cũng dành cho Thụy. Đau đớn cho tôi Thụy lại là chồng của người.
Đêm Sài Gòn về chậm. Thành phố vẫn náo nhiệt và bừng bừng, dù nắng đã tắt, dù đèn đường dã lên vàng vọt trên cao, ở trong nhà mãi, sợ bé Du thiếu thốn khí trời và buồn hai chân, ngôi nhà tôi thuê không có vườn cỏ xanh, không có sân chơi cho bé Du như ở nhà bố nó. Tôi để bé trong xe đẩy ra công viên ngồi hóng gió. Hai quả bóng bay cột xe Du cứ chập chờn bay lên bay xuống. Hạnh phúc của mẹ và con bay tít tận trời rồi Du ơi, Thụy ơi!
Những ngày con gái mơ mộng. Tôi ngồi dệt thật nhiều mơ ước nhưng chẳng bao giờ tôi nghĩ mình sẽ đi ăn cắp hạnh phúc của

người làm hạnh phúc của tôi bao giờ. Chồng tôi giành giựt được, hạnh phúc là của người. Tôi giờ trắng sạch đôi tay. Tôi giờ trống không linh hồn. Đối với tôi nỗi bất hạnh ghê gớm nhất là trót yêu thương một người đàn ông đã được dành độc quyền. Tổ tiên mình thật thâm và tinh quái, đã cột chặt người đàn ông và một người đàn bà mãi mãi không thể chia xa.
Thụy không bao giờ là chồng tôi. Thỉnh thoảng muốn tôi vui chàng ngượng nghịu gọi tôi bằng vợ. Chữ vợ chàng dùng nhẹ tênh và rời rạc. Chàng nói chàng cũng ngượng, tôi nghe tôi cũng buồn. Giờ tôi ngồi đây như một góa phụ, ngóng về hạnh phúc đầu tiên như một chút kỷ niệm thoáng qua. Tôi gọi thầm anh ơi. Tôi kêu thầm Thụy ơi. Suốt đời em gọi thầm tên anh, anh có biết không? Thỉnh thoảng như kẻ mộng du, hơn thế nữa như đã điên cuồng, tôi lại mò đến cổng nhà vợ chồng Thụy. Đứng từ một góc tôi nhìn vào cái hạnh phúc hợp pháp, cái hạnh phúc được bảo đảm được chấp nhận như một uy quyền rất thiêng liêng. Nhà vợ anh. Nhà vợ anh. Ba chữ buồn hơn tru di tam tộc, ba chữ thảm hơn án tử hình. Ba chữ buồn hơn định mệnh gái điếm. Đứng đó nhìn vào cái hạnh phúc màu vàng của vợ con chàng. Vắng tôi, vợ bé ra đi thế nào Thụy cũng về thăm vợ. Chàng đã về thật, chiếc xe đã đậu dưới bậc thềm, cánh cửa sổ đã mở ra. Chàng đã tìm về hạnh phúc cũ. Biết sẽ như vậy, phải như vậy, sao đêm nay mình lại buồn chảy rong rong nước mắt ra vì tủi? Sao đêm nay mình chết lặng ngồi đây? Sao đêm nay mình tê tái linh hồn? Mình ra đi không phải để trả Thụy về cho khung ấm yên vui đó sao?
Ngôi nhà của vợ anh mang số Hai mươi, một con đường lớn. Ngôi nhà của vợ anh tọa lac trên một con đường đẹp đẽ và sang trọng. Nhà em ở ẩn sâu trong ngõ, em thật điên khùng ra đi để hết lại cho anh. Tự ái đôi khi là nết ngu.
Tôi đã đứng ở đó, từ một góc đường tăm tối nhìn vào nhà vợ người yêu. Tôi đã tìm thấy một chiếc sơ mi quen thuộc, hình ảnh chiếc sơ mi phơi ở một góc sân thượng làm đau buốt con tim. Hình ảnh chiếc áo màu olive định mệnh của đêm nào trên bãi vắng làm thắt cả ruột tôi lại. Tôi dựa hẳn vào tường, bức tường hình như cũng nín câm như tình yêu của tôi bây giờ chết lặng từng cơn, cơ thắt từng hồi. Không, rõ ràng bà ấy sung sướng hơn tôi, ít nhất cũng hãnh diện được mọi người xưng hô là bà Vũ Thụy. Cùng được phép ghép chung tên với chàng trong mọi giấy tờ, từ khai sinh cho con đến những lời chúc mừng người chia buồn bạn bè trên báo: Ông bà Vũ Thụy. Không hề có tôi trong cuộc đời chàng.

Đêm Sài Gòn lạnh, ngày đáng ghét bao nhiêu đêm gợi tình bấy nhiêu. Ngày bụi bặm nóng nực đêm thanh thản trời trôi. Tôi ghét những giờ tan sở của Sài Gòn nhưng tôi yêu những giấc trưa lười biếng những đêm hiu hiu chất tình. Sài Gòn về đêm đẹp như người đàn bà vừa rời phòng tắm, thu nhan sắc mát rười rượi, thu nhan sắc đẫm ướt mê man.
Và trong đêm Sài Gòn yêu dấu đó. Tôi rình mò nhà vợ người yêu. Tôi đứng tiếc nuối thu hạnh phúc đã một thời tôi ăn trộm được. Kẻ trộm bốc đồng đem trả lại kho chủ, giờ dở khóc dở cười. Có kẻ trộm nào đem giao trả về chủ cũ cái kho tàng vô cùng quí giá là người đàn ông như tôi.
Chẳng có đau đớn nào ghê hơn, chẳng có nuối tiếc nào não nùng hơn nữa? Tôi muốn gào to lên một tiếng để gọi chàng ra với tôi. Tay tôi dã run rẩy định nhấn lên nút chuông. Rồi thôi, băng giá như đang đi một mình trên đường sắt xuyên Tây-Bá LơíA. Tôi thất thểu trở về nhà, những bước chân đi cũng lê thê tưởng chừng mãi mãi, như con đường sắt băng qua đông tuyết phủ. Những giọt nước mắt cũng đóng băng trong hồn.
Tôi trở về nhà u uẩn và câm nín rồi đưa con ra ngồi đây, dưới ánh đèn công viên, soi vòm lá cây xanh tối, tôi tưởng như mình vừa tàn một giấc mơ. Có phải tôi vừa ở nhà Thụy về dây không? Có phải tôi vừa tiếc nuối định vươn tay nắm giữ lại chàng. Nếu tình yêu ngoài hôn nhân là một tội lỗi thì tội lỗi ơi. Ta mê mi? Ta thèm mi ta khát mi và ta sẵn sàng chết vì mi.
Đêm vẫn dâng lên mãi. Thời gian không bao giờ ngừng. Ta mất đi một ngày hạnh phúc nữa là mất hẳn, mất không cách gì níu kéo van xin. Bỏ nhau một ngày, không đến với nhau, không tìm tới nhau là mất một ngày thần tiên, là mất một ngày đáng sống. Anh ơi, sao không đi tìm em? Em chờ anh đi tìm em, khát khao chờ anh tìm được em? Vì một ngày không có anh là chết hẳn một ngày. Đời ngắn quá anh ơi, trôi thêm một ngày rồi anh có biết không? Hai tháng ba ngày chúng mình không trông thấy nhau không yêu nhau và không ôm ấp bên nhau. Em đếm từng ngày em tiếc từng phút, anh có biết không?
Cái tôi thương nhất trên đời là hôn nhân. Cái tôi thù nhất trên đời cũng là hôn nhân. Bởi không bao giờ tôi chuẩn bị làm vợ bé nên giờ tôi ngỡ ngàng nuối tiếc. Ngày xưa tơi toan tính bao nhiêu chuyện, thề nguyện bao nhiêu điều. Rằng sau này lấy chồng mình sẽ tôn kính chồng mình, mình sẽ nghiêng mình trước tự do của chồng mình, sẽ yêu chồng và thề tự đâm ngực mình khi chồng gian dối. Tự sỉ vả

mình khi chồng ngoại tình. Mình sẽ buông xuôi hai tay cho chồng mua nhà mới sắm giường êm cho bà khác nếu chồng yêu người ấy. Mình sẽ đóng nắp vali cho chồng mình xách gói ra đi tìm hạnh phúc khác, nếu mình hết là cõi hạnh phúc của chồng. Mình sẽ cắn răng lại mà cười thật hiền nếu bắt gặp chồng mình đi với tình nhân. Mình sẽ uop mat nho trên môi mà nói với tình địch rằng, cô cứ tự nhiên. Mình sẽ khoan thái từng bước mà đi cho chồng mình bóp nhẹ tay nàng. Mình sẽ cười chứ không thèm khóc khi chồng tuyên bố yêu cô khác. Mình sẽ đẹp chứ không xấu khi chồng ngoại tình, mình sẽ đi mỹ viện khi chồng dối gian. Và mình sẽ mở rộng hai cánh cửa nghiêng mặt mời chàng rời khỏi mái nhà vợ chồng. Anh đi đi nhé, và đừng bao giờ trở về. Em không hèn nên để anh đi không thèm giữ. Vậy anh đừng hèn mà trở về đây.
Cũng bởi mình khác thường, chưa có chồng đã tính chuyện rẫy nhau, bây giờ mình không bị chổng bỏ để lấy vợ hai, đê mê vợ bé. Mình lại làm vợ bé người? Tính sao bây giờ? Lời nguyện sai bê sai bét hết rồi. Toan tính trật đường rầy hết trơn. Mình toàn dự định những thái độ của vợ lớn khi chồng phụ bạc. Giờ mình làm bé? Yêu nhau cũng có nghĩa là phụ tình nhau. Vì có bao giờ thật đúng như ước mơ?
Bé Du chơi chán mếu máo đòi bóng. Quả bóng khởi đầu là hạnh phúc của bé, là thiên đàng hồng xinh giờ bé chán rồi, giờ bé đòi thứ khác. Người đàn bà nào cũng có ngày bị chán chê như quả bóng trên xe bé Du. Chàng còn đang yêu me, mình bỏ đi thật khùng.
Tôi bế con ngồi lên đùi, cầm hai tay bé vỗ võ vào nhau:
- A ba về... a a ba về..
Du nhơn nhác nhòm quanh như tìm bố. Ruột tôi co ngắn lại. Tim tôi khô bong. Mắt Du bỗng sáng rực lên hai bàn tay dơ ra vẫy vẫy. Chiếc miệng xinh cười toe toét. Tôi nhìn lên theo bé Du rồi lập bập rồi run cùng khắp người:
- Khanh!
Khanh cũng kinh ngạc nhìn trân trối. Tôi ngồi lìm trên ghế. Đời sao như còn say. Mắt tôi hoa lên, có lẽ tôi say đôi mắt người xưa rồi. Khanh im lặng nhìn, tôi im lặng ngó. Rõ ràng thời gian thuộc quyền con người. Mấy giây mấy phút mà lâu đến thế này? Bé Du nhận ra Khanh không phải là bố lại méo sệch miệng đi muốn khóc. Bé quẫy trên đùi tôi, hạnh phúc cũng quẫy mạnh trong lòng tôi như thế?
Mãi một lúc sau Khanh mới nói:
- Anh không tin vào mắt anh nữa. Anh không ngờ được gặp lại em.
Tôi nhìn Khanh bởi chỉ còn biết nhìn:

- Anh vẫn như ngày xưa.
Khanh có vẻ xúc động, chàng đăm đăm ngó tôi:
- Em vẫn như ngày xưa, vẫn bé bỏng và dại khờ.
Tôi lắc đầu đặt tay lên má con tôi:
- Con của em đấy anh.
Khanh gật đầu:
- Đôi mắt giống em.
Rồi là lặng lẽ rồi là âm thầm. Khanh mặc áo trần bóng mai đen trên cổ áo. Hai cánh tay vùng cơ đam mê sóng mũi cao bờ môi tình. Giờ đây mưa đầy nắng giờ là gió sương. Đời toàn những chuyện tình cờ như chiêm bao. Chẳng bao giờ tôi nghĩ sẽ gặp lại Khanh trong cảnh này? Bởi chẳng bao giờ tôi nghĩ đêm nay tôi gặp lại Khanh.
Người yêu cũ. Giờ Khanh là cố nhân, giờ Khanh là kỷ niệm. Nhìn nhau tha thiết mấy cũng đến thế thôi anh ạ. Biết nói gì với anh bây giờ? Còn yêu anh ư? Bâng khuâng quá. Còn nhớ anh ư? Xót xa mất rồi.
Khanh lên tiếng:
- Em có nhớ anh không?
Tôi toan nói với chàng rằng không, không hiểu sao tôi lại gật đầu:
- Quên anh thì biết nhớ ai nữa bây giờ.
Khanh ngồi xuống bên tôi cầm nhẹ tay bé Du lắc lắc, giọng chàng chùng xuống như nốt đàn sầu:
- Anh vẫn theo dõi em, anh biết em bỏ Thụy ra đi, nhưng không ngờ em lại ở đây, nhà anh cũng ở khu này.
Tôi tò mò:
- Sao anh biết em bỏ đi?
- Thu Hải cho anh biết, anh đọc báo thấy Thụy nhắn tin. Thụy cố giấu giếm bằng cách gọi em là Băm Bi, nhưng anh vẫn linh cảm ra được. Đây em đọc đi.
Tôi nhìn chàng rồi nhận lấy tờ báo. Mắt tôi như dại đi vì buồn trên những dòng chữ đen:
" Băm Bi trở về ngay, chương mục mang tên em không lấy ra được. Về thu xếp công việc rồi hãy đi. Anh chiều em tất cả và mọi điều."
Gấp tờ báo lại trả cho Khanh. Tôi nhìn thờ ơ lên những ngọn cây tối, khe khẽ thở dài. Khanh xót xa:
- Anh biết sẽ có ngày em ra đi, anh biết tính em mà, em ghen dữ dội lắm sao em chịu đựng nổi cảnh chung chồng với người. Em gầy lắm Ngọc à.
- Người nào yêu nhau cũng thấy nhau gầy hết.
- Giờ em tính sao?

Tôi mỉm cười:
- Tính gì nữa anh? Anh biết em bỏ đi rồi mà. Em tính rồi đó?
- Em không hạnh phúc khi sống với Thụy?
Tôi lắc đầu:
- Anh lầm, em hạnh phúc lắm chứ, tại vì hạnh phúc nên em chạy trốn nó.
- Anh không hiểu ý em.
- Thụy yêu em hơn anh nhiều. Anh tư do yêu em và lấy em làm vợ nhưng anh đã bỏ em, anh đã đuổi em về để ăn cháo gà với Ly Hoa. Cả hai đứa mình lúc đó không đứa nào vướng vít gì hết, mất nhau lỗi tại mình chưa yêu được nhau thiết tha. Lỗi tại anh chưa hết mình với em. Thụy khác, Thụy đã mất hết tự do trong tình yêu vì Thụy đã có vợ con. Vợ chàng giữ chàng hơn giữ của cải vàng bạc. Những đứa con của chàng đã lớn, chúng đã biết mím môi giận ghét chàng khi chàng yêu em.
Chúng đã đe dọa chàng. Chúng đe dọa chàng, anh nghe rõ chưa? Khi người ta có vợ có con khôn lớn, ngoại tình, người ta bị khủng bố tinh thần dữ dội lắm anh ơi. Anh tưởng tượng đi, có cái cũi nào ghê hơn vợ và năm đứa con của chàng. Vậy mà chàng vẫn yêu em, đau đớn mà yêu em. Thằng con lớn của Thụy đã đe dọa em với chàng, đứa con gái của Thụy đã quắc mắt nhìn em và chàng. Tình yêu phải ghê gớm lắm mới khiến Thụy bỏ vợ yêu em. Anh không thể so sánh với Thụy được. Em ghét anh, anh nghe rõ chưa?
Khanh buồn bã ngó tôi, đôi mắt chàng vẫn vời vợi như ngày xưa. Tôi bối rối chớp mắt nhìn xuống. Không hiểu sao tôi nói nhiều thế này, nói xong mới giật mình bối rối:
- Em xin lỗi anh.
Khanh thở dài:
- Em không có lỗi gì hết Ngọc ạ, tại vì anh đã ngu. Anh không hối tiếc, thú thật với em như vậy, nhưng bây giờ anh biết anh ngu.
Tôi lắc đầu:
- Thôi anh ạ, muộn rồi.
Tôi đứng lên, hai chữ muộn rồi mang hai ý nghĩa nên Khanh buồn. Khanh gượng gạo nói:
- Em sống một mình, có tiện cho anh ghé thăm không?
Tôi gật đầu:
- Không sao cả, nếu lòng anh đã thanh bình, anh cứ đến thăm em, mình coi nhau như bạn.
Khanh lắc đầu:
- Anh cần xác định lại. Anh yêu em, bây giờ và mãi mãi.

- Em biết nhưng muộn rồi, thôi anh về đi nhé. Bé Du coi bộ buồn ngủ lắm rồi.
Khanh dịu dàng:
- Anh đưa em về không được sao?
Tôi đứng lên:
- Tùy anh, nếu anh thích, em bao giờ cũng quí mến anh.
- Buồn gehê, gặp lại nhau em bình thản như người xa lạ.
- Bộ anh muốn em bối rối và nghẹn ngào. Em lớn mất rồi, già nữa là khác. Đau khổ đã dạy em cười khi muốn khóc, đời đã dạy em cắn răng lại khi buồn, và đàn ông đã dạy em biết nuốt sầu khổ vào lòng.
Khanh đứng sững lại trước mặt toi, hai tay chàng bất ngờ đè nặng trên vai tôi. Giọng chàng trầm trầm và ấm áp:
- Ngọc, hãy nhìn thẳng vào mắt anh. Đưa con cho anh bồng cho và nhìn thẳng vào mắt anh. Em còn yêu anh mà.
Chàng dành lấy bé Du, áp mặt lên tóc nó tha thiết nói:
- Đừng điên khùng tự ái hào nữa, chưa phải là muộn, chẳng có gì muộn màng cả. Anh sẽ thương nó như con anh.
- Không!
- Tại sao?
- Em yêu Thụy, giản dị có thế thôi.
Khanh lắc đầu:
- Em đóng kịch với anh làm gì Ngọc? Đừng kiêu hãnh ngu ngốc như thế nữa, đã đến lúc em phải người lớn thêm một tí nữa.
Tôi thở dài:
- Em xin nhắc lại em già rồi. Anh nghe rõ chưa?
- Đối với anh em vẫn là con bé dại khờ vừa kiêu hãnh vừa đáng thương. Thôi, anh đưa em về đã.
Bé Du vẫn ở trên tay chàng. Tôi nói:
- Anh hên lắm nghe, thường bé Du hay lạ lẫm, nó không chịu theo người ngoài bao giờ cả.
Chàng nhìn tôi:
- Anh là người ngoài của em à? Nói gì tàn nhẫn thế?
- Ít nhất cũng người ngoài của con em.
Khanh buồn bã:
- Em yêu Thụy thật à? Anh không tin.
Tôi cười nhẹ:
- Em yêu vì tiền, sao anh không nói nốt câu đó cho vui.
- Cay đắng với anh có lợi gì không?
- Yêu nhau cũng chẳng có lợi gì.
Khanh gắt:

- Ngọc.
Tôi cắn môi nhìn chàng. Anh vẫn như ngày xưa. Thích bắt nạt em, đầy uy quyền với em và người lớn với em hơn cả Thụy. Thụy hơn em mười lăm tuổi chàng không quá người lớn với em như anh. Bộ đồ trắng làm chàng phong sương quá. Những phần da thịt màu đậm và những noi con trắng như ngày xưa còn đắm đuối yêu nhau. Bàn tay chàng có những ngón lớn kềnh càng nó làm tôi rùng mình khi nhìn, vì trí tưởng tượng của đàn bà một con bao giờ cũng tội lỗi hơn con gái.
Tôi đưa dần mắt lên nhìn vào đôi mắt đen nhánh của Du như cầu cứu, mong hai bàn tay ngan sữa đó cứu tôi that tai uong yêu đương của Khanh. Khanh vẫn chưa buông:
- Anh thấy giữa chúng mình bay giờ không còn gì trở ngại cả. Chính em bỏ Thụy mà đi. Em đi là phải, tính nết kiêu hãnh của em làm sao làm vợ bé mãi được. Ngay lúc đầu anh biết chắc sẽ có ngày em bỏ Thụy, bởi vậy anh bất đồng đợi em.
Tôi lẩm bẩm:
- Đợi em, để làm đám cưới với em hả? Có thật vậy không? Em không tin đâu, anh đợi em để trả thù em thôi Khanh ạ. Bây giờ anh có đám cưới em đâu?
- Em rắc rối quá, giữa chúng mình bề ngoài không thành vấn đề.
- Dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng nó là cái thước đo tình yêu của anh. Hồi trước anh nói yêu em, nhưng bảo cưới anh không cưới, anh lại rước người ta vào phòng ngủ của anh. Yêu, yêu là như vậy đó hử? Em không đủ sức yêu kiểu đó đâu anh ạ.
- Em ghen đến bao giờ? Chuyện đã qua nhắc lại làm gì?
- Đến chết em vẫn còn ghen, không thể bỏ qua chuyện anh rước người ta vào phòng ngủ được.
- Như vậy là em còn yêu anh, chối nữa đi.
- Không.
- Còn.
- Tùy anh nghĩ, nhưng thú thật với anh, em yêu Thụy nhiều hơn anh. Em lớn rồi, em thấy tình yêu thật nhất là da thịt. Tiếng sét hay thứ tình yêu lý tưởng chỉ là sản phẩm tưởng tượng của giới quí tộc. Họ đánh lừa chúng mình anh ạ. Tình yêu thật là tình yêu, chính là da thịt của mình. Là đàn ông chắc anh biết có ngây ngất nào hơn nữa không? Với em, chuyện đó dẹp, đẹp nhất trong mọi cái đẹp. Em không bao giờ cho nó là xấu cả. Em yêu chồng em, vì anh ấy đã thật sự là chồng của em. Giản dị phải không anh?
Khanh mỉa mai:

- Chồng của em, có thật Thụy là chồng của em không? Hay là...
Tôi mím môi mà cười, tôi nheo mắt mà xót:
- Vâng em quên, anh ấy là chồng của bà Vũ Thụy. Báo chí người ta vẫn gọi ông và bà đại tá Vũ Thụy. Mấy đứa con của anh ấy mang họ Vũ, con em mang họ Đào. mấy đứa con lớn của Thụy nó trợn mắt nếu Thụy làm lỗi. Nó muốn Thụy phải hy sinh suốt đời cho mẹ con nó. Suốt đời ghê anh nhỉ? Dài và nặng quá. Còn thê thảm hơn cái án chung thân nữa.
Khanh tò mò:
- Nếu vậy sao em bỏ đi, mấy đứa con lớn của Thụy dọa nạt rồi em bỏ đi à. Anh không tin, vì anh biết tính em quá rồi, càng dọa nạt, càng khủng bố, em càng làm tới. Có chuyện gì nữa không?
Tôi ngửa mặt nhìn lên cao bóng cây âm u trong đêm:
- Không, hồi hai đứa con lớn dọa nạt em, em đã bắt Thụy mở cái dạ hội thật tưng bừng để hiên ngang làm vợ Thụy. Đêm đó em đã say trong vinh quang của Thụy. Hai đứa chúng viết thư dọa em, gặp gỡ đe em, em bảo hãy tìm đủ cách mà giữ lấy, tôi chưa hề mơ mien giữ bố anh bao giờ. Lần này em bỏ đi vì một lá thư.
- Phải thư của vợ Thụy không?
- Không, thư của một đứa bé chín tuổi con thứ ba của Thụy.
Khanh gật gù:
- Anh hiểu.
Tôi kể lể:
- Tội nghiệp cho Thụy anh ạ, anh ấy yêu em thật Em kẹt vì thế. Nếu anh hết yêu vợ anh, nếu anh đã sợ hãi vợ anh vì một kỷ niệm khung khiếp nào đó, anh có thể tiếp tục ôm ấp vợ anh nữa không?
Khanh đắn đo:
- Anh chưa gặp cảnh đó, anh không thể nói được.
- Đáng giết những người đàn ông hết yêu vợ nhưng cũng đáng thương cho họ
- Sao em biết Thụy hết yêu vợ?
- Biết chứ, vì không phải tại em.
- Người đàn ông nào chả nói với vợ bé là đã hết yêu vợ lớn.
- Không phải vì em mà gia đình Thụy mất hạnh phúc. Trước khi gặp em Thụy đã yêu một người. Người con gái đó chết vì cái ghen của vợ Thụy. Thụy sợ hãi vợ từ đó.
Khanh kêu lên:
- Ly kỳ nhỉ? Anh không ngờ.
Tôi đưa chàng vào nhà, mời chàng ngồi xuống ghế, tôi gọi chị Hai pha trà mời chàng và cho Du đi ngủ. Chàng nhìn quanh:

- Xinh xắn lắm... rồi em tính sao, sống mãi như thế này à?
- Kệ nó, đến đâu hay đó. Tính toán đau đầu lắm anh.
Khanh đăm đăm nhìn tôi. Tôi chớp mắt:
- Đừng nhìn em kiểu đó anh, nhức tim lắm. Anh lập gia đình chưa? Em quên hỏi chứ.
Khanh cười, nụ cười cay cay thế nào:
- Thưa em chưa, người ta lấy đại tá chứ lấy thiếu úy như anh là để chết đói ạ
Tôi cũng cười, cười cay như ớt, cười chua như giấm:
- Đúng rồi, em lấy Thụy vì tiền nên giờ em ở cái nhà này đây.
Khanh thở dài, hai tay chàng dang ra trên ghế:
- Anh xin lỗi em. Ngọc, tại yêu em quá đâm giận em luôn.
- Em làm gì mà anh giận em?
- Em lừa dối em, và lừa dối anh.
- Không, em không thể làm gì khác hơn ...oc. Anh nghĩ lại coi, dù sao em cũng là vợ Thụy rồi. Hơn nữa em vẫn băn khoăn chắc gì anh yêu em chứ? Suốt đời em, em không biết được điều đó.
- Anh không yêu em à? Sao em ngốc thế.
- Em không ngốc đầu, nếu yêu em sao anh đuổi em về để ăn cháo gà với cô khác. Nếu yêu em sao đêm đó anh không đến với em? Anh bận công chuyện với người đàn bà trong phòng ngủ phải không? Em muốn tha thứ cho anh mà lòng em hẹp. Khanh, nếu đêm đó anh đến với em, mọi chuyện đã đổi khác rồi, định mệnh đã không đưa em tới cảnh dở khóc dở cười này. Đời người chết vì những cơn say nho nhỏ đó anh biết không? Và nếu chiều hôm ấy em kẹt chuyện gì không đến thăm anh thì đẹp biết mấy, cớ đâu em bị đánh ghen, bị con Thụy dọa nạt gọi là con này con kia. Cớ đâu bây giờ em ngồi đây nói chuyện với anh mà lòng nhạt như nước lã.
Khanh hỏi:
- Giờ em oán trách anh?
Tôi chống tay lên má cười buồn:
- Không, tại anh cứ ép phải nói. Em nói như vậy để anh hiểu em không thể yêu anh được nữa. Dù anh là người đàn ông thứ nhất dạy em biết thế nào là một người đàn ông.
Khanh tha thiết:
- Em nhớ lại đi, suốt những ngày yêu nhau anh có cử chỉ nào gọi là coi thường em không? Anh quí em biết bao nhiêu mà kể, anh gắng giữ gìn cho em. Để rồi cắn răng thở dài nhìn em làm vợ Thụy, để rồi say ngất ngưởng với hai chục chai bia khi nhận tin em sinh con trai.
- Cái số mình không được lấy nhau, thôi anh ạ, trách cứ nhau mãi

cũng thế thôi.
- Em sao mãi mãi vẫn không chừa cái tật đó. Động chút là em đổ thừa cho số mệnh, phải thắng nó một phen đi chứ.
Tôi cắn môi:
- Nếu chiều hôm đó em đừng tới tìm anh, để việc anh đưa cô ta vào phòng ngủ em không biết thì đời em đã khác đi rồi. Không giận anh đến nỗi bắt Ái Khanh dắt đi nhảy, làm sao em gặp Thụy được chứ. Định mệnh, em tin có định mệnh.
Khanh lắc đầu:
- Có cái chuyện cỏn con đó mà cứ nhắc hoài.
- Cỏn con sao được, anh đuổi em về anh ăn cháo gà với người ta. Suốt đêm đó anh không tới tìm em. Chuyện kinh khủng như vậy mà anh nói cỏn con à?
Khanh nhún vai:
- Anh tưởng em lớn rồi, em phải hiểu đó là chuyện hết sức bình thường của đàn ông. Anh đã giữ gìn cho em không đưa em lên một cái giường. Em đến là hai cánh cửa phải mở thật rộng. Em không biết anh làm vậy là vì quí trọng em sao? Còn người ta... người ta đáng gì mà em phải ghen đến giận hờn như vậy? Đáng nhẽ em phải vui vẻ tha thứ cho anh mới phải.
Tôi lắc đầu:
- Em không đủ sức tha thứ như vậy đâu anh a. Nếu anh giới thiệu hay ít ra tỏ cho cô ta biết em là người yêu của anh rồi anh bảo em về cho anh đưa cô ta lên giường giải quyết chuyện đàn ông của anh. Em vui vẻ về liền. Và không giận anh đến thế quyết bỏ anh như vậy đâu. Đàng này anh ỡm ờ lơ lửng. Anh cho cô ta ngang hàng với em và hơn em trong đời anh. Ít nhất chiều hôm đó cô ta đã đắc thắng dưới thân thể anh trong vòng tay anh. Cô ta được anh, còn em, em bị đuổi về. Không. Tôi thù anh. Tôi ghét anh nhất trên đời này. Anh về đi, tôi không muốn gặp anh nữa.
Khanh khổ sở:
- Ngọc. Em nông nổi và khe khắt với anh quá. Em không chịu hiểu anh gì hết.
- Thôi, mới hiểu bấy nhiêu đó đã khô cả nước mắt. Hiểu anh thêm chắc có nước cắn lưỡi chết vì anh. Làm vợ anh rồi, có bữa anh mở cửa đuổi vợ đi để làm cái chuyện cỏn con của đàn ông thì sao? Thôi sợ lắm. Em có bệnh đau tim hơi nặng.
Khanh vung tay:
- Chuyện đó dẹp, giờ anh nói chuyện bây giờ với em kìa.
- Anh cứ nói đi.

- Bộ em tính sống như thế này hoài?
- Em tính như vậy bao giờ đâu?
Khanh nhăn mặt:
- Nghĩa là sao?
Tôi dịu dàng:
- Chẳng sao cả vì em còn chuyện gì để tính với anh đâu.
Chàng gọi:
- Ngọc!
Tôi cúi đầu xuống, vẫn là giọng nói ngày xưa ấm áp và dịu dàng, vẫn là tính tứ cũ. Lòng tôi mềm quá, tim tôi xao xuyến và rộn ràng. Tôi vội vã đứng lên dù chẳng hiểu đứng lên để làm gì? Tôi ngồi xuống rồi tôi lại đứng lên. Làm như tôi sợ một im lặng mơ hồ rất đỗi ngất ngây có thể chụp xuống đời hai đứa.
Khanh giơ tay ra nắm lấy tay tôi. Giọng chàng đầy ắp yêu thương:
- Ngọc. Anh yêu em, đừng tự lừa dối mình như thế nữa. Anh sẽ làm tất cả những gì em muốn, những gì em mong ước.
Tôi nhẹ nhàng rút tay về:
- Bây giờ em chẳng còn mong ước điều gì cả, gặp lại anh hai đứa vui vẻ với nhau vậy là vui rồi phải không anh? Dù sao em cũng lớn rồi, em đã có chồng có con.
Chàng hừ:
- Có chồng! Em điên rồi Ngọc à. Đừng quên vợ Thụy chứ?
Tôi kiêu hãnh:
- Em có quên bao giờ đâu, nói thật với anh, em dư sức cướp luôn Thụy cho riêng em, nhưng em đã không làm, em đã bỏ đi. Chính em bỏ đi chứ không ai đuổi em cả. Thụy không đuổi em như anh đâu.
- Anh biết, nhưng em định làm người vợ góa khi chồng chưa chết sao?
Tôi nhíu mày:
- Em không vui chút nào khi anh nói câu đó. Em quí mến anh lắm chứ. Nhưng mà mọi chuyện đã xong từ lâu rồi. Từ ngày anh đuổi em về kìa.
Khanh thở dài:
- Trời đất, nhắc tới chuyện vớ vẩn đó hoài. Ly Hoa giờ sống làm ăn thế nào anh có thèm biết tới đâu.
- Đó là chuyện của anh, nhưng thái độ anh đêm đó là vết thương sâu độc trong lòng em.
- Anh không biết nói thế nào cho em hiểu bây giờ. Anh nhắc lại đó là chuyện bình thường của đàn ông. Tại sao em lại hạ mình ghen với cô ta.

- Em không ghen, bây giờ em có yêu anh đâu mà ghen.
- Em không ghen nhưng em giận ghét anh. Anh hiểu em muốn nói gì chưa? Đàn bà sợ nhất điều này! Người yêu đặt mình ngang hàng với những người đàn bà khác. Anh muốn làm gì cũng được. Trèo lên một cái giường chui vào phòng tắm với nhau. Gì cũng được hết, nhưng đừng để em thấy anh coi em như cô ta, dưới mắt anh em bằng cô ta. Ít nhất anh phải tỏ ra cho em hiểu, anh yêu em hơn một chút, một chút cũng là hơn. Không, thề với trời đất chiều hôm đó anh cho em với bà ta đứng chung một hàng. Đó là một điều đến chết em không quên và không nguôi thù. Ít nhất anh cũng đã nói rằng anh yêu em, anh đã hôn em trên đỉnh Hải Vân, anh đã gọi em là người yêu bé nhỏ của anh. Rồi trước mặt bà ta anh từ chối điều đó. Anh hèn lắm. Em phải nói thẳng với anh như vậy.
Khanh nhìn tôi:
- Em nói nữa đi, còn gì nói hết đi.
Tôi cười nhẹ:
- Còn nhiều lắm anh đủ can đảm nghe không?
Chàng gật:
- Đủ can đảm thưa em.
Tôi cao giọng:
- Anh là đàn ông, dù từng trải bao nhiêu nữa, dù sóng chai đến có sạn trong đầu, đàn ông các anh cũng không thể hiểu nổi đàn bà đâu.
- Anh biết.
Tôi kể lể:
- Đàn bà thù gehét sự ngang hàng với một người đàn bà khác trong tim đàn ông. Anh biết điều đó chứ?
Chàng lắc đầu:
- Anh chưa biết.
- Một người đàn bà có thể để cho chồng ngoài tình lăng nhăng mà không tan vỡ gia đình nếu bà ta biết chắc và tin rằng trong tim chồng, bà vẫn giữ một địa vị độc tồn. Bà vẫn là một người đàn bà số một của chồng bà. Nhưng khi bị chồng coi ngang hàng với những cô gái lăng nhăng thì không bao giờ hạnh phúc còn nữa.
- Em kinh nghiệm sao thấm thía vậy. Có phải em bỏ đi vì điều đó không?
Tôi mím môi:
-Có lẽ đúng. Ý anh muốn nói vì biết vợ Thụy vẫn là người đàn bà số một trong đời chàng nên em bỏ đi chứ gì?
Chàng im lặng. Tôi than thở:
- Tùy anh nghĩ. Em chỉ nhấn mạnh với anh rằng: Tất cả chỉ vì anh đã

tỏ ra coi em cùng hàng với Ly Hoa. Không người đàn bà đẹp nào thích có một người đẹp thứ hai giống y như mình. Phải chi anh tỏ ra quí em hơn một chút, giả vờ cũng được. Sao vậy anh?
- Có lẽ tại anh vụng về.
- Không, nếu anh vụng về em đã không khổ. Nhưng cũng may cho anh đó. Anh phải cảm ơn Thụy mới phải, nhờ Thụy mà anh thoát khỏi một nỗi nhục anh không biết à?
Khanh ngạc nhiên:
- Em nói sao? Anh không hiểu?
Tôi nhìn thẳng vào mắt Khanh:
- Hình như có một lần em nói với anh rồi. Nếu không gặp Thụy có thể em lấy anh. Nhưng nhất định em sẽ tìm cách cho anh ngang hàng với một người đàn ông khác trong đời em, để anh hiểu nỗi khổ của em hơn. Anh không tin luật vay trả à? Em tin lắm anh ơi. Lấy được nhau thế nào em cũng ngoại tình, dù muốn dù không tiềm thức và oán giận cũng bắt em cho anh ngang hàng với một người đàn ông khác trên bụng vợ, may ra anh mới hiểu ra cái đau đớn của em chiều hôm đó.
Khanh than:
- Em vẫn bướng bỉnh như ngày nào Ngọc ạ, hãy suy nghĩ lại đi. Đừng khe khắt với anh và với chính mình nữa. Đời chẳng dài lâu gì đâu. Một ngày làm khổ nhau là mất đi một ngày hạnh phúc.
Tôi cay đắng:
- Em hiểu, nhưng anh là người đàn ông kiêu hãnh, anh quen sắp đàn bà ngang một hàng trong tim anh. Em không chịu nổi cái tính đó của anh. Chúng mình không thể hợp nhau được đâu.
- Ai nói anh sắp em cùng hàng với người khác? Ai nói với em?
- Em nói với em.
Khanh lắc đầu:
- Ngọc ơi em bướng bỉnh đến bao giờ mới thôi? Yêu và giữ nguyên vẹn đời con gái em cho em đem thân đi làm bé Thụy. Anh đã chết cay chết đắng vì đã quá quí trọng em, quá nâng niu em. Không phải là vì anh tôn thờ em quá cao để rồi nhìn em làm vợ bé Thụy, anh đã phải nắm tay lại đấm vỡ mặt bàn lót gương ở Thử Đức sao? Chưa đủ cho em hiểu, trong tim anh em choáng đầy, trong đời anh em giữ hết sao Ngọc? Chẳng có người đàn bà nào ngoài em trong lòng anh cả. Em phải tin điều đó và phải biết điều đó.
Tôi não nùng rồi. Tôi sắp thua. Khanh chưa buông thả:
- Ngày anh vào lính anh muốn khóc mà khóc không được. Ở Thủ Đức những giờ mệt nhoài vì tập ngoài bãi anh về say bên chai bia.

Tức cho mình ngu vì đã quá yêu em, hận cho mình dại để mất em. Em phải hiểu là yêu em và giữ nguyên vẹn cho em, anh khổ tới mức nào chứ. Anh chịu sao nổi nếu...
Tôi thẫn thờ:
- Thôi anh, đằng nào cũng lỡ rồi. Giờ chúng mình ngồi trách móc nhau bao nhiêu nữa cũng vậy thôi anh à. Anh độ này vui vẻ chứ?
Khanh cười gượng:
- Anh ghét câu hỏi thăm đó của em lắm.
- Tập ghét nhau đi là vừa.
Khanh đứng lên khi bé Du chợt khóc trong phòng:
- Anh về nhé, thế nào anh cũng ghé thăm em.
- Tùy anh, nhưng đừng...
Khanh cười buồn:
- Khỏi cần nói thêm, anh hiểu em từ lâu lắm rồi.
Tôi đưa chàng ra cổng:
- Yêu nhau cùng nghĩa với phụ nhau. Anh phụ em để ăn cháo gà với Ly Hoa. Em phụ anh nên làm bé Thụy. Và Thụy phụ em vì chàng quá nặng nợ với vợ chàng.
Khanh cười khẽ:
- Thu Hải viết thư cho anh luôn luôn nhắc tới em bằng những chữ: Anh cần những tin tức gì của người tình phụ nữa không?
Tôi nhìn chàng:
- Em cũng có những nỗi u uất mà em giấu thật kỹ, khi nào em chết em sẽ gởi cho anh, người tình phụ của em.
Khanh nhíu mày:
- Gửi cho anh sau khi chết. Nói năng gì kỳ cục vậy?
Tôi hiu hắt ngó chàng:
- Bộ anh tưởng em quên được anh dễ lắm sao?
Khanh chụp hai vai tôi đắm đuối nhìn:
- Ngọc, em hết chối quanh chưa?
-Em có chối quanh bao giờ đâu. Lần chót em nói với anh câu này: Em yêu anh bằng như em ghét anh.
- Em giận dai, em ghen bền dữ quá.
- Tại ngày xưa em yêu anh dữ quá. Có gi lạ đâu.
- Nhất định gọi anh là người tình phụ?
Tôi gắt:
- Trong hai đứa mình, anh phụ em trước. Anh cho Ly Hoa vào phòng ngủ, phòng tắm trước, trước khi em vào nhà Thụy chứ.
- Cái tên Ly Hoa là gì mà em nhớ hoài vậy, anh quên béng bà ta rồi sao em cứ nhắc hoài vậy?

Tôi thở dài. Chàng nhăn:
- Gì não nùng vậy?
- Không hiểu sao đời lại cho mình gặp lại nhau nhỉ?
- Trước sau gì anh cũng tìm ra em mà. Trốn lên trời.
- Anh làm như anh đi tìm em không bằng.
- Tai sao không?Tôi cười:
- Đàn ông cái miệng ông nào cũng đáng mê hết.
Tôi nghiêng người tránh đôi môi Khanh:
- Đừng, em không thích.
Khanh thở dài:
- Thôi anh về nhe.
Tôi quay vào ngạc nhiên thấy lòng mình vui vui. Lắng nghe trái tim đang lâng lâng xao xuyến. Lên giường tôi mới sực nhớ đêm nay chưa hôn con.

Mắt Tím

Chương 11

Báo vẫn đăng những hàng nhắn tin của Thụy. Tôi càng trốn kín trong ngõ hẻm. Tôi cố gắng không đi ngang con đường có ngôi nhà của vợ chồng Thụy nữa. Khanh thỉnh thoảng ghé thăm mua kẹo bánh đồ chơi cho Du, nhắc nhở kỹ niệm và chỉ có thế thôi. Vết thương còn rướm máu, tôi giờ sợ tất cả và nghi ngờ tất cả.Tôi vẫn âm thầm theo dõi Thụy. Thụy thôi làm thị trưởng, chàng trở về đời sống quân ngũ sôi động cũ. Buổi tối tôi nằm trên canapé coi ti vi. Tôi chết lặng người, mặt tôi lạnh như bị sáp ong dội lên biến thành pho tượng. Gai ốc nổi lên đầy trên cánh tay, hai cẳng chân.
Thụy đó. Người yêu dấu của mình. Chàng giờ danh vọng hơn xưa, uy quyền hơn xưa. Chàng giờ nắm trong tay quá nhiều quyền hành. Thụy mặc đồ trận, gương mặt rắn như thép, nụ cười cương quyết, nụ cười hết tình. Tôi đờ đẫn tay chân, cảm xúc làm tôi nghẹt thở và mặt tôi lạnh như mặt tượng.
Tôi chẳng buồn, tôi chẳng vui. Tôi chết lặng người trên ghế. Những cơn mê, những trận bão trên giường. Những giông tố trên môi, những động đất xác thịt, những di chuyển dạt dào của yêu đương... Chồng của tôi hay chồng của người? Tôi đăm đăm nhìn chàng dù chỉ là hình dù chỉ là bóng tôi đủ nổi lênh đênh trên say đắm, tôi đủ chìm trong nỗi nhớ thương.Thụy đi giữa hai hàng quân nghiêm chào.

Từng bước một dài và vững. Đôi mắt chàng như nhìn thẳng vào mặt tôi nửa trách móc nửa giận hờn thương nhớ. Mãi đến lúc chàng đã biến mất trên khung kính nhỏ, nước mắt tôi mới chảy ra được. Tôi muốn đi tìm chàng, chết thì chết cũng phải trong thấy chàng bằng xương bằng thịt đam mê.
Tôi nhớ Thụy quá. Vợ nhớ chồng nó đê mê nó da diết hơn tình nhân nhớ nhau nhiều. Người ta yêu nhau người ta nhớ trong lòng. Tôi với Thụy đã yêu từ trên xuống dưới, yêu không xót một nơi nào một tí giờ xa nhau giờ nhớ như tê hồn điếng xác. Da mềm nổi gai ốc, như muốn khóc theo với hai hàng lệ chảy.
Tôi ghét vợ Thụy quá chừng. Nếu bà không nhanh tay trói chàng vào đời bà, có đâu bây giờ tôi nằm đây ứa nước mắt một mình, có đâu tôi phải trốn người mình yêu mà ra đi như thế này? Mình ngu. Thụy yêu mình sao mình bỏ đi? Sao không bắt Thụy ly dị vợ vạ Tụi con mà độc chiếm lấy chàng? Thé là mình mất Thụy, thế là bà ta cười trên vinh quang và chiến thắng. Chưa chiến đấu mình đã tháo chạy trốn. Trời ơi Đào Ngọc mà cũng hèn như thế này sao?
Mấy đứa con Thụy nó yêu thương kính trọng gì mình? Nó gọi mình là con này con kia, sao mình lại hy sinh cho nó? Vợ Thụy bà ta yêu thương gì mình? Bà ta đã đánh đập mình không nương tay, đã ép mình uống thuốc phá thai, đã nhốt mình trong phòng tối. Ngu. Ngu quá, vậy mà mình quân tử Tàu với họ? Vậy mà mình bóp bụng hy sinh.
Đi tìm chàng? Phải có chàng bằng bất cứ giá nào?
Tôi vùng ngồi dậy, vùng mở tung cửa vào phòng ngủ. Mình ngủ một mình suốt đời sao nổi? Thằng con trai lớn của Thụy chỉ tay vào mặt tôi:
- Con kia ai cho mày cướp chồng của mẹ tao.
Con gái Thụy trề môi:
- Mặt mũi cô coi sáng sủa mà đi cướp chồng người ta, xấu.
Vợ Thụy thì tát thì vả:
- Đẹp này, cho đẹp nữa này, tao trả thù cái tát của chồng tao. Tao cho mày chết đói trong cái hầm này xem mày còn đẹp nữa không?
Đó, họ tử tế như vậy đó. Sao mi bỏ đi hở Ngọc? Tài sản mi bỏ hết lại cho Thụy cũng có nghĩa là bỏ hết cho vợ con chàng. Trời ơi, sao tôi điên thế nhỉ? Tôi trút nhanh bộ đồ mặc nhanh cái quần Giean thêm một cái áo thun màu kem ngon như sữa đông. Không kịp đánh phấn không kịp tô son. Tôi dặn nhanh chị Hai rồi đi thẳng ra đường.
Tôi tin chàng đang ỡ nhà vợ con chàng. Nói nhanh một con số một tên đường. Tôi ngã người ra ghế thở dốc như vừa vã mồ hôi trên

đường trường gian nan nhất trong đời. Khi chiếc xe ngừng lại. Tôi nhức mắt nhìn nhà vợ Thụy.
Làm sao bây giờ? Đứng nhìn vào như con chó ốm hôm nọ nữa sao? Không thể như vậy được. Tôi cần gặp Thụy. Gặp ngay bây giờ.
Cái nút chuông màu trắng. Tôi mím môi giơ tay lên đặt ngón trỏ lên nhấn mạnh. Tiếng chuông lại dài ngân vang trong nhà. Tôi gây gấy lên cơn sốt mất rồi, dựa vào tường tôi giơ tay vuốt những giọt mồ hôi đầm đìa trên trán. Đêm Sài Gòn mát rười rượi, sao mình đổ mồ hôi như tắm?
Người ở gái đi ra tò mò nhìn tôi hỏi:
- Cô hỏi ai?
- Ông Thụy, tướng Thụy.
Cô ta hơi ngạc nhiên:
- Sao cô biết thiếu tướng mới về?
Toi hất hàm:
- Vào nơi ông ấy ra đây.
Cô ta càng kinh ngạc:
- Cô... cô là ai mà...
- Tôi là vợ ông Thụy.
Cô ta quay lưng đi một nước, cánh cổng sắt vẫn chưa chịu mở. Tôi giận ghê dù chẳng biết giận ai. Thụy trở ra thật nhanh. Thấy tôi chàng kêu lên:
- Ngọc? Trời ơi Ngọc.
Chàng hét người làm:
- Mở cửa ra đi.
Tôi úp ngực vào ngực chàng òa khóc như đứa trẻ. Thụy dìu tôi vào nhà:
- Sao em bỏ đi?
Tôi tìm lại được vòng tay chàng rồi. Đủ quá rồi, hạnh phúc ơi! Chàng để tôi ngồi xuống, nâng mặt lên đăm đăm nhìn:
- Sao em gầy quá vậy? Em ở đâu?
- Thỉnh thoảng em vẫn đứng ngoài đường nhìn vào. Có lần em thấy cái áo sơmi em mua cho anh phơi ở góc sân thượng nữa.
Chàng xót xa:
- Điên khùng thật, tự nhiên bỏ đi.
Tôi cười gượng:
- Nhưng anh đâu có điên, anh vẫn khỏe mạnh như thường, chỉ có em điên, chỉ có em gầy ốm đi thôi.
- Con đâu?
- Ở nhà.

Chàng thẫn thờ:
- Em làm khổ anh quá sức.
Chàng nâng ly sữa nóng ngang môi tôi:
- Uống đi cho khỏe rồi anh đưa em đi.
- Nhà này em không có quyền ở phải không?
Chàng dịu dàng:
- Anh sẽ mua cho em cái nhà khác đẹp hơn nhiều.
Tôi bướng bĩnh:
- Em thích ở đây thì sao? Phòng ngủ anh đâu đưa em lên.
Chàng chịu đựng:
- Tùy em, em thích sao cũng được hết. Chỉ sợ em ở đây một ngày rồi đùng đùng xách vali đi nữa thì khổ anh.
- Ủa sao ở nhà không có lính gác?
- Thỉnh thoảng anh ghé về thăm lũ nhỏ thôi. Anh có ở đây đâu. Anh vẫn ở nhà tụi mình ở Đà Nẵng.
- Em muốn ở nhà này được không?
Chàng cười:
- Vẫn chưa hết điên hả cưng?
- Em điên bao giờ?
- Không điên mà đương không xách vali đi?
- Sao anh không đi tìm em?
Chàng nhìn tôi:
- Anh về Sài Gòn thường cũng vì em, anh biết em đang ở đây, nhưng Sài Gòn đông quá họ chưa kiếm ra em đó. Bỏ đi để bắt anh khổ sở đi tìm à?
Tôi gắt.
Chàng dịu dàng:
- Đưa anh đi thăm con đã, nhớ quá.
Tôi cay đắng:
- Anh còn nhớ anh có một đứa con với em cơ ạ?
Thụy nghiêm mặt:
- Cấm nghĩ bậy nghe không!
Tôi nhìn quanh
- Đâu hết rồi?
Thụy nhún vai:
- Có lẽ ngủ, anh không để ý.
- Liệu có ra xé áo em không?
Chàng nhăn mặt:
- Ngọc, em nói gì lạ vậy?
- Em sợ nên hỏi cho biết.

Ngồi trên xe, chàng kéo tôi lại gần, một tay lái xe một tay để trên vai tôi:
- Đừng có bỏ anh nữa nghe không? Điên nó vừa thôi chứ.
- Sao anh về đó hoài vậy?
Thụy xót xa:
- Bỏ em đi ngang đấy thật à?
- Em đứng nhìn vào nhà anh chứ đi ngang thì kể làm gì?
Chàng siết vai tôi:
- Tội nghiệp em quá, điên thật, anh tìm em khắp nơi không ra. Ai ngờ em loanh quanh ở đây đâu, có đọc nhắn tin của anh trên báo không?
Tôi gật đầu. Chàng hỏi:
- Sao hôm nay mới chịu về?
- Em định không bao giờ gặp anh nữa. Nhưng...
- Nhưng sao?
- Thấy anh trên tivi em nhớ chịu không nổi nên đến đây tìm.
Thụy cười:
- Cảm ơn ông tivi quá.
- Anh oai như vậy bỏ đi cho người ta hưởng một mình em điên thật.
- Ừ, em điên thật Ngọc à. Em bỏ đi hạnh phúc gia đình anh còn sa sút hơn nữa, có tìm lại được gì đâu. Em hy sinh không đúng chỗ nào hết.
Tôi chỉ đường cho chàng lái xe. Căn nhà hiện ra, Thụy cau mặt:
- Em nhốt con trong cái nhà như vậy à?
- Lúc đi em không mang nhiều tiền.
Thụy mở cửa xe cho tôi rồi đi thẳng vào nhà tìm con. Tôi nao nao nhìn theo chàng. Đến bây giờ tôi mới biết chàng thương con không thua gì tôi. Thụy đăm đăm nhìn bé Du, hai mắt chàng chớp nhanh. Bé Du nhận ra bố toét miệng cười. Thụy đưa mắt nhìn tôi như thầm trách móc.Tôi bước tới bên chàng. Chàng vòng tay giữ lấy tôi:
- Em tệ lắm biết không?
Đêm đó chàng không về nhà vợ lớn. Chàng đợi đền bù nhớ thương. Tuần lễ sau chàng mua hẳn một ngôi nhà rộng rãi có cỏ xanh có vườn hoa và lối đi trải sỏi cho tôi. Nghiệp làm bé dính chặt như keo sơn rồi. Khanh xin là kỷ niệm đầu, Thụy đã cho tôi một đứa con, tôi không thể rời xa chàng được nữa.
Đòi mua nhà cho bằng vợ lớn xong. Tôi lại đòi ra Trung ở với chàng. Tôi không chịu nổi cảnh chồng một nơi vợ một chốn như vợ lớn của Thụy. Hạnh phúc vẫn chẳng bao giờ đầy bởi vì tận đáy lòng thầm kín tham lam vô bờ tôi vẫn hoài hoài buồn ghen vì Thụy. Một người vợ và năm đứa con. Thụy chẳng bao giờ là của tôi được nữa. Rất nhiều

đêm đang âu yếm giữ chàng trong tay phần da thịt yêu dấu của chàng, tôi bỗng nhói buốt trong tim. Tay tôi rã rời buông xuống, mắt tôi xốn xang quay đi. Tôi quay mặt đi khẽ thở dài. Của vợ anh, không phải của em, em đã ăn cắp nó của vợ anh. Đàn ông... con vật ghê gớm nhất trần đời. Người ta đã ảo tưởng khi nghĩ rằng tình yêu mơ mộng ban đầu nhớ lâu ghi đậm. Tôi có con với Thụy nên Khanh chỉ còn là hình bóng mờ nhạt. Đẹp chỉ là chữ dùng để tự an ủi. Phải làm một với nhau, người ta mới nhớ nhau đời đời được. Cái nhớ của linh hồn tan trong cái nhớ da thịt nhau.
Với người đàn ông. Vợ vẫn là nhất. Với người đàn bà chồng vẫn là chúa tể. Những cô nhân tình bé, những người yêu bé bỏng xin đừng xây ảo mộng được yêu hơn vợ của người tình. Thử bảo chàng đem hết tài sản cho mình xem chàng tính sao? Thử bắt chàng sang ngôi nhà của vợ chàng cho mình, xem chàng nói sao? Thử đòi chàng đem hết số lương hàng tháng cho mình như chàng vẫn đem dâng vợ, xem chàng dám không?
Tôi lay Thụy dậy:
- Anh!
Chàng ậm ừ:
- Gì nữa, bộ mi mi như vậy chưa đủ sao cưng?
- Không, em đòi chuyện khác.
- Chuyện gì khác nữa cưng?
Tôi nói từng tiếng một:
- Hôm nọ anh bảo tài sản anh sẽ chia ba phần phải không?
Thụy hỏi lại:
- Cái gì?
- Em hỏi có phải tài sản anh làm ra được, anh chia ba phần phải không?
Thụy gật:
- Ừ.
Tôi buông:
- Em không bằng lòng.
Thụy ngạc nhiên:
- Em nói gì anh không hiểu?
- Em với anh một phần, năm đứa con anh một phần, vợ anh một phần, phải không?
Thụy đáp cụt ngủn:
- Ừ, như vậy cho nó sòng phẳng, không ai làm phiền ai.
- Bây giờ em nói anh cho em hết, anh chịu không? Một mình em.
Thụy ngồi dậy:

- Gì vậy?
- Em yêu anh, em ghen với anh hoài em chết cay chết đắng đủ thứ chuyện. Em muốn là người đàn bà duy nhất của anh. Em muốn có anh hoàn toàn. Anh hãy cho em hết những gì anh có. Tài sản của anh hãy cho em hết, một mình em.
Chàng trợn mắt:
- Lại điên nữa rồi, hết chuyện điên rồi sao giở chuyện tiền bạc ra. Em đâu phải là người đàn bà ham tiền?
- Em không ham tiền vì tiền, nhưng em ham tiền vì anh. Vì yêu anh. Cho em hết, đưa cho em giữ hết nếu không em sẽ bỏ đi với Khanh ngay đêm nay.
Thụy cao giọng:
- Ngọc, điên hả?
- Phải, vì em yêu anh quá. Nghĩ thân anh chia năm xẻ bảy: phần vợ phần con rồi mới đến em, em tức uất người lên được.
Thụy kéo tôi nằm xuống vuốt ve lưng tôi còn để trần:
- Kiếp sau lạy trời xin chừa hai vợ, làm gì cũng được xin đừng cho tôi làm đàn ông hai vợ.
Tôi mặc nhanh áo vào đây Thụy ra:
- Trả lời dứt khoát cho em ngay bây giờ. Ngày mai cái trại chăn nuôi thuộc về em, hai cái nhà thuốc về em, cả phần ngân hàng thuộc về em. Tất cả thuộc về em. Anh chịu không?
Thụy nhăn nhó:
- Ngọc ơi, đừng làm khổ anh nữa, cứ gần cuối tháng là em lại điên, hôm nào " To Be" xong lại vui vẻ cả làng. Thật đàn bà đúng là kỳ công của Thượng Đế.
- Đừng lảng chuyện. Anh chưa trả lời cho em mà?
- Yêu em như thế này chưa đủ sao?
- Chưa đủ, không bao giờ đủ cả. Tim em nhớ nhung chàng bao giờ đây.
- Em ham tiền lắm à?
- Ham chứ sao không? Có rất nhiều lý do để ham tiền.
- Lý do gì?
- Yêu anh, muốn độc chiếm anh.
- Anh không tin em như vậy.
- Anh tính coi. Anh bảo yêu em nhất, yêu một mình em, thế tại sao phần của mẹ con họ lại gấp đôi gấp ba phần em với anh? Một mình bà ấy chiếm gần hết tài sản chưa kể phần của những đứa con nữa.
- Bữa nay coi bộ em tính toán quá nhỉ?
- Anh khinh em chưa? Em đòi tiền của anh đó, anh khinh em đi? Đời

có cái gì để trao đổi rõ ràng hơn tiền nữa đâu? Tiền để đánh giá đủ mọi thứ, bằng cấp người ta còn định giá cho anh bằng tiền nữa là. Không phải anh có bằng tiến sĩ lương anh to hơn kẻ có bằng cử nhân à? Không phải anh là tướng thì tiền vào túi anh nhiều hơn ông binh nhì sao? Nếu không vì tiền vì quyền lợi anh làm tướng làm gì? Em cũng vậy, em đo tình yêu của anh bằng tiền. Anh khinh em đi, anh hết yêu em đi. Anh nói đi, em bỏ đi ngay bây giờ cho anh khỏi khổ vì hai vợ.
Thụy cười ôm nghiến lấy tôi:
- Cưng điên rồi, lạy trời mai cúng thầy cho nó rồi, khổ ghê, anh sợ những ngày gần cuối tháng ghê Ngọc ạ.
Chàng đè môi lên môi tôi giữ thật chặt. Tôi mềm tay xuống lúc nào không hay rồi tôi khóc. Thụy âu yếm:
- Quá quắt chỉ còn cách này mới làm em hết điên thôi. Mai em có phải không?
Tôi gật. Thụy cười tình:
- Nữa nhé.
Lại người quen để một hôm nào đó lại đùng đùng đòi chia tai sản.
Thụy thì thầm:
- Em vẫn muôn đời đáng yêu.
- Ngay cả lúc em nói chuyện tiền?
- Anh thừa hiểu vì em ghen với người ta mà.
- Độ này anh có ngủ chung giường với người ta không?
- Ngủ riêng.
- Nhưng có gì không đã chứ?
- Thì vợ chồng làm sao tránh nổi, em.
Tôi cắn môi:
- Buồn cho em rồi.
- Đừng buồn nhảm thế, anh yêu em, một mình em mà.
- Sao không nói dối em rằng không đi?
- Em đâu có tin, nói dối em, em lại làm toáng lên như mọi khi thì sao?
- Hôm nào em mời Khanh đến đây dấn thân với em anh chịu không?
Thụy gắt:
- Đừng nói bậy.
- Sao lại bậy, anh cùng lúc có hai người đàn bà. Tại sao em không có hai người đàn ông một lúc được chứ? Khanh cũng yêu em cơ mà. Bây giờ Khanh vẫn chưa lấy vợ.
- Em muốn giết anh hả?
- Thế tại sao anh giết em?
- Giết em bao giờ?

- Anh sống với hai người không giết em à? Em không đòi bình quyền với đàn ông về bất cứ lãnh vực nào. Nhưng em quan niệm tình yêu phải bình đẳng mới là tình yêu. Tình yêu không thể có chênh lệch và bất công được. Anh hai người đàn bà, em cũng hai người đàn ông. Anh ba em cũng ba.
- Đừng quên em là người đàn bà Việt Nam nhé.
- Em phục tùng chồng ngoài xã hội nhưng trong phòng ngủ em là người yêu của anh. Luật lệ và phong tục của nước mình đều do đàn ông làm ra hết. Các cụ ông ngày xưa ăn rồi hát có đâu năm thê bảy thiếp, các cụ bà xắn váy nuôi con hầu chồng có biết gì đâu. Đa số các cụ bà lại không biết chữ. Các cụ đồ thâm thấy mồ, quan niệm đàn bà không nên biết chữ là thâm độc nhất, quan niệm đàn bà phải thế này thế kia. Trong khi đó các cụ vung vít lên. Hừ em không chịu như vậy đâu. Đêm mai em mời Khanh tới với em trên cái giường này cho huề.
Thụy hôn tôi:
- Thôi ngủ đi, ngày mai To Be là quên hết điên khùng.
- Anh, sao anh có quyền hai ba người đàn bà nhỉ?
- Anh bảo ngủ đi, có nghe anh nói không?
- Tại sao trước sau em chỉ có một mình anh, điên nhỉ.
- Như vậy mới ngoan.
- Ngoan khỉ, hèn thấy mồ chứ ngoan cái gì. Tức ghê không hiểu có cái gì nó cứ giữ em lại không cho buông thả anh ạ.
- Ngủ đi cưng, anh ru cho em ngủ nhé.
- Đàn bà Việt Nam đáng kính hay đáng khinh anh nhỉ? Họ can đảm hay họ quá chịu đựng. Em thấy hình như họ chịu đựng quá anh ạ, họ cắn răng lại để chồng vợ hai vợ ba. Chả lẽ họ không ghen? Em không tin. Không biết ai đã tiêm cả máu cam chịu cho đàn bà tụi em anh nhỉ? Rồi, anh muốn làm gì thì làm? Chính trị, kinh tế... nhưng ít nhất về mục tình yêu và ân ái anh phải thủy chung như đàn bà chứ
Thụy cười:
- Nếu anh thủy chung thì anh đâu có quyền nằm ở nhà này với em? Như em nói thì anh chỉ có quyền yêu người ta thôi chứ.
Mặt tôi tối sầm lại. Tôi lại quên nữa rồi. Tôi quên là hạnh phúc tôi chính là thứ hạnh phúc ăn cắp. Chồng của tôi là chồng cướp giật được. Nước mắt tôi trào ra. Thụy cuống quít:
- Anh xin lỗi em. Ngọc ơi đừng giận anh. Anh nói đùa đó.
- Không, anh nói thật, em không có quyền giận anh. Thôi từ mai anh ở luôn nhà vợ anh đi. Đừng tới em nữa.
Thụy dỗ dành:

- Anh yêu em nhất, đừng khóc nữa Ngọc.
Tôi thở dài:
- Em xin lỗi anh vậy, em nhiều tội quá đi thôi.
- Tội ở anh này, tất cả tại anh hết. Chính anh quyến rũ em mà.
Tôi lồng tay trong tóc chàng để ngậm ngùi để xót xa. Người ta đêm nay nằm một mình có oán giận tôi không? Người ta đêm nay nhường Thụy cho tôi, có hờn ghen nung nấu có sôi gan tím ruột?
- Mai anh thu xếp về thăm người ta đi.
Thụy ngạc nhiên:
- Em nói sao? Em xui anh về thăm người ta nữa cơ à?
Tôi gật đầu:
- Vợ anh cũng yêu anh như em vậy, tự nhiên em nhảy vào cướp anh của người ta buồn ghê.
- Thật không biết đằng nào mà mò em nữa, lúc đùng đùng đòi chiếm giữ hết lúc lại xui về thăm.
Tôi cười gượng:
- Hạnh phúc sao đắng ghê anh nhỉ?
- Nếu nó ngọt hơn mình sẽ ớn.
Tôi thì thầm:
- Em đã bỏ đi rồi cơ mà. Tại sao em lại trở về tìm anh nhỉ? Có phải vì chợt thấy anh trên tivi oai quyền quá mà em tiếc em nuối anh không? Em tầm thường đến thế sao anh không ghét em đi, không bỏ em đi Thụy?
- Không, anh quí em, em không phải là cô bé ham tiền đâu Ngọc ạ, đừng tự dày vò mình. Khi em bỏ đi, em đi tay không, anh lo cho em phát khóc lên được.
- Em không hiểu nổi mình anh ạ. Có lúc em muốn độc chiếm anh hoàn toàn tiền bạc và tất cả. Có lúc em lại ăn năn hối hận với vợ con anh. Kiếp sau xin chừa làm vợ bé anh ơi.
Thụy cười:
- Tại anh mà.
- Anh có giấu em anh có vợ đâu.
- Nhưng anh theo đuổi em, lung lac tình yêu của em, em mới yêu anh chứ.
Tôi hỏi chàng:
- Giờ tính sao đây anh?
- Tính gì nữa, có con với nhau rồi tính khỉ gì nữa.
- Ờ tại có con nên anh không bỏ em phải không?
- Em thật nói sao cũng cằn nhằn được hết. Quên con thì bảo không biết thương con, nhắc tới con em cũng la nữa.

Tôi chưa hết buồn:
- Kiếp sau lạy trời anh làm đàn bà, anh làm vợ bé em rồi anh biết.
- Anh sẽ cằn nhằn suốt đêm cho biết tay.
Tôi gọi:
- Anh ơi, có ghét em không?
Chàng hôn nhẹ môi tôi:
- Ghét như thế này này.
Tôi kể:
- Ngày em nhỏ không bao giờ em nghĩ chuyện làm vợ bé anh ạ.
- Ngày anh nhỏ anh cũng không bao giờ định lấy hai vợ cả.
Thụy với tay tắt đèn. Ngọn đèn màu hồng tỏa nhẹ thứ ánh sáng đầy tràn ân ái. Tôi hôn lại chàng. Đêm im lìm dâng mãi lên cao.Vòng tay chàng làm tôi lại quên đi hết mọi ưu tư thông khổ.
Ngày tháng vẫn lặng lẽ trôi. Một hôm Thụy có việc vắng nhà. Tôi nhàn rỗi đọc sách trong vườn. Đứa con gái Thụy đến tìm. Tôi khựng người nhìn Bích xách vali xăm xăm đi vào nhà. Bích ngừng trước mặt tôi:
- Em mới ở Sài Gòn ra, em có quyền ở đây với bố em chứ?
Tôi cắn môi nhìn Bích:
- Sao không đánh điện để bố cho người ra đón?
Bích nhún vai:
- Dại gi, nhỡ bố đẩy lên máy bay đuổi về thì sao?
Tôi hỏi khẽ:
- Có chuyện gì không?
Bích nhìn thẳng mặt tôi:
- Dĩ nhiên có chuyện tôi mất cất công ra đây chứ.
Tôi hỏi khó chịu:
- Mời Bích vào nhà.
- Cám ơn chị.
Bích và Huy không bao giờ chịu gọi tôi bằng dì. Chúng nhất định gọi tôi bằng chị. Bích nhìn quanh:
- Sang trọng quá, hèn gì.
- Hèn gi sao?
- Chị đeo cứng bố tôi.
Tôi mím môi lại, ngồi nhìn cô bé cười nhè nhẹ:
- Còn gi nữa nói nốt đi cô bé.
Bích nhún vai:
- Tôi có chuyện cần bàn với chị. Chiều nay bố tôi có về không?
- Chắc tối mịt mới về được, chiều nay bận.
- Tốt, tôi muốn nói chuyện riêng với chị thôi.

Tôi ngần ngừ:
- Bích cứ nói đi.
Nó đứng lên đi một vòng:
- Trước tiên phải cho tôi tắm rửa và chỉ phòng cho tôi đã chứ.
Tôi gọi người dẫn Bích vào phòng dành cho khách, tôi ngồi đọc sách như cũ. Một lúc sau Bích tươi mát trong bộ quần áo mát bước ra. Cô bé cố tình nghênh ngang coi như nhà của nó. Tôi mỉm cười không nói, cúi xuống trang sách đọc dở, hỏi mà không ngẩng lên:
- Bích ăn gì chưa? Nói tụi nó mua gì cho ăn đi.
- Cám ơn chị. Tôi ăn ở phi trường rồi.
Tôi cố bình thản nhưng lòng cứ gai gai, tim cứ nhức. Con của người mình yêu. Tôi chúi đầu đọc sách dù chẳng đọc được nửa chữ nào.
- Chị Ngọc!
Tôi ngẩng lên nhìn Bích, Bích nghiêm nghị:
- Chị còn trẻ lại có học, chị có biết chị đang làm gì không?
Bích cau có:
- Chị đóng kich giỏi lắm nhưng chị đừng hòng giấu tôi. Chị giả vờ nhân đạo bỏ đi, cho bố tôi say mê nhớ nhung đau đớn điên đảo. Rồi lại trở về tìm. Từ đó bố tôi coi gia đình như nhà tù, hơn thế nữa địa ngục của bố tôi là mẹ con tôi. Chị đóng kịch tài quá, mẹ tôi không bằng gót chân của chị. Sao chị ác thế hả chị Ngọc? Chị làm khổ bao nhiêu người, chị có biết không? Anh em tôi bỏ học cũng vì chị. Không đứa nào ham muốn học hành nữa. Chán, chán quá.
Tôi điếng người ngồi chết lặng trên ghế. Bích kể lể:
- Từ lúc tìm được chị, bố tôi không còn coi ai ra gì nữa. Tôi thù chị, tôi ghét chị lắm chị biết chưa? Tôi cũng thù hận bố tôi nữa. Nói thật với chị, tôi không coi bố tôi là bố nữa.
- Nếu vậy cô ra đây làm gì?
- Vì mẹ tôi. Tôi thương mẹ tôi.
- Bây giờ cô muốn gì?
Bích nhìn thẳng vào mắt tôi:
- Muốn chị đừng đóng kịch với bố tôi nữa.
- Nghĩa là sao?
- Chị làm cho bố tôi say mê chị, bỏ bê gia đình.
- Lỗi có phải ở tôi đâu?
Tôi cao giọng:
- Bích muốn bố trở về với gia đình hả? Tôi có ngăn cản đâu.
- Ít nhất bố tôi phải biết thương mẹ tôi chứ.
- Những ngày tôi bỏ đi gia đình em có hạnh phúc không?
- Không, ông về để tìm chị, về để kiếm chuyện gay go và đập phá.

Ông làm như mẹ tôi làm mất chị của ông không bằng.
- Như vậy có nghĩa là ở bên mẹ, bố không biết hạnh phúc là gì?
- Đúng như vậy, tôi đã nói bố tôi tồi lắm cơ mà.
- Em muốn mẹ em hạnh phúc, nhưng tại sao không nghĩ đến chuyện đem hạnh phúc cho bố?
- Chị muốn nói gì?
- Cả mẹ em, cả em chỉ biết nghĩ đến mình mà không biết nghĩ đến bố. Em hiểu chưa? Bắt người đàn ông phải thế này phải thế kia... lầm, đừng ép buộc đàn ông bất cứ điều gì cả, nhưng hãy yêu họ. Em hết coi bố là bố nghĩa là hết yêu thương kính nể, nhưng em vẫn bắt bố đầy đủ bộn phận với em là sao? Người đàn bà nào cũng chỉ biết đòi mà không biết cho.
Bích nhíu mày nhìn tôi:
- Mẹ tôi càng ngày càng sa sút, người đàn bà không có tình yêu của chồng, họ biết bấu víu vào cái gì để sống nữa đây?
- Nhưng tình yêu là thứ không thể van xin, càng không thể ép buộc.
Bích cúi đầu nhìn xuống đất:
- Tôi biết lỗi không hoàn toàn ở chị. Ngày chưa quen chị, bố mẹ tôi cũng toan ly dị nhau mấy lần rồi.
Tôi buông quyển sách xuống:
- Tôi biết phải làm gì bây giờ đây? Tôi không đủ can đảm rời xa người đàn ông tôi yêu. Tùy em, em muốn làm gì cứ việc làm. Giành giật nhau một người đàn ông tôi cũng nhoài người rồi, chán mỏi lắm rồi.
Bích đan tay vào nhau ngó tôi:
- Chị nên khuyên bố tôi đối xử tử tế với mẹ tôi một chút. Anh Huy tôi thiếu điều xách súng đi tìm chị đấy. Chính tôi phải ngăn cản anh ấy, vì nếu anh ấy làm gì chị, anh ấy khó sống nổi với bố tôi.
Tôi buồn bã nhìn Bích. Ghê gớm đến thế sao? Xách súng tìm tôi? Con của người mình yêu toan xách súng tìm mình? Tôi cười buồn:
- Cảm ơn Bích, nhưng đừng dọa nạt tôi như vậy nữa, không có lợi gì cho em đâu.
Bích bối rối:
- Bao giờ em cũng coi chị như một người chị của em... nhưng chị hiểu cho em phải thương mẹ chứ.
- Tôi biết, để tôi nói lại với bố của em xem sao.
- Em ra đây để nói với bố nếu bố cứ tiếp tục thế này em sẽ bỏ nhà đi.
Tôi hơi nao núng:
- Để thủng thẳng rồi tính, đừng nghĩ bậy như vậy Bích. Bố bao giờ cũng thương các em hết. Ông không bỏ con của ông đâu, đừng nghĩ

bậy.
Bích nhún vai:
- Nhà gì như địa ngục. Bố một nơi mẹ nằm một xó thở dài, chán hết sức vậy đó. Thật nhiều lúc em chỉ muốn bỏ nhà quách đi cho rồi.
Tôi dịu dàng:
- Đừng Bích ạ... tôi có lỗi thật, nhưng đừng xét đoán vội như vậy. Không ai có quyền phê phán ai vì không ai gặp cái hoàn cảnh giống như tôi đã gặp. Đứng ngoài nhìn vào rồi nói, ai nói không được, ai chê chả hay. Có làm vừa mới biết cái khổ của ông ấy, đừng đuối chí trách ai chẳng làm được.
Bích mím môi hất tóc ra sau:
- Chị còn trẻ lại quá đẹp, chị thiếu gì dịp may, chỉ có mẹ tôi già rồi, hết duyên rồi mới khổ vì mất bố tôi thôi chứ. Giữa hai người, khách quan mà nói chị đáng trách hơn mẹ tôi nhiều.
Tôi gật đầu:
- Em nói sao cũng đúng hết, chị đã nói em không thể phê phán đứng đắn bất cứ ai, trừ phi em tự phê phán em. Em biết những gì về tôi và bố chưa? Không bao giờ em biết được. Em đã biết vì sao tôi lấy bố em chưa? Như vậy đừng xét đoán. Đến bao giờ mọi người hiểu rằng phê phán người khác là một cái lỗi kinh khiếp nhất của con người, lúc đó thế giới mới yêu được.
- Tôi còn nhỏ tôi không nghĩ cao xa như chị. Tôi thấy rõ bố tôi bỏ mẹ tôi sống với chị vì chị đẹp và trẻ hơn mẹ tôi. Giản dị có thế thôi. Cũng như tôi biết, chị làm bé bố tôi vì ông có tiền và có quyền. Giá thử ông chỉ là một thiếu úy quèn như những ngày sống với mẹ tôi, chị có lấy ông không?
Tôi buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ rồi hỏi khẽ:
- Em ra đây mẹ có biết không?
- Mẹ tôi đau nằm lì trong phòng có để ý đến ai nữa đâu.
- Mẹ chưa khỏi bệnh à? Sao không vào bệnh viện.
- Mẹ tôi chỉ khỏi bệnh khi nào chị biến mất khỏi cuộc đời này, khi nào anh Huy bắn nát tim chị ra, mẹ tôi mới khỏi bệnh được.
Tôi lặng người ngó thẳng vào mắt Bích. Rồi chống tay đỡ trán tôi gục xuống chịu trận với con chàng.
- Thôi được em vào nghỉ đi.
Bích đứng lên:
- Chị đẹp quá... càng ngày càng đẹp. Tình yêu của bố tôi làm chị đẹp ra. Còn mẹ tôi bà càng ngày càng héo hắt khô khan.
- Và em, mẹ em, Huy... mọi người cứ bắt bố yêu mãi mãi hy sinh mãI mãi cho cái thân xác già nua còm cõi đó, không biết ép bố yêu mẹ

mãi, chúng ta có ác với bố không? Mai sau tôi cũng già nua đi, tôi ép chồng tôi, ôm tôi mãi khi chàng đã chán chê, tôi có ác với chồng không nhỉ?
Bích bực dọc:
- Nói mãi với chị tới đến khuyến khích tất cả dàn ông bỏ vợ lớn lấy vợ bé mất thôi. Nhưng chị nghĩ lại đi. Tại vì ai mà mẹ tôi già đi, cằn khô đi chứ. Không phải vì bố đã làm mẹ tôi có một dãy năm đứa con sao? Chính người chồng đã làm vợ tóc rụng mắt mờ, chân chậm đi chứ ai vào đó nữa.
Tôi ngó sững vào Bích. Không ngờ con chàng đã khôn lớn đến thế này. Không ngờ mình đã lấy chồng người đã có con lớn đến thế này. Tôi bỏ vào phòng nằm thừ người ra vì buồn bực.
Buổi chiều Thụy trở về, chàng ngồi với Bích. Chàng đập bàn thét rồi đùng đùng lái xe đi. Tôi mệt mỏi ngủ thiếp đi nên không biết Bích đã nói những gì cho Thụy giận. Thụy đi rồi tôi thẫn thờ bước ra vườn tìm Bích. Bích đang thừ người trên ghế đá:
- Em nói gì để bố giận dữ vậy?
Bích quắc mắt:
- Tội lỗi ở chị hết, chị làm ông mê mệt rồi.
Tôi vẫn dịu dàng:
- Đừng nóng, nóng không giải quyết được gì hết. Người nóng tính không phải là người khôn.
- Dĩ nhiên, cướp được chồng người chị phải khôn ngoan ghê lắm.
- Bích ạ... đáng nhẽ em phải thông cảm với tôi. Nói với ba giọng đó ba la hét là phải. Ba nói gì với em, Bích?
- Ông bảo mày là con nít cấm lo chuyện người lớn.
Tôi chớp mắt:
- Nếu tôi bỏ đi ba em có hạnh phúc không? Tôi nghĩ đến ba em nhiều hơn nghĩ đến tôi. Nếu em bảo đảm với tôi ba sẽ sung sướng khi tôi biến mất, tôi sẽ đi lấy chồng khác. Có lẽ chỉ còn cách đó mới giải quyết được thôi. Bỏ đi suông, trước sau thì cũng tìm gặp lại nhau được.
- Thì chị cứ lấy chồng khác đi, ít nhất tụi tôi cũng có bố và mẹ tôi có chồng.
Tôi cười nhạt:
- Đàn bà mình ích kỷ em ạ. Vẫn yêu đàn ông vì yêu mình, vẫn giữ đàn ông vì thương mình. Thôi được, em yên tâm, tôi sẽ giải quyết cho.
- Người giải quyết là anh không phải là em.
Tôi với Bích giật mình nhìn lên. Thụy nghiêm khắc nói với Bích:

- Con còn lộn xộn đừng trách bố, vào nhà đi.
Bích giận dữ bỏ đi. Thụy nhìn tôi:
- Đừng buồn nữa Ngọc, để anh lo hết cho.
- Anh nặng gánh trên hai vai rồi, em không buồn đâu anh ạ, em thương anh, anh gánh nặng quá.
- Bích là con nít, em đừng chấp.
- Nó lớn hơn anh tưởng rất nhiều, anh đừng lầm.
Thụy tò mò:
- Lúc nãy anh nghe em nói sẽ giải quyết, giải quyết cái gì?
Tôi đăm đăm nhìn chàng:
- Dù sao tụi mình cũng có lỗi nặng với vợ anh, đừng bỏ bê vợ, anh à.
- Anh bỏ bê bao giờ?
- Nhưng anh không....
- Anh đóng kịch yêu thương không rành lắm, đóng kịch yêu vợ đến một giới hạn nào đó thôi.
- Phải anh chê vợ anh không?
- Không, anh không chê vợ, điều không hợp nhau, cứ gần nhau là gấu ó mãi rồi anh đâm chán. Anh sợ vợ anh từ ngày Lệ Ngọc chết, vợ anh làm Lệ Ngọc nhục nhã đến nỗi lao cả xe xuống đèo. Mỗi lần gần vợ là anh nghĩ đến hình ảnh Lệ Ngọc máu me đầy người. Anh không chịu nổi.
- Lệ Ngọc tự tử chứ vợ anh có giết nàng đâu.
- Không giết, nhưng tàn nhẫn hơn giết. Ngọc là giáo sư, vợ đánh ghen cả thành phố Huế đều biết. Ngọc nhục nhã lái xe lên đèo rồi cho xe lăn xuống vực. Nếu vợ anh tế nhị và khôn khéo hơn một chút, nếu vợ anh đừng làm nhục Lệ Ngọc... Thôi anh sợ lắm, đừng bắt anh nói nữa Ngọc.
- Anh chưa quên được Lệ Ngọc. Anh yêu em vì cái tên Ngọc của em.
Thụy dỗ dành:
- Bây giờ thì anh yêu em, một mình em.
- Gia đình anh đổ vỡ vì Lệ Ngọc, nhưng các con anh chúng cứ đổ tội cho em. Huy nó định cầm súng bắn em nữa.
Thụy ôm lấy tôi dìu vào nhà:
- Đừng thèm để ý chúng, anh yêu em, anh hiểu em là đủ rồi.
- Hạnh phúc không chỉ yêu nhau là đủ anh ạ. Hạnh phúc không phải chỉ do hai đứa mình, nó liên hệ ràng buộc với nhiều người quá.
- Anh hiểu.
- Em yêu anh nhưng như thế này làm sao em sống sung sướng được nữa, thứ hạnh phúc ăn cắp không bao giờ được yên hủong.
- Thôi, anh bảo đừng nói nữa, muốn giết anh nữa sao? Ai cũng nghĩ

đến mình. Vợ con và bây giờ người yêu. Sao không ai nghĩ đến anh một chút. Sao không ai hỏi anh xem anh muốn gì, xem anh cần gì và như thế nào thì anh hạnh phúc. Sao vợ sao con sao người yêu không nghĩ đến anh, không vì anh chứ.
Tôi dừng phắt lại ôm giữ lấy mặt chàng. Lần tay xuống ngực chàng, giọng tôi chùng thấp xuống:
- Em xin lỗi anh. Vậy bây giờ anh muốn em làm gì cho anh sung sướng, cho anh vui?
Chàng nâng mặt tôi lên nhìn sâu vào mắt tôi dịu dàng nói:
- Hay cho anh những ngày những giờ có em, đủ rồi, anh không sống lâu đâu mà sợ. Và hãy chịu đựng những gì đời đem đến cho em, hãy vì anh và sống cho anh cho con. Ngọc, em hứa với anh đi, đừng bỏ anh đi nữa.
Tôi ứa nước mắt gật đầu:
- Em hứa... em không bỏ đi nữa dù...
- Dù sao?
- Dù con anh có xách súng tới tìm em, em cũng không bỏ anh.
Thụy lắc đầu:
- Đừng nghĩ bậy chúng không dám đâu.
- Làm sao anh biết chúng muốn gì được.
Thụy đưa tôi vào phòng rồi bồng con sang chơi với tôi:
- Chơi vơi con, để quên chuyện bực mình đó đi cưng ạ.
Đặt con ngồi giữa giường. Cái khăn phủ giường chàng tặng ngày sinh nhật tôi có thật nhiều con thỏ trắng. Bé Du sà nguòi xuống nghịch, Thụy cườI:
- Những lúc này anh hạnh phúc nhất.
Tôi ôm con vào lòng, ngước mắt hỏi chàng:
- Đừng giấu em chuyện này nữa nghe, nói thật với em nghe.
- Chuyện gì nữa?
- Cái nhóm người bắt em để uy hiếp anh ký vào cái tập hồ sơ đêm đó là nhóm người nào vậy?
Thụy thở dài:
- Cứ nghĩ đó là một tổ chức gián điệp đi.
- Đừng giấu em nữa, tội nghiệp em, anh không tin là em yêu anh đến chừng nào sao?
- Anh tin chứ, thôi được anh nói lại, đó là một tổ chức gián điệp họ cần anh cung cấp tin tức, tài liệu.
- Cung cấp tin tức tài liệu gì mới được chứ?
- Thì những tin tức trong thành phố này.
- Thật không?

- Thật chứ.
- Có nguy hại gì cho ai không?
Thụy ngần ngừ lắc đầu:
- Không.
- Thế họ lấy tin tức đó làm gì?
- Làm sao anh biết được, có lẽ họ nghiên cứu chiến lược.
Tôi nhíu mày:
- Nghiên cứu chiến lược, sao quan trọng thế?
- Anh không biết rõ, mà thôi đừng hỏi nữa. Anh không thích.
Tôi nhìn chàng thật nhanh:
- Tại sao anh giàu thế này?
- Anh không làm bậy là đủ, anh không ăn cướp không ăn hối lộ, được chưa. Anh kiếm tiền bằng sự tính toán của anh.
Thấy Thụy có vẻ giận, tôi vội vàng vuốt ve:
- Em hỏi cho biết, đừng giận em, tội.
Thụy cười:
- Lần sau đừng hỏi vớ vẩn nữa nghe không, coi con nó múa tay kìa em.
Tôi rục đầu vào ngực cho con nó cười giòn dã, Thụy ngăn:
- Coi chừng đau bụng con em.
Rời bụng Du tôi tìm hôn má con. Thụy lại ngăn:
- Í đừng cắn con đau nghe không.
- Gớm làm như con của một mình anh í, thôi trả anh đó.
- Ăn nói như con nít.
- Này anh, anh thương Du hơn bé Nati, con Bích, thằng Huy không?
Thụy lắc đầu:
- Mỗi đứa thương một cách, hỏi gì kỳ khôi vậy.
- Ước chi anh chưa vợ chưa con anh nhỉ?
Thụy lảng chuyện:
- Mở nhạc cho con nó nghe nó vỗ tay cho vui đi em.
Tôi vặn nút nhạc:
- Mấy người một vợ một chồng chắc họ ít cãi nhau lắm há anh?
- Cãi nhau như điên.
Thụy gọt táo cho Du, cắt thành miếng nhỏ rồi nói:
- Phải thương con, lo cho con nghe không Ngọc.
- Không thương con thì thương ai vào đây nữa.
- Biết đâu sau này em lấy chồng khác em vứt con đi.
Tôi cau mặt:
- Anh nói gì kỳ vậy? Em lấy chồng khác là sao?
- Thì anh sợ như vậy.

Tôi đặt bàn tay vào tay chàng:
- Anh, anh không tin là em yêu anh hả?
Thụy đăm chiêu gật đầu, bé Du nghịch bò khắp giường bỗng ngã lăn xuống đất khi cả Thụy và tôi đều đang mải ngó nhìn nhau quên ngó chừng Du. Bé khóc ré lên, chàng ôm con thật chặt, xót xa nhìn tôi rồi thở dài khe khẽ.
Miệng Du méo xệch. Tôi bỗng nghĩ đến hạnh phúc chắp nối của tôi với Thụy, thứ hạnh phúc méo mó vì lòng ăn năn. Đêm về không có ái ân, không khát khao, không nghe đòi hỏi nhưng tôi nghe buồn buồn. Cảm tủong chồng đã hết cần mình, đã thôi khao khát làm tôi tủi thân hờn giận. Thụy quay mặt vào tường, hình như chàng thở dài từng cơn.
Tôi bực tức bật đèn lên tìm quyển sách. Thụy càu nhàu:
- Ngủ đi, sao tự nhiên bật đèn?
- Anh cứ việc ngủ, ai cấm.
Thụy nằm im. Tôi trăn trở mạnh. Tôi giở sách cũng mạnh. Tự nhiên tôi giận ghét chàng. Thụy bực mình lại buông tiếng thở dài. Tôi cau mặt:
- Làm gì mà thở dài hoài vậy?
Thụy đáp cụt ngủn:
- Anh mệt để yên cho anh ngủ.
Nước mắt tôi bỗng trào ra. Thụy nghe tôi khóc quay ra ôm lấy tôi mà vỗ về:
- Anh mệt thật mà cưng.
- Em không nói chuyện đó, em đang buồn, đáng nhẽ anh phải an ủi em chứ. Anh quay mặt vào tường lo ngủ.
Chàng nhăn mặt:
- Nhưng anh cũng buồn thì sao? Chỉ có đàn bà mới cần dỗ dành an ủi hay sao? Anh cũng khổ sở như em vậy?
Tôi lồng tay vào tóc chàng, rồi đắm đuối hôn môi chàng:
- Em xin lỗi, chịu không, thôi hết giận rồi ngủ đi.
Chàng cười:
- Giờ không thèm ngủ nữa.
- Chứ thèm gì?
- Em
Bốn cái càng chân chúng tôi tìm lấy nhau, bốn bàn chân chúng say mê nhau. Tôi vòng tay ôm cổ Thụy vuốt dọc theo sống lưng chàng. Dễ thương thế này nên đàn bà mới tranh giành nhau. Dễ thương thế này nên máu và nước mắt mới đổ. Tôi ôm chặt lấy chồng, buông ra chắc chơi vơi đến chết mất thôi. Buông ra sẽ trở về trần, sẽ hết cõi

thiên thai, sẽ hết trời than thanh.
Thụy ngủ rồi. Tôi kính cẩn hôn chàng rồi kéo chăn đắp kín cho chàng, tôi mỉm cười, long lanh hai mắt ngắm chàng say giấc. Chưa lúc nào tôi yêu chàng hơn lúc này. Hình như lúc nãy tôi đã cảm ơn chàng nồng nhiệt, hình như lúc nãy tôi đã gọi chàng là thần linh.

Chương 12

Ánh nắng chói chang đánh thức tôi dậy. Thụy đã đi tự lúc nào. Ái ân no đầy làm đàn bà ngủ ngon, luôn luôn thức dậy sau chồng. Ăn sáng xong tôi ngồi trên balcon chơi nắng với con. Tôi hỏi chị Hai:
- Cô Bích đâu rồi?
Chị Hai dạ khẽ:
- Dạ ông đưa ra phi trường rồi, đi sớm lắm.
- Ông có nói bao giờ về không?
- Ông dặn trưa nay về ăn cơm nhà.
Chị Hai lui xuống. Một lúc sau chị chạy len:
- Thưa bà có khách.
- Ai vậy?
- Dạ hình như ông Phong.
Tôi nhíu mày:
- Ông Phong hở, mời ông vào chưa?
- Dạ rồi, ông muốn gặp bà.
Tôi đẩy nhẹ cánh cửa. Phong mỉm cười đứng lên chào tôi. Tôi điềm đạm từng tiếng.
- Nha tôi đi vắng, anh có chuyện gì cần gặp tôi?
Phong ngồi xuống ghế:
- Tôi cần gặp Thụy thì đúng hơn, anh đi vắng, Ngọc cho phép tôi chờ được chứ?
- Anh cứ tự nhiên, lúc này anh ra sao?
Phong cười:
- Tôi lúc nào chả mạnh. Thụy đi lâu chưa Ngọc?
- Đi từ sớm anh ạ.
Tôi gọi chị Hai pha trà, rồi quay sang Phong tôi nói từng tiếng một:
- Hôm trước anh có chuyện với nhà tôi ở đây rồi giận dữ bỏ đi, anh và nhà tôi đã bất đồng ý kiến về vấn đề gai góc nào đó phải không?
Phong gật đầu:

- Tôi với Thụy là bạn rất thân.
- Thụy có cho tôi biết điều đó.
Tôi tò mò:
- Nhà tôi vẫn than sao anh không chịu lập gia đình cứ nay đây mai đó hoài biết bao giờ mới yên thân.
Phong cười:
- Người mình yêu bỗng lại là vợ của bạn, lập gia đình với ai nữa bây giờ. Mà thôi nói chuyện khác kẻo Ngọc nhăn mặt rồi.
Phong tiếp:
- Đàn ông cỡ tuổi tôi sợ vợ con lắm, cơn liều lĩnh, lòng can đảm mời một người đàn bà tham dự vào đời mình nó cùn mất rồi, càng ngày càng hao hụt mất một ít hăng say lấy vợ, đến năm bốn mươi như tôi thì coi như chuyện vợ con đã xong.
Tôi tò mò:
- Nghĩa là sao?
- Nghĩa là hết tuổi lấy vợ rồi.
Tôi hỏi sang chuyện khác:
- Hồi trước anh cùng đi kháng chiến với nhà tôi phải không?
Phong gật đầu:
- Bây giờ thì hết cùng, bây giờ thì khác nhau.
- Bộ bây giờ anh vẫn còn hoạt động?
- Hoạt động cách khác thôi, chứ lòng nhiệt thành của tôi chưa khô. Thụy thì buông tay, Thụy quan niệm bây giờ nên ngồi im chờ đợi.
- Tôi thấy anh Thụy có lý, hoàn cảnh này không thể đòi hỏi quá nhiều được. Ai lên thì cũng vậy thôi. Chính quyền nào cũng là chính quyền cả. Trừ khi chính dân mình đã khá.
Phong nhíu mày:
- Nhưng nếu ai cũng buông xuôi để bên kia nó mạnh hơn nó sẽ nuốt trửng mình. Nếu ai cũng khoanh tay đợi, sẽ có ngày mất hết. Dù sao cũng phải phấn đấu Ngọc ạ. Những kẻ giàu sang như Thụy như Ngọc là những kẻ cầu an nhất. Nhưng đa số nghèo khổ ở dưới họ có gì để cầu an đâu, dĩ nhiên họ phải tranh đấu từng ngày từng giờ. Nếu mình bỏ quên họ, bên kia sẽ xách động và lợi dụng họ ngay. Bao giờ hết những thành phần quá nghèo khổ bên cạnh những thiểu số quá sang giàu, lúc đó tự nhiên chúng thua trận rồi, bởi sẽ không ai thèm theo chúng nữa.
Tôi cười:
- Vậy ra anh đang tranh đấu cho giới nghèo? Anh đã làm được gì cho họ chưa?
- Chưa được gì, nhưng tôi vẫn cố gắng.

Vừa lúc đó Thụy trở về. Chàng tỏ vẻ không vui khi thấy tôi ngồi tiếp chuyện Phong:
- Em vào nghỉ để anh nói chuyện với Phong cho.
Buổi chiều lại son lại phấn áo dạ hội, nụ cười kiêu sa để đứng bên Thụy chào hỏi hết người này đến người khác trong một dạ tiệc thật huy hoàng.
Thụy lùi lại ngắm tôi:
- Đúng rồi cao cao như em mặc áo này coi bộ quí phái nhất, anh ghét em mặc mini nhất, bất cứ ai nhìn cặp giò em anh cũng muốn điên.
Tôi nheo mắt:
- Ghen gì ghen dữ dội vậy ngài?
Thụy bước tới đặt hai tay ngang hông tôi, tì trán lên trán tôi, mắt chớp nhẹ nhẹ:
- Vợ anh đẹp như nữ hoàng.
- Nhiều bà hoàng xấu thí mồ, em chỉ thích đẹp như Đào Ngọc thôi, đẹp như em thôi.
Chàng nhăn mũi:
- Kiêu ngạo hết chỗ chê rồi nhé.
- Đâu phải kiêu ngạo, nhưng phải hãnh diện về mình chứ và phải yêu những gì mình có. Cứ nhìn của người ngoài đau đầu chết. Như em, em lấy chồng người em có sung sướng gì đâu. Yêu những gì của mình là khôn ngoan nhất.
Thụy gạt phắt:
- Thôi đi, người ta chờ.
Đàn bà trong thành phố nhìn tôi, nhìn sau lưng nhìn bên cạnh và nhìn trước mặt. Nhìn từ đôi giày đắt tiền nhìn lên viên kim cương lấp lánh cài trên tóc. Nhìn bộ ngực gái một con, nhìn vòng co chưa có mỡ, nhìn lên miền cổ cao kiêu hãnh.
Tôi thua Thụy gần một tấc, người ta bảo tôi xứng đôi với Thụy hơn vợ lớn chàng, nhưng trong bụng người ta ghét cay ghét đắng tôi. Nhất là những bà vợ lớn khác. Họ nhìn cảnh người rồi trợn mắt đe dọa chồng. Lòng họ nơm nớp lo âu nhìn ngang nhìn doc. những cô gái đẹp chưa chồng khác đang xăm soi chồng họ.
Ly rượu màu trên tay. Lời chúc tụng đầy tai, kiêu hãnh bừng mặt. Tôi tươi cười bên Thụy, chồng của người ta tôi đã cướp. Hạnh phúc của người ta tôi đã giành được. Nữ trang và địa vị chồng làm đàn bà đẹp hẳn lên vì tự tin. Đeo viên kim cương đắt tiền, tôi cảm thấy tôi chẳng thua ai, môi tươi môi hồng thêm vì lòng tự tin đó. Đi bên chồng tôi vênh mặt lên, vì chồng tôi cũng chẳng thua ai, bước đi tôi quí phái nhờ vậy.

Đang cười cười nói nói bỗng tôi im bặt, ly rượu run trên tay, sóng rượu đỏ hồng làm thành một đường đỏ dọc theo áo tôi, chiếc áo sang trọng màu xanh nhạt và đường đỏ chạy dài nhìn như vết máu. Khanh lặng lẽ nhìn tôi, ly rượu đã cạn khô trên tay chàng. Thụy cũng cau mặt lại không nói. Khanh quay gót bước đi rồi lòng tôi còn đầy sóng gió còn nặng băn khoăn. Tôi nhìn vết rượu đỏ chạy dài trên áo khẽ thở dài. Thụy nhẹ nhàng:
- Em mất bình tĩnh rồi Ngọc ạ.
Tôi cười gượng:
- Đừng mỉa mai em chứ. Đến phiên em cay đắng lại thì khổ. Lẽ ra em làm vơ. Khanh mới phải.
Thụy trừng mắt:
- Ngọc, em nói gì đó?
Tôi nhún vai:
- Đừng quên là anh đã có vợ và năm đứa con.
Thụy lắc đầu:
- Dù sao bây giờ em cũng là vợ anh rồi. Em phải giữ danh dự cho chồng em. Em phải bình tĩnh khi gặp bất cứ người đàn ông nào.
Tôi khổ sở:
- Khanh bỏ đi như vậy anh chưa hài lòng sao?
- Nhưng mặt em thất thần như vậy anh chịu sao nổi chứ?
- Em có muốn như vậy đâu, em có muốn làm đổ rượu ra áo thế này đâu.
- Em run rẩy, em xúc động thôi chứ đâu có muốn.
Mặt Thụy vẫn bình thản, giọng Thụy vẫn trầm trầm nho nhỏ, có lẽ Thụy sợ người ta để ý. Nhưng tôi hiểu chàng đang tức giận tôi. Năm đứa con vạn lần ân ái để có năm đứa con thì không sao. Mình có mỗi một người tinh đầu chàng ghen lên ghen xuống không tha. Dạ tiệc thế là mất vui. Tôi đòi về sớm, Thụy gật đầu đưa tôi ra xe.
Về nhà chàng ngồi hút thuốc trầm tư như triết gia. Tôi lẳng lặng đi ngủ một mình. Làm vợ bé tôi có quyền không năn nỉ chồng khi giận nhau. Tôi có quyền bỏ đi khi chán mỏi, nhưng tôi không có quyền ly dị ở tòa như vợ lớn. Tôi với chàng còn gì giữ nhau ngoài tình yêu nữa đâu.
Giận nhau cả hai đứa đều mất ngủ. Chàng hút thuốc tôi trằn trọc. Rồi Thụy cũng thua. Chàng đặt một tay lên đùi tôi, hai tay lên người tôi, rồi ôm lấy tôi đòi xí xóa.
Tôi nhắm mắt lại cảm giác đốt cháy sao nguôi tàn. Da thịt thôi đã hết sôi. Ái ân khi đầy khi vơi khi nồng nàn khi giá băng. Tôi bực bội khó chịu vì Thụy không chờ nổi tôi đi hết đường. Nửa vời khó chịu quá,

tôi mặc Thụy nằm thở quay mặt đi.
Da thịt tôi buồn bực như lá chưa xanh lá đã héo, như quả chưa chính quả đã khô, như người chưa lớn đã vội già. Tôi muốn Thụy biến đi chỗ khác mà ngủ mà ngáy. Tôi muốn được một mình. Bây giờ tôi hiểu tại sao đàn bà ngoại tình. Thà không có chồng thà đừng ân ái. Thứ ân ái nửa vời là thứ ân ái đàn bà thù nhất.
Thụy ngủ một mạch cho đến sáng. Tôi nhìn chàng ăn điểm tâm. Thụy giơ khăn lên chùi miệng:
- Hôm nay anh đi hành quân chừng một tuần về.
Tôi không nhìn chàng:
- Gì những một tuần, mọi khi anh đi có một ngày, hai ngày thôi mà. Biết vậy, thà làm thị trưởng cho nó yên thân.
- Không ai ngồi chết một cái ghế được. Địa vị là của chung thiên hạ, ai có dịp thì ngồi chốc lát, bo bo giữ lấy một cái ghế là kẻ ngu.
Tôi cười:
- Bo bo ôm mãi một bà vợ là dại phải không?
Chàng lắc đầu:
- Sao em nói gì cũng quanh vô chuyện vợ con được hết.
Tôi nâng ly sữa lên môi:
- Hôm qua anh Phong nói gì với anh đó?
- Vẫn lý tưởng như người điên, vẫn lạc loài như sinh lầm thế kỷ. Thằng đó chắc đưa vào nhà thương Biên Hòa là vừa.
- Anh nói gì lạ vậy?
- Thời buổi này mà nói chuyện như thời Tam Quốc.
- Theo em thấy anh Phong có vẻ nhiệt thành lắm mà anh.
- Nhiệt thành hả. Ngu chứ nhiệt thành gì? Hắn bị giấc mơ kháng chiến xưa cũ làm loạn óc rồi đó. Hắn sống trong cái xã hội này ngẩn ngơ như Từ Thức về trần. Mà thôi, em con nít đừng xía vô chuyện người lớn.
Tôi nheo mắt:
- Nhìn lại em đi, em thế này mà kêu con nít hả?
Chàng đứng lên:
- Ở nhà ngoan, lộn xộn đừng trách anh. Lo cho con cẩn thận, cấm đi chơi nghe không cô bé.
Tôi dọa:
- Đi tìm ông Khanh nhé.
Thụy nhăn mặt:
- Đừng có đùa mà thành thật lúc nào không hay đó, Khanh đi sáng nay rồi.
Tôi ngơ ngác:

- Anh nói sao? Sao anh biết Khanh đi rồi?
- Cho người ra hãng máy bay hỏi thì biết, có gì khó khăn đâu.
Tôi lắc đầu:
- Đàn ông ghen đáng sợ hơn đàn bà nhiều.
- Anh bảo vệ em chứ không phải anh ghen, em ngơ ngơ quá anh phải lo cho em chứ. Đàn bà hay sống trong ảo tưởng lắm.
- Anh nghĩ em có thể ngoại tình là anh lầm. Anh chẳng hiểu em tí nào hết. Những ngày xa anh nếu muốn em đã có Khanh rồi. Anh đâu có giữ nổi em hôm đó.
- Anh biết, anh biết Khanh đã tìm em ở cái nhà trong xóm bình dân đó và em đã từ chối. Xa anh em từ chối, nhưng có anh em nhận lời, chưa biết chừng.
Tôi kêu lên:
- Cái gì anh cũng biết hết, em bắt đầu sợ anh rồi. Thụy ạ.
Thụy nhún vai:
- Đừng quên em là vợ anh.
- Vợ bé, thêm chữ bé vào đi.
- Anh không phân biệt lớn bé gì hết.
Tôi đưa Thụy ra xe:
- Nhớ gọi về cho em mỗi ngày nhé.
Tôi lùi lại nhìn Thụy mặc đồ trận leo lên xe díp, tình yêu chồng bỗng dâng cao trong lòng tôi. Tôi muốn chạy theo hôn Thụy quá. Nhưng muộn rồi, chiếc xe đã phóng nhanh đi. Cái cần truyền tin rung rung, những người lính của chàng ngồi lầm lì. Tôi quay vào nhà nhìn nụ cười bé Du nước mắt tôi dâng lên.
Tôi bình lặng sống những ngày chờ đợi. Thỉnh thoảng chàng dùng vô tuyến gọi về hỏi con có mạnh không? Hỏi em có buồn không Vợ bé. Vợ bé. Bao nhiêu lần tôi lẩm bẩm hai chữ này. Tôi thế này mà làm vợ bé sao? Tôi thế này mà đi cướp chồng người? Mặt muĩ hiền lành ri mà đủ can đảm cướp chồng của người? Mấy ngày xa Thụy lòng tôi xôn xao bứt rứt không yên. Tôi không yên tâm làm bất cứ chuyện gì. Tôi ngồi xuống rồi hấp tấp đứng lên dù chẳng biết đứng lên để làm gì? Tôi đi dạo trong vườn rồi hối hả chạy vào với con. Đang ngồi chơi với con tôi vùng đứng lên bỏ vào phòng tìm một quyển sách, tìm một cái gương soi cho rõ mặt mình. Cái mặt xấu xa đã ăn cắp hạnh phúc của người.
Tôi quăng gương xuống bàn phấn bực bội bỏ ra ngoài. Lòng dạ tôi nóng nảy làm sao. Tôi coi lịch, hay gần cuối tháng sắp có chuyện cơ thể thay đổi. Không phải vì chuyện đó. Hay mình có thai nữa? Lần trước mới có mang Du người tôi cũng xôn xao kỳ lạ như thế này.

Không biết làm gì cho đỡ sốt ruột tôi mở tủ áo ra nhìn. Làm vợ bé Thụy mình mới có được cái tủ áo đồ sộ thế này. Đủ màu sắc đủ kiểu. Áo dài đầy tủ có cái may chưa kịp mặc.
Cướp hạnh phúc của người cướp thêm những cái áo dài những nữ trang đắt tiền. Tôi g iơi cái áo dạ hội màu xanh nhạt như màu trời còn nguyên vẹn vệt rượu đỏ thẫm chạy dài. Tôi nhắm mắt lại tưởng như nhìn đâu đây vết chém cắt chia một trời hạnh phúc màu xanh. Tôi hét lên gọi chị Hai vào. Tôi không thể chìm trong cái im lặng này, cái im lặng ngột ngạt từ hôm Thụy đi.
- Chị vào đây tôi biểu.
Chị Hai run sợ:
- Dạ thưa bà...
Tôi ném cái áo ra giường:
- Chị coi, chị muốn giết tôi phải không, cái áo mươi mấy ngàn bạc dính rượu dơ về chị để nguyên trong tủ thế này à?
Chị Hai xoắn tay vào nhau:
- Dạ... tại bà dặn em không được lục tủ của bà... em không biết áo dơ.
- Cái gì, cái gì? Áo dơ thì phải nói tôi lấy ra mà giặt đi chứ. Chị cãi tôi hả?
- Dạ... để em giặt.
- Hư rồi, toi cái áo của tôi rồi, phải giặt ngay mới sạch để mấy ngày trong tủ nó dính chặt vào áo, giặt giặt cái con khỉ gì nữa.
Chị Hai bước tới cầm áo lên. Tôi bực tức giằng lại:
- Để đó cho tôi.
Chị ở ngơ ngác:
- Dạ em đem đi giặt cho bà.
- Không giặt nữa, vứt, vứt đi.
Chị Hai sợ sệt lui ra. Tôi gọi giật ngược lại bắt chị đem cái áo đi rồi ngồi phịch xuống thở dốc. Tim tôi đập mạnh, máu tôi căng lên. Tôi không hiểu sao tôi lại hét, lại la toáng lên thế này? Tôi không hiểu nổi tôi nữa rồi. Cái áo, vết đỏ của rượu. Tôi bóp hai bên thái dương rồi lẩm bẩm:
- Tại sao mình làm thế? Tại sao mình giận dữ đến mức này?
Làm như có ai đốt lửa trong lòng tôi. Làm như có ai cắt dọc trong da thịt tôi những đống rơm khô rồi châm lửa. Cơn giận chạy từ óc xuống đến chân tay. Tôi nhìn cái gì cũng muốn đập muốn phá.
Chưa bao giờ tôi nổi giận đến la hét như con mụ La Sát thế này bao giờ? Hét chán tôi ngồi thở dốc từng cơn. Thế mới biết từng cơn giận tàn sát nhan sắc kinh khủng nhất. Tôi nhìn sững mình trong cái

gương lớn. Mặt cau lại, cằm bạnh ra, mắt trợn tròn. Tôi bây giờ xấu xí như Chung Vô Diệm. Tôi bây giờ cau có như bà già. Ngước mắt nhìn nụ cười hiền của Thụy treo trên tường, đôi mắt nhìn tôi như oán trách, nước mắt tôi bỗng dàn dụa chảy ra. Khóc không duyên cớ như đã nổi giận chẳng đâu ra đâu.
Làm bé. Tôi cứ lẩm bẩm hai chữ đó trong đầu hoài. Tôi cau có ra đi, tôi bực tức đi vào. Vắng xa chồng mình như con điên. Tại sao vợ lớn Thụy chịu đựng nổi cảnh tôi cướp sống chồng bà? Vắng xa chồng mình nghe đau đớn từng thớ thịt căng, mình nghe rướm máu trong tim, mình nghe buồn bã tay chân.
Tôi không thể bình tĩnh nổi nữa. Chỉ có vòng tay Thụy mới vỗ về được tôi, chỉ có đôi môi Thụy mới xóa nhòa được hết. Chồng là cái gì mà ta cần đến thế? Chồng là cái gì mà mê man thế này? Trời mãi hôm nay mới biết mình nặng nề tội lỗi. Mãi hôm nay cướp chồng người gần ba năm mới biết tội ăn cướp đàn ông còn ghê tởm hơn tội giết người? Còn dã man hơn cướp phi cơ? Còn tàn nhẫn hơn cả chiến tranh.
Biết, nhưng không thể bỏ. Biết là tội lỗi nhưng trót mê man rồi. Ta chìm trong lầm lỗi mỗi ngày một nặng. Những lần ân ái là những lần xé nát hạnh phúc của một người. Tất cả chỉ khó ở lần đầu. Tội lỗi có chất mê, quen hơi rồi hết xa lánh nổi. Tội lỗi là thứ vi trùng sinh sôi nảy nở nhanh hơn vi trùng sốt rét. Tội ngày một nặng chìm.
Tôi lết tới úp cái hình năm đứa con của Thụy xuống. Anh ác, lấy em rồi vẫn để hình con, anh tàn nhẫn, có vợ có con rồi còn theo đuổi em, cho em vào mê hồn trận. Tôi úp mặt xuống giường nhàu nát chứng tích của những lần ân ái. Những thứ của anh chan hòa trên của em. Chúng mình làm một trong nhau mất rồi, tách rời anh ra em như người mất trí.
Tôi xoa xoa mặt giường êm ái. Những vết ố vàng, những nếp nhăn mờ mờ nhung nhớ. Vợ chồng... ái ân... lạc thú, nổi chìm, cơn say váng vất, cơn phiêu du bồng bềnh. Tôi bắt đầu lên cơn sốt, da thịt tôi nóng hừng hực.
Tôi cắn mặt vải phủ giường cho nguôi cơn xao xuyến. Hình ảnh người vợ lớn của Thụy cứ chập chờn trước mắt tôi che mờ đi nụ cười đa tình đầy chất mê của Thụy. Không, dù chết dù sống tôi vẫn phải cướp chồng của bà. Tôi mang trên vai định mệnh của kẻ cướp. Dù sống dù chết, tôi vẫn yêu chồng bà, không thôi không ngừng. Tôi là hiện thân của kẻ cướp tình và cướp chồng.
Tôi ngẩn ngơ nhìn quanh phòng. Thụy ơi, em cần anh ngay bây giờ, em cần có anh để chết ngất đi mà quên đời, quên tội lỗi, quên tất cả.

Bức tranh " Thuyền trong mưa" lung linh sông nước trên tường với mưa giông gió lớn với con thuyền nhỏ nhoi trong mưa giông như thân phận con người. Tôi gọi thầm tên Thụy. Trời ơi sao bỏ em lâu thế này. Ba ngày rồi không được nhìn anh cười, không được cãi nhau với anh, không được nằm dưới anh ngoan hiền dâng hiến. Anh nói đúng. Đàn bà hay sống trong ảo tưởng. Em đã ảo tưởng là em còn yêu Khanh. Sự thực thì hết rồi, đã hết từ lâu, từ cái đêm anh cho em dòng sinh lực thác lũ của anh. Chúng mình có con với nhau rồi. Trái tim em giờ căng ứ tình yêu của anh. Khanh là hình bóng của ảo giác. Từ đêm nay em biết em yêu anh hơn yêu tất cả mọi thứ trên đời. Xa Khanh, vắng Khanh buồn nhẹ nhẹ xót xa vu vơ. Xa anh em ngẩn ngơ như người mất trí, em khủng hoảng đến cùng tột vì vắng anh.
Tưởng tượng phải xa anh đời đời. Trời ơi kinh hãi lắm. Tôi lắc lắc cái đầu xua đuổi ý nghĩ nhường Thụy về cho vợ con chàng. Tôi ăn năn thật, nhưng thà ăn năn nhưng có chồng. Tội lỗi thật, nhưng thà được sống.
o0o
Đêm đó đúng mười một giờ đêm tôi nhận được tin Thụy chết. Tôi không tin, tôi nghĩ rằng tôi mất trí, tưởng tượng chuyện điên khùng. Nhưng hai ngày sau quan tài được đem về để giữa nhà. Tôi biết tôi đã bị đền tội. Tôi cướp chồng người, tội ăn cắp hạnh phúc. Thụy cũng đã đền tội. Tội thiếu thủy chung, tội phụ bạc vợ. Tôi không hề khóc như vợ con chàng. Cả thành phố chờ tôi làm bé một ông thị trưởng khác, khi thấy tôi không nhỏ được nửa giọt nước mắt thương chồng.
Phải, tôi lấy Thụy chỉ vì tiền làm sao tôi khóc được khi Thụy chết. Tôi im lặng từ đầu tới cuối, tôi chịu tội với vợ chàng như một cái bóng câm nín trong ba ngày tang lễ. Người được mặc áo đại tang là Huy và vợ con chàng. Tôi mãi mãi là người xa lạ với Thụy. Tôi vẫn không tin Thụy chết, nhưng chàng thật đã chết. Cả một ngày tôi la, tôi hét tôi quăng đồ quăng đạc ở nhà thì chàng chết cho xong một đời đàn ông ở một khu rừng. Biên giới giữa sự sống và sự chết thật mong manh. Mong manh như không có. Có ai dám cam đoan, dám bảo đảm rằng đêm nay tôi không chết đâu? Có ai biết trước giờ chết của mình không?
Trời ra tay rồi, chạy trốn không nổi tội lỗi mình đã làm. Tôi khô cứng nước mắt từ trong lòng không khóc nổi cho chàng nửa tiếng. Từ nay hết tranh giành hết hận ghét nhau. Chồng của chúng ta đã nằm xuống rồi. Thượng đế chí khôn, Thượng đế thông minh tuyệt vời. Từ

nay thôi hết giành giựt nhau cái thân xác đáng yêu của Thụy. Từ nay thôi hết ghen ghét nhau. Thụy chết rồi, Thụy nằm im trong đó rồi, đôi tay hết biết vuốt ve, đôi môi hết còn mê đắm và xác thịt thôi hết đốt cháy tôi.
Chúng ta như tranh nhau nữa làm gì một nấm mồ. Cuối cùng Thụy đành chết cho tôi với bà thôi hờn ghen nhau. Tôi bỏ ăn ba ngày, câm như chiếc bóng. Ba ngày sau đó vợ con Thụy đã yên phận ra về. Tôi lặng lẽ ngồi bên mộ chồng vẫn chưa khóc nổi. Lòng ăn năn đã cắn rứt không cho tôi chảy nước mắt được nữa. Trời đã phạt tôi. Trời đã xử tội tôi rồi. Trời cướp của tôi cả một trời hạnh phúc, cả một khối đam mê.
Tôi thất thểu ra về khi bóng tối phủ đặc, khi đêm dâng lên ôm kín cả mặt người.
Tôi về trong ngôi nhà ân ái. Yêu nhau từ vườn yêu vào trong nhà. Chồng mình chết rồi. Không có cái chết nào làm mình đau đớn hơn nữa. Cả một phần thân xác yêu dấu của mình người ta đã đem vùi sâu xuống đất. Chưa đêm nào dài bằng đêm nay. Tôi tiếc phút cuối cùng nhìn chàng lên xe tôi đã không chạy theo hôn chàng. Tôi tiếc đêm cuối cùng được yêu, tôi đã không nồng nàn, tôi đã lạnh lùng quay đi không cám ơn. Tôi tiếc đêm đó đã không đốt cháy thân xác mình theo cơn sốt mê của chồng. Thụy không thể cuồng nhiệt khi tôi lạnh lùng. Ái ân là một góp sức tuyệt vời nhất. Ái ân là cho và nhận. Ái ân là giao hòa tuyệt hảo.
Đêm đó tôi đã nhận mà không cho. Ai ngờ đó là đêm cuối cùng. Suốt đời tôi ăn năn, suốt đời tôi tiếc nuối vì sau lần ân ái đó tôi đã không kính cẩn cám ơn chồng tôi như mọi khi. Tôi đã quay mặt đi không nhìn chàng.
Tôi muốn nói với mọi người đàn bà trên trái đất. Mỗi lần được chồng yêu thương đừng lạnh lùng. Mỗi lần được trở nên một với chàng đừng dửng dưng. Hãy yêu hết sức lực mình có. Hãy cho đến tận cùng, hãy dâng hiến say mê. Và hãy ngủ ngoan bên chồng sau đó. Hãy hôn chàng từng ngón chân hôn lên để tạ ơn hạnh phúc. Bởi làm sao tin rằng ngày mai, đêm mai chàng còn sống để yêu thương bà.
Tôi muốn nói với mọi người đàn bà trên trái đất, chồng bà chính là khối hạnh phúc vô giá Thượng đế ban cho bà. Hãy quí từng giây, hãy quí từng phút khi ân ái nhau. Khi chàng rời nhà để đi làm hãy nồng nàn hôn chàng, bởi biết đâu chàng sẽ không bao giờ về nữa. Khi hai người có nhau đừng bao giờ gấu ó cắn đắng nhau, bởi vì hạnh phúc ít khi dai bền. Bởi một ngày có nhau quí giá hơn một trăm năm xa vắng nhau. Trên đời này không có gì quí giá hơn chồng bà nữa đâu.

Tôi muốn nói với mọi người đàn bà một câu cuối cùng này rồi thôi, tôi nín thinh: Đàn ông họ không là gì cả, nhưng họ là tất cả.
Kết
Khanh choáng váng mặt mày khi đọc xong lá thư của Thu Hải. Lần thứ nhất trong đời một người đàn ông chàng khóc. Những giọt nước mắt thương cho em.
Chàng để mặc cho hai hàng lệ lăn dài trên hai má đã ngăm đen vì sương gió của đời. Trán chàng hằn sâu những vết chém tàn nhẫn của yêu thượng Hai mắt chàng mờ đi, hình ảnh Đào Ngọc của ngày xưa áo tung tăng đạp xe đến tìm chàng giờ thật mất. Chàng ngồi chết lặng người đi trên cái ghế cứng và khô. Lá thư tàn nhẫn của định mệnh còn mở trên tay chàng run rẩy vì bàng hoàng.
Đôi mắt dại khờ hiền lành ngày xưa của Ngọc hiện ra như kể lể như oán trách chàng. Khanh gục đầu xuống bàn, úp mặt trên lá thư. Chàng không đọc lại nhưng giọng kể đều đều của Thu Hải trong thư đã hằn sâu những đường rãnh tàn ác trong đầu chàng rồi.
Chàng ngẩng lên đăm đăm nhìn những dòng chữ nghiêng nghiêng buồn của Hải:
Đà Nẵng, ngày...
Anh Khanh,
Khi anh nhận được thư này ba mẹ đã đưa chị Ngọc vào dưỡng trí viện rồi. Đọc báo chắc anh biết chuyện chồng của chị ấy mất? Suốt một tuần lễ chị ấy không khóc cũng không cười. Chị ấy im lặng chịu tang chồng ba ngày không chảy nửa giọt nước mắt.
Tang lễ xong chị ấy bình thản như người thường. Em tưởng đâu tình yêu vợ bé giành cho chồng thì nhẹ hơn vợ chồng chính thức. Em tưởng đâu chị ấy lấy chồng vì tiền nên giờ bớt khổ. Cả em và mọi người đều lầm. Khi người ta khóc được vì đau khổ, nghĩa là người ta còn khổ ít lắm người ta có thể nguôi quên đi để cười sau nước mắt. Chị Ngọc đã không khóc được nữa. Chị ấy khô nước mắt ngay từ trong lòng.
Chị ấy khóc vỡ cả tim chị ấy ra mà không ai hay không ai biết. Cả thành phố người ta mỉa mai người ta soi mói chị ấy hai mắt ráo hoảnh trong ba ngày đại tang. Vợ lớn được lòng mọi người vì khóc kể khan cả tiếng. Chị Ngọc của em câm nín như bóng hình.
Anh ơi,
Lúc viết thư cho anh, em còn sưng húp mắt. Em khóc thương chị Ngọc, chứ anh Thụy với em chỉ là người ngoài. Trong hai người, anh Thụy coi như đã yên một bề, chỉ tội nghiệp cho chị Ngọc giờ điên khùng rối loạn. Bé Du đựoc mẹ em đem về nuôi, cứ nhìn nó là em ứa

nước mắt ra. Nó có đôi mắt ngơ ngác và thật đẹp như mắt chị Ngọc. Chị tang chồng quỳ đúng ba đêm xong, chị Ngọc mỗi ngày ra mộ anh Thụy hai lần, chị ấy mang những bông hồng vàng thật đẹp ra bày trên mộ anh ấy. Em đi theo chẳng thấy chị ấy khóc than van gì hết. Về nhà chị ấy bắt đầu nổi điên. Chị không nhận ra ai nữa. Gặp bất cứ người đàn ông nào cũng ôm lấy đòi hôn. Gặp bất cứ người đàn bà nào cũng quỳ xuống lạy như tế sao.
Chị lết theo bất cứ người đàn bà nào để lạy họ, đập đầu xuống đất sưng cả trán lên mà không biết đau. Chị ấy thấy đàn ông là sáng rực hai mắt lên, ôm lấy họ chầm chầm không chịu buông nữa. Tội nghiệp chị Ngọc quá anh ơi. Mẹ em hãi quá, phải nhốt kín chị trong phòng. Chị bỏ ăn bỏ ngủ cứ lẩm bẩm lầm bầm trong miệng suốt ngày. Lần đầu tiên trong đời em thấy một người điên thê thảm như chị Ngọc. Em lục được trong tủ của chị ấy một quyển nhật ký rất dày em có đọc kỹ. Chị ấy ghi hết kể hết những kỷ niệm thật đẹp và thật buồn của đời chị ấy! Từ chuyện bắt gặp người đàn bà tên Ly Hoa trong phòng anh, cho tới chuyện bị một nhóm người uy hiếp trước mặt anh Thụy để bắt anh Thụy làm theo ý họ. Nếu anh muốn có một kỷ vật của chị Ngọc em sẽ gửi quyển nhật ký này cho anh. Trang cuối cùng của nhật ký sau ngày anh Thụy chết chỉ có một vài hàng, viết chữ đã run tay rồi: " Trời xử phạt tôi qua cái chết của Thụy. Kẻ cướp hạnh phúc rồi sẽ chết trong hạnh phúc, rồi sẽ chết vì hạnh phúc. Mọi tội lỗi giờ đổ trên đầu tôi. "
Em nghĩ chị ấy điên vì câu này anh ạ. Chị ấy nhất định cho rằng vì yêu chị ấy đến bỏ bê vợ con nên anh Thụy mới chết.
Chị Ngọc giờ thành người mất trí. Bé Du mồ côi cha và coi như mất luôn cả mẹ. Chị ấy hoàn toàn không nhận ra ai nữa. Lạ kỳ, cứ gặp người đàn bà nào là chị ấy quỳ bết xuống dập đầu lạy họ như tế sao? Mẹ em bị chị ấy lạy hoài. Khổ quá anh ạ. Tệ hơn nữa gặp đàn ông là chị ấy ôm lấy họ, chị ấy quì xuống ôm chân bất cứ người đàn ông nào vô tình để cho chị ấy bắt gặp.
Mẹ em xấu hổ quá nhốt chặt chị lại trong phòng, rồi sợ để lâu có thể nguy hại đến tính mạng của chị nên cả nhà đành gạt nước mắt đem chị đi nhà thương điên.
Anh Khanh ơi,
Em tin là anh sẽ đau khổ khi đọc lá thư này. Biết làm sao bây giờ khi trời đã ra tay xử phạt chị em? Nghĩ cho cùng, chị ấy và anh Thụy cũng chẳng có tội tình gì? Nếu anh đọc nhật ký chị Ngọc anh sẽ thấy chị ấy lấy anh Thụy hoàn toàn không phải vì tiền của anh ấy. Thế mới biết ở đời này mình đừng nên xét đoán bất cứ ai. Dù kẻ đó là kẻ

cướp, cướp của hay cướp hạnh phúc cũng thế thôi. Em ân hận vì mấy năm trời cứ khinh thầm chị mình là kẻ ham tiền phụ bạc tình yêu.
Nếu anh thấy chị Ngọc những ngày sau này, anh sẽ thấy cái hành động có người yêu rồi hững hờ đem gái về phòng ăn cháo gà của anh tai hại biết chừng nào. Em không trách anh đau, nhưng nghĩ cho cùng mọi sự đều bắt đầu từ đó. Nếu anh đừng đuổi chị em về, cho Ly Hoa vào phòng anh, thì chị Ngọc đâu có đến nỗi thê thảm như ngày nay.
Chị ấy là một người con gái có quá nhiều đam mê, yêu ai yêu như chết đi sống lại, đàn ông các anh lại không biết đến điều đó, cứ tưởng lòng dạ đàn bà cũng bình thản như đàn ông.
Thôi bây giờ nói gì đi nữa, chị của em cũng mất trí rồi còn đâu. Chị không nhận ra con của chị ấy nữa, đừng nói chi ba mẹ với em. Đời chị sẽ chìm trong bức màn đen của đêm tối. Đôi mắt người điên lạ lùng lắm anh ạ. Em không biết dùng chữ gì để tả cho anh hiểu nữa. Nó u sầu buồn bã đến kinh hãi đi được. Trong nhà em chị Ngọc đẹp nhất, ngày xưa chị ấy là hoa khôi của thành phố này. Bây giờ chị ấy là một con điên với đôi mắt hoang dại màu tím sẫm. " Cái bi thảm nhất của con người là không biết mình sẽ đi về đâu?" Cái ông Hemingquay viết như thế đó anh. Ngày yêu anh, phơi phới đi chơi với anh, chị ấy đâu có ngờ sẽ có một ngày chị ấy chôn đời trong bóng đen mịt mùng của nhà thương điên như thế đâu anh nhỉ?
Nhìn chị Ngọc điên em hết yêu anh. Em kinh sợ tình yêu quá. Nhìn bé Du, xem lại những bức hình của chị Ngọc. Mới đó chị còn là một người đẹp đẽ sang trọng nhất thành phố, giờ mất hết chẳng còn gì. Nét đẹp còn lại duy nhất trên gương mặt chị Ngọc bây giờ là đôi mắt màu tím xa xôi và buồn bã.
Thôi, em không ngờ mình viết thư dài thế đó. Chúc anh vui và mạnh và đừng bất hạnh như chị của em. Nếu anh về em đưa nhật ký của chị ấy cho anh giữ. Đời chị chỉ có anh Thụy và người thứ nhất là anh. Cả hai người đàn ông đều làm khổ chị ấy.
Thu Hải.
HẾT

Lệ Hằng

Pháo bông

Tượng đứng trên bục gỗ cứng bọc nhung trắng. Mùa Giáng Sinh bến cảng nghẹt người. Một giờ cứng đơ người, Tượng được trả 40 đô la chứ không phải 30 đô la như mọi cuối tuần khác. Đứng trên bục cao, phủ kín ba tầng quần áo, một quần bó sát, váy lót, váy ngoài, Tượng biến thành cô gái từ trên trời rơi xuống cao ngất ngưởng giữa đám đông nghìn nghịt diễu qua diễu lại. Ông chủ còn cẩn thận làm một cụm mây giả bằng khói quanh bục cao để Tượng đứng điềm nhiên, thượng thị giữa thiên hạ chộn rộn bày đủ trò ngộ nghĩnh.
Tôi hay Tượng, Tượng hay tôi, không da không thịt, hay còn da còn thịt, không thành vấn đề, job của Tượng là phải đứng hàng giờ không được nhúc nhích. Nếu chồn chân quá muốn rục rịch cũng phải tuân theo những cử động chậm rãi của những tượng người mẫu bằng thạch cao giả. Mặt Tượng trét ba tầng phấn, bốn tầng son. Mi mắt cũng quẹt bốn tầng mascara cực dầy để che hai mắt to mộng thành mắt Tượng. Hai tay phải dơ ra như ban phép lành cho nhân loại. Hai chân phải cứng đơ như người gỗ.
Lúc được ông bầu vào tận trường kịch nghệ chọn mặt chọn tên, xăm

xoi chân cẳng từng đứa, cuối cùng chọn được bốn cô, Tượng suýt nữa lọt sổ đoạn trường vì là dân tóc đen. Tuần lễ đầu đứa nào cũng tí tửng, job ngon quá trời, cứ việc đứng ngay như Tượng, tính giờ ăn tiền, không phải gào, phải thét bể họng trên sân khấu, không phải khóc lóc tỉ tê khi trong bụng đang muốn cười ngặt nghẽo. Không phải kề môi áp miệng với bạn diễn, mỗi cú hả họng ra sặc mùi rượu trộn hơi thuốc lá thành thứ mùi kinh khủng hơn mùi nước cống.
Mãi sau này cả bốn đứa mới té ngửa ra, làm Tượng giả, cứng đơ người, không ngọ nguậy tay chân, còn khổ hơn đóng kịch nhiều. Mùa nóng thì đúng là đại họa, son phấn dầy cộm, áo quần thùng thình biến thành cực hình tra tấn.
Mẹ tôi vẫn nói, tôi bị bệnh sạch sẽ hành bà từ lúc nhỏ. Bà phải dắt đi cả chục bác sĩ chữa hoài không khỏi. Lúc nhỏ, hễ bị mẹ sơ ý thả xuống đất không có miếng vải lót chân, tôi ré lên như còi tàu, hai chân co quặp, ôm chặt lấy người bà như bị kinh phong.
Lớn lên, hai tay tôi cứ thủ thủ trong túi, không dám đụng vào bất cứ vật gì. Muốn sơi món nào cũng lăm lăm nhòm xem sạch hay bẩn. Cuối cùng chỉ có mẹ nấu, mẹ dọn bàn tôi mới dám ăn. Tôi thành dân cà tong, mông ngực mỏng le mỏng lét là vì vậy.
Trong trường, tụi nó tưởng đâu, tôi “diet” kịch liệt lắm.
Chưa hết, mỗi lần đi đâu, tôi cứ lom lom tìm toilet để chui vào kỳ cọ hai tay đỏ ửng lên vẫn còn ngại. Đến nhà ai, quen thân hay mới quen cũng xông thẳng vào toilet của người ta rửa tay.
-Tiên rửa tay hậu chào hỏi.
Về nhà rửa tay, đến trường rửa tay, shopping rửa tay, ăn rửa tay, ngủ rửa tay, tỉnh dậy cũng rửa tay, sợ ngủ mơ, gặp ông nào tay dơ mó phải.

Tốt nghiệp High Shool, thấy tôi chó ngáp phải ruồi, chớp được điểm cao, mẹ nằng nặc đòi tôi học bác sĩ.

- Con ơi mẹ nằm mơ cũng không dám cầu con được 99,97 điểm như vầy, không học bác sĩ uổng lắm. Mẹ thấy ở phòng mạch, bác sĩ nào cũng có cả bịch găng tay con ạ.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, no way, nghề đó dơ lắm, rồi xông thẳng vào trường kịch nghệ NIDA.

Năm đầu, nhờ có máu hề của bên ngoại, ông bà ngoại của tôi là dân cải lương, Tôi đậu tối ưu, vai mèo, vai chuột, Titania, Ophelia, Juliet... chỉ cần nhắm mắt lại khoảng chừng mười phút, mở mắt ra, tôi nhập vai rất nhanh.

Năm thứ ba bắt đầu có chuyện, vai nào cũng passed nhưng hễ sắm vai hôn hít là tôi nổi gai ốc đầy người, mặt suợng trân, lưỡi cứng đờ ra không múa nổi.

Thời cách mạng tình dục, tôi sẵn sàng banh xác yêu đàn ông tít mù lên. OK! Không sao hết, nhưng hôn bạn diễn thì...

Chúa Mẹ ôi! Không biết miệng mũi anh ta ăn cái giống gì? Có bao nhiêu tỉ tỉ vi trùng trong ổ miệng của anh ta? Trước khi nhảy lên sân khấu, mần tuồng với tôi, không biết anh ta có cao hứng rị mọ hôn hít ả giang hồ nào ngoài King Cross không?

Nhỏ Lâu, tên con bạn tối thân của tôi là Hoàng Hạc Lâu. Đố ai đoán nổi cắc cớ chuyện gì, bố mẹ nó lại tỉnh queo đặt tên nó là Lâu mà không là Hoàng Hạc Mau? Lâu nói đi nói lại, đàn ông đi chơi động điếm cũng tình tứ yêu chiều người trong động dữ lắm, chứ không thờ ơ nguội lạnh, cọ quẹt sơ sài cái mửng trả nợ quỉ thần như yêu vợ ở nhà đâu.

Tôi tin lời bạn, nó là người không biết nói dối. Đóng tuồng mà tôi cứ

lo ngay ngáy, sợ siêu vi trùng này, siêu virus nọ, thành ra, năm Thứ Tư tôi bị rớt đài, thi mãi vẫn chưa ra trường nổi.
Hôm nay, lãnh tiền xong, tôi sẽ tung trời tung đất với Hạc Lâu. Con nhỏ bắt đầu dở chứng, bày đặt có bồ. Kệ thây nó, tôi vẫn quyết bụng bám chặt vào nó. Thân nhau từ dưới trung học, leo lên tới Đại Học, dễ gì oa xịt nhau. Thân tới nỗi xài tiền chung, ăn chung, ngủ chung không hề hấn gì. Mẹ tôi, mẹ nó, la oai oái... đừng có khùng, hai đứa phải kiếm bạn trai đi chứ. Đeo cứng nhau như vậy, coi chừng người ta rủa mẹ vô phước đẻ con lesbian. Tôi quai miệng, lesbian thì đã sao.

***

Đang thiền để tôi nhốt tôi trong vỏ Tượng, nhử ông đi qua, nhử bà đi lại, ôm chân Tượng chụp hình kỷ niệm. Tôi tự dỗ tôi, đừng rầu rĩ nữa. Cả ngàn người đang rồng rắn diễu qua, họ cũng là tù nhân mãn đời trong body của họ, có hơn gì Tượng đâu. Họ sẽ bị cầm tù trong thân xác của họ cho tới ngày nhắm mắt. Chết rồi, bị vùi xuống hố, chắc gì hồn bay khỏi xác? Chắc gì không bị hàng tỉ con giòi cấu xé trong nhà mồ tăm tối? Chắc gì thây người không biết đau khi bị thối rữa? Người ta cứ một hai an ủi nhau, chết là hết, không sợ đau đớn, không sợ bệnh hoạn hành hạ nữa. Tôi bị bệnh tự kỷ ám thị nên nghi ngờ Ông Thượng Đế lắm. Làm sao không nghi Ổng được chứ? Chắc gì chết là hết? Chắc gì chết là xong cục nợ đời? Chắc gì chết là hết bị cái thân xác hữu hạn dày vò. Chết là hết, tại sao còn phải cúng quảy, tại sao phải cầu nguyện?
Đúng là khùng, Noel tại sao lan man nghĩ chuyện chết sống làm gì cho mất vui. Chịu khó thêm vài phút nữa, đổi ca xong chùi rửa, kỳ cọ tống bọn son phấn ma quỉ này vào thùng rác, leo lên sân thượng trên

cao kia với Hoàng Hạc Lâu. Xài cho hết mớ tiền đúng là đổ tháo mồ hôi đánh vật với bọn chụp hình mới kiếm được. Làm tiền, xài phí. Hết tiền, kiếm tiền, xài nữa. Cứ thế và cứ thế. Quỉ tha ma bắt thằng cha, con mẹ nào bày đặt ra tiền làm khổ bà.

Nặng mắt quá, Tượng ném mắt ra khơi xa, du thuyền ai mà văng vẳng tiếng nhạc... Silent night, holy night all is calm all is bright, round you virgin mother and child. Holy infant so tender and mild. Sleep in heavenly peace in heavenly peace.

Tượng sững sờ, viền sóng trắng tinh như ren lụa, bọc quanh thảm biển một xanh sâu nghìn thẳm. Mắt tôi là mắt Tượng nên biển một thoắt là thủy cung một thoắt là ngọc biếc. Sóng đánh biển, hay biển đập sóng mà lòng Tượng đau buốt tới nỗi này.

Một vòng tay ấm bỗng choàng lấy nây bụng của Tượng. Chưa đã, một bàn tay còn nghịch ngợm níu vào chiếc vòng cẩm thạch mẹ phải mua từ Việt Nam mới vừa khít cổ tay gầy trơ mấu xương tròn tròn của Tượng.

Đèn flash chớp lên. Từ tôi là Tượng trên bục gỗ cao, tôi cúi xuống nhìn.

Trước hết là một vòng tay chắc nịch, ấm như chưa từng ấm hơn.

Trước hết là một bờm tóc rậm, bờm xơm vì gió lộng.

Trước hết là một hàm răng trắng tươi như ngọc.

Trước hết là một hơi thở thơm ngát mùi trăng rừng.

Chúa ơi! Trên trời dưới biển, từ tôi là Tượng, run bắn lên hít no một mùi đàn ông chưa từng ngửi thấy. Một Đàn Ông viết hoa đứng ôm nây bụng của Tượng ngoác miệng ra cười, để chụp hình như mọi du khách khác.

Ngày ngày, tuần tuần, cả ngàn du khách vẫn nhào tới chụp hình với

Tượng để công ty phim ảnh của Nhật hốt bạc bỏ túi. Sao lần này, chàng ngông này dám ngả đầu vào bụng Tượng!?
Chàng sài nước hoa gì? Mà tôi, mà Tượng rúng động thế này? Mẹ là chuyên viên thượng thặng về dầu thơm. Mẹ bán nước hoa ở phi trường. Bây giờ con gái mẹ bị mê hoặc vì một mùi đàn ông không thể gọi tên. Mùi oải hương của Guerlain, mùi trầm của Armani Mania. Chịu thua. Tượng chỉ biết tôi đang muốn ngất đi. Chưa một lần nào trong đời Tượng choáng váng vì mùi giống đực như thế này. Tiếc quá, đêm nay là Giáng Sinh, nên công ty bắt Tượng mặc áo lụa có đôi cánh mỏng của thiên thần. Lần trước mùa Halloween, Tượng được mặc xiêm áo của ma vương ngạ quỉ bằng lụa đen. Tượng sẽ dang rộng hai chân cho du khách ló mặt ra chụp hình. Tượng sẽ mê hoặc chàng bằng trăm phương nghìn cách. Đêm giáng sinh thiêng liêng Tượng không thể mang mặt nạ, bày trò ma hiện đổ ập xuống người chàng. Mới quen mà! Hay chưa! Chàng và Tượng đã quen nhau bao giờ đâu, chàng chỉ ôm bụng Tượng để chụp hình. Chụp hình xong là quay lưng đi thẳng một lèo.
Chàng đeo túi du lịch bỏ đi, Tượng đăm đắm nhìn theo. Chàng không một lần ngoái đầu nhìn lại. Tượng chớp chớp hai hàng mi dầy cộm thốn chảy nước mắt. Thế là xong. Một cuộc tình sáng lòa như đèn flash.

***

Lúc đổi ca, trút bỏ xiêm váy thồn hết vào sắc, Tượng kỳ cọ son phấn kịch liệt, nếu không nói là tấm tức giận dữ.
- Đồ đạo đức rởm! Đồ con bò! Sao lúc đó không nhào xuống bục nắm chặt lấy không nhả ra nữa. Right man chỉ đến có một lần, nghe chưa! Sẽ không bao giờ có người thứ hai thứ ba làm mình run lên

như chàng nữa đâu. Nghe chưa?

***

Gặp Hoàng Hạc Lâu trên sân thượng của Royal Restaurant mặt Tượng như bị luộc nước sôi. Lâu cứ ngong ngóng nhìn ra lối cửa chính, chẳng thèm hỏi han nửa lời. Đột nhiên cả tôi và Lâu cùng một lúc bị dí điện. Cả tôi, cả nó đứng sựng lên. Mặt cả hai đứa cùng một lúc sáng rực như đèn dọi.

... Ding dong merrily on high in heaven the bell are ringing. Ding dong merrily the sky is riv n with angels singing...

Tượng chảy nước mắt, cám ơn Chúa, chàng xuất hiện. Thế là mình tìm thấy nhau.

Kỳ cục chưa! Nhỏ Lâu nhảy chồm chồm, hai tay múa loạn như bị cuồng. Hai cẳng chân Lâu nhảy cẳng lúc chàng đi tới.

Tôi há hốc mồm thấy hai chúng nó ôm chầm lấy nhau. Chàng không hề nhìn thấy tôi, người mới được chàng ôm vào nây bụng. Tôi ngồi phịch xuống. Sinh tử ư nghiệp. Chừ tôi mới thực sự là Tượng, mặt xám như tro nhìn Lâu với Chàng đang quấn vào nhau. Chừ tôi mới thực sự biến thành đá. Tượng đá, làm sao bỏ đi được.

Dữ thần không, mãi lúc sau Lâu mới chịu buông Chàng ra, quay lại cười ngỏn nghẻn:

- Đây là Vũ, còn đây là Tố Kim bạn nối xì líp của Lâu nè, thân hơn chị em ruột, cái gì cũng chia nhau hết.

- Cái gì cũng chia nhau hết. Tôi lầu bầu. Được rồi, nhớ đấy. Cái gì cũng phải chia bớt cho nhau.

Thức ăn ngon, nhạc quấn quanh chùm cây Giáng Sinh, quấn quanh từng ngọn nến. Tượng ngồi trây mặt lầm lì, mặc tình mặc tội. Cược 6 tỉ người chưa có người nào vô duyên thảm trạng hơn tôi lúc đó.

Tượng giả vờ rơi khăn ăn xuống đất, chúi đầu xuống gầm bàn. Vái trời động đất để tôi lọt tõm xuống chắc dễ chịu hơn nhiều. Tôi đau buốt cả tim, lúc nhìn thấy hai mũi giầy của Vũ. Tôi muốn thò tay ra, nắm đại lấy cẳng chân của chàng.

Không cháy tay đâu mà sợ. Chẳng lẽ mình chịu thua? Chẳng lẽ vì tình bạn tôi phải trợn mắt, hét lên một tiếng kêu thất thanh, xé banh vú ngực ra, bóp nghiếu trái tim tội nghiệp của tôi dụt vào sọt rác? Giá mà bóp nát được quả tim khủng khiếp này, hy sinh cho Lâu yêu Vũ, tôi cũng làm liền. Nhưng có một cái gì đó nóng rực lên trong vú tôi. Nó đang đòi tôi thò tay ra chụp đại đùi non của chàng. Hai bàn tay tôi tháo đổ mồ hôi, dầm dề dưới gầm bàn. Lúc lượm được khăn lên, tôi lầm lì bỏ vào toilet.

Lúc tôi trở lại bàn ăn. Dưới vịnh, trên cầu, tất cả quán hàng, du thuyền, điện đèn tắt hết. Pháo bông tung tóe trên mặt biển những dù lửa, đỏ, xanh, hồng, lục, tím, vàng.

Biển rừng rực chan hình lục sắc. Tôi rừng rực, pháo bông nổ trong tim, pháo bông nổ trong ruột, từng chùm pháo quặn người đau điếng. Nặng nghiệp thân tôi có 45 kí xương thịt, hơn hai lít máu cứ như quầng pháo bông tung toé muôn vạn sắc hình, Hạc Lâu với Chàng, chúng nó hôn nhau.

Đì đùng pháo nổ, từng cơn dộng trời dộng đất. Cứ một tràng pháo đại, là liên hồi kỳ trận, đùng đùng pháo thăng thiên, ì ùng pháo hạ thủy, tung lên muôn vạn hình thù. Là tôi, máu dội lên đầu. Là tôi, mùi thuốc súng xộc thẳng vào mũi.

Đúng hồi chuông đổ, thiên hạ nháo nhào đổi cặp hôn nhau mừng Giáng Sinh túi bụi. Chàng bất ngờ chụp đầu tôi ghì trong hai bàn tay thơm mùi trăng rừng. Chàng nâng mặt tôi lên rồi cúi xuống hôn. Tôi

chỉ kịp thấy tóc chàng chói bừng lên. Một cuồng pháo bông như cánh dù khổng lồ phóng ập xuống. Dập tôi xương tan thịt nát như thiêu thân trong hai tay chàng. Tôi ghì lấy Vũ không rời môi. Tôi đeo chặt Vũ không rời miệng. Vũ thì thào bóp nhẹ tay tôi. Chiếc vòng cẩm thạch mẹ cho nghiến vào cổ tay tôi đau điếng. Tôi biết tôi không hề ngủ mơ.

- Anh đang hôn cô bé từ trên trời rơi xuống, phải không Tố Kim?

Tôi quên biệt Hoàng hạc Lâu. Không biết con nhỏ làm gì khi tôi hôn bồ của nó?

Lệ Hằng

Lệ Hằng

Tình Yêu Như Băng Sơn

Chương 1

Thùy ngồi phịch xuống giường, Bên cạnh nàng một chiếc vali, một chiếc xắc nâu. Thùy đăm đăm nhìn quanh phòng. Im lặng đến buồn phiền, nơi nàng đã lớn lên, đã sống và đã yêu thương mơ mộng. Những quyển sách đứng yên trên giá, cái ghế buồn bã chờ, cái bàn với khung hình Thùy xoã tóc cho bay bên dòng sông. Muốn mang đi hết, nhưng Thùy bé bỏng yếu đuối, Thùy giờ còn hai tay bơ vơ.
Thùy ngồi trơ như tượng, không dám sờ mó những vật gần gũi hằng ngày nữa, cứ thế Thùy ngồi lịm trên giường, sợ bất cứ một lay động nào có thể làm nàng gục ngã, gục mãi mãi trên cái giường.
Dàn hoa tím ngoài vuông cửa rung rung, nắng buổi sáng nhảy lung linh ngoài vườn. Thùy ngửa mặt, nước mắt thầm lăn xuống.
Ba đi làm, mẹ đi chợ. Các em đi học. Buổi sáng Thùy vẫn ở nhà một mình, đi ra đi vào, hát khe khẽ, đi nhè nhẹ và cười vu vơ. Không ai ngờ hôm nay là ngày cuối cùng của Thùy nơi đây. Không ai ngờ một con bé nhát như thỏ hôm nay đành đoạn trốn nhà ra đi.
Vài bộ quần áo, dăm chiếc áo với ba ngàn bạc để dành. Thùy không muốn trộm tiền của mẹ mang đi. Lén lút ra đi là bất hiếu quá rồi.

Đến một nơi xa lạ, không một người thân yêu, Thùy sợ run không dám nghĩ nữa. Nàng úp mặt vào hai tay:

- Hay đừng đi nữa, trời ơi em sợ quá anh ơi.

Tiếng xe hơi quen của chàng. Chàng đi thẳng rồi vòng xe lại bóp còi nhè nhẹ. Thùy lau vội nước mắt, khóa cửa cẩn thận, giấu chìa khoá ở một nơi vẫn giấu. Thùy quay lưng đi, không một lần nhìn lại, khung ấm gia đình đã nâng niu nàng bao nhiêu tháng năm.

Thành bước xuống, đỡ va-li cho Thùy. Thùy im lặng ngồi bên chàng, mắt nhìn thẳng đằng trước mà chẳng thấy gì.

Thành gọi khẽ:

- Thùy, em làm sao thế?

Thùy run giọng:

- Hay thôi em sợ quá em không đi nữa đâu?

Thành dịu dàng:

- Coi như em đi chơi xa nhà một chuyến vậy mà, đừng lo, thế nào anh cũng lên thăm em.

Thùy nói, giọng ướt buồn:

- Phải chi anh đi với em, đi một mình em sợ lắm. Biết đến bao giờ em mới được trở về.

- Thủng thẳng rồi tính.

Thùy mím môi:

- Em không đi nữa đâu.

Thành lắc đầu:

- Em quên là bụng em sẽ to lên, cả thành phố sẽ biết, ba mẹ em nhục nhã chịu gì nổi.

Thùy ứa nước mắt ngồi im, Thành đưa Thùy về nhà chàng, ngôi biệt thự nằm im trong lùm cây. Buổi trưa máy bay mới cất cánh, nhưng

Thùy phải rời nhà sớm, vì chỉ có giờ đó Thùy mới lặng lẽ trốn đi được. Thành mang va-li để vào một góc nhà, dìu nàng ngồi xuống, rồi trầm ngâm ngồi hút thuốc.

Thùy hỏi:

- Anh khoá cổng kỹ chưa?

Thành gật:

- Không ai biết đâu.

Thùy thở ra:

- Em sợ quá anh ơi.

- Đừng sợ, tại em không quen đấy, nhiều người họ đi hoài có sao đâu.

- Nhưng lên đến đó rồi em làm sao?

- Đến đâu hay đó, em tìm nhà cô bạn ở tạm anh lên đó lo liệu cho em sau.

- Sao anh không đi ngay với em?

- Người ta sẽ biết em bỏ nhà theo anh, đi một mình ba mẹ có cớ nói em đi học.

Thùy lại ngồi im, bao giờ chàng cũng có lý, chỉ có Thùy nhận mọi thua thiệt thôi, Thùy ngồi ủ rủ trên giường chàng. Cái giường định mệnh biến Thùy thành đàn bà. Thành bước tới vuốt tóc nàng giọng thật bùi ngùi:

- Đừng buồn, anh không bỏ em đâu.

Thùy buồn bã:

- Không bỏ em nhưng để mặc em trong cảnh này, coi như anh đã bỏ em rồi.

Giọng Thành nhẹ:

- Anh sẽ lên thăm em mỗi tháng một lần.

- Mỗi tháng một lần cũng đủ chết em rồi.
Thành ngồi im, chàng vẫn thường ngồi im những lúc Thùy kêu xin van nài. Gương mặt Thành thoắt xa lạ, thoắt dửng dưng. Thùy mím môi lại: “Anh lạnh lùng quá, anh xa cách quá, dù em với anh đã hết nước hết cái, dù em với anh đã không còn gì giấu giếm nhau và xa cách nhau đến thế này.”
Lệ ứa ra. Thùy đưa mắt ngó xuống bụng mình, người ngoài để ý sẽ thấy con bé nổi tiếng có cái đẹp đã hết đẹp. Người ngoài để ý sẽ thấy mông con bé nẩy, ngực con bé phồng như bơm như độn.
Rồi lên đó một thân một mình, biết con bạn quen thân còn ở đó hay không? Nó cũng là dân trọ học xa nhà, Thùy chưa xa nhà lần nào. Bây giờ vác bụng lên đó chửa đẻ một mình.
Giọng Thùy như lạc đi vì hoảng hốt:
- Anh, em không đi nữa đâu, cho em ở đây với anh đi. Em sợ lắm. Em ở kín trong phòng này, em không ra khỏi nhà đâu mà sợ. Em lạy anh, cho em ở trong nhà này với anh.
Thành lắc đầu:
- Không được, em đừng nghĩ nhảm.
Thùy lắc đầu, quầy quậy:
- Em đi không nổi, em xa anh không nổi. Trời ơi anh hết yêu em rồi phải không? Anh chán em, anh đuổi em đi.
Thành thở dài:
- Anh nói không sao hết, cứ lên đó rồi anh sẽ lên thăm.
Thùy tròn mắt:
- Cứ lên! Em có thai rồi anh bỏ em đi một mình?
Thành cao giọng:
- Hôm nọ em hứa với anh làm sao nhớ không?

Thùy cúi đầu:
- Nhớ, nhưng mà tội nghiệp em anh. Em có ai thân thích, trên đó đâu.
Thùy nhìn thẳng mặt chàng, ngập ngừng hỏi:
- Bây giờ cũng chưa muộn, hay anh đến nhà thờ làm lễ cưới với em đi, cưới rồi em ở nhà em được, khi sinh có ba mẹ em đỡ sợ hơn.
Thành ngồi im, Thùy khổ sở:
- Được không anh? Em chỉ cần lễ cưới nhà thờ thôi, em không cần gì hết, áo cưới em cũng không may, tiệc tùng em không đòi, em không dám đòi anh cái gì hết. Anh chịu không?
- Không được, đã làm phải cho ra làm. Trong khi đó anh không có một xu.
Thùy xuống giọng:
- Em sẽ nói ba em bỏ tiền ra cho anh làm đám cưới.
- Anh không thích như vậy.
Thùy thẩn thờ:
- Nhưng em không thể bỏ thành phồ này, em không thể bỏ nhà đi được đâu. Em sợ lắm, anh Thành, em sợ lắm. Thôi vậy, làm đám cưới nhà thờ cũng trang trọng chán anh ạ.
Thành lắc đầu:
- Ba anh không chịu cho anh theo đạo vợ.
Thùy ứa nước mắt ngồi chết lặng người:
- Giờ em nói gì anh cũng hết nghe em nữa rồi. Hồi đầu em nói gì anh cũng nghe, cũng chịu. Mỗi chúa nhật anh đón em ở nhà thờ đi lễ với em. Em không chịu đi xe anh, anh mua xe đạp, đạp theo em. Anh chìu em, anh nghe em đủ mọi chuyện. Giờ thì…
Thành im lặng nhìn khói thuốc bay lên. Thùy gằn giọng:

- Vứt điều thuốc đi có được không?
Thành cau mặt:
- Để cho anh nghĩ, em muốn hành hạ anh đến bao giờ.
Thùy gục đầu nhìn hai chân, chân vẫn còn đẹp chưa có gân. Bụng chưa tròn, anh đã vội hất hủi. Tóc em chưa bạc anh đã phũ phàng, da em chưa nhăn, anh đã chán chê. Thùy lăn ra giường, cái giường đã cho em nằm dưới thân anh, đã cho anh trèo lên thân em. Tay Thùy sờ soạng trên lớp vải trắng. Thành ngồi ở ghế, không đến với nhau. Thành giờ tàn nhẫn hơn định mệnh. Lạnh lùng như tai ương. Mái tóc Thành bồng bềnh, những sợi tóc cứng cứng như tình yêu của chàng. Đôi mắt chàng lạnh lẽo, đôi môi chàng hờ hững. Thùy có cảm tưởng người đàn ông trẻ măng đó, chưa có một lần mê mệt trên nàng, chưa một lần liền xương liền thịt, chưa một lần ùa tràn như thác lũ cho nàng ngụp trong cơn sốt.
Chàng lạ mặt, chàng dửng dưng. Thùy cũng băng gió hồn vì hờn tủi.
Thành bước tới:
- Anh xin lỗi em, bộ em tưởng anh sung sướng lắm sao?
- Đàn ông là một sinh vật sung sướng trong tình ái. Sinh ra để hưởng thụ, để làm chủ.
Thành vuốt tóc Thùy:
- Thế nào anh cũng lên với em.
- Em linh cảm mình sẽ xa nhau mãi. Không hiểu sao em hồi hộp và buồn bã như người sắp chết. Mà em sắp chết thật. Bỏ cha mẹ mà đi với một cái bụng không có người nhận, cầm bằng như em chết.
Thành gắt:
- Anh nhận nó là con anh cơ mà.
- Nếu nhận là con, anh cưới em đi.

Thành khổ sở:
- Anh không thể cưới vợ lúc này được. Em phải hiểu cho anh chứ. Sự nghiệp không có, hơn nữa gia đình anh không bằng lòng cho anh theo đạo.
Nước mắt Thùy ứa ra:
- Nếu sợ gia đình như vậy, anh yêu em làm gì, anh làm đàn ông trên bụng em làm gì.
- Vì anh yêu em.
- Yêu em, em không tin. Anh sợ một chút buồn phiền cho gia đình anh. Anh sợ ba anh nhăn trán, mẹ anh thở dài. Nhưng thử hỏi nếu anh cưới em, các cụ có chết, có phải bỏ nhà đi không? Có phải trốn nhà đi như em không? Đằng này, để tránh chút buồn phiền đó, anh giết cả đời em, anh biết không? Một đứa con gái như em phải ôm bụng đi trốn, rồi nơi xa lạ đó em sẽ chết cho anh hài lòng. Giữa mạng sống của em và của con, và một chút phật lòng. Anh chọn cái nào? Rõ ràng anh không yêu em. Đừng nói chữ yêu của với em nữa. Nếu yêu em anh đã không để em quỳ xuống lạy anh mà anh không bố thí cho em cái lễ cưới. Nếu yêu em anh đã không để em khóc hết đêm này sang đêm khác. Nếu yêu em, thì ngay đêm đầu tiên anh phải thu xếp cho em về làm vợ anh rồi, đâu đến nỗi này hở anh?
Giọng Thùy nghẹn lại tức tưởi và đắng cay, Thành bóp trán ngồi im. Thùy ứa lệ không ai dỗ dành. Tình buồn khi đã đến tận cùng. Tình buồn chết khi đã có nhau. Được nhau rồi chẳng còn gì cho nhau nữa. Em trong anh, và anh trong em. Giờ chúng ta không còn gì háo hức xôn xao. Chỉ một nỗi chán chường, một nỗi ủ ê và lòng dửng dưng ngao ngán của chàng.
Người ta phải mua vợ bằng giá đắt, bằng lễ nghi người ta mới qúi

chuộng nâng niu. Phải mua đêm tân hôn mới qúi nó suốt đời. Thùy cho không cho vô điều kiện một đêm tân hôn âm thầm. Giờ nước mắt có chảy thành sông, giờ thân thể có khô như cây chết cháy cũng đừng hòng chàng xót thương cho nữa.

Thùy bình thản ngồi dậy:

- Thôi được, em không còn gì để nói với anh nữa em đi.

Chữ đi buồn như tiếng khóc, đôi mắt Thùy cay xé, hết dám ngó mặt chàng. Người Thùy đã yêu mê yêu mệt, đã say dắm hôn ngây ngất để nồng nàn đón nhận không xót một chỗ nào. Chàng đã cho Thùy hết, cho hết, bây giờ chẳng còn gì. Tình yêu bay như mây tan theo cơn mưa, vết chân nào buồn hong khô trên thân em. Dòng nước nào cuốn đời em tan tác.

Thành từ từ đứng lên, đặt hai tay trên vai Thùy:

- Em.

Thùy ngửa mặt đợi, môi chàng không ghé xuống môi, chàng không run:

- Đáng lẽ anh phải có chút tiền đưa cho em, nhưng… em hiểu anh không? Em có mang tiền theo không? Cuối tháng anh gởi lên sau?

Thùy nghẹn ngào:

- Em có ba ngàn để dành. Em không nở cạy tủ lấy tiền của mẹ, tội nghiệp mẹ em phải không? Nuôi em từ nhỏ đến giờ cũng tốn kém, cũng thương yêu như ba mẹ vậy. Giờ em bỏ đi không nói một tiếng. Giờ ba mẹ, không kèn không trống. Con người ta chết đi còn có giã từ, em đi không một cái nhìn gửi lại mẹ, gửi lại cha. Em không dám mang theo cái gì hết, em cảm thấy mình bất hiếu quá rồi.

Chàng lắc đầu:

- Sợ không đủ, thôi được cuối tháng anh gửi cho em sau.

Thùy mím môi:

- Em hiểu, anh đừng lo, bởi hiểu anh nên cạy cục xin đi máy bay Usaid cho đỡ tốn tiền đó thôi. Đời em, đây là lần thứ nhất em đi máy bay một mình với cái bầu, với người Mỹ. Thảm ghê anh nhỉ.

- Không sao đâu em.

Thùy cười buồn:

- Dĩ nhiên rồi, bỏ nhà đi còn nhiều gian nan lắm anh ơi.

- Em thật, thiếu gì người bỏ nhà ra đi, tụi hippy em thấy không?

Thùy ngửa mặt:

- Em có phải hippy đâu, em còn tệ, còn ngu hơn hippy nữa.

- Sao cay đắng với anh hoài vậy?

- Vì toàn thân em giờ đắng chát, mật em như vỡ ra rồi, chất đắng hòa tan trong máu em. Hở miệng ra thở là thấy đắng cay phải không anh?

- Nói nhảm không.

- Nhảm gì, với đàn ông chỉ con gái mới ngọt, thứ con gái chưa đụng đến sợi lông, đàn bà như em cho thấy hết, ngọt sao được nữa anh.

Thành gắt:

- Có im đi không?

- Nếu được làm vợ anh, anh gắt như vậy em mừng lắm, đằng này… anh làm như vậy không lịch sự chút nào hết. Mà anh có công nhận từ cái đêm…

Thùy đập tay lên giường:

- Từ cái đêm đó, trên cái giường này, anh coi rẻ em đi không?

Thành lắc đầu:

- Anh van em, đừng làm khổ nhau nữa. Có thai mà cứ cau có đắng cay với anh hoài mai mốt cái mặt con nhăn như bị sao? Rồi nó ghét

anh như kẻ thù thì sao?
Thùy cười:
- Anh lo cho con đến thế cơ à? Lo cho con mà để mẹ nó trốn, lui lủi như con chó hoang thế này à? Đẻ một mình, nuôi con một mình. Sao cái miệng anh ngọt thế anh.
Thành bực bội:
- Thùy, em còn là người yêu của anh không?
- Em hết thích làm tình nhân, em thích làm vợ.
- Thì vợ.
- Vợ hả, cho em ở lại nhà này với anh, cho em ăn cùng mâm, ngủ cùng giường với anh. Cho em ngày con ra đời có đôi mắt anh.
Thành nhăn trán:
- Em phải hy sinh cho danh dự anh chứ, em hết yêu anh rồi à?
- Danh dự anh? Còn danh dự em?
- Nếu em cứ thế này mãi, anh để mặc em.
- Cũng được, thú thật nó không phải là con của anh đâu, đừng ham. Con người khác, trước khi yêu anh, tôi yêu cả trăm thằng rồi.
Thành quát:
- Im đi.
Thùy gập đôi người, bụng đau quằn quại, bụng đau buốt tê. Muốn ngất đi, muốn chết trên cái giường này. Muốn bằn bặt dừng hơi thở nơi thành phố này, để khỏi phải ra đi.
Mặt Thùy tái đi, hai tay Thùy run rẩy:
- Em sống ở đây từ nhỏ, em muốn chết ở đây.
Thùy lẩm bẩm một mình:
- Em chưa xa mẹ em lần nào, em chưa một lần rời thành phố này. Em chưa yêu người đàn ông ngoài nào anh. Trước sau em chỉ biết

một thân thể anh.

Thành gật:

- Anh biết, anh không phải là trẻ con.

Thùy lải nhải:

- Em hôn anh lần đầu, em dấn thân lần đầu, em có con lần đầu.

Thành bật cười:

- Biết rồi nói mãi.

- Vậy sao anh chê em, anh không cưới em?

- Tại anh kẹt.

- Kẹt gì?

- Nhiều cái kẹt, lính tráng, gia đình, tôn giáo và tiền.

- Anh được hoãn dịch mà…

- Biết sao được, có khi ngày mai người ta gọi đi lính nữa sao.

- Em làm vợ lính chết chóc gì đâu.

- Anh không thích, tội nghiệp cho em.

- Em không tin.

- Điên.

- Em không tin, em linh cảm mất anh vĩnh viễn, em cô độc suốt đời sau, chuyến đi này.

- Nói nhảm.

- Em linh cảm chưa bao giờ sai.

- Nhảm không chịu được.

- Anh này.

- Cái gì?

- Anh có tiền mà, anh giàu mà, sao anh không có tiền cứu em?

- Trông như vậy đó, nợ như chúa chổm.

- Anh có nhà riêng, có xe đẹp.

- Của người ta hết.
- Anh có bằng cử nhân rồi.
- Ăn thua gì.
Rồi chàng tiếp:
- Ba mẹ không cho anh lấy vợ bây giờ, ba mẹ muốn anh một mình để giúp đỡ lũ em. Lũ em anh chúng phản đối anh lấy vợ.
- Và anh nghe theo?
Chàng gật, Thùy thở dài:
- Em không được yêu, em ngu, giờ mới biết là anh không yêu em, muộn mất rồi. Anh không yêu em, anh chỉ yêu cái thân anh thôi.
Thành im lặng, Thùy tức muốn điên:
- Sao anh không trả lời em?
- Nói nhảm trả lời làm gì.
- Hồi xưa anh chìu em từng chút, anh đón từng ý em. Chưa nói anh đã nghe, chưa đòi, anh đã chìu, nói gì anh cũng nhận, nói khẽ anh cũng nghe, nói điên anh cũng hiểu, nói khùng anh cũng thương.
- Giờ anh mới tin đàn bà có thai hay làm khổ chồng, hay điên hay nóng.
Thùy bật cười, tiếng cười buồn hơn tiếng nức nở.
- Khốn nổi, em chẳng có chồng mà làm khổ.
Thành lại ngồi im, bởi trả lời là kẹt với Thùy.
- Mấy giờ rồi em?
Thùy rủn người:
- Máy bay sắp cất cánh rồi.
Thành hấp tấp:
- Thôi đi em, trễ giờ kẹt lắm. Họ dặn em mấy giờ đến Usaid?
- Mười một giờ.

Thành cúi xuống nhặt va-li và cái sắc:

- Đủ hết chưa em?

Thùy buồn bả:

- Còn thiếu anh, một mình anh.

- Mai mốt anh lên với em, đừng lo.

Thùy lại lắc đầu, mái tóc rối vì lăn vì khóc trên giường:

- Em không tin.

Thành xăm xăm bước ra, Thùy níu tay chàng lại, mắt buồn như dại đi rưng rưng:

- Anh… anh chưa hôn em.

Thành vội vàng hôn nhẹ lên trán Thùy, Thùy buồn phát khóc vì tủi thân, lẽo đẽo theo sau.

Suốt quãng đường chàng im lìm không nói, suốt quãng đường Thùy ngồi chết lặng đi vì sợ vì buồn. Nỗi buồn cao chót vót, nỗi buồn chất ngất đau thương, hôm nay chúng mình không còn say đắm ôm nhau nữa. Hôm nay chúng mình không dám hôn môi giã từ, em muốn ôm chặt lấy anh, thật chặt, em muốn niú lấy môi anh thật nồng.

Nhưng thân em giờ tội tình, giờ thua thiệt giờ cam phận. Em thuộc về anh rồi, hết dám ngo ngoe, hết dám đòi. Tương lai mù mịt làm cảm xúc liệt tê chai đá. Sắp rời xa nhau, môi không hôn lấy môi, hai thân chúng ta không chết lịm trên nhau.

- Anh!

Thành dửng dưng:

- Gì em?

- Em sợ lắm, em không thể lên đó một mình, đẻ một mình, nuôi con một mình, thân em không bằng con vật nữa.

Thành sầm mặt:

- Anh nói anh sẽ lên với em, lải nhải hoài.
Thùy cúi mặt, bụng em chưa to anh đã hống hách với em rồi? Em chịu mọi thua thiệt của một người đàn bà chẳng có một chút hãnh diện của người vợ. Mắt Thùy long lanh, nàng chín chắn khôn hơn sau đêm được làm đàn bà bất hợp pháp như gái mãi dâm. Ta chẳng hơn gì cô gái bán vui cho chàng.
Can đảm lên Thùy ơi! Bụng mi hứng trọn tội tình. Đàn ông độc địa, ta hứng trọn trong lòng triệu triệu mũi tên tình ái đó, tự nguyện và nhiệt thành, giờ khóc là hèn, giờ than thở là nhát. Có mội mũi tên làm độc trong cung tối, để ta phải trốn nhà ra đi.
Chàng yêu là bắn đi tội tình, kẻ bắn mũi tên vút đi, là hết, là xong món nợ. Chàng quay lưng vì tên rời cung, chuyện thường tình sao lại thở than?
Thành nắm tay nàng dịu giọng:
- Thùy, anh xin lỗi em. Xa em anh cũng buồn cũng khổ lắm chứ… có gì không phải bỏ qua cho anh đi. Ngồi im như tượng đá anh khổ lắm.
Thùy nhắm mắt dựa người vào nệm ghế:
- Tên anh bắn đi rồi, trúng em, trúng bụng em đau quá. Em bỏ dở học hành, bỏ cha mẹ mà đi. Đàn ông sướng thật, kiếp sau em làm đàn ông đòi nợ anh. Em cũng bắn cho anh một bụng đầy tên độc, bụng anh cũng to lên cho đến ngày chết.
Thành âu yếm:
- Anh có tiếc gì em đâu.
Thùy cười nhẹ:
- Vâng, anh cho khi ái ân em là kẻ nhận. Bụng em giờ đầy giờ ứ. Anh nhẹ tênh, bởi thế đàn bà bao giờ cũng yêu nhiều hơn đàn ông, và khổ đau hơn đàn ông.

- Nói tầm bậy tầm bạ không.
- Không tầm bậy đâu anh. Xong chuyện đàn ông bao giờ cũng cười hết, mỉm cười, cười hiền hay cười đểu thì cũng là cười. Xong chuyện con gái thành đàn bà bao giờ cũng sợ. Trừ khi…
- Trừ khi yêu nhau thật tình như tụi mình?
Thùy lắc đầu:
- Người dàn ông nào chẳng nói yêu thật, không, em định nói khác. Em muốn nói đàn bà không buồn khi trở thành đàn bà, nếu nàng được cưới xin linh đình.
Thành chậm rãi:
- Cưới hỏi linh đình mà không yêu nhau cũng vứt đi. Không hạnh phúc được đâu em ạ.
Thùy cay đắng:
- Như thế nào là hạnh phúc? Hạnh phúc có phải vác bụng đi trốn lén lút đẻ con ở một cái xó nào như con chó hoang không anh? Đó là hạnh phúc hả anh?
Thành ngồi im, mắt ngó thẳng đằng trước. Thùy cười như mếu:
- Em không sờ được hạnh phúc, nhưng em nghĩ giá em ra đi vào dưới một mái nhà chờ chồng ngày hai bữa, chờ con ra đời và hãnh diện mang bụng vì chồng. Em nghĩ đó là hạnh phúc, vạn tuế những người đàn bà có chồng mà chửa. Chém chết những người đàn bà không chồng mà bụng to.
Thành ngừng xe, bóp đau tay Thùy:
- Anh xin em, im đi cho anh sống với chứ.
- Chút nữa em đi rồi, anh tha hồ sống thoát nợ nhé. Tên của anh độc gớm, anh tẩm mấy ký thuốc độc anh?
Thành kêu trời:

- Trời ơi phải làm gì cho em tin anh đây?

Thùy gằn từng tiếng:

- Cưới em đi, cho em mua anh làm chồng đi. Anh định giá đi? Bao nhiêu tiền để mua anh làm chồng? Nói đi. Ba bán nhà mua chồng cho em cũng được nữa, một triệu được không?

Thành quắc mắt:

- Thùy, anh bảo im đi…

Thùy úp mặt vào hai tay, nước mắt mình hôm nay mặn chát cay xè, hai mắt tưởng hết thấy đường, giọng nàng dứt quảng như kẻ hối hả sắp chết.

- Cưới em đi, sau đó bỏ em ngay cũng được em để anh lấy vợ khác, em để anh lấy vợ khác, chỉ cần anh làm ơn, làm phúc, cưới em một bữa thôi.

Thành hất tay nàng xuống:

- Em điên rồi, anh yêu em, nhớ chưa? Nhớ chưa?

Mắt Thùy mờ đi:

- Đâu, tình yêu em anh để ở chỗ nào? Đâu, yêu em anh để chỗ nào?

Thành thở dài đặt tay lên ngực nàng:

- Thùy, em bình tỉnh lại đi, anh đây này…

Thùy nức nở gục xuống vai chàng:

- Anh yêu em thật hở anh? Vậy mà em cứ nghĩ anh hết yêu em rồi chứ? Cưới em làm vợ anh đi?

Thành dỗ dành:

- Em là vợ của anh từ lâu rồi…

Thùy lắc đầu:

- Không, em chưa phải là vợ của anh đâu, anh dối gạt em làm gì hở anh? Vợ gì lại bỏ chồng đi đẻ một mình thế này?

Thành lau khô nước mắt cho nàng:
- Nín đi, em đừng khóc nữa, anh buồn, cuối tuần anh sẽ lên với em.
Thành để nàng ngồi yên trong xe chạy đi lo thủ tục giấy tờ, Thùy mở tròn hai mắt nhìn theo. Nước mắt khô rồi, giờ có khóc như mưa ngập lụt thành phố, Thành vẫn chặt lòng từ chối.
Thùy mím môi tròn mắt, hai tay nàng bóp lại thật chặt. Ta cấm mi khóc lóc với chàng, hèn nhát vừa vừa chứ. Ngày xưa kiêu hãnh hếch mặt lên với đàn ông cơ mà, ngày xưa kiêu sa, ngày xưa xinh đẹp tươi cười như hoa rực rỡ hơn mặt trời.
Khóa cái miệng lại, bịt hai mắt đi. Đàn ông, càng quì luỵ càng mất họ vĩnh viễn. Đứng lên đi Thùy, chống tay nhìn chàng, chàng sẽ quỳ dưới chân mi, quỳ xuống lạy chàng, chàng sẽ đạp mi sang bên lề đường.
Lúc Thành trở lại chàng ngạc nhiên ngó Thùy, Thùy cười thật vui:
- Xong chưa anh?
Thành ngập ngừng:
- Xong rồi giờ chỉ còn lên xe ra phi trường thôi. Có gì lạ không em?
Thùy lắc đầu:
- Không có gì lạ cả, anh về đi nhé, em đi một mình được.
Thành ngó nàng đăm đăm:
- Em hết mệt rồi?
Thùy gật đầu cười thành tiếng:
- Vâng, hết mệt rồi, hết thật rồi. Chúc anh vui vẻ nhé.
Thành gọi giật ngược:
- Khoan đã, em đi đâu đó?
Thùy lạnh lùng:
- Em lên xe đi với họ, hết chuyện để nói với anh rồi.

Thành nhăn nhó:

- Anh không đủ sức để chịu đựng em thêm nữa, Thùy, em làm gì thế?

- Em có làm sao đâu, em đang cười đây, anh thấy em cười chứ?

- Cười kiểu này đau tim quá.

Thùy cười giòn giã:

- Vậy hả, giờ em vô duyên đến thế cơ à? Cách đây một năm, em làm gì anh cũng thấy đẹp, hết đi đẹp, ngồi đẹp, nằm đẹp… ăn cũng đẹp, giờ em cười anh cũng thấy xấu nữa hả?

Thành thở ra:

- Em điên rồi…

- Em thích điên lắm, điên để hết yêu anh. Này anh, tên bắn đi rồi thợ săn về ngủ đi chứ. Luyện triệu triệu mũi tên độc bắn cô khác đi anh. Thiếu gì người đang chờ anh bắn tên.

Thành cung tay lại:

- Thùy, em, em… đừng nói kiểu đó nữa.

Thùy thì thào:

- Nếu em là Thượng Đế, em giết chết anh, giết cả dòng họ nhà anh. Em nguyền rủa anh, anh nghe rõ chưa? Đồ sở khanh.

Thành lẳng lặng trở vào xe. Thùy lẳng lặng leo lên xe ca của Usaid. Tim Thùy rướm máu, mắt Thùy ứa máu. Hai phiến môi hồng run lên, hai bàn tay buông xuống bất động tĩnh yên. Ta như đã chết. Ta như đã chết...

Thùy nhìn Thành lái xe ở đằng sau, chiếc xe lăn từ từ, từ từ như những ngày đầu tiên anh theo đuổi chinh phục em. Khuôn mặt Thành sau vuông kính, mờ chìm tan nát. Thùy ngồi nhìn thẳng mặt chàng. Tay không dơ lên vẫy, môi tê, mắt nặng. Đôi mắt Thành xa xôi dần

xa xôi. Thân xác Thùy chết lịm trên ghế, âm thầm không kêu van. Thành rẽ sang đường khác, chuyến xe đưa Thùy đi, lạnh lùng. Mãi đến bây giờ Thùy mới gục nỗi đầu xuống thành dựa phía trước nức lên một tiếng thật khô:

- Anh ơi, trời ơi em yêu anh…

Đầu Thùy chúi mũi xuống, nặng như tảng đá rêu xanh nợ tháng ngày. Người đàn ông ngồi băng trước mắt xanh lam, tóc hoe vàng dịu dàng quay xuống nâng đầu nàng lên bập bẹ:

- Cô, cô làm sao thế?

Thùy giật mình ngẩng phắt lên, ôm lấy đầu rồi nức nở khóc như con nít. Người đàn ông trầm lặng thở dài:

- Cô buồn lắm sao?

Thùy gật đầu kể lể bằng tiếng Anh:

- Cám ơn ông, hôm nay ngày tôi chết. Chết cho người tôi yêu.

Ông ta bước ra sau ngồi bên nàng:

- Cô biết tiếng Anh?

Thùy lại gật:

- Biết chút chút.

- Tôi cũng biết tiếng Việt chút chút.

Thùy ngồi im, nuốt nước mắt chảy ngược trong lòng, ông ta thấp giọng:

- Người cô yêu đâu rồi?

Thùy ngửa cổ:

- Chết rồi, chết thật rồi.

- Đàn bà Việt Nam yêu tha thiết hơn đàn bà Mỹ. Tôi chưa gặp người con gái nào khổ sở hơn cô bây giờ?

Thùy gật đầu:

- Tôi như đã chết.

- Tôi qúi mến cô lắm, cô tin không? Tôi kính trọng lòng chung thủy của cô, tôi rất thích đàn bà Việt Nam.

Thùy khoanh tay dựa đầu ra sau:

- Cám ơn ông, người Mỹ đáng yêu, ông tán gái hay thua chàng một tí thôi.

Ông ta cười:

- Cô có duyên lạ lùng.

- Xin cám ơn ông.

- Cô nghĩ sao về người Mỹ?

Thùy đáp gọn:

- Giàu.

Ông ta cười mỉm:

- Chỉ có thế thôi sao?

- Vâng, chỉ có thế thôi.

- Còn đàn ông Việt Nam?

Thùy mỉm cười:

- Tuyệt vời, không chê được.

- Cô là ma đàm rồi?

Thùy vẫn mỉm cười:

- Vâng, tôi là đàn bà.

Ông ta gật gù:

- Thảo nào cô có duyên và hấp dẫn mãnh liệt. Đến phi trường rồi, xin được xách hầu cô hai cái valise này nhé.

Thùy gật đầu.

- Cám ơn ông.

Thùy lặng lẽ lên phi cơ. Đi máy bay người Mỹ đỡ phải đợi chờ.

Năm phút sau thân phi cơ rung lên từng hồi, mau thật mới than vãn năn nỉ chàng giờ đã ngồi trên mây, giờ muốn về với chàng chỉ còn cách nhảy xuống chết nát thây. Chỉ còn cách trở về với chàng trong áo gỗ vĩnh viễn không oán thù.

Mặt Thùy phẳng lặng như hồ thu. Hai mắt Thùy thật xa xôi và đắm chìm. Linh hồn Thùy giờ là một tảng băng. Thùy dựa người ra ghế. Lần đầu trong đời đi máy bay, lại đi một mình. Tâm hồn hoang mang, và nao núng đến trắng xoá mọi ý nghĩ, mọi ước mơ. Mình làm đàn bà trong trạng huống khốn cùng, mình thành đàn bà lén lút tủi nhục, nên con ra đời không cha thừa nhận.

Đàn ông giờ như món nợ tình, đàn ông giờ như tên đạn. Thùy co dúm người mà sợ, hình ảnh Thùy toàn thân mê đắm toát lửa. Hình ảnh Thành hai môi tham lam hai bàn tay kỳ bí, hai cẳng chân bạch tuột, vẫn hiện ra đầy trong tim óc.

Những đêm không tròn ta nằm trong tay nhau, những buổi sáng nằm hôn nhau nhìn nắng soi ngoài vườn. Đầu lưỡi Thành mềm cong để bây giờ hình dung lại cảm xúc vẫn úa đầy nức nở. Thùy lịm người xuống trời ơi em nhớ anh, nhớ anh vô cùng vô tận. Nước mắt dòng dòng chảy ra tự lúc nào không hay không biết, Thùy ghẹo đầu nhắm mắt nhớ thương, chàng về vỗ tay thoát nợ.

Những lúc yêu mê đắm nhất lại là lúc oán giận nung tê người Thùy. Yêu đến thế anh nỡ quay mặt bỏ đi, em yêu anh hết sức hết mình em, yêu không tính toán nuối tiếc, cho anh hết từ tóc rối trên gối vùi mê man, đến bàn chân cong cong mười ngón nồng nàn níu giữ, Em chẳng còn gì, chẳng còn gì. Cho anh từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, không giữ một li ti nào làm của riêng.

Vậy mà với anh phần số em nhẹ tênh. Một chút ơn huệ đó anh còn

chối từ, cha mẹ anh ra lệnh. Anh buông tay xuống chờ em chết, anh ngoảnh mặt đi mặc em tội tình mặc con lang thang theo mẹ, ra đi không tương lai.
Trời ơi , đàn ông là giống độc ác tàn nhẫn nhất. Quỷ satan còn biết thương người hơn anh. Em chẳng còn gì khi đã tự nguyện leo lên giường với anh, anh sục sạo đến nơi tận cùng. Tan nát một đời hoa bướm, ước chi em đẻ con trai, để sau này em dạy con anh nghĩa chung tình, đẻ con gái em sẽ ôm mặt khóc vì chẳng tài nào nói cho con hiểu tại sao đàn ông bạc tình, tại sao cha con sở khanh.
Giọng người đàn ông đầy cảm tình:
- Cô Thùy...
Thùy bàng hoàng:
- Sao, ông biết tên tôi?
Ông ta cười buồn:
- Nhìn cô khóc không biết phải làm gì đành nhìn tên cô trên valise này. Cô Thùy đừng khóc nữa.
Thùy cười gượng:
- Không, tôi có khóc bao giờ đâu.
Ông ta trầm giọng:
- Cô khóc thật âm thầm, chỉ thấy nước mắt mà không thấy rung động gì hết. Tôi sợ, cô Thùy, người ta gào than hay nức nở buồn sẽ vơi đi. Cô khóc không một lần rung vai, tôi chịu không nổi.
Thùy dằn mạnh tay ra nghiêm nghị:
- Tôi có chồng rồi, tôi không cho phép bất cứ người đàn ông nào cầm tay tôi.
Ông ta cuống quýt:
- Xin lỗi cô Thùy, tại cô làm tôi quá xúc động, tha thứ cho tôi.

Thùy nói từng tiếng:
- Không dám, bây giờ tôi cần yên lặng.
Ông ta nghiêng người qua lịch sự nói:
- Xin lỗi cô.
Thùy thở dài ngửa cổ nhìn ra ngoài. Trời mênh mông, mây bơ vơ từng đám bềnh bồng. Người đàn ông cúi xuống quyển sách. Sóng mũi dài che gần lấp bờ môi.
Thùy rướn người. Máy bay như rơi thẳng xuống rồi trồi vụt lên. Thùy nôn hết những gì còn lại, chỉ giữ lại mình con bắt đầu vun cao dưới da bụng Thùy trắng mịn như sữa. Một mình, ta tạo ra con, chỉ một mình. Chàng chẳng đáng làm cha, chàng không thích làm cha.
Ngày mai cả thành phố sẽ biết cô Vương Đan Thùy chửa hoang phải trốn nhà ra đi. Ngày mai cha mẹ mình sẽ khóc trong lòng. Ngày mai cả thành phố vỗ tay reo cười. Con bé Thùy kiêu sa không còn. Con bé Thùy nhìn đàn ông bằng nửa con mắt giờ luỵ vì một người từ xa ghé đến.
Khi máy bay hạ cánh xuống thành phố miền cao mù sương và âm u xuống chiều. Người đàn ông mắt xanh đưa cho Thùy cái danh thiếp nhỏ: Mr. Hull và một con số rõ ràng nhất. Thùy cúi đầu tạ ơn. Giờ thấy đàn ông là Thùy tạ ơn. Chắp khít hai tay, hai chân, cứng tim, cứng bụng tạ ơn đời đời, tất cả quý ông.
Thùy xuống sân bay cũng một mình. Đàn bà chửa hoang còn quá hiếm. Có lẽ cả thành phố chỉ có mình Vương Đan Thùy chửa hoang. Cha mẹ mình hiền lành, tử tế, sao đẻ con gái chửa hoang nhỉ?
Gió từ hai cánh phi cơ thổi phần phật, đất đỏ bắn từ chân tới đầu Thùy, như ta đã yêu nhau, dính liền nhau từ chân tới hai phiến môi keo sơn cuốn hét.

Thùy đưa mắt nhìn quanh. Phi trường quân sự vắng ngắt, không một chiếc xe đưa rước người khách duy nhất, với nỗi buồn côi cút chiều này. Thùy xách hành lý đứng xa thân máy bay, kỷ niệm duy nhất của chàng là chiếc va-li này. Mua nhẫn cưới không mua, mua va-li?
Thùy thất thểu bước. Con đường đất đỏ buồn hiu hắt. Trời đất thiếu nắng, âm u nên trời khóc, mưa bay nhạt nhoà, mưa bay giăng giăng như nước mắt giăng mờ mắt Thùy xanh biếc ngày xưa, xanh buồn hôm nay.
Từng bước thù anh thêm một bước. Từng bước hận anh thêm một bậc. Anh mê mệt trên thân xác Thùy, giờ anh lại làm người ngoài cuộc. Đàn ông mãi mãi là người ở vòng ngoài cuộc chơi. Thân thể anh thừa, thân em thiếu. Anh cho là hết, cho là xong, kẻ nhận mắc nghẹn trong bụng một bầu ê chề tủi thân. Tình yêu bắn đi, tình đã nhẹ.
Thùy lẩm bẩm:
- Chiều nay thành phố chúng mình có mưa không anh? Anh đang làm gì, có chút nào anh xót thương em? Giờ em không biết phải về đâu. Biết Phước có còn ở đây cho em một chỗ nương thân.
Muốn khóc quá mà khóc không nổi, khóc hoài hèn người ra anh ơi.
Người lính trẻ tiến tới bên nàng:
- Cô về đâu đây cô? Không có xe đâu, cô lên xe đi với chúng tôi đi.
Thùy ngần ngại:
- Ông là nhân viên của phi trường?
- Không, tôi là sĩ quan võ bị, chúng tôi đợi máy bay về Sài Gòn từ sáng tới giờ không có, đành về đợi ngày mai.
Thùy ngạc nhiên:
- Có máy bay về Sài Gòn đó thôi.

Người lính trẻ cười nhẹ:

- Vâng, nhưng máy bay Mỹ hết chỗ mất rồi.

Thùy gật:

- Ờ, tôi quên ông cho tôi quá giang chứ?

- Sẳn sàng, cô đi G.M.C được chứ.

Thùy cười lạnh:

- Tập cho quen chứ ông. Xa nhà mất rồi.

- Cô lên đây học?

- Tại sao ông nghĩ thế?

- Trông cô có vẻ sinh viên xa nhà.

Thùy cười nhẹ:

- Cám ơn ông.

Thùy bước tới chiếc xe nhà binh đầy bụi đất đỏ. Thùy được ngồi băng trên với người tài xế già:

- Cô về đâu?

- Cho tôi xuống phố, chỗ nào có xe lam cũng được bác ạ.

Thùy nhìn thành phố để làm quen. Những cô bé học trò ôm cặp leo dốc, dốc cao có cây xanh có hoa dại bên đường. Buồn ghê khi xa anh... Anh ơi, xa anh em buồn lắm anh biết không?

Xe ngừng cuối dốc:

- Tôi phải đưa lính về, cô xuống đây vậy nhé.

Thùy ngập ngừng:

- Cám ơn bác nhiều lắm, không có các ông tôi đi bộ chắc xỉu.

Ông lính già dặn nhỏ:

- Này cô, coi chừng nó lấy va-li nhé, cẩn thận đấy.

Thùy cảm động:

- Cám ơn bác cháu chẳng có gì đâu, chỉ có một nỗi buồn ai lấy đi

dùm thì mừng lắm.

Ông thiếu úy trẻ nhảy xuống xách va-li cho Thùy:

- Tôi đưa cô về, để cô đi một mình tôi không yên tâm.

Ông tài xế gọi giật giọng:

- Cô… cho tôi nói.

Thùy trở lại xe:

- Thưa bác dặn cháu điều gì ạ?

- Cô coi chừng cẩn thận nhé.

Thùy rưng rưng:

- Cám ơn bác…

Thùy đi tay không theo người lính trẻ, Thùy chẳng còn gì để sợ đàn ông, đời con gái đã mất rồi, còn gì mà giữ gìn nữa đây? Tiền bạc với vài ba chiếc áo thật vô nghĩa so với đời em dâng cho anh. Anh không biết qúi, không nâng niu, em giữ nữa làm gì?

- Sao cô buồn thế?

Thùy cười nhẹ:

- Ông cũng biết tôi buồn?

- Mắt cô như sắp khóc. Nhà cô sắp tới là bà con?

- Không, con bạn tôi cũng trọ học ở đây, tôi lên ở với nó, mà không biết nó còn ở đây không hay về rồi cũng nên.

Giọng Thùy đều đều buồn bã và cam chịu:

- Ông đưa tôi đi thế này sẽ phiền cho ông quá.

- Tôi sẽ nhảy xe đò về đơn vị sau cũng được. Nhìn cô ngơ ngơ tôi chịu không nổi.

- Cám ơn ông, hôm nay tôi gặp toàn người tốt trừ một người không tốt với tôi chút nào hết...

- Ai vậy cô, cô dễ thương thế này ai dám đối xử không đẹp với cô?

Tôi không tin.

- Tôi nói thật đó chứ, tệ hơn nữa là tôi lại yêu người ta mất rồi.

Ông ta im lặng, Thùy ngồi đối diện với người lính trẻ trên chiếc xe lam bao.

- Tôi là Hải, cô cứ gọi tôi là Hải đủ rồi. Còn cô?

Thùy nhìn xa xăm:

- Tôi tên là Thùy, Đan Thùy.

Hải lo xem chừng số nhà.

- Đúng địa chỉ cô tìm rồi đây, cô vào hỏi xem có đúng không?

Thùy bấm chuông hỏi tên Phước. Người đàn bà lạnh lùng:

- Có cô Phước trọ ở đây, nhưng mới về một tuần nay rồi, cô hỏi thăm có việc gì không?

Thùy lạnh toát người, lắp bắp:

- Thưa bà tôi lên đây chỉ quen một mình Phước, giờ tôi mất rồi...

Bà ta thở ra:

- Thôi cô vào ở tạm đây đi, con gái tôi đi học chắc cũng sắp về làm sao bây giờ.

Thùy trở ra trước cửa, mặt buồn như dại đi, nát tan.

- Đúng là nhà cô bạn tôi rồi, nhưng nó đi vắng. Thôi đành, cám ơn ông Hải rất nhiều.

Hải nói khẽ:

- Thùy vào nhé, đừng buồn mãi như vậy. Thôi tôi phải về gấp... mong có dịp gặp lại Thùy.

Thùy nghiến răng lại cam chịu:

- Cám ơn ông Hải nhiều lắm.

Thùy vào nhà mệt ngất đi được, chẳng biết ngồi đâu. Đói xỉu đi được không dám đòi ăn, xa ba mẹ trời ơi khổ sở...

Bữa cơm chỉ có rau salad đầy một rổ và một chén nước mắm đầy ớt. Buổi tối Thùy ngồi tì lên thành cửa, đăm đăm nhìn xuống thung lũng. Cả nhà chui vào chăn hết rồi, sự im lặng vây kín lấy Thùy như nỗi buồn mọc rễ trong thân. Buồn từ ngón chân buồn lên chân tóc. Thùy ngồi im lìm như pho tượng mặc cho nước mắt cứ tuôn dòng dòng, mặc cho cơn gió lạnh buốt chạy thẳng vào phổi.

Tay Thùy đặt lên bụng, vuốt ve rồi vò xé mơn man rồi bóp mạnh. Tình yêu đầy trong đó, căng tròn trong đó, lớn dần trong đó, nhưng yêu thương thì đã tung cánh mà bay xa tít trời. Tại sao hai đứa cùng ngây ngất, hai đứa cùng mê man, để bây giờ một mình em tròn bụng? Cho anh thảnh thơi yên lành trong thành phố của chúng mình?

Trời cay độc lắm trời biết không? Đàn bà gây nên tội tình gì mà Trời đày đoạ mãi mãi chưa hả lòng nguôi dạ? Hai bàn tay rời bụng đưa lên che kín lấy mặt. Thùy nức lên nhưng môi mím lại, nhưng răng cắn chặt, để đau đớn chảy ngược vào lòng để trong giấc ngủ thật hiền, người ta không biết Thùy đang khóc ngất đi từng hồi.

Trời lờ mờ lác đác sao khuya. Sương la đà phủ kính thung lũng. Thời gian hình như trôi thật chậm, trôi thật buồn. Có ngọn núi mang hình đang gợi tình như đêm hôm nào em nằm dưới mắt anh đắm say ngây ngất, như hôm nào em co chân, như hôm nào em cong người. Đừng khóc nữa, có làm có chịu. Đừng trách chàng sở khanh, đàn ông bây giờ kinh hãi hôn nhân. Đã cho hết mình, đã yêu hết sức giờ gắng mà chịu nuôi giữ lấy con.

Buổi chiều hôm ấy, một buổi chiều chủ nhật. Thùy ngồi trên gác với chồng vở cao và cây bút xinh. Có chiếc xe díp trờ đến cổng. Thùy vén rèm cửa ngó xuống rồi thở dài. Ta không yêu người đàn ông này

được, người yêu đâu sao chưa đến, sao chưa đến với em, linh hồn em dật dờ nổi trôi. Những khuôn mặt đàn ông ai cũng dễ thương, ai cũng đẹp, nhưng không xao xuyến và ai cũng như ai.
Thùy lẻn đi ngỏ sau đến nhà cô bạn hàng xóm chơi cho đỡ buồn. Rồi anh chàng ta không yêu đó sẽ bỏ đi, đến ba lần không gặp anh chàng sẽ không bao giờ đến nữa.
Thùy gặp Thành chiều hôm đó. Đôi mắt nhìn đăm đăm giọng nói trầm thật trầm. Thành mời Thùy đi chơi đỉnh đèo, Thùy từ chối vì hình như Thùy bắt gặp khuôn mặt của tình yêu khi nhìn đôi mắt Thành. Thành đi chơi đèo với Vân với Diễm và bạn bè. Thùy trở về nhà, đứng trước ngõ nhìn theo xe Thành. Sau đó là những lần hẹn hò qua sự giúp đỡ của Vân. Yêu say đắm từ bao giờ không nhớ, để rồi một đêm coi ciné về Thùy trở thành đàn bà, lén lút và âm thầm.
Bây giờ ta chán nhau ta rời nhau. Bây giờ anh chán, anh chê em rồi. Bụng em đầy tên độc của anh, những mũi tên tinh quái ngọt ngào mà đắng cay, độc ác, nhưng em vẫn yêu, vẫn cất giấu tích trữ đầy chúng trong bụng em.
Những chiều em ngồi đan áo đợi chờ anh đến quá xa xôi rồi. Những sáng em đi học có anh đưa đón, có anh cười lung linh ánh mắt, có anh bóp nhẹ vai em, giờ mất hết rồi. Giờ em còn đứa con đang lớn dần trong bụng làm kỷ niệm yêu thương của chúng mình. Nước mắt Thùy lại trào ra, dù Thùy đã nghiến răng, bậm môi, đã nắm chặt tay lại, đã bóp chặt lấy bụng, tự dạy dỗ mình không được khóc nữa.
Ngoài trời gió vẫn hắt hiu, sương vẫn rụng đều đều như cơn mưa bay. Đất trời như một biển sương, lạnh quá, nhưng không se sắt bằng cái lạnh ngay trong lòng em. Đêm nay anh đang làm gì? Có phút giây nào, anh chạnh lòng xót thương cho em? Người con gái

lãng mạn và dại khờ đã thiết tha yêu anh đến dâng hiến cho anh không thiếu một chỗ nào chưa dâng. Có phút giây nào anh chợt nhớ em, nhớ những lần hai đứa trong tay nhau, quấn quít nồng nàn. Những lần em hoàn toàn tan biến trong anh. Đêm nay xa nhau mấy dặm đường chim bay, xa anh bao nhiêu là núi, bao nhiêu là rừng và bao nhiêu gian dối? Chắc gì anh yêu em, nếu yêu em anh đã không để em khổ sở thế này? Nếu yêu em anh đã hy sinh chút tự do của một đời độc thân, mà vui lòng nhận em làm vợ.

Không, anh không yêu mi đâu Thùy ơi. Đừng hy vọng hão huyền đừng tự an ủi, đừng bấu víu mong manh. Chàng không yêu mi đâu Đan Thùy, nếu yêu mi chàng không đã không để mi ra đi một mình, thân gái yếu đuối, đường xa trắc trở và gian nan.

Nếu yêu mi chàng đã không để mi ra đi tay trắng bơ vơ thế này? Từ ngày yêu mi chàng đã cho mi được những gì? Tiền bạc không? Hy sinh không? Chẳng có gì hết, ngoài một bụng tên độc, ngoài triệu triệu mũi tên êm ái mà tàn nhẫn đó, chàng chẳng thí cho mi một cái gì. Tiền bạc không, hy sinh không, xót thương cũng không.

Bình thường đàn ông yêu vợ hơn cha mẹ và anh em. Bình thường người đàn ông sẵn sàng bỏ cha mẹ để sống với vợ và con. Ba em suốt đời với mẹ em, không thể rời xa dù là một ngày, xa mẹ em, ông sống buồn như chết. Nhưng ba em không thể sống với ông bà nội em mãi mãi được. Còn chàng, chàng vịn cớ cha mẹ không bằng lòng, chàng phủi đít đứng lên. Đẹp mặt cho mi, nhục nhã cho mi, yêu thiết tha một kẻ chẳng bao giờ yêu lại mi một mảy may nào.

Thùy lẩm bẩm:

- Anh không yêu em, rõ ràng anh không yêu em. Nếu yêu em anh đã không để em đi một mình, anh sẽ lo sợ phát khóc vì em, sẽ buồn sẽ

chết theo em còn hơn phải xa em đắng cay thế này. Không anh không yêu em, không bao giờ yêu em cả.
Tờ giấy trắng định viết thư cho Thành được vò nhàu đi, xé tan từng mảnh thả cho bay xuống vườn. Em buông thân em tan nát vụn vỡ như thế, em xé nát đời em, như xé mảnh giấy này. Em tung hết, em đạp đổ hết Thành ơi! Thành ơi…
Thùy gục đầu xuống thành cửa sổ, gió rít lên từng hồi đập trên những cây như điệu ca man rợ của Thần Chết. Gió gào trên rừng, gío thét dưới vực đá cheo leo. Thành phố cao chập chùng những núi, những đồi, gom gió bốn phương về thương đời bạc phận.
Nếu mai kia em trở thành một con điếm làm vợ khắp cùng đàn ông trên xứ này, xin anh đừng ngạc nhiên. Em muốn nhấn bùn thân em, vì tình yêu đầu tiên, tình yêu đẹp đẽ nhất em dâng cho anh. Anh đã đạp nhàu dưới chân anh rồi. Vậy còn gì trong em cao qúi nữa đâu? Tình tự ái ân giữa một con điếm và khách chơi có lẽ còn đẹp đẽ hơn, vị tha hơn và đáng giá hơn tình em với anh. Thành ơi, chưa người đàn ông nào em yêu đắm đuối như anh, chưa người đàn ông nào em nhớ thương như anh, chưa người đàn ông nào mà chỉ cần gọi thật khẽ tên anh, toàn thân em, từ ngón chân hồng lên đến chân tóc run, xôn xao nhớ quằn quại thương. Nhưng cũng chưa người nào, em thù ghét như thù ghét anh.
Thùy nhắm nghiền hai mắt. Khi anh gục đầu xuống trên em, khi em vuốt ve lưng anh, khi em lồng tay trong rừng tóc anh, em yêu anh, yêu chết ngất đi được. Không, rõ ràng, anh yêu em. Không yêu, người ta không thể hoà hợp cùng tận xác thân như vậy được. Không yêu em, anh không thể thành thiên thần như phút đó được. Anh yêu em, rõ ràng anh yêu em. Nói với em đi, anh kẹt phải không, anh yêu

qúi của em… anh sợ đi lính nên không dám cưới em phải không.
Thành yêu qúi của em? Thù hờn ghét giận lại bay. Bây giờ là nhớ, là thương tê cả xác hồn. Thùy tìm mảnh giấy khác viết cho Thành. Thôi không xé nữa, thôi không hủy hoại tình yêu của chúng mình.
Thùy viết.
Anh yêu,
Nước mắt lại dàn dụa lại rưng đầy hai mắt.
- Buồn quá anh ơi.
- Cô đơn quá anh ơi.
- Em chết mất anh ơi.
Những chữ chẳng có đầu có đuôi, như tình yêu chẳng đầu chẳng cuối.
Miên chui ra khỏi giường, choàng chăn đến ngồi bên Thùy, giọng thật xót xa:
- Chị Thùy, sao chị khóc hoài vậy?
Thùy cúi xuống nhìn chữ Anh yêu chơ vơ trên giấy. Miên đặt tay trên vai nàng:
- Chị đi ngủ đi chứ, ngồi mãi đau cho coi.
- Miên vào ngủ đi, mai đi học. Chị ngủ không được.
Miên lắc đầu:
- Chuyện đâu có đó, chị khóc hoài có ích gì đâu, chị viết thư cho anh hở?
Thùy gật đầu, miên hỏi:
- Sao anh chị xa nhau?
- Anh ấy bỏ chị, anh ấy ruồng rẫy chi, anh ấy chán chị rồi.
Miên nhíu mày:
- Sao kỳ vậy? Chị vừa đẹp lại vừa hiền thế này.

- Nhưng chị hư lắm em ơi, người ta khinh chị rồi, chị đáng cho anh ấy khinh em ạ.
- Chị lên đây chi vậy?
- Chị không thể ở nhà nên phải đi, đừng hỏi nữa Miên, buồn lắm.
- Anh đi hỏi cưới chị chưa?
- Chưa, anh ấy khinh chị rồi, đàn ông không thể cưới người đàn bà họ đã khinh.
- Sao kỳ vậy? Tại sao anh ấy lại dám khinh chị chứ?
- Tại chị yêu anh ấy quá, đàn ông không nên yêu họ nhiều, yêu nhiều bị khinh.
- Kỳ cục quá, em không hiểu gì cả. Chị nói chị yêu nhiều, em tin vì xa anh ấy chị buồn quá, chị khóc sưng cả mắt… nhưng tại sao anh ấy lại khinh chị.

Thùy cười như mếu:

- Vì chị quá yêu anh ấy, yêu đến nỗi không thể che giấu, không thể đóng kịch được nữa. Chị yêu anh ấy hơn yêu chị nữa.
- Kỳ quá, đáng nhẽ anh phải qúi chị mới phải, sao để chị đi một mình, cái thành phố này không ai sống một mình được đâu, lạnh lẽo và buồn lắm.

Thùy gật đầu:

- Chị biết, nhưng làm sao bây giờ.

Miên nắm tay Thùy:

- Em thương chị lắm, vừa gặp chị em thương liền, nhưng em sợ… sợ mẹ chắc…

Thùy thẩn thờ:

- Chị hiểu nhà em không rộng rãi mấy, có cái phòng cho Phước thuê thì có người khác rồi, cho chị ở tạm vài bữa rồi chị đi.

- Chị đi đâu?
- Cũng không biết nữa, chị chẳng biết phải đi đâu bây giờ?
- Chị có tiền nhiều không?
- Chị có ba ngàn.
- Trời, làm sao sống, mắc mỏ lắm chị ơi…
Mắt Thùy rưng rưng, đôi mắt đen như màu đêm, buồn như biển chết:
- Trời xinh voi trời sinh cỏ em ạ.
- Nếu chị ở khách sạn ba ngàn chỉ ở được mấy ngày là cùng.
- Mai em đưa chị xuống bưu điện gửi cho anh cái điện tín được không Miên? Chị chẳng biết phải đi đâu bây giờ?
- Được chứ, mình đi xe đò xuống.
- Có xa không em.
- Không xa mấy đâu chị.
- Ừ, thôi em đi ngủ đi kẻo bác biết lại phiền chị. Để chị một mình được rồi.
Miên ngần ngừ:
- Chị đừng khóc nữa, từ tối đến giờ chị khóc hoài.
Thùy cười gượng:
- Ừ, chị tệ thật, thôi không thèm khóc nữa, khóc hoài hèn cả người đi em nhỉ? Người ta càng ghét mình thêm chứ ích gì.
Miên lên giọng người lớn:
- Đúng đó chị, đàn ông hay mê những cô kiêu hãnh một chút. Càng làm khổ hắn, hắn càng mê, cũng như tụi mình cứ yêu hoài người đàn ông làm mình khổ phải không chị?
Thùy cười nhẹ:
- Ờ thôi đi ngủ, đừng làm người lớn vội, buồn lắm nghe Miên?
Miên nhí nhảnh:

- Chị mới mười chín tuổi mà cứ lên mặt với em hoài, em thua chị có hai tuổi chứ bao nhiêu?
- Nhưng chị già lắm rồi, già ghê gớm lắm, già hơn mọi người đàn bà trên đời này.
- Sao kỳ vậy?
- Nước mắt cạn khô, tình yêu hết. Chị giờ như băng sơn, như ốc đảo.
- Chị nói chuyện hay như làm thơ vậy đó, nếu em là con trai em yêu chị liền.
- Chị hết tình yêu rồi, tim chị đang biến dần thành đá.
- Nhưng mặt chị ướt át cảm tình, nhưng mắt chị thì tình như mắt…
- Mắt ai?
- Mắt của người yêu em.
- Em dại quá, yêu chi sớm thế?
- Em mười bảy tuổi rồi, chị đừng khinh người nhé.
- Ừ, thôi không khinh, đi ngủ đi.
“Đà Lạt, ngày…
Anh,
Cho em hôn anh một lần cuối, cho em gọi tên anh một lần này nữa thôi. Không còn chữ gì hơn chữ buồn nữa sao anh? Không phải là buồn, không phải là nhớ, là thương là đau đớn mà là chết, chết dần chết mỏi mòn, chết êm ái.
Anh,
Cho em gọi tên anh, cho em hôn hai môi anh, cho em hôn anh một lần cuối cùng này rồi thôi ta mất nhau. Đêm, nay em đốt một ngọn bạch lạp viết thư cho anh. Ngọn lửa cũng héo hắt như đời em vậy, em tuyệt vọng rồi, em mất tất cả rồi. Hình như anh không yêu em.

Sao không nói với em như thế, đêm em hiến dâng anh chỉ cần cho em một đồng bạc danh dự mà anh. Con điếm hạng bét hình như được năm trăm, con điếm hạng sang hình như được năm ngàn. Còn em, em qúi nhất, cái mong manh một đời đó em cho anh không nuối tiếc, không so đo giá cả. Vậy mà với anh, em như một con điếm. Song việc anh mở cửa đuổi em đi, vé máy bay anh không mua cho em, hành lý là một nụ hôn anh cũng tiếc em nữa.

Vậy lúc nhận thư này, anh nhớ bỏ vào bì thơ gửi cho em một đồng bạc anh nhé. Em sẽ tự hiểu thế đứng của em trong tim anh. Cầm bằng như giữa tụi mình chưa hề có tình yêu, chỉ là một cuộc mua bán. Em sẽ biến khỏi đời anh, không một giọt nước mắt nào chảy ra cho anh nữa đâu.

Trời, sao thư em cay đắng thế hở anh? Đừng giận em nhé. Nếu thật yêu em, anh thu xếp lên với em. Em cần có anh, em không thể xa nhau, không có anh em sẽ chết. Em không nói dối anh đâu. Trong tuần này nếu anh không lên em sẽ mua vé máy bay bằng số tiền cuối cùng này để trở về thành phố đó quỳ dưới chân anh xin được làm nô lệ cho anh suốt đời.

Anh ơi, đêm nay anh có nhớ em không? Anh có ngủ ngon không? Xa nhau quá, em chẳng có cách mà bay về với anh. Em nhớ anh lịm người đi được. Cái gì của anh, em cũng nhớ hết. Nếu anh bỏ em, sẽ chẳng bao giờ anh còn trông thấy em trên cõi đời này nữa. Trời ơi, chưa buồn nào bằng buồn chửa hoang. Trời ơi, chưa đau đớn nhục tủi nào bằng ôm bụng đi trốn.

Em có tội tình gì mà trời đày em thế này hở anh? Em đối với anh tình đầy ngút trời ngập mắt, tình sâu thăm thẳm hơn lòng biển. Em yêu anh, gom lại tất cả yêu đương trên trái đất này chưa thể sánh bằng

tình em cho anh. Gom lại tất cả mối tình si đẹp nhất thế giới cũng thua xa em. Chưa ai yêu anh hết mình như em. Anh thấy không, anh yêu dấu đời đời.
Yêu anh, em bỏ ngoài tai bao lời ngọc ngào khác. Bao nhiêu hứa hẹn tha thiết khác. Em để ngoài tai hết, em lắng nghe tim anh nói. Em chẳng nghe thấy gì hết, bây giờ đầy một lòng nghi ngờ thống khổ. Cũng không quên hôm đó anh cố tình đày đoạ em để mong vu vơ tàn phá con trong bụng em đi. Trời ơi em đã linh cảm thấy điều đó khi anh hùng hục, khi anh vũ bão. Em thù ghét anh rồi, lúc yêu thương anh nhất cũng là lúc em thù hận anh nhất.
Thành ơi,
Sao nỡ xô đuổi em? Sao nỡ bắt em ra đi một mình? Phước không còn ở đây, hiện giờ em chưa biết phải đi đâu sau đêm hôm nay, người ta tử tế cho em ngủ nhờ một đêm làm phước.
Thu xếp lên với em, nếu anh còn yêu em.
Vương Đan Thùy.”
Viết xong lá thư Thùy mệt ngất đi được. Nàng lảo đảo đứng lên, ngó xuống thung lũng mù mù sương trắng. Đêm yên lặng như cõi chết, đêm lạnh lùng như hư vô.
Nàng đứng suốt đêm hôm ấy không hề ngủ. Trên đời này có ai buồn hơn nàng nữa không? Có ai đứng bên khung cửa nghe gió thét gào trong rừng cây, nhìn sương mù rơi, nhìn sao đêm mờ trên tung lũng. Một đêm không nhắm mắt. Một đêm dài hãi hùng, một đêm lạnh đến vô cùng lạnh.
Người ta không ngủ suốt một đêm, đứng trong một đêm cũng u uất như người ta chết không nhắm mắt. Từ lúc viết xong thư, nước mắt không thấy chảy nữa rồi. Hai mắt Thùy mở tròn thách thức đêm tối,

thách thức vũ trụ mênh mông, vũ trụ tàn nhẫn này như đã thách thức đàn ông.

Một đêm không hề ngủ, hai mi không hề khép, đứng suốt đêm bên khung cửa sổ, mặc cho gió, mặc cho sương, mặc cho tê buốt, mặc cho kinh hoàng. Linh hồn Thùy biến thành băng đêm đó, con tim Thùy biến thành đá từ đêm đó, và toàn thân Thùy biến thành ngọn núi lạnh lẽo đến vô tình.

Buổi sáng Miên dậy trước tiên. Thấy Thùy vẫn im lìm nhìn xuống thung lũng, con bé kêu lên:

- Chị Thùy, mặt mày chị tái mét rồi, sao vậy hở?

Nó bước tới nắm lấy tay Thùy:

- Sao tay chị lạnh cóng thế này, trời chị Thùy, chị câm rồi hở?

Thùy lắc đầu:

- Đừng nói gì nữa Miên, cho chị nghỉ chớ.

- Chị vô giường nghỉ, cả đêm chị đứng đây à.

- Có, chị ngủ suốt đêm rồi, ngủ một giấc dài đến trăm năm.

Miên lay Thùy, cảm giác lạnh lạnh ùa sang Miên. Miên ngẩn ngơ buông tay xuống, mặt Thùy lặng lẽ, mặt thùy phẳng phiu, buồn đi vắng, vui trốn biệt, chỉ còn là vắng xa, phẳng như mặt hồ thu trong trí nhớ.

Thùy bỗng rướn người hẳn lên, rồi ngã ấp xuống như thân cây đổ. Mắt chìm bằn bặt, môi khép kín. Toàn thân Thùy lạnh toát như tảng băng, miên kêu thét lên:

- Mẹ ơi mẹ, chị Thùy, chị Thùy xỉu rồi mẹ ơi.

Cả nhà chạy ra đỡ Thùy lên giường, người ta lấy dầu nóng xoa khắp người Thùy, chỉ có một bàn tay thôi mới hâm nóng được tấm thân và linh hồn tội nghiệp đó. Bàn tay đã phủi quần bỏ đi.

Miên khóc sụt sùi bên giường. Mẹ Miên khe khẽ thở dài:

- Tội nghiệp, con bé có mang rồi….

Tình Yêu Như Băng Sơn

Chương 2

Bà mẹ Miên ngồi vắt một chân lên ghế, mái tóc búi cao đen nhánh. Bàn tay quen xoa bài mềm mại, nụ cười nở đầy. Đó là một người đàn bà suốt ngày ngồi đánh bài, mặc cơm nước cho những đứa con tự xoay sở lấy. Nhà cửa trông khang trang cũng phòng khách, phòng ngủ, nhưng bữa nào cũng ăn toàn rau cỏ, lũ nhỏ vẫn béo tròn béo trục.
Thùy ở gia đình này đúng ba ngày. Vì nàng không biết đi đâu. Điện tín thư từ gửi cho Thành rồi, vẫn biệt tăm tích. Khi chàng hững hờ, ta không còn cách nào níu kéo van xin. Đàn ông khi yêu, nhắm mắt nín thở, run lẩy bẩy, thở dồn dập, nhưng khi chán chê tàn nhẫn đạp đi cái phần thân xác hôm qua chàng cho là đẹp đẽ nhất trên đời.
Thùy ngồi chịu trận, tay bóp lấy tay, mắt nhìn xuống đất, mấy hôm liền ăn toàn nước mắm ớt, môi Thùy phỏng rộp lên căng rát xót xa. Giọng nói Thùy bởi thế sượng ngắt.
- Thưa bác cho gọi cháu?
- Ừ, cháu cũng hiểu cho bác vậy.
- Dạ, thưa bác.
- Nhà bác nhiều con gái, lại làm ăn buôn bán, bác trai chạy áp phe tỉnh này tỉnh kia, thành ra… nếu cháu bình thường không bụng mang dạ chửa bác cũng ép bụng giữ cháu cho vui. Xui lắm cháu ạ. Cháu đừng để bụng giận bác tội.
Thùy cắn môi:
- Dạ, bác nói quá, cháu lỡ đường bác cho cháu ở những ba ngày hai đêm là quá nhiều rồi. Ơn bác không bao giờ cháu quên.
- Bác biết, thôi cháu sửa soạn đi, tối nay bác trai về, ông cần nhằn bác mất, cháu hiểu cho bác.
Thùy hết nước mắt nên không khóc.
- Tối nay bác trai về, ông cần nhằn bác mất, cháu hiểu cho bác.
Thùy hết nước mắt nên không khóc được, lí nhí đáp:
- Dạ, cháu, cháu đi bây giờ… đàn bà có chửa xui lắm hở bác, thật

không bác?
Bà mẹ Miên gật đầu thở dài:
- Xui lắm cháu ạ, mong cháu hiểu dùm bác. Thấy cháu bác cũng thương lắm, mà ngặt nỗi nhà bác làm ăn buôn bán.
- Vâng, cái xui của cháu quá khủng khiếp, lây sang người khác là phải. Chào bác, dù sao bác cũng nhận cho cháu chút này, gọi là...
Bà xua tay:
- Thôi cháu cầm lấy đi, giá bác giàu bác phải cho thêm cháu mới phải.
Thùy cúi đầu nhìn xuống hai bàn chân của mình, bà mẹ Miên đứng lên:
- Cháu thu xếp đi nhé, hiểu dùm cho bác. Bác trai buôn bán thành ra kiêng cữ lắm.
Nàng thẩn thờ bước vào phòng Miên. Chiếc va-li xanh, cái xắc da màu nai vàng nằm trơ trơ dưới đất. Đi đây bây giờ? Thùy hỏi thầm mình, rồi chắc lưỡi cười cho đỡ buồn. Nàng mở bóp đếm lại số tiền, còn đúng hai ngàn tư. Món quà biếu gia đình Miên hôm mới đến, tiền xe tiền kẹo bánh cho lũ nhỏ. Với số tiền nhỏ nhoi này, mình đi đâu bây giờ? Chả lẽ cứ xách va-li đi lang thang suốt ngày đêm? Mình đúng là con chó hoang.
Cuối cùng vẫn phải đi, Thùy xách va-li mệt mỏi leo dốc lên đến đường nhựa, nàng đứng lại lưỡng lự. Buổi chiều lãng đãng rủ nhau về. Những hàng cây cúi đầu suy tưởng. Gió thổi phần phật, áo bay và tóc rối. Thùy đứng chênh vênh trên con đường vắng xe. Mình sẽ đi bộ cho đỡ tốn tiền. Hết tiền là chết, ngày nay con người đã văn minh mất rồi, không có cảnh rước khách về nuôi nấng không tiền như xưa nữa. Hơn nữa mình đã có thai.
Thùy cúi xuống định nhấc đồ đạc lên. Nhưng nàng cau mày bỏ ra:
- Đi đâu mới được chứ?
Mắt nàng dõi nhìn ra xa, những chiếc xe phóng vút qua hờ hững, những ngôi nhà sang trọng cài cửa thật kỹ, những vuông cửa ấm toả màu đèn vàng. Đèn vàng như những chiều mộng mị trong phòng chàng, nghe nhạc cổ điển và hôn môi nhau, đắp chăn hồng mà quấn chân nhau. Vừa ân ái vừa nghe nhạc, vừa nhìn mình chập chùng trong gương. Bây giờ ta một mình, chẳng biết phải về đâu? Làm thân đàn bà, không có lấy cho mình một người đàn ông, hết muốn làm đàn bà. Mấy bà, mấy cô có chồng đi cưới diễm phúc thật. Thùy muốn đánh đổi tất cả để xin có một điều đó thôi. Chàng từ chối.
Một chiếc xe chạy qua mặt Thùy, Thùy lạnh lùng nhìn theo không cười, không nói, không dơ tay van xin. Gương mặt người đàn ông

loáng thoáng. Chiếc xe bỗng dừng lại rồi từ từ lùi. Người đàn ông lộ mặt ra, nụ cười chưa gì đã nở thật đầy đủ:
- Cô về đâu đó?
Thùy không thấy thích, tại sao thì chưa đủ thời gian phân tích.
- Dạ không, cám ơn ông.
Ông ta cười thân thiện:
- Tôi rảnh lắm, có thể đưa cô đi bất cứ nơi đâu cô thích.
Thùy không buồn nói chỉ lắc đầu ngó lơ. Gã mỉm cười rồi trườn xe đi, Thùy nghĩ thầm:
- Sao không lên với hắn, hôn hắn, và xin hắn tiền nhỉ? Hắn có vẻ giàu đấy chứ.
Thùy tự kinh tởm ý nghĩ của mình, lòng nàng đau quặn như có nghìn vạn mũi kim châm. Nhưng hôm nay ta có khác gì một cô gái chơi đâu? Không một mái nhà để trở về, không một nơi để đến, không một người để nhớ? Thành ơi, anh vô trách nhiệm hay anh kẹt chuyện gì? Anh yêu em hay lừa dối em? Em đứng chơ vơ trên đường này gã đàn ông tưởng em là gái chơi, đã cười thật đểu, đã nhìn thật say. Tự một góc tối sâu thẳm, mỗi người con gái, mỗi người đàn bà tiềm tàng nuôi trong máu một gái làng chơi, gặp một người đàn ông thật lòng, nàng thành vợ hiền gặp Thúc sinh nàng thành cô Kiều. Về một mặt nào đó, thân xác nàng, vợ hiền, hay gái chơi, bản thân y như nhau?
Thùy mỉm cười. Hôm nay nàng lẩm cẩm như một triết gia. Một vài chiếc xe nữa phóng qua, đi chậm chậm đợi bàn tay nàng vẫy vẫy, nàng buông xuôi tay ngó vào nơi trống không. Một chiếc xe đua màu đỏ chói, vùn vụt đi qua. Trên xe gã con trai tóc bay dạt ra sau. Chiếc xe chỉ có hai chỗ ngồi. Hắn cũng mặc áo đỏ như nàng. Cái áo thun của nàng hơi rộng, chiếc manteau màu kem ngon mắt như ly sữa che hết bụng nàng, nàng trở thành thiếu nữ, mi nhon hơn mọi cô gái mi nhon khách. Trên cổ nàng chiếc khăn voan bay phơi phới, nàng xinh như cô tiên trên nơi xa xôi.
Chiếc xe chồm tới rồi đứng phắt lại, bốn bánh giận dữ xiết trên mặt đường. Hắn quay lại, chẳng cười, mặt lầm lầm lì lì nhưng lùi xe thật gấp. Tóc hắn dài, đôi mắt xa xôi như một tinh cầu chưa có tên. Miệng hắn mím chặt, gương mặt xương xương đắm chìm trong cõi mộng mơ nào. Thùy nheo mắt ngắm hắn cười không ra cười, nhưng hai mắt long lanh vui. Hắn hỏi cộc lốc:
- Đi đâu?
- Chưa biết đi đâu, cho lên xe được không?
- Sẳn sàng lắm.

Hắn bước xuống mở cửa cho nàng, tống hai thứ lỉnh kỉnh của nàng ra sau. Hắn cười:
- Chỉ có hai chỗ ngồi thôi.
Nàng cười thật êm:
- Qúa tốt rồi.
Nàng không hiểu tại sao leo lên cái xe mui trần phóng bạt mạng này? Tại sao lại cười với hắn, gã con trai có mái tóc thật đẹp, có đôi mắt mơ mộng, nụ cười nhìn đắm, và cái áo đỏ và mái tóc bay vào?
Hắn mở công tắc:
- Chịu nổi gió bạt vù vù không? Thích tốc độ không?
Thùy gật:
- Dư sức, vì chẳng biết trước mặt có gì? Là gì?
- Cô là con nai rừng lang thang?
- Gần đúng.
- Nai tơ?
- Nai già?
Hắn trợn mắt.
- Già, mắt xanh thế này, môi căng thế này? Da ngon như sữa thế này, già?
- Ừ già…
- Tôi là con sơn dương non.
Thùy bật cười:
- Non lắm hở? Lấy lá thông khô đốt lửa nướng ngon phải biết.
Hắn cười, giờ mới thấy hắn cười:
- Được lắm, chút nữa nếu nai không về đâu mình vào rừng cho nai nướng sơn dương. Tôi cũng muốn chết trên hai môi cô, ngọt quá.
- Chua rồi, cay rồi, đừng tưởng bở.
Hắn gật gù, vẫn phóng xe vù vù, vẫn tóc bay dạt dào, vẫn chìm mắt hoang vu, vẫn hai hàng lông mày thật đậm, vẫn nụ cười mím chặt.
- Tôi quét mật ong cho môi cô ngọt.
Rừng rậm rồi thung lũng sâu. Đường cong rồi đường thẳng. Thùy mím môi chưa biết phải về đâu. Mây trên cao kia có lang thang như mình? Rồi một ngày nào mình cũng tan đi như mây bay bay. Vô lý, có lý quá. Tại sao da thịt thế này, mắt môi thế này có ngày về trong cát bụi. Gã đó phải là Thành không? Thành hay gã thì cũng như nhau, cũng là đàn ông với tất cả những gì thật là đàn ông, thật là đáng mê.
- Này… đi đâu đó Sơn Dương?
- Đi tìm suối cho nai đỡ khát.
Thùy cười:

- Vui… mấy hôm nay tôi mới cười lại đó.
Hắn vỗ trán:
- Phải làm gì bây giờ nhỉ, quên hết rồi, làm gì Nai Nai?
Thùy bỗng gọi:
- Thành!
Hắn ngơ ngác:
- Hả, sao gọi tôi là Thành? Tôi là Vinh mà.
Thùy cười:
- Thì Vinh!
Hắn vung tay, mái tóc hắn bay đẹp mắt quá, đẹp hơn cây rừng, hơn đồng cỏ xanh, hơn phiến mây hồng. Hắn đăm đăm nhìn Thùy:
- Chụp hình tôi hả?
Thùy lắc đầu:
- Nhìn tóc anh bay.
Hắn chớp mắt, nãy giờ mới thấy hắn lúng túng một lần:
- Đẹp lắm hả?
- Quá đẹp.
- Nai đẹp hơn nhiều, tóc nai bay và cả mắt cũng bay.
Thùy láu lỉnh xòa mười ngón tay che mắt:
- Ấy chết, mắt bay đi thì làm sao thấy đường nữa, đừng bay mất mắt ơi.
Hắn cười giòn giã:
- Trời ơi, tôi chết mất?
- Sao vậy?
- Cô dễ thương quá, cô đẹp quá, cô lạ lùng quá. Chết mất tôi chưa bao giờ chết mà chết mới đau chứ?
- Đem chôn.
- Với điều kiện chôn chung với cô.
- Được chứ.
Hắn mở tròn hai mắt. Nãy giờ mới thấy mắt hắn tròn, tưởng đâu hắn suốt đời nheo mắt lại chứ.
- Trời ơi, trời.
- Sao kêu trời hoài vậy?
- Chết mất.
- Khùng rồi.
- Vì Nai đấy.
Thùy bỗng nghiêm mặt lại, tán sát ván thế này thì không tin được rồi.
- Này đây có con rồi đấy, đừng có vớ vẩn.
- Dóc tổ.
- Thật mà, đang mang con trong bụng này.

- Càng mê, càng chết.
Thùy nhăn mặt rồi lại nhíu mày. Gã điên thật rồi, người điên là người sung sướng nhất, biết đâu họ chẳng tỉnh táo hơn mọi người, quá tỉnh táo và thông minh, nhìn thấy mặt thật của người, cửa đời nên mọi người gọi là người điên?
- Nai Nai ơi, Nai Nai…
Thùy trề môi:
- Điên nặng rồi.
- Nai Nai…
- Im đi được không?
- Gọi tên mà, không thích tên đó hở?
- Thích nhưng phải cắt nghĩa.
- Đời bắt cắt nghĩa nhiều quá rồi.
- Cắt nghĩa đi mới cho gọi.
- Vì khăn voan hồng, vì mắt ngơ ngẩn như mắt nai, vì thân mềm như suối, vì da thơm như rừng…
- I cha, chép văn của ai đó.
- Tôi là thi sĩ, nhạc sĩ và văn sĩ.
- Nhiều ghê quá.
- Cô thích nghiệp nào nhất.
- Văn sĩ.
- Tại sao?
- Vì tôi có máu tham hơi đậm, văn sĩ tổng hợp cả ba.
Hắn ngừng ngay xe lại dơ cả hai tay lên trời:
- Tuyệt, Nai Nai thông minh quá, bắt tay cái đi, mình làm bạn nhau đi, tôi bỏ hết chỉ chơi với Nai thôi, chịu không?
- Bạn thì được.
- Bạn không đòi hơn đâu, đừng lo.
Thùy đưa tay cho Sơn Dương túm lấy, hắn bóp nhẹ nhẹ như nụ cười hồn nhiên và vô tội lạ lùng:
- Mừng điên lên được, giờ Nai Nai đi đâu?
Thùy cắn môi:
- Cũng chưa biết nữa, chết, tối mất rồi… đi đâu giờ nhỉ?
Hắn có vẻ suy nghĩ:
- Về nhà tôi cũng được, nhưng không muốn vì sợ đồng hoá Nai Nai với những người khác. Không được, Nai Nai phải ở trên cao hơn mới được, Nai Nai ở đâu đến đây?
- Ở rừng về.
- Rừng nào?
- Đừng hỏi nữa.

- Thì thôi, nhưng đi đâu chứ, phải có chỗ để về chứ, lạnh bỏ xừ thế này.
Hắn cởi áo khoác ngoài đưa cho Thùy:
- Mặc áo vào đi môi Nai hơi tái rồi.
Thùy co ro:
- Cho xuống đây đi.
- Hả, làm gì ở đây chỗ này vắng mà.
- Vì không biết phải về đâu đêm nay.
- Nai Nai, em làm sao thế? Có chuyện gì? Em đâu có phải là… là… được.
Nước mắt Thùy bỗng trào ra:
- Sơn Dương tốt thật, không muốn là phiền Sơn Dương nữa, muốn Sơn Dương vui như thế này mãi mãi.
Hắn lúng túng thật sự, chiếc xe bò thật chậm, mặt hắn ngơ ngơ:
- Có thật cô không có chỗ về không?
- Thật chứ, người ta mở cửa đuổi tôi đi.
- Ai?
- Người yêu.
Hắn trầm ngâm giọng lạ hẳn đi:
- Chúng mình là hai con vật lang thang. Nếu không có nơi về, tôi không nơi đi, đời sống của tôi không có lý tưởng, suốt ngày tôi loay hoay không biết phải làm gì. Tôi leo lên xe phóng vun vút cho đỡ buồn. Tôi không tài nào nắm được tương lai của tôi. Buồn thế.
- Tôi cũng vậy.
Hắn dừng xe kéo Thùy xuống đứng bên cánh hồ êm. Hai chân hắn dài, ngực hắn nở, bụng hắn thon, nhưng khuôn mặt thì trái ngược với thân hình hắn như trời với đất. Khuôn mặt mang nét đẹp Do Thái, nét phiêu du, lang bạt. Nhìn mắt hắn là nghĩ đến rừng, đến trời đến mây. Tại sao thì Thùy không biết.
- Nai Nai ơi, rừng của tụi mình ở phía nào? Anh muốn đưa Nai Nai vào rừng quá.
Thùy dựa thành xe đứng im. Hắn chẳng buồn hỏi tên Thùy, hắn nhất định gọi nàng là Nai Nai. Âm thanh chữ Nai Nai vang trong cái êm đềm chiều tàn như một lời gọi của rừng thẳm hoang vu. Thùy có cảm tưởng hắn là người rừng, hắn là con thú rừng ngây thơ vô tội và đáng yêu nhất trong bầy thú của Thượng Đế.
- Nai Nai…
Thùy ngẩng mặt lên, một tay giữ tóc cho đừng bay:
- Gì hả anh?
- Dù sao cũng phải tính, tôi không muốn hỏi Nai từ đâu đến, tại sao

đến đây, tại sao không chỗ về. Nhưng tôi muốn hỏi Nai Nai có sợ tôi không?
Thùy kiêu hãnh:
- Không, từ ba ngày nay rồi. Tôi hết sợ đàn ông.
Hắn gật đầu:
- Tôi hiểu, nhưng Nai Nai có biết tôi là ai không đã?
Thùy lắc đầu:
- Không, và không cần biết.
- Tốt lắm, nhưng tôi có nhiệm vụ cho Nai Nai biết, tôi là một thằng khinh đàn bà.
- Tôi cũng khinh đàn ông, hoà nhé.
- Nhưng từ hôm nay Nai Nai là người thứ nhất tôi không khinh.
- Cám ơn anh, cũng vậy thôi.
- Bởi không khinh Nai Nai nên tôi không muốn đưa Nai Nai về nhà, một nơi với tôi không xứng đáng đón tiếp Nai Nai.
- Cám ơn anh, còn gì nữa không, mình chia tay ở đây được rồi.
- Không, tôi không bao giờ chia tay Nai Nai nữa.
- Hả, anh nói sao?
- Tôi không chia tay Nai Nai nữa, không bao giờ.
- Anh có biết anh đang nói gì không?
- Biết chứ, tôi đang yêu Nai Nai.
Thùy khoanh hai tay:
- Tôi không tin tôi không biết.
- Quyền của Nai Nai.
- Đừng vội quá như thế.
- Thời giờ yêu là nói yêu ngay, đời ngắn lắm rồi, có quá nhiều thứ làm ngắn ngủi cuộc đời vốn đã quá ngắn của mình.
Hắn tiếp:
- Đừng giấu giếm với tôi, tôi biết Nai Nai yêu tôi rồi. Yêu thì cứ nói yêu, muốn làm gì cứ làm, tại sao lại phải gian dối và giấu giếm chứ. Thấy tóc tôi bay đẹp hả, cứ hôn đi. Thấy mắt tôi đẹp hử, thì hôn đi. Ai cấm và ai có quyền cấm. Thượng Đế có cấm đâu, loài người ích kỷ, chúng nó làm ra luật lệ để chúng hưởng với nhau một mình, họ làm luật để bảo vệ họ “quốc gia sẽ bảo vệ tự do và tài sản của dân chúng.” Washington nói thế đấy. Vì lão có ba mươi ngàn mẫu đất bên bờ sông Potomac. Giữa một người nghèo và một người giàu ai thích câu này ghi chép vào hiến pháp? Dĩ nhiên thằng nghèo có cóc gì để bảo vệ? Nếu câu này không có, tài sản người giàu nguy ngay… yêu thì yêu, đừng có đem luật lệ vào tình yêu. Tôi thích gọi tên những người tôi yêu bằng tên thú rừng vì vậy đó. Nai Nai, tôi yêu em

muốn em giúp tôi đẻ ra một bầy con hồn nhiêu như thú rừng, tôi thích đả phá hết. Trời ơi lũ mọi chúng ngu quá thể.
Thùy nhìn hắn đăm đăm:
- Anh điên rồi, nhưng tôi thích anh vì thế.
Hắn bật cười:
- Cả nhà ai cũng nói tôi điên, nhưng tôi biết tôi tỉnh, tỉnh táo như Thượng Đế.
- Anh kiêu ngạo quá.
- Đúng, cái này đúng, nhưng Nai Nai, em có yêu Sơn Dương không?
- Vinh thì không, nhưng Sơn Dương thì có.
- Bây giờ tôi đưa em về một cái nhà êm ấm nhất, ở đó tôi có một bà chị họ, chị ấy ở cả một cái nhà khá rộng. Giờ Nai Nai về đó rồi tính sau.
- Sao cũng được.
- Tôi đưa Nai Nai đi ăn được không?
- Đúng bệnh, tôi đang đói.
Suốt bữa ăn hắn không nói gì nữa, hắn ăn ít nhưng cứ ngồi nhìn Thùy, nhìn như muốn nuốt trửng nàng vào bụng hắn. Cái nhìn vẫn đầy tràn vẻ dịu dàng thắm thiết, khiến Thùy không thể khó chịu, hắn cười vu vơ, nhìn đâu đó một giây rồi lại nhìn Thùy, miệng hắn mấp máy gọi khe khẽ:
- Nai Nai…
Thùy chẳng thèm đáp cứ cắm cúi ăn, trả thù những bữa cơm toàn nước mắt ớt với đậu phụng đã rồi trả thù đàn ông sau chưa muộn.
Hắn thì thầm:
- Nai Nai ơi…
Thùy chúm chím cười rồi im lặng.
Hắn lại tiếp tục nuốt trửng nàng vào bụng hắn, nuốt từ tóc xuống mắt mũi môi cằm, may quá cái bàn cắt ngang người Thùy nếu không hắn nuốt nàng, nguy quá, có lúc Thùy nhìn hắn ra Thành, ngọn đèn treo trên cao mong manh bằng mây toả thứ ánh sáng huyền thoại. Thùy ngẩn ngơ suy nghĩ, ủa sao mình ngồi đây với gã con trai lạ lùng này…? Mình rời nhà Miên và không biết đi đâu kia mà.
Xong bữa ăn, Thùy đứng lên và hơi ngập ngừng:
- Anh là dân nhà giàu hả?
Hắn bình thản gật đầu:
- Ông già rất giàu, sao Nai Nai biết tôi giàu?
- Thấy anh rút cả xấp bạc ra để trả tiền ăn, thấy anh buộc boa tiền ngàn.
- Thế hả, anh không để ý.

Thùy nín thinh không nói nữa, lại nguy nữa rồi, đàn ông giàu khó biết tình yêu thật là tình yêu.
- Sao mắt Nai không long lanh nữa.
- Tại buồn.
- Sao buồn?
- Bắt đầu ghét anh?
Hắn nheo mắt:
- Nói dối, anh biết Nai đang yêu anh.
Thùy quắc mắt:
- Im đi được không? Đừng làm tàng.
Hắn chùn vai lại:
- Anh xin lỗi, nhưng càng giận em càng đẹp Nai ạ.
Xe bò thật chậm trên mặt đường, đêm phủ kín mặt đất, đêm thở đầy không gian. Hắn vẫn ngồi trước vô lăng, bàn tay hờ hững như mắt môi hờ hững nơi xa.
- Anh bỏ hết để theo Nai, em bằng lòng không?
- Không.
- Tại sao?
- Có chồng rồi.
- Không tin.
- Có chồng và một con.
- Không tin anh biết một con hippy, hắn nhất định nói hắn là đàn bà rồi. Anh tưởng thật, ai ngờ anh hoảng vía, hắn nguyên si có chết anh không?
Thùy cắn môi:
- Đàn ông các anh tồi quá, anh thích đàn bà sao?
- Thích hơn chứ… khó nói lắm.
- Anh còn đi học chứ?
- Còn chi vậy?
- Hỏi cho biết, tội nghiệp cho anh.
- Sao lại tội nghiệp?
- Cái tủ sắt khổng lồ của cha anh sẽ là cái cũi nhốt anh suốt đời. Anh sẽ như con chó ở trong cũi đó, anh sẽ thành một thứ vô dụng. Tôi thích những người đàn ông thực đàn ông như Thành, phải phấn đấu, phải tự tạo cho mình mọi sự.
Hắn cười ngạo nghễ:
- Tôi yêu Nai vì thế, Nai là người con gái duy nhất, không choá mắt vì cái giàu của tôi.
- Lầm choá mắt chứ, nhưng khinh.
Hắn vẫn cười.

- Coi chừng cái má của em.
Hắn bỗng dừng xe lại, ngó Thùy không chớp mắt:
- Gì nữa, nãy giờ ngừng xe mấy lần rồi.
Hắn tha thiết:
- Cho phép anh hôn em, Nai Nai.
Thùy lắc đầu:
- Không bao giờ.
- Nếu là cô khách, anh hôn cả trăm lần rồi. Nhưng Nai Nai, anh muốn em cho phép.
Thùy cười nhạt:
- Anh muốn gỡ bữa ăn hở? Bữa ăn chỉ đáng hôn chân tôi thôi, đàn ông giống nhau, một lũ đói khát đàn bà.
Hắn quắc mắt:
- Im đi, em nói giọng đó anh giết em.
- Không sợ.
- Nai Nai, anh van em anh yêu em thật phải làm sao cho em tin rằng anh yêu em thật.
- Yêu hả, mười năm nữa hãy nói ra.
- Nhưng anh yêu ngay lúc đầu, anh phải nói chứ, bắt anh gian dối hở? Nai Nai... em yêu anh không?
Thùy khoanh hai tay:
- Không.
Hắn rồ ga phóng xe vun vút:
- Chết cả hai đứa.
- Càng hay, đang thích chết mà không đủ can đảm chết.
Hắn dừng xe trước mặt ngôi nhà nhỏ nhưng thật xinh xắn, lối đi vòng lên cao trồng hoa hai bên, giọng hắn như lạc đi:
- Nai Nai, sao không tin anh cả, em phải tin anh cho anh sống với chứ. Nai Nai anh yêu em…
Nước mắt hắn bỗng lonh lanh, Thùy ngồi chết trân, điều lạ lùng và bất ngờ quá khiến Thùy ngỡ ngàng.
Hắn nhìn thẳng trước mặt, đôi mắt đắm đuối như yêu cây rừng chứ không phải yêu Thùy, Thùy gọi khẽ:
- Anh, Thùy xin lỗi.
Hắn cười buồn:
- Nai Nai tên Thùy?
- Dạ.
- Nai Nai có tin tôi yêu em thật không?
- Tin, nhưng…
- Đủ rồi, Nai Nai vào gặp cô chị họ tôi nhé.

Thùy ngần ngại:
- Anh sẽ nói với chị anh làm sao về tôi đây?
- Không sao, chị ấy dễ thương lắm, hơn nữa tôi nói Nai Nai là bạn, đưa Nai Nai về đây thay vì về nhà tôi, bà ấy hiểu rồi.
Sơn Dương bấm chuông, người con gái, một người đàn bà trẻ thì đúng hơn. Với con mắt đồng bệnh, Thùy biết ngay nàng cũng đang mang nặng tình yêu trong lòng như Thùy. Vinh cao giọng:
- Chị Tâm, Nai Nai là bạn của Vinh, chị thu xếp cho Nai Nai một phòng nhé.
Chị Tâm chẳng ngạc nhiên chẳng khó chịu, nàng cười tươi:
- Vào đây đã chứ, đang buồn như chết đây.
Vinh đưa Thùy đi thăm nhà, ngôi nhà có bốn phòng ngủ, một phòng khách đủ tiện nghi và sang trọng. Vinh đem đồ đạc vào phòng dành cho nàng, cánh cửa nhìn xuống đồi cỏ mướt xanh. Thùy lặng lẽ nhìn không nói, mặc kệ hắn, nghĩ ngợi nhiều đau đầu quá rồi.
Tâm thân mật nói:
- Có Nai Nai mình sẽ vui hơn mấy tuần nay buồn quá, Nai Nai cái tên ngộ quá ha.
Thùy định nói, Vinh nháy mắt cho nàng im:
- Chị có thể tự nhiên cho tôi nói vài chuyện với Nai Nai một chút được không?
Chị Tâm lẳng lặng bỏ đi, hình như Vinh có một quyền uy nào đó, Thùy chưa biết rõ, chỉ thấy từ chị Tâm đến cô gái trẻ giúp việc đều có vẻ nể Vinh ra mặt. Hắn gọi:
- Nai Nai…
Thùy ngẩng mặt lên nhìn, hắn dịu dàng:
- Nai Nai ở tạm dây nhé, ngày mai tôi sẽ trở lại thăm. Đừng bỏ đi đâu hết, tôi không làm buồn Nai Nai đâu mà sợ. Sự thật tôi muốn ở lại đây với em suốt đêm nay, nhưng tôi sợ em mệt. Đành về vậy.
Thùy chớp mắt nhìn rồi quay lưng vào phòng, giọng hắn tha thiết gọi:
- Khoan đã Nai Nai…
- Mai rồi tôi tưởng tôi tên Nai Nai thật mất thôi.
- Với anh em mãi mãi là con nai vàng xinh nhất.
- Hết chuyện chưa thưa ngài tiểu chủ?
Hắn bước tới bên nàng:
- Sao em lạnh lùng mãi thế? Em chưa tin anh à?
- Tôi không để ý, bất cứ lúc nào thích tôi có thể bỏ đi phải không?
Hắn khổ sở:
- Đừng, Nai Nai... thôi được anh về vậy, đừng bỏ đi bất tử nghe. Em muốn gì anh cũng chiù em hết.

Thùy nhăn nhó:
- Tôi nói lại một lần chót, tôi có chồng có con rồi.
- Không tin, em không thể là người đàn bà có thể bỏ chồng.
- Nhưng người ta bỏ tôi.
- Không ông chồng nào bỏ nổi em.
- Nhưng anh ấy không phải là chồng, anh ấy là một thằng sở khanh đàn ông tất cả là một lũ sở khanh… đi đi, tôi sợ anh rồi.
Thùy đi thẳng vào phòng đóng ập cửa lại. Đàn ông từ hôm nay là những con cờ trong tay ta. Ta nắm sinh mệnh của họ, ta sai khiến họ theo ý thích. Thùy nằm ra giường nhai kẹo. Tiếng xe hơi hắn rồ ga vòng đi. Hắn đẹp như khu rừng hoang vu, hắn đẹp như bài thơ tiền sử, hắn đẹp như con thú không tên.
Bàn tay Thùy vô tình đặt trên bụng, bụng sắp to rồi còn có người si tình thật sao? Thành, Thành ơi, của thừa anh còn có kẻ thèm đó, sao anh vứt em lăn lóc xó núi quạnh hiu này? Ước gì em phản bội được anh, em cho kẻ khác trên đời con của anh? Mình ở đây, Thành muốn kiếm tìm cũng hoài công, chàng có cái địa chỉ nhà Miên, lòng Thùy đau nhói, nàng muốn trở về nhà Miên ngay, nhỡ chàng tìm đến thì sao? Trời ơi nhỡ đêm nay chàng lang thang đi tìm?
Thùy ngồi phắt dậy, mở tung cửa đi ra ngơ ngẩn vì lo sợ, thì ra ta chưa hẳn thù ghét nổi chàng, ta vẫn còn yêu, còn yêu dù còn thù. Tình yêu là một mâu thuẫn cùng quẫn nhất của con người. Lúc nãy ta thèm một con dao để chặt đôi người chàng, bây giờ ta lại thèm hai môi chàng thơm mùi thuốc lá.
Tâm cười nhẹ:
- Vinh về rồi hả Nai?
Thùy cười buồn:
- Dạ… chị Tâm chưa ngủ sao?
Tâm cười:
- Ngủ sao nổi mà ngủ, Vinh lạ thật, đưa cô về đây là chuyện lạ rồi, mặt mũi hắn hôm nay cũng lạ nữa.
Thùy lơ đễnh nhìn ra khoảng đồi đậm đen trước nhà. Cả một khoảng trời rộng mênh mông và xa tít tắp.
- Em vừa mới quen Vinh thôi, em chưa hiểu anh ấy bao nhiêu.
Tâm cao giọng:
- Hắn yêu em rồi.
- Sao chị biết?
- Chị biết.
- Em chẳng còn gì cả, cả người em khô cong.
- Em biết Vinh là ai chưa?

- Em phải biết như vậy là đủ rồi, có thể ngày mai em phải đi.
Tâm hốt hoảng:
- Không được, chị mệt với hắn nếu em bỏ đi như vậy.
- Em hoàn toàn tự do mà chị.
- Nhưng Vinh yêu em.
Thùy cười:
- Em cạn khô rồi, tình yêu cho đi là mất hết, hơn nữa em vừa gặp Vinh mà.
Tâm đăm đăm nhìn nàng:
- Em bị rồi?
Thùy gật rồi đứng im, Tâm kể:
- Vinh sống lạ lắm rồi Thùy coi, Thùy sẽ bị hắn mê hoặc. Hắn không giống bất cứ người đàn ông nào cả, hắn là hắn, không thể lầm lẫn với bất cứ ai.
Thùy cười nhẹ:
- Chúa trùm du đãng hay giáo chủ hippy chứ gì?
- Không, nhà hắn giàu, giàu không thể tưởng nổi, hắn sống như là…
Tâm làm một cử chỉ diễn tả khó hiểu:
- Khó nói quá, rồi em sẽ hiểu, rồi em sẽ mê hắn. Không có đứa con gái nào mà không mê hắn.
Thùy gật gù:
- Hắn đẹp thật, đẹp như một khu rừng hoang nhưng…
- Lòng dạ hắn cũng đẹp y như mắt hắn.
- Chị có vẻ thần tượng Vinh quá nhỉ?
- Hắn lạ lùng lắm, rồi em coi, thôi vào ngủ đi, thế nào sáng mai hắn cũng đến thật sớm.
Thùy quay vào, bây giờ muốn trở về nhà Miên cũng không được rồi, nhà Miên ở ngoại ô thành phố hơn nữa chắc gì Thành lên với mình. Họ đã đuổi khéo mình, giờ đang đêm mò về hỏi có ông nào đến tìm tôi không, kỳ cục quá.
Gần ba tháng rồi, bụng mới hết co thôi, người vô tình chưa thấy, chắc Vinh chưa biết, ngày mai phải nói thẳng cho hắn biết mới được.
Thùy co chân ôm cái gối vào lòng cho đỡ trống vắng. Sực nhớ ra con gấu Thùy tung mền loay hoay trong va li tìm con gấu trắng. Ôm nó vào ngực, Thùy lại leo lên giường. Căn phòng đẹp quá tường hồng, đèn hồng, màn gió cũng hồng nốt. Ôm con gấu ngủ ấm hơn ôm chàng không. Phải rồi, đêm qua mình ngủ không được vì thiếu chú gấu này? Ngủ chung giường với Miên chã lẽ lấy gấu ra ôm.
Cảm giác êm ái toả đầy, Thùy khép nhẹ hai mắt gọi khe khẽ tên Thành, Thành ơi, Thành ơi!

Tình Yêu Như Băng Sơn

Chương 3

Vinh phóng xe vùn vụt, đường đêm vàng vọt, rừng cây âm u. Khói thuốc thay cho hơi thở nàng, mắt Vinh chìm lắng, buồn mênh mông. Tại sao ta lại trở về, sao không ở lại với nàng, hôn nàng như ta đang thèm.
Thành phố chuyển mình thở nhẹ nhẹ. Chưa hơi thở nào say như hơi thở nàng. Chưa ánh mắt nào buồn hơn ánh mắt nàng, Vinh hờ hững lái xe, dù lái rất nhanh. Gió đập phần phật hai bên thành chiếc xe đua. Rừng chạy vùn vụt ngược chiều với Vinh. Vinh muốn hét lên một tiếng thật to. Vinh muốn phát điên lên vì nàng. Chưa ai lạnh lùng với ta như nàng. Con gái có thể bẽn lẽn, nàng bẽn lẽn bao nhiêu nàng dễ yêu ta bấy nhiêu. Nai Nai không hề bẽn lẽn, nàng dửng dưng, nàng lạnh như tảng băng xứ Tây Bá Lợi. Nàng lạnh lùng như con đường sắt băng qua đồng tuyết phủ.
Tự nhiên nàng lù lù đứng bên ven đường ta đang đi. Nàng có giơ tay vẫy đâu ta đi thẳng, nhưng rồi tim bỗng nhói nhói. Chiếc khăn quàng màu hồng bay phơi phới quanh cổ nàng. Chiếc áo manteau màu sữa đọng và đôi mắt, đôi mắt ngơ ngác hơn mắt nai.
Ta dừng xe lại lùi thật nhanh về phía nàng. Nàng lên xe, đàn bà không hẳn là đàn bà, con gái không hẳn là con gái? Ta yêu liền tức khắc, trời ơi thằng Vinh mà cũng biết yêu.
Vinh dừng xe lại lầu bầu:
- Trở lại Nai Nai nếu không điên mất, nhỡ nàng bỏ đi ngay đêm nay?
Vinh quay một vòng xe. Bụi đất cuốn lên theo bốn bánh xiết mạnh. Nghĩ sao Vinh lại quay thêm một vòng, đầu xe chỉ về hướng cũ. Chàng thở dài từ từ lái đi. Ngôi nhà nguy nga hiện ra trên đầu dốc. Vinh bóp còi thật lớn rồi bực tức chui thẳng vào gara.
Mái tóc dài bay bay, đôi mắt chằng hình như cũng bay.
- Thưa cậu… cậu dùng chi không ạ?
Ông gác dan hỏi chàng:
- Không, cám ơn bác.

Chàng bước trên những bậc thềm, dáng cao cao hơi nghênh ngang hơi lạ lạ. Ở chàng đầy nét lạ, dù áo quần cũng rẻ tiền, dù cũng ngang tàng như bao nhiêu người con trai khác cùng tuổi với chàng.
Vào phòng, chàng để nguyên áo quần ngồi phịch xuống ghế. Với tay nặn nút nhạc chàng lim dim đôi mắt đẹp: *"hãy ôm lấy em đi, đừng để em đi trước anh, vì em chẳng biết dẫn anh về đâu. Đừng để em đi sau anh, bởi em sợ mất anh vô vàng. Hãy ôm em mà đi…"* Tại sao ta lại khác nàng? Tại sao ta bỏ về? Sao không ôm nàng đặt lên một chiếc giường thật êm. Có gì xấu xa đâu nhỉ? Ta sẽ canh cho nàng ngủ cơ mà?
Vinh chụp điện thoại hối hả quay số. Đầu dây bên kia tiếng chuông kêu reng reng. Chắc Nai nai đang ngủ. Vinh đắm đuối chờ, không thấy em, thôi nghe giọng nói em cũng được.
Giọng Nai Nai còn nhuốm mơ màng:
- Ai đó?
- Sơn Dương đây, phải Nai Nai đó không?
- Có chuyện gì không anh?
- Nhớ quá Nai Nai ơi.
Đầu dây bên kia im lặng, Vinh nghe được tiếng thở của nàng. Tưởng tượng bộ ngực nàng chắc phong phanh áo ngủ mỏng. Mắt Vinh chớp chớp:
- Nai Nai…
- Gì?
- Em có yêu anh không?
- Không.
- Rồi em sẽ yêu.
- Tính sau.
- Ngày mai đi chơi rừng không? Đông và vui lắm, đi không?
- Đông là bao nhiêu người, tôi với anh ấy hả?
- Không chừng mươi người.
- Được.
- Thêm đường vào lưỡi em, môi em đi Nai Nai.
- Đường đang lên giá.
- Quét mật vào môi em đi.
- Con người tàn sát thiên nhiên, ong vỡ tổ hết rồi, thú rừng đi tìm tinh cầu khác hết rồi. Bom, hoả tiễn xe tăng không có mật ong.
Vinh thì thầm:
- Yêu em, trời ơi anh yêu em vô cùng vô tận.
- Đừng yêu tôi, đừng yêu ai hết.
- Tôn giáo của tụi mình là tình yêu. Hãy sống cho tình yêu dù bất cứ

lý do gì. Trước hết hãy yêu nhau. Bứt hết xiềng xích đang buộc trói em đi. Người lớn đã bóp chết tuổi trẻ của chúng ta rồi, đừng ngu ngốc nữa.
- Tôi đã sống hết mình với người yêu, cuối cùng tôi phải trốn đi, lang thang như con thú hoang thế này, anh thấy không? Nếu không gặp anh đêm nay chắc tôi ngủ ngoài đường.
- Cho anh lang thang chung với em.
- Nếu anh thích, anh cứ việc lang thang, sống nghĩ là xả hơi thật khỏe khoắn mà anh. Muốn khỏe phải sống theo ý mình.
- Hoan hô Nai Nai, Nai Nai sẽ làm giáo chủ của bọn anh nhé.
- Cái gì, anh nói cái gì giáo chủ trong đó?
- Tôn giáo của bọn anh là tình yêu, kinh cầu nguyện của bọn anh là những nụ hôn. Giáo chủ của bọn anh sẽ là em.
- Tại sao lại chọn tôi làm giáo chủ?
- Vì em tự nhiên, tóc em để thẳng không đi tiệm, mắt em có sao biễu diễn, y như vậy da em có sao như thế, không tô không quết vôi trắng vôi hồng. Ngực em cũng để tự do.
Hình như nàng cáu:
- Im đi, ai cho anh nhắc đến ngực tôi.
- Anh thấy em không mặc cóc- xê.
- Kệ tôi.
- Em đẹp nhất vì em hồn nhiên nhất.
- Ngốc, người ta chán người ta không diện đó.
- Sáng mai bọn anh đến em vào rừng, chịu nhé.
- Chịu… này tóc anh để dài vì thế đó hở? Không sợ cảnh sát à? Thôi nhé, tôi buồn ngủ mất rồi.
- Sáng mai anh đón nghe.
Nai Nai cúp máy rồi, Vinh thẩn thờ đứng lên:
- Tự nhiên ta yêu nàng, quái gở thật, và cũng thú vị nữa.
Chàng lại quay số điện thoại:
- Vinh đây, phải Gấu Trắng đó không? Mai tổ chức đi chơi rừng nghe chưa bồ?
- Sua, ở lại đêm không?
- Đêm về nhà tôi ngủ, cái nhà gần rừng đó.
- Có gì lạ không Sơn Dương?
- Tôi từ chức giáo chủ xuống làm tín đồ, tôi tìm được nữ giáo chủ rồi.
Tuyệt lắm.
Gấu Trắng cười thật giòn giã. Vinh cúp máy nằm dài ra giường, nằm thật thẳng rồi nhắm mắt ngủ.
Chàng gọi Nai Nai trong giấc ngủ, khi Nai Nai đang nghĩ đến Thành.

Chú gấu trắng bị nàng ôm thật chặt. Thân thể người con gái mới làm đàn bà đẹp hơn mọi sự trên đời này.
Buổi sáng, giấc ngủ no đầy trang điểm cho nàng sáng láng hơn mọi thứ phấn thượng hạng nào của con người. Nàng mặc nguyên áo ngủ, chạy nhanh ra vườn. Trời ơi đẹp quá, đẹp chết ngất đi được, sương long lanh trên những đọt lá non, sương long lanh trên những ngọn cỏ dại. Sương lung linh trên những cánh hoa mềm.
Đẹp thế này sao mấy hôm nay ta cứ thấy thành phố buồn? Nàng hối hả cắt hoa, cánh hoa nào cũng đẹp trách chi đàn ông hay tham lam? Mang hoa vào phòng rải đầy trên giường, nàng nằm len vào giữa cố nhắm mắt lại ngủ thêm. Ngủ với gấu trắng với hoa thế này mình sẽ gặp đầy may mắn, Thành sẽ lên với mình, sẽ cưới mình giữa một rừng đầy hoa.
Nghĩ đến Thành là mắt nàng khép lại hai giọt lệ ứa ra thật cay. Nàng không muốn mở mắt nữa, khép hai mi để sống như hôm nào trong vòng tay anh… dưới hai môi anh…
Cánh cửa được đẩy ra từ phía ngoài, Nai Nai quên khép cửa mà tình yêu của Vinh mạnh mẽ hơn tất cả, nên chàng đứng sững giữa cửa nhìn nàng ôm chú gấu trắng. Không tiến không lùi, chàng đứng im chiêm ngưỡng giấc ngủ đầy mộng của nàng, nàng có ngủ đâu, nàng đang mơ đấy. Hai giọt lệ còn trên má nàng, hoa đầy trong phòng, hoa cả trên chăn nàng đắp.
- Nàng đẹp quá, tôi có quyền yêu nàng vì tôi bắt được nàng ngơ ngác giữa đường như con nai rừng lạc về thành phố, ước gì mình biến thành con gấu bông kia nhỉ?
Chàng không tiến không lùi, chàng đứng lặng người đi, ngắm nàng ôm con gấu bông, nàng vụt mở mắt rồi nàng dụi mắt:
- Hả, sao đến sớm thế, sao đứng đó?
Vinh vẫn đứng ở cửa:
- Bà tiên nào hái hoa rải đầy giường Nai Nai thế?
- Tôi hái đó, tôi dậy sớm lắm, không biết làm gì lại leo lên giường, tôi có ngủ đâu, sao tôi không thấy anh nhỉ?
- Nai Nai không ngủ nhưng Nai Nai đang mơ.
Thùy không dám chui khỏi chăn, cái áo ngủ này hơi ngắn, Vinh lù lù bước tới, chàng giữ lấy hai vai nàng:
- Sống như mình thích, sống như mình muốn. Bây giờ em muốn gì?
Thùy cau mặt:
- Muốn anh đi ra khỏi phòng.
- Nhưng anh muốn hôn hai mắt em.
Gương mặt Sơn Dương vẫn hồn nhiên, vẫn dễ thương như bao giờ.

Mái tóc để dài, phiến lưng mênh mông, hai vang ngang tàng. Thùy nhìn đăm đăm. Hắn giống một người thật, một người ngày nhỏ nàng thương, rất đỗi thương, nàng kính rất đỗi kính, đòi hôn mà ánh mắt vẫn trong veo, không vẫn đục, không bối rối.
Nàng gật đầu:
- Hôn đi.
Vinh cúi xuống, nghĩ sao lại thôi:
- Em chưa muốn, thôi sửa soạn đi, anh chờ bao giờ em muốn hôn anh.
Vinh lùi ra khỏi phòng khép kín cửa lại, nàng bước tới cài cửa rồi trút hết chăn và áo ngủ xuống khỏi hai cẳng chân dài. Tay nàng đặt trên bụng, nàng lôi dưới đáy va-li chiếc quần voi thùng thình màu đen, chiếc áo thun đỏ. Thế thôi, với tay vơ cái áo khoác ngoài nàng chạy tung ra, sực nhớ mình chưa rửa mặt lại chạy vào. Nàng đánh răng rửa mặt mau như con nít. Tóc hơi rối, lười tìm lược, nàng dùng mười ngón tay quơ quơ vài cái. Xong, đẹp chán. Mặc thứ này khỏe thật, cảm tưởng như không mặc gì.
Cả bọn đứng dưới thềm nhà, tròn mắt ngó Thùy, đủ màu sắc rực rỡ, đủ khuôn mặt lạ lùng, chúng hô lên:
- Trời romantic thật.
Thùy ngơ ngẩn nhìn xuống, Vinh bước ra cửa dịu dàng:
- Giới thiệu với các bạn, Nai Nai, nữ giáo chủ của chúng ta từ hôm nay.
Họ nhìn Thùy, nhìn từ bàn chân đi dép, đến mái tóc đem lõa xõa ngang vai.
- Hoan hô Nai Nai.
Thùy chỉ biết cười, nói gì cho họ hiểu nỗi vui thật lạ họ vừa mang đến cho nàng, họ đứng dưới bậc thềm ngó lên, tóc ngắn tóc dài đủ kiểu, nhưng tự nhiên, tự nhiên từ áo mặc đến môi cười mắt ngó.
Vinh dắt tay nàng bước xuống, họ không phải là hippy, nhất định không phải vì ở bạn bè Vinh, vẫn toát ra vẻ dịu dàng của những con người hiểu biết. Áo quần họ mặc cũng bình thường, màu sắc tươi mát nhìn vào là tưởng thấy rừng xanh, thấy núi cao, nhưng không phải là ngoằn ngèo xanh đỏ. Nàng bắt đầu băn khoăn rồi. Tâm nói đúng thật, Vinh sống quá đỗi lạ lùng, Thùy không biết chàng là ai? Tại sao có nhóm bạn bè nói cười như chim rừng mở hội thế này?
Họ lục đục leo lên xe, những chiếc xe cũng màu tươi mắt nhìn xanh thắm, vàng tươi đỏ chói. Hình như họ ghét cái gì nửa vời, sống cho ra sống, và yêu cho ra yêu. Không có lưng chừng, không có trung dung.

Vinh nhìn thẳng đằng trước hỏi:
- Đêm qua em ngủ ngon không?
Thùy gật đầu:
- Khá ngon nếu không bị anh đánh thức dậy nửa đêm.
- Đêm qua em nghĩ gì?
Thùy lắc nhẹ:
- Chẳng muốn nghĩ gì hết, nghĩ hoài đau đầu lắm.
- Không nghĩ đến Sơn Dương?
- Có chút chút.
- Như thế nào?
- Lạ, bí mật.
Con đường đèo ngoằn ngoèo lên cao. Núi chập chùng, rừng mênh mông. Sương sớm chưa tan, dù nắng mai vàng đã soi qua vòm lá biếc.
- Tôi nghĩ tôi yêu em, chữ yêu thật to và thật đẹp.
Thùy nghiêm trang:
- Anh Vinh, tôi cần nói với anh một điều.
Vinh gật gù:
- Em cứ nói đi.
- Tôi bị ruồng bỏ nên trốn nhà lên đây, anh hiểu tôi nói gì không?
- Hiểu, rồi sao nữa?
- Người đàn ông đó đã cho tôi tất cả những gì một người đàn ông cho một người đàn bà. Những gì Thượng đế tặng cho chàng, nhưng bây giờ chàng dừng lại không cho tôi nữa.
- Hắn yêu người khác?
- Điều đó tôi không biết, chỉ biết chàng hết muốn thấy tôi hiện diện bên chàng nữa. Chàng sợ trách nhiệm. Đàn ông hèn hơn đàn bà ở chỗ sợ trách nhiệm, tôi mang nặng, đang mang nặng và tôi sẽ đau đớn khi sinh con. Nhưng tôi vui vẻ nhận trách nhiệm của tôi. Đàn ông không mang nặng đẻ đau vội hèn nhát trốn làm cha. Anh có công nhận tất cả mọi người đàn ông ngán trách nhiệm là hèn không?
Vinh gật đầu:
- Có lẽ, đàn ông ai cũng run sợ khi sắp làm cha hết.
- Thời bây giờ đa số những người đàn bà phải tự nuôi sống mình, đàn ông ngày nay không ai chịu nuôi vợ hết, như các cụ ngày xưa, nhưng họ vẫn sợ lạ thật anh nhỉ? Khi yêu chàng. Tôi không mảy may đòi hỏi chàng cái gì hết, những con bạn đẹp của tôi phải tặng ít nhất mười cái áo dài mới hôn được môi nó, phải tặng ít nhất một cái nhẫn kim cương mới đụng được vào ngực. Còn tôi, chưa bao giờ tôi bán tôi cả, cái vé máy bay tôi cũng tự lo. Tôi ra đi với ba ngàn bạc trong

túi, chẳng sao cả. Ở đó có một tướng yêu tôi. Tôi chẳng nhận gì hết, nhà cửa đất đai tôi xua tay từ chối. Có lẽ tôi có máu điên anh nhỉ?
Vinh dịu dàng:
- Em dễ thương vì em điên.
- Những người tỉnh chung quanh ta là kẻ không dễ thương?
- Đúng, vì họ đang tự giết họ.
- Tôi không hiểu?
- Máy móc đang giết họ. Họ sống như cái đinh ốc. Họ bắt chúng ta sống y như họ. Mặt trận đã tàn rồi, họ dàn trận để bảo vệ cái chỗ ngồi vững chắc cũng họ. Kẻ già bao giờ cũng bảo thủ, người bảo thủ bao giờ cũng là người già. Họ sợ mất phần với tuổi trẻ, cây măng mọc cao lên, tre già sẽ bị dẫn. Họ sợ chúng ta, em biết chưa?
Thùy mỉm cười:
- Tôi hiểu, anh đang làm cái luận án về *"tuổi trẻ và ngày già?"*
Vinh trợn mắt ngó Thùy, chiếc xe dừng phắt lại chút xíu lao xuống vực. Thùy vẫn mỉm cười, đoàn xe sau trờ tới hét lên:
- Gì thế Sơn Dương.
Vinh xua tay cho họ đi trước, giọng chàng đứt quãng:
- Tại sao em biết?
Thùy dịu dàng:
- Tôi linh cảm.
- Chưa cô gái nào thông minh hơn em.
- Nghĩa là anh đang viết về cái xung khắc đời đời ấy?
- Đúng, tôi thương hại chúng mình.
- Tại sao?
- Tuổi trẻ tụi mình thật tội nghiệp.
Thùy mỉm cười:
- Từ ngày hôm nay tôi nhận anh làm bạn của tôi, tin không?
- Tin chứ, nhưng tại sao em chịu làm bạn tôi?
- Tôi cũng khao khát điều anh đang khao khát. Tôi cũng băn khoăn điều anh đang băn khoăn.
- Nghĩa là…
- Tôi cũng muốn sống như tôi ao ước. Tôi thích sống theo ý mình, tôi không hiểu tại sao giữa chúng mình lại khác nhau? Tại sao đàn ông phải thế này và đàn bà phải thế kia? Tại sao luôn luôn đề phòng nhau. Yêu là phải cưới xin mới dám yêu hết mình. Như vậy là sao? Chưa tin nhau, chưa yêu nhau hay sao? Ai bày ra cái chuyện cưới xin nhau nhỉ. Tôi khổ vì chuyện đó biết mấy. Ba mẹ tôi đòi như vậy. Họ hàng cô bác đòi như vậy, riêng tôi khi yêu ai, tôi muốn yêu hết sức tôi, có gì tôi moi ra dâng cho người tôi yêu hết, không mặc cả,

không tính toán. Tôi dại tôi ngu, vì bây giờ chàng bỏ tôi. Chắc có đám cưới chàng không bỏ tôi đâu nhỉ? Biết vậy rồi nhưng tôi vẫn thích hết mình khi yêu, yêu mà còn đề phòng nhau buồn chết Vinh nhỉ?
Vinh quay sang nhìn nàng. Nàng ngửa mặt dựa vào thành xe. Hai mắt nàng có hai giọt lệ đẹp như sương mai. Đôi môi nàng ngọt ngào hơi thở vì không tô son. Màu da nàng căng sữa vì không giấu dưới phấn. Nàng trần trụi dễ thương như thú hiền, nắng soi trên má nàng, gió hôn lên tóc nàng.
Vinh xúc động chàng ôm lấy vai Thùy, hai mắt đắm đuối:
- Nai Nai, đừng buồn nữa, định mệnh không bao giờ lầm lẫn đâu, anh chưa bao giờ yêu ai và bây giờ yêu em, đàn bà có nhưng đó không phải là tình yêu, có tiền em có thể có tất cả, nhưng em không thể mua được tình yêu chân thành của một người đàn ông như anh đang yêu em, chúng mình phải tập sống không hối tiếc, vì như anh nói, định mệnh không bao giờ lầm lẫn cả.
Thùy nhìn Vinh, giấu sau mái tóc hơi dài đó, ẩn sau đôi mắt mơ mộng, hai hàng mi rậm như bờ cỏ, tâm hồn Vinh là vũ trụ kỳ bí lạ lùng.
- Ngày nào chúng mình già đi, con cái cũng chê trách mình như anh và em bây giờ.
Vinh gật gù:
- Có thể, nhưng anh sẽ làm người già biết an phận, biết san sẻ, biết nâng đỡ. Anh sẽ không ôm mái tóc bạc trắng, bằng hai bàn tay anh rồi nhắm mắt, rồi bịt chặt tai. Anh sẽ không khư khư ngồi mãi trên một cái ghế, đá hết đứa bé này đến đứa bé khác. Vũ trụ vẫn thay đổi không ngừng, con người hôm nay không như con người hôm qua, họ bắt chúng ta sống y như họ, tàn nhẫn và dã man thật.
Thùy nắm lấy tay Vinh:
- Thôi anh đừng quắc mắt như thế Thùy sợ lắm.
Vinh bật cười nhưng giọng nói thì buồn:
- Nói vậy, nhưng anh biết chắc tụi trẻ mình sẽ thất bại, biết thất bại nhưng vẫn phải làm chứ em nhỉ? Bởi vì kẻ bảo thủ bao giờ cũng nhiều và đông hơn cấp tiến. Kẻ đã trèo lên cao ngồi vững rồi, còn lâu họ mới xuống em ơi.
Chàng kéo Thùy sát tới bên chàng cử chỉ vẫn gượng nhẹ kính cẩn:
- Thất bại rồi, thôi quay về sống với nhau, thôi mình sống cho nhau vậy.
Thùy khe khẽ:
- Romeo et Juliette phải không? Anh hát nốt bài đó cho em nghe đi, bản nhạc tuyệt vời càng nghe càng hay, mỗi lần nghe, nhớ đi không

muốn nổi, ngồi muốn gục xuống vì nhớ.
Vinh huýt sáo bản nhạc tình, rồi ngừng ngang:
- Anh ngốc thật, hát cho em nghe, em nhớ kẻ khác.
Dẫn đầu xe Vinh đi sau cùng, đoàn xe đầy màu sắc nối đuôi nhau lủi vào rừng.
Thùy bâng khuâng hỏi:
- Anh để tóc dài để phản đối người lớn phải không?
Vinh thở cho khói thuốc bay lên từng vòng:
- Tại sao phải cắt tóc ngắn?
- Nhưng khác người quá họ bực mình.
- Kệ cho họ bực mình, anh sống theo ý anh, anh có làm hại ai đâu, anh có soi mói cuộc đời của ai đâu, xin họ cho anh yên, Tôi là tôi và tôi là ông chủ của chính tôi. Tôi không đụng đến ai, và xin mọi người đừng đụng đến tôi, đừng bắt tôi giống các người.
Thùy gật đầu:
- Đúng rồi, cái xấu xa nhất của con người là cứ bắt người khác phải giống mình.
Nàng tiếp:
- Ai cũng có chồng con tử tế, họ đẻ sòn sòn và hếch mặt lên khoe bụng, tôi không có chồng tôi chửa hoang, họ chửi dữ dội quá, làm như họ có con bằng phương pháp thánh, tôi có con bằng phương pháp của satan, họ sẽ đẻ con rơi trên hoa sen, tôi đẻ con bình thường và trần tục.
Vinh ngừng xe kéo Thùy xuống:
- Đến rồi, đừng buồn nữa nghe, em phải cười như chim rừng Nai ạ.
Những cái lều vải rực rỡ được căng dưới vùng trời xanh, nắng lọc qua lá, nắng êm như lụa, nắng đẹp như thơ, bạn bè của Vinh mỗi người là một thế giới lạ lùng, không ai giống ai, và không ai theo ai, họ cười vang khi thích, họ xụ mặt khi không hài lòng. Vinh lần lượt giới thiệu bạn bè cho Thùy. Những cái tên với những khuôn mặt nhìn một lần khó bao giờ quên, Sóc Nâu, Mắt Thỏ, Gấu Trắng, Rùa Đen, có cô mang tên là loài hoa, có cậu mang tên sói, họ từ chối những cái tên loài người đặt cho từ lúc sinh ra.
Sóc Nâu, cô bé có mái tóc đen mướt để lua tua ngắn dài, màu da sậm hồng cánh tay trần rám nắng, nụ cười ngon mắt không chịu nổi:
- Chị Nai Nai sauvage kinh khủng hở Sơn Dương?
Sóc Nâu ngoạm trái bôm rồi đưa nốt cho Thùy.
- Ăn đi, ngực chị ngon hơn bôm nữa đó.
Thùy hơi đỏ mặt tránh đôi mắt Vinh:
- Đừng nói như thế nữa Sóc Nâu.

Sóc Nâu cười giòn giã:
- Trời ơi, đẹp thì phải khen đẹp chứ, nói như thế nào bây giờ, nói ngược lại hả, không chịu đâu?
- Họ chưa hôn nhau công khai, họ chưa mi mi nhau giữa mọi người, vậy họ không phải là hippy họ là ai anh Vinh?
Vinh cười:
- Họ là họ, tôi là tôi, kỳ cục.
Thùy cười:
- Anh kỳ cục thì có.
Sóc Nâu vỗ tay:
- Chưa ai xứng đôi như Nai Nai và Sơn Dương, tôi chưa thấy cái gì đẹp hơn hai người.
Vinh sung sướng ôm lấy vai Thùy:
- Anh cưới vợ được không Sóc Nâu?
- Được chứ, được mạnh đi, năm nay anh ra trường rồi, cưới vợ là vừa, nhưng đừng bỏ tụi này nghe.
Vinh lắc đầu:
- Không bao giờ, Nai Nai hiểu anh hơn cả em Sóc ơi.
Thùy đi một vòng, môi Thùy như hồng lên vì tươi. Máu chạy luân lưu, máu ngọt ngào, đời vui thế này dám bảo là buồn, trời cho ta khu rừng này xanh, ngọn núi cao kia. Trời cho ta mảnh trời kia vàng, và tất cả nghiêng mình chờ lệnh, trên vũ trụ này con người là một sinh vật đẹp đẽ nhất. Đàn ông giống Thượng Đế, Thùy không yêu đàn ông thì yêu ai bây giờ?
Sơn Dương không rời nàng nữa bước, Không muốn rời nhau có nghĩa là yêu mất rồi. Trong khu rừng thưa này, bãi cỏ lá vàng khô, chỉ thấy tiếng hát và tiếng cười, gần đến giờ cơm, Vinh bắt buộc rời Thùy:
- Em ở đây anh lo vấn đề ăn uống xem đã nhé.
Sóc Nâu giảng giải:
- Anh Vinh bao hết, người nhà anh sẽ mang cơm lên cho tụi mình.
Thùy tò mò:
- Vinh làm gì mà nhiều tiền thế?
- Con trai duy nhất của một tỷ phú.
- À, hèn gì…hèn gì ngang tàng dữ.
Sóc Nâu bênh ngay:
- Không phải anh ngang tàng vì có tiền đâu, anh ngang tàng vì giá trị thật của anh ấy, rồi chị coi, bọn em coi như anh thánh, dĩ nhiên vị thánh trần tục, thánh trăm phần trăm tụi em nghỉ chơi đi.
- Vinh có cái gì xấu và cái gì tốt.

- Anh ấy quí tình bạn, quí tình yêu thèm khát tình yêu, và biết sống.
- Cái gì xấu?
- Xấu hả… khó nói quá, nhiều bạn gái thì phải quá nhiều cô yêu anh ấy.
- Như vậy đâu có xấu.
Sóc Nâu tò mò:
- Hình như Nai Nai chưa yêu Sơn Dương của bọn em?
Thùy cười:
- Đừng hỏi, đừng nghĩ về người khác, hỏi mình, nghĩ về mình, trầm tư của mình.
Sóc Nâu cười, chiếc răng khểnh láu lỉnh nhe ra:
- Em xin lỗi, giờ em hiểu vì sao anh Vinh yêu chị rồi.
- Vì sao?
- Chị vừa thông minh vừa ngu ngốc, vừa ngây thơ vừa đàn bà.
- Trời ơi khó hiểu quá.
- Em biết chị hiểu.
Bên kia chiếc lều vàng, bọn con trai lục đục chui ra:
- Nai Nai…
Sóc Nâu kéo Thùy chạy tới:
- Có nhạc rồi, nhảy đi Nai Nai, nhảy cho mệt rồi ăn cho ngon.
Đàn trống được đem tới đặt giữa bãi cỏ Vinh tới bên Thùy:
- Trưa nay anh dặn họ sửa soạn lớn mừng em đến, giờ nhảy với anh nhe.
Thùy gật đầu:
- Ăn mặc thế này mà nhảy à?
- Ồ, đâu có sao, còn mặc quần áo là vì lịch sự lắm rồi.
Thùy nháy mắt:
- Anh quá quắt rồi đấy.
Vinh nhảy thật dẽo, những bước đi thật tình, cỏ không lướt đôi chân được, nhưng cỏ làm tình tứ bước đi êm.
- Em vui chưa Nai Nai?
Thùy gật:
- Tạm quên được người.
- Em bắt đầu yêu anh chưa?
- Đừng hỏi người, hãy tự hỏi mình.
Vinh gật:
- Anh hiểu xin lỗi em.
Vinh khe khẽ hát theo: *“Yêu nhau đi em ngày còn có bao nhiêu đâu em... yêu nhau đi em, vì đời là tình yêu… nếu không yêu nhau ta sống bằng gì? Nếu không yêu nhau ta sống làm gì? … cho anh hai*

môi em, cho anh hai mắt em."
Chàng ngừng tại hỏi nhỏ:
- Sao em lại khóc?
Thùy ngập ngừng, nụ cười gượng gạo:
- Nhớ, đã yêu nhau rồi khó quên nhau lắm, nghe bản nhạc hay đủ để khóc ngất đi rồi.
Vinh thở dài:
- Anh hiểu.
- Đừng giận Thùy nghe Vinh.
- Không bao giờ anh giận được em cả.
Thủy Tiên đang nhảy với Gấu Trắng bước đến gần Sơn Dương.
- Có chuyện cần nói với anh, đổi đi Gấu Trắng cầm tay Thùy dìu đi để Sơn Dương với Thủy Tiên. Vinh nhìn theo phiến lưng mềm mại của Nai Nai, đôi mắt buồn buồn, Thủy Tiên hậm hực:
- Từ sáng tới giờ anh không hỏi em được nửa câu nữa, sao vậy?
Vinh ngẫn ngơ rồi lại dịu dàng:
- Đừng cau có, ở đây không ai được cau có, em nhớ chứ?
- Nhưng sao anh bỏ em?
- Anh yêu em bao giờ để bỏ với không?
Thủy Tiên cúi mặt:
- Vinh… Đừng tàn nhẫn với em, em yêu anh biết không?
Vinh gật:
- Anh đành xinh lỗi em.
- Không, đừng xin lỗi người yêu.
- Anh yêu Nai Nai rồi.
- Cô ta có chồng rồi, sao anh ngốc thế?
- Anh biết, nhưng anh vẫn yêu.
- Khùng.
- Cũng được, nhưng anh sống như anh thích.
- Còn em, em ước mơ gì anh biết không?
- Biết, nhưng định mệnh không bao giờ lầm lẫn cả, rồi em sẽ yêu người khác để sung sướng hơn yêu anh.
Thủy Tiên rưng rưng:
- Anh ác lắm, anh ác lắm biết chưa?
Vinh vẫn nhìn theo mái tóc hơi rối của Nai Nai:
- Một lần nữa anh xin lỗi em vậy.
Thủy Tiên não nùng:
- Đốt anh đi, lỗi phải hoài, người yêu chỉ có dỗ dành không có xin lỗi suông.
Vinh cười gượng:

- Đến bây giờ anh mới biết yêu thật sự, tội nghiệp anh, để yên cho anh yêu em ạ, đời không có hai lần xúc động, em có hiểu anh không?
Thủy Tiên gượng cười:
- Hiểu, nhưng buồn quá chịu không nổi.
- Ngày mai em sẽ gặp người mà em sẽ yêu, lúc đó em sẽ cám ơn anh đã không yêu em, lúc đó em sẽ hiểu bây giờ em lầm lẫn.
Thủy Tiên thở dài:
- Em mong như vậy lắm nhưng hình như em yêu anh thật rồi, không lầm lẫn không mơ hồ, Nai Nai có gì hơn em hả anh?
Vinh lắc đầu:
- Không thể so sánh được em ạ, người ta so sánh những gì cân đo và sờ mó được, hai người đàn bà so sánh sao được, em là em và nàng là nàng, tóc nàng lạ quá phải không em? Em gái của anh.
Thủy Tiên nhíu mày:
- Rời nàng nhìn lại em một chút đi, nghỉ nhìn nàng một giây đi.
Vinh lắc đầu:
- Xin lỗi em.
- Thôi hết chuyện để nói, trả anh về với nàng.
Thủy Tiên lướt trên cỏ đến gần Nai Nai:
- Trả lại Nai Nai, xin thua cuộc.
Thùy ngơ ngác không hiểu, Vinh dịu dàng:
- Con bé dễ thương lắm, em đừng bận tâm.
Thùy mỉm cười nhìn đăm đăm hai mắt Vinh, đôi mắt biết cười đôi mắt biết hôn, biết vuốt ve khi nhìn, Vinh nâng nhẹ tay nàng, mọi cử chỉ của chàng đều dịu dàng thắm thiết. Chàng giữ bàn tay nàng trên ngực, giọng trầm hẳn xuống.
- Nai Nai, đừng chung tình một chiều, đừng nghĩ đến người ta khi ở bên anh, vì từ hôm nay hạnh phúc của em chính là hạnh phúc của anh. Vì từ hôm nay anh sống cho em và vì em.
Thùy thì thầm:
- Anh biết em đang có thai chứ?
Vinh gật:
- Anh đoán như vậy.
- Và anh vẫn yêu em?
- Yêu hơn khi chưa biết.
Thùy rưng rưng giọng thật ngậm ngùi:
- Muộn rồi anh ạ, chúng mình gặp nhau muộn màng quá.
- Không có gì gọi là muộn màng cả, anh yêu tất cả những gì em có.
Thùy lắc đầu những sợi tóc mềm, nắng bắt đầu vàng dưới vòm lá

xanh. Rừng cây chụm đầu vào nhau để sưởi nắng, hơi sương tan loãng, khói sương bay, có loài chim hiếm không tên gọi, hót khẽ trong lùm cây, có bầy chim hiền rung cánh bay. Có thật trở về cùng thiên nhiên là thấy cõi thiên đàng? Nhạc bay lên thinh không nên nhạc hiu hắt, nhạc lan trên lá xanh nên nhạc mơ hồ. Tình yêu cũng mơ hồ lảng đảng và thanh thoát lên cao, có thứ kỷ niệm chìm sâu và da diết. Có thứ yêu đương đam mê mà chết người. Tình yêu trên mặt nệm giường, tình yêu trên vùng tóc rối, tình yêu trên ngực trần thơm. Không thể quên nổi và không nỡ quên, Thành và kỷ niệm cưu mang trong lòng. Thành và nụ hôn thân mật vô cùng ấy, làm sao xóa nhòa? Con anh em còn mang, con anh em còn giữ? Không, hãy nói với Vinh điều ấy, rằng có những nụ hôn chết đi còn lẩn khuất tìm về. Có những nụ hôn ta nằm nhắm mắt, môi ta chết, ta vò tóc rối ta bay cao. Những nụ hôn mà không phải bất cứ người đàn bà nào đàn ông cũng cho.

- Tôi không thể quên, tôi không thể quên…

Vinh đau xót:

- Em nói gì hở Nai Nai?

Thùy lắc đầu gương mặt buồn bã:

- Muộn mất rồi Sơn Dương ạ, anh ấy lừng khừng nhưng em vẫn yêu. Yêu cả cái nết lừng khừng của anh ấy. Anh ấy vô trách nhiệm và nhát gan hơn anh, nhưng em đã yêu mất rồi. Tình yêu đã cho đi nó bay thật bổng, nó chìm thật sâu, em không đòi lại được, em không giữ nổi.

- Cho anh một góc khác trong trái tim mềm mại yêu đương của em.

- Nếu còn một nơi chốn nào em cho anh liền?

- Mấy tháng rồi em?

- Hình như gần ba tháng hay hơn ba tháng, em không rành rẽ lắm nên không biết.

- Anh ấy để em ra đi một mình?

- Vì đàn ông cần địa vị hơn đàn bà.

- Vậy hắn chưa yêu em thật.

- Có lẽ thế, nhưng em yêu thật, đừng nói lại câu đó nữa em đau lòng.

Vinh nhăn trán:

- Vẽ cho anh đường vào tim , đường nào hở Nai?

- Đứa con bít kín mọi ngã đường rồi, xin lỗi anh vậy.

Vinh thở dài:

- Trời có mắt thật, vừa lúc nãy anh xin lỗi Thủy Tiên. Giờ anh bị em xin lỗi, đừng xin lỗi người yêu Nai Nai ạ, Thủy Tiên nói thế đấy, khi người ta yêu nhau người ta không xin lỗi nhau suông bao giờ.

Thùy hỏi:
- Thùy chửa hoang này, Thùy hư hỏng nhất thành phố, tai tiếng nhất xóm, Thùy phải trốn nhà ra đi với đứa con không người nhận. Phải nuôi con với bàn tay không đeo nhẫn cưới, anh yêu Thùy làm gì? Sao không yêu Thủy Tiên, trong sạch và ngoan ngoãn hơn Thùy?
Vinh lắc đầu:
- Người ta không say mê những gì nắm được trong tay, người ta nao nức trước ngọn núi cao chót vót khó chinh phục, không khó khăn không có si mê.
Thùy cười khẽ:
- Biết đâu có một ngày nào đó Thùy chẳng yêu anh.
- Anh tin như vậy.
Bản nhạc dứt, Vinh kéo Thùy len trong đám đông, bạn bè chàng nhiều màu sắc thật.
- Đi lang thang em, rừng buổi sáng lạ lắm em ơi.
Thùy dừng lại nhìn đám bạn bè, xanh, đỏ, vàng, lục họ tạo thành vùng màu sắc rực rỡ đáng yêu nhất.
- Anh có những người bạn đáng yêu ghê Sơn Dương ạ.
- Phần nhiều học cùng lớp với anh, bọn anh kéo lên đây nghỉ hè.
- Cuộc nghỉ hè của anh dài ba tháng phải không?
- Hơn ba tháng.
- Thùy nghỉ hè những chín tháng kia.
Vinh nheo mắt:
- Quên đi một phút để sống cho anh được không?
Tim Thùy bỗng đau nhói, mặt Thùy bỗng tái đi:
- Trời!
Vinh hoảng hốt:
- Sao thế, em đau hứ?
Thùy mím môi:
- Cho em về phố một chút được không?
- Sao vậy?
- Em cần về ngay bây giờ…. nhỡ…
Thùy toan nói nhỡ anh ấy lên tìm, nhỡ anh ấy hối hận muốn nhận vợ nhận con, nhỡ anh ấy đi tìm tôi thì sao, thật điên khùng đi chơi xa với anh.
- Đưa tôi về chỗ hôm qua anh bắt gặp thấy tôi, được không?
Vinh nhún vai:
- Được.
Sơn Dương giơ tay nói:
- Các bạn vui đi dắt Nai Nai đi một chút nữa sẽ trở lại.

Thủy Tiên hét lên:
- Bắt đầu bỏ bạn bè rồi phải không? Đi dựng một cái lều tranh phải không?
Sơn Dương cười:
- Lệnh của giáo chủ, sẽ giải thích sau.
Chiếc xe mui trần phóng vún vụt, Thùy ngồi xa Vinh như tối hôm qua, tóc xoõa bay theo gió, rối rít vẫy gọi một người đã xa. Một tay Thùy chống lên thành cửa xe, một tay Thùy vươn thoải mái trên thành ghế. Mặc cho bay, mặc cho rối bời, gió hôn tóc rối, gây cho Thùy cảm giác được tắm gội từng sợi tóc nhỏ. Đôi mắt Thùy nhìn đó mà như không nhìn, Sơn Dương càng phóng nhanh, đôi mắt Thùy càng xa cách. Môi Sơn Dương mím lại, nàng kiêu kỳ đến thế là cùng, nhưng ta yêu, ta yêu như chết đi sống lại. Tại sao lại yêu người đàn bà trẻ con này? Tại sao? Tình yêu mãi mãi là những chữ tại sao kỳ cục này? Nước mắt nàng chảy xuống, sao em khóc Nai Nai, vì anh hay vì gã đàn ông diễm phúc và đáng ghét đó? Sơn Dương vẫn ngồi im, mặc cho nàng mờ mắt nhìn rất xa. Tay nàng tì lên má chữa mái tóc rối nào bay trong gió đẹp hơn tóc nàng, mặt trời nhuộm vàng tóc em thơm, như em là mặt trời nhuộm hồng cuộc đời anh.
- Nai Nai…
- Về chỗ hôm qua anh thấy tôi, anh nhớ đường chứ.
- Không bao giờ anh quên con đường đó.
Xe ngừng Thùy mở tung cửa xe, chạy băng xuống dốc, Sơn Dương đuổi theo giữ chặt cánh tay nàng:
- Khéo ngã.
Thùy nhìn chàng:
- Để em đi một mình, em muốn một mình.
Sơn Dương lắc đầu:
- Anh không yên tâm, trông em xuất thần quá, để anh dắt xuống dốc.
Thùy đứng trước cánh cửa xanh nhà Miên, vẫn im lìm, nàng gõ cửa thật gấp, Miên chạy ra.
- Ủa, chị Thùy.
Nàng nói hụt hơi:
- Có anh ấy lên không? Có thư có điện tín gì không?
Miên đưa mắt nhìn Sơn Dương, rồi lại nhìn Thùy nhẹ nhẹ lắc đầu.
Thùy nắm chặt vai Miên lắc lắc:
- Có người đàn ông nào lên tìm chị không?
Miên vẫn lắc đầu, Thùy nói như đang khóc:
- Nhưng phải có điện tín hay có thư chứ? Không có gì thật à?
Miên nói:

- Có thư.
Thùy nói như reo:
- Trời ơi sao không đưa ngay cho tôi, sao lắc đầu hoài, vậy thư đâu?
Sơn Dương chưa bao giờ thấy Thùy lạ đến thế, nói nhanh như chớp, nói hết phần mọi người, Miên quay lưng:
- Hình như không phải thư của anh ấy đâu.
Thùy lắc đầu:
- Nhất định thư của anh ấy, chị biết mà, đưa cho chị mau lên, bác đâu rồi. Í chết quên, anh Vinh, bạn bè gọi là Sơn Dương, bạn của chị Miên ạ, cô bạn nhỏ.
Miên cười:
- Dữ hôn, bây giờ mới giới thiệu, xin chào anh.
- Chào cô Miên.
Thùy nao nức chụp vội lá thư. Lướt nhanh những hàng chữ rồi thẩn thờ buông xuống, thư của em gái nàng, không phải là chàng, không được, ông đưa thư làm mất thư tôi rồi, đáng lẽ tôi phải có thư của chàng trước thư em gái tôi. Thùy cắn môi nhìn nhanh Miên, nhìn Sơn Dương rồi chẳng nói chẳng rằng quay lưng bước đi.
Vinh cúi đầu chào Miên rồi vội vã theo sát nàng.
- Nai Nai.
Thùy nghiến răng lại không nói, Vinh lại gọi:
- Nai Nai, đừng khóc khô như thế, hãy chảy nước mắt ra đi.
Thùy lắc đầu như cố xua đuổi một cái gì vô cùng kinh khiếp. Anh không lên, anh không viết thư không đánh điện. Anh lừa em, anh dối em, anh lừa dối em rồi Thành ơi, Thành ơi, nỡ đẩy em lên đây một mình, nỡ xua đuổi em cạn tàu ráo máng, nỡ lạnh lùng quay lưng, khi em đang cưu mang con chúng mình.
Thùy gỡ tay Vinh ra, cười như mếu:
- Anh ấy bỏ tôi rồi, tôi thù đàn ông, tôi ghét đàn ông tận xương tận tủy. Anh nghe rõ chưa? Buông tôi ra đi, đi đi… bây giờ anh cũng si tình như anh ấy ngày xưa, bây giờ tôi bảo anh chết anh cũng chết. Nhưng mai sau khi tiệc tàn, khi anh đã bắn đầy một bụng tên vào lòng tôi, khi triệu triệu mũi tên êm ái mà độc địa đã ghim sâu trong da thịt tôi rồi. Anh cũng đá tôi như đá một con chó hoang. Anh cũng tàn nhẫn với tôi như chàng, đàn bà có tội với thượng đế, nên ngài tạo nên đàn ông để đời đời xử phạt nàng.
Vinh khổ sở:
- Nai Nai.
Chàng ôm nàng dìu vào xe.
- Em điên rồi, có thể người ta kẹt gì đó, sao không đọc thư này đi?

Nàng nhìn trừng trừng lá thư. Tôi chỉ mong tin chàng, một mình chàng thôi, ngoài chàng, mọi người mọi vật vô nghĩa gì hết.
- Đọc thư này, ích gì đâu anh?
Vinh nhún vai:
- Thì thôi đừng điên nữa.
- Ừ nhỉ, người ta bỏ mình thì yêu người khác, anh chẳng hạn.
Vinh nghiêm nghị:
- Đừng nhìn anh đầy rẫy hận thù như vậy.
Thùy mỉm cười:
- Anh yêu tôi lắm phải không?
- Không nói chuyện với em nữa, nghỉ cho khỏe đi, anh lái xe lao xuống vựa cả hai đứa bây giờ.
- Anh muốn làm đàn ông trên thân xác tôi không? Đêm nay tôi cho anh hết không gìn giữ.
Vinh giận dữ:
- Anh bảo im đi, anh không thèm, nghe rõ chưa?
Thùy thừ người ra:
- Anh rồi cũng bỏ đi, anh rồi cũng phủ phàng ngay đêm nay, kỷ niệm còn, nhạc ái ân còn ngắn.
Vinh xót xa:
- Thùy, anh thương em thật tình, không bao giờ anh bỏ em cả.
Thùy lải nhải:
- Sau đêm nay anh sẽ bỏ, em biết anh sẽ bỏ em như chàng.
Vinh cắn răng lại:
- Không đêm nay, không đêm mai, mà mãi mãi những đêm, biết nói thế nào cho em hiểu bây giờ.
Thùy dịu giọng xuống:
- Sơn Dương tốt quá, Nai sẽ sống với anh đêm nay rồi đi, anh chịu không? Sẽ cho anh hết trong đêm nay.
Vinh lắc đầu:
- Anh từ chối cám ơn Nai Nai.
Giọng Vinh trầm buồn, Thùy thở dài:
- Xin lỗi Sơn Dương vậy, không hiểu sao tôi điên quá, tôi điên quá.
Vinh ngậm ngùi:
- Nai yêu hắn quá, không có thư hắn Nai buồn rũ người ra, Nai như người mất trí.
Thùy cắn môi:
- Không, tôi hết yêu rồi, tôi sẽ hết yêu, ngu dại chi yêu kẻ phụ mình phải không Sơn Dương?
Vinh trầm ngâm:

- Nói như vậy là vẫn còn yêu, mà thôi anh đưa em về trại nhé?
Thùy gật đầu:
- Để hát hò, khiêu vũ và quên.
Vinh gật:
- Đúng rồi, em phải học quên, tập quên đi là vừa.
Thùy nói:
- Đàn ông chỉ yêu những gì họ chưa có, chưa đạt được phải không Sơn Dương?
Vinh im lặng, Thùy cau mặt:
- Sao hỏi anh không nói.
- Nói để em lại lên cơn ấy hả?
Thùy cắn môi ngó xuống thung lũng, rừng thông san sát, ngàn gốc cây buồn, đời chưa bao giờ lạnh lùng hơn, gã con trai ngồi bên nàng cũng lạnh lùng, người đàn ông ở nơi xa đó thành phố cũ đầy rẫy kỷ niệm cũng đã quên tôi. Yêu nhau để quên nhau chỉ trong một thời, say mê nhau để chán chường nhau, đam mê để nguội lạnh, chàng trèo lên để trèo xuống vậy là xong, đàn ông bụng chẳng bao giờ to, thảnh thơi như anh là cùng.
Nàng bỗng dơ tay giữ lấy cánh tay Vinh:
- Cho Thùy xuống chỗ kia đọc thơ được không? Gốc cây kia kìa.
Vinh chẳng nói chẳng rằng dừng xe lại lùi thật nhanh, Thùy cười nhẹ:
- Giận rồi?
- Buồn chứ giận được ai, ai cho mình giận.
Thùy lắc lắc mái tóc:
- Ngồi đó hay xuống tùy ý anh.
Vinh chống tay trên thành cửa xe phì phào hút thuốc nhìn Thùy bước đi, dáng đi hiền lành, dáng đi sang, sao đời nàng lắm điêu linh? Nghĩ sao Vinh bước theo nàng ngồi cạnh cho nàng đọc thơ. Mắt Thùy chớp nhanh, chớp nhanh để giấu đi những giọt lệ trong như thủy tinh.
Ngôi nhà nhỏ lại hiện ra trong trí nàng, căn gác có giàn hoa tím leo, nơi đã nuôi nấng suốt những ngày thơ dại, những ngày làm con gái tỉnh nhỏ, cho ngàn mắt chiêm ngưỡng, mỗi bước đi có ánh mắt si tình trông theo, mỗi chiều mở hai cánh cửa sổ có đôi mắt núp từ gốc cây bên kia đường nhìn sang. Tất cả đã xa xôi mất rồi, bố, mẹ hai đứa em nhỏ, giờ đợi giờ mong biết đến bao giờ nàng đủ can đảm để trở về, làm sao để trở về khi có một đứa con trong bụng không người thừa nhận? Trót đã làm cô gái kiêu hãnh trong thành phố, trót đã dẫm nát nhiều mối tình si ngây.
Nàng khóc khe khẽ, nàng mờ mắt đọc thư uống những giọt thuốc

đắng, như uống những giòng lệ vào sâu trong lòng.
“Chị Thùy ơi,
Em không ngạc nhiên khi nhận được thư chị đâu, em đã biết rồi, cả thành phố đều biết rồi, thành phố của chúng mình nhỏ quá mà phải không chị? Quanh đi quẩn lại vài ba dãy phố buồn hiu hắt.
Chị Thùy,
Hôm đó đi học về không thấy chị, bố đi làm về thấy mất chị rồi, cả nhà đều chết lặng đi vì buồn. Đến hôm nay vẫn còn buồn chị ạ. Em thấy bố lén ra sau vườn chùi nhanh nước mắt, bố trách chị gan to quá, đầu óc lì lợm như ngày còn bé. Ngày còn bé chị bị cắn một vết thật sâu, bốn cái răng chó gắn sâu trong chân chị. Chị lết về rúc vào xó nhà nhất định không khóc, mãi hôm sau mấy đứa con nít hàng xóm mới nói cho bố biết, vết thương làm độc cả tháng mới khỏi mà con bé Thùy mới sáu tuổi nhất định không khóc, bữa cơm trưa buồn bã, bố nhắc lại chuyện đó, bố biết chị có tâm sự buồn, và dù không nói ra, hình như bố cũng đoán biết chị có thai rồi chị Thùy ạ.
Sao chị dại dột thế? Sao không nói để bố lo liệu cho chị, bỏ đi một mình nơi xa lạ đó ai lo cho chị bây giờ? Chị còn cẩn thận nhờ địa chỉ người khác và nhất định cấm em tiết lộ lá thư này? Bộ chị định đi luôn sao? Bộ định không về nữa?
Em thương chị quá mà không biết làm thế nào bây giờ? Ai lo cho chị nhỉ? Ai nấu cơm cho chị ăn? Chị ăn khó lắm mà, anh Thành có ghé thăm nhà mình? Em cũng không biết phải nói làm sao bây giờ chã lẽ bắt anh ấy cưới chị mình đi, ai nói được chuyện kỳ cục đó chị nhỉ? Nhỡ anh từ chối phải ê mặt không? Bố mẹ cũng ôm đầy nỗi buồn, à chị Thùy ơi, cái hộp thư từ với hình ảnh của chị đó hôm chị đi chị quăng vào tủ em phải không? Em mới lấy ra đọc lại cho vui, những người đó yêu chị ghê gớm quá, sao chị không chọn họ mà lại yêu anh Thành chi cho khổ?
Lúc em đi học về, em thấy bị lục tung lên rồi, hình như mất một số thư của anh Chung, anh Phục, anh Tuấn đó. Nghe Dũng nói anh Thành về thẳng không thèm chào ai hết, mặt anh tối sầm như đêm ba mươi Tết vậy đó. Từ đó đến nay không thấy anh Thành đến nhà mình nữa, em xin lỗi chị nghe chị Thùy, nếu như em làm chị buồn lòng.
Sinh xong chị nhớ thu xếp về thăm nhà, kệ dư luận chị ạ, đôi khi mình phải sống trên dư luận chứ. Mẹ hình như không biết đâu, mẹ tưởng chị bỏ đi để vào đại học, vì nhà cản chị đi xa. Chị có thể gởi đứa bé cho bà sơ nuôi giùm có sao đâu chị Thùy?
Nhà vắng chị buồn lắm, buồn như có đám ma vậy đó, bao giờ chị

cũng là bông hoa tươi thắm nhất của gia đình này, chị có biết như vậy không, mấy con mụ già ở đây cứ kiếm cớ hỏi thăm chị hoài, muốn đứa con gái xấu xí trong xóm mình giờ tha hồ nói xấu chị. Ăn thua gì hả chị. Nói xấu cho cái miệng nó hôi thối thêm, chứ hôi miệng mình đâu mà sợ chị nhỉ?
Chị kỳ quá sao lại dặn em chỉ viết một lá thư này thôi, rồi chị đi chỗ khác đi tỉnh khác à? Làm sao em biết địa chỉ của chị để gửi thơ nữa? Chị ác quá, cho em địa chỉ chắc chắn nhất của chị đi, tội nghiệp em mà chị.
Mong thư chị lắm, chúc chị đủ can đảm.
Em chị,
Vương Kim Tú.”
Thùy xếp lá thư lại bỏ vào bì thư, chùi nhanh nước mắt, Thùy cắn răng nhìn xuống thung lũng, đã hiểu vì sao vắng tin chàng, đã hiểu vì sao chàng bỏ luôn không thương xót. Chàng có máu ghen mãnh liệt lắm, chàng thường tâm sự đêm đầu tiên của chúng mình nếu em không còn là con gái anh sẽ bỏ đi ngay hôm sau.
Anh không chịu nổi nếu biết trước anh, em đã có người đàn ông khác. Thùy còn nguyên tấm thân. Thung lũng sâu u tối thăm thẳm, triền dóc cao hiền lành, tất cả chưa vết chân người, chưa ghi dấu tích ai. Chỉ có những lá thư của dăm ba mối tình mơ mộng đó cất giữ làm kỷ niệm đẹp đời con gái, giờ chàng bắt gặp, giờ chàng ghen! Chàng ghen thật, hay đó là một cái cớ cho chàng phủi tay không ăn năn như philatus xưa rửa tay bằng thau nước trong để sạch lương tâm khi mặc cho người Do Thái giết Jesus. Những lá thư tình cũ hôm nay làm sạch tội sở khanh của chàng, những lá thư tình rửa sạch cung tên, rửa sạch thân thể người đàn ông đã bao lần chết mê trên nàng, thôi thế cũng xong, thôi thế cũng đành.
Vinh lắc đầu nhè nhẹ khi bắt gặp hai mắt Thùy ngước lên cười rưng rưng lệ chảy, giọng chàng mềm xuống, buồn như mưa từng giọt rơi đều trên sông.
- Đừng cười như thế nữa Nai Nai, thư của ai mà Nai khóc?
- Em gái Thùy.
- Có tin gì của anh ấy không?
Thùy gật:
- Có.
- Sao?
- Anh ấy sạch tội rồi, anh ấy yên ổn lương tâm rồi, thế cũng xong đã hết một cuộc tình.
Vinh ngơ ngác:

- Thùy nói sao? Anh không hiểu gì cả?
- Anh chẳng cần hiểu, đôi khi mù tối lại là điều hay, thôi mình đi.
Nàng hé môi cười:
- Cười như vậy được chưa?
Vinh lắc đầu:
- Chưa.
- Tại sao?
- Buồn muốn chết.
Thùy rũ rượi cười giòn, Thùy xõa tóc cười ngất.
- Vậy à, trông tôi cười muốn chết hả, ly kỳ nhỉ?
Nàng dắt tay Vinh chạy băng ra xe, gót giày vướng đá nàng loạng choạng ngã xuống, Vinh vừa kịp dang tay ôm giữ lấy nàng.
Nàng dụi vào ngực Vinh khóc ngất như trẻ con:
- Đừng bỏ em, Thành ơi đừng bỏ em, em sợ cô đơn lắm.
Vinh cắn môi gật đầu, nàng gọi ta là Thành. Nàng chưa hẳn đã quên, nàng khóc với Thành khi dụi vào ngực ta, bi đát cho nàng và cũng bi đát cho ta. Vinh dìu nàng từng bước lãng khuây. Tóc Vinh hơi rối, tóc nàng bay. Ai nhìn tưởng đâu họ là cặp tình nhân đẹp nhất trần thế, ai nhìn vào tưởng họ yêu nhau đến khôn cùng. Thùy gần như lả trong tay Vinh. Nỗi đau đớn đục sâu xương tủi ăn tận tim gan. Nỗi đau đớn tràn lan trên núi đồi, nàng chẳng muốn nhớ nhung gì nữa, Vinh hay Thành, cũng thế thôi, Vinh hay Thành cũng là thân thể đàn ông thơm mùi rừng, nồng mùi muối, ngát hương mê. Vinh hay Thành cũng mùi thuốc lá, cũng từng tóc rối, cũng phiến lưng mênh mông.
Vinh dịu dàng để nàng ngồi vào xe, dịu dàng hôn phớt trán nàng như một an ủi, một vỗ về đằm thắm nhất của người anh dành cho cô em đáng thương. Chàng từ từ lái xe đi, khu rừng thưa hiện ra trước mắt hai người. Dưới nắng, những túp lều màu thấp thoáng trong vòm lá xanh xao. Tiếng đàn, tiếng hát lẫn trong tiếng rừng kêu nhẹ, tiếng chim hót vang.
Thùy đã tỉnh đôi phần, cơn đau đã lắng thật sâu, nụ cười nàng bùi ngùi nhỏ nhẹ:
- Đừng cười Thùy nghe anh, Thùy hứa không hư như thế nữa đâu. Vinh đắm đuối nhìn nàng, vẫn biết em dụi vào ngực anh để gọi tên người khác. Vẫn biết tim em còn đầy ấp kỷ niệm thần tiên xưa. Nhưng anh đã ngây ngất, nhưng anh đã xôn xao như chưa bao giờ ngây ngất đến thế, như chưa bao giờ xôn xao thế này. Biết em đã yêu, tận cùng của tình yêu là đứa con đang nằm trong bụng em. Vô cùng của hai người là kết tình đau xót đó, anh vẫn yêu em, đau đớn mà yêu, chua xót mà yêu. Và trong đau xót ấy tình yêu càng lúc càng

ghê gớm hơn, sung sướng làm giảm dần yêu thương, đau thương cay đắng trái lại làm tình yêu tăng lên vun vút.
Ánh mắt Vinh đi dần từ mắt nàng môi nàng xuống ngực nàng và bụng. Dừng lại ở đó, thở dài từ đó và đắng cay từ đó. Vinh nghiến chặt răng lại để trấn tỉnh mình. Cơn đam mê bỗng bừng dậy cơn khát khao bỗng sôi sục. Dịp may rồi đó Sơn Dương, nàng đang tuyệt vọng không chụp lấy sẽ mất nàng đời đời. Hãy ôm nghiến lấy ngay bây giờ không chậm trễ dù là một giây, một giây thôi đủ cho nàng tĩnh trí, đủ cho nàng vỗ cánh bay đi. Không, không thể hèn, ta có thể chết cho nàng vì nàng, nhưng ta không thể hèn. Chàng thở ra thật mạnh rồi nhìn thẳng vào mắt nàng:
- Nai Nai nghe anh hỏi.
Thùy ngước mắt lên:
- Gì anh?
- Em thích ở gần anh không?
Thùy gật đầu, chàng lại hỏi:
- Em thích làm vợ anh không?
Thùy lắc đầu:
- Không.
Chàng nhíu mày:
- Bây giờ em không cần một người chồng sao?
- Không, không bao giờ.
- Tại sao?
- Anh đáng để riêng một góc đời, anh đáng thờ riêng một đỉnh cao.
- Em định nói thế nào?
- Anh muốn nói gì?
- Đứa con.
- Em chờ nó ra đời và nuôi giữ nó, có thế thôi.
- Nuôi nó một mình?
Nàng gật đầu:
- Vâng, một mình, chỉ một mình.
- Em không trở về gia đình nữa sao?
Nàng lắc đầu nữa:
- Không bao giờ, em đã trót kiêu hãnh, em đã trót vinh quang ở thành phố đó, người ta ghét em người ta ăn mừng khi em chửa hoang, người ta vỗ tay khi Thành phụ em.
Vinh thở dài:
- Em kiêu hãnh quá Nai ạ, phải giản dị mọi việc đi, sống mới được chứ.
Vinh cười hiền:

- Thôi đến nơi rồi, đừng buồn nữa nhé. Ở đây không ai được phép buồn đâu.
Bạn bè chạy ùa ra đón hai người, Sóc Nâu cười toe toét:
- Trời đi lâu quá, mong Sơn Dương về quá.
Vinh giơ tay cười, mắt Vinh sáng rực lên:
- Dượt nhạc rồi chứ?
- Suya, đi đâu về đó, tường trình đi.
- Dắt Nai đi tỏ tình, được chưa?
Sóc Nâu vỗ tay:
- Chì ác, Sơn Dương chì ác.
Gấu Trắng bắt tay làm loa:
- Anh em ta, giáo chủ đã về, cuộc chơi bắt đầu chưa?
Thùy mỉm cười nhìn Vinh, Vinh xứng đáng được bạn bè quí mến. Chàng hết lòng vì bạn bè, chàng nhiệt thành yêu thương.
Sóc Nâu kéo tay nàng đi:
- Đi với Sóc Nâu, Nai. Thủy Tiên nó sắp điên rồi.
Vinh bị Thủy Tiên kéo phăng phăng đi theo nàng, chàng bực bội nhưng đành nén lại, đến một chỗ riêng tư, Thủy Tiên long mắt ngó chàng.
- Anh nhất định yêu nàng?
Vinh bình thản:
- Anh có định yêu với không yêu bao giờ đâu.
Thủy Tiên níu áo chàng:
- Nghĩa là sao?
- Là phải yêu, không yêu thì chết.
- Ai?
- Nai Nai.
- Nó không yêu anh đâu, đừng có ngốc.
Vinh lừ mắt:
- Anh cấm em nói nữa nghe chưa? Còn gì nữa không?
Thủy Tiên mím môi lại:
- Anh yêu nàng thật mất rồi, tôi phát điên. Từ sáng tới giờ tôi phát điên.
Vinh thở dài, chàng trầm giọng dỗ dành:
- Định mệnh, đừng trách hờn anh, em muốn anh nói dối không? Anh nói dối em là anh chỉ đùa với Nai Nai, còn thì anh yêu em thật, yêu em nhất nhé, em thích anh nói dối không?
Thủy Tiên níu cánh tay chàng lắc đầu:
- Không, đừng nói dối. em phục anh, Sơn Dương.
Vinh dịu dàng.

- Bao giờ anh cũng quí em, Thủy Tiên ạ, anh mong em vui như ngày xưa.
Thủy Tiên dõi mắt nhìn ra xa:
- Anh gặp nàng lâu chưa?
- Anh không để ý nữa, rất lâu mà rất gần.
- Anh quen nàng ở đâu?
- Ở đây?
- Bao giờ?
- Hôm qua.
Thủy Tiên kêu lên:
- Hôm qua, hôm qua?
- Ừ, mới chiều hôm qua.
- Vậy mà đã yêu như chết?
Vinh gật, Thủy Tiên lẩm bẩm:
- Amour fou… amour fou.
Vinh thẫn thờ:
- Em nói đúng, tình điên, đúng là tình điên.
Thủy Tiên đẩy chàng ra xa:
- Đi, anh hãy trở về với nàng.
Nàng chạy vụt đi, chiếc áo màu xanh đậm mất hút trong lùm cây. Vinh đi tìm Nai Nai, nàng đã ngồi xuống trong vòng tròn bè bạn, cũng vỗ tay mà hát, cũng nghiêng mắt mà cười, nhưng linh hồn nàng vẫn vút bay, vẫn xa rời vĩnh viễn mọi cuộc vui mọi tiếng cười.

Tình Yêu Như Băng Sơn

Chương 4

Mùa hè chẳng bao giờ hết, Vinh mong như thế quá chừng. Và ngàn đời có lẽ chàng không quên nỗi mùa hè năm nay. Một mùa hè cho chàng gặp gỡ người con gái tuyệt vời say đắm đó. Người thiếu nữ, chàng không thể nghĩ là đàn bà được, dù sự thật nàng đã làm đàn bà. Nhan sắc nàng không thể ghi lại bằng lời, bằng nét vẻ. Nhan sắc nàng để cảm để sống, và để yêu ngất ngất mê mê. Nếu có ai hỏi nàng đẹp như thế nào? Chàng sẽ lắc đầu chịu trận, dù bây giờ nàng ngồi ngay trước mắt chàng. Chiếc khăn bông dài để lau mặt màu trắng nàng quàng quang cổ, để màu da sáng láng thiên thần hơn.

Mỗi tuần Vinh vẫn tổ chức buổi trại như hôm nay với nhóm bạn bè của chàng. Ca hát nhảy nhót chuyện trò và mơ ước một tương lại thanh bình nào đó. Tuổi trẻ bao giờ chẳng mơ ước đổi thay, tuổi trẻ không bất mãn chẳng còn là người trẻ. Họ bị dồn đuổi, họ bị lưu đày trong thế giới người lớn. Một thế giới người lớn gia công giữ gìn và bảo vệ đến hơi thở cuối cùng của họ. Một thế giới đã nhiễm độc cùng tột bởi máy móc và phi thiên nhiên. Trên trái đất luôn luôn có hai lớp người già và trẻ. Thảm kịch từ đó, phi lý cũng từ đó. Người lớn bo bo giữ kín, bởi có thay đổi họ thay đổi không kịp, bởi nếu thay đổi họ bị đào thải. Lớp trẻ đòi đổi mới, vì phải thay đổi mới ngóc đầu lên thở hít khí trời được, bởi có thay đổi họ mới mong chen chân trùng điệp tuổi già bít kín.
Thất bại, Vinh và bạn bè đem nhau vào rừng để sống như ước mơ. Nhóm họ không phải là dân Hippy. Không bao giờ Hippy được, đa số họ đang theo học ở các phân khoa, đa số họ còn biết quí sách vở và sống rất chừng mực dưới mắt người lớn. Mơ ước duy nhất của họ là được sống theo ý của họ, đừng bắt chúng tôi phải thế này, phải thế kia. Đừng bắt chúng tôi rập khuôn theo cái mẫu đúc sẳn, cái gì thích thì làm, không thích thì thôi.
Và tôn giáo lớn nhất đúng như Jesus nói vẫn là tình yêu'. Tình yêu thứ nhất là yêu anh yêu em. Trước hết phải yêu đã, tất cả cho tình yêu. Ai nghĩ xấu cho tình yêu xin che mặt đi chỗ khác. Ở đây chúng tôi không có gì xấu cả, ở đây chúng tôi không nghĩ cái gì xấu trừ sự gian dối, họ thành lập một ba nhạc du ca, hát quanh, các đại học, các trường học xa xôi. Bất cứ nơi nào họ đến, bất cứ nơi nào cần, hát không lấy tiền, chơi nhạc không lấy tiền, họ phải dựa vào túi tiền kếch xù xủa Vinh. Con trai duy nhất một tỷ phú ở Sài Gòn.
Vinh ngồi xuống cạnh nàng, dịu dàng nắm lấy tay nàng cười rất nhẹ. Thùy vẫn vỗ tay hát theo bạn bè, hai mắt long lanh như sắp khóc, Gấu Trắng gật gù bên cây đàn, Rùa Đen gật gù với cái trống. Lòng em giờ thanh bình quá, lòng em giờ không mơ màng, chưa vòng tròn nào khát khao yêu thương, chặt chẽ tình thân hơn vòng tròn bằng hữu Vinh.
Tiếng hát ríu rít như chim hót, tiếng đàng tung tăng như suối reo:
"Hãy ngồi xuống đây, hãy ngồi xuống đây xa cơn buồn phiền, dẫu biết chia phôi, nhưng trong cuộc đời vẫn có đôi ta. Hãy ngồi xuống đây như trong lần đầu, bối rối bên nhau vai run thẹn lời, mắt sáng môi trinh da thơm tình người.
Trên trời có mây sau cành lá xanh, mây bay từng đàn lá thắm hoa tươi, em ơi ngày buồn sẽ chóng qua đi. Hãy ngồi xuống đây cho

nhau lần này, hãy ngồi xuống đây như loài co?
tranh, chen nhau từng hàng, xoắn xít bên nhau vui chơi cuộc đời, cỏ rác hôm nay, hãy ngồi xuống đây, trên lưng cuộc đời, thách thức thương đau…"
Vinh ngã đầu và Thùy, cười bên mái tóc nàng thơm mùi cỏ dại, Thùy nghiêng mắt cười. Sao nụ cười em chưa vui, sao nụ cười em chưa đầy? Thủy Tiên ngồi bên kia vòng tròn mờ mắt đi vẫn cứ phải nhìn, ôi tình yêu trái đắng của người này, trái ngọt của người kia.
Bữa cơm trưa nóng sốt nhờ một tay Vinh, người nhà Vinh đem thức ăn nóng ra tận rừng, vừa ca hát vừa ăn, vừa cãi nhau vừa thương yêu như tình ruột thịt, Vinh muốn rời Thùy để tìm đến an ủi Thủy Tiên, rồi lại ngại, đã có bao giờ chàng nói yêu cô bé đâu?
Buổi trưa gió hơi đứng, nắng soi bóng thẳng trên vòm lá biếc, từng cặp rủ nhau đi lang thang trong rừng, thủ thỉ tâm sự, dĩ nhiên Vinh đi bên Thùy, bởi từ hôm nay nàng là người đàn bà định mệnh của chàng. Đôi mắt chàng không thể rời xa khuôn mặt yêu dấu đó nữa, Thùy để cho chàng dắt tay chậm rãi đếm bước trên xác lá ẩm mục tan rã trên mặt đất. Mỗi bước đi là một lay động run nhẹ trong lòng Vinh. Người thanh niên chưa hề thất bại trong tình ái ấy, hôm nay bắt đầu run sợ trước cơn mê của mình.
- Nai Nai ơi!
Thùy nhìn chàng?
- Anh gọi Thùy?
Chàng gật đầu, đôi mắt thật lạ đăm đăm ngó nàng, đôi mắt thật sâu như muốn chôn kín Thùy trong đó, Thùy chới vơ.i dang hơi xa như muốn chạy trốn như muốn ngoi lên.
- Đừng nhìn Thùy nữa Sơn Dương.
- Tại sao?
- Thùy không còn gì để tặng cho anh, mất tất cả rồi anh ạ. Anh không nghĩ rằng anh yêu một thứ đàn bà phế thải à? Một thứ mà Thành đã vứt vào sọt rác sau khi đã đời chàng, anh không nghĩ rằng anh ăn món ăn thừa của người khác? Tô phở dư của người, anh quên rồi sao?
Vinh lắc đầu:
- Không, anh yêu em, anh chỉ biết có điều đó thôi, trước kia em làm gì, là ai? Sống thế nào, anh không cần biết, và không muốn biết.
Thùy nhìn ra xa:
- Tôi đang có thai, anh nghe rõ chưa?
- Anh nghe rõ rồi, có sao đâu?
- Anh gàn quá Vinh ạ.

- Anh yêu em.
- Thùy mến anh, vì anh thành thật, vì anh hồn nhiên, nhưng chỉ có thế thôi.
- Em vẫn nhất định đóng vai kẻ chung tình một chiều?
- Thùy yêu anh ấy, chả đóng vai gì hết, chỉ biết đã yêu đến có một đứa con đang giấu trong bụng mình…
- Bây giờ vẫn còn yêu?
- Theo Thùy nghĩ, tình yêu không có hết hay còn anh ạ. Đã yêu là yêu, cái gì đó thấy được, nhưng không thể hết yêu.
Vinh thở dài:
- Anh hiểu.
Thùy dịu dàng:
- Anh có buồn Thùy không? Thùy tin là hơn ai hết anh hiểu tại sao Thùy không thể nói dối anh, lẽ ra Thùy nên giấu anh mới phải, giấu anh để được anh yêu, để sống với anh được ngày vui nào qúi ngày vui đó, không hiểu sao, Thùy không làm được.
Vinh nắm lấy tay Thùy bóp nhè nhẹ:
- Vì đôi mắt em trong sáng quá, nhưng thôi đừng nói nữa. Sẽ có một ngày em yêu anh.
- Em cũng mong như vậy.
- Nai Nai…
- Anh không thích gọi tên Thùy của em?
- Tên Thùy người ta gọi rồi.
Thùy cắn môi cười khẽ:
- Anh cũng biết ghen?
- Vì anh yêu em.
Thùy chớp chớp hàng mi đẹp:
- Đừng nói, đừng nhắc tới chuyện đó nữa anh ạ.
Đi trong rừng, nắng đã chia thành tia nhỏ huyền hoặc. Đi dưới lá rừng nắng đã thành chất mát, gió hiu hiu thỏi, rừng thiu thiu ngủ, đất miên man chìm. Tình yêu rồi cũng miên man, rồi cũng chìm. Chửa hoang? Tại sao gọi là chửa hoang? Rõ ràng em yêu một mình anh, rõ ràng từ chân lên đến đầu em chỉ mới biết chân tay anh, tại sao thành phố xầm xì con Thùy chửa hoang. Và tại sao em phải trốn nhà đi? Trong khi đó bao nhiêu người đàn bà trong thành phố bì bạch khoe bụng của chồng họ? Bao nhiêu người đàn bà trong thành phố mặc áo bầu, mặt tươi, mặt hếch lên cao ngạo cười? Bộ họ có bầu khác với em? Khách làm sao hở anh? Bộ họ yêu nhau sạch sẽ hơn tụi mình? Bộ họ yêu nhau khác tụi mình? Bộ họ có quyền yêu, còn chúng mình chưa cưới nhau, chưa quàng vào cái gông, nên không

có quyền yêu nhau?
Vinh đăm đăm nhìn Thùy:
- Em nghĩ gì đó?
- Em đang thương hại mọi người, những người đàn ông và những người đàn bà trói lẫn nhau, cột lẫn nhau. Đời đời kiếp kiếp họ giã vờ yêu nhau vì không thể ghét nhau? Buồn cười.
Vinh hỏi.
- Nếu vậy sao em đòi Thành làm đám cưới?
- Vì ba mẹ em, vì lũ em của em đòi điều đó chứ không phải em đòi cho em, nếu đòi cho em, dại gì em leo lên giường Thành, phải vậy không? Muốn đòi đám cưới, muốn gông cổ đàn ông đừng leo lên giường với họ mới được chứ.
- Bây giờ em tính sao? Em thích sống như thế nào?
- Em chả tính gì hết, em sẽ sống như bụi cây kia kia.
- Còn đứa con.
Thùy nghiêm mặt ngó Vinh:
- Anh nói sao? Anh hỏi câu đó nghĩa là sao?
- Thì em nuôi nó hay là…
- Dĩ nhiên em nuôi nó chứ, chuyện tự nhiên quá anh hỏi làm gì? Anh tưởng em mặc cảm chuyện chửa hoang của em à? Không đâu anh, em có giấu anh đâu, không giấu giếm anh có nghĩ là em không tự xấu hổi, em hãnh diện là khác.
- Anh hiểu, anh yêu em có lẽ vì điều đó, và em tự tin và hãnh diện về mình. Thật khốn khổ khi người ta đã hãnh diện về mình.
- Tuổi trẻ bao giờ cũng tự tin.
Vẫn từng bước trên phiến là khô tội tình, lá vàng rơi để khô để tàn, cho lá trên cành xanh hơn tươi tốt hơn. Luật trời như vậy rồi. Con người làm sao cãi được mệnh trời, Vinh bỗng nói:
- Anh ghét những người ngồi lì trên một chiếc ghế, anh ghét những chiếc lá khô cố bám trên cành.
- Anh ích kỷ quá Vinh ạ, đời người ai chẳng nuối tiếc vinh quang.
- Rồi một ngày sắp qua.
Chiều chưa đến mặt trời đã lặn. Thành phố cao bốn giờ là buổi chiều, sáu giờ đã vào đêm. Lửa bắt vào củi khô bùng sáng hồng giữa vòng tròn bạn bè Vinh. Họ nghêu ngao hát, họ nghiêng vai vỗ tay đón lửa. Má Thùy nóng hồng lên, cũng nghiêng mắt cười.
Vinh hát thật ấm, hình như bài hát của chàng vừa nghĩ ra vừa cảm xúc thành lời:
- Quê hương mình đó, từ Việt Bắt tới đồng bằng Cửu Long. Từ Trường Sơn qua Biển Đông Hải. Đẹp biết chừng nào em ơi… dầu

em có là gì đi nữa em vẫn là em của anh. Tôi sung sướng vì tôi được là tôi.
Thủy Tiên chê:
- Hát gì như bò rống vậy?
Vinh cười:
- Kệ tôi, tôi hát cho tôi nghe mà.
Thủy Tiên hừ:
- Hát gì có quê hương lại có cả em, nham nhở chịu không nổi.
- Kệ tôi, tôi hiểu nỗi tôi mà. Tôi hiểu tôi yêu em và yêu quê hương này.
- Em này, em là ai?
Vinh giơ tay chỉ ngay ngực Thùy:
- Em này, Nai Nai.
Thủy Tiên cười:
- Chịu hết nổi và yêu hết nổi.
Bạn bè hô to:
- Hoan hô Sơn Dương dám nói thật, hoan hô Thủy Tiên đã nói thật.
Thùy đành cười nhìn ngọn lửa càng lúc càng vươn cao, nhìn mắt Vinh càng lúc càng say đắm, Vinh đề nghị:
- Các bạn chịu tôi bày một trò chơi không?
- Chịu gấp, chịu gấp.
- Trước hết Gấu Trắng đàn đi đã, mình nhảy quanh lửa rồi chơi sau.
- Chơi trước đã, nhảy sau.
Vinh lắc đầu:
- Không được, giờ này nhảy đẹp hơn, Sóc Nâu chịu không?
Sóc Nâu đứng lên dắt Gấu Trắng đi bắt ôm lấy đàn, đàn trong tay Gấu Trắng bắt đầu gửi âm thanh đi khắp núi rừng. Rừng trở mình thức dậy rừng ơi khoan ngủ. Chim bay đi hỡi chim đừng vội xếp cánh, Gấu Trắng có ngón đàn tuyệt vời, Sóc Nâu có tiếng hát buồn da diết nhất. Bạn bè Vinh thích loại nhạc Blues, thứ âm thanh xanh như rừng, cao như núi và buồn như sông. Lòng Thùy dịu xuống khi nhạc tan bay trong rừng, khi nhạc đậu trên các khóm cây, trống da đàn thùng và kèn đồng đủ để cho chúng mình dìu nhau nhảy trên cỏ, đủ cho chúng mình tạm quên bao đau đớn mà sống cho nhau phút này.
Vinh giơ tay:
- Nhảy với anh bản này.
Thùy đứng lên theo Vinh, khoảng đất gần vòng lửa biến thành cái pistes dễ thương nhất. Nhạc Blues buồn như tiếng hát da đen trong khu Harlem, buồn như thân phận xao xuyến của con người giữa thế

kỷ hôm nay. Lòng thế kỷ sâu hút những chết chóc, mặc thế kỷ mênh mông chiến trường. Thùy ngước mắt tìm đôi mắt Vinh, mắt Vinh sâu, mắt Vinh buồn, buồn như nhạc Blues thiết tha và thăm thẳm muộn phiền.
Cà Nhốt nhảy với Ngọc Phố, lướt đến bên Thùy:
- Đẹp đôi lắm, thưa giáo chủ.
Họ lại lướt đi, Thùy hỏi khẽ:
- Sao lại gọi là Cà Nhốt, tên kỳ khôi ghê anh?
Vinh nói:
- Hồi nhỏ con bé mê ăn cà rốt sống, suốt ngày cứ cà nhốt, cà nhốt, nói ngọng mà, cả nhà gọi luôn là Cà Nhốt cho tiện.
- Còn Ngọc Thố, con trai gì tên y như con gái vậy anh?
- Hắn mê muội thỏ, thỏ phải trắng, mắt phải hồng. Và hắn nhất định bắt mọi người gọi là Ngọc Thố, tên thật hắn hùng lắm kia.
- Tên gì anh?
- Mạc Quốc Hùng.
- Tên kêu như tên tướng cướp cải lương.
Thùy nheo mắt:
- Còn anh, tên thật anh là gì? Sao gọi là Sơn Dương bộ Dương ghê gớm lắm?
Vinh lắc đầu:
- Em hư lắm, dám ngạo anh hả? Anh tên là Trần Vinh, đủ chưa cô bé, bạn bè gọi anh là Sơn Dương, vì anh cao lớn với lại…
- Với lại sao?
- Khó nói quá, cấm cười nghe?
Thùy cắn môi:
- Ừ, không cười đâu, nói đi.
- Tụi nó bảo anh trăm phần trăm con trai. Nhiều chất dương quá nên đặt cho cái tên Dương.
Thùy nhăn mũi:
- Thấy chưa, em đoán đâu có sai, ghê, chắc nhiều bồ lắm.
- Kha khá.
Nhạc vẫn bay lên cao quấn qúi ngàn cả trăm cây, rồi chìm xuống thung lũng dưới xa. Chưa bao giờ Thùy tham dự một cái buổi dạ vũ lạ như đêm nay. Ngọn lửa hồng hắt lên lung linh trên mặt người, nhạc loãng phai mà sao da diết. Nhạc chập chùng mà thăm thẳm như vực sâu. Cái thân phận mình đêm nay cũng chập chờn, cũng mông lung không bờ không bến. Sau đêm nay, trở về Thùy sẽ đi đâu về đâu với đứa con của chàng cưu mang trong bụng? Tiếng kèn đồng vò xé, tiếng trống u thầm như nức nở. Tiếng đàn nghẹn ngào

với đam mê chất ngất. Một đời sinh ra để làm gì? Cho mình, hay cho ai? Vì mình hay vì ai?
Thùy nhìn Vinh mà như không nhìn. Đôi mắt xa ấy, nụ cười mới lạ. Mới chiều qua quen nhau, giờ tay trong tay, giờ dìu nhau say, giờ ôm nhau tỉnh. Trước đây chỉ hai hôm thôi. Có bao giờ Thùy nghĩ mình sẽ quen, sẽ nhảy trong vòng tay của người con trai này? Và biết đâu ngày mai Thùy chẳng ngoan ngoãn mà hiến dâng, nhiệt thành mà nhận, đam mê mà yêu?
Vinh cũng chợt nghĩ đến hai môi của Thùy. Phiến môi mọng như nho thơm này khi hôn tham lam phải biết, dính như kẹo ngọt như đường. Không biết nàng chưa có thai ta có yêu nàng hơn bây giờ không? Chắc là không rồi, vì mới yêu như bây giờ đã thấy muốn chết vì nghẹt thở, vì lao đao với nàng. Vinh định cúi xuống trên hai môi Thùy, nghĩ sao chàng lại thôi. Nàng vẫn còn lạnh, nàng ở trong tay ta thật, nhưng chưa thuộc về ta.
Nhạc vẫn chập chừng từng bước chân mềm, tấm thân Thùy đong đưa nhẹ trong tay chàng. Phần thân thể vừa xa vừa gần gũi ấy xót xa ghê đã bao lần chết lịm dưới người đàn ông trước chàng. Mắt Vinh hơi se sắt lại, nụ cười Vinh khô khô. Ta ghen, rõ ràng ta ghen với hắn. Hắn để trong bụng nàng đứa con của hắn, hắn gửi trong bụng nàng bao nhiêu sinh lực để tạo thành một đứa con.
Giọng Vinh khô khan vang khẽ bên tai Thùy:
- Thùy!
Nàng hơi ngạc nhiên, lần đầu tiên từ lúc quen nhau bây giờ mới nghe Vinh gọi nàng là Thùy. Tiếng gọi nửa nghiêm trọng nửa yêu thương.
Thùy ngước lên đợi chờ, tự nhiên bây giờ Thùy thích im lặng với người con trai này mà đi trong vũng âm thanh buồn nức nở. Thứ âm thanh lê thê và tha thiết. Thứ âm thanh chùng thấp như chiếc võng đong đưa phận người giữa hai bờ vực sống và cõi chết, ngày sinh và ngày tử. Đời em đặt trên một chiếc võng tơ, chiếc võng vừa đủ cho một mình em, chiếc võng bắc ngang sự sống và cõi chết. Mang thêm đứa con là nặng rồi, dễ rớt quá phải không? Con người là gạch nối giữa thiên đàng và địa ngục, con người là gạch nối giữa bàn tay Thượng Đế và lưỡi hái tử thần. Thê thảm ở đó và bi đát cũng từ đó.
Thùy im lặng nhìn Vinh, nhạc blues buồn như nhịp võng đong đưa ngang đời. Nhạc blues tha thiết, nhạc blues dìu dặt. Hãy nhìn em đi, vì biết đâu ngày mai chúng mình hết nhìn thấy nhau?
Vinh cao giọng nói thầm:
- Anh ghét em, anh muốn ghét em Thùy ạ.

Thùy gật đầu:
- Em hiểu, anh nghĩ đến người đàn ông đầu tiên của em?
Vinh gật:
- Đúng, anh hận em vì anh yêu em, vì em làm anh yêu em.
- Làm cách nào cho anh hết yêu Thùy? Thùy đã tự bôi xấu, đã tự trét tro than lên mặt, sao anh còn yêu để bây giờ hận?
Vinh bóp đau tay Thùy:
- Anh muốn nghiến nát em ra, ngay bây giờ ngay đêm nay.
Thùy gật đầu mà nước mắt ứa ra:
- Chính anh từ chối mà.
Vinh lắc đầu thở ra:
- Anh xin lỗi em. Anh xin lỗi, chùi nước mắt đi đừng khóc nữa, tại sao em khóc?
- Vì em biết anh yêu em thật, em chẳng còn gì để tặng cho anh Vinh ạ. Em biết lấy gì để đền đáp lại tình yêu của anh bây giờ? Xác thịt em ư? Anh sẽ từ chối, vì những thứ đó anh đã có thừa, anh đã có dư.
Vinh dịu giọng:
- Anh xin lỗi Thùy, đừng buồn nữa, anh yêu em, vẫn còn yêu em.
Thùy hơi gục xuống, trên vai Vinh, vẫn còn mơ hồ, chưa thật đắm đuối, chưa thật nặng trĩu trên vai Vinh. Cái gục đầu vẫn gượng nhẹ, vẫn nương nhờ chưa là một gửi gấm vĩnh viễn, chưa là một cái gửi toàn vẹn.
Bước nhảy đang êm gót chân đang tình, họ đang quên, hai chân, hai tay, chỉ còn là hai mắt đắm đuối nhìn nhau. Một gót giày, đá nhẹ chân Vinh làm loạng choạng bước nhảy của Thùy. Vinh cau mặt ngó Thủy Tiên, con bé hếch mặt lên nghênh Vinh, con bé đá chân chàng khi đang nhảy, lại còn dài mắt ngó chàng. Vinh nói:
- Nó trẻ con em đừng để ý.
- Không, cô ấy không trẻ con đâu anh ạ, cô ấy yêu anh đó.
- Đừng giận Thủy Tiên em tính nó gàn lắm.
- Không gàn đâu, nàng ghen và nàng thẳng thắn tỏ bày cái ghen của nàng, đáng phục chứ. Sao lại giận anh?
Vinh nhăn nhó:
- Không có đàn bà thì đời buồn, có các bà vào mệt ghê, mệt đủ chuyện.
Thùy cười nhẹ:
- Thủy Tiên vừa xinh đẹp vừa trẻ, sao anh không yêu?
- Hỏi lẩm cẩm thế, làm sao anh trả lời được.
Thùy lảng chuyện:
- Thùy hỏi thật anh nhé, đừng giấu Thùy nghe, nếu anh thật tâm coi

Thùy là bạn.
- Anh ghét rào đón lắm, muốn hỏi gì em cứ hỏi đi mà, có bao giờ anh giấu giếm em cái gì đâu.
- Anh và bạn bè anh là ai? Tại sao sống như thế này?
Thùy làm một cử chỉ diễn ta những người sống hơi hoang dại.
Vinh cười.
- Em bắt đầu thắc mắc rồi, em thử đoán đi, đoán coi anh là ai?
- Làm sao em đoán được, anh bí mật và lạ lùng cùng lúc đó anh giản dị và bình thường như mọi người. Những người này đều là bạn của anh?
Vinh gật:
- Bạn anh hết, theo học đủ các phân khoa.
- Bọn anh không phải là dân Hippy chứ?
- Không, nhìn áo quần họ tưởng như vậy, sự thật thì không phải. Anh cũng không để ý Hippy là gì nữa? Anh chỉ biết anh anh thích sống như thế này, bạn bè anh cũng thích như vậy, có phương tiện chút chút, nên anh tổ chức đi nghỉ mát chỗ nào bọn anh thích. Sống thật thoải mái mấy tháng hè, sau đó học lại. Anh sợ làm con chim trong lồng, bạn bè anh cũng sợ như vậy. Anh sợ lăn trên nhưng vết mòn, tụi nó cũng sợ y như vậy. Ý thích giống nhau, bọn anh thích sống gần nhau giản dị có thế thôi.
- Anh là giáo chủ của tôn giáo mang tên là tình yêu' này?
Vinh lắc đầu:
- Không, tụi nó thương anh làm tên đầu bếp giỏi nên gọi cho vui. Chẳng ai khởi xướng và chẳng ai làm chủ ai. Mọi người đến một lúc cảm thấy cái xã hội quanh mình quá phi lý và chợt tỉnh. Chẳng ai kêu gọi được ai hết, trong vấn đề tình yêu, mọi người bằng nhau.
Thùy cười:
- Em hiểu rồi, như là sống cho mình cho người yêu mình phải vậy không?
- Cho mình cho người yêu và cho mọi người nữa.
- Nghĩa là sao? Như vậy tự mâu thuẫn rồi, sống cho người lập tức mất tự do mà anh?
- Đúng, như đừng để họ làm mất tự do của mình. Anh làm việc, anh học hành và phục vụ mọi người nhưng anh sống theo ý anh. Ăn cái gì thích mặc cái gì làm mình khỏe khoắn, bất chấp người khác.
Thùy nhìn lại Vinh, hôm nay anh chàng mặc cái quần màu lục, màu xanh của lá rừng và cái áo àng, vàng rực ánh nắng. Thùy tủm tỉm:
- Nom vui mắt lắm.
- Vui mắt hay không kệ em, anh chỉ mặc màu này đở bẩn và lẫn với

thiên nhiên vậy là đẹp, càng gần thiên nhiên càng đẹp.
Chàng nghịch tóc nàng:
- Tóc em để thế này là tuyệt, thẳng, óng ả và tự nhiên, gió bay cho rối, mưa mặc cho ướt.
- Về Sài Gòn đi học anh cũng mặc thế này?
- Dĩ nhiên rồi.
- Vui nhỉ? Học được không?
- Này đừng có khinh người nhé, em chưa biết anh đó, anh chưa bao giờ biết thi rớt là gì, khi nào anh học, anh chăm chỉ và hết mình khi nào chơi chơi thả ga luôn. Không có lẫn lộn được, em công nhận không? Mình sinh ra để chơi không thì cũng vô lý và nản lắm, nhưng nếu chỉ để làm việc thì cũng không được. Sống một ngày phải sung sướng đủ một ngày chứ, sống mà không sướng thà chết còn hơn. Anh ấy hả, anh ghét nhất những người hèn, biết sống như vậy là khổ vẫn chứ gục đầu mà chịu. Không được, phải biết phản đối khi cần và vâng lời khi đúng chứ. Mình là người chứ có phải là con chó của ai đâu, này mai mốt đừng bắt anh làm con chó của em nhé. Anh bỏ vào rừng liền, anh không chịu làm một thằng chồng sống khổ sở bên vợ đâu, một là hạnh phúc hai là xa nhau.
- Nghĩa là bọn anh đang học đại học hết? Lạ nhỉ? Cả Sóc Nâu?
- Sóc Nâu đang học dược, con bé mê nghề lắm nghe, suốt ngày cứ lang thang ngửi hết là này đến hít hoa kia, da cháy nắng hết em thấy không?
- Còn Gấu Trắng?
- Gấu hay nổi cộc lắm, hiền nhất nhưng cáu nhất, nó học quốc gia âm nhạc.
- Ngọc Thố? Bộ học chăn nuôi?
- Không, nó học y khoa mới giết người chứ, sợ mai mốt cứ tưởng bệnh nhân là thỏ thì bỏ xừ.
- Cà Nhốt học gì anh?
- Cà Nhốt học luật, nhát như cáy lại thích học luật, mai mốt ra tòa nữ luật sư cứ khóc hu hu là ăn tiền em nhỉ. Con bé hay nhè nhất bọn anh đó.
- Thủy Tiên.
- Học triết như anh, gàn lắm.
- Tại sao anh học triết?
- Bà mẹ thích anh học y khoa, mai mốt mở cái dưỡng đường thật hách, đuổi thằng Tây Grall về, ông bố thích anh học dược mai mốt chế thuốc xài không thèm mua của tụi Mỹ. Anh tức mình, anh học Triết mai mốt anh dạy người Việt rằng dân mình hách nhất. Chỉ dạy

mỗi câu đó thôi?
- Còn em?
- Em hả, em mới có tú tài, nếu chê em dốt thì đừng chơi với em nữa?
- Không chê nhưng em phải đi học chứ, phải hô hào mọi người đều vào đại học chơi em ạ, vui chứ em. Em học triết với anh đi, mai anh đi ghi tên cho em nhé.
Thùy cười.
- Để em học nuôi con đã.
Vinh xụ mặt:
- Ừ nhỉ, anh quên.
Thủy Tiên lại lướt tới đá chân Vinh, Vinh gắt nhẹ:
- Em hư lắm nghe Thủy tiên.
- Anh hư thì có, đeo nó vừa vừa thôi chứ, Nai Nai buông anh ra cho tôi nhờ một tí đi được không?
Thùy mỉm cười:
- Xin nhường.
Vinh cau mặt:
- Thủy Tiên, em điên hả?
- Nai Nai đi với Thủy Tiên ra suối chơi đi.
Thùy gật đầu rời tay Vinh đi theo Thủy Tiên, nàng tò mò muốn biết cô bé nghĩ gì về nàng và Sơn Dương. Vinh đứng lại thở dài, khi đã bị đàn bà giành giựt, đàn ông chỉ còn biết thở dài thôi. Thủy Tiên thẳng thắn nhìn Thùy:
- Nai Nai chị có thể thành thật với tôi được không?
Thùy gật:
- Có thể.
- Chị yêu Sơn Dương không?
Thùy cười buồn:
- Chưa, bây giờ thì chưa.
Thủy Tiên cao giọng:
- Nghĩa là sau này có thể yêu?
- Làm sao tôi biết được điều đó.
Thủy Tiên đong đưa chân nghịch nước, đôi mắt cô bé buồn dã dượi như sắp khóc, nhưng hai môi cô bé mím lại kiêu kỳ.
- Tôi yêu anh ấy từ lâu lắm rồi, có lẽ từ hôm anh ấy dám tát tôi, tôi bắt đầu yêu người đàn ông thứ nhất dám tát tôi.
Thùy tò mò:
- Sơn Dương mà cũng ghê thế cơ à? Dám tát người đẹp?
Thủy Tiên nhìn Thùy:
- Chị lầm rồi, lòng dạ anh thẳng băng. Đàn bà với anh ấy chẳng có ký

lô nào hết. Chị là người thứ nhất anh ấy nể.
- Mà tại sao Sơn Dương tát Thủy Tiên?
- Tôi thích cho anh ấy tát tôi mà.
Thùy bật cười.
- Bây giờ tính sao Nai Nai?
Thùy lắc đầu:
- Tính sao nữa mà tính, cứ để cho dòng sông nó trôi, bởi vì mình không thể ngăn nước đừng chảy.
Thủy Tiên thở dài:
- Tôi biết Sơn Dương không yêu tôi, nhưng không hiểu sao nhìn anh ấy một mình tôi vẫn nghĩ anh ấy là của tôi và sung sướng vì yêu anh ấy. Bây giờ anh quấn quít bên chị không rời, tôi đau quá. Có lúc tôi muốn bắn chị chết Nai Nai ạ.
Thùy nhún vai:
- Cám ơn Thủy Tiên đã nói thật, nhưng không sao, mai tôi…
- Mai chị làm sao?
- Thôi đủ rồi, Sơn Dương không bao giờ thuộc về tôi cả, cứ yên tâm đi.
Thủy Tiên dè dặt:
- Nói thật với Nai Nai có lẽ chị là người con gái thứ nhất không mê Sơn Dương.
Thùy thẳng thắn:
- Mê chứ, tại sao không? Sơn Dương đẹp trai, bô và thành thật, Sơn Dương đẹp như một khu rừng hoang một ngọn núi cao một dòng sông lạ. Tôi lại trót vào đời với một trái tim đầy lửa, tôi mê đàn ông hơn mọi thứ trên đời này, trên thân thể đàn ông có tất cả vẻ đẹp thiên nhiên, sông núi, cái rõ ràng và cái bí mật.
Thủy Tiên gật gù, hai chân co lên, tóc xòa trước trán phủ xuống cả đầu gối. Đôi mắt cô bé màu nâu lóng lánh như đôi môi. Cô bé thích ngồi ôm đầu gối nhất, trông vừa ngoan vừa ngổ ngáo. Vừa cô đơn vừa kiêu hãnh. Khuôn mặt thích nghinh nghinh. Buồn chảy nước mắt môi vẫn cười:
- Tôi hiểu ý Nai Nai, ở Ấn Độ người ta thờ Linh Dương, và tôn sùng ghê gớm lắm. Hình như có một vài dân tộc sát nách nước mình cũng thờ thứ báu vật linh thiêng đó. Những người đàn bà hiếm con tới đó cầu nguyện rồi uống dòng nước chảy từ Linh Dương.
Thùy cười:
- Về nhà thế nào cũng có con, tôi cũng tôn thờ linh dương của một người. Hiện còn tôn thờ và có lẽ mãi mãi. Tôi nghĩ, theo ý tôi thôi đấy nhé. Đẹp nhất của tình yêu là hiến dâng và tận tình. Người đàn bà

yêu đắm đuổi nhất lúc đó, và đàn ông chỉ nên tin được yêu nếu được hiến dâng. Nhưng mà, cái bi đát nhất của đàn ông là họ không hiểu được điều đó, họ có vẻ khinh khi sự hiến dâng của đàn bà. Khi động tác đẹp nhất bị khinh khi, đàn bà sẽ phản ứng lại, dã man nhất là tự chà đạp theo đúng ý người đàn ông.
Thủy Tiên chớp mắt:
- Tôi hiểu ý Nai Nai hiến dâng mà bị khinh khi tôi sẽ bôi nhọ cái phần da thịt hiến dâng cho nó xấu, đúng như ý chàng?
Thùy gật:
- Gần gần như vậy, cái đau đớn nhất của tôi là động tác hiến dâng của tôi bị khinh khi, nhưng tôi không chà đạp tôi được, vì tôi yêu anh ấy quá sức tưởng tượng của tôi. Mỗi ngày một say đắm hơn, lạ lùng, anh ấy thua Sơn Dương đủ mọi chuyện, nhưng tôi đã yêu và yêu mãi. Thủy Tiên, tôi đang mang con anh ấy trong bụng tôi đó, đừng ngạc nhiên, có mấy người chửa hoang kiêu hãnh khoe khang như tôi? Tôi kiêu hãnh thật, ít nhất về mặt tình yêu. Nếu có một chút mặc cảm thì tại ba mẹ tôi, tôi sợ ba mẹ tôi buồn nên phải trốn đi, riêng tôi thì không.
Tại sao lại xấu hổ? Chính Thượng Đế sắp đặt và tạo dựng nên chuyện đó mà, và Thượng Đế không hề đặt ra luật này, lệ kia. Phải thế nào mới được yêu nhau, tôi tin là không? Ngài không ngu ngốc như vậy được. Luật lệ do con người làm ra để bảo vệ quyền lợi một số người nào đó.
Thủy Tiên nói:
- Tôi đã hiểu vì sao Sơn Dương yêu chị rồi.
Thùy ngạc nhiên nhìn Thủy Tiên, cô bé nắm tay nàng:
- Chắc chắn hai người sẽ hạnh phúc, hai người hợp nhau quá. Sơn Dương sẽ tìm thấy con người thật của anh ấy qua chị, anh ấy yêu chị là phải. Thôi tôi không thích bắn chết chị nữa đâu, tôi hiểu rằng chị có biến mất đi nữa, Sơn Dương cũng không bao giờ yêu tôi. Thôi mình ngoéo tay nhau đi Nai Nai. Tôi sẽ cố quên, tôi nói thật đó.
Thủy Tiên ghé hôn má nàng, ôm vai nàng và đi.
- Sống hay yêu phải hiểu biết mới được, biết sẽ bại thôi thì bại trong danh dự vậy.
Thùy cười:
- Thủy Tiên dễ thương quá.
- Sơn Dương cũng khen tôi dễ thương, nhưng nhất định không yêu.
- Có thể anh ấy yêu nhưng gần nhau quá, thành ra không biết đó.
- Lúc trước tôi cũng hy vọng như vậy bây giờ hết rồi.
Sơn Dương lù lù đi tới, Thủy Tiên dịu dàng:

- Bộ anh sợ em đẩy Nai Nai xuống suối à?
Sơn Dương lắc đầu:
- Không, vì anh biết em dễ thương.
Thủy Tiên nhún gót giày, lối chào vừa tinh quái vừa dễ thương của nàng.
- Chào hạnh phúc, hạnh phúc của hai người.
Sơn Dương bóp bóp vai Thùy mỉm cười ngó theo:
- Cô bé không làm buồn em chứ?
Thùy lắc đầu:
- Không, dễ thương nữa là khác.
- Anh biết, thôi đi dạo với anh, sắp đến giờ về rồi.
Thùy ngước mặt lên:
- Anh yêu em vừa thôi, yêu như vậy đủ rồi, đừng yêu thêm nữa khổ thân ra.
- Ăn nói như con nít.
- Thật đó, yêu vừa thôi anh ạ.
- Em yên tâm, anh không chết vì tình đâu mà sợ.
Thùy nheo mắt cười:
- Em biết rồi, khỏi cần nói em cũng biết đối với đàn ông tình yêu không bao giờ là tất cả.
Sơn Dương dìu nàng đi:
- Nếu vậy đừng cản anh yêu em.
Họ im lặng đi bên nhau để cho bàn tay chúng nói với nhau những lời tình đẹp. Để cho hương thơm hai người tan biến vào nhau. Chúng mình làm thành mùi hương tình ái, chúng hợp thành một cái thế giới đằm thắm ngất ngây và riêng tư thầm kín. Họ dắt nhau đi, dù chẳng biết đi đâu? Lá khô thì thầm rừng cây than thở. Bởi vì, có ai biết được con đường trước mặt sẽ đem mình đi tới đâu? Bởi vì, có ai hoàn toàn nắm được định mệnh của mình.
Thùy yêu Thành, rõ ràng còn yêu, nhưng Thùy lại để tay mình cho Sơn Dương nắm giữ. Tại vì sao Thùy đành chịu, và cũng xin đừng ai xét đoán tôi. Bởi vì Chúa đã dạy con đừng phán đoán bất cứ người nào. Thùy cảm thấy yên ổn và được an ủi khi đi bên Sơn Dương và được yên ổn và được an ủi khi đi bên Sơn Dương. Thành đã đẩy nàng ra khỏi thành phố để yên thân mình chàng. Thành đã tàn nhẫn để con người yêu chàng tận tình nhất, yêu đến vô cùng, ra đi với hai bàn tay gầy. Đáng nhẽ chàng phải nâng niu nàng hơn thuở ban đầu, vì nàng đang mang cho chàng một đứa con. Không, chàng đã lạnh lùng, chàng đã coi thường sự hiến dâng của nàng. Nước mắt ngập ngừng viền quanh mi, Thùy chớp vội hai mắt giấu nhanh đôi dòng lệ

nho nhỏ đó đi.
Sơn Dương không kịp thấy, chàng còn mãi lo lắng nghe tiếng nói thầm kính trong lòng chàng. Chàng mãi miên man ước mơ cho người con gái lạ lùng này thuộc về chàng mãi mãi. Cho nàng đừng ta biến như mây, đừng tan biến như giấc mơ đẹp. Chàng muốn quên đứa con trong bụng nàng, nỗi đau mơ hồ nhưng thấm thía, vì chàng thật đã không quên. Em ác lắm, đáng nhẽ em phải giấu biến đi cho anh vui, cho anh xây mộng thật tròn. Em cứ giấu đi, miễn là em yêu anh. Em cứ giấu, miễn em là của anh.
Những người nói thật đáng phục nhưng tàn ác. Chàng dừng lại bóp nhẹ bàn tay của nàng gọi thật khẽ:
- Nai Nai.
Thùy chợt bàng hoàng, giọng Sơn Dương sao y như Thành đêm trăng bâng khuâng đó. Thành cũng gọi nàng thì thầm khe khẽ như thế này. Thành cũng đắm đuối mà nhìn, ngây ngất mà say.
- Anh yêu em, dù anh…
- Dù anh không quên em sắp có con?
Sơn Dương gật đầu:
- Anh khổ sở vì điều đó nhưng cũng yêu em vì điều đó. Rất có thể anh gặp em trong hoàn cảnh bình thường, không vướng bận, anh lại không yêu em thì sao?
Thùy gật:
- Có lẽ con người trong tiềm thức, cứ muốn gian nan để thử sức phấn đấu của mình? Bởi biết đâu nên Thành yêu em bình thường như mọi người đàn ông khác, chàng nhận lấy trách nhiệm và cưới hỏi em làm vợ, có lẽ em không yêu Thành ghê gớm như thế này?
Vinh hơi nhăn mặt:
- Em yêu hắn ghê gớm lắm?
Thùy gật:
- Như đã chết và như đã sống.
- Hơi khó hiểu.
- Em vẫn nghĩ yêu là chết cùng lúc còn sống, mình tự giết mình chết để sống qua thân thở hơi thở và định mệnh của người yêu mình.
Vinh gật gù:
- Em sâu sắc quá Nai ạ. Anh cũng cảm thấy như vậy nhưng anh không nói ra được. Đúng rồi, tự giết mình đi để tìm thấy mình khác hơn, rõ hơn từ người yêu. Nhưng buồn cho anh, anh soi thấy bóng anh trong em, nhưng em thì không. Em tìm ra em trong vòng tay người đàn ông khác.
Thùy nhỏ nhẹ:

- Tại vì em trót gặp anh ấy trước anh, Thủy Tiên cũng vậy, định mệnh mà anh.
Có tiếng hú gọi vang tên Sơn Dương, Thùy cười:
- Họ gọi Sơn Dương kìa.
Vinh lắc đầu:
- Không sao, kệ tụi nó.
- Bạn bè anh và anh dễ thương ghê Sơn Dương ạ, anh nhất định làm cái luận án tuổi trẻ và ngày già đó nha? Anh nhất định ghét người già sao?
Vinh lắc đầu:
- Anh ghét bao giờ? Đời anh thú thật anh chưa ghét ai, xem nào, đúng rồi, anh chưa bao giờ ghét ai cả. Giản dị quá, vì với ai anh cũng tốt hết ngay những người cả xã hội đều cho là xấu. Anh thích tìm cái tốt ở tất cả mọi người và mọi vật.
Thùy dịu dàng:
- Vậy mà em tưởng anh bất mãn ghê lắm chứ.
- Có bất mãn chứ nhưng anh không ghét ai hết. Anh hiểu người lớn họ có lý lẽ riêng của họ, và họ cho là đúng. Dĩ nhiên nhìn dưới con mắt anh thì họ sai. Nhưng với họ, họ cho là phải như vậy mới hợp lý.
- Em hiểu.
- Dù sao mình cũng mang ơn người lớn rất sâu và rất nặng, họ để lại cho chúng ta nhiều điều, xấu và tốt. Nhưng bi kịch và hiểu lầm vẫn có phải không em.
Thùy níu lấy cánh tay của chàng:
- Vì mang ơn người lớn quá sâu nên tụi mình khổ. Em ra đi vì chửa hoang cũng vì em quá thương ba mẹ em. Nếu chỉ một thân một mình, chắc em không lưu lạc thế này đâu anh ạ.
- Nhờ vậy anh mới gặp em, cuối cùng phải cám ơn người đàn ông đã đẩy em lên đây.
Thùy cười, buồn như khóc:
- Mình sinh ra đời để mang ơn hết người này đến kẻ kia. Ở đó thỉnh thoảng em đi xích lô. Thành phố của em chỉ có xích lô đạp thôi anh ạ. Bước xuống xe bao giờ em cũng cám ơn người đã đưa em đi hết. Lũ bạn chúng nói em khùng. Đi chợ mua thức ăn, mấy bà hàng thịt dao múa sáng loáng trong tay. Mấy bà hàng cá bàn tay rất tanh em cũng cám ơn họ. tụi bạn bảo em *"bà Thùy có máu điên mới cám ơn từ đứa con nít đến người ăn mày."* Nhưng em, em không thấy mình điên tí nào cả. Em tỉnh như sáo vậy đó không có họ làm sao mình sống được anh nhỉ? Bà hàng thịt, ông phu xích lô, cô hàng rau… Tất cả đều là ân nhân vĩ đại của mình hết. Lạ, hễ em nói điều đó ra cả nhà

đều nói con Thùy e đau thần kinh mất.
Sơn Dương cười bảo:
- Chỉ mình anh không thấy em điên thôi.
Thùy tiếp tục:
- Khi em hé ra tư tưởng muốn lấy chồng khác người một chút, nghĩa là lấy một người đàn ông cho em, mình em biết thôi, không lấy chồng cho họ hàng cho hàng xóm biết và nhất định không lấy chồng vì họ. Mẹ em trợn mắt ra mắng như tát nước vậy đó. Em không hiểu tại sao nữa anh ạ. Tại sao bắt người đàn ông bỏ một số tiền ra cưới mình về? Mua vợ hay là đền bù, cả hai thái độ đều không đẹp.
Sơn Dương tò mò:
- Nếu vậy em thích sống và yêu như thế nào?
- Chẳng như thế nào cả. Em nói làm sao được. Vì ngày hôm nay em yêu khác hơn ngày hôm qua, em nhìn người đàn ông cũng bằng đôi mắt khác. Bây giờ em thích như thế này, mai em đổi khác thì sao. Ngày em nhỏ xíu em thích những đứa bạn trai nhỏ nhắn trắng trẻo như thư sinh. Bây giờ hình như em thích người đen đen và đàn ông một chút. Em nói hình như thôi vì nó không rõ ràng anh ạ. Còn anh, anh thích người đàn bà như thế nào?
Sơn Dương tình tứ:
- Như em, như Nai Nai, như Đan Thùy.
- Lắm tên quá mà tiếc rằng chỉ có một trái tim.
Sơn Dương cau mặt:
- Em quên hắn đi một chút xem nào? Có chết chóc gì không?
Thùy đăm đăm nhìn chàng:
- Anh thử giúp em đi.
- Bằng cách nào?
Thùy ngửa mặt:
- Không biết nữa, nếu em biết em đã không khổ như thế này.
Sơn dương dừng phắt lại, chụp hai tay xiết mạnh vai nàng rồi kéo sát Thùy vào lòng. Mái tóc rũ xuống, đôi mắt lắng chìm, đôi môi bừng sáng như ngọn lửa thần diệu thờ trong ngôi đền cổ Hy lạp ngày xưa. Thùy muốn mê muốn ngất. Sơn Dương để râu, những người trẻ lại thích để râu, những người già thích cạo. Những ngọn râu cưng cứng miên man tìm tòi. Nước mắt dâng lên nhưng không đủ để trào ra ngoài. Thùy đẩy khe khẽ môi Sơn Dương bằng chính phiến môi ướt át và đầu lưỡi cong cong của nàng.
Sơn Dương thở dài:
- Chỉ còn cách đó mới làm em quên, nhưng em đã không quên được hắn.

- Sao anh biết em chưa quên?
- Môi em nói cho anh biết, vòng tay em nói cho anh nghe.
- Nói như thế nào?
Sơn Dương cau mặt:
- Đừng hỏi nữa, anh giết em mất.
Thùy ngửa mặt ra:
- Em chờ anh và vui lòng chết dưới tay anh.
- Mặt em thì tỉnh, lời em nói thì ngọt nhưng trái tim em lạnh giá như băng sơn.
Thùy cười nhẹ:
- Dĩ nhiên phải như vậy rồi, dù có yêu nhau đi nữa mỗi người trong chúng mình ngàn đời vẫn là hai băng sơn đảo. Anh vẫn là anh, em cũng vậy, càng yêu nhau càng thấy xa nhau và càng thấy cô đơn anh ạ.
Sơn Dương vuốt tóc cho nàng, đôi mắt Sơn Dương thật đẹp. Đàn ông hiếm có người còn giữ được màu mắt trong như Sơn Dương. Đàn ông hiếm có người giữ cho bàn tay nó sạch khi gần kề một người con gái đang lang thang như Thùy. Thùy muốn hôn nhẹ lên đôi mắt đó, nhưng thôi. Thành vẫn còn đó, ít nhất trong bụng nàng. Dù Thành sở khanh, dù Thành gian dối nhưng nàng đã yêu.
Họ trở lại say sưa nhảy với nhau, nhạc cất lên là Thùy quên biến hết. Đôi mắt nàng khép lại mơ màng, đôi môi nàng run run xao xuyết. Nụ cười Thành đêm nào hiến dâng chợt gợi nhớ để chợt nhói buốt trái tim. Sao anh bỏ em Thành? Sao nỡ để em lủi thủi xách va li ra đi một mình. Em không thích đi một mình tí nào hết, em thích đi với anh, trốn nhà đi với anh, nước mắt chảy ra có người lau giùm. Trốn nhà đi với anh còn có vòng tay anh nâng đỡ. Trốn nhà đi với anh còn có những nụ hôn làm hành trang dọc đường, còn có những vòng tay ôm ấy ủ nồng nàn, khi trời đất vào cơn rét mướt.
Đừng trách em tay trong tay với người con trai này. Anh thừa biết em không thể sống, dù chỉ một ngày không có đàn ông. Anh thừa biết em không thể thiếu đôi mắt nhiều lửa của đàn ông mà, tại anh bỏ mặc em một mình, tại anh quăng em xuống biển đời sóng gió gian nan. Tại anh đẩy em lên máy bay quân sự trồi lên sụt xuống. Anh tàn nhẫn, anh dã man hơn tất cả những người dã man trên đời, em thù ghét anh, em oán hận anh và em yêu anh và em mê anh.
Thành! Giờ này em ghét anh em thù anh, em nhảy trong tay một người con trai đa tình, say đắm thì anh đang làm gì? Có chút phút giây nào thoáng nhớ em không? Em yêu anh, em thà chết trong vòng tay anh còn hơn phải xa anh. Nhưng tự ái em cũng cao hơn núi. Anh

không muốn, anh không nhận, em biết làm gì hơn bây giờ? Thiếu điều em quỳ xuống lết thân lạy anh nữa sao?
Anh thích tự do, thì em để lại anh tự do đó, anh thích em biến khỏi đời anh thì em đã biến, nhưng em đã yêu và vẫn yêu. Đêm đầu tiên của chúng mình vừa lãng mạn vừa đau xót. Em nhớ như in hằn trong đầu, đêm đó coi xinê xong, anh đưa em về nhà anh. Anh nóng như lửa, cùng lúc anh mát như nước xanh. Anh yếu như sên, cùng lúc anh mạnh như cọp. Em nằm vuốt ve từng li, em nằm yêu thương từng li. Thân hình anh đẹp, có lẽ em yêu anh vì vậy, ít nhất cũng từ đêm đó em biết thế nào là cái đẹp của một người đàn ông. Anh đẹp như vị thần Hy lạp, em mê từ lúc nhỏ. Anh can đảm mới làm như vậy, được chứ nhỉ? Con đường còn sâu hơn hang tối, còn bí mật hơn cả nguyệt cầu. Anh mạnh, mạnh nên mới là bão là mưa. Trận mưa tàn bạo nhưng thần thánh như trận mưa đầu tiên tưới lên mặt đất thưở hoang sơ ban đầu. Như trận bão tách rời. Trời và Đất. Như động đất đã chia cắt năm châu. Anh đã chia cắt đời em ra làm hai: đời thiếu nữ và đời đàn bà. Anh mạnh quá Thành ạ. Vì anh đã cắt hai đời em, đã xé tan bức màn u tối. Anh mạnh như thiên nhiên. Anh làm mưa, anh làm gió và anh là cơn bão đầu tiên trong đời. Trận cuồng phong đầu tiên của trái đất thưở tạo thiên lập địa ra sao, đêm đó anh y như vậy. Em chìm trong cơn đau tuyệt vời, em nổi trên hạnh phúc phiêu du. Làm sao quên nổi người đàn ông đã xé hai cuộc đời của mình, đêm đó em không khóc, không lo âu, như mọi trường hợp thường tình. Nhưng em đã đặt tay mình trong tay anh gọi khẽ một tiếng thôi:
- Anh!
Anh im lặng, tại vì sao thì em không biết, em chỉ nhớ là em rất sung sướng, em bảo với anh:
- Vậy là xong, em đỡ lo, em sợ nhất cho người không yêu. Cám ơn anh đã cho em biết thế nào là một người đàn ông và thế nào tình yêu thật rất tình yêu.
Trái đất bắt đầu có sự sống sau khi cuồng phong xô đổ xé nát và di chuyển nó. Đại dương sâu, núi cao và đất liền. Sự sống có mặt sau cơn bão táp. Em cũng vậy, em thật sự hiện hữu sau khi anh làm bão trên em. Sau khi anh làm mưa trong em, và sau khi anh xé rách thân em. Dù sao đi nữa, dù anh đã hắt hủi em bơ vơ thế này, dù anh có xô đẩy em suốt đời đi nữa. Em vẫn đời đời ghi nhớ ơn anh. Ghi thật sâu trong lòng và trong tim em. Thượng Đế thật ác khi tạo nên em, bắt em sống và bắt em chết. Nhưng em mang ơn ngài, nhưng em kính sợ ngài. Anh cũng vậy. Anh xé nát đời em, nhưng em yêu quý

anh đồng cỏ xanh đẫm nước mưa rồi, xanh tươi hơn hay héo hon đi cũng vì anh đấy. Thành ơi, cho đến bây giờ em vẫn mong anh lên với em.
Sơn Dương nhìn sâu vào mắt nàng rồi nói:
- Anh chưa thấy người nào đam mê hơn em Nai Nai ạ.
Thùy giật mình mở tròn mắt ra nhìn:
- Anh nói gì ? Sơn Dương, anh vừa nói gì đó?
- Em không nghe anh nói à? Em nghe nhạc mà lịm cả người đi như vậy à? Anh chưa thấy ai nghe ngạc lạ hơn em, xuất thần và chết ngất. Sao kỳ vậy?
Thùy cười khẽ:
- Nhạc làm mình nhớ và làm mình chìm.
- Sao không kéo anh chìm chung với em?
Thùy tránh nhìn đôi mắt đắm đuối của Sơn Dương giọng khẽ như thì thầm:
- Bởi vì thuyền tình chỉ chở hai người thôi.
Sơn Dương nhăn mặt.
- Quên hắn đi một giây cho anh nhờ Nai.
Thùy gục đầu trên vai Sơn Dương, bước nhảy mềm, vòng tay âu yếm, đôi mắt khép hờ, mái tóc run run:
- Em đang cố quên.
Rồi như bị đôi mắt sâu vời vợi với hai hàng lông mày đậm nét và bờ mi dài cong của Sơn Dương thu hút. Nàng vòng cả hai tay sau gáy chàng, ngửa mặt ra sau chiêm ngưỡng Sơn Dương. Nàng cười:
- Ừ nhỉ, thật điên khi nhớ lại chuyện đó. Thành! Anh có thèm bão tố, thèm mưa, thèm động đất như em không nhỉ?
Sơn Dương nghiêm mặt:
- Gọi anh là Sơn Dương, anh ghét cái tên Thành. Tại sao ở bên anh lại nhắc tên người ta chứ?
Nai Nai cúi mặt giọng đầy xót xa:
- Em xin lỗi anh, tại em quên. Em trót gọi cái tên đó quá nhiều lần, nàng định nói thêm *"trước mỗi lần chết ngất em đã gọi tên đó, làm sao em quên được nữa."*
Từ phút đó Sơn Dương hết muốn nhìn Thùy. Lòng chàng lạnh như băng. Hết bản nhạc tình chàng đi tìm Thủy Tiên miên man nhảy với cô bé mắt nâu hoang dại này. Chàng buông tay với Thùy, quay mặt đi hết muốn nhìn nhau nữa.
Chàng say sưa nhảy với Thủy Tiên, cười với cô bé và hôn mắt cô bé ngay trước mặt Thùy. Thùy ngồi bệt xuống đất ôm hai đầu gối mình đu đưa theo điệu nhạc một mình và cười thật buồn như đã thật khóc.

Gấu Trắng bước tới đưa cây đàn cho nàng cười thông cảm, Thùy lết tới gần ban nhạc nói:
- Để tôi hát một bài.
Nàng ôm lấy cây đàn ngồi trên một khúc cây khô long lanh hai mắt chìm nổi hai môi:
"Quấn quít vân vê tà áo, run run đôi môi mở chào. Tiếng nói thơ dại ngày đó, bây giờ mộng đời bay cao. Góp hết không gian thành tiếng, yêu thương trao anh một đời. Hãy sắt se đợi ngày tới, mai rồi ngọt bùi sẽ chia. Mai rồi ngọt bùi sẽ chia.
Nâng niu cô đơn từng ngày, xoa tay em vào đời, mà đời còn nhiều đắng cay, hãy đến chia nhau nghèo khó. Quên lo tương lai mịt mờ. Hãy cố yêu người ma sống, lâu rồi đời mình cũng qua, lâu rồi đời mình cũng qua.
Xin em đôi tay nuột nà, xin em đôi tay thật thà, thật thà chịu nhiều xót xa. Hãy cố vươn vai mà đứng, tô son lên môi lạnh lùng, hãy cố yêu người mà sống, lâu rồi đời mình cũng qua…"
Khi Thùy ngưng tiếng hát, bạn bè ai cũng vỗ tay chỉ mình Sơn Dương vẫn lạnh lùng. Chàng nhìn Thùy một thoáng rồi lại quay đi cười với Thủy Tiên và vuốt tóc cho nàng.
Thùy ôm gối nhìn Sơn Dương nhảy, dáng cao, tóc dài, mắt chìm lắng, đôi môi lạnh lùng. Hình như Sơn Dương mê mặc quần jean, buông thả và thoải mái, không gìn giữ ly nếp rắc rối, không sợ đất đỏ, không sợ gai đâm, mãi bây giờ Thùy mới có thì giờ ngồi nhìn Sơn Dương. Từ hôm quen chàng, nàng như cái chong chóng quay tít mù trong thứ tình yêu sôi nổi của Sơn Dương. Nàng bị yêu mê, nàng bị theo đuổi như con nai bị thợ săn đuổi dồn. Nàng không có thì giờ nghĩ về mình nữa, bị Sơn Dương yêu đã nhoài người rồi, nàng còn thì giờ nào tìm biết mình yêu hay không nữa đâu.
Khi bản blue tàn, Sơn Dương buông tay nàng để lại cho nàng một cái nhìn rồi bỏ đi. Từ lúc nàng buột miệng gọi chàng là Thành. Bàn tay chàng lạnh lẽo hẳn đi, Thùy hát tặng chàng, chàng không vỗ tay, chàng mỉm cười.
Nàng buồn, buồn rũ tàn khô héo đi được. Thủy Tiên quay tít trong vòng tay Sơn Dương. Tiếng cười của họ vang lên giòn giã. Giọng cười của Sơn Dương xoáy tròn trong đầu Thùy như tiếng pha lê vỡ. Họ nhảy không biết mệt với nhau nữa. Sơn Dương say tình rồi, say tình yêu ngất ngư hơn say rượu nhiều lắm.
Sóc Nâu thấy Thùy ngồi ôm đầu gối của mình cười cười hỏi:
- Giận giáo chủ của em rồi hả?
Thùy lắc đầu:

- Đâu có, giận hồi nào đâu.
Sóc Nâu nhún vai:
- Thôi mà, giấu tôi sao nổi bồ, nhất định có chuyện gì xảy ra giữa hai người. Khai đi tôi giúp cho.
Thùy cười nhẽ:
- Không có gì thật Sóc Nâu ạ, nếu có giận là Sơn Dương giận tôi, làm sao biết được.
- Lạ nhỉ chị chọc cho Sơn Dương giận được cơ à? Sơn Dương có bao giờ thèm giận ai đâu?
Thùy tò mò:
- Sơn Dương là cái gì mà ghê thế Sóc Nâu?
- Chả là cái gì cả, điều chưa bao giờ thấy anh giận ai.
Thùy lẩm bẩm:
- Người chưa bao giờ giận ai mà bây giờ giận tôi thì tội của tôi nặng quá.
- Chắc tại yêu chị quá, anh mất bình tỉnh. Người ta không giận ai là vì người ta quá kiêu hãnh đó, Nai biết chưa?
Thùy vẫn đôi mắt nhìn theo Sơn Dương.
- Có lẽ, sự giàu có đôi khi là cái tủ sắt nhốt kín anh chàng.
Sóc Nâu lắc đầu.
- Nói như vậy chị chưa hiểu Sơn Dương rồi, anh không bị cầm tù trong tủ sắt của ông già đâu. Chị đừng lo. Chị thấy đó, quanh năm ngày tháng anh ấy mặc cái quần jean, áo quần rẻ tiền và giản dị. Bố mẹ anh ấy khó chịu lắm nhưng đành chịu, anh nói điên gì để mặc quần áo làm mất tự do và thời giờ của mình. Mặc cái gì tiện và thoải mái thì mặc, đẹp xấu ở mình thôi chứ.
Thùy cười:
- Có lý, con người thật dại, khi tự bóp chết tự do của mình, mặc áo quần đắt tiền, thấy cỏ không dám lăn, thấy đất không dám ngồi, dại.
Sóc nâu nhìn Thùy:
- Chị cũng hoang dại như Sơn Dương như hai người chưa yêu nhau nhỉ?
- Sao Sóc Nâu nói tôi hoang dại.
- Có vẻ bất cần quần áo đến cách trang điểm.
- Tôi thấy phấn son làm mệt mình, mất thì giờ quá, để thì giờ đó đi chơi thú hơn, mỗi lần tóc dài ra tôi lấy kéo cắt phăng một đường thế là xong. Tôi không hiểu nổi các bà chịu khó ngồi hai ba giờ trong tiệm uốn tóc để chỉ lo cho cái đầu tóc. Đời người thì ngắn, người ta lại để phí vì những chuyện chẳng đâu vào đâu cả.
Sóc Nâu nói như reo lên:

- Hợp gu nhau quá rồi còn gì, Sơn Dương cũng có tật không bao giờ bước vào tiệm hớt tóc. Bạn bè anh tự cắt tóc cho nhau vui lắm. Hôm nào Nai Nai sẽ thấy cảnh họ cắt tóc cho nhau vui kinh khủng luôn.
- Giàu như vậy không ăn diện lại cắt tóc lấy, tiền để đâu cho hết?
- Nuôi bạn, anh chẳng bao giờ đếm tiền với bạn. Anh quí bạn bè lắm.
Thùy mỉm cười:
- Sóc Nâu nhiệt tình ghê, từ nãy giờ tặng Sơn Dương mấy chữ lắm rồi đấy nhé.
- Ừa, Sóc Nâu mê chữ « lắm » kinh khủng.
- Thủy Tiên mê cái gì Sóc Nâu?
- Mê Sơn Dương.
Đôi mắt Sơn Dương dừng lại một phút trên mắt Thùy. Rồi cười vu vơ rồi quay mặt đi Sóc Nâu nheo mắt:
- Anh ấy yêu chị rồi đấy.
- Thôi dẹp chuyện đó đi, nói chuyện khác vui hơn.
- Bộ chị tưởng có chuyện khác vui hơn à? Nói thử đi.
- Ử nhỉ, chẳng còn cái gì ngoài tình yêu làm mình nao nức hết.
Sóc Nâu ghé tai Thùy:
- Giờ đã nao nức vì Sơn Dương chưa?

Tình Yêu Như Băng Sơn

Chương 5

Trò chơi Sơn Dương bày ra thế mà ăn khách gớm, cả bọn nhất định bắt Sơn Dương đóng vai vua thêm một ngày nữa để tranh luận không ngừng về cái xã hội giả tưởng trong mơ ước của họ.
Trong rừng xanh, xã hội bỏ túi vậy mà tranh luận cứ kéo dài không dứt. Trách chi cái thế giới to lớn thật sự đang sống ở bên ngoài, ngày nào cũng có máu đổ, nơi nào cũng có chiến tranh.
Thùy thật sự lạc loài mất rồi, nàng cười đó mà lòng buồn dã dợi. Nàng nói đó, mà sầu đã lên men, Sơn Dương vẫn làm mặt lạ, vẫn lạnh lùng, suốt ngày trại, chàng quấn quít bên Thủy Tiên, nụ cười cũng không muốn cho nàng, đừng nói chi vòng tay, đừng nói chi rừng tóc hoang dại của chàng. Mới đây nàng còn thoáng chút ngất ngây với da thịt gần trong tầm tay, giờ thật xa xôi, giờ thật xa cách. Oái ăm hơn nữa, bây giờ Thùy lại mất thì giờ quá nhiều vì Sơn

Dương hơn hôm qua, Sơn Dương chẳng nhìn, chẳng ngó nên nàng phải ngó chàng hoài. Tình yêu là những chuyển động tỉ lệ nghịch tinh quái nhất đời.
Nàng không muốn nhìn chàng, nhưng hai mắt cứ bị mái tóc phiêu du, sóng mũi Do Thái thu hút không thể rời xa.
Nàng uể oải tham dự cuộc chơi, không có tình yêu nào đói nghèo hay sang giàu, thế thôi. Khi ngày đã qua, một ngày hai người hôm qua đang say nhau, giờ lạ mặt nhau. Một ngày người đàn ông đó, hôm qua đang mắt chìm mắt, môi say môi, giờ hờ hững xa cách.
Sơn Dương đưa nàng về nhà. Chàng mỉm cười chào nàng ở ngôi nhà chị Tâm đang ở:
- Ngủ ngon cô bé.
Thùy đành gượng cười:
- Cảm ơn Sơn Dương, tất cả và mọi điều.
Chị Tâm chưa về, có lẽ chị xuống phố mua sắm cho đứa con sắp ra đời của chị, hôm nào Thùy cũng phải mua sắm những thứ bé bé xinh xinh như vậy.
Nàng vào phòng tắm, dội sạch buồn phiền, ánh mắt Sơn Dương hình như còn in khắp trên người. Nước nóng bốc hơi, nàng mơ bay lên trời tan trong vùng sương tuyết.
Sáng hôm sau, nàng đeo đồng hồ vào tay nhìn giờ rồi lẳng lặng thu xếp va li một lần nữa, cô bé giúp việc ngơ ngác hỏi:
- Thưa cô đi đâu nữa ạ?
Nàng gật đầu:
- Em phải nói với cậu chủ và cô Tâm như thế nào bây giờ?
Nàng ngần ngừ:
- Cho tôi gởi lời cám ơn họ.
Con nhỏ ngẩn người ra, chỉ biết đứng nhìn theo dáng đi buồn bã của nàng, nó quay đầu vào với công việc thường nhật nhàm chán của nó.
Thùy lầm lũi đi, hay tay hai xắc nhẹ tênh như kỷ niệm ban đầu trời chưa có nắng, trời còn sương bay, từng bước ngắn ngủi, từng bước bơ vơ thêm. Nàng tìm đường xuống phố, ghé trạm hàng không hỏi mua vé máy bay, chuyến đi ngày hôm nay hết chỗ. Nàng cần rời nơi đây thật gấp, Thành ghen với những lá thư có nghĩa là chàng còn yêu mình. Thành không lên được vì chàng đi lính, vậy mà tôi giận, tôi hờn, suýt tí nữa buông xuôi.
Em sẽ về với anh, anh vào Thủ Đức lại là một cái may, ở đó chẳng ai biết Vương Đan Thùy là ai cả, em sẽ sống với anh, và yêu anh như vợ yêu chồng, bằng bất cứ giá nào, ngày hôm nay em phải gặp anh.

Nàng ngước nhìn quyển lịch treo trên tường của hãng máy bay, thứ bảy, mai chủ nhật, ngày thần tiên của sinh viên sĩ quan.
- Cô làm ơn giúp tôi, tôi cần về sài gòn ngay bây giờ, không thể đợi thêm dù là một giờ.
Cô gái mặc áo xanh lạnh lùng:
- Hết chỗ rồi, muốn về gấp cô đi xe đò.
- Xe đò, tại sao không nghĩ ra nhỉ.
Nàng mỉm cười cám ơn cô áo xanh đáng ghét rồi quay đi thật nhanh, taxi đưa nàng ra bến xe, những chuyến xe đã đậu sẵn ở bến, với những kiện hàng chất ngất trên mui, xe nhỏ hết chỗ nàng đành đi xe ca, một chỗ ngồi ai cũng chê chán nên đến phần nàng.
Nàng ngã người ra ghế miên man nghĩ đến chàng, con đường thật đẹp, rừng sâu núi cao, thác nước và những dòng sông, Thùy bồi hồi quá, đã lâu lắm rồi không được hôn môi anh, đã lâu lắm rồi không chìm đắm trong mắt anh, và không cùng ngất đi với anh.
Thỉnh thoảng nàng nhăn nhó như muốn nôn. Con ra đời e gian nan lắm, chưa gì đã đi khắp nơi thế này rồi. Hết máy bay Mỹ lại xe ca cồng kềnh, từ miền Trung con lên cao, rồi giờ về Nam. Nàng nhìn ra ngoài tự nhiên chảy nước mắt, rồi tên người đàn ông yêu dấu gọi thầm trên môi, rung động khắp người.
Sáng chủ nhật Thùy mới đến được quân trường của chàng, cái quân trường lớn nhất Đông Nam Á về số lượng đàn ông của nó. Những chiếc xe lam cứ hùng hục quay vòng tìm chỗ đậu, Thùy tất tả đi theo người ta vào khu tiếp tân, chữ tiếp tân nghe đẹp đẽ quá chừng. Thùy tưởng mình tới sớm nhất, không ngờ có rất nhiều người đã tới trước nàng đã tay trong tay nhau dưới gốc cây, trong nhà bạt, trong quán và trên poncho.
Thùy ngơ ngác tìm chàng, cả một rừng áo lính làm sao cho mình tìm thấy nhau anh ơi! Đôi mắt nai của nàng long lanh muốn khóc.
Thùy đứng lớ ngớ gần những sinh viên sĩ quan có nhiệm vụ ghi chép tên tuổi và số quân những người có thân nhân tìm gặp.
- Cô tìm SVSQ Nguyễn Thanh Thành hả?
Thùy gật đầu, ông ta nói nhỏ với bạn:
- Hình như lúc nãy có người gặp rồi phải không mày?
Thùy đưa đôi mắt cầu khẩn nhìn họ, họ bảo:
- Thôi được cô chờ chút đi, tôi sẽ gọi ông Thành ra cho cô gặp.
Rồi giây phút đó đến, Thành tóc đã ngắn da đã đen, cánh tay đã rắn, mặt đã gió sương. Thùy đứng im sững đăm đăm nhìn chàng, hai môi cứng lưỡi nàng khô, nàng muốn lao tới gục đầu vào ngực chàng mà khóc thật no nên thỏa thích, nàng muốn hét lên, gọi vang tên chàng.

Thành! Thành! Nhưng nàng vẫn đứng im, im lìm như tượng nghẹn ngào nhìn chàng. Xúc động quá, thân xác nàng đê mê vô cảm. Thành tiến đến gần nàng thật gần, chàng không nắm lấy tay Thùy, Chàng không cười, không mừng vui chan chứa. Chàng im lặng, sự im lặng làm nàng nghẹt thở và đau buốt từng phiến thịt da nhỏ li ti. Hai mắt nàng mở tròn gần như rách nát mi mắt, người tôi yêu giờ lạnh lùng xa cách thế sao? Có phải là anh không Thành. Là người đã bao lần cùng chìm nổi với em, cùng bay tít tận trời cao thẳm cùng bơi trong cùng tận cùng cảm xúc. Phải anh là người tôi đã yêu không? Hay là một sự lầm lẫn oái ăm nào? Thuỳ muốn biến đi quá, biến tan đi như nước mắt biến đi trên đất cằn đá khô, Thùy muốn bay đi thật nhanh như con gió. Thùy muốn bay đi như cánh chim, tim nàng vỡ vụn và tan nát, nên nàng đứng như Từ Hải chết đứng rồi. Muốn gọi tên anh, em gọi không được. Muốn chết trên cánh tay anh, anh không dang rộng hai tay.
Một lúc sau Thành mới lên tiếng:
- Em về khi nào vậy?
Thùy khe khẽ:
- Hôm qua, em đi xe đò, nên tối mịt mới về đến đây.
Thành giơ tay:
- Vào chỗ kia ngồi với anh… có cô bạn lên thăm… Thùy lặng người nhìn chàng, nhưng không nói gì nữa, Thành dẫn nàng vào một cái nhà bạt, sinh viên quá đông nên người ta căng thêm nhà bạt mới đủ sức chứa.
Chàng nhìn người con gái ngồi sẵn trên ghế nói:
- Mùi, bạn anh.
Rồi thôi, chàng không nói về nàng với cô ta nữa, Thùy nhìn nhanh Mùi. Tên cô gái là Mùi, cái tên giống hệt như nhan sắc của nàng. Mùi lùn thô và đen, cái đẹp nhất của Mùi là vòng mông thật to, chỉ có thế thôi. Thùy quét nhanh cái nhìn khắp người cô gái, hai mắt hơi đục, khuôn mặt ngắn, trán ngắn, cằm ngắn. Tia nhìn quét xuống bàn chân cô gái, nàng mỉm cười. Chân đen và to xù e rằng anh vớ phải… rồi anh ơi.
Thùy khoan thai ngồi xuống, gật đầu chào Mùi:
- Chào cô.
Thành vòng tay trên bàn nhìn Thùy, nàng mỉm cười nhìn lại chàng như ngầm bảo rằng, anh sĩ nhục em rồi nhé, hết người rồi sao anh yêu cô này?
Thùy không ghen nhưng đau đớn, Mùi không đáng cho nàng ghen nhưng nàng đau đớn. Đau đớn vì chính chàng đã làm nàng đau rát

tim, chàng không dám nhận với Mùi rằng đây người yêu của tôi, vợ tôi, mẹ tương lai của con tôi. Trăm tội là ở chàng, Thùy nhìn chàng, hai mắt lắng sâu hai mắt bùi ngùi. Tình yêu thật đã như băng sơn, trái tim nàng lạnh toát, lạnh như xác chết, lạnh như tảng băng. Vượt mấy trăm cây số trường, vượt bao nhiêu núi, qua bao nhiêu sông, về để nhìn anh ngồi bên một cô gái đít to như cái thúng, chân đen xì mười ngón thò ra ngoài đuôi guốc sơn đỏ kệch cỡm. Biết nói gì nữa bây giờ? Mùi không đáng cho em để ý hay tặng một cái nhìn, nếu tình cờ gặp ngoài đường đừng nói chi ghen, đừng nói chi hờn. Đau đớn là đau đớn vì anh thôi Thành ạ, tôi có con với người đàn ông hạ mình ngồi với một cô gái như thế này? Thùy muốn bỏ về ngay, nhưng oái ăm ghê nàng vẫn yêu chàng, người đã tặng cho nàng một đứa con đang máy động mơ hồ trong lòng nàng.
Thùy đứng lên nói với chàng:
- Anh ra đây em bảo cái này.
Chàng hơi nhăn mặt nhưng cũng bước ra theo nàng, Thùy đặt tay lên ngực chàng, phần da thịt đen cháy nắng vì hở cổ:
- Cô nào đó? Nhặt ở đâu? Có cần em về không?
Thành lắc đầu:
- Bạn.
Thùy cười nhẹ:
- Bạn anh à? Hạ giá thế?
Thành gắt:
- Dĩ nhiên, anh đâu có hân hạnh thư từ tình tứ với thiếu tá này đại úy kia như em.
Thùy cau mặt:
- Anh nói gì đó anh Thành?
Thành lạnh lùng:
- Tôi đã đọc hết xấp thư tình của cô rồi, những lá thư đó hiện đang ở dưới đáy ba lô của tôi.
Thùy mỉm cười:
- Thư từ ăn thua gì.
- Hôn em… hôn em đầy trên giấy, tức nhiên ở ngoài đã hôn em cả ngàn lần rồi.
Thùy mím môi:
- Anh phải biết anh là người đàn ông đầu tiên đụng tới cái lông chân của tôi nghe không?
- Làm sao tôi biết được?
Thùy trợn mắt:
- Anh muốn phủ nhận đứa con của anh không?

Thành lắc đầu:
- Nó là con tôi, điều đó tôi nhận, nhưng… - Nhưng đã sao?
- Cô đã hôn những người đàn ông viết thơ cho cô rồi.
Thùy lắc đầu:
- Tùy anh, nhưng một lần chót, tôi cho anh biết là tôi chưa. Còn nếu anh muốn kiếm chuyện để xa tôi thì cứ nói, tôi về đây vì những lá thư và vì anh phải đi lính, không phải về để van xin anh hay ăn vạ đâu đừng lo.
Thành cười buồn:
- Bây giờ anh đi lính rồi, mai kia anh sẽ làm một thằng chuẩn úy hèn, anh làm so sánh với thiếu tá Phục, và đại úy Tuấn của em được.
Thùy giận:
- Anh là gì mặc anh, nhưng dĩ nhiên tôi không hạ mình đi bạn bè với những người như thế kia đâu.
- Im đi.
Thùy cúi mặt nhìn bàn chân mình:
- Anh có thể vào với cô ta nếu anh muốn.
- Em ghen phải không?
- Không, em chưa đến nỗi mạt như thế.
Nàng đăm đăm nhìn chàng giọng lạnh hẳn đi:
- Em ghét anh Thành ạ, ghét anh và yêu anh cùng một lúc. Thôi chào anh, vào với cô ta đi, em về.
Thành gọi giật giọng:
- Thùy.
Thùy dừng lại mặt buồn não nùng, Thành dịu dàng hỏi:
- Em ở đâu?
- Ở tạm khách sạn, có lẽ ngày mai đi, dù chưa biết đi đâu cả.
- Anh vừa gửi cho em một cái bưu phiếu lên nhà cô Miên cho em.
Thùy cười nhẹ:
- Cám ơn anh, nhưng em rời nhà đó lâu rồi.
- Tại sao?
- Họ kiêng người có bầu, chứa đàn bà mang thai trong nhà xui lắm.
Thành hơi xúc động:
- Thùy, đừng giận anh nữa, tại anh yêu em quá.
Thùy chớp mắt:
- Ở Đà Lạt có một người đàn ông yêu em nhiều hơn anh, nhưng em bỏ về tìm anh?
- Sao lại yêu nhiều hơn anh?
- Vì ông ta sẵn sàng cưới em làm vợ, để lo cho con.
- Giỡn không?

- Thật mà.
- Hắn biết em có thai không?
- Biết chứ.
Thành nói:
- Giờ em lấy tiền về kiếm thuê một cái nhà được không? Mỗi tuần vào thăm anh, mai một qua giai đoạn hai anh sẽ về thăm em đều đều.
- Giờ em là gì của anh?
Thành cười:
- Giờ anh đi lính rồi, em phải chìu anh đấy nhé, ở trong này chẳng ai chìu anh cả, anh tuân lệnh và có quá nhiều sếp. Sếp to, sếp nhỏ, đủ loại đủ cở.
Thùy níu cánh tay chàng.
- Tay anh rắn ghê.
Nàng bóp dần lên cao:
- Toàn thân anh giờ rắn như thép, dễ mê thật, hèn gì.
- Hèn gì sao?
- Nàng mông bự, mê anh tít thò lò.
Chàng nhíu mày:
- Hồi này em lạ ghê phớt tỉnh như dân ăng lê chính gốc ấy.
Thùy buột miệng:
- Sơn Dương dạy em đó, muốn sống được phải tập cười khi đau khổ.
Chàng cau mặt:
- Sơn Dương là ai vậy? Cái tên gì kỳ khôi vậy?
- Bạn em, dễ thương lắm.
Hàng lông mày của Thành co dúm:
- Bạn em, mà ai mới được chứ?
- Thì cái ông định cưới em làm vợ để lo liệu cho con anh đó.
- Hừ, giỡn không?
- Thật mà.
- Mới sểnh ra mấy ngày đã quen lung tung rồi.
- Mới rời ra mấy ngày đã có cô mông bự ngồi lù lù ra đó.
- Sơn Dương ra sao?
- Đẹp trai con nhà giàu, học giỏi.
- Hừ hồi nay em lạ quá, đùa hoài vậy?
- Em nói thật mà, em có đùa bao giờ đâu.
Thành nắm tay nàng:
- Thôi được vào đây đã.
Thùy nhìn lên chòi canh, nhìn ra xa làng mạc và ruộng đồng.

- Em ghét con bé đờ mi quốc đó lắm.
- Thư ký của sếp anh đó.
- Ông nào?
- Ông Tuấn.
- À, nữ công nhân của anh hở? Hèn gì?
- Hèn gì sao?
- Đen giòn như than, chân nàng dính than kỳ quá.
- Em quen cái nhà ông Tuấn đó.
- Sao?
- Đẹp trai nhưng có bà vợ ẹ quá, bà đi Mỹ thuê, mặc sọc trắng, đùi cong queo, mông cong queo, chơi giỡn xì xồ tiếng Tây với Mỹ, ông Tuấn nằm trong nhà mát đọc Kim Dung, tội nghiệp.
Chàng cau mặt:
- Đi Đà Lạt mấy bữa thay đổi nhiều quá nhỉ?
- Tại anh đó.
- Tại anh?
- Chứ còn ai nữa, khóc chán giờ cười, luật bù trừ mà anh, mai mốt thế nào cũng có ngày anh khóc vì hận em.
Họ trở vào, Thùy lại phải nói cười với Mùi, con bé không biết ăn biết nói cứ nghệch mặt ra si mê người yêu của người ta. Cậu em đi chung với con bé, mặt cũng đần độn nhìn bà chị. Thỉnh thoảng Thùy lại cười một mình. Thành phải lừ mắt với nàng, Thùy không ghen nhưng Thùy bực, đáng nhẽ ngày hôm nay tôi một mình với người yêu, cô lù lù kê cái mông to bự vào phá đám, bực không?
Mãi đến trưa Mùi mới chịu về, Thùy nhìn theo cười khe khẽ.
- Cái mông bất hủ quả mỗi tội lùn và đờ-mi quá thôi.
- Thùy!
- Gì?
Bây giờ nước mắt nàng mới vòng quanh, bây giờ nàng mới biết ghen, đẹp xấu gì cũng được ngồi bên anh rồi, cũng được nói chuyện với anh rồi, coi như anh yêu em ít đi, coi như anh phản bội em rồi.
- Sao anh không viết thư cho em?
- Anh sợ lẫn với những lá thư tình của của em, chắc gì anh viết thư tình hay hơn họ?
- Em nói không có gì đáng để ý cả, chuyện con nít anh để ý làm gì, đứa con gái nào không có một thời thơ mộng.
- Giờ anh đi lính rồi, giờ gặp đại úy trung úy của em anh phải chào.
Thùy cắn môi:
- Anh tấn công em hoài há, anh cố tình làm em quên tội của anh mà.
- Sao?

- Chuyện đó xảy ra trước khi em quen anh, anh không có quyền ghen, còn cô Mùi này. Mùi hoa lài, mùi hoa lý, hoa vạn thọ, anh trả lời sao với em đây. Trong khi em vác bụng lưu lạc vì anh, bỏ nhà bỏ cửa vì anh, anh bình thản ngồi với người đẹp.
- Bạn ăn thua gì.
- Thôi ngài ơi, bạn sao không dám giới thiệu em là người yêu đi, em đang mang con anh trong bụng, anh quên rồi à?
- Thôi ngồi xuống bên anh đi, kể chuyện Đà Lạt cho anh nghe.
Thùy không biết phải nói gì với chàng nữa, rõ ràng em yêu anh, xa anh em nhớ anh đến nghẹn ngào, em yêu anh không thể nói ra bằng lời, đêm em ngủ nhớ anh, em thèm ôm anh, thèm chết đi được. Vậy mà bây giờ, ngồi bên anh tay chân dư thừa, miệng lưỡi dư thừa. Nãy giờ chúng mình đã nói một chữ yêu nào với nhau đâu? Đời đời vẫn là hai băng sơn đứng bên nhau thế này sao anh? Đời đời vẫn là hai vị sao lấp lánh buồn cô độc. Có con với anh, gặp em anh phải ôm lấy em mới phải, anh quáng quàng bên em mới đúng. Đằng này anh dửng dưng xa lạ, anh lạnh lùng ngồi với người đẹp của anh, em hận anh quá chừng Thành ơi!
- Nghĩ gì thừ người ra vậy?
- Suy tư về tình yêu.
- Bộ muốn làm triết gia hả cô bé?
- Có lẽ muốn không thất vọng mình phải thành triết gia để chịu đựng người yêu mình ngồi với người khác.
- Để chịu đựng người mình yêu viết thư cho người khác nữa.
- Khi em viết thư và nhận thư em chưa thuộc về anh.
Thành nhún vai:
- Em thích đọc những lá thư ướt át như thế lắm hả?
Thùy nghiêng mắt nhìn chàng:
- Bộ anh không thích?
- Lá thư nào cũng kết thúc bằng hàng ngàn hàng triệu nụ hôn, ghê, hình như anh chưa hôm em đủ trăm lần, em hôn mấy người đàn ông rồi Thùy.
Thùy cắn môi:
- Một, và ngày mai sẽ hàng trăm, hàng triệu cho bõ ghét.
- Em đừng quên em đang giữ giùm anh một đứa con đấy nhé.
- Chỉ sợ anh quên thôi, bụng em em muốn quên cũng không được cơ mà, nó lù lù ra đó, mai mốt cả nước đều thấy bụng của em, quên sao nổi mà quên.
Thành nghiêm nghị:
- Thùy anh hỏi thật em nhé, đừng giấu anh.

- Anh cứ hỏi đi, em giấu anh làm gì? Mong gì anh bỏ tiền ra cưới đâu mà phải giấu quanh. Mong gì anh mua hoa trắng cho em cầm trên tay nữa đâu, con gái giấu giếm vì mong chờ đám cưới. Đàn bà giấu quanh vì sợ mất chồng, em với anh có là gì của nhau đâu, anh không cưới em, anh cũng không bao giờ làm chồng em cả, dối gạt anh để làm gì đây?
- Gớm, hỏi có một câu mà nói bù lu lên thế cô bé?
- Tại anh nghi em nói dối, em bực.
- Thế tại sao em giấu anh vụ những lá thư?
- Em có nói qua cho anh nghe rồi mà, hồi đó em còn nhỏ và mơ mộng quá, hơn nữa khoe kỹ em không thích, vì có lẽ kể lể thành tích quá, bây giờ anh biết rồi đó, anh cứ hỏi đi em nói thật em không thèm nói dối anh đâu đừng lo.
- Nghĩa là sao?
- Em không hy vọng lấy được anh, em nói dối anh làm gì?
- Nếu hy vọng lấy được nhau thì nói dối?
- Có thể, em không biết vì có cái vốn quý nhất em cho không anh rồi. Con gái chỉ có cái đó nhử đàn ông, anh hết tò mò về em rồi, cưới em sao được nữa, vì vậy chẳng còn gì để giấu giếm nhau, anh quá rõ em rồi mà còn sót gì nữa đâu.
Chàng cau mặt:
- Thùy, đừng cay đắng với anh như thế.
- Anh hỏi đi, em thề nói thật.
- Anh là người đàn ông thứ mấy hôn em?
Thùy mím môi mắt ánh lên tia giận hờ:
- Sao anh không hỏi luôn vụ kia luôn?
- Vụ đó anh biết, anh biết em dấn thân lần đầu vì có bằng chứng rõ ràng, nhưng môi em thì mơ hồ quá.
- Anh ích kỷ thật, nhưng thôi anh nghe kỹ đây. Em không nói lần thứ hai đâu nhé, anh là người thứ nhất hôn em và đã có người thứ hai sau anh, đủ chưa?
- Ai là người thứ hai hôn em?
- Sơn Dương.
- Lại cái tên kỳ khôi đó nữa.
- Chẳng kỳ khôi tí nào cả.
Thành gọi:
- Thùy, bộ em đùa với anh?
Thùy cau mặt:
- Trời ơi, sao anh cứ nói em đùa hoài vậy?
- Giờ em tính sao?

- Tính cái gì kia anh?
- Con của tụi mình.
Thùy chớp mắt nhìn xuống, hết bình tĩnh nổi khi nhắc tới con, xa lạ nhau đi nữa, hai đứa mình cũng sắp có con với nhau rồi. Buồn ghê, bao nhiêu lần đi đến vô cùng của tình yêu, tận cùng của ân ái, giờ hai đứa thủ thế với nhau. Giờ nhìn anh xa cách hơn cả Sơn Dương nữa, từ nãy giờ anh đã hôn em đâu? Trên đời có bao nhiêu người đàn bà, bao nhiêu người đàn ông ôm giữ nhau, cũng chìm nổi rồi lạ mặt nhau như em với anh?
Thành thở dài:
- Em lạ thật, anh hỏi sao không trả lời?
Thùy cắn môi:
- Trong hoàn cảnh em, em không có quyền quyết định gì hết, em bỏ nhà đi vì anh, em tìm về đây với anh, anh thừa biết anh phải làm gì rồi chứ?
- Bộ bây giờ em đòi làm đám cưới?
- Em đâu dám đòi chuyện cao xa đó anh. Chuyện đẹp đó dành cho những cô còn ngoan ngoãn và trong trắng kia. Nếu em đòi, anh có chiều em không?
- Anh đang kẹt cứng ở đây, em không thấy sao?
- Bao giờ anh chả có chuyện kẹt, anh muốn kẹt thì nó phải kẹt chứ, đàn ông khi muốn họ bất chấp hết, nhưng khi không muốn, thì có khối chuyện kẹt.
- Em thích tụi mình cưới nhau?
- Không phải là vấn đề thích hay không thích nữa, nhưng em không muốn anh chứng minh với em, anh yêu em hay không thế thôi, cưới em có nghĩa là anh yêu em, cưới xong em quên ngay cũng được, làm giá thú xong em xé nát ngay trước mặt anh cũng được nữa, nhưng em cần biết, cần tin anh yêu em để…
- Để làm gì?
Thùy ngước mắt nhìn chàng.
- Để cái tụi Ba Tàu nó mua hàng mấy chục mấy trăm ngàn đó của em cho đi không uổng. Em buồn vì anh thật không đáng cho em giữ gìn và dâng hiến. Em buồn vì anh không yêu quí em, em yêu anh, yêu ghê gớm, em mới hành động như vậy. Khi em ngoan ngoãn trèo lên giường với anh em tự nguyện và hiến dâng tận tình. Ít nhất em cũng hãnh diện với em, mình đã hết mình với người mình yêu. Điều tủi hổ cho em anh chẳng coi chuyện đó là quan trọng ghê gớm. Thâm tâm anh khinh em. Nhất định sẽ có ngày anh cưới một cô gái mà anh không đụng đến cái lông chân nàng bao giờ, anh nghĩ đó mới là vợ

hiền dược, người vợ đoan trang và thuỷ chung phải là người vợ giữ đẹp cho tới ngày cưới. Con Thùy nó ngu, cho nó chết. Cưới nó về ai bảo đảm cái đầu mình không mọc sừng. Phải anh nghĩ vậy không? Anh gật đầu đi.
Thành cau mắt:
- Nói năng nhảm nhí không.
- Nếu vậy anh thử cưới em đi coi.
- Bộ em thích trói buộc nhau lắm sao?
- Em không thích nhưng em muốn biết, anh có yêu em hay không thôi.
- Em không biết anh yêu em à?
Thùy lắc đầu:
- Không, làm sao em biết nổi. Về thăm anh thấy anh ngồi bên người đẹp, biết sao nổi mà biết nữa anh.
- Còn em, làm sao anh biết em yêu anh hay không.
Thùy hất mặt lên ngó chàng.
- Có chứ, chứng minh rõ ràng quá mà những giọt máu hồng đêm đó, thái độ em đêm đó, chưa đủ cho anh tin sao?
- Thôi không nói nhảm với em nữa.
- Chuyện sống chết một đời của người ta mà anh bảo nhảm.
- Chiều này về kiếm thuê một cái nhà được không?
Thùy buồn bã:
- Hãy cho em biết, em là gì của anh đã?
Chàng liếm môi đi lính hình như lưỡi anh khô bong rồi:
- Đừng tính chuyện quá xa vời với lính.
- Nghĩa là…
- Chuyện vợ con để tính sau.
Thùy thở ra khe khẽ, tính anh như vậy rồi lừng khừng mãi mãi trong tình yêu, anh khó thành công được nếu còn giữ tính lừng khừng này, đàn ông phải một làm vua thua làm giặc. Anh sẽ già đời chưa biết thực đời sống là gì. Anh chẳng đáng cho em tiếc đâu, chỉ buồn đã cho một người không biết quý cái gọi là dễ thương nhất của một đời con gái.
Thành tò mò:
- Em lẩm bẩm cái gì đó?
Thùy cười nhẹ:
- Em sợ rồi cái gì anh cũng lừng khừng không quyết, anh khó thành công lớn lắm.
Thành cau mặt:
- Vài tháng nữa anh là một chuẩn úy quèn, em bảo thành công lớn

làm sao được nữa.
Thùy lắc đầu, Thành tiếp:
- Gặp mấy ông bồ cũ của em anh phải chào bằng thích.
Thùy cắn môi nhìn ra xa, Thành ngửa cổ dốc nốt ly bia:
- Tiền không có, sự nghiệp không, trắng tay rồi em nhỉ?
Thùy ngó chàng cười khẽ:
- Vẫn có thể làm lại được, chỉ có em không làm lại được từ đầu những gì em đã mất.
- Em bắt đầu tiếc?
Thùy gật:
- Vâng, tưởng anh biết quí người yêu, nhưng anh kẹt vì không có tiền làm đám cưới, tưởng anh kẹt vì ba mẹ anh muốn nhờ cậy anh lâu, các em anh muốn anh nuôi nó dài dài. Bây giờ thì biết là không phải, em bỏ nhà đi lưu lạc vì anh, rồi anh ngồi đây say mê bên cô mông bự, không dám nhận em là người yêu nữa, đừng nói chi mẹ của con anh. Mà thôi nói nhiều gầy người em về được chưa?
Thành nói:
- Chưa.
Chàng bật diêm mồi thuốc, ngửa mặt thở khói cho bay lên từng vòng.
- Tại sao người đàn bà nào cũng thích cột chân đàn ông hết nhĩ?
- Họ yếu đức tin họ bị Chúa phạt giữa thế nằm dưới, họ bị Chúa phạt mang nặng đẻ đau, suy tàn nhan sắc rất nhanh, nên họ đòi cột đòi nắm chặt khối hạnh phúc trong tay họ là người đàn ông.
- Em cũng vậy?
- Dĩ nhiên, em cũng là đàn bà như họ.
- Sao nhiều lúc em bảo em không cần.
- Em giả vờ cho vết thương bớt đau đó, em giả vờ để tự an ủi em đó.
Nàng cười héo hắt:
- Hôm qua ở Đà Lạt em còn nói cứng với Sơn Dương, em hãnh diện vì đã chửa hoang, em còn nói hách với Thủy Tiên, tôi sung sướng vì đã hết mình với người yêu, nhưng bây giờ thì xin cho em nói thật em thèm được làm người vợ bình thường, êm ấm như mọi người đàn bà khác, em hối hận vì đã chưả hoang, em muốn gào to lên báo động cho tất cả những cô gái còn nhỏ dại hãy khoá kín thân xác lại, và giao chìa khoá cho mẹ giữa, để bao giờ có người đi cưới mẹ sẽ đưa chìa khoá cho chàng trong đêm tân hôn. Ước chi người ta bầu em làm dân biểu, em sẽ làm ra bộ luật bắt tất cả những bà mẹ có con gái vừa lớn sắm chìa khoá đúc. Em sẽ đày biệt xứ những thằng đàn ông sở khanh, tội nghiệp con gái, tội nghiệp đàn bà.
Thành lắc đầu:

- Mệt cái đầu quá.
- Dĩ nhiên giai đoạn thứ nhất sẽ thơ thới hơn, vui sướng như anh ngồi với Mùi. Hồi anh chưa gì gì với em anh dễ thương hết sức vậy đó, sáng đi học anh đưa, tối đi nhà thờ anh đợi. Anh chiều từng li, anh cưng từng tí, anh gọi em là nữ hoàng, bây giờ anh gọi em là gì?
Thành nhăn nhó:
- Giờ anh bảo về thuê nhà có nghe anh không?
- Để làm gì? Và với tư cách gì mới được chứ?
Chàng nhún vai:
- Người yêu của anh.
Thùy nghiến răng nhìn ra xa. Ngọn cỏ, trời mây, chòi canh và kẽm gai. Nàng nấc khẽ trong lòng, nàng khóc thầm trong tim người nàng run lên, nhưng nàng nhất định khô nước mắt, nhưng nhất định cười.
- Anh không muốn có vợ nhưng anh muốn em phải không? Em có tiếc gì với anh đâu, thôi được, em nghe theo anh. Em yêu anh, một mình em yêu anh thôi cũng được. Em chỉ biết em yêu anh đủ rồi.
Thùy cắn môi gượng cười:
- Yêu anh, có lẽ em chỉ nên biết có một điều đó thôi.
Nàng trầm tĩnh nói:
- Em có con bạn thân ở đây, nhà nó ở đường Gia Long và rất giàu, nó có thể dành cho em một phòng. Anh chịu không?
- Anh sao cũng được.
Nàng nghiêm mặt:
- Em thích những câu nói mạnh ở người đàn ông. Đàn ông nên tập nói chữ không và chữ có, đừng nói tiếng giữa chừng, đừng lấp lửng nước đôi.
Nàng cười buồn nói tiếp:
- Em với anh chẳng giống nhau cái gì cả, không hiểu sao em lại yêu anh nhỉ?
Thành cười nhạt:
- Em phải đi xe hơi thật bóng ngồi bên một người đàn ông thật sang trọng và có uy quyền mới được. Da mặt em phải ngồi xe có máy lạnh, để không vẩn bụi nào bám trên tay chân em.
Thùy cười:
- Ở Đà Lạt em đi xe mui trần với Sơn Dương, tóc bay theo gió tình bay theo mây. Ở Đà Lạt ngày rửa mặt một lần da vẫn sạch như lau da vẫn không như phấn.
Thành cau mặt:
- Sơn Dương là nhân vật có thật đấy à?
- Có thật chứ.

- Anh xin phép nghi ngờ đã. Cái đầu óc tưởng tượng của em làm anh khiếp đảm nhiều phen rồi, cô ngồi trong phòng vẽ ra một mẫu người, vẽ ra một cái tên bao nhiêu lần rồi nhớ không?
- Nhưng lần này là thật.
Chàng cười khẽ:
- Thật như hồi em kể em đi xe với hai người đàn ông, người yêu cũ và người yêu mới chứ gì? Con nít hết chỗ chê. Lúc biết câu chuyện đó là sản phẩm tưởng tượng của cái đầu óc bé nhỏ mà thật lạ kỳ của em, anh cười vỡ bụng. Cuối cùng yêu tôi, nhảy cô không biết, hôn cô còn chạm răng lung tung, dấn thân thì ôi thôi khỏi nói, gian nan hơn leo núi, vất vả hơn vào hang. Vậy mà dám ra vẻ ta đây với anh hôm vừa quen. Anh không tin đâu, đừng tưởng tượng quá nhiều rồi quên khuấy đi, biến nó thành chuyện thật nữa cô bé ạ.
Thùy nhún vai:
- Anh đừng quên rằng lúc chưa gặp anh em là con gái, giai đoạn đó em mơ mộng tưởng tượng thật. Nhưng bây giờ thì em đàn bà rồi, em hết mơ mộng mà em sống.
- Nghĩa là nhân vật Sơn Dương có thật?
- Hắn hôn em rồi.
Thành đỏ mặt:
- Giỡn không?
- Em nói thật mà.
Thành nghiêm nghị:
- Em trả thù anh vụ cô Mùi hả? Nói cho hả tức hả?
Thùy cười:
- Với anh thì cũ xì, nhưng với người khác thì còn nhiều lạ lùng kỳ bí lắm, chưa gì anh đã chê em rồi nhé.
Nàng se sắt nói tiếp:
- Về thăm anh háo hức kinh khủng, tưởng chừng đánh du với anh cho đã nhớ, tưởng ôm chặt nhau chưa thấy đủ… ai ngờ gặp anh ngồi sẵn bên người đẹp, thú thật em buồn như đã chết, em bàng hoàng đau xót nhưng phải cười phải nói phải tươi vui vì tự ái. Thành! Chưa người đàn ông nào ác với em hơn anh, em thù hận anh nhưng em vẫn yêu anh, bi đát cho em ở chỗ đó đấy.
Thành dịu dàng:
- Bạn gái em để ý làm gì?
- Với cô Mùi anh cũng mỉm cười nói em là bạn gái, Mùi để ý làm gì thì sao? Từ cử chỉ lời nói của anh có cho em hơn cô bạn anh cái gì đâu.
Chàng nắm lấy tay Thùy:

- Anh vụng về, anh xin lỗi em vậy.
- Có con trước khi cưới đau đớn ghê anh ạ. Mình sợ người yêu hơn cả trời, mình khiếp người yêu hơn hung thần nữa.
Nàng bóp tay chàng, rắn chắc và rám nắng hồng nâu. Mắt nàng long lanh ngấn nước, môi nàng chan chứa tình si.
- Nhưng em vẫn yêu anh, yêu không cùng vô tận, càng khổ sở vì anh, em càng yêu anh hơn.
Chàng vuốt tóc Thùy cười thật hiền:
- Đừng khóc nữa em, anh thương em hơn khi vào lính.
Thùy đắm đuối nhìn chàng, bàn tay Thùy trắng muốt trên bàn tay chàng đen:
- Anh đàn ông hẳn ra, đen và rắn quá chừng.
- Đứng bên anh trông em như búp bê biết nói.
- Mai mốt bụng em sẽ to hơn bụng anh, anh sẽ sợ em cho coi, Anh sẽ thấy em hách vì em là mẹ của con anh cơ mà.
Thành hỏi:
- Em khỏe không? Ở Đà Lạt có vui không?
- Buồn muốn chết, suốt ngày chỉ thấy sương mù, em nhập vào cuộc vui của một nhóm sinh viên nhưng cuối cùng phải bỏ đi vì thấy lạc loài quá.
Thành im lặng, Thùy hỏi:
- Vào lính có khổ lắm không anh?
- Anh không biết nói thế nào nữa bây giờ. Ăn ngủ làm việt theo lệnh thấy cũng khoẻ, khỏi phải lo nghĩ khỏi phải tính toán tương lai.
- Thấy anh có vẻ mập ra.
- Làm hùng hục, ăn hùng hục như trâu, không mập sao được cưng.
Thùy nói nho nhỏ:
- Tại anh để em đi Đà Lạt một mình, tại anh ác với em nên trời phạt anh đó. Anh làm khổ em nữa đi, anh chống mắt ra coi, tất cả những người đàn ông sở khanh cuối cùng đều sống thê thảm cả. Những người có lòng chung thủy thế nào cũng sung sướng, anh còn làm khổ em, nhà anh sẽ tan, cửa anh sẽ nát, cả họ nhà anh sẽ khổ. Ai ngăn cản phá vỡ tương lai đứa con em để nó thành đứa con hoang không cha, kẻ đó sẽ chết thật nhục nhằn.
Chàng cười:
- Hết chuyện nói, giờ ngồi nguyền rủa như bà già vậy cưng?
Thùy nghênh mắt cười:
- Đúng, em nguyền rủa anh nếu anh không biết thương em. Khi hạnh phúc hai đứa cùng hưởng, giờ anh đẩy em đi một mình. Nhiều lúc em muốn nhảy xuống hồ luôn đó anh, nếu không có Sơn Dương giúp

đỡ một chỗ ngủ chắc em xuống đáy hồ ngủ rồi.
- Sơn Dương là ai?
Thùy kể lể:
- Đêm đó mẹ Miên, đuổi khéo em đi vì chồng bà ta làm ăn buôn bán gặp em ông sẽ nổi giận. Nhà buôn bán chứa gái chửa hoang mạt lắm, em đành xách va-li. Trời gần tối rồi, em thất thểu chẳng biết đi đâu nữa, may lúc đó gặp Sơn Dương, anh ấy lái xe hơi và đưa em về nhà cô chị để ở tạm.
Thành nhăn nhó:
- Trẻ hay già?
- Trẻ hơn anh.
- Hết người nhờ sao nhờ đàn ông?
- Đàn bà họ từ chối giúp em, chính họ đuổi em đi mà.
- Bộ em không tự lo cho em được à?
- Lo làm sao? Tiền còn có hai ngàn, vào khách sạn thì em sợ, tại anh để em một mình, tại anh không lo cho em chứ, em có muốn rời anh đâu.
- Giờ em ở đâu?
- Còn số tiền cuối cùng em quăng đồ và khách sạn đến tìm anh đây, ngày mai em sẽ đến nhà con bạn cũng tại em gặp người đàn ông lừng khừng nên cứ phải lo lắng vất vả hoài. Cũng tại em ngu đần có con với anh khi chưa cưới, nên giờ hết nước mắt để khóc, hết lời để van. Lang thang như con chó hoang, buồn ghê, nghĩ đến là muốn cầm dao giết anh… nghĩ đến là muốn đốt hết nhà của anh ra, đời em chưa bao giờ thù hận ai, giờ phải thù hận chính người mình yêu quí nhất.
Nước mắt Thùy chảy dài, giọng nghẹn ngào:
- Em đâu muốn đi lang thang thế này? Từ nhỏ tới lớn em chưa rời nhà một lần nào, anh là ngươi đàn ông thứ nhất hôn em, thứ nhất yêu em.
Thành thở dài:
- Cứ ngồi với nhau là than thở cắn đắng.
- Ngồi bên cô Mùi thơ thới yêu đời hơn phải không anh? Chưa nhập tiệc bao giờ bụng cũng nhẹ, lòng cũng vui, tại tôi ngu để anh xé hai đời tôi, để anh làm cơn động đất làm cơn giông bão trên thân cây, nên bây giờ nói gì anh nghe cũng cay, anh nghe cũng đắng.
Chàng nhăn mặt:
- Thôi cho anh xin đi, thì giớ có bao nhiêu đâu làm khổ nhau ích gì hở em? Chút nữa hết giờ tiếp tân muốn hay không cũng phải rời nhau rồi.

Thùy chớp mắt nắm chặt lấy tay chàng.
- Anh, trả lời em đi, anh có yêu em không?
Chàng im lặng rồi mỉm cười:
- Chưa biết à? Đến bây giờ vẫn chưa biết anh yêu em à?
Thùy đau khổ:
- Mới biết có một điều là anh ngồi với cô Mùi thôi.
- Đừng nhắc tới nữa.
Thùy cúi đầu:
- Em xin lỗi anh.
- Em đói bụng chưa?
Thùy không nhìn chàng, bây giờ cả hai đứa đều nghèo rồi, không nên giữ ý với nhau, tội nghiệp cho con, sẽ ra đời khi ba mẹ trắng sạch đôi tay.
- Cho em một tô bún được rồi, đừng gọi nước ngọt phí tiền, ăn trái cây nhiều không khát nước mấy.
Buổi trưa nắng như muốn đốt cháy da thịt. Má Thùy đỏ hồng lên căng rát, Đà Lạt và nơi đây khác nhau một trời một vực như Sơn Dương và chàng thật khác xa nhau. Thành nhất định không cho nàng làm vợ dù sắp có con, Sơn Dương nhất định đòi cưới, dù nàng có con với người khác. Nhưng hai môi Thùy đã trót hôn Thành. Nhưng toan thân Thùy từ tóc nâu đen, đến hai bàn chân cá vàng trót đã dâng cho Thành.
- Em thuê nhà rồi mỗi tuần vào thăm anh nhé, anh cho phép không?
- Hỏi như vậy thì hết chỗ hỏi rồi.
- Mai mốt anh về thăm em không?
- Dĩ nhiên.
- Như chồng với vợ?
- Ừ, như vợ chồng mới cưới.
- Anh có biết em yêu anh không?
- Qúa biết.
Thành ghé hôn tóc nàng, nước mắt Thùy ứa ra, nàng níu lấy gáy chàng thì thầm:
- Anh ơi, em yêu anh quá sức, em yêu anh tha thiết mất rồi.
Thành đặt tay lên bụng nàng hỏi khẽ:
- Con làm em mệt không?
Thùy gật nhẹ:
- Hay chóng mặt lắm anh.
- Con sắp to rồi em nhỉ?
- Mai mốt sẽ to hơn cái mũ sắt của anh nữa.
Chàng gọi:

- Thùy, đừng khóc nữa nghe.
Thùy gật đầu:
- Dạ, đừng ngồi với cô nào nữa nghe.
Chàng gật:
- Ừ, sao bảo không thèm ghen.
- Không thèm ghen với cô ta nhưng buồn anh chứ.
- Tại sao buồn?
- Vì như vậy là anh không yêu em.
- Còn em, em đi chung xe với tên Sơn Dương nào đó thì sao?
- Tại anh bỏ em chứ bộ, tại anh phó mặc cho em với đời kia mà. Anh đẩy em lên đó ông nào muốn nhảy vào lo cho em anh cũng chịu cơ mà. Anh chẳng mong có người lo cho em để anh đỡ ân hận là gì.
- Thôi tôi nói không lại miệng đàn bà.
Thùy níu chàng:
- Đừng bỏ em nữa, em hứa không nhìn một người đàn ông nào nữa, chịu không. Miễn đừng bỏ em một mình.
Thành gật đầu, vuốt ve những sợi tóc người yêu:
- Anh đi lính rồi có chê anh không?
Thùy lắc đầu:
- Chê được đã phúc bảy mươi đời, chê được anh đâu có khổ nữa.
- Nhưng chắc con sẽ chê, bố gì chuẩn úy quèn.
- Em thích anh quèn hơn thế nữa, lấy chồng đẹp trai mới biết là mình dại. Cái mắt này chớp chớp vài cái cả chục cô theo, cái miệng này cười vài cái, cả chục cô mang bầu.
- Nói nhảm nhí.
- Nhảm nhí gì, em không bỏ nhà đi vì anh đó sao.
- Tại chúng mình yêu nhau.
Thùy lại hỏi:
- Yêu nhau… tại sao anh không cưới em nhỉ? Anh có điều gì chê em không?
- Không, em đẹp, quí phái, tế nhị và thông minh.
- Chỉ mỗi tội cho anh sớm quá thôi, đúng không? Đàn ông là như vậy dù muốn hay không họ vẫn cứ khinh khinh những cô gái dễ dãi với họ. Không muốn khinh vẫn cứ khinh cơ mà. Trách móc anh chi bằng tự trách lấy mình.
- Thôi cho anh xin, nói mãi hết giờ tiếp tân của anh đó.
Thùy cảm động ngồi im khi hai bàn chân nàng được nâng niu trên hai chiếc giày sautts của chàng. Thùy bỗng nhớ để hồng ran hai má. Thùy chợt cười để xao xuyết hai tay. Kỷ niệm ùa về nóng bừng thân xác, hai mắt long lanh, nàng ngước lên nhìn chàng.

- Anh!
- Gì em?
- Anh nhớ em không? Đêm ngủ anh có nhớ em không?
Chàng gật:
- Nhớ chứ sao không.
- Nhớ rồi anh làm gì?
- Nhớ thì nhớ chứ làm gì bây giờ, chã lẽ ngồi khóc à?
Nàng khoe:
- Em nhớ anh em ôm gối gọi tên anh, rồi em khóc. Em nhớ anh em xoa chỗ bụng dỗ con, em xoa môi em dỗ môi, em xoa chân em dỗ chân.
- Có chỗ quan trọng nhất em quên dỗ.
Nàng cắn môi lườm chàng.
- Nói bậy.
Chàng vờ vĩnh:
- Ơ anh nói gì bậy đâu? Có em nghĩ bậy thì có.
- Ờ thế nhớ em anh làm gì?
- Anh hả… anh cười anh bỏ tay ra ngoài chăn, bố bảo không dám bỏ tay vào trong chăn.
Thùy ngơ ngác:
- Sao kỳ vậy anh, đàn ông nhớ gì kỳ vậy anh?
- Đàn ông nhớ khác đàn bà chứ.
Chàng vít đầu nàng lại gần hôn phớt má:
- Má em căng hồng đẹp ghê, môi em đỏ hồng ngon ghê.
- Nói chi nghe như thơ vậy.
- Tại em đẹp quá.
Thùy nũng nịu:
- Đừng bắt em đi một mình nữa nghe, đừng bỏ em nữa nghe.
Chàng gật đầu, Thùy hớn hở:
- Chiều nay em phải đến nhà Lan ngay mới được.
Mặt nàng bỗng xầm tối giọng yếu ớt xót xa:
- Những một tuần nữa mới gặp lại nhau… trời ơi lâu quá nhớ chết mất anh ạ.
Thành thở dài:
- Đành phải vậy chứ làm sao bây giờ.
- Một tuần có một ngày gặp nhau rồi đông như kiến thế này chán gớm.
Thành cười:
- Em thích vắng đi theo anh, anh dắt em đi đến một chỗ chỉ có anh và em với một người và một người.

Chàng dắt Thùy đi băng băng khu tiếp tân. Người ta ngồi với nhau thắm thiết dâng lên từng khoé nhìn. Người ta ngồi với nhau nâng niu từng phút, quí từng giây. Nhờ có chiến tranh mới có cảnh đẹp này. Tình yêu ở đây thật là tình yêu. Họ chỉ còn biết có nhau, họ tiếc nuối từng phút trôi qua, họ thương nhau đủ sáu mươi phút một giờ.
- Cám ơn chiến tranh đã cho con người cảnh tha thiết này anh nhỉ?
Chàng trầm ngâm:
- Bọn anh gọi ngày cuối tuần là ngày sống, sáu ngày kia là ngày chết.
Thùy cười thật bâng khuâng:
- Ngày xưa Chúa cũng tạo nên con người mang hình ảnh Chúa vào ngày thứ bảy của một tuần.
Chàng ôm vai Thùy:
- Anh sẽ dẫn em đến thăm Chúa.
Thùy kêu lên:
- Ở đây có nhà thờ nữa hả anh?
- Có chứ, nơi nào không có Chúa đâu em.
Thùy nhắc lại:
- Ước chi em với anh làm lễ cưới nhà thờ anh nhỉ?
- Để rồi anh tính, đừng đòi anh sẽ cho, đòi mãi anh bực.
Thùy ngoan ngoãn dạ thật khẽ. Chàng dịu dàng dìu nàng bước đi trên cát ấm, giọng chàng mềm hẳn xuống:
- Vào nhà thờ để cầu nguyện cho chúng mình và cho con, Thùy nhé.
Thùy rưng rưng gật đầu. Ồn ào náo nhiệt để lại ngoài xa kia. Ôi giáo đường đơn sơ và trầm lặng với những hàng ghế không người với những ngọn đèn đỏ hắt hiu trên bàn thờ. Chúa gục đầu xót thương hai đứa. Chúa giơ tay chúc lành hai đứa. Thùy theo chàng ngồi xuống một gốc tối ngước mắt nhìn nhau rồi nhìn Chúa sau. Hai tay tìm nhau rồi xin phép Chúa sau. Thành ôm giữ vai nàng, ghé tai thầm thì:
- Cầu nguyện đi em.
Thùy nói:
- Ở bên anh, em cầu nguyện không nổi, em chỉ muốn ôm lấy anh thôi, ở bên anh cầu nguyện xem chừng giả dối quá.
Thành cười thật hiền.
Thùy thương nụ cười của chàng hết sức. Bao nhiêu giận hờn tan biến nhanh. Xa chàng nàng nung nấu mối giận hờn nuôi nấng lòng oán ghét nhưng ở một bên chàng tay đan lấy tay, mắt chìm trong mắt. Tình yêu vụt sáng chói như hào quang. Nàng lại đắm đuối nhìn lại ngây ngất yêu thương. Bây giờ Thùy đã hiểu tại sao có những người đàn bà chồng bỏ bê đi với vợ bé, nhân tình chán chê, trở về lại

được yêu thương nồng nàn. Ghét làm sao được người mình đã yêu tận cùng xác thịt, người mình đã mê không chừa một chỗ? Giận hờ oán trách vẫn nhẹ nhàng hơn yêu thương.
Chàng kéo sát nàng vào lòng chàng, Thùy khe khẽ hỏi:
- Sợ Chúa giận tụi mình, Chúa phạt chết anh ạ.
Thành lắc đầu:
- Đừng sợ em ạ, Chúa hiểu chúng mình yêu nhau. Chúa thương chúng mình yêu nhau thời ly loạn.
Thùy khe khẽ.
- Hồi này anh ăn nói bay bướm gớm.
- Tại đời lính khô khan quá tụi nó suốt ngày ngâm thơ với văn vẻ cho nó bớt nản, anh cũng bắt chước cho vui.
Khi chàng đặt môi trên môi Thùy. Cả một trời kỷ niệm bỗng xôn xao sống dậy.
Thùy dang ra hơi xa, mỉm cười với chàng:
- Ở đây im lặng ghê anh nhỉ?
Thành gật đầu:
- Chỉ có hai đứa mình thôi.
Thùy kéo tay chàng đặt lên ngực mình:
- Khó ghét được quá, không có anh chắc em chết mất.
- Tại sao lại ghét anh?
- Vì anh làm em khổ, vì anh hắt hủi em khi sắp có con với anh. Đàn bà có con với người đàn ông nào, bị người đó hắt hủi họ oán thù kinh khủng lắm, anh không biết sao? Không tin anh thử hỏi mấy bà ấy coi.
- Mới ngồi nói chuyện đã ghen toáng lên rồi, hỏi chuyện bí mật kia chắc em cắn lưỡi.
- Ai biểu anh bay bướm chi?
Chàng rút khăn tay lau mồ hôi cho Thùy:
- Có nóng lắm không em?
Thùy gật:
- Đang mặc áo len về đây chảy mồ hôi hoài. Mùa thu sao Sài gòn còn nóng hả anh?
- Ở đây không có thu đông gì hết chỉ có mùa mưa hoặc mùa nắng thôi.
- Đi lính có cực không anh?
Thành cười:
- Cực khổ ăn thua gì, đàn ông mà em. Cái gì cũng khác ở ngoài hết. Ăn như gió, rửa mặt đánh răng rất lạ đời, đứng sắp hàng chờ nước, đứng sắp hàng chờ làm vệ sinh?
- Trời ơi cực thế?

- Cũng vui vui.
Thùy xót xa:
- Thôi từ bữa nay em hứa không dằn vặt đòi hỏi gì anh nữa, em hiểu vì sao anh lừng khừng rồi. Chả cần, miễn mình yêu nhau là đủ phải không anh.
Chàng mỉm cười:
- Chút xíu nữa lại đùng đùng giận hờn cho coi.
Thùy níu tay:
- Em xin lỗi không? Ai biểu anh ngồi với người ta chi.
Thành cười:
- Rồi, lại sắp sửa cằn nhằn.
Thùy nũng nịu:
- Bữa sau còn ngồi với ai chết với em nghe chưa?
Thành co tay kêu lên:
- Ái dà đau anh em.
- Tưởng anh không biết đau tưởng anh là thép súng rồi.
Thành bỗng thở dài:
- Anh đi lính rồi, anh còn gì để lo cho em nữa đâu. Em thấy không, lương mỗi tháng chừng vài ngàn bạc đủ cho tụi mình sống không?
Thùy gật đầu:
- Đủ dư đi, đừng lo, em không hoang phí đâu mà sợ. Nếu cần em đi làm phụ với anh.
Thành lắc đầu:
- Giai đoạn này em không thể đi làm được đâu, mai mốt con lớn ra em sẽ ôm bụng mà mệt, ở đó mà đi làm.
Thùy lảng chuyện:
- Anh!
- Gì em?
- Mấy giờ em phải về anh? Họ cho em ngồi với anh đến mấy giờ?
Chàng đăm đăm nhìn vào mặt Thùy:
- Năm giờ, năm giờ hết tiếp tân.
Thùy nhìn giờ rồi sững người nhìn chàng:
- Sắp hết giờ rồi anh ơi, làm sao bây giờ anh?
Chàng thở dài:
- Tuần sau vào với anh.
- Tuần sau… những một tuần nữa mới gặp lại.
- Ai cũng vậy hết, từ mấy năm nay rồi.
- Trời ơi, chưa kịp nói gì hết quay đi quay lại hết giờ. Sao nhanh thế hở anh? Hay đồng hồ em hư? Đồng hồ anh đâu rồi?
Nàng cầm bàn tay của chàng tìm, chàng cười:

- Anh…bán đi rồi?
- Sao vậy?
- Đọc thơ người cũ của em buồn quá bán đi uống bia cho thật say.
Thùy cắn môi, chúng mình nghèo thật rồi. Nàng chớp mắt nhìn ra xa, qua khung cửa lớn buổi chiều đang rủ nhau tìm về. Cái không khí ồn ào ngoài kia như đang lắng xuống trong bùi ngùi.
Thành bỗng hối hả ôm lấy Thùy, Thùy muốn nghiến chàng ra trong vòng tay bé nhỏ của chàng đang vòng êm sau lưng chàng. Đôi mắt Chúa như khép lại trên cao, khi rời tay nhau Thùy nhìn lại một lần không khí trang nghiêm phủ đầy. Người còn đánh nhau giết nhau trong nhà thờ. Con chỉ ôm người con yêu trước mặt Chúa, xin Chúa tha thứ cho con và xin chúc lành cho hạnh phúc chúng con.
Những cặp tình nhân lần lượt rời tay nhau, khu tiếp tân dần thưa thớt, như cảnh chợ Tết chiều ba mươi. Thùy đi theo chàng từng bước tiếc nuối, từng giây dành giựt. Giọng Thùy nhẹ như hơi thở:
- Có ai hôn nhau trong nhà thờ như chúng mình không anh?
Chàng ôm bờ vai xinh của Thùy:
- Để ý chuyện người ta làm gì em?
- Có tội không hả anh?
- Chúa có trái tim lớn lắm, em đừng lo, hơn nữa mình có làm gì bậy đâu.
- Nhà thờ để cầu nguyện, tụi mình chẳng cầu nguyện chỉ hết cứ lo nói chuyện không à.
- Yêu nhau cũng là một cách cầu nguyện em không hết sao? Một cách cầu nguyện đẹp đẽ nhất và thật nhất.
Họ là cặp tình nhân cuối cùng đi ra cổng, Thùy chưa chịu buông tay người yêu. Nàng níu lấy Thành như níu lấy cõi trời hạnh phúc… hai hàng cây nở đầy hoa tím rung cánh vẫy chào. Gió thổi tung cát đau gót chân Thùy, chưa đau bằng trái tim căng vỡ. Chưa rát bằng hai mắt ngó nhau. Một ngày bên nhau rồi, sao thấy ngắn ngủi như một giờ, sao thấy thèm khát như còn đói còn khát giọng cười của anh.
Chàng nắm tay nàng gọn trong tay chàng xiết chặt, vừa buông ra nàng lại chụp vội. Nước mắt nàng cứ chạy vòng quanh trên mi cong. Chàng cắn nhẹ răng lại, mặt hơi sắt se, lông mày cau cau buồn. Thùy mấp máy môi hoài nhưng nói sao hết được nữa. Nàng níu cánh tay chàng, giữ cổ áo nhà binh, tưởng chừng buông ra chàng biến mất không bằng.
Những người mặc áo lính đeo kính cận thị, gương mặt chẳng có vẻ lính một tí nào, im lặng nhìn Thùy như cảm thông xót thương.
Chàng hơi ngượng:

- Thôi về đi em.
Nàng lắc đầu:
- Không về.
Chàng bước đi không nổi. Nàng buông tay không đành, hai sinh viên quay mặt lại, lễ đứng nghiêm người, thẳng như hai cái cột đá hai bên cổng vào, âm thầm như chờ đợi người con gái cuối cùng chịu rời nơi đây, trả quân trường về cho những người đàn ông. Rồi kích đêm rồi ôm súng gác trên chòi canh, rồi ngủ nhoài người sau một ngày đừ người. Những cái nhà bạt, những hàng ghế cứng nơi đây, sẽ vắng khách đúng một tuần. Cỏ vàng xao xuyến theo nhịp tim nàng đập, cánh đồng như cũng xông xao, sợ nàng chôn chân biến thành tượng đá. Sức sống của nàng sẽ chảy tan thành nước thấm dần vào lòng đất nơi đây, nếu nàng phải buông tay rời chàng.
Thành khẽ quay mặt đi không dám nhìn gương mặt buồn bã đến não nũng của Thùy. Đôi mắt nàng như van xin nài khẩn chàng từng giây từng phút, nhưng chàng nào có quyền cho. Xin anh cho em được nắm chặt tay anh chỉ một phút nữa thôi, xin cho em được soi bóng mình trong mắt anh hai phút. Xin cho em được tìm thấy em, trong thân thể anh ba phút nữa.
Bàn tay nàng lần lên gần cổ chàng, đôi mắt lặng lẽ, đôi môi khép. Nếu trái đất đừng quay, nếu vũ trụ ngưng động cho một ngày hôm nay dài bằng trăm năm, để em chỉ sống có một ngày, rồi chết với anh. Để đời người là một ngày có nhau thật tròn. Để đừng bao giờ hai kẻ yêu nhau phải rời xa? Thời gian là cái gì? Đáng ghét quá anh ơi. Người ta đợi mình xa nhau để người ta khép kín vòng kẽm gai quây kín ba lớp rào.
Chàng cắn răng thầm, chàng nuốt nước bọt:
- Về đi em, người ta chờ một mình em.
Nàng vẫn đắm đuối nhìn, đau đớn ngó và nài khẩn xin. Nàng vẫn chưa chịu buông cổ áo của chàng ra, mái tóc nàng lắc nhẹ, lắc nhẹ, chàng bứt tay nàng xuống, nắm chặt tay nàng trong hai bàn tay đã đen ngăm ngăm gó sương của chàng.
- Tuần sau gặp lại mà em.
Nàng lại lắc đầu chàng đành dọa:
- Nếu em cứ đứng đây hoài không chịu về, anh sẽ bị phạt trong dãy nhà cấm đằng kia cho mà coi.
Thùy thảng thốt.
- Thật không anh?
Chàng gật:
- Anh bị phạt hoài vì tội lơ đễnh nhớ em trong lúc học rồi.

Thùy cắn răng lên phiến môi đỏ hồng lẳng lặng quay lưng đi ra cổng, không dám dặn dò dù là một câu rất mong manh yêu thương. Thành lặng người mất một giây rồi lầm lũi quay lưng đi vào trại.
Rời chàng. Xa hẳn vòng kẽm gai, Thùy mới dám đứng lại ngơ ngẩn nhìn vào. Cát nóng trước mặt nàng, cát nóng sau lưng nàng. Thủ đức với nàng là quân trường của chàng, với rào kẽm gai vây kín ba bốn lớp. Thùy đăm đắm nhìn chàng bước lần xa nhau. Màu áo trận đậm nét trong thứ nắng hấp hối của ngày tàn. Đời tình ái từ hôm nay gắn liền buồn vui với cái quân trường này. Thùy chôn chân trên cát nhìn theo, mờ mắt vẫn trông theo, nát tim vẫn dõi theo. Em chờ anh nhìn lại em, em chờ anh nhìn lại em đây Thành ơi! Nàng vội vàng cắn chặt răng lại nhưng đã muộn, nước mắt đã trào ra rồi từng giọt từng giọt lăn trên má, mặn trên môi. Từng giọt từng giọt vỡ nát con tim, đứt tan khúc ruột, quằn quại trong thâm cung, con cũng giơ tay đòi, con cũng mếu máo đòi anh này Thành.
Gió tàn nhẫn thổi tung tà áo nàng, gió lạnh lùng vò rối tóc nàng cho rối thêm, cho tan nát thêm. Cát lạnh lùng như mây lạnh lùng, như lòng người lạnh lùng đếm giờ với tình yêu. So đo tính toán từng phút với tình yêu. Người ta ác thế là cùng. Đem luật lệ vào tình yêu thật không gì tàn nhẫn hơn con người. Buổi sáng đàn gà yêu nhau khi mặt trời lên hồng, Thượng Đế có ngăn cản có đếm từng phút đâu? Chàng quay lại rồi, Thùy rối rít muốn giơ tay vẫy nhưng không cất nổi cánh tay nữa. Nỗi nghẹn ngào làm nàng liệt cả người, tay chân cứng đờ như cái xác. Tức quá, nước mắt Thùy càng chảy ra từng hàng. Chàng đứng đó thật xa, cách mấy lần vòng gai thép. Thùy đứng đây, cô đơn ngậm ngùi và khô bỏng như cát nóng đây đang phủ dần trên bàn chân nàng. Chàng vịn vào kẽm gai, nàng chẳng có gì để vịn mà ngó chàng cho khỏi ngã. Ai có quyền chia rẽ hai đứa mình? Ai cho phép người ta bắt em xa anh, khi mà toàn thân em đã dâng hiến cho anh tận tình trong yêu thương. Khi từ bàn chân em đến ngọn tóc mềm, chỗ nào em cũng dành cho anh không chừa một li, không tiếc một tí.
Vậy mà phải xa cách nhau. Trong muôn loài tạo dựng của Thượng Đế, con người, vật đẹp nhất, vật cao quí nhất nhưng cũng là vật ác nhất của thượng đế. Vì con người đã bắt em xa anh, bắt em xa anh chẳng khác gì quỷ satan mua linh hồn bắt rời khỏi xác.
Không biết Thùy đứng như pho tượng nhìn chàng mấy phút mấy giây? Đã bảo nàng không muốn đếm thì giờ khi yêu. Rồi đến một lúc chàng phải quay lưng đi như trốn chạy. Thùy gục xuống cát mà chết đi cho xong. Nàng úp mặt vào hai bàn tay lảo đảo bước đi.

Cái đồng hồ nhỏ bé rơi xuống cát lúc nàng bực tức xoắn tay giận hờn. Nàng không biết, không nhìn lại. Thùy leo lên xe, cái đồng hồ bạch kim lún dần xuống cát.

Tình Yêu Như Băng Sơn

Chương 6

Đời lính của chàng đã bước vào giai đoạn hai. Giai đoạn chàng đeo trên cổ con cá có đuôi. Chàng thênh thang về phép mỗi ngày cuối tuần, Thùy giờ ngoan ngoãn hơn vợ hiền nữa, vì nàng là vợ mà chửa có quyền. Thùy mê chồng hơn vì đi lính chàng mới cho nàng những ngày cuối tuần đẹp hơn cả thiên thai. Vì đi lính nàng có người chồng thân rắc chắn cánh tay mê nồng và đôi môi đa tình quá đỗi.
Xa nhau đằng đẵng một tuần nung nấu như than nung đỏ trong lửa hồng, nên chiều thứ bảy mới đốt chết môi nhau, đốt xuống toàn thân nhau, đốt xuống toàn thân nhau. Nên đêm thứ bảy, trời ơi thần thánh.
Tội nghiệp cho những người đàn ông chưa biết vị tình đêm thứ bảy của lính. Đáng tiếc cho những người đàn bà không có chồng đi lính. Bởi họ sẽ chẳng biết cái sung sướng tuyệt vời của đêm thứ bảy, thức trắng đêm hôm sau ngủ bù.
Mỗi sáng thứ bảy Thùy thay tấm khăn phủ giường mới màu hồng. Nàng thay cái drap trắng bọc nệm. Nàng thay áo gối ướp chút đầu thơm. Trưa thứ bảy nàng tắm nước nóng. Mang thai bụng nàng càng tròn đẹp hơn tất cả cái đẹp có trên đời này, tội nghiệp cho những người đàn bà không được có dịp mang thai. Hồi này Thùy hay tội nghiệp cho người khác quá, vì hồi này, nàng là người đàn bà kiêu hãnh nhất đời.
Thùy sửa soạn xong đứng nhìn quanh một lượt căn phòng. Nàng bước tới sửa ngay lại khung hình hai đứa chụp chung để trên bàn ngủ. Nàng cúi xuống để ngay lại đôi dép đi trong nhà của chàng. Nàng đi vào nhà sau xem xét khăn rửa mặt, áo ngủ và đồ lót cho

chàng. Hạnh phúc là những cái bé tí bé ti này. Hạnh phúc là chiều thứ bảy, là đêm cuối tuần.
Lan đã xin với ba má cho nàng ở căn phòng này với giá tiền thuê thật tượng trưng. Cả thế giới thu gọn trong căn phòng xinh xắn này. Cả vũ trụ thu gọn trong thân thể chàng. Ôm được chàng là có cả trời mênh mông ân sủng, một biển bao la yêu thương. Có chồng là người đàn bà có tất cả và mọi sự.
Thùy mỉm cười nhìn kỳ công của mình. Anh sẽ hài lòng khi ngã mình lên cái giường sạch sẽ thơm tho này. Buổi trưa náo nức quá nàng ăn không được nữa. Thỉnh thoảng lại mỉm cười. Lan trêu:
- Hôm nay có kẻ vui quá không ăn không ngủ.
Lũ nhỏ cười tủm tỉm. Thùy vẫn ngồi im, Lan lại nói:
- Chiều thứ bảy đêm thứ bảy dệt bằng cái thảm vàng bạc với châu báu phải không Thùy?
Thùy gật:
- Dĩ nhiên rồi. Thời gian đang dệt bằng kim cương.
- Đem một thúng kim cương đổi lấy đem thứ bảy bà chịu đổi không?
- Thèm vào, kim cương đâu có quý bằng chàng của tao.
- Giỡn, một thúng kim cương bà có thể mua được tất cả mọi sự, cả triệu thằng đàn ông sẽ thuộc về bà.
Thùy trề môi:
- Cả triệu đàn ông không bằng một chồng ta.
- Giỡn không? Sao lại không bằng?
- Bằng sao được, chồng tao là ông trời của tao nghe rõ chưa? Là thần thánh là tất cả.
Lan le lưỡi:
- Mê chồng đến như bà là cùng. Này đem đổi cả Sài Gòn lấy đêm thứ bảy đổi không?
- Không, có cả Sài Gòn mà không có chàng cũng như không.
- Lỡ chiều này anh ấy không về thì sao?
Thùy trợn mắt.
- Này đừng có đểu, đừng có trù mạt người ta xui xẻo như vậy chứ.
Lan bối rối:
- Thôi nói đùa đó chưa gì cái mặt đã bí xị thế kia bà. Bà là tôi cũng ham có chồng quách, để ôm cả một khối hạnh phúc trong tay.
Thùy gật gù:
- Đúng đấy lấy chồng đi Lan. Mấy người có chồng có vợ họ ích kỷ lắm, họ cứ than khổ than đau để mình sợ. Lấy chồng vui lắm chứ, tuyệt lắm bà. Bà nào nói khổ, thử bảo họ bỏ chồng đi tu xem họ tính sao. Con gái chưa biết mùi đời đi tu xem thì có, chứ đàn bà đi tu tao

thấy có ai điên vậy đâu? Đố mi kiếm được đàn bà có chồng đi tu đó.
Lan nhíu mày.
- Ừ nhỉ? Tuyệt thật không mày?
- Qúa tuyệt.
- Tuyệt ra sao?
- Lấy chồng đi rồi biết.
- Lỡ khổ thì sao? Lỡ nó hành hạ mình thì sao?
- Vẫn tuyệt như thường.
Lũ trẻ cười vang:
- Bà Thùy ở đây vài tháng nữa mấy ông mấy bà nhà này e là bỏ học đi lấy chồng hết.
Lan suỵt:
- Khẽ chứ mấy thằng khỉ để tao điều tra Thùy đã nào. Này Thùy dám đến y khoa diễn thuyết về vụ tuyệt cú mèo khi lấy chồng không? Tụi sinh viên nam cũng như nữ cứ ngán lấy vợ lấy chồng. Mày diễn thuyết vài phát đố khỏi chúng rầm rộ cưới nhau cho coi.
Thùy lắc đầu:
- Ai lại dại thế.
- Sao vậy?
- Ít người hạnh phúc, hạnh phúc mới tuyệt. Tại thương mày quá tao mới nói cho biết đó, chứ gặp đứa khác tao xúi nó ở giá tới già chứ bộ. Mấy đứa con gái cứ nghe xúi dại ở giá, mấy bà có chồng mới thích bụng chứ.
Thùy đứng lên:
- Thôi tao đi ngủ đây.
Lan nheo mắt:
- Ngủ khỉ ấy, bà đi ra đi vào o bế tổ uyên ương đợi chàng, ở đó mà ngủ tôi đi bằng đầu.
- Thì tao phải o bế chồng tao chứ bộ, con này hay chưa?
- Thấy ông bà yêu nhau tao bắt sốt ruột.
Lan đi theo Thùy vào phòng, Lan rùn vai:
- Eo ơi hấp dẫn quá, ban ngày cũng để đèn.
- Thì đóng kín cửa.
Lan cắn môi:
- Giường hồng, đèn hồng, da người yêu cũng hồng. Ông Thành tốt số thật, chiều nay e cấm cung trong phòng nữa hả?
Thùy cười nhẹ, Lan tò mò:
- Lấy chồng tuyệt thật không mày?
- Tuyệt chứ, có bà nào chịu bỏ chồng dễ dàng cho chồng lấy vợ hai đâu nào, bà nào than khổ đề nghị họ passer' chồng cho mình coi.

Còn lâu.
- Ừ nhỉ, vậy mà nghĩ không ra, thôi cuối tuần thi xong bắt anh chàng làm đám cưới gấp.
Lan xoay người nhìn quanh.
- Thơm phức thế này, vừa về chắc chàng nhào vô dự tiệc liền.
- Đừng có tò mò quá không nên, thôi ra đi cho người ta sửa soạn đón quân vương của người ta bà.
Lan nhún chân bỏ đi, sau khi nháy mắt cười Thùy ngồi xuống ghế tránh cái giường đợi chàng về mới dám lên ngai cao. Ngọn lửa nung nấu đủ một tuần trong tim. Thùy hừng hực mê đắm, chút nữa anh về em đốt chết anh. Chút nữa anh về em quấn anh nghẹt thở. Chút nữa anh về, em hôn anh không chừa một nơi. Chút nữa anh về em tôi vinh anh như thần linh trên giường. Thùy lại ngước mắt nhìn đồng hồ, cái kim đồng hồ hôm nay lười biếng tệ. Chợt nhớ ra một cái gì xem chừng như nghiêm trọng, Thùy đi nhanh vào phòng tắm tay bộ đồ lót mới mua. Loại mà da thưa như lưới cá. Chàng sẽ như con cá voi mắc lưới tình. Chàng sẽ bị nhân ngư vẫy mời xuống thuỷ cung. Thùy đứng trước cái gương lớn xoay vòng vòng. Bụng vừa căng tròn, ngực vừa vun cao, hai mắt long lanh, đôi môi ướt át. Chút nữa bố sẽ về với con bố sẽ áp tai nghe con thở, sẽ đặt tay đợi con máy động và bố sẽ huýt sáo gọi con nghe sau da bụng mẹ.
Tự ngắm mình chán, Thùy khoác áo ra cửa đứng đợi. Thành đột ngột xuất hiện dưới đường. Chàng chạy lên thang và nàng chạy xuống thang. Họ gặp nhau ở giữa cầu thang. Thùy đu lấy cổ chàng không rời:
- Trời ơi! Trời ơi, đi gì như rùa vậy?
- Đi như gió thì có, hối taxi hụt hơi đó em ơi.
Thùy vuốt nhẹ cánh mũi của chàng.
- Chu choa, nhớ rủn người.
- Anh nhớ phát điên.
Dĩ nhiên họ đi nhanh thật nhanh vào phòng, vợ chồng rồi yêu cái giường nhất, yêu thứ khác sau. Thùy lấy khăn nóng lau mặt cho chàng rồi giục chàng đi tắm.
Thành tình tứ.
- Không muốn rời em nữa, tắm chung.
Thùy lắc đầu.
- Không được, em tắm rồi.
Thùy ngồi xuống toan cởi giày cho chàng. Thành lắc đầu:
- Thôi để anh, em ngồi đau con anh.
Những gì đẹp nhất dĩ nhiên sẽ xảy ra sau đó. Sau khi chàng tắm

xong khoác vào người bộ áo ngủ thoải mái. Thùy treo bộ đồ vía nhà binh mỗi tuần của chàng lên tường. Thùy khép kín cửa đứng nhìn chàng nằm dài trên giường cười rất nhẹ. Chàng dang rộng hai cánh tay ôm lấy vợ và lăn nàng một vòng rất êm. Chưa có gì lạ lùng hơn êm đềm hơn cuộc xâm lăng cuả chàng nữa. Thùy ôm lấy bờ vai chàng, bời vai rắn chắc nhớ đời gió sương, nhớ những ngày đi bãi những đêm ngủ rừng. Cảm xúc tràn đầy lên từng thớ thịt nhỏ bé và tận cùng. Nàng nằm trong phòng kính mà nhìn thấy rừng xanh, thấy trời ngọt một màu hồng. Thân thể nàng thở đầy theo những mơn trớn vuốt ve. Em không thể yêu cái gì hơn anh được nữa. Em không có một chút gì cho em nữa … Thành ơi! Thành!
Khoảng trống đã lấp đầy, hai môi đã khép kín lấy nhau. Thành đã đi đến đỉnh chót của đường tình, giờ chàng im lìm, nàng giờ mênh mông. Một lúc sau, họ ôm nhau ngủ như hai vị thần trong huyền thoại.
Buổi chiều thứ bảy khi chợt thức giấc họ nhìn nhau cười tủm tỉm.
- Tuần này con có làm em mệt lắm không?
Thùy lắc đầu:
- Không, buổi sáng khoảng chín, mười giờ con hay bắt em chóng mặt tí thôi.
- Ừ, đàn bà có thai hay chóng mặt lắm. Em có nhớ ăn sáng đầy đủ không?
Thùy gật đầu:
- Có anh ạ.
- Đừng hà tiện quá đau ốm anh không có nhà khổ thân lắm.
Chàng nghiêng người ghé tai đặt gần bụng nàng:
- Con đang thở em ạ, thương không?
Thùy gật đầu vuốt ve những sợi tóc cứng của chàng. Thành đặt tay lên chỗ chàng gửi con. Da bụng nàng trắng mịn. Bàn tay chàng ngăm đen.
- Anh thích con gái em ạ, để nó trắng trẻo xinh xắn như em.
- Em thích con trai, đen ngăm ngăm như anh rắn như thép và ghê như anh.
Chàng cười rồi rà môi hôn con qua bụng vợ:
- Lâu chui ra quá, thôi hôn đỡ vậy.
- Anh thích có con không?
Chàng gật:
- Thích mê tơi.
- Sao hồi trước anh sợ.
- Thì hồi đó ngu.

- Rồi anh có bỏ em nữa không? Có đẩy em đi Đà Lạt một mình nữa không?
Chàng lắc đầu.
- Nói bậy, nói bậy.
- Lỡ mẹ bắt anh cưới vợ khác thì sao?
Chàng chặn môi nàng:
- Nói nhảm nhí. Con giận cho coi.
Chàng đo cái bụng vợ:
- Lớn rồi đó em nhỉ?
Thùy cảm động gật gật, Thành lại nói:
- Bụng em trò vo vo, coi thương ghê vậy đó.
- Anh không thấy em xấu đi à?
Thành lắc đầu rất nhanh:
- Của anh mà xấu sao được. Con của anh mà giỡn mặt sao em nói xấu. Anh nhìn cánh đồng cỏ vàng úa chạy lăn tăn như con đường dẫn mình về quá khứ. Anh nhìn thấy tuổi thơ của anh trải đều trước mắt. Lúc đó anh nhớ em nhất, nhớ đến tê cả người ra và anh thương con của mình. Anh chưa thấy đồng cỏ xanh, anh chỉ thấy đồng cỏ úa vàng. Nghĩ mình sắp có một đứa con anh vừa sung sướng vừa lo sợ. Mình sẽ làm gì cho vợ con đây, khi mình chỉ là một thằng chuẩn úy quèn.
Thùy rưng rưng nước mắt:
- Anh đã cho em tình yêu và sẽ cho con phần yêu thương còn lại. Đủ rồi anh ạ. Em có đòi hỏi gì hơn nữa đâu. Sinh con xong em sẽ đi làm.
- Nhưng biết khi ra trường anh ở đâu, làm gì?
Thùy cắn răng:
- Đừng lo xa quá như vậy anh ạ. Anh đi đâu em cũng đi theo hết.
Thành tụt xuống áp má vào bụng vợ nghe tiếng trái tim nhỏ bé của con đập thật mơ hồ, mà se sắt cả lòng.
- Anh thương em Thùy! Bây giờ là yêu thương.
Thùy vuốt ve gáy chàng:
- Em biết mình!
Tiếng mình Thùy gọi nghe xót xa nghe nồng nàn quá. Thành chớp mắt nhìn hai giọt lệ trong ngần từ từ lăn trên má Thùy. Chàng đặt tay lên triền ngực trắng hồng của nàng. Em bắt đầu dành sữa cho con em? Em bắt đầu căng bầu sửa ngọt nuôi con cho anh chưa?
- Thùy, có con rồi không được khóc nhè nữa.
Thùy cười, nụ cười còn long lanh nước mắt đẹp hơn bao giờ.
- Tại anh làm em khóc đó.
Thành ấp ủ đầu nàng trên ngực chàng để trần. Mái tóc nâu đen

ngóm lóng lánh, lõa xõa che kín mọi buồn phiền ngoài đời. Bảy ngày đằng đẵng chỉ được ở bên nhau hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Trời bao giờ cũng hà tiện với những kẻ yêu nhau. Đời bao giờ cũng cay nghiệt với những kẻ biết mê man nhau.
Chàng để tay lên chỗ chàng gửi đứa con.
- Cái này của ai?
Thùy cười sáng ngời mắt biếc.
- Của anh.
Chàng vuốt nhẹ lên hai triền ngực của nàng?
- Cái này của ai?
- Của anh và của con.
- Bây giờ của ai?
Thùy cắn vành tai chàng:
- Bây giờ của anh.
Chưa hết, chàng vuốt dần xuống đôi mắt lẳng lơ hơn bao giờ:
- Rồi, cái này của ai nói mau?
- Của ông hàng xóm.
- Chết ngoại tình với lão hàng xóm. Hừ ở đây có lão hàng xóm nào đâu nhỉ?
Thùy dí trán chàng.
- Của lão hàng xóm này nè.
Chàng lại hỏi lẩm cẩm:
- Không biết mai mốt con có giống anh không nhỉ?
- Không giống anh thì giống ai vào đây nữa, hỏi kỳ khôi ghê.
- Lỡ nó giống người khác thì sao.
Thùy nghiêm mặt:
- Thì đem cho người khác.
Chàng dỗ dành:
- Đùa tí mà cưng, em?
- Gì?
- Em yêu cái gì của anh nhất?
Thùy mắc cở:
- Biết rồi cứ hỏi mãi.
- Không, phải trả lời em yêu cái gì nhất.
Thùy nguýt dài:
- Yêu cái không xương, biết chưa?
Chàng vờ ngây thơ:
- Cái không xương là cái gì nhỉ?
Thùy cười:
- Hỏi cô Mùi, cô ấy nói cho mà nghe.

Chàng dọa.
- Thật nhé, em cho phép anh hỏi, nhớ đó nghen.
- Ham lắm, chết với em bây giờ.
Chàng bỗng nhớ.
- Chết, em đi khám thai chưa? Mấy thằng bạn nó bảo phải đi khám thai em ạ. Không khám thai lúc sinh mới biết nguy lắm. Em đi khám thai đi nhé. Í quên anh mới lãnh lương còn có bốn ngàn thôi em. Trừ tiền cơm tiều giặt giũ đủ thứ tiền. Bốn ngày đủ khám thai không?
Chàng ngồi dậy.
- Đưa cái áo cho anh lấy tiền cho.
Thùy chớp mắt:
- Không, em không khám thai đâu, kỳ thấy mồ.
- Lỡ trục trặc cái gì thì sao?
- Chả làm sao cả, em khoẻ lắm anh ạ.
Thùy nắm tay chàng:
- Anh biết họ khám làm sao không mà cứ xúi dại em hoài vậy.
- Sao, họ khám sao?
Thùy cười:
- Họ khám y như anh vậy đó, khám kỹ hơn thế nữa, chịu không?
Chàng trợn mắt:
- Thật không?
- Thật mà, em nói dối anh làm gì.
- Nếu vậy thôi, không khám khiếc gì nữa hết.
- Bác sĩ khám bệnh cũng tình như ai vậy. Dám điêu luyện hơn anh nữa nghe. Có nhiều bà đi khám thai cứ lựa bác sĩ trẻ mặt mũi sáng sủa không à!
Chàng bỗng cau có mặt mày:
- Thùy!
- Gì cơ anh?
- Sao em biết, em khám thai rồi phải không? Đừng giấu anh.
- Em khám bao giờ đâu.
- Sao em biết họ khám như anh?
- Thì em nghe mấy bà họ nói. Em vào nhà thương Từ Dũ họ nằm cả dãy ra đó tụi sinh viên đi ra khám, đi vào khám có sao đâu. Cái mặt đã ghen đừng cho vợ có bầu nữa đi.
Chàng thừ người:
- Phiền nhỉ!
- Rồi mai em đi khám thai nhé.
- Thôi, để tiền mua thuốc bổ uống lợi hơn.
- Sao lúc nãy anh bảo nguy hiểm.

- Thôi kệ đến đâu hay đến đó.
- Ghen chi ghen lạ ghen kỳ. Vợ có bầu xí thấy mồ còn ghen.
- Bụng vợ anh đẹp thí mồ, đứa nào bảo xấu.
- Đẹp với anh thôi chứ.
Chàng đe:
- Anh nói lại không khám thai nữa nghe. Cho đến khi có lệnh mới.
Thùy chúm chím cười thầm:
- Dạ.
- Không có vào nhà thương Từ Dũ nữa nghe.
- Em định vào đó ghi tên mai mốt sinh đỡ tốn tiền mà anh.
Ruột chàng bỗng thắt lại, tim chàng bỗng nhói đau:
- Không, để anh lo cho em. Em phải nghe lời anh, không nghe anh buồn lắm, nằm nhà thương hách nhất.
Thời gian không chịu ngừng, buổi chiều không biết đợi. Ngày không biết tham lam như nàng tham lam từng phút ở bên chàng, như nàng tiếc nuối từng giây đã qua. Anh ơi, chẳng có lẽ em bắt anh hôn em triền miên không rời, rồi làm sao anh thở. Chẳng lẽ em bắt anh ôm em chầm chập suốt ngày không tha, rồi ai lau mồ hôi cho anh? Chẳng có lẽ em bắt anh suốt ngày trong thân em, không mềm xuống, không rời tay buông. Sức anh đâu có ghê như thế được.
Thùy ôm lấy thân thể chồng bùi ngùi.
- Tối mất rồi anh ạ.
Chàng thông cảm.
- Mình đi ăn đi chơi rồi về ngủ.
- Nhưng mai anh phải thức dậy lúc bốn giờ sáng để sửa soạn đi rồi.
- Tuần sau lại về.
- Tuần sau, mình sống như chết cả tuần, rồi được có một ngày thế này thôi sao? Cứ ngày thứ bảy, ngày chủ nhật thời gian cứ vùn vụt thế này này. Tức không? Mới ôm anh đó giờ đã tối rồi.
- Mới sao được, mấy tiếng đồng hồ rồi đó cưng ơi, đủ trò rồi chứ bộ.
- Chưa đủ còn thiếu, sức mấy đủ được.
Chàng ngậm lấy môi Thùy:
- Thế nào mới đủ?
- Một triệu lần hôn, một triệu làn ngất xỉu, mới đủ.
Chàng le lưỡi:
- Thôi anh còn giữ sức để hít đất để chạy khắp trại, để bò giữa trưa chứ, lính rồi em ơi.
Chàng bồng Thùy lên:
- Dậy em, đi chơi một vòng cho dãn gây dãn cốt đã.
Thùy hừ nhẹ:

- Làm như mệt lắm đấy.
Thành phố đã lên đèn, những hàng cây cao đã rủ lá đi ngủ thật hiền, những ngọn đèn thắp lên thật xinh, xinh như nụ cười thành phố đêm, Thùy đi sát vào chàng, cái áo hơi rộng che kín bụng, cái quần cũng rộng cho dáng đi ngoan ngoãn dịu dàng. Chàng mặc đồ phép vàng, danh dự tổ quốc và trách nhiệm ngủ trên đầu chàng. Thùy chỉ đi bên cạnh đời chàng, tổ quốc thì ở ngay trên đầu, con mang trong bụng cũng là kẻ bên lề một đời đàn ông của chàng thôi. Những đôi mắt con gái thành phố nhìn theo dáng đi thật đàn ông của chàng. Thành to con, vai rộng bụng rắn chắc, chân dài và vững. Chàng mặc đồ lính bà già cũng phải mê, dừng trách chi con gái đẹp. Chàng đi giày lính, đội mũ cát két, đôi mắt tình tứ nheo nheo lại, gửi gấm ngàn lời hẹn hò với phố phường ban đêm. Cánh tay chàng đỡ sau lưng vợ dìu đi từng bước. Mặt Thùy hớn hở hơn cả hoa hồng bày trong tủ kính. Má Thùy không phấn mà đầy phấn yêu thương. Môi Thùy không son mà đỏ hồng những tình. Bởi chàng đã tô son cho nàng bằng chính đôi môi tham lam của chàng từ trưa đến chiều. Bởi chàng đã đánh phấn cho nàng bằng cách tưới đầy chất mê si trên mắt môi vợ và tay chân. Đàn ông là mỹ viện tuyệt vời Thượng Đế dành cho người vợ. Có chồng người đàn bà nhất định phải đẹp và tươi. Không có mỹ phẩm nào dám sánh với đôi môi bàn tay và dòng sinh lực của chồng. Thùy tắm trong tình yêu, nên da thịt sáng láng thiên thần. Thùy được chồng hôn nhiệt thành nên môi đỏ như son. Nhan sắc rực rỡ phủ đầy hào quang ân ái, nên đẹp từ bàn chân đẹp lên sợi tóc. Anh đã trang điểm cho em từ trong ra ngoài, anh đã cho em cái sức sống cuồn cuộn của anh. Bộ óc của Thượng Đế đáng sợ và đáng phục thật. Đàn ông và đàn bà là một sự bù trừ đáng yêu nhất của ngài.
Thành đưa nàng đi trên những con đường có thật nhiều cây, rồi dọc theo Catinat đón gió từ dòng sông lồng lộng thổi về. Coi như cả Sàigòn này thuộc về mình, coi như cả một đêm tuyệt vời này thuộc về hai đứa. Đi giữa phố phường đông người nhưng Thùy chẳng còn nhìn thấy ai được nữa. Ngoài chàng tôi không còn thấy được ai! Họ trở về nhà lúc mười giờ đêm. Chàng âu yếm tắm cho vợ như một đứa bé, chàng bảo:
- Đời anh chỉ mong được suốt đời tắm cho em, tắm cho vợ thú hơn vẽ lông mày cho vợ nhiều em ạ.
Nàng nằm trong bồn tắm mỉm cười, chàng tiếp:
- Mai mốt thanh bình mãn lính anh về xây nhà có phòng tắm như thế này rồi ngày ngày anh tắm cho em, chịu không?
Nàng ngậm ngón tay chàng mỉm cười, nàng bước ta khỏi bồn quấn

cái khăn bông to lên người, chàng ngắm vợ chắt lưỡi:
- Em đẹp quá, anh lo ghê.
- Lo gì.
- Lo mất em.
- Không bao giờ cả, nếu lỡ sau này anh bỏ em đi nữa em cũng không bao giờ quên nổi.
Cái chuyện đẹp nhất lại xảy ra, cái giờ thiêng liêng nhất lại đến với hai người, Thùy tiếc nuối, Thành cũng tiếc nuối nên không chịu ngủ cứ nằm chong đèn mờ mà ôm giữ nhau cho đến sáng.
Chàng dứt tay nàng ra, chàng đành đoạn rời cái thân thể bừng bừng yêu thương đó, dù lòng chẳng nỡ. Dù con tim dã dượi buồn phiền.
Thùy dang tay chắn trước cửa, ngăn chồng không cho đi, Thành thở dài:
- Đừng cản anh, anh đi đã không muốn nổi rồi nhưng anh phải ra đi, em muốn anh bị phạt trọng cấm nhốt như cọp sở thú không?
Thùy cúi mặt nhìn xuống đất, rồi ngước lên nhìn chàng nhòa lệ ướt hai mi. Chàng đặt cả hai tay trên vai nàng rồi nói:
- Tuần sau anh về, đừng buồn nghe, gắng ăn uống đầy đủ em nhé.
Thùy kiễng chân hôn chàng, bàn tay mềm đặt mãi trên gáy chàng không chịu rời nữa, mười phút mười lăm phút sau, chàng giật mình gỡ tay vợ xuống:
- Thôi anh đi.
Thùy trở vào nhà âm thầm như chiếc bóng, căn phòng nhỏ hoang vắng mất rồi, Thùy leo lên giường cố giỗ tiếp giấc ngủ. Bàn tay nàng xoa nhẹ trên bụng, thứ hương thơm của hai người còn đầy trên chăn gối yêu thương, Thùy sẽ giữ nguyên bộ pyjama của chàng trên giường cho đến ngày thứ sáu mới chịu đem giặt cũng vì trót thương thứ mùi thơm rất vợ chồng của hai người, sau cơn nổi chìm.
Lan gọi cửa:
- Thùy ơi, Thùy!
Thùy vừa cài lại cúc áo vừa mở cửa. Lan thò đầu vào:
- Vô được không? Anh Thành đi rồi phải không?
Thùy gật:
- Đi rồi.
- Buồn không?
- Nhớ.
- Vừa mới gần nhau đó giờ đã nhớ rồi, nhớ chi lẹ thế?
Thùy nằm dài ra giường:
- Mệt quá.
- Ai biểu...

Thùy cười:
- Có chuyện gì mà dậy sớm thế?
- Định hỏi ý kiến bà có nên lấy chồng sớm không?
- Nếu yêu thì lấy, lấy chồng hạnh phúc lắm chứ.
- Thật không?
- Ngay cả những lúc đau khổ vì nhau nhất mình vẫn thấy yêu anh ấy như thường.
Lan nghiêm giọng.
- Hỏi thật Thùy nhé, lấy chồng mình được gì mất gì?
Thùy kéo gối ôm vào lòng rồi mơ mộng.
- Mình mất nhiều thứ nhưng cũng được nhiều thứ lắm.
Lan sốt ruột.
- Thì mất những gì và được những gì mới được chứ?
- Mình đánh mất chính cái tôi của mình, và mình được một người đàn ông làm của riêng ở một góc đời riêng.
- Nói chi khó hiểu quá, nhỡ mất toi đời mình rồi chẳng được gì thì sao?
- Lúc còn con gái đời lông bông vô định, công nhận không?
- Công nhận.
- Có chồng rồi vô nếp vô khuôn.
- Như vậy có gì thú vị đâu.
- Thú vị lắm chứ, chẳng hạn mình cảm thấy cái gì của mình cũng có ích hết. Bàn tay, bàn chân, cái bụng. Cái gì cũng dùng được hết, lúc con gái đôi lúc mình thấy lạc lõng với chính mình.
- Rồi sao nữa?
- Mình yêu chồng, đôi khi hơn cả mình nữa, dĩ nhiên anh ấy phải thuộc về mình, mình sẽ thấy cả gầm trời này không bằng cái thân thể chồng.
Lan le lưỡi:
- Ghê thế cơ?
- Mình nói thật đó, bởi vì cả vũ trụ này mình chỉ có thể ngắm và chiêm ngưỡng để tìm một chút hạnh phúc nhẹ nhàng. Trái lại tất cả những gì của chồng mình nó cho mình cảm xúc thật sự, thứ cảm xúc sâu thẳm trong người mình và không ai cướp đoạt được. Bởi vậy đàn bà khi ghen tàn bạo và dữ dằn vì thế đó. Thùy có thể mất hết, nhưng mất chồng thì không được. Ai cướp chồng Thùy một sống một chết với Thùy ngay.
Lan cười:
- Thảo nào.
- Thảo nào sao?

- Ngày nào báo cũng đăng những vụ đổ máu chết chóc vì ghen.
- Dĩ nhiên rồi, bấy giờ ai cướp Thành của tôi, người đó nhất định phải chết.
- Lỡ người ta không biết anh Thành, tôi sẽ giết Thành.
Lan cười:
- Trời ơi cái mặt coi hiền lành mà dữ quá ta.
Thùy tâm sự:
- Thùy có thể mất tất cả, nhưng mất Thành thì không được.
Lan băn khoăn:
- Đọc báo thấy nhiều cô gái tự tử vì thất tình. Lan nghĩ họ ngu. Cần gì phải như vậy, họ hết yêu mình rồi tự tử vì họ có ích gì đâu. Rồi họ cũng hạnh phúc với người khác và quên mình, Lan không dại như vậy, chết ngu quá, Lan yêu người khác.
Thùy hỏi:
- Nhưng lỡ yêu người khác không được thì sao?
Lan tin tưởng:
- Một năm chưa quên thì hai ba năm rồi sẽ quên, và sẽ yêu được người khác. Thất tình rồi tự tử là hèn, chết lãng nhác thế đàn ông càng tự đắc. Phải nghĩ cách trả thù tàn nhẫn hơn…
- Có thể cô ta nghĩ cô ta chết đi chàng sẽ khổ sở ân hận, và không bao giờ quên được cô ta để vui duyên mới nữa.
- Cái đó chỉ là ảo tưởng. Lòng dạ đàn ông bạc như vôi, trái tim đàn ông bao giờ cũng nóng và thân thể họ bao giờ chả căng. Họ sẽ quên phứt mình trên bụng người khác. Chết uổng, chết ngu, nếu tôi có quyền gào to lên cho con gái đừng dại chi thất tình. Nó đá mình yêu cô khác, thì kiếm cách trả thù kiếm cách đày đoạ làm cho hắn ê chề nhục nhã, thân bại danh liệt mới thôi. Lan đang dự định lập cái hội chống thất tình của con gái đó.
Thùy hỏi:
- Thật hả?
- Thật chứ. Bà tính coi đàn ông thời nay họ loạn quá, mình cứ tranh dành nhau, họ càng lên mặt, họ càng khinh thường mình đi. Dại gì. Đàn bà đáng nhẽ phải đoàn kết lại chống họ, cho họ sáng mắt ra mới phải.
- Chống bằng cách nào?
- Ví dụ bồ tôi bỏ tôi yêu cô khác. Thay vì đánh ghen cô ta, tôi sẽ làm quen, sẽ bàn với cô ta kế hoạch làm điêu đứng anh chàng. Dĩ nhiên phải đoàn kết mới được.
- Nói nghe hăng quá.
- Chứ còn gì nữa, đàn ông họ thấy mình cần họ, họ làm tàng đó.

Thiếu đàn bà một ngày máu bốc lên đầu họ không điên tôi đi bằng đầu.
- Chao, dân học dược có khác, rành quá. Này yêu ai đậm chưa mà lo xa quá vậy?
- Có chứ, nhưng mình sợ nhất bệnh bạc tình của đàn ông. Người đàn ông mà tôi phục nhất là chung thủy. Chung thủy với người yêu, với bạn bè, với lý tưởng. Coi Tivi, Ciné ngay cả. Cải lương món mình ghét nhất, nhưng mình vẫn bị xúc động vì một nhân vật đàn ông chung thủy như thường. Yêu chết một người là tính mình thích nhất, suýt nữa tôi mê tít anh chành Thanh Tú chỉ vì anh đóng vai một anh chàng chung thủy đó. Tí nữa là viết thư làm quen rồi đó.
Lan cười nói:
- Không biết ở ngoài đời anh chàng có chung thủy không nhỉ.
Thùy nheo mắt:
- Không ngờ cái mặt coi lạnh mà cũng lãng mạn thế.
- Không lãng mạn gì, điều thấy đàn ông thủy chung là tôi mê tít.
- Thế chàng của Lan có chung thủy không?
- Đang thử, tôi đang đem anh chàng lên bàn thí nghiệm đó.
- Thí nghiệm làm sao?
- Để anh chàng tự do, xem anh chàng có vung vít lên không ấy mà.
- Nghĩa là sao?
- Tôi giả vờ dễ dãi, giã vờ coi thường tất cả và giúp cho anh chàng quen nhiều bạn gái.
- Hơi nguy hiểm, nhỡ chàng cảm một cô bạn của Lan thì sao?
- Thì chàng sẽ điêu đứng với tôi.
- Bằng cách nào?
- Thiếu gì cách, đàn bà như mình thiếu gì cách trả thù.
- Ví dụ?
- Giả vờ yêu người khác rồi trả thù sau.
- Không ăn thua, hắn càng mừng.
- Thùy lầm, mình nhắm yêu một người có thể hại chàng được.
Thùy trợn mắt:
- Gì?
- Ví dụ chàng không phải đi lính thì làm cho chàng phải đi. Chàng đang ở thành phố thì đẩy chàng ra mặt trận, Chàng rắp tâm hoạt động chính trị thì bêu xấu tan tành… thiếu gì cách, tuỳ hoàn cảnh mà trả thù chứ?
- Bộ không yêu nữa sao?
- Yêu, yêu một anh chàng lòng bạc như vôi, không, hết yêu ngay tức thì.

- Như vậy Lan còn ghen dữ dội hơn Thùy nhiều.
Lan ngao ngán:
- Không tin được đàn ông. Trời ơi diễm phúc cho bà nào gặp người chung thủy. Bà chị họ của tôi yêu thương chồng, hy sinh cho chồng suốt đời. Lo làm ăn nuôi con không than thở. Đến phút chót khi ông chết ra nhận xác mới biết ông ba vợ, hai bà kia cũng bồng con tới đòi xác chồng. Bà chị của Lan cười cay, cười đắng. Té ra bao nhiêu năm hy sinh cho một thằng đểu. Bao nhiêu năm ky cóp yêu một thằng tồi.
Thùy yếu ớt.
- Lạy trời Thành của tôi chung thủy.
- Đừng tin Thùy, tim đàn ông nhiều ngăn lắm.
Thùy nhắm mắt lại.
- Nhưng tôi yêu anh ấy quá sức tôi rồi.
- Giữ một nửa làm vốn đừng cho hết bà ơi. Cho hết là chết với họ, chết không kịp ngáp nói thật với Thùy chuyện này nhé. Đủ can đảm chịu đựng không đã?
Thùy lạc giọng:
- Cái gì? Cái gì mà can đảm với không can đảm?
- Bà phải dỗ dành cái bụng ghen của bà đi tôi mới nói.
Thùy nắm tay Lan:
- Tội nghiệp Thùy, nói đi Lan, nói úp mở kiểu đó đau tim quá.
- Đáng nhẽ tôi nên im lặng, nhưng tôi sợ bà khổ nói trước cho bà đề phòng.
Thùy hoảng hốt.
- Trời, chuyện gì vậy?
- Tuần trước anh về phép ngày chủ nhật phải không?
- Ừ, tuần trước về chủ nhật.
- Chiều thứ bảy anh ấy ở trong trại?
Thùy gật:
- Sao, thì họ thay phiên nhau đi phép.
- Chiều thứ bảy tuần trước Lan vào Thủ Đức, Lan gặp anh ấy với một cô hách lắm, đi xe với cả gia đình lên thăm anh ấy. Cái xe ấy có lính hộ tống nữa.
Thùy tối tăm mặt mũi:
- Thật không Lan? Lan giỡn mình hả Lan?
- Thật, tôi giỡn bà làm gì ác đức vậy.
- Trời ơi, đúng là anh Thành không?
- Tôi đâu có cận thị, mắt tôi không độ mà.
- Rồi anh ấy có thấy Lan không?
- Không, tôi tránh. Hơn nữa cô ta làm anh hết thấy nổi ai nữa rồi.

Thùy lịm người đi:
- Thật không lan?
Lan gắt:
- Tôi đã nói là phải thật, hỏi mãi cái câu đó.
- Cô ta có đẹp không Lan?
- Trung bình thôi, thua Thùy xa, nhưng…
- Nhưng sao?
- Lan đoán con gái một ông tướng nào đó, có vẻ hách lắm.
Thùy cắn môi ngồi chết lặng người:
- Nếu Thành đã hết yêu tôi, tôi sẽ không có cách nào giữ Thành vì…
Lan thương hại.
- Bình tĩnh lại đi, từ từ đã rồi tính, nếu cần Lan giúp một tay trả thù cho Thùy.
- Trả thù cũng đau đớn như bị trả thù.
- Thì để từ từ đã, làm gì mà chảy nước mắt dòng dòng thế kia. Đáng lẽ tôi nói từ hôm qua, nhưng thấy bà háo hức đợi anh, tôi thôi.
- Hôm qua là hạnh phúc, bây giờ là đau thương. Mau thật, một sớm một chiều.
- Nhiều khi bà con họ hàng gì thì sao?
Lan an ủi. Thùy tươi ngay nét mặt:
- Ừ nhỉ biết đâu họ hàng gì với Thành.
Thùy lại thiểu não than thở:
- Chắc không phải, có nghe Thành nói họ hàng gì với tướng tá đâu.
Lan lại an ủi:
- Nói cho biết để phòng xa, chưa gì đã rũ người ra thì còn làm ăn gì được nữa. Bà thật, coi bộ Thành yêu Thùy lắm mà.
Thùy ngửa mặt dựa vào tường:
- Mình không có gì để giữ Thành cả.
Lan đứng lên:
- Chuyện đâu còn có đó, thủng thẳng rồi tính sau. Ý tôi muốn bà đừng quá tin đàn ông, thế thôi, chưa chi đã quýnh lên làm gì vậy? Bộ anh không có quyền quen biết ai nữa sao?
Thùy ngẩn ngơ nhìn quanh phòng. Hạnh phúc còn đầy trong em, sinh lực anh còn ướt đẫm, mùi thơm đàn ông của anh còn rất nồng nàn. Môi hôn, còn nguyên chất mê man. Anh vừa rời khỏi tay em, bất hạnh đã mon men đe dọa. Anh vừa tưới đầy thân em hương vị tình ái của hai đứa, giờ yêu thương đã rã tan thế này. Lan thẳng tính, nó chưa bao giờ nói dối em, Thành ơi, nếu anh phản bội, em sẽ giết anh.
Ngày trôi thật nặng., Thùy gậm nhấm mãi cơn buồn, đàn bà ghen

không có chồng ở gần một bên để tỏ bày nỗi ghen càng lúc càng ghê gớm hơn. Nó đốt cháy tận cùng da thịt nó rung đỏ mọi sợi thần kinh. Thùy toan lên tận Thủ Đức tìm chàng để hỏi rõ ràng câu chuyện thì nhận thư Thành gửi về.
Thùy đi vội vào phòng đóng cửa lại rồi xé thư, những dòng chữ thân yêu trên giấy màu xanh, *"cư an tư nguy"*.
"KBC, I, ngày…
Em,
Mong em nhận được thư này sớm để chủ nhật khỏi sốt ruột đợi anh. Hôm nay cả đại đội đi bãi mình anh nằm ở nhà vì bị phạt. Ngày mai anh sẽ bị nhốt ba ngày và chủ nhật này phép bị cúp. Em gắng thu xếp lên thăm anh vậy nhé, một tuần mà không được gặp em anh đau khổ lắm!
Tối thứ hai, tự nhiên anh nhớ em quá. Anh không yên tâm, nếu không được gặp em. Nỗi nhớ nhung như đốt cháy da thịt anh. Người anh cứ bừng bừng lên như bị đun nước sôi trong nước nóng anh mong được nhìn thấy em, ôm em vào lòng và hôn thật khẽ hai môi em rồi đi ngay cũng được.
Ăn cơm xong, anh lên giường thở hắt ra vì nhớ em, giường của bọn anh đứa nào cũng vẽ bản đồ hết, đời đàn ông… gian nan khổ sở chứ có sung sướng gì đâu, không hiểu sao em cứ than kiếp sau làm đàn ông nhỉ?
Anh lấy báo ra đọc cố quen em đi. Nhưng không được Thùy ơi. Cuối cùng anh ngồi dậy và tìm cách dù về thăm em, sáng mai sẽ vào thật sớm. Lúc đó đã tám giờ tối rồi. Anh tính kỹ lắm, nếu trót lọt mười giờ anh sẽ về tới nhà, ba giờ sáng anh sẽ kiếm cách đi. Đêm của người ta dài bao nhiêu mặc người ta, đêm của chúng mình dài năm tiếng thôi cũng đủ cho hai đứa lắm rồi.
Anh lén lút rời trại, lén lút bò như tên trộm qua bao nhiêu là hàng rào kẽm gai. Bộ đồ tác chiến của anh dầy thế mà bị rách mấy chỗ đó Thùy. Hết vòng kẽm gai này tới vòng kẽm gai khác. Về với em sẽ được đền bù, sẽ hết đau, về với em ôm gọn tấm thân mềm mại của em vào lòng, anh sẽ quên.
Hình ảnh của em ngoan ngoãn trong chiếc áo ngủ màu trắng mà anh mua cho em hôm nào, giúp anh nhiều can đảm làm một chuyện mà với cấp trên thì tội lỗi, nhưng với tình yêu anh đâu có tội tình gì phải không? Anh như con giun, đừng khinh anh em nhé. Anh trườn như con giun em ạ. Những họng súng vẫn im lìm đe dọa trên cao. Anh nín thở bò dọc đi. Kẽm gai, cây cỏ nhưng mô đất cứng làm rướm máu hai tay anh. Nỗi đam mê em lớn hơn nhiều Thùy ơi. Tình yêu

của chúng mình mạnh hơn bất cứ một hình phạt nào. Nếu bị bắt anh sẽ bị tù, có thể sẽ ra trường với cấp bậc trung sĩ nữa, Nhưng anh yêu em, anh nhớ em vô cùng là nhớ. Bằng bất cứ giá nào đêm nay anh phải được ôm lấy em và hôn lên chỗ anh gởi một đứa con. Quân trường rộng mênh mông, rào kẽm gai rất kỹ. Có nhiều chỗ chôn mìn nữa, anh bò mãi chưa thấy con đường mòn dẫn ra một cái làng nhỏ. Từ làng này anh sẽ lội bộ ra đường lớn đón xe về Sài Gòn.
Cuối cùng anh bò tới mương lộ, cánh tay anh đã vươn ra ngoài những hàng rào kẽm gai trùng trùng điệp điệp như trận đồ bát quái thời đông châu liệt quốc. Nhìn cánh tay mình rướm máu anh mỉm cười, rồi em sẽ hôn anh, sẽ rửa mặt bằng nước nóng và anh hết mệt trong vòng tay em phải không Thùy?
Anh lội bộ ra tận xa lộ, anh vươn vai thở cho đỡ mệt. Nghĩ rằng chỉ vài phút nữa được nhìn nụ cười hớn hở mừng rỡ và ngạc nhiên của em khi anh lù lù vào nhà. Anh mỉm cười, anh tin rằng không nụ cười nào tràn đầy hạnh phúc như nụ cười của anh lúc đó nữa. Và anh tin rằng đêm nay sẽ không ai hạnh phúc bằng hai đứa mình, anh vẫy được một cái xe chở gỗ và xin đi nhờ, dĩ nhiên họ cho anh rồi, về đến đầu cầu Phan Thanh Giản anh xuống tìm taxi. Người anh phơi phới vui em ạ, ăn chắc rồi, ăn chắc tôi sẽ được ôm người tôi yêu đêm nay. Ngồi trên taxi cứ tưởng tượng đôi mắt đẹp của em tròn xoe vì ngạc nhiên anh lại mỉm cười một mình. Nhưng anh bị bắt khi chỉ còn cách nhà mình vài thước. Con đường nhà em trọ có một chiều, taxi bắt buộc phải ngừng ở ngã tư. Vừa ở trên taxi xuống anh bị quân cảnh vồ liền, thế là anh được gửi về trường tức khắc.
Khi anh tỉnh dậy từ tù nhìn lên, thì bàn chân của hắn còn để ở đó. Bàn chân khổng lồ đối với anh lúc đó. Bốt- đờ-sô đè nặng trên vai anh, anh thấy tức tức ở ngực, hình như máu của anh muốn trào ra. Có cái gì nghẹn nghẹn trong cổ, có cái gì tưng tức trong tim, anh không thể nói, không biết nói gì nữa để biện minh vì anh đã có lỗi. Anh đã dù, dù về thăm người yêu.
Anh trình diện tiểu đoàn, đại đội, rồi trung đội. Ngay đêm đó anh nhận hình phạt dã chiến. Anh không còn nhớ anh đã phải làm những gì, chỉ còn mơ hồ lúc phải để ngang khẩu Garant trên tay "vợ mày đó, mày phải bảo vệ nó không được để một hạt bụi dính vào." Vừa bò anh vừa nâng cao khẩu súng, lưng mang balô đủ đồ trang bị cho một cuộc hành quân dài. Mệt mỏi quá, anh lết đi rồi anh gục xuống. Anh vùng lên gắng thi hành hình phạt. Nghĩ tiếc cho mình, nghĩ tiếc cho em. Nếu Taxi chạy mau hơn một tí nữa. Nếu anh cứ ngồi yên trên xe chỉ một phút nữa thôi thì đâu có bị bắt.

Anh cố nghĩ miên man chuyện này qua chuyện khác để quên đi hai khuỷu tay anh đã rách nát. Máu bây giờ nhỏ thành giọt trên cát. Nhớ những giọt máu hồng ngày nào khi yêu em. Cũng hồng như thế. Bây giờ mới cảm thông với lời than khẽ của em ngày ấy: rát lắm anh ơi! Anh mỉm cười một mình, viên Thiếu úy trung đội trưởng quát:
- Không bò đi nằm đó mà cười hả?
Rồi hắn như con hổ dữ nhào tới. Hắn cầm quai balô kéo đi. Anh nhào tới theo hắn không còn sức cưỡng lại nữa. Hắn dùng hết sức kéo tay anh đứng dậy. Trong lúc anh vô ý. Hắn đẩy nhào anh xuống đường mương dơ bẩn quanh đại đội. Anh vùng đứng dậy. Anh điên rồi. Anh quên anh đã vào lính, anh tưởng anh còn là thằng Thành kiêu hãnh ngày xưa. Anh đánh lộn với huấn luyện viên của anh. Dĩ nhiên anh thua khi cán bộ khác chạy ra, gia tăng thêm hình phạt cho anh.
- Tiếp tục bò quanh sân cho tới khi ngất xỉu… Anh không còn nhớ gì nữa, những gì những gì xảy ra sau đó anh không biết. Mơ hồ anh thấy hình ảnh em trong cơn mê…
Sáng hôm sau anh lại được gọi lên trình diện đại úy đại đội trưởng. "Bốn ngày trọng cấm" vì đã đánh sĩ quan cán bộ. Dọa sẽ cho ra trung sĩ. Anh sẽ bị gian ở nhà tù gần ngôi thánh đường mình ngồi với em nhớ không? Hôm nay anh được ở ngoài cho hết đêm để lấy sức nhận hình phạt trọng cấm.
Em yêu, không biết tâm sự với ai nên kể với em vậy. Đừng buồn Thùy nhé. Đàn ông phải vậy mới là đàn ông. Chủ nhật này anh không về như đã hẹn với em được đâu. Thứ bảy này em lên khu tiếp tân thăm anh Thùy nhé. Thương em quá, nhưng anh biết làm gì cho em nữa bây giờ? Ngay hôm đầu tiên gặp em. Anh đã linh cảm, rồi anh sẽ chẳng làm gì được cho em. Định mệnh vẫn bắt chúng mình yêu nhau để rồi làm em đau khổ.
Gắng đừng khóc kẻo đau mắt, thu xếp lên thăm anh em nhé.
Hôn em,
Nguyễn Thanh Thành."
Nước mắt Thùy chảy dòng dòng. Hôm nay thứ sáu rồi. Thùy chết điếng người đi vì thương chồng. Lá thư viết đều đều như giọng kể chuyện, nhưng mỗi chữ sắc như dao chém trên đá. Trong khi anh điêu linh với hình phạt của một đời đàn ông tao loạn. Trong khi anh bò lê lết quanh cái sân mênh mông cát nóng, thì em nằm nhà êm ấm, ghen hờn oán trách anh.
Đêm thứ hai, đêm anh nhớ em đến nỗi liều lĩnh dù về, để rồi bị bắt cách nhà chúng mình còn vài bước đi. Em nằm trong phòng nung nấu cơn ghen. Em nằm trong phòng thèm cấu xé anh như chó sói xé

mồi. Tình yêu bi đát ở chỗ đó. Hai người yêu nhau chẳng bao giờ hiểu nhau, hai người yêu nhau vẫn còn riêng hai mảnh đời, hai định mệnh khắt khe riêng, hai băng đảo lạnh lùng riêng. Những giọt máu hồng đầu đời và duy nhất đó đổ ra cho anh. Anh đã không biết quí, anh đã ngoãnh mặt đi, đẩy em lên Đà Lạt một mình. Bây giờ những giọt máu đỏ anh nhỏ từng dòng trên cát nóng. Lúc đó không có em, không có em để khóc cho anh. Không có em để lau mồ hôi trên trán anh, máu trên hai khuỷu tay anh. Trời ơi, tan nát cõi lòng ra được. Tình yêu mi chẳng là gì cả. Mi vô ơn nghĩa hơn mọi điều vô nghĩa. Mi không giúp ta ở gần được chàng giây phút đó. Mi không cho ta chia xe nỗi đau đớn cùng chàng. Bụng Thùy đau nhói từng cơn. Đầu óc Thùy choáng váng và ngất ngư. Bộ mặt thật nhất của tình yêu là ruột mình y co thắt lại, tim mình đau nhữ khi biết người yêu mình đau khổ. Thùy cắn răng lại nhất định không thèm khóc nữa. Khóc cũng bằng thừa, cũng chẳng ai thương chúng mình đâu anh ạ. Em bắt chước anh, em cười khi đau khổ, em bắt chước anh, em nhún vai bị đời vật vã. Thành ơi, chắc bây giờ anh đang mỉm cười.

Tình Yêu Như Băng Sơn

Chương 7

Thành ngồi dựa vào tường hút thuốc. Phòng giam không có gì hết ngoài chàng. Chàng đã nằm ngủ ngay trên nền đất ẩm. Cứ đóng cửa kín mít, giữa trưa nóng mà trong phòng tối om. Chỉ có một vuông hở nhỏ nhưng không thấy được gì ở ngoài kia. Những cây xanh và bầu trời. Chỉ có một chút ánh sáng bố thí lọt vào phòng như trêu cợt chàng cho quay quắt hơn.
“Bây giờ mình thực sự đối diện với lương tâm mình.”
Người ta nhốt chàng trong phòng tối để chàng hối cải? Ân hận chăng? Thằng bạn tên Ưu đã dúi cho chàng mấy bao thuốc lá quân tiếp vụ trước khi chàng được đưa vào đây. Bốn ngày trọng cấm và hình phạt dã chiến cho đến lúc ngất xỉu, không làm chàng đau đớn bằng cúp phép ngày chủ nhật của chàng. Nghĩ thương người yêu, nghĩ hận cho mình, chàng mím môi lại cười gằn một tiếng.

Chàng hối hận đã gửi lá thư đó cho nàng. Trong một lúc buồn bực chàng đã viết ra trên giấy kể hết với nàng. Rồi đưa cho thằng bạn thân, nhờ nó gởi về cho Thùy. Sáng ra, chàng toan đòi lại toan viết vài lời báo tin không về được cho nàng lên thăm thôi. Nhưng người ta đẩy chàng vào đây thật gấp. Đành! Đành làm em buồn, đành bắt em lo âu! Tội nghiệp! Vợ tôi!
Chưa bao giờ anh than thở với em nữa lời. Chưa bao giờ phải không em? Đời đàn ông thật hào hùng và hoang dại với những chiều lội sình về áo cứng vì bùn đen, với những trưa nằm nghĩ ngoài bãi nghe gió thổi hắt hiu trên đồng cỏ vàng úa cháy khô. Em có bao giờ biết đến thế giới này của đàn ông? Những chiều nhoài người những bãi tập kết về trại, thân thể dơ bẩn, tưởng tượng người yêu gặp chưa chắc nhận ra. Với những huấn nhục phải có để tạo cho mình trở thành lính. Lính từ bàn tay bàn chân cho tới trái tim. Trước mặt em. Anh hiên ngang, anh là thằng sinh viên đầy mơ ước. Anh là thằng đàn ông tưởng chỉ sợ có một mình em. Có ai dám nói sự thật này với người yêu đâu? Với người tình thì sợ nàng cười: *"Sao anh hèn thế? Anh chịu để cho người khác hành hạ vậy sao?"* Với vợ thì ngại: *"Nói làm gì sợ vợ mình nó buồn tội."* Vậy mà chàng đã vụng tính gửi lá thơ đó về cho vợ. Bây giờ ngồi trong phòng gia tối tăm, chàng chỉ ân hận day dứt một điều đó thôi.
Hôm nay chiều thứ bảy, ngày thứ năm chàng bị phạt trọng cấm rồi, nhưng người ta quên mở cửa tù cho chàng ra. Cháng bứt rứt hút thuốc liên miên. Nhất định Thùy sẽ lên thăm. Trừ sự chết ra, không ai có thể cản Thùy lên thăm chàng chiều hôm nay. Lạy trời lá thư đi lạc. Lạy trời ông đưa thơ lơ đễnh làm mất lá thư của tôi đi. Đàn ông đi lính bị phạt tù là thường. Mình hèn nhát viết thơ kể cho vợ. Chàng nhăn nhó, chàng mím chặt hai môi. Thời gian ngồi tù dài kinh khủng. Rồi với những lỗi lầm này anh sẽ bị ra trung sĩ. Lương anh khó đủ lo cho em, người con gái đẹp nhất thành phố nhỏ. Bao nhiêu người cầu hôn, em từ chối giờ em lấy chồng trung sĩ sao
Thùy? Anh cũng có riêng cho anh những đau khổ không thể tỏ bày với em. Em không hiểu cho, em ngồi cay đắng với anh hoài.
Thành nhìn bàn tay đen của mình, nhớ mười ngón tay trắng muốt của Thùy nao nao cả người. Chàng đứng lên cố vươn cao tới gần vuông cửa tò mò để nhìn thấy một chút màu xanh của tự do. Chàng thất vọng lắc đầu. Phòng giam không có gì để kê cao lên nữa. Chàng cắn chặt răng lại. Người ta quên chàng rồi, hôm nay ngày thứ năm chàng vào tù. Tưởng tượng cảnh Thùy lếch thếch lên đây, rồi lủi thủi về không được gặp nhau. Chắc Thùy sẽ khóc…. Thành mím môi lại

ngồi phịch xuống đất. Bật lửa châm thuốc, nhìn khói thuốc quyện bay trong căn phòng tối tăm, Thành thở dài. Nếu không viết thư, Thùy sẽ đợi suốt ngày chủ nhật, Thùy sẽ khổ sở vì lo lắng chàng gặp tai nạn trên đường về. Viết thư để bây giờ người yêu ngơ ngác đợi chờ ngoài khu tiếp tân, mình kẹt trong phòng giam thế này. Mình giờ như tội phạm, mình giờ đắng cay kiếp tù đày chỉ vì nhớ em, nhớ người yêu mà nặng tội thế này? Vào đây, một tuần gặp người yêu một lần. Mới thấy người mình yêu là nguồn an ủi nồng nàn nhất. Mới thấy những giờ bên nhau là vô giá.
Chàng nắm chặt hai bàn tay lại. Nếu đây là rừng hoang nếu đây là hai đảo. Tôi sẽ bẻ cong xiềng xích, tôi sẽ giết hết cọp beo và dã thú để đến với nàng. Thượng đế cũng không có quyền ngăn chia tôi với em. Nhưng người ta có quyền, luật lệ có quyền. Tiếc anh không là người núi. Tiếc đây không phải là rừng hoang, để anh giết cọp giết beo tìm đường tới em. Cuộc đời anh giờ xoay riêng một chiều. Anh chẳng làm nên trò gì. Anh chẳng là cái gì, nhưng nhờ anh mà có chiến tranh. Anh chỉ được rời bỏ khi tàn phế. Phải rồi, khi tàn phế mới thuộc về em. Phải có chiến tranh cho em được an lành trong thành phố. Phải có chiến tranh cho người giàu có mặt bên kẻ cùng đinh. Xét cho cùng mọi sự trên trái đất, ngay cả chiến tranh đều có một ích lợi riêng của nó. Thuốc độc giết người và nguy hiểm thật, nhưng đôi khi người ta cần nó phải mua nó bằng giá đắt hơn thuốc bổ nhiều. Nghĩ như vậy, sẽ an tâm phục vụ phải không Thùy yêu dấu của anh? Tội nghiệp cho em. Anh biết làm gì cho em sung sướng nữa bây giờ? Có biết bao nhiêu là mơ ước của em, em đã chôn đi? Có biết bao nhiêu bức tranh đẹp trong tâm hồn của em, em đã xé đi? Nhưng anh vẫn cười, nụ cười sẽ chắt chiu. Bởi cả tuần như trâu như ngựa, ngày cuối tuần cạo râu từ sáng sớm, huýt sáo từ lúc bừng mắt dậy, khoác vào người bộ quần áo hồ cứng sạch sẽ thấy mình như sắp được về động tiên. Bất hạnh ghê gớm nhất, là những tháng ngày quân trường không có người yêu. Những anh chàng không có người yêu, ngày cuối tuần ngẩn ngơ buồn bã.
Chiều nay em lên thăm mà anh kẹt trong tù người ta không yêu nên không biết đến nỗi khổ của hai đứa mình? Quân đội của anh có rất nhiều nét đáng yêu. Lương lính không bao giờ bị bớt, không bao phải hỏi và chờ. Bất cứ cấp nào khiếu nại về lương bổng đều được bạn bè cấp trên giúp đỡ. Ai cũng thừa biết lính của mình nghèo nên chẳng ai nỡ làm khó dễ. Ai cũng thừa biết lương lính vừa bằng lương con sen nhà người giàu. Ai cũng thừa biết lãnh lương về để trả nợ, rồi lại vay lại nợ. Đời người là những vòng tròn, và đời lính vòng tròn

to hơn, chặt chẽ hơn. Em không nói xa, nhưng anh biết em thích anh trở về đời dân sự. Tội nghiệp cho em, có những mơ ước chẳng bao giờ dám nói đến nữa. Riêng anh, anh biết sẽ không bao giờ.
Chàng vẫn ngồi đầu hơi ngã ra sau để dựa vào tường. Tàn thuốc bừa bãi quanh chỗ chàng ngồi, đó là một bãi chiến thu nhỏ đó. Cũng tro bụi, cũng điêu tàn và hoang liêu. Chiến tranh cũng như đốt thuốc lá vậy mà. Biết là thuốc lá độc, có hại cho cơ thể người ta vẫn phải đốt. Tội nghiệp cho người ta Thùy ạ. Không vui gì khi đốt tất cả ra tro than. Như anh bây giờ, ngậm ngùi nhìn tro tàn thuốc lá. Chàng dùng tàn thuốc lá viết tên Thùy. Dù muốn dù không em cũng liền thân với tro than.
Chàng ngước lên vuông sáng tò vò. Nắng dịu đi nhiều rồi, em còn đợi anh ngoài đó không? Về đi em ạ, đợi chờ cũng hoài công, luật là luật mà em. Càng đi lính lâu trái tim càng cứng và tim phải cứng mới đối đầu được mỗi ngày với sự chết, cánh tay vẫn rắn, hai chân vẫn mạnh, để dẫm lên tro than của quê hương này. Thành vẫn viết tên Thùy trên tro tàn thuốc lá, chàng vẽ tháp rùa. Đây là quê của anh. Cho em về đây với tro than. Chàng vẽ chuà Linh Mụ quê ngoại em, cho em ngủ trong điêu tàn. Chàng vẽ dòng sông quê nội em, một nơi chia cắt. Tro than, các bụi sẽ trở về cát bụi. Tên em rồi cũng về tro than. Tới chàng viết tên chàng, chàng vẽ thêm khẩu súng, vợ của anh là súng không phải là em đâu, đừng mong. Súng đạn, tên anh cũng viết trên tro tàn cũng về trong cát bụi. Vậy đừng buồn nữa. Người yêu không gặp hôm nay, thì ngày mai gặp, thì sang năm gặp, thì khi chết gặp. Có cái gì mất? Có cái gì còn?
Chàng muốn ngủ, ngủ để quên em tội tình đỏ mắt chờ anh bên ngoài. Ngủ để đở ray rứt vì nhớ thương cho em, chàng nằm dài ra đất rồi lại ngồi dậy đốt thuốc liên miên. Chung quanh chỗ chàng ngồi, tên hai người viết trên tro than. Như tình yêu của hai người đã tiêu điều trên chiến tranh. Đôi mắt Thùy chập chờn ảo não hiện ra trên khe hở, Thành bỗng thấy mình khóc.
Khi chàng biết mình khóc, chàng cắn răng lại giận thầm mình. Đàn ông không thể khóc vì một người đàn bà. Chàng vùng lên, muốn tông cưả chạy ra, chàng dư sức làm vậy, chàng dư sức kề vai phá sập cánh cửa. Nhưng chàng không thể phá tan cái định mệnh màu Olive của chàng. Để được gì? Để nhận thêm hình phạt dã chiến. Để tuần sau lại bị cúp phép? Thôi đành vậy em ơi! Đừng khinh anh hèn Thùy nhé. Đàn ông ai chẳng một lần hèn? Biết em ngồi ngoài đó ủ rủ như lá khô vì đợi chờ. Anh bất lực không ra được với em, lòng cũng đau đớn lắm chứ. Có hai giọt nước mắt anh đã cho em rồi đó. Chẳng bao

giờ em biết anh khóc vì em đâu? Đàn bà sung sướng vì có quyền khóc, đàn ông chỉ biết nắm chặt hai bàn tay, nghiến chặt hai hàm răng trước mọi đau khổ.
Khi chàng hậm hực trong phòng giam. Ở bên ngoài, Thùy ngồi chết lặng người. Cái giỏ đựng quà cho chàng để bên chân. Thùy nhìn đăm đăm bàn chân mình nhưng chẳng thấy gì nữa. Nàng không khóc nổi vì quá khổ. Nước mắt chảy ra rồi nước mắt chảy vào, nghẹn ngào tức thở trong cuống phổi. Nát nhừ và day dứt trong lòng.
- Tôi cần gặp sinh viên Nguyễn Thanh Thành, số quân… ông làm ơn.
- Sinh viên Nguyễn Thanh Thành bị phạt không ra được.
- Anh ấy viết thư hẹn tôi lên thăm ngày hôm nay.
- Anh ấy là cá nhân, tập thể chỉ huy, tập thể ra lệnh.
- Tội nghiệp tôi, các ông cố giúp cho tôi gặp anh ấy một chút xíu thôi cũng được.
- Chúng tôi không có quyền, cô nên về đi, ngày mai lên may ra gặp.
Thùy lắc đầu không chịu về. Ở lại chờ cũng cay đắng, về thì không nổi. Thùy ngồi trong khu tiếp tân một mình, lác đác những cặp tình nhân thủ thỉ bên nhau. Giai đoạn hai rồi, nên khu tiếp tân vắng hơn trước, Thùy nuôi một chút hy vọng thật mong manh, người ta sẽ cho chàng ra để nhìn nhau rồi về cũng đủ. Tình yêu của nàng sẽ cảm hoá được trái tim sắt đá của mọi người. Mắt Thùy mờ đi, có một cặp tình nhân đang đắm đuối hôn nhau dưới gốc cây. Có một người đàn ông đang vuốt tóc cho vợ. Có một người đàn bà đang gọt táo cho chồng ăn. Thùy cũng ngồi bó gối như chàng trong trại giam để thèm hạnh phúc. Hạnh phúc bây giờ giải dị lắm, hạnh phúc là được nhìn mặt nhau, được cầm tay nhau quá đủ rồi.
Trời thì lạnh lùng, lòng người thì hờ hững, nên Thùy đợi mãi chàng không ra. Nên Thành đợi mãi mà người ta quên thả chàng. Luật là luật khi ta mạnh. Luật là luật khi ta có quyền, khi ta vào tù rồi, ngàn triệu bộ luật cũng vứt bỏ đi. Khi ta vào tròng rồi, định mệnh khoác trên vai rồi, dự án này, sắc luật kia cũng bỏ. Khi nàng mang thai thay vì mang một cái quyền trên người nàng đợi mỏi mòn thành tượng đá cũng thế thôi.
Thùy toan ra về. Nhưng rồi về chẳng nổi. Đợi chờ vô vọng vậy mà nàng vẫn ngồi suốt bốn tiếng đồng hồ rồi, từ mười hai giờ trưa bây giờ đã bốn giờ chiều. Nắng bắt đầu thoi thóp như hơi thở mòn mỏi của Thùy. Những cặp tình nhân bây giờ hôn nhau sâu hơn. Nhưng người vợ bây giờ nắm giữ tay chồng lâu hơn. Thùy cắn môi lại cho buồn lắng xuống, đừng nức nở than van, đời cười. Đừng chảy nước mắt đời nó vỗ tay reo. Thùy mệt mỏi dựa đầu ra sau. Mình chờ ai

nữa đây? Thành bị giam vì tội liều lĩnh dù về với người yêu. Tội lỗi đó nặng hơn tham nhũng, nặng hơn những kẻ cắp của công nhiều. Khi anh không có quyền, anh có nhiều tội lắm biết chưa? Ai cho anh dù về thăm, khi anh chưa có quyền vận dụng cả một cái phi cơ riêng chiều thứ bảy huy động cả một phi hành đoàn dù về Nha Trang thăm vợ bé. Anh chưa có quyền sao anh dám nhớ em, sao anh dám yêu em đến mức đó? Đừng ảo tưởng nghĩ tình yêu là quyền của mọi người anh ạ. Thùy thất thiểu bước vào giáo đường. Có phải chúng con dám hôn nhau trước mặt Chúa nên Chúa phạt chàng dã chiến, trọng cấm và cúp phép cuối tuần? Sao Chúa không phạt ngay con hả Chúa? Bây giờ Thùy mới tự do khóc, khóc với đời nhục, khóc với Chúa thoả lòng hơn.
- Lạy Chúa con sẵn sàng đau khổ hơn thế này, đau khổ tận cùng để chàng sung sướng.
Đôi mắt đắm đuối của chàng hôm nào ngồi bên nhau trong góc tối này lại hiện ra. Thùy gục đầu xuống hai cánh tay. Gượng không nổi nữa rồi. Ước chi người ta cho em đi lính thay anh, vào tù thay anh, chịu đựng hình phạt thay anh.
Thùy ngửa mặt lên lẩm bẩm.
- Chúa cũng của người giàu sao hả Chúa? Sao con nói mãi mà Chúa không nghe? Chúa cũng đi theo người có quyền sao Chúa? Sao con xin mãi mà Chúa không cho? Nào con có xin gì có tội đâu Chúa? Thùy bỏ về, mặt trời lặn rồi, anh có biết em ngồi đợi anh từ trưa tới tối thế này không? Về nhà Thùy ngẩn ngơ như kẻ mất trí. Nàng bỏ ăn đóng kín cửa phòng lại.
Sáng hôm sau đầu óc choáng váng như người đau, Thùy lại đi thăm chồng. Ba bốn chuyến xe lam đâu có thênh thang như kẻ có xe nhà. Hôm nay Thùy được gặp chàng, râu chàng cạo nhẵn, mặt hơi hốc hác bơ phờ, nhưng nụ cười đã vui.
Chàng nắm chặt lấy tay Thùy:
- Chiều qua em đợi anh lâu lắm phải không?
Thùy rưng rưng nước mắt gật đầu.
- Bảy giờ tối em mới về tới nhà.
Chàng mím môi:
- Anh bị phạt trọng cấm. Mới ra được tối qua, anh đi lang thang ở đây, vì biết em cũng vừa lang thang đợi anh ở chỗ này.
Thùy xót xa nghẹn cả lời:
- Anh… có khổ lắm không anh?
Chàng lắc đầu:
- Tại anh dù về thì bị phạt. Chuyện thường mà, dám làm dám chịu.

Chỉ buồn vì đã viết thư cho em thôi.
- Không đừng buồn như thế, em là vợ anh phải kể cho em nghe chứ.
- Hôm qua em có khóc không?
Thùy gật đầu:
- Có, em chạy vào nhà thờ khóc, em không thích ai thấy em khóc hết.
Chàng ôm lấy bờ vai gầy gầy của nàng.
- Tội nghiệp cho em quá, thôi mình ra đây nói chuyện.
- Anh hơi gầy rồi đó! Tại sao vậy anh?
- Tại nhớ em đó, không sao, mai lại như trâu ngay mà.
- Từ hôm đi lính coi nụ cười anh khắc khổ và buồn làm sao ấy.
- Em yên trí, đàn ông ai chẳng phải đi lính, chuyện thường mà em.
- Thiếu gì người không phải đi lính anh.
- Tụi nó bất lực hay đau ốm gì đó.
- Thước mấy, khỏe như voi. Sơn Dương cốt sô như gì mà có giấy miễn.
- Thôi, kệ người ta.
- Hôm nọ bị phạt dã chiến, anh ngất đi phải không? Có lâu không?
Chàng cười xòa:
- Anh xạo em đó, tính anh viết thư tình cứ sợ dở nên bi thảm hoá cho em thương đó. Đừng tin.
- Có mà, anh bò khắp sân, súng giơ lên cao, phải xỉu chứ.
- Xỉu bao giờ, đã bảo anh đùa mà.
Chàng khoả lấp. Thùy xịu mặt.
- Anh giấu em, anh không thương em.
- Đời anh bây giờ chỉ thương một mình em thôi. Đi lính anh yêu em hơn trước nhiều.
- Anh sẽ bị ra trung sĩ phải không?
Chàng trầm ngâm:
- Có thể nếu…
- Nếu làm sao?
- Nếu người ta không bỏ qua lỗi lầm của mình.
- Dù về thăm em có gì nặng tội lắm đâu.
- Nặng chứ, mà thôi, đến đâu hay đến đó lo gì em. Trung sĩ cũng mặc áo lính như sĩ quan vậy mà. Miễn em không chê là được.
- Em yêu anh chứ có yêu địa vị của anh đâu, nhưng em sợ anh khổ.
Thành lảng chuyện.
- Em khỏe không?
Thùy gật:
- Mỗi tội nhớ anh thôi. Bao giờ ra trường gặp nhau mỗi ngày anh nhỉ?

- Nhỡ anh đổi đi xa thì sao?
- Em đi theo.
Thùy kể lể:
- Hôm qua đợi anh lâu quá. Em ngồi ở đây nè. Sao anh không trốn ra với em một chút.
Chàng cười:
- Lại xúi dại anh nữa à? Chưa sợ à?
Thùy vẫn chưa hết lo âu.
- Còn việc gì không anh? Đưa tay em coi.
Chàng lắc đầu:
- Không sao…
Thùy giằng tay chàng xót xa nhìn những vết thuốc đỏ, nước mắt nàng long lanh rơi xuống.
- Lần sau đừng dù về nữa nghe anh. Gắng chịu đựng nhớ thương đi anh ạ.
Thời gian vùn vụt qua, chàng ân cần nhìn Thùy:
- Em mệt phải không?
Thùy thú nhận:
- Đêm qua lo quá em không ngủ được.
Chàng đưa Thùy vào ngồi ở một cái hiên vắng. Mệt mỏi quá Thùy dựa vai chàng thiu thiu ngủ. Thành mỏi mệt cũng nằm xuống ngay nền xi măng ngủ thật ngon. Cả đêm hôm qua hai người xa nhau, hai người không ngủ. Giờ có nhà có cửa, phải nằm ngoài hè ngủ vùi như dân du mục ngày xưa. Thành thức giấc trước. Chàng xúc động nhìn Thùy ngủ, chợt nhớ anh chàng chăn cừu trên núi và cô gái nhỏ cũng có giấc ngủ hồn nhiên như Thùy bây giờ. Chàng nhẹ nhẹ đặt tay lên bụng vợ rồi gượng nhẹ vuốt những sợi tóc nhỏ trên trán nàng. Nụ cười vắng xa trên gương mặt thoáng buồn của chàng.
Thùy chớp mắt rồi cười thẹn:
- Em ngủ có lâu không anh?
- Lâu.
- Anh có ngủ không?
Chàng gật:
- Có chứ.
- Cả hai đứa đều ngủ nhỡ ai bắt em đi thì sao?
- Anh ngủ nhưng vẫn nắm chặt tay em.
Thùy cười.
- Anh ơi, ước chi được ngủ bên anh hoài thế này nhỉ?
- Ngủ ngoài hè thế này ấy à? Muỗi đốt chết.
Thùy đa tình.

- Muỗi đốt cũng được, miễn anh, anh đừng chích em.
- Bộ em không thích?
- Thích mà sợ thấy mồ.
- Sợ sao?
- Sợ… sợ mai kia anh lấy vợ khác em nằm nhớ.
- Nói bậy.
Thùy bỗng nghiêm mặt lại.
- Anh, em hỏi câu này. Anh đừng giấu em nhé. Chịu không?
Chàng gật đầu:
- Chuyện gì mà rào đón dữ vậy?
- Thứ bảy tuần trước, có một cô lên thăm anh phải không?
- Tứ bảy tuần trước anh về với em mà.
- Không tuần trước nữa kia. Tuần đó anh về phép ngày chủ nhật.
- Ờ lâu quá, anh quên rồi.
- Nhưng anh nhớ. Em biết anh nhớ, cô nào mà hách quá vậy anh?
Chàng lúng túng.
- Cô nào?
Thùy xầm mặt:
- Đừng giấu em, em biết hết rồi, anh càng giấu em càng đau khổ.
Thành ngập ngừng.
- Em đừng để ý người ta làm gì anh coi như bạn anh chỉ yêu một mình em thôi.
- Nếu coi như bạn sao anh giấu em?
- Nói ra để em nghĩ ngợi có lợi gì đâu.
- Không, hãy nói cho em nghe. Cô ta là con gái một ông tướng đi với gia đình lên thăm anh. Em biết, nhưng em muốn nghe chính miệng anh nói.
Thành bối rối.
- Em biết rồi à?
Thùy gật, chàng thú nhận:
- Cô ấy đi với mẹ anh.
Thùy giật mình:
- Đi với mẹ anh? Nghĩa là sao?
- Không sao cả, bạn anh, anh không yêu, em phải tin anh chứ. Mọi quyết định ở anh. Mỗi lần về phép anh lại ở bên em đó thôi. Anh chỉ ghé thăm nhà ít phút.
Thùy buồn bã nhìn ra xa, Đồng cỏ úa vàng, những chòi canh bơ vơ nhô lên cao dáng lên trên nền trời nhạt nhoà.
- Em linh cảm không sai. Thành ơi! Bao giờ thì anh bỏ em một lần nữa?

Giọng nàng ướt nước mắt. Chàng nhăn mặt.
- Đừng nói nhảm. Không bao giờ anh bỏ em cả.
- Em sắp có con với anh rồi. Gia đình anh vẫn coi như không, tại sao vậy?
Thành đăm chiêu:
- Hạnh phúc là hạnh phúc riêng. Hãy biết anh yêu em thế thôi, đừng bận tâm vì những hình thức bên ngoài mãi.
- Tại sao anh không đưa em về nhà anh?
- Không cần thiết.
- Nhưng em cần.
- Thủng thẳng rồi tính.
- Đàn bà sợ hai chữ đó lắm, anh không biết sao? Thủng thẳng nghĩa là không bao giờ.
- Ở chung với các cụ hạnh phúc sẽ bị sứt mẻ và giảm sút nhiều lắm. Em đừng ham.
- Nếu được cưới xin tử tế kia, đằng này em theo không anh, rồi bây giờ anh cứ lén lút hoài làm sao em không buồn chứ.
Chàng lắc đầu.
- Anh mới bị hành hạ. Em cho anh thảnh thơi bên em Thùy ạ. Chút nữa anh lại phải vào trại. Em phải về nhà.
Thùy cúi mặt xuống đất:
- Em xin lỗi, thôi em không nói nữa.
Thành khe khẽ thở dài khi thấy nàng lén chùi nước mắt:
- Thùy. Anh yêu em, phải tin điều đó Thùy ạ, đừng buồn nữa, anh khổ tâm lắm. Anh cũng có những đau khổ của anh chứ.
Thùy nói, giọng thật xa xăm:
- Đời đưa tới đâu em cũng đã yêu anh rồi. Sau này, anh bỏ em, em vẫn yêu anh, dù có lấy người khác chắc em cũng không quên được anh.
Thành buột miệng:
- Anh cũng vậy…
Thùy lắp bắp:
- Anh nói sao? ... Nghĩa là anh sẽ cưới vợ khác phải không? Và anh an ủi em rằng anh vẫn yêu em dù anh cưới vợ?
Thành bối rối tránh đôi mắt ánh lên tia nhìn đau khổ và hốt hoảng của Thùy. Chàng ấp úng:
- Thì anh nói theo em.
- Không, em biết anh có chuyện giấu em. Tại sao mẹ anh lại đưa người con gái đó lên thăm anh?
Chàng lừng khừng:

- Chuyện vợ chồng do duyên số em ạ.
Thùy cắn môi.
- Giữa chúng mình không duyên không số? Nên anh có con với em, không cưới em?
Nàng cúi xuống nhìn bụng mình, nước mắt ứa ra, nàng quay mặt đi không cho chàng thấy.
- Tại em ngu anh ạ. Em không trách giận anh đâu. Mẹ em nói đúng, đàn ông ngao ngán khi đã ăn xong một món ngon. Cho anh trèo lên thân xác mình là tự chuốc khổ vào thân. Tự làm người yêu chán ngán mình. Thôi, em không thèm buồn nữa. Anh cũng như mọi người đàn ông khác vậy thôi. Buồn trách anh có ích gì?
Thành thở dài.
- Em không hiểu anh Thùy ạ, đàn ông cũng có cho riêng họ những khổ tâm mà đàn bà không thể tham dự được nên không thể hiểu.
- Em hiểu anh chứ. Anh là người đàn ông lừng khừng. Anh không bao giờ quyết định được gì cả. Anh đợi duyên đợi số. Anh đợi chờ định mệnh. Anh đợi mẹ cưới vợ cho anh, rồi anh an ủi em thôi thì duyên nợ.
Chàng cau mặt.
- Anh bảo dẹp chuyện đó đi. Có nghe anh không?
Thùy cúi đầu. Anh là cha của đứa con em mang trong bụng. Em sợ anh rồi. Có con với anh trong hoàn cảnh này chỉ sợ mất anh. Trời ơi tôi chẳng có một sợi dây nào cột chàng vào tôi ngoài đứa con. Con chưa ra đời chưa biết cười nói, đi đứng và hẹn ba để giữ ba lại cho mẹ. Bàn tay chưa biết nắm giữ như mẹ đã không biết nghệ thuật giữ người yêu, là chẳng cho gì. Đàn ông khinh tất cả mọi người đàn bà cho họ thám hiểm trừ vợ họ.
Thùy thở dài đứng lên.
- Đến giờ em phải về rồi.
Thùy lặng lẽ nhìn chàng không níu kéo van xin từng phút bên nhau nữa. Tình đã lạnh rồi, yêu thương đã băng giá. Những cặp tình nhân khác đang đứng sát vào nhau. Thùy đã bị tách rời với cái thân thể nàng từng da diết ôm, quặn quại khi cùng chìm nổi. Nàng đã ngao ngán chàng.
Cuối cùng nàng buột miệng hỏi:
- Tại sao anh không làm giá thú với em? Vài tháng nữa con mình ai nhận cho đây?
Chàng lắc đầu.
- Em đừng để ý những cái lặt vặt đó.
Thùy gật.

- Em hiểu, cám ơn anh, em về.
Thành gọi.
- Thùy!
Thùy cười run vỡ cả nổi buồn.
- Gì nữa?
- Em giận anh?
- Không.
- Em không tin vào tình yêu của chúng mình? Em cần cái tờ giấy đó để thế chân anh?
Thùy ném cái nhìn lơ đãng ra xa:
- Không, khi anh đã muốn anh bỏ em, chẳng cái gì giữ nổi. Em hỏi để biết rõ là lòng anh hơn thế thôi.
- Em hiểu rõ như thế nào?
Thùy cười.
- Dĩ nhiên lòng dạ anh, anh hiểu rõ hơn ai hết, anh hỏi em làm gì?
- Anh muốn biết em hiểu thế nào về anh.
Thùy tàn nhẫn hơn bao giờ.
- Một người đàn ông ỷ lại.
Thành xầm mặt đứng im, Thùy cười:
- Một người đàn ông không bao giờ quyết định.
Thành gắt:
- Im đi!
- Vâng, nếu anh muốn, từ hôm nay anh không cần về nhà em đang ở. Anh hãy về thăm gia đình anh, và người con gái đó. Duyên số của anh là người con gái đó, không phải là em.
- Con của anh. Em đừng quên điều đó - Không của người khác. Sơn Dương chẳng hạn. Anh muốn có nó, và có dám nhận nó đâu. Thôi em về, ra trễ hết xe.
Thành đứng lại nhìn theo, nhưng nàng không nhìn lại. Nàng thất thểu đi thẳng. Dáng đi nặng rồi, cưu mang đã chắt chiu. Nước mắt nàng long lanh trên mắt không còn ai lau nước mắt trào ra. Thành đợi nàng quay lại như mọi khi, nhưng vô ích, lòng nàng đã thành băng. Một phút giây thôi cả thế giới có thể thay đổi, huống chi trái tim nhỏ bé của Thùy đã rất nhiều lần bị rướm máu vì chàng. Thùy leo lên xe lam ngồi giữa hai người đàn ông không đáng nhìn. Chẳng còn gì trên đời này đáng cho Thùy nhìn nữa. Lệ chảy ngược vào tim, lệ thành thù hận, như chất dầu bơm ngực cho phồng, sẽ thành những hạt gạo ung thư, đến chết không thể lấy ra được.
Về nhà, Thùy mỏi mệt leo cầu thang, Lan chạy xuống nghiêm giọng nói:

- Có một bà xưng là mẹ của anh Thành ngồi đợi Thùy từ nãy giờ đó. Bà cụ nhất định đòi gặp Thùy.
Thùy hơi ngỡ ngàng rồi lạnh lùng:
- Cám ơn Lan, Thùy cũng linh cảm hôm nay họ đến.
Lan ngơ ngác.
- Vậy hả? Chắc họ muốn nhận Thùy để bắt cháu chứ gì?
Thùy lắc đầu:
- Không đâu, thời nay con nít hạ giá lắm. Trẻ con ngày nay là số không đối với tình người.
Lan bỏ vào phòng riêng, Thùy đi thẳng vào phòng khách gia đình Lan cúi chào bà cụ. Mẹ Thành còn trẻ, môi to son đỏ, mặc áo gấm, vấn tóc trần:
- Chào cụ, tôi là Thùy.
- Không dám chào cô.
Thùy bừng mặt vì chữ cô của bà cụ dùng nhưng cũng mím môi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.
- Cô mới lên thăm thằng Thành nhà tôi về?
Thùy gật đầu:
- Thưa vâng, tôi đi thăm chồng tôi.
Bà cụ đanh mặt lại:
- Chồng cô? Tôi nhớ rõ chưa cưới cô cho nó mà.
- Thưa cụ vâng, chưa cưới ạ. Nhưng anh ấy là cha đứa con tôi đang mang trong bụng.
Bà cụ cười:
- Tin làm sao được. Ai chui vào bụng cô để tin cho cô.
Thùy bực mình:
- Tin hay không tùy cụ. Xin lỗi, tôi mới đi về nên hơi mệt. Cụ có điều gì dạy bảo không ạ.
Bà cụ có lẽ không dè trước thái độ bình thản đến lạnh lùng của Thùy nên hơi lúng túng.
- Tôi có chuyện cần bàn với… mợ…
Thùy ngồi im lòng nàng đã lạnh lắm rồi. Nàng biết những gì sẽ xảy ra cho nàng gắng ngồi cho vững, nên gắng đừng rơi nước mắt ra.
- Tôi biết cậu Thành nhà tôi có thuê nhà ở với một người con gái, nhưng tôi mặc kệ. Đàn ông con trai chuyện đó tránh sao khỏi. Tôi coi như không biết.
- Thưa cụ, nếu vậy sao cụ còn đến đây?
Bà cụ im lặng mất vài giây. Thùy vụt nhớ ngày nào từ miền Trung, Thành viết thư năn nỉ cha mẹ cưới Thùy cho chàng. Chính Thùy đã đi bưu điện bỏ lá thư đó vào thùng. Nhưng rồi họ cho con gái út, cho

con trai nhỏ, viết thư ra *"Thầy mẹ không bằng lòng anh chọn vợ kiểu lang bạt đó"*. Thành rùn chí rồi thôi. Chàng là một đứa con sợ cha và kính mẹ. Thùy ghét gia đình Thành từ đó.
- Tôi không muốn cô đeo đuổi thằng Thành nhà tôi nữa. Tôi sắp cưới vợ cho nó rồi.
Thùy ngửa mặt nhìn quanh cái quạt máy đang quay cười nhẹ:
- Thưa cụ, căn phòng này tôi thuê của bạn tôi. Ông Thành tự ý đến đây chứ tôi không ép. Ông Thành và tôi không có giấy sống chung, không có giá thú. Ông ấy cũng lớn rồi, Tôi không bắt cóc. Cụ nên bảo con cụ thì hơn. Ở đây tôi không biết ông Thành con cụ. Tôi chỉ biết có mình chồng tôi thôi.
- Chồng cô? Ai là chồng cô?
- Thưa cụ, cụ lớn tuổi, có gia đình rồi, chắc cụ cũng biết hai người đàn ông và đàn bà, ăn một mâm ngủ một giường, các cụ gọi là vợ chồng.
- Cô, cô đừng bốp chát với tôi.
- Thưa cụ, tôi đâu dám ạ.
Nghĩ mình đem thân già tới đây. Gặp con bé cứng cổ chã lẽ về không, la hét cũng bằng thừa. Bà dịu nét mặt gắng cười thật tươi.
- Thôi, dù sao tôi cũng nóng, mợ bỏ qua cho, ngồi đợi mợ lâu quá khí hơi sốt ruột. Chừng tháng mấy mợ sanh?
- Thưa cụ chừng hai tháng nữa.
Bà cụ ngập ngừng:
- Tôi là mẹ đẻ ra nó, mợ thương con thế nào tôi cũng thương con như vậy. Mợ gắng hiểu cho tôi.
- Thưa cụ tôi hiểu.
- Sau này con mợ lớn lên, đi lính mợ cũng lo lắng đến ốm người như tôi mợ ạ.
- Thưa vâng.
- Không biết anh ấy có nói với mợ chuyện này chưa?
- Thưa cụ chuyện gì kia ạ?
- Nó sẽ phải đeo lon trung sĩ và sẽ ra đơn vị tác chiến vì tội trốn về thăm mợ, và đánh nhau với cán bộ. Mợ đã biết chưa?
Thùy đau nhói trong lòng, nước mắt ứa ra:
- Thưa cụ có, nhưng anh ấy bảo may ra họ tha.
- Không, hai tội đó nặng lắm rồi. Đối với quân trường hai tội đó hết gỡ.
Thùy lịm người.
- Thật không cụ?
- Tôi nói dối mợ làm gì. Không tin mợ hỏi nó thì biết.

Giọng Thùy đầy hoảng hốt.
- Rồi làm sao cụ?
Bà cụ dịu dàng:
- Bây giờ cứu được nó chỉ còn một mình mợ cứu được thôi. Tôi đến đây để năn nỉ mợ hãy hy sinh để cứu nó. Nó đeo lon trung sĩ rồi ra mặt trận tôi phát ốm người mà chết mất.
Thùy muốn nói tiếp.
- Chỉ mình nó có bằng cử nhân kiếm ra tiền nhiều hơn mấy ông dở thầy dở thợ kia.
Nhưng nàng ngồi im.
- Mợ có muốn Thành nó đeo lon trung sĩ mãn đời không?
- Nhưng tôi, tôi làm được gì đâu.
- Mợ làm được, chỉ mình mợ cứu được nó thôi.
Thùy ngạc nhiên:
- Cụ nói gì, tôi không hiểu?
- Muốn cứu nó mợ phải hy sinh để nó cưới vợ khác. Phải cưới con gái người ta, người ta mới cứu nó được.
Thùy ngao ngán:
- Con của một ông tướng?
Bà cụ gật đầu:
- Tôi đã đem trầu cau dạm ngõ người ta rồi.
Thùy mím môi:
- Nếu tôi không bằng lòng tôi làm được gì đây?
- Mợ ạ, đã gọi là yêu thương nhau thì phải hy sinh cho nhau mới thật là yêu. Ngày xưa các cụ còn hy sinh đi cưới vợ lẽ cho chồng nữa kia mợ ạ.
- Tôi hy sinh, nhưng có ai hy sinh cho tôi không? Không, không thể được.
- Nếu mợ ngăn cản nó cưới vợ là mợ giết nó.
- Còn con của tôi… con của tôi nó sẽ, nó sẽ không có cha…
Bà cụ quay đi không muốn nhìn gương mặt đau khổ của Thùy:
- Cô ấy yêu thằng Thành từ lâu lắm rồi. Trước khi nó ra ngoài trung rồi gặp mợ nữa kia. Hai đứa học cùng lớp với nhau.
Thùy chống tay đỡ ngang trán cho khỏi ngất xỉu.
- Mợ hiểu cho tôi, tôi là mẹ của nó, tôi đứt ruột đẻ ra nó, tôi thương nó hơn mợ nhiều.
Thùy ôm đầu nghẹn ngào:
- Cụ về đi, xin cụ về đi.
Bà cụ về rồi. Thùy ngẩng lên nghiến răng lại nhìn trừng trừng cái ghế đối diện, toàn thân nàng tê liệt đi, rồi Lan bước vào lắc đầu nhìn bạn:

- Thùy, sao vậy?
Thùy vẫn ngồi im như pho tượng. Một lúc sau nàng đứng lên bỏ vào phòng, Lan lẻo đẻo theo sau:
- Có chuyện gì mà mặt mày tái mét vậy Thùy?
- Người ta bắt Thành cưới vợ khác.
- Con gái của một ông tướng.
Thùy gật:
- Nếu không Thành bị ra trung sĩ?
Lan bực bội:
- Phá, đừng thèm khóc Thùy ạ, phá cho đến cùng.
- Để làm gì? Để Thành khổ sở hay sao?
- Hôm nọ bà nói gì với tôi bà nhớ không? Một sống một chết khi bị cướp người yêu cơ mà.
- Trường hợp này khác.
- Khác gì, có con với người ta rồi bỏ đi lấy vợ khác được ạ?
- Thôi Lan ạ, nếu anh ấy yêu mình, anh ấy sẽ chung thủy với mình. Còn như anh ấy muốn bỏ mình, thì giữ làm sao được nữa.
- Giết hắn đi.
- Giết anh ấy đi, tình yêu cũng mất rồi.
- Thế bây giờ mày tính sao Thùy? Mày tính bỏ ăn cho chết đấy hả, mày tính tự tử sao?
- Không, Thùy phải sống chứ. Thùy có con rồi mà.
- Thì cười lên, thì hét lên, sao nằm lịm người ra đó?
- Cười? Cười từ nãy giờ chết cứng hai môi. Ngồi vững từ nãy giờ gãy sống lưng rồi.
- Ăn thua ông Thành yêu bà hay không thế thôi. Thùy, Thành có yêu Thùy không?
Thùy lắc đầu:
- Không.
Lan kêu:
- Không yêu, không yêu sao bà có con với người ta, bỏ nhà đi theo người ta?
- Vì Thùy yêu, một mình Thùy yêu anh ấy thôi. Được sống với người mình yêu cũng hạnh phúc lắm rồi.
- Thành không yêu bà?
- Anh ấy chỉ yêu cái bụng của anh ấy thôi.
- Lúc nãy anh ấy nói với Thùy sao?
- Chẳng chịu xác nhận cái gì cả, anh ấy đợi duyên số.
- Còn đứa con?
- Con của tôi, một mình tôi. Thôi Lan lên nhà để học bài đi, để mặc

Thùy.
Lan lo ngại:
- Đừng khóc đừng ẩu nghe… đàn ông họ không đáng cho đàn bà khóc. Nghe rõ chưa? Yêu nhau thì sống với nhau, hết thì bỏ. Quan trọng hoá làm gì? Họ có là cái khỉ gì đâu? Với lại thiếu gì đàn ông trên đời này. Buồn khổ vì họ là ngu. Họ cười vào mũi mình chứ họ không thương những người đàn bà ốm đau tan nát vì họ đâu. Bà tin tôi đi. Như tụi mình, mình hay yêu những anh chàng làm khổ mình, ba thằng đàn ông khổ sở quỳ lụy mình, mình có ghé mắt đâu.
Thùy gật đầu xoa xoa cái bụng.
- Hiểu rồi.
Nàng cười buồn nói tiếp:
- Thằng đàn ông nào chẳng giống nhau, tình yêu là chuyện bày đặt.
- Đúng rồi, cười như vậy hách hơn.
Thùy lại cười:
- Thành yêu mình thì khó xử, chứ Thành đểu thì dễ lắm.
- Sao, có tính phá đám cưới của hắn không?
- Phá làm gì? Cứ để họ muốn làm gì thì làm. Rồi mình chóng mắt nhìn họ quay họ cuồng đến đâu. Thích hơn chứ.
Lan tròn mắt:
- Bà hết yêu Thành rồi hay sao?
- Hết à? Không bao giờ cả. Có điều lòng mình lạnh lẽo quá Lan ạ.
Nghĩ đến Thành vừa dửng dưng và cay đắng.
- Sao kỳ vậy?
- Anh ấy hèn. Mình ghét đàn ông hèn.
- Sao Thùy lại nói anh ấy hèn?
- Đàn ông mà không dám quyết định là hèn. Mình là đàn bà mình dám sống dám chết, anh ấy chẳng dám gì hết.
- Vậy là Thùy bắt đầu khinh chồng?
Thùy lắc đầu:
- Dùng chữ đó hơi nặng, nhưng chẳng còn chữ nào khác hơn. Lúc nãy mình bỏ về không thèm nhìn lại anh ấy nữa. Mình chợt cay đắng vì trót yêu một người chỉ có cái vỏ đàn ông, cái bề ngoài đẹp. Đàn ông, Thùy thích phải là một người biết nắm quyền đời mình. Biết quyết định và biết dứt khoát. Thành là người đàn ông ỷ lại vào mẹ, vào người yêu, vào tất cả mọi người. Mãi mãi anh ấy là một đứa con nít.
- Bà nghĩ như vậy được bà hết khổ.
- Mình thất vọng vì đã lầm.
- Bây giờ mới biết là lầm?

Thùy gật:
- Mình thề yêu ai phải hôn người đó, phải lấy người đó. Mình đã sống đúng như mình thích. Nhưng chọn lầm đối tượng. Đáng nhẽ anh ấy phải như Sơn Dương.
Lan nhíu mày:
- Sơn Dương là ai vậy?
- Lan không biết đâu. Sơn Dương là người đàn ông mạnh, biết dứt khoát biết làm cái gì mình thích, bất chấp tất cả. Anh ấy yêu Thùy, biết Thùy có thai anh ấy vẫn đòi cưới.
- Vậy sao không lấy đại hắn đi, người như vậy là rộng lượng.
- Nhưng Thùy không yêu.
Lan ngồi im, Thùy tiếp:
- Thùy yêu một người đàn ông dè dặt không dám sống hết mình. Thùy yêu một người đàn ông sợ quyết định, một người đàn ông nhát gan với tất cả mọi vấn đề, với mẹ, với người yêu với em út. Thành hèn vậy mà mình yêu mới kỳ cục chứ.
- Trong khi đó Thùy là một con bé bướng bỉnh, trán cao mắt xanh…
Thùy cười nhẹ:
- Mình làm bằng được cái gì mình thích. Mình có bằng được cái gì mình yêu.
- Trong tình yêu bà sẽ là một con người cực đoan, yêu là yêu, yêu như chết, yêu tận cùng, hai là không yêu. Phải không?
Thùy gật:
- Mới hôm qua Thùy yêu Thành miên man, mới tuần trước mình hôn Thành từ ngón chân hôn lên. Bây giờ lạnh tanh, bây giờ nguội ngắt.
- Thật không?
- Sờ đi, tim mình lạnh như tảng băng.
Lan đăm đăm nhìn ngay mặt bạn. Gương mặt bình thản nụ cười phảng phất một thoáng bâng khuâng. Một thoáng nổi chìm. Lan nhủ thầm: *“Con nhỏ này không phải là tầm thường, nó có nhiều chất lạ trong người quá.”*
- Thùy, có thật lòng mày bình thản như mặt mày không?
Thùy dựa người vào thành giường:
- Không bình thản thì làm được gì đây? Dù ngày mai tao có chết vì Thành, tao cũng bình thản chứ làm sao bây giờ? Cái gì đến nó vẫn đến.
Lan gật gù:
- Có lý.
Thùy giũa móng tay:
- Khóc lóc giận hờn cũng vậy thôi.

- Anh Hải có súng để trên phòng phải không?
Thùy đột ngột hỏi. Lan kinh ngạc.
- Cái gì? Mày hỏi súng làm gì? Bộ tính…
- Nếu cần, nếu Thành quá hèn quá Thùy sẽ giết anh ấy.
- Thôi, việc gì phải làm như vậy đâu. Hết yêu nhau thì bắt tay tạ từ thật đẹp. Mình sẽ làm một cái tiệc trà, mời bạn bè đến tống hắn ra khỏi căn phòng này. Việc gì phải bắn hắn. Người ta đãi tiệc khi lấy nhau? Sao người ta không đãi tiệc thật linh đình khi xa nhau nhỉ? Phải đẹp hơn không?
Thùy chăm chú mài giũa móng tay, những ngón tay đã biết mê man chàng bao nhiêu đêm.
- Cũng được.
- Thùy đẹp, còn trẻ, phải tươi cười mà trả thù Thùy ạ. Đừng có điên.
- Sẽ tính sau.
- Mấy tháng nữa?
- Hai tháng nữa?
- Sinh xong rồi sẽ tính.
- Thỉnh thoảng tự nhiên Thùy thích giết anh ấy quá. Tưởng tượng mình bắn thẳng vào tim người mình yêu, máu chảy ra chàng gục xuống sợ hãi, mình sẽ làm gì lúc đó nhỉ? Mình sẽ hôn anh ấy lần chót, sẽ vuốt ve mọi chỗ, sẽ yêu thương anh ấy suốt đời. Giết người yêu. Thú vị lắm chứ sao không? Yên trí là sẽ yêu suốt đời và mãi mãi. Giết người mình yêu rồi để nằm lên giường, rồi ôm lấy nhau, rồi sẽ nằm bên anh cho tới lúc chết theo. Lối bày tỏ tình yêu tuyệt đối nhất là giết chàng đi Lan ạ. Thùy phải có một khẩu súng mới được.
Lan hoảng hốt lay bạn:
- Thùy, mày điên hả… ai cho mày nghĩ bậy thế, có thai mà nghĩ tới súng đạn thì chết rồi.
Thùy nằm im, xót xa:
- Đừng bao giờ cho đàn ông trèo lên bụng khi chưa cưới xin nghe Lan. Buồn lắm, cay đắng lắm. Khi biết ra điều đó thì bụng mình đã to rồi.
- Hôm nay mới thấy mày ân hận.
- Không phải là ân hận nhưng quả thật mình ngu. Có lẽ tại vì mình yêu quá say, mình yêu quá nồng. Đàn ông phải bắt nó đói khát mình mới được Lan ạ, đừng cho nó no nê trên bụng mình.
Lan lắc đầu:
- Lúc nãy nói cứng lắm, bây giờ yếu xìu như con thất tình vậy à?
- Dù sao mình cũng cay đắng trong lòng chứ làm sao không buồn được hả Lan, khi người ta đã…. đã cùng mê man, cùng ngất ngây để

bây giờ người ta sửa soạn mê man kẻ khác.
- Nhưng anh Thành đã bỏ bà chưa?
- Chờ người ta bỏ thì nhục quá.
- Để anh về hỏi lại cho rõ ràng đã chứ.
- Thùy biết rõ lòng anh ấy rồi.
- Biết như thế nào?
- Anh ấy sẽ lấy vợ khác khi bị đưa vào cảnh đó.
- Dễ lắm à, bộ có con với người ta rồi nghe mẹ bỏ ngang người ta? Giết hắn đi, ăn không được đạp đổ.
Thùy cười:
- Đồng ý với Thùy giết Thành rồi nhé.
Lan cười:
- Giận quá thì nói cho hả. Giết hắn làm gì bẩn tay rồi vào tù nằm cũng tàn một đời. Theo Lan nghĩ nếu quả thật anh ấy đểu thì mình có cách này trả thù hay lắm.
- Cách gì?
- Cứ để cho hắn cưới vợ, mình lấy chồng khác, giàu hơn danh vọng hơn, vậy là hắn đau. Con bé đó già rồi không đẹp đâu đừng lo.
- Xấu lắm hả?
- Mới nhìn thì cũng không xấu lắm vì biết ăn diện, nhưng nhìn kỹ già rồi Thùy ạ. Lan sẽ cho người cua vợ hắn, cắm cho hắn vài cái sừng, trả thù vậy đau hơn nhiều.
- Tao thích đốt nhà hắn, thích sẽ giết hắn chết, giết cả họ nhà hắn.
- Thôi không cay độc trò đó. Thủng thẳng nghĩ trò khác độc hơn mới hách.
- Ừ thôi Lan về ngủ đi muộn rồi. Thùy mệt quá.

Tình Yêu Như Băng Sơn

Chương 8

Cô em của Thành ngồi sát bên Thùy nắm lấy bàn tay run rẩy đẫm mồ hôi của Thùy an ủi:
- Thôi chị ạ, duyên số mà ra cả. Chị khóc cũng không cứu nổi anh Thành nếu chị không…

Cô ta tiếp:
- Nếu cưới ngay tháng này, anh Thành sẽ được đi nghành không phải ra trung sĩ, làm việc ngay ở Sài Gòn. Chị tính sao?
Thùy nghẹn ngào:
- Nếu không thì sao?
- Anh sẽ nhận hình phạt nặng nhất theo đúng nội quy của quân trường, đeo lon trung sĩ ra mặt trận.
Thùy lặng người, mặt nàng nhợt nhạt vì quá đau khổ. Chồng tôi sẽ cưới vợ khác, chàng sẽ ân ái hợp pháp với người ta. Chàng sẽ có con hợp lý với người ta? Bàn tay nàng run run đặt lên bụng. Còn hai tháng nữa sinh rồi, mẹ chưa tròn con chưa vuông hạnh phúc đã bị dành giật bóp méo.
- Tùy ý anh Thành và gia đình cô. Tôi không phản đối được. Tôi mệt mỏi quá rồi, tôi không đủ can đảm che mặt mo vác bụng bầu tới phá đám cưới của Thành đâu, anh Thành tự do làm theo lương tâm anh ấy.
Thùy đứng lên như muốn đưa cô ấy về, em gái Thành đành đứng lên:
- Chị đừng sầu khổ mãi làm gì. Vợ chồng là duyên số mình cãi sao được mệnh trời hả chị? Bao giờ chị sinh em sẽ tới thăm, dù sao nó cũng là cháu của em.
- Cám ơn cô.
Thùy dựa cửa nhìn theo em gái của Thành. Chóng mặt quá. Thùy gục đầu vào tường chặn tay lên bụng nhăn mặt lại vì đau. Hai chân nàng như sắp gãy đôi vì hạnh phúc đã gãy đôi.
Thùy trở vào phòng nằm im lìm như chiếc bóng. Mới hôm nào em còn ngây ngất trong tay anh trên mặt giường êm ái này. Mới hôm nào anh còn rùng mình trên yêu thương em. Anh gục mặt xuống thở trên ngực em. Anh vùi thịt da sâu thẳm đến run người. Bây giờ anh sửa soạn cưới vợ khác. Anh sắp rùng mình trên thân người khác. Ôi tình yêu, một danh từ ô nhục, một gian dối ghê tởm, một lừa gạt thiên thu. Hai mắt Thùy mở lờn tròn ướt như lá rừng long lanh khi mưa. Anh lấy vợ khác, thế là hết, vậy là xong. Duyên số là cái em thù, mất anh rồi đời coi như hết. Yêu em nhớ em nữa để làm gì khi anh về nằm trong tay kẻ khác, khi anh run người trên thân xác họ. Khi người ta giữ chặt giữ kín, giữ đủ phần thân thể yêu dấu của anh trong âm u sâu kín đó. Không. Lấy vợ khác, nhất định anh hết yêu em? Yêu nữa để làm gì? Yêu bằng cái linh hồn vật vờ vô định, bằng cái anh linh vô hình vô bóng hay sao? Linh hồn chắc gì có không, nếu xác thịt anh vợ anh đã giữ chặt đêm đêm, đã ôm kín đời đời. Em còn gì? Em còn

cái tình yêu anh bảo giấu trong linh hồn ấy à? Thôi, em không thèm thứ tình yêu vô hình đó. Em không tin có thứ tình yêu lý tưởng đó đâu. Yêu nghĩa là có anh, nắm chặt anh, ôm anh khít khao rồi tận cùng với anh. Tình yêu thật nhất là phút đó. Thành ơi, em sẽ giết anh khi em mất anh. Không ai có quyền cướp đoạt anh của em cả. Với bất cứ giá nào, bằng máu và nước mắt em giữ anh cho tới ngày nhắm mắt buông tay. Em không chịu nổi ý nghĩ đêm đêm vợ anh giữ chặt anh trong cái thâm cung bí ẩn của nàng. Còn em, em bị bỏ không, bị bỏ trống. Không. Thà em chết, chứ em không thể mất anh. Em không nỡ nhìn anh ra đeo lon trung sĩ, nhưng em không thể để anh chìm trong bất cứ người đàn bà nào. Vợ anh dù hiền dù lành. Dù tốt đẹp dù thánh thiện tới đâu, em cũng thù ghét nàng nếu nàng được làm vợ anh. Phật bà, hay tiên cô. Nữ thánh hay đức mẹ cướp anh là em thù, em ghét và em giết. Lạy trời đừng ai đụng đến chồng tôi, một sợi lông chân của chàng, ai đụng đến tôi cũng giết. Một cái ngón chân của chàng ai yêu tôi cũng chém đầu. Lạy trời cho người đời ai cũng khôn ngoan để đừng chiếm đoạt tình yêu của ai. Thượng đế hiện thân trong nàng, để chiếm đoạt chàng tôi cũng giết. Nữ thánh hiền lành yêu một sợi tóc của chàng thôi, tôi cũng giơ cao gươm mà chém ngang cái cổ hiền lành. Lạy trời đừng ai dại dột đụng đến sợi lông chân của những người đàn ông đã có chủ. Nếu tôi có quyền, tôi sẽ tha bổng cho tất cả những kẻ giết người vì ghen.
Thùy vẫn nằm im lìm trên giường cho hận thù ghen tức nung nấu đến triền miên. Đầu nàng nặng như đeo ngàn tảng đá xanh. Tay chân rã rời như người sắp chết. Thùy chán nản không muốn sửa soạn đón chàng về phép nữa. Hạnh phúc là những đám mây hoài hoài bay trên cao. Chiều thứ bảy, chàng đội mũ đẹp, chàng mặc đồ cứng thênh thang về nhà. Không thấy nàng đón ngay từ bậc thang. Chàng đi nhanh vào phòng. Thùy nằm im trên giường đưa mắt ngó rất thờ ơ. Chàng quăng cái xắc đi, sà xuống bên vợ:
- Em sao vậy, mệt hả cưng?
Thùy gật đầu:
- Vâng, em hơi mệt. Chắc gì em sống lâu với anh được Thành nhỉ?
Chàng hỏi:
- Áo ngủ của anh đâu?
- Anh tìm trong tủ coi. Em quên.
Chàng tự mở tủ tìm áo thay. Nàng quay đi không dám nhìn thân thể đẹp rắn và nâu hồng của chồng. Mai mốt anh đem thân cho người khác. Anh tràn lan dòng sinh lực thác lũ cho người ta. Anh trần trụi mê man trên kẻ khác. Ôi yêu đương, hai chữ thảm sầu, hai chữ bẩn

thỉu, hai chữ buồn nôn.
Thành ngồi xuống bên Thùy:
- Đau gì vậy em?
- Đau hết người, đau không xót một nơi nào cả, đau tận cùng da thịt.
Thành trợn mắt.
- Cái gì, nói năng chi như người điên vậy?
- Thì em đau, em nói đau. Trời chưa cho anh đau như em, nên anh không hiểu nổi đâu. Nói ra anh cũng hiểu không nổi.
Thành chồm qua người vợ dịu dàng.
- Mệt làm sao, đừng làm phí mấy giờ phép của anh chứ, cười với anh đi.
Thùy xúc động giữ tay chàng đặt trên môi, ôm trên má:
- Em yêu anh quá, làm sao bây giờ?
- Thì yêu anh, còn làm sao nữa.
- Rồi khi anh bỏ em làm sao em chịu cho thấu, làm sao em sống cho nổi.
- Không bao giờ anh bỏ em cả.
Thùy trừng mắt rồi cười nhạt:
- Dối gạt, anh dối gạt em tới bao giờ. Chính anh đến nhà người ta làm đám hỏi, còn chối gì nữa.
Thành lúng túng:
- Đó là chuyện của mẹ anh.
- Chuyện của anh, nhưng rồi anh sẽ dấn thân với họ, anh sẽ có con với họ. Chuyện của mẹ anh! Trời ơi, ăn nói gì bạc ác vậy anh?
Thành bối rối:
- Nhưng anh yêu em, một mình em.
Thùy thẫn thờ:
- Đừng nói câu đó nữa, mỉa mai lắm. Yêu em mà đi hỏi vợ khác à? Yêu em nữa để làm gì đây?
- Mẹ thương anh, mẹ sợ anh khổ mẹ muốn nhờ cậy thế lực người ta cho anh đỡ nhọc nhằn.
Thùy đăm đăm nhìn chàng:
- Em hiểu, nếu không cưới cô ta anh sẽ đeo lon trung sĩ phải không? Em vẫn yêu anh cơ mà, trước kia anh làm lớn, có tiền em yêu anh, bây giờ anh vào lính em vẫn yêu anh. Tình yêu có giảm đi với lon trung sĩ đâu mà anh sợ.
- Anh không sợ, nhưng mẹ sợ…. mẹ già rồi. Người mẹ nào mà không thương con hả em?
- Nguỵ biện, đừng nói gì nữa là hơn. Anh về nhà anh đi, đừng về đây với tôi nữa.

Thành kiên nhẫn.
- Em không tin anh à? Kiều yêu Kim Trọng mà phải lưu lạc mười lăm năm với bao nhiêu người đàn ông thì sao?
Thùy cười nhẹ:
- Kiều là đàn bà còn anh. Anh là đàn ông đàn ông anh nhớ chưa? Đàn ông phải tự làm chủ lấy đời mình. Bây giờ em đợi anh quyết định. Anh không thể lửng lơ con cá vàng với em được nữa. Một là anh cưới em, hai là anh biến đi khuất mắt em, anh quyết định đi?
Thành hoãn binh:
- Chuyện đâu còn có đó. Anh về với em đủ hai mươi bốn giờ phép, mai mốt anh ở luôn với em, anh mặc kệ mẹ với cô dâu hờ của mẹ.
- Rồi cô ta sẽ có con với mẹ anh à? Nói nghe không vô chi hết.
- Anh mua xích, anh xích anh chặt vô em, yên trí chưa?
Mọi khi nhắc tới nàng cười, bây giờ thì không.
- Anh trả lời dứt khoát với em đi? Anh nhất định cưới người ta chính thức phải không? Trả lời đi.
Thành hơi ngạc nhiên, bình thường nàng hiền lành và rất dịu dàng, sao hôm nay nàng ăn nói như sắt lạnh lùng như những vết gươm chém trên đá? Hai mắt nàng rực sáng long lanh nhưng hết hiền hết ngoan.
- Trả lời cho em đi, em không thể chờ đợi anh hơn nữa. Nếu anh cần cưới vợ thật, nếu anh thích thật, em sẽ bỏ đi cho anh rảnh tâm mà cưới vợ giàu vợ sang. Em có ngăn cản anh được đâu mà lo. Cứ thẳng thắn mà xử với nhau như vậy phải đẹp hơn không?
Thành xầm mặt.
- Em muốn bay mất mấy giờ phép của anh phải không?
- Em quý từng giây ở bên anh, nhưng là những giây phút thành thật.
- Em nói anh không thành thật với em?
Thùy gật đầu. Thành buồn bã:
- Chẳng bao giờ chúng mình hiểu nhau cả.
- Dĩ nhiên, nếu hiểu rõ lòng anh làm sao tôi yêu anh được nữa. Vì không rõ anh nên tôi mới yêu một người đàn ông hèn.
Chữ hèn vừa buông ra, Thành đứng phắt lên dang tay tát mạnh lên má nàng. Thùy trào nước mắt úp mặt xuống giường khóc ngất. Đã đến giờ anh đánh em rồi. Đã đến lúc yêu bằng tay chân, đã đến lúc tình đau như đấm đá. Tình tím như vết bầm, tình rát như vết thương, tình hằn như năm ngón tay chàng in trên má nàng.
- Khốn nạn, ăn nói với chồng như vậy hả?
Thùy nằm im cho nước mắt ràn rụa chảy ra. Bàn tay chàng cứng như thép, bàn tay chàng đen và to in lằn những vết đỏ ửng trên má nàng

xanh xao và trắng mịn. Rát thật, đau thật nhưng không đau bằng tim em đã vỡ. Không xót bằng ruột em đã đứt, không khô bằng máu em đã đen. Thành bàng hoàng nhìn vợ, bàn tay to lớn của chàng in rõ trên má nàng, đôi mắt Thùy não nùng và thê thiết nhìn chàng như oán trách thâm xương. Thành ôm chầm lấy vợ, dụi mặt vào ngực nàng.
- Thùy ơi, tha thứ cho anh, anh van em.
Thùy nằm im nước mắt vẫn rơi rơi từng hàng:
- Em không giận anh được nữa, không còn gì để giận anh.
- Anh xin lỗi em, anh nóng tính, anh nhịn nhục cả tuần, em không biết sao? Anh đã nghiến răng cả một tuần, để chờ phút nằm bên em.
Thùy bỗng nhiên nhỏm lên ôm chặt lấy đầu chàng, vùi mặt vào mái tóc ngắn ngủi của chàng đầy mùi khét nắng, mùi gió sương, mùi thuốc súng, mùi lao khổ và nhịn nhục khóc sụt sịt:
- Em có lỗi, tha cho em, em làm khổ anh, thôi được, trời cho em được anh phút nào em quí phút đó.
Thành biết nàng đã hết giận chỉ vì một câu nói của chàng, tình yêu thắm thiết lại về đầy phòng, Thùy trườn người xuống ôm chặt lấy chàng nói mê man:
- Em yêu anh, đừng lấy vợ giàu làm gì, trung sĩ hãy binh nhì cũng là chồng em hết, nếu cần em sẽ bán thân em đi nuôi anh lo cho anh.
Thành chặn tay trên môi nàng.
- Nói bậy.
- Nếu em dấn thân với một người đàn ông để anh được ngồi một chỗ an nhàn, để anh khỏi đeo lon trung sĩ anh có bằng lòng không?
- Không, thà anh chết đi còn hơn.
- Tại sao?
- Đau đớn.
- Em cũng đau đớn như vậy, nếu anh cưới vợ khác.
Thành ôm nàng:
- Anh hiểu, thôi được để tính sau.
- Anh vui sướng, anh hạnh phúc là được. Em không giận anh nữa đâu. Yêu nhau là chấp nhận những gì người yêu làm. Từ hôm nay anh tự do làm theo ý anh. Miễn anh vui sung sướng là được. Em thật tồi yêu anh vì yêu mình, nên định giết anh khi mất anh.
Chàng cười:
- Em định giết anh à?
Thùy mở ngăn tủ lôi ra một khẩu súng giơ ra khoe Thành:
- Em lén lấy trộm súng của anh Hải để dành có lúc bắn anh, em tập bắn đàng hoàng rồi.

Thành hơi giật mình:
- Em định bắn anh thật? Thứ này tối tân lắm mà?
- Thật vì em yêu em nhiều hơn anh. Vì em nghĩ đến em nhiều hơn nghĩ đến anh.
- Còn bây giờ?
- Bây giờ em chợt hiểu rằng. Anh cũng có những nỗi nhục nhằn khổ sở riêng của anh. Em không có quyền cản trở ý định của anh, bởi chắc anh cũng có cho riêng anh một lý do nào đó, mà em không hiểu nổi.
Thành thở dài.
- Anh hơi nặng tình với mẹ, anh không nỡ cãi mẹ, tại em không ở trong cảnh anh.
Tim Thùy hơi buốt nhói, nhưng rồi nàng mím môi ngồi yên.
- Nếu anh thấy cưới người ta đời anh sẽ yên lành, đời anh sẽ hạnh phúc, em sẽ rút lui. Sinh con xong em đi xa.
- Không, em không phải đi đâu cả.
- Yêu nhau thật, nhưng chính mình suốt đời không hiểu nổi nhau, em tin là anh yêu em, nhưng em không thể hiểu tại sao anh nhất định không cưới em.
- Anh cũng có những lý do khó nói cho em hiểu.
- Chắc anh cũng biết là em yêu anh tới ngần nào nhưng anh ơi, tình yêu là gì mới được chứ?
Hai giọt lệ lăn trên má Thùy, Thành lấy khăn thấm khô cho nàng rồi dỗ dành:
- Anh chỉ được gần em chiều nay và vài giờ đêm nay nữa, mai lại phải đi sớm, nếu em cứ buồn hoài anh sẽ khổ tâm suốt một tuần lễ mà không làm sao về với em được, dù về anh sẽ bị tù nữa.
Thùy úp mặt vào ngực chàng:
- Em thương anh, em hứa không buồn nữa, đưa em đi chơi đi, suốt tuần rồi em chưa ra khỏi nhà.
Thành gật đầu:
- Em thay áo đi, mình đi ciné, có phim hay lắm.
Thùy cười gượng:
- Tại sao mình không tận hưởng những phút giây có nhau rồi mai có giết nhau đi, có bỏ nhau đi thì cũng lời được một ngày hạnh phúc.
- Em cứ nói nhảm hoài, anh giận bây giờ.
Thùy mặc cho chàng hôn:
- Mai mốt hôn vợ khác, anh có nhớ tới em không?
Chàng mím môi:
- Không được nói năng điên khùng như vậy nữa anh cấm nghe rõ

chưa?
Khẩu súng nhỏ được Thùy cẩn thận giấu vào ngăn tủ như cũ, chàng đưa nàng xuống đường đi bộ đến rạp ciné, ai nhìn vào tưởng họ là cặp vợ chồng hạnh phúc nhất, có ai ngờ đó là thứ hạnh phúc đã lên men chua?
Hôm nay dạo phố mắt Thùy không trong xanh, má Thùy không gợn hồng như những lần trước, bởi vì tình yêu cho em đã khô mất rồi. Người ta đang xếp hàng trước quầy bán vé, dân Sài Gòn ngày một khô khan màu xanh, khô khan tình người vì không còn nơi nào giải trí mát hơn rạp tối. Vì người Sài Gòn chỉ hùng hục kiếm tiền, hùng hục đẻ con trong bốn bức tường khô nóng, người Sài Gòn chưa điên kéo cả bầy nhông nhông lõa thể là ân đức tổ tiên còn đấy. Mở mắt ra khói mù, nhắm mắt lại thinh tai, tội nghiệp cho em, yêu anh bỏ nơi hiền hòa, bỏ nơi đầy màu xanh về nơi đầy cát bụi.
Thành vuốt những sợi tóc bết mồ hôi bên tai Thùy:
- Đợi một tí, anh len vào mua vé em nhé.
Mặt chàng bỗng đổi khác, tay chàng buông vội xuống rời xa tóc Thùy, rời xa tay Thùy. Chàng dáo dác nhìn quanh như người trốn quân dịch muốn trốn cảnh sát, Thùy bước tới toan hỏi, chàng vội lẩn ra xa Thùy chừng nào tốt chừng nấy, Thùy tròn mắt nhìn chàng:
- Anh làm sao vậy?
Chàng cắn môi buông tay Thùy xuống:
- Em đứng yên đây đi, đừng…
Thùy lắp bắp:
- Sao, anh nói sao? Sao anh đẩy em đi anh Thành?
Thùy nhìn theo mắt chàng, nàng cau mặt nhìn người con gái diêm dúa đi với gia đình người mẹ và các em, đang vuốt tóc cười hớn hở. Cô ta bỗng nhìn thấy Thành, và xăm xăm bước tới hớn hở gọi:
- Anh Thành! Trời ơi vui quá ta, đi ciné với « «măng » em luôn đi.
Thành không nhìn Thùy nữa, bây giờ hai người đứng bên nhau như hai người xa lạ, như hai người không quen, Thành lảng dần lảng dần Thùy ra, tiến không được, lui không nỡ. Thùy đứng im, cái bụng hơi to làm nàng hơi bối rối trước người con gái ăn mặc diêm dúa, đang hớn hở nắm tay chồng nàng. Thùy chờ chàng quyết định, đành chờ. Nụ cười khẽ nở trên môi buồn bã của Thùy. Anh ơi! Em là vợ của anh đây mà. Chúng mình sắp có con với nhau, anh vừa mới hôn em xong, sao bây giờ anh lảng xa em. Anh hững hờ như người xa lạ, anh đứng gần em như hai người không quen, chờ vào mua vé. Sao tàn nhẫn vậy anh? Thùy lui lại dựa vào cột đá của rạp ciné, khoanh tay đợi chàng đóng trò. Thành bối rối nhìn nhanh Thùy, rồi lại bối rối

chào người đàn bà sang trọng được cô gái gọi là măng.
- Anh Thành về sao không tới thăm Tuyết?
- Anh hơi bận.
Thùy vẫn dựa đầu vào cột đăm đăm ngó chàng. Chỉ cần em bước ra nắm lấy tay anh, gọi anh là mình ơi vào lấy vé đi. Chỉ cần em bước tới hỏi nàng, xin lỗi cô quen biết chồng tôi? Mọi việc chắc xong, nhưng em không làm em kính trọng anh, em muốn người đàn ông tự do quyết định đời họ. Em yêu thích những người đàn ông cương quyết và dám làm dám chịu. Em đứng đợi xem anh có thật là đàn ông hay không? Hay anh chỉ có cái xác. Cái vỏ của đàn ông thôi, còn thì anh hèn hơn cả em! Thùy ấp bàn tay lên bụng dỗ dành mình và dỗ dành cả con, đêm nay ba xứng đáng làm ba con hay không, mọi sự sẽ rõ ràng ngay đêm hôm nay. Đêm hôm nay em khinh anh, hay em yêu anh, câu hỏi sẽ được trả lời. Nghĩ như vậy nên Thùy bình thản, nỗi bình thản của người đã quá đắng cay đã quá khổ. Nàng vẫn đưa mắt nhìn chàng không rời một giây, Thành bị lôi kéo vào gia đình đó lúc nào không hay. Tuyết tự tin như mọi cô gái nhà giàu khác.
- Papa hỏi anh hoài, tuần sau papa sẽ dẫn anh lên gặp ông chỉ huy trưởng.
Thùy cười nhạt, đàn ông mà mơ dựa hơi đàn bà trời ơi hèn thế mà ta yêu. Ta là đàn bà, ta chưa bao giờ mong ước chuyện nương tựa bỉ ổi như thế, huống chi là chàng. Để xem chàng hèn hay chàng đàn ông? Hình như Thành cũng bàng hoàng về sự bình thản đến khó hiểu của Thùy. Chàng ngượng ngập lúng túng bên Tuyết.
Tuyết ríu rít nắm tay chàng, thì thầm âu yếm, chán lại bóc kẹo cao su mời chàng. Chịu hết nổi Thùy lẳng lặng bước xuống những bậc tam cấp, chết lạnh như về cõi âm. Nàng lũi vào đám đông bỏ về nhà bằng cái taxi kín hầm như quan tài. Trả tiền xe xong, không đợi lấy tiền trả lại, Thùy từ từ lên thang, môi vẫn cười mà máu đông khô, mà tim vỡ nát. Đừng ai trách nàng không ưỡng bụng ra chụp lấy tay Thành. Đàn ông là giống sinh ra để tự làm chủ đàn bà. Đàn ông là giống sinh ra để tự do, để chinh phục đàn bà và chinh phục vũ trụ. Đời nàng, nàng thù ghết những người đàn bà làm mất tự do của đàn ông. Nếu Thùy bước tới chụp lấy tay chàng, khi chàng không thích, nàng vui hay buồn, nàng hãnh diện hay đau xót khi giành giật van xin tình yêu của chàng?
Không, anh hèn mặc anh, em không thể hèn dù em là đàn bà, con vật yếu đuối nhất hèn hạ nhất của Thượng đế . Em hiến dâng vì em biết em yêu anh, em bỏ nhà đi vì em không muốn ba mẹ em phiền luỵ. Và bây giờ em bỏ về mặc anh đóng tuồng với người ta, mặc cho

anh tự do trên đời anh. Lan sẽ cười em ngu, Lan sẽ chửi em đần, riêng em, em biết em yêu anh và em khinh anh. Lòng trống rỗng, hồn mênh mông, Thùy khe khẽ hát cho lòng bớt tủi cho tim bớt đau: *"Những con mắt tình nhân, nuôi ta biết nồng nàn. Những con mắt thù hận, cho ta đời lạnh câm, những mắc biếc cỏ non, xanh cây trái địa đàng. Những con mắt bạc tình, cháy ta ngày thần tiên…"*
Đôi mắt anh giết chết tình yêu chúng mình. Không phải lỗi của em, không phải nơi em. Nửa giờ sau, một giờ sau hay hơn nữa Thùy không để ý, chàng ngập ngừng bước vào như kẻ trộm vào nhà. Chàng thấp giọng:
- Anh mua vé dùm họ rồi vội về tìm em, anh sợ quá tưởng em đi mất rồi.
Thùy lạnh từ đầu tới chân, từ tim xuống bụng, từ trong ra ngoài, mặt nàng phảng phất một chút buồn bâng khuâng, một thoáng nuối tiếc. Thế thôi.
- Anh thay áo rồi nghĩ cho khoẻ, anh mệt lắm rồi đó.
Thành mở lớn hai mắt, bởi vì không bao giờ chàng đoán trước nàng sẽ nói với chàng bằng giọng nói êm dịu đó. Thùy vẫn dựa tường nhìn đăm đăm người đàn ông đã từng… ngàn lần với nàng. Đời có bao nhiêu người chết đi rồi mới biết mình lầm như Thùy?
Chàng tạ tội:
- Anh xin lỗi em, tại sao em bỏ về?
- Em muốn chứng tỏ một lần chót rằng, em vẫn kính trọng anh, đời em, muốn yêu kính mọi người, anh quên là em thường cám ơn người phu xích lô, ông tài xế Taxi, khi bước xuống xe sao?
- Anh biết, nhưng anh khác.
- Từ hôm nay trong tim em, anh như mọi người.
- ….
- Em bỏ về vì em đã đợi anh quá lâu, em bằng lòng đứng im một góc, nghĩa là em dành quyền quyết định cho anh, nhưng rồi em thấy anh hèn quá, em thương hại anh, nên về cho đẹp.
- Thùy!
- Anh đừng nóng cũng đừng đánh đập em nữa, vì từ hôm nay em là người xa lạ đối với anh rồi. Đừng tát em nữa vô ích.
Thành nằm vật ra giường:
- Anh chán hết mọi sự.
- Sao anh không đi chơi với họ cho vui.
- Anh không vui.
- Anh không vui vì anh không biết dứt khoát, người ta phải biết lựa chọn mới vui được anh ạ.

- Em muốn nói gì nói thẳng ra đi.
Lần thứ ba nàng mỉm cười:
- Đừng bắt em nói lại chữ em đã dùng.
- Em cứ việc chửi anh đi nhưng em không được giữ mãi bộ mặt lạnh lùng đó.
- Chính anh dội nước đá toàn thân em. Chính anh làm em biến thành tảng băng mà.
- Bao giờ?
- Anh quên rồi à?
Thành năn nỉ:
- Thùy, em thấy rõ là anh không yêu người ta mà.
- Mặc anh, chuyện đó của anh.
- Bây giờ anh quyết định làm đám cưới, ngay sáng mai tụi mình làm đám cưới.
- Cám ơn anh, em từ chối.
- Tại sao, em ghen hả?
- Không, em hết ghen rồi.
- Thế thì tại sao?
- Tính em dứt khoát hơn anh nhiều, em chưa biết nói dối, em nói lại anh nghe rõ, em hết yêu anh rồi.
- Láo, hết yêu là hết cái gì?
- Em không còn cảm xúc khi ngồi bên anh nữa.
Nàng dửng dưng nói. Chàng ôm lấy mặt nàng lay mạnh:
- Thùy, đừng nhìn anh như vậy nữa, anh van em.
- Mắt em cũng lạnh lẽo mất rồi phải không?
Thành gục mặt vào ngực vợ ứa nước mắt:
- Thùy! Anh lạy em, bây giờ em muốn gì anh cũng chìu em hết.
- Em không còn gì để ao ước nữa Thành ạ.
Thành vẫn lắc mạnh đầu nàng:
- Em khóc đi, em khóc đi, chảy nước mắt ra tha thứ cho anh.
- Nước mắt em khô rồi, trái tim em lạnh toát. Anh sờ coi, tim em lạnh ngắt như quả lắc bằng đồng.
Thành đặt tay lên ngực nàng, nhịp đập yếu ớt đều và chậm.
- Em, anh lạy em, sao em không khóc lóc la hét đi.
Thùy lắc đầu:
- Vì tình yêu đã đóng băng. Vì em với anh bây giờ là hai băng sơn đứng gần nhau.
- Em ghen gì mà ghen khiếp đảm quá vậy em? Anh thề chưa có gì với cô ta cả.
- Anh lầm, em không ghen, em có yêu anh nữa đâu mà ghen.

Thành buông vợ ra thở dài thật mạnh:
- Em bắt anh năn nỉ tới bao giờ mới tha cho anh? Hết một buổi tối rồi. Tụi mình chỉ còn vài giờ đồng hồ nữa thôi.
- Còn vài giờ hay còn ngàn năm thì cũng vậy.
Chàng quát khẽ:
- Thùy!
Nàng thẩn thờ nhìn chàng. Thành hoảng hốt quỳ xuống ôm mặt vợ vì ánh mắt nàng đã dại đi vì mặt nàng đã phẳng lì vô cảm:
- Thùy! Trời ơi em làm sao thế này?
Thùy cười rất mong manh:
- Em có làm sao đâu.
Thành cắn răng vào nhau:
- Sao em không khóc, sao em không la hét đi Thùy.
- Yêu nhau người ta mới khóc với nhau được. Không ai khóc với người xa lạ.
- Anh là người xa lạ với em?
- Từ hôm nay.
- Láo, em còn yêu anh, đừng đóng kịch với anh nữa, em ghen quá em không khóc được nữa chứ gì.
- Cô ta không đáng xách guốc cho tôi, tôi không ghen, nghe rõ chưa?
- Người như thế nào mới đáng cho em ghen?
- Chẳng có ai đáng cho em ghen cả, vì em hết yêu anh rồi Thành ạ. Vấn đề giản dị là em thích một người đàn ông thật là đàn ông.
Thành vùng đứng lên nhưng thấy nàng quay đi không thèm nhìn, chàng bực tức ngồi phịch xuống ghế. Thùy khoanh hai tay trước ngực, lòng nhói buốt nhưng mặt phẳng như gương. Tim nhức nhối nhưng nụ cười thoáng hiện. Tự nhiên nàng nghĩ đến Sơn Dương mái tóc hơi dài phóng xe vùn vụt như cây rừng vùn vụt lùi biến sau lưng. Đôi mắt mơ mộng, đôi mắt sáng mênh mông. Sơn Dương chắc không bao giờ thèm nghĩ đến chuyện dựa hơi đàn bà. Sơn Dương chắc không bao giờ để ai xen vào tình yêu của chàng, dù là cha mẹ, dù là uy quyền dù là vua chúa trên đời này với Sơn Dương không gì quí bằng tình yêu. Trên đời này với Sơn Dương yêu thương là tất cả. Như Thùy đã tin vào tình yêu, đã ngoan hiền dâng thân cho người tình không tính toán, không so đo. Để rồi chàng tính toán so đo từng chút, chàng cân nhắc từng li. Chàng ngại ngần trăm điều ngàn chuyện khi yêu nhau. Chàng sợ ràng buộc chàng lo âu tương lai. Chàng thẳng cứng khi ân ái, xong việc chàng khom lưng sợ hãi. Mẹ cha, anh em, quyền uy và lính tráng. Ôi tình yêu với chàng nhẹ hơn lông hồng. Tình yêu với chàng thoáng mây tan. Ngay nền tảng đầu

tiên là yêu đương. Hai người đã khác biệt nhau rồi, Thùy một sống một chết khi yêu. Thùy dám thách thức tất cả bằng con tim nhiệt thành của nàng. Yêu anh rồi bỏ nhà đi hoang, yêu anh rồi vác bụng lang thang vô định. Yêu anh rồi đói khổ, rồi nhục nhằn. Được hết, miễn em yêu anh, miễn chúng mình có nhau. Thành trái lại, yêu mà vẫn sợ, yêu như lừng khừng, rồi chiến tranh, rồi cha mẹ, rồi tiền bạc. Một cái cỏn con cũng làm nao núng tình yêu của chàng.
- Thùy!
- Em đang ngồi trước mặt anh và vẫn sẵn sàng nghe anh.
- Cấm em không được giữ giọng nói đó với anh nữa.
- Em nói giọng gì với anh bây giờ? Nếu em và anh xáp vào nhau bây giờ ngọt nồng mê man, thì chỉ là con thú mang tên Thùy sáp vào anh thôi. Tình yêu đã hết rồi anh ạ.
- Qúa quắt nó vừa vừa thôi chứ. Anh phải lịch sự với gia đình người ta một chút chứ.
- Tự do, quyền của anh đó, em có nói gì đâu? Em có ngăn cản anh đâu nào, em bỏ về cho anh lịch sự với gia đình người đó thôi. Em cũng lịch sự thua gì anh phải không?
Thành lừ khừ rồi ngồi im, vắt chân lên ngó Thùy. Đàn bà có thể mới hôm qua hôm kia nồng nàn như hơi thở, quấn quít như đuôi sam, rồi bây giờ lạnh lẽo như con đường sắt xuyên Tây Bá Lợi Á thế này? Chưa bao giờ Thành thấy Thùy lạ lùng như hôm nay, nàng giữ nguyên bộ mặt thường ngày, không cau có không càn rụa nước mắt.
- Em với anh bây giờ là hai băng sơn, đứa ở đầu bắc cực đứa trôi nam băng dương, đừng mong xáp tới gần nhau nữa anh ạ.
Thành lắc đầu:
- Bây giờ em tính sao?
- Chẳng tính sao cả, chỉ muốn anh đi về nhà, anh núp sau mẹ anh.
Chàng quắc mắt lên chạm phải nụ cười dửng dưng của Thùy, chàng thừ người ra chịu trận:
- Còn đứa con của tụi mình.
- Em lầm lẫn nên có nó, em chịu trách nhiệm với con, em thề nuôi con em nên người. Anh khỏi cần lo.
- Nhưng nó là con anh.
- Anh không dự tính có nó, đừng quên có một lần anh cố tình phá nó không cho nó ở trong bụng em.
- Bậy nói bậy.
- Anh có nhớ một ngày anh hùng hục gần mười lần không. Mãi sau này em mới biết rõ ý định xấu đó của anh.
Thành quát:

- Im đi.
- Anh không đủ can đảm nghe em nói nữa.
Thành ôm đầu:
- Đàn bà, mẹ nói không sai.
- Trời ơi, giờ phút này còn viện trợ mẹ ra với em à?
Thùy cười cười nói tiếp:
- Tôi có bầu tôi chạy phăng phăng trên đồi, tôi không gọi mẹ tôi một lần. Tôi bị người ta đẩy tôi lên Đà Lạt, tôi cắn răng lại không gọi cha tôi. Tôi ăn cơm toàn rau, tôi hết cả tiền không thèm viết thư xin mẹ tôi nửa cắc. Tôi chỉ cầu cứu anh. Tôi chỉ van xin anh. Nhưng bây giờ thì thôi. Cây thông không còn là cây thông nữa, tôi yêu anh lỡ rồi, tôi chịu một mình, nhất định không kể khổ với mẹ tôi.
Thành quăng cái ghế rầm vào tường, Thành ném cái ly vỡ giòn trên mặt bàn, vợ chàng vẫn ngồi yên không biến sắc, cơn ghen đã làm nàng thành tượng đá đời đời câm lặng. Sự thất vọng về người tình bằng si mê và tin yêu đã biến nàng thành người đàn bà lạnh lẽo như hồn ma.
- Thùy!
Nàng ngước mặt lên nhìn chàng. Thành trừng mắt:
- Em nghĩ gì nói tôi nghe coi.
- Nghĩ tới Sơn Dương.
Thành cười nhạt:
- Thì ra thế, thảo nào.
- Cũng như anh những lúc ở gần tôi, anh nghĩ đến cô Tuyết của anh vậy đó. Có người vợ, người chồng nào dám thề độc suốt những ngày sống chung không một lần suy nghĩ tới người khác không? Anh dám thề với tôi những lúc ở gần tôi anh không nghĩ tới ai không?
Ngọn đèn vàng trên tường hắt xuống da thịt Thùy mơn man. Đôi mắt Thùy long lanh như muốn khóc mà khóc chẳng nổi. Thành chợt nhói lòng vì ý nghĩ sắp mất nàng vĩnh viễn. Chàng bước nhẹ tới gần bên vợ, đặt một bàn tay lên đùi nàng:
- Anh xin lỗi em.
Nàng dịu dàng đặt tay Thành xuống thành ghế:
- Anh không có lỗi gì cả. Giữa chúng mình bây giờ còn ai có lỗi với ai nữa đâu anh.
- Sao em giận dai quá vậy?
- Anh lầm, em có giận anh đâu.
- Không giận sao từ lúc anh về tới giờ em lạnh như băng vậy.
- Vì em không còn yêu anh nữa.
- Em nói thật?

Thùy gật đầu, Thành dằn mạnh tay kéo xốc nàng đứng lên:
- Nhìn mắt anh, trả lời câu hỏi của anh.
Thùy hất tóc ra sau:
- Anh hỏi đi.
- Bây giờ, ngay bây giờ anh bỏ đi em có khóc không?
Tim nàng hơi nhói buốt nhưng rồi nàng mím môi lại lắc đầu:
- Không.
- Bây giờ anh cưới vợ, em có khổ không?
Thùy đưa mắt nhìn chàng rồi gằn mạnh từng tiếng:
- Không bao giờ.
Thành đẩy nàng ngã trên giường, tiện đà chàng nằm lên ôm chầm lấy vợ. Thùy ngao ngán:
- Vô ích cảm xúc cháy thành tro than, da thịt em tiêu tùng mê đắm, tay chân em liệt gân hết trơn rồi.
- Nói nhảm.
Chàng cúi xuống nhưng khi môi chàng đặt lên môi nàng, chàng buồn bã buông ra, sự lạnh lùng của Thùy làm chàng mất hết can đảm.
- Em giận anh thiệt sao Thùy?
Thùy khép kín mọi ngõ vào, bế quan toả cảng rồi anh ơi. Kim tự tháp đóng kín chôn đi tình yêu của chúng mình ngàn năm trong đó, sức chịu đựng của Thành có hạn. Chàng bỏ ra ghế ngồi hút thuốc.
- Đó là ý em đấy nhé, sau này có chuyện gì em đừng trách anh.
- Không bao giờ tôi oán trách anh nữa đâu.
- Bây giờ em muốn gì?
- Em muốn đi ngủ, em buồn ngủ quá rồi.
Thùy quay mặt vào tường nhắm mắt lại, Thành bực bội mà không làm gì được vợ. Giấu mặt đi nước mắt Thùy mới ứa ra. Thùy cắn răng lại nhất định không run vai, không nức nở. Anh hèn lắm, em khinh anh rồi, nhưng em trót đã yêu anh, thà anh bỏ hẳn em, anh dứt khoát chọn lựa có thể em đau khổ nhưng em không khinh anh như thế này. Khinh người mình trót yêu, chẳng còn gì đau khổ hơn. Đau khổ như người đàn ông nhìn vợ đi làm điếm. Nước mắt nàng ràn rụa chảy ra mà Thành tưởng nàng ngủ, tưởng nàng dửng dưng với chàng. Thành bước tới lấy cái ghế dài nằm thẳng người, hai mắt khép hai tay vòng trước ngực. Đêm nay hai người giận nhau, hai người ngủ xa nhau nên căn phòng thở dài, nên ngọn đèn u uất. Thành mở mắt nhìn trần nhà, Thùy nằm nghiêng. Thùy khóc từng cơn rất thảm, đừng khóc nữa nước mắt ơi, khô đi nước mắt ơi, chàng không đáng cho ta tiếc nuối. Chàng không đáng cho ta tôn thờ. Thùy chùi khô dòng lệ cuối cùng chảy ra vì chàng. Thùy nghiến

chặt những chiếc răng đau xót vào nhau. Thành cũng không ngủ được, chàng nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, một lúc sau chàng xô mạnh cái ghế bước tới gần Thùy:
- Quay ra anh hỏi.
Thùy vẫn nằm im không nhúc nhích. Thành đành dịu giọng:
- Thùy! Đừng làm anh mệt, vài giờ nữa anh phải đi rồi.
Thùy quay mặt ra giọng mềm hẳn xuống:
- Đừng phiền em, không phải lỗi ở em, chính anh giết chết tình yêu của em.
Nàng che mặt khóc:
- Không còn yêu anh nữa, em còn đau khổ hơn anh. Hôm nay em đau khổ hơn ngày bỏ nhà đi nhiều lắm, hôm đó anh cũng hất hủi em, anh cũng bỏ mặc em với cái thai, nhưng em còn yêu anh, còn quí anh.
- Sáng mai anh đưa em đi làm giấy tờ, anh sẽ làm đơn xin phép cưới vợ.
Thùy lắc đầu:
- Đây là lần thứ ba anh hứa với em lời đẹp đẽ đó, em không tin nữa đâu, mai anh về thăm nhà mẹ nói ra, em nói vào, anh lại đổi ý.
Nàng ngồi ngay người nói từng tiếng:
- Mẹ anh tới đây, em gái anh tới đây bắt em bỏ anh đó, anh tính sao?
Thành thở dài:
- Anh không bỏ em được.
- Nhưng anh cưới vợ chứ gì?
Chàng ngồi im, Thùy lạc giọng:
- Lúc chiều anh không dám nhận em là vợ anh trước mặt họ, anh buông tay em ra, anh không dám nắm, anh còn nhớ không? Sao anh không đứng im bên em, giữ nguyên tay em? Anh còn nói anh không bỏ em nữa làm gì? Anh quên rồi à? Có cần em tả lại không?
Chàng chưa kịp trả lời, nàng thẩn thờ tiếp:
- Người ta bước lên một bậc. Anh rời xa em một tấc. Người ta tới gần một bước, anh lảng lảng xa em ba bước. Anh hết dám ngó em. Anh ngó lơ đi. Chúng mình lúc đó như người không quen biết. Em lúc đó như con mẹ bầu của thằng cha khác. Anh lúc đó không còn là của em. Em hết yêu anh ngay từ lúc đó. Lòng em dần dần biến thành băng. Bởi vì chính anh, anh muốn đứng gần em như hai tảng băng lạnh. Anh muốn như vậy, chứ không phải em muốn. Lúc đó em thương anh kinh khủng. Em nói thật đó, em bỏ về cho anh tự xử đẹp hơn. Nếu không thương anh, em sẽ ở lại phá anh.
- Anh hiểu, bởi vậy anh mới khổ tâm. Chính vì em lẳng lặng bỏ về

anh mới khổ.
- Anh không khổ đâu. Em bắn nát ngực anh chưa đáng những gì anh đã hành hạ em. Nhưng thôi, em muốn im lặng nhìn đời quay cuồng. Em vẫn muốn kính trọng tự do của anh. Khẩu súng lén lấy trộm định giết anh em đã cho anh thấy rồi đó. Xa nhau em chỉ xót xa có một điều.
- Điều gì?
- Em… không tiếc gì anh cả nhưng em tiếc cho mình đã yêu lầm người.
- Tại sao?
- Anh hèn. Anh nghe rõ chưa? Đàn ông phải tự làm chủ đời mình. Phải tự tin vào mình và xây tương lai mình bằng hai bàn tay anh. Đừng nương nhờ vào bất cứ ai ngay cả bố mẹ ruột của anh nữa. Em buồn vì đã yêu một người đàn ông thật chẳng đàn ông một tí nào.
Thành đỏ bừng mặt, không còn câu nào tàn tệ hơn nữa.
- Câm đi.
Thùy hất mặt:
- Em không câm, quát như vậy càng để lộ chân tướng thiếu can đảm của anh nữa. Đàn ông đừng nên hèn. Đàn ông phải làm chủ vũ trụ này, trước khi muốn làm chủ đàn bà anh phải làm chủ được anh. Anh biết anh muốn gì, anh phải làm điều gì đó chứ. Thà anh sợ anh, tôi không khinh anh. Đằng này, anh yêu tôi mà không chiến đấu để có tôi. Anh hèn rõ ràng còn chối cãi gì nữa.
Chữ hèn nhắc lại nhắc đi làm mắt Thành đỏ rực:
- Vâng tôi hèn đó. Cô yêu tôi. Cô bỏ nhà đi theo tôi làm gì? Tôi có năn nỉ cô về đây đâu, hay chính cô về đây năn nỉ tôi.
Thùy cười đau đớn:
- Đừng nói thêm giọng đó. Tôi tởm. Đúng. Tôi bỏ nhà đi theo anh, tôi mò về đây tìm anh, vì tôi yêu anh. Và tôi tưởng anh yêu tôi. Nhưng tôi không hèn. Đừng quên tôi chưa ngửa tay nhận một xu của anh nhé, đừng quên căn phòng này của bạn tôi cho tôi ở. Tôi chửa hoang đó, tôi hét lên tôi chửa hoang được cơ mà, chỉ nhục cho những ai thích mà không dám làm, làm mà không dám chịu.
Giọng hai người có ớt có muối rồi, mắt hai người có lửa, tim hai người có hơi. Thành buông:
- Đồ khốn nạn.
Thùy mím môi:
- Đồ hèn nhát núp váy mẹ suốt đời anh chẳng làm nên trò trống gì đâu. Tôi sẽ chống mắt nhìn xem anh làm trò gì?
Thành xấn tới, Thùy lắc đầu:

- Đừng đụng tới người tôi. Anh không có quyền hạn gì trên người tôi cả. Tốt hơn hết anh nên về với mẹ anh, núp váy bà mà đánh vợ.
Nhìn bụng Thùy to, nhìn mắt Thùy long lanh giận dữ nhưng nhạt nhòa nước mắt. Thành ngồi phịch xuống ghế:
- Đến nước này rồi sao em?
- Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.
- Tưởng gì, như vậy thì quá dễ.
- Phải đó, anh nên về mà cưới con gái ông tướng mà núp váy vợ, hết núp mẹ, lại núp vợ. Đời anh may ra yên thân hơn tôi, nhưng nhất định không ngửa mặt lên được đâu.
Thành đứng phắt lên:
- Đó là lời em nói?
- Anh cứ yên ổn lương tâm mà cưới vợ. Tôi không phá cái đám cưới bẩn thỉu của anh đâu. Tôi hư hỏng thật, tôi bất hiếu với cha mẹ tôi nhưng tôi không hèn.
Thành đứng phắt lên, đùng đùng thay quần áo, Thùy vẫn cười nhạt khoanh tay mà nhìn. Khi người ta yêu say đắm người ta giận, người ta ghen vỡ tung trời đất ra chưa thoả. Người ta giết nhau chưa hả lòng. Thành nghiến răng nhìn Thùy ngồi dựa vào thành giường. Nàng vẫn ngồi yên không níu kéo.
- Không bao giờ tôi trở lại căn phòng này nữa.
Chàng doạ dẫm.
Thùy vẫn ngồi im, nếu lúc đó Thùy ứa nước mắt ra, thảm kịch đã không xảy ra. Đằng này nàng cười cười không nói. Thành mở tung cửa bước ra ngoài. Cánh cửa đóng sầm lại, Thùy mới đứng phắt dậy chới với gọi theo. Tiếng gọi nghẹn tắt trong cuống phổi. Nàng úp mặt vào hai bàn tay khóc ngất đi.
- Thành! Thành!
Tiếng giày chàng đã xa, Thùy bàng hoàng nhìn quanh phòng, vắng anh mãi mãi. Mất anh suốt đời, không bao giờ còn có nhau, không bao giờ tôi trở lại căn phòng này nữa. Bốn bức tường còn ghi lời nói định mệnh đó của chàng. Thùy hoảng hốt cực độ, nàng tung cửa chạy như lao ra ngoài. Chàng vừa bước xuống hè phố thì nàng còn chới với trên đầu bậc thang.
- Anh! Anh Thành!
Chàng hết nghe nữa rồi. Hạnh phúc cũng tung cánh mà bay rất cao, Thùy nức lên chạy lao xuống cầu thang. Miệng nàng gọi thất thanh, hai cánh tay nàng chới với theo chàng. Tình yêu thật nhất còn trong giây phút đó. Nàng chửi chàng vì nàng còn yêu. Cả hai đều không biết không hay điều đó. Bây giờ chàng đã mất hút dưới đường phố

nàng mới bàng hoàng chạy theo. Hai tay nàng chới với thân thể nàng chao đi trượt lăn trên từng bậc thang lạnh, một cái vỏ chuối trẻ con vô ý để rơi trên cầu thang. Thùy hét lên một tiếng thật thê thảm, rồi nằm im dưới bậc thang cuối cùng, cơn đau như xé nát người nàng ra. Bụng nàng quằn xiết như đứt từng khúc mất rồi, mắt Thùy mờ đi, nàng ôm bụng quằn quại dưới nền nhà.
Lan tông cửa chạy ra ôm mặt rú lên:
- Mẹ ơi, Thùy ngã cầu thang rồi trời ơi, trời!
Mắt Thùy đã khép kín, toàn thân Thùy đầy máu. Lan run rẩy đỡ bạn lên, mặt cắt không còn một chút máu. Cả nhà đỗ xô ra kinh hãi nhìn bộ đồ mát màu hồng của Thùy đỏ thắm những máu.
Mẹ Lan kêu lên:
- Thằng Hải lấy xe mau nó làm băng rồi, nguy lắm.
Lan bóp mãi bàn tay lạnh ngắt của Thùy rồi khóc. Thùy đau như chết đi sống lại suốt quãng đường từ nhà đến nhà thương, nửa giờ sau, trong nhà thương, bác sĩ lắc đầu:
- Mất máu nhiều quá, khó lòng cứu nổi cả hai mẹ con.
Lan đau đớn:
- Bác sĩ, cứu dùm mẹ vậy.
Vị bác sĩ chích nước biển cho Thùy rồi hỏi nhỏ:
- Ngã ở đâu mà nặng thế này?
- Dạ ngã cầu thang, có lẽ từ bậc trên cùng xuống đất.
Lan sực nhớ:
- Anh Thành đâu mẹ?
Người mẹ lắc đầu:
- Quýnh quá không để ý, chắc cậu đi rồi chứ không thì đâu đến nỗi này mà nó đi đâu ngã thảm thế này chứ.
Đứa bé chết từ trong bụng mẹ, Thành bỏ đi không biết con chàng đã chết. Suốt hai ngày Thùy mê man không biết gì, ngày thứ ba nàng mệt nhọc mở mắt ra ngơ ngẩn nhìn quanh phòng, Lan mừng rỡ:
- Thùy, Lan đây này! Thùy khỏe chưa?
Thùy khe khẽ:
- Thùy bị ngã cầu thang phải không?
- Ừ, ngã cầu thang. Trời ơi! Tưởng…
Thùy sờ tay lên bụng:
- Uả, mình sinh rồi sao?
- Ừ sinh rồi.
Thùy đưa mắt ngó quanh:
- Con của Thùy đâu Lan?
Lan ấp úng, môi mím lại nghẹn ngào không nói. Thùy chợt hiểu giọng

nàng buồn thê thiết:
- Nó chết rồi phải không Lan?
Lan gật đầu:
- Thùy bị làm băng mất máu, nó ngộp thở nên chết, hơn nữa mới có mấy tháng.
Thùy mở tròn hai mắt nhìn đăm đăm bạn, rồi nước mắt dòng dòng chảy ra:
- Sao Lan không cứu nó cho mình?
- Bác sĩ phải giải phẩu để cứu Thùy. Mà Thùy đi đâu để ngã cầu thang vậy Thùy?
Thùy não nùng:
- Mình chạy theo gọi anh ấy, anh ấy không trở lại nữa.
Lan kêu lên:
- Cái gì, không trở lại nữa là sao?
Thùy ngã đầu sang một bên:
- Anh ấy không trở lại nữa, Thùy phải chạy theo gọi.
Lan thở dài:
- Mấy hôm nay cả nhà quýnh không ai báo tin cho anh ấy nữa.
- Thôi, đừng cho người ta biết làm gì? Chẳng còn gì nữa cả. Con chết là hết rồi, hết thật rồi Lan ơi.
Lan đau xót nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của Thùy rồi vỗ về.
- Gắng nghĩ cho khoẻ.
Thùy oà lên:
- Trời ơi, chồng bỏ, con chết. Mình sống nữa làm gì. Tại anh bỏ em nên con chưa kịp ra đời nên đã chết. Em chưa kịp nhìn con, con đã bỏ em, em chưa được làm vợ anh, anh đã phụ em rồi.
Lan cuống:
- Thùy, nín đi đừng khóc nữa.
Thùy nghẹn ngào:
- Tại mình Lan ạ, chính mình đuổi anh ấy đi. Chính mình nhục mạ anh ấy, chính mình tuyên bố không yêu nhau nữa.
- Rồi anh giận dữ bỏ đi?
- Anh bỏ đi, Thùy mới hoảng và mới biết mình còn yêu, Thùy chạy theo gọi nhưng anh không thèm nghe nữa.
Thấy Thùy miên man nói như sắp mê, Lan dỗ:
- Ngủ đi Thùy, mai Lan đi tìm anh ấy cho.
Thùy lắc đầu:
- Không, nếu anh ấy còn yêu Thùy, anh sẽ tự tìm về. Đừng gọi, đừng tìm người ta, khi người ta đã muốn bỏ đi, nhục lắm. Lan đi tìm anh ấy Thùy sẽ cắn lưỡi tự tử.

Suốt một tuần lễ Thùy hết khóc lại cười, hết yêu thương lại giận ghét người nàng yêu. Mặc Thùy ngăn cản, chiều thứ bảy Lan nhất định đi tìm Thành. Vừa bước xuống xe, Lan thấy Thành tươi cười dắt tay người con gái áo vàng rời cái xe hơi màu kem sang trọng đi vào nhà. Mắt Lan quắc lên, nàng xăm xăm bước tới đứng ngay trước mặt Thành, buông một câu vừa đủ cho Thành nghe.
- Khốn nạn!
Nói xong nàng khinh bỉ quay đi, leo lên xe đóng rầm cửa lại. Thành ngẩn ngơ ngồi ôm lưng cô gái đi vào nhà mẹ chàng. Lan thương bạn gặp thằng sở khanh đến uất người đi được. Nàng trở về bệnh viện nhìn Thùy ngủ nước mắt còn đọng trên khoé mắt cắn răng lại quay nhìn xuống đường.
Lan vuốt nhẹ sợi tóc ướt nước mắt của Thùy, hai mắt Lan đỏ hoe, Thùy nói mê:
- Tội nghiệp con chúng mình quá anh ơi. Sao anh thề không trở lại với em. Anh không biết em còn yêu sao Thành, anh cưới vợ giàu vợ sang, nên con mới bỏ chúng mình đó anh ơi, con đã chết rồi.
Lan lắc đầu lay bạn:
- Thùy, tỉnh lại đi.
Thùy bàng hoàng mở mắt ra:
- Con của mình đâu Lan, bế nó vào cho Thùy nhìn một chút đi Lan.
Lan xót xa:
- Mai mốt trời sẽ cho Thùy thật nhiều con, tội nghiệp, Thùy thiệt thòi quá. Trời không bỏ Thùy đâu.
- Chắc không có trời đâu Lan ạ. Thùy có làm gì nên tội đâu mà anh ấy bỏ Thùy? Con có làm gì đâu, mà con phải chết?
Thùy bóp tay bạn:
- Thùy làm phiền gia đình Lan quá. Biết bao giờ Thùy trả nổi ơn của hai bác, Lan. Thành bỏ đi rồi biết tính sao đây? Thùy không còn mặt mũi trở về với gia đình nữa đâu.
- Thì cứ ở với Lan đi học lại. Ba mẹ mình coi Thùy như con vậy đó, Thùy không thấy sao?
- Mấy hôm nay có thấy anh Thành về tìm mình không Lan?
- Chắc anh không được về, lúc này không yên người ta cấm sinh viên về phép. Hay để Lan lên Thủ Đức tìm anh ấy nhé.
Thùy lắc đầu:
- Thôi Lan ạ, người ta không về nghĩa là người ta hết yêu Thùy rồi, Lan lên tìm chỉ thêm bẽ bàng cho Thùy thôi.
Thùy nói như vậy nhưng ngày nào nàng cũng đợi Thành đến thăm, Thùy vẫn nuôi hy vọng mong manh chàng không quên nàng, Hai

tuần sau nàng đã đi lại được trong phòng, da nàng bắt đầu hồng phơn phớt. Vắng Lan và những người trong gia đình Lan ghé thăm, Thùy lại nôn nóng đợi Thành. Anh biền biệt không về với em nữa. Anh nhất định bỏ em thật sao Thành? Rời bệnh viện về lại căn phòng màu hồng với hình bóng Thành với giọng cười và những lần mê man làm Thùy mờ mắt vì nhung nhớ. Nàng khựng lại ngay cửa phòng, hai tay run đặt lên trái tim. Cuộc cãi vã đã xảy ra nơi đây, đã chia hai người ra hai nơi. Đã giết đưa con của chúng mình. Em nhớ anh quá, anh biết không? Con của mình chết rồi. Anh không biết sao? Tại sao anh không về thăm em. Bắt em đã tìm anh rồi lại sĩ nhục em nữa hay sao. Em đã tìm anh bao nhiêu lần rồi. Từ lúc mang con anh trong bụng, chỉ có em đi tìm anh sau những giận hờn. Tình anh cho em giảm đi vì thế. Tận đáy lòng anh đã khinh em. Không, em không bao giờ tìm anh nữa. Dù anh có ở ngay bên kia con đường Gia Long có nhiều bóng cây này em cũng không tìm anh đâu.
Thôi Thùy ơi, tại vì mi khờ dại leo lên giường chàng khi chưa cưới xin, nên đời mi khổ, nên chàng khinh mi. Đừng đợi chờ chàng, đừng oán trách chàng nữa, đàn ông ai cũng như nhau. Thùy chùi nước mắt ngó quanh căn phòng rồi bước tới ngồi phịch xuống ghế. Bàn tay đặt trên bụng chẳng thấy con đâu, nước mắt lại từ từ rơi. Người ta vào bệnh viện ra có bế con về. Mình vào rồi về không? Người ta yêu nhau rồi có chồng, mình ngàn lần ân ái bây giờ nằm không?
Thùy mở tủ áo, áo quần của chàng còn nguyên trong đó, Thùy đăm đăm nhìn rồi thở dài.
Thành đẩy cửa bước vào, hai người lặng người ngó nhau, Thành run giọng:
- Anh Hải nói em bị hư thai…. anh vội xin phép về.
Thùy tái mặt lảo đảo bám tủ vì quá xúc động.
- Sao không đợi tôi chết rồi hãy về thăm.
- Anh không biết, anh tưởng em giận anh.
Thùy cười nhạt, lạ lùng với chính mình. Mới cách đây không đầy một phút, lòng nàng dạt dào nhung nhớ, đầy ắp mê đắm. Nàng gọi tên Thành trong nước mắt, tưởng chừng gặp lại nhau sẽ ôm cứng lấy anh không rời. Tưởng chừng gặp lại nhau sẽ tha thứ hết. Sẽ quên hết đau thương, bây giờ có chàng đứng trước mặt nàng lạnh lùng hơn băng sơn. Xa anh thì đau xót, nhớ quằn quại da thịt anh. Gần anh thì oán thù bừng mặt, tưởng giết đi anh đi chưa thoả lòng.
Anh trầm giọng:
- Đừng nhìn anh như vậy nữa Thùy. Trong hoàn cảnh nào anh cũng yêu em.

Thùy cười nhạt:
- Cám ơn anh, mời anh ngồi chơi.
Chàng cau mặt:
- Căn phòng này của hai đứa, không cần em phải mời anh.
Thùy nhẹ ngàng ngồi xuống ghế:
- Mấy hôm em nằm nhà thương chắc anh bận rộn lắm.
- Anh không bận, nhưng anh giận em nên không về.
- Người có quyền giận phải là em.
Thành cúi mặt xuống không dám nhìn bụng nàng, chỗ chàng đã gửi một đứa con, mắt Thành hơi tối đi nhức nhối, Thùy run giọng:
- Con anh chết rồi, anh hai lòng chưa? Giữa chúng mình vậy là hết. Chẳng còn gì ràng buộc nhau nữa phải không anh?
Chàng cắn môi đôi mắt hơi đỏ:
- Anh ân hận quá, anh về để tạ tội với em.
Thùy lắc đầu:
- Cám ơn anh.
Thành bước tới quỳ sụp xuống bên nàng. Thùy nhẹ nhàng đẩy tay chàng ra xa:
- Em hết cảm xúc rồi, người em lạnh lắm, anh đừng chạm vào em, tội nghiệp em anh ạ.
Nàng bình thản đến thê thảm được:
- Làm đám hỏi rồi phải không anh, bao giờ anh ra trường?
- Anh sẽ đi nghành, anh chỉ ở Thủ Đức hai tuần nữa thôi.
- Em mừng cho anh, em mừng lắm, anh khỏi phải ra trung sĩ em mừng lắm.
Nước mắt nàng bỗng trào ra, nàng quay đi giấu rồi thấp giọng:
- Con chết, nghĩ cho cùng cũng là cái may, nhưng mà em buồn lắm anh biết không, còn nó chắc em đỡ bơ vơ hơn, thôi anh về đi.
Nàng đứng lên:
- Để em soạn va li cho anh đem về.
Thành kêu:
- Thùy!
Chàng khổ sở:
- Em thừa hiểu yêu không tính toán nhưng hôn nhân thì…. có tính toán, nghĩa là có dối trá, em hiểu cho anh.
Thùy gật:
- Em hiểu, em có phá đám cưới của anh đâu. Anh cứ yên tâm, em cần tình yêu chứ không cần chồng. Tình yêu không còn em giữ anh làm gì nữa đây?
- Anh yêu em, mãi mãi anh yêu em.

- Đừng gian dối với em, với ai thì được, đừng dối em, em có bao giờ em nói dối anh đâu mà anh nỡ gạt em.
Thùy kể:
- Thú thật với anh lúc anh chưa về, em nhớ anh lắm. Em khóc và gọi tên anh hoài suốt hai tuần lễ nằm trong bệnh viện. Bước vào căn phòng này em tưởng ngất đi được vì nhớ anh. Nhưng khi thấy anh bằng xương bằng thịt, lòng em biến thành đá. Em chỉ muốn giết anh thôi Thành ạ. Em nói thật đó, tốt hơn hết, anh nên để em dọn vali cho anh về.
Nàng lắc đầu:
- Anh không hiểu nổi đâu, chính em, em còn không hiểu được lòng mình nữa là anh. Anh thấy rõ là em sợ anh tới gần em. Sợ anh hôn em, sợ tất cả.
Thành năn nỉ:
- Dù sao em cũng phải cho anh nói.
- Còn gì để nói với nhau nữa, con chết rồi, giữa chúng mình giờ như hai người xa lạ.
Thành đá vali vào góc nhà:
- Em phải bình tỉnh lại.
- Em bình tỉnh lắm anh không thấy sao? Từ nhỏ, em đã thề sau này chồng em yêu người khác, em sẽ mỉm cười dọn va li cho chàng đi với người ta, năm con mười con gì em cũng mở cửa cho chồng em đi. Huống chi giữa chúng mình có phải là vợ chồng đâu, con chết rồi, mọi sự coi như xong.
- Mình sẽ có con khác.
Thùy trừng mắt:
- Câm đi! Tôi ghét giọng nói đó của anh lắm.
- Anh sẽ không bao giờ cưới Tuyết cả, em phải tin anh.
- Đồ tồi, anh lừa tôi quen giờ anh lại lừa người ta nữa sao? Đi hỏi người ta rồi bỏ không cưới, nói như vậy mà nghe được à? Tôi… tôi không hiểu tại sao tôi lại yêu anh Thành ạ.
Nàng ngửa cổ cười:
- Có lẽ tại anh đẹp trai. Tại anh bô, tại anh khéo chiù, nhưng chỉ chiù lúc đầu thôi. Hồi đó tôi đi học về trời nắng, anh phóng xe mua kem Esquimaux cho tôi. Anh phải chạy thật mau cho ướp nước đá lau mặt cho tôi. Mỗi tối anh đi hái trộm hoa hồng đem đến cho tôi. Sau này khi tôi ngã vào tay anh rồi, anh lên mặt khinh khỉnh mới không thèm tới nhà tôi nữa. Tôi lọt vào mê trận của anh rồi. Con gái mà thành đàn bà trời ơi kinh khủng. Bây giờ thì hết. Tôi ghê tởm anh từ dầu tới chân, cả phần da thịt linh thiêng mỗi đêm tôi tôn thờ đó.

Thành chỉ biết lắc đầu.
- Em cứ sỉ vả anh nữa đi. Kỷ niệm đẹp của chúng mình em quên hết. Anh dù về vì ai? Anh vào tù vì ai? Những ngày chủ nhật, những đêm thứ bảy em vứt đi đâu hết rồi?
Mặt Thùy hơi dịu xuống, mắt nàng hơi mờ đi.
- Xin lỗi anh vậy. Đáng nhẽ tôi không nên nặng lời với anh, tôi thù ghét anh thật, nhưng dù sao anh với tôi cũng đã nhiều lần trở nên một. Giờ anh muốn gì nữa đây?
Thành nhăn nhó.
- Đừng nói giọng đó với anh. Anh chẳng muốn gì cả, anh yêu em.
- Đừng làm em nổi giận, em không chịu nổi khi nghe tiếng yêu nói trên đôi môi gian dối của anh.
Thành bế xốc nàng đặt trên giường.
- Chỉ còn cách này mới làm em im.
Chàng phủ lên trên, chàng tưởng nàng giận hờn như bao lần trước, giận hờn sẽ bay đi khi anh lấp đầy em. Chàng đã lầm vì Thùy đã tự chôn nàng trong một cái quan tài.
- Bỏ tôi ra, tôi hết yêu anh rồi.
- Em còn yêu anh, tình yêu không có hết hay còn, tình yêu là một vòng tròn thiên thu bất tận, ghét rồi yêu, yêu rồi ghét, nghe rõ chưa?
Thùy che hai môi:
- Đừng hôn tôi, cho anh xác thịt tôi đó, nhưng đừng hôn tôi.
- Anh sẽ cho em một đứa con khác.
Thùy cắn răng lại rồi khóc:
- Buông em ra, em lạy anh, em hết yêu anh rồi.
Nước mắt Thùy ứa ra khi bị xâm nhập bởi người đàn ông nàng vừa yêu vừa thù giận. Ôi xác thịt là gì? Và tình yêu là gì đây?
- Tại sao không hiểu cho anh, tại sao làm anh khổ, anh yêu em mà sao ngu quá vậy, bộ lấy vợ thì hết yêu em sao?
Thùy lắc đầu:
- Đừng hôn tôi, tôi hết yêu anh rồi.
Thành ấn mạnh người xuống và phủ kín môi nàng. Thùy im lặng chịu hay im lặng hưởng, có trời mới biết.
Chỉ biết nửa đêm, khi Thành đang ngủ mê mệt, khi ngôi nhà ba tầng rộng lớn chìm trong im lặng, Thùy ngồi dậy đăm đăm nhìn chàng, tôi còn yêu anh ấy không hả trời? Trời trả lời tôi đi? Thành cũng không ngờ, không ai ngờ nổi, khẩu súng lục vẫn còn nguyên trong tủ. Thùy bò qua người chàng nằm dài ra đó, thân hình đàn ông dưới đèn ngủ mờ đẹp như vị thần huyền thoại Hy lạp ngày xưa. Khẩu súng nằm gọn trên tay Thùy. Chàng vẫn thở đều đều, sau ân ái, đàn ông bao

giờ cũng ngủ ngon. Không giết anh em cũng mất anh cho vòng tay người con gái khác đó. Không giết anh em cũng sẽ khổ suốt đời vì oán hờn anh. Nàng kéo khoá an toàn, tay nàng run lẩy bẩy, nàng chụp cả hai tay cho đỡ run rồi nhắm ngay tim chàng bóp mạnh, nước mắt nàng trào ra như suối. Anh, em yêu anh, tình yêu là một vòng tròn thiên thu bất tận không bao giờ có hết, không bao giờ còn. Tiếng nổ chát chúa, dội vang căn phòng, nàng ngã xuống ngất xỉu, nàng tưởng chàng chết rồi. Thành chỉ bị thương, mắt Thùy mờ tay Thùy run, làm sao viên đạn nhắm trúng tim chàng nổi. Cánh tay đỡ hết nguy hiểm cho chàng. Chàng tung người dậy, ôm cánh tay đầy máu. Thùy còn mặc chiếc áo ngủ mỏng nằm sóng soài trên nền nhà. Cả nhà đập cửa rầm rầm. Lan sốt ruột tông cửa vào sững sờ nhìn hai người không chớp mắt. Thành ôm cánh tay bị thương, ngực còn để trần.
- Trời ơi, anh giết nó rồi sao anh Thành?
Thành lắc đầu:
- Không, Thùy chỉ ngất xỉu thôi, tôi bị thương nhẹ.
Mẹ Lan hoảng hốt:
- Ai bắn, ai bắn?
- Thùy bắn, may chỉ bị thương.
Chàng lắc đầu:
- Đưa tôi đi nhà thương anh Hải.
Chàng tiếp.
- Đừng gọi quân cảnh hay cảnh sát làm gì.
Hải cúi xuống nhặt khẩu súng của chàng lên, lắc đầu nhẹ nhẹ:
- Tôi đưa anh đi nhà thương, còn Thùy?
Thành xót xa:
- Để Thùy nằm nghĩ một chút nàng sẽ tỉnh. Lan lo dùm cho tôi.
Ngồi trên xe, cánh tay đã được Lan băng bó tạm, Thành mệt mỏi ngã đầu vào thành xe:
- Thùy có trái tim lớn gấp đôi người thường, yêu gấp đôi người thường.
Hải lắc đầu:
- Lỗi tai anh hết Thành ạ.
Thành gật đầu:
- Quả thật tôi không xứng đáng với nàng.
- Thùy bắn anh như vậy, anh không giận sao?
- Không đâu, nếu Thùy nhắm trúng, nếu mắt Thùy đừng đầy lệ, nếu tay Thùy đừng run, tôi chết rồi.

Tình Yêu Như Băng Sơn

Chương 9

Thùy đẩy cửa toan vào phòng khách gọi Lan ra nghe điện thoại, nàng khựng người lại nhìn đăm đăm Sóc Nâu, Sóc Nâu đứng phắt dậy:
- Trời ơi Nai nai ở đây à? Anh Sơn Dương đi tìm chị hoài.
Lan hỏi:
- Hai người quen nhau hả Sóc Nâu?
Sóc Nâu gật đầu, Thùy vẫn đứng rất im, Sóc Nâu bóp tay nàng:
- Em phải đi đã, phải báo tin cho Sơn Dương biết ngay mới được.
Thùy gọi giật giọng:
- Sóc Nâu, đừng! Đừng cho Sơn Dương biết tôi ở đây, mai tôi đi rồi.
Sóc Nâu lắc đầu:
- Nhưng anh tìm chị mấy tháng trời nay rồi, không được, em đi đã.
Thùy giữ chặt tay Sóc Nâu:
- Tôi van Sóc Nâu, tôi lạy Sóc Nâu.
Sóc Nâu ngồi phịch xuống ghế:
- Thôi vậy, em không nói nữa mà chắc gì em tìm anh ấy nổi? Có khi anh ấy lại lên Đà Lạt tìm chị rồi, anh cứ tin chị sẽ trở về Đà Lạt với anh ấy.
Thùy thở dài:
- Tôi giết hụt người tôi yêu, mất một đứa con. Tôi không muốn làm khổ Sơn Dương nữa. Sóc Nâu hiểu cho tôi.
Sóc Nâu ngơ ngác.
- Con Nai Nai chết rồi?
Thùy gật:
- Chưa biết sống là gì nó đã chết, tội nghiệp.
Thùy lại khóc, Lan đứng lên đặt tay lên vai bạn.
- Đừng khóc nữa, không muốn gặp Sơn Dương thì thôi.
Sóc Nâu trách Lan:

- Sao Nai Nai ở đây mà Lan không nói với mình? Tệ quá.
Lan cười:
- Mình có biết hai người quen nhau đâu.
Thùy hỏi:
- Sóc Nâu là bạn của Lan hả?
- Em học thua Vy Lan một năm.
Sóc Nâu đứng lên:
- Thôi em về đã, muộn rồi.
Thùy dặn:
- Nhớ đừng cho Sơn Dương biết tin tôi ở đây, mai tôi lên với con bạn để đi dạy rồi.
- Nai Nai đi đâu?
- Con bạn thân nó nhường lại cho ít giờ, dạy kiếm tiền học lại cho vui.
Sóc Nâu chào biệt rồi nháy Lan theo:
- Bồ phải giúp tôi, giữ chị ấy lại cho tôi nghe không?
- Khó lắm lòng nó giờ nguội mất rồi. Sơn Dương dễ thương không?
- Dễ thương kinh khủng lắm.
- Nó toan bắn chết người tình rồi từ đó nó sợ gặp Thành lắm. Thấy mặt Thành là nó thất sắc đi.
- Thành là ai vậy?
- Người có với nó một đứa con.
Sóc Nâu gật đầu:
- À… rồi toan bỏ chạy, nên Thùy bắn chứ gì?
- Gần gần như vậy.
Lan ghé tai Sóc Nâu.
- Mai Thùy đi Đà Lạt rồi đó.
- Chi vậy? Nguy quá tôi phải đi tìm Sơn Dương ngay mới kịp.
- Con bạn thân của Thùy trở về Đà Lạt dạy học, muốn nhường bớt cho nó ít giờ việt văn. Nó sợ Sài Gòn vì gợi cho nó quá nhiều kỷ niệm với Thành.
Sóc Nâu vội vã.
- Thôi để nói sau giờ tôi phải đi đã.
Lan bỏ vào phòng, Thùy xách vali ra Lan kêu:
- Sáng mai mới đi cơ mà?
- Thôi đi bây giờ cũng được, ở đây nhỡ Sơn Dương đến kẹt lắm.
Lan chụp tay bạn lắc đầu:
- Đừng có điên ăn thua ở lòng mi chứ. Trốn người ta có ích gì đâu, mi cứ gặp người ta dứt khoát một lần, để người ta đi tìm hoài như vậy ác lắm.

- Thùy chán chường mọi sự rồi, hạnh phúc hay đau khổ với Thùy bây giờ thật vô nghĩa.
- Như vậy có việc gì phải trốn hắn đâu. Mà mi cũng kỳ, đàn ông đâu phải ai cũng như Thành?
- Đừng trách anh ấy nữa Lan. Anh ấy cũng có lý của anh ấy khi xử tệ với Thùy. Chính Thùy hạ giá mình trước mặt anh ấy. Chính Thùy làm hỏng mối tình đầu của Thùy.
Lan cau mày:
- Mi làm cái gì mà kêu hỏng?
- Thùy leo lên một cái giường với anh ấy. Con gái không ai ngu như Thùy chính Thùy hạ giá Thùy ở trong tim anh ấy, Lan không thấy sao. Trong một lúc cơn ghen dâng cao ngất. Nghĩ rằng chỉ còn cách giết anh ấy đi mình mới giữ được anh ấy. May mà anh ấy không chết. Nếu không chắc mình chết theo mất Lan ạ.
Lan ngao ngán.
- Rõ ràng mi còn yêu hắn, sao mi xô đuổi hắn đi hả Thùy?
- Thành nói với mình tình yêu là một vòng tròn thiên thu không thể còn hay hết. Mình yêu Thành chết đi vẫn còn yêu.
- Thế tại sao mi xô đuổi hắn?
- Vì mình oán giận và thù ghét Thành thâm gan tím ruột.
Lan kêu:
- Trời ơi, thù ghét và oán hận mà còn yêu.
Thùy gật:
- Mi chưa phải thù người mi yêu nhất đời, mi hiểu làm sao được.
Thùy ngửa cô ra sau, mái tóc xõa dài trên thành ghế:
- Xa Thành nhớ nhức tim, nhức ruột. Nhớ rủn người, nhớ tê da thịt đi, mà ở gần Thành thì lạnh như băng, thì giá như tuyết. Con chết rồi mối thù càng cao, hận ghét càng nặng. Tội nghiệp con tôi, tội nghiệp con quá. Nếu nó còn sống mà Thành lạy van như hôm nọ, chắc Thùy xiêu rồi. Tại Thành lừng khừng nên con mới chết. Tôi yêu Thành vì tôi là vợ Thành. Có người vợ nào không si mê chồng đâu, nhưng tôi thù Thành vì chính Thành đã giết con tôi.
Lan thở dài:
- Nhức đầu quá, tao chưa gặp cảnh nào thảm hơn cảnh mi Thùy ạ.
Thùy lẩm bẩm:
- Tại Thành bỏ đi, tại tao hốt hoảng đuổi theo nên tao mới ngã từ bậc thang trên cùng xuống đất.
- Ai biểu mi cãi nhau với Thành chi?
- Tại vì rạp ciné gắn máy lạnh, chính nó giết con tao.
- Thôi vào nghỉ đi cho khoẻ mai đi.

- Sơn Dương đến tao nói đi vắng nghen.
- Ừ, vào nghỉ đi.
Thùy cảm động bóp tay bạn khi Lan cẩn thận pha ly nước cam vắt đem vào cho Thùy:
- Lan, mi làm tao cảm động quá, đừng bao giờ mi cho đàn ông đụng đến sợi lông chân mi khi chưa cưới nghe Lan. Khổ lắm, tao không muốn mi khổ như tao.
Lan gật:
- Rồi, nhớ rồi sợi lông chân không đụng, nhưng chạm môi thì được chứ.
- Đàn ông họ quái gở lắm, họ không bao giờ yêu cái gì có được một cách dễ dàng đâu. Hút thuốc lá xong họ dụi tàn uống, bia xong họ đá vỏ chai lăn lóc, yêu đàn bà xong họ muốn đá, chân họ từ nhỏ đã quen đá banh.
Lan bỏ ra ngoài cho bạn nghĩ, Thùy lẳng lặng sửa soạn áo quần đi phố, Lan yên tâm thấy hai cái va li của Thùy để nguyên trong phòng nên ngồi học bài.
Khi thành phố lên đèn, những ngọn đèn vàng vọt của Gia Long soi giữa hàng me cao, Sóc Nâu nhảy lên bậc thang gõ cửa gọi:
- Lan ơi, Lan.
Lan đang cắm cúi dán những chiếc lá mang những tên khoa học, Lan đăm đăm nhìn người con trai đứng sau Sóc Nâu, hắn gật đầu chào Lan:
- Chào Vy Lan, tôi là Sơn Dương.
Lan chớp mắt, vẻ đẹp hơi hoang dại và ngang tàng một cách vô tội của Sơn Dương làm Lan hơi xúc động.
- Chào anh, mời anh vào nhà.
Sơn Dương thẳng thắn.
- Tôi muốn gặp ngay Nai Nai, Vy Lan làm ơn gọi giùm Nai Nai ra cho tôi.
Lan quay lưng:
- Để tôi gọi, nhưng được hay không là tuỳ ở nó, lúc này nó không được bình tĩnh lắm, sợ nó không chịu.
Đôi mắt Sơn Dương vẫn xanh như ngày nào, nhưng buồn và trầm lặng hơn. Gương mặt xương xương những nét gẫy thật đẹp và nghệ thuật, với ánh mắt sắc và sâu buồn, với nụ cười lảng đảng trầm ngâm xót xa.
Lan vén rèm cửa bước ra:
- Không biết Thùy đi đâu rồi ấy, Lan vắt cam cho nó uống rồi lo học, con nhỏ đi đâu hè.

Sơn Dương hấp tấp:
- Vy Lan coi dùm còn đồ đạc của Nai Nai không? Sợ Nai Nai bỏ đi như lần trước quá Sóc Nâu.
Lan lắc đầu:
- Lúc nãy nó định đi rồi, Lan năn nỉ mãi mới chịu ở đến sáng mai. Hai cái va-li còn trong phòng không biết con nhỏ đi đâu nữa, kỳ ghê à, chắc đi phố, để Lan gọi chị Hai lên hỏi xem.
Sơn Dương trầm giọng:
- Lan gắng giúp dùm đi.
Quay sang Sóc Nâu chàng hỏi:
- Em có nói với Nai em đi tìm anh không?
- Có nhưng chị ấy cản.
Sơn Dương nhìn quanh phòng.
- Uổng quá, Thùy ở ngay Sài Gòn mà tôi không ngờ, cứ đi kiếm chỗ xa xôi.
Lan nhìn thoáng đôi mắt đẹp của Sơn Dương và tự hỏi sao Thùy lại không yêu người đàn ông này, cho đời yên thân hơn, chị Hai chạy lên, Lan hỏi:
- Chị có biết cô Thùy đi đâu hay không?
Chị Hai trả lời:
- Dạ cổ đi phố, em gặp cô hỏi rõ rồi mà.
Sơn Dương đứng lên:
- Mình ra phố tìm Nai Nai đi Sóc Nâu.
Lan ngăn:
- Thôi, có lẽ anh cứ ngồi ở đây chờ tiện hơn, Thùy chỉ đi loanh quanh thôi biết đâu mà tìm, rồi cứ đuổi bắt hoài mệt ra.
Sóc Nâu cũng nói:
- Phải đó anh, chã lẽ Nai Nai đi suốt đêm, giờ này đâu có mua sắm gì.
Sơn Dương đành ngồi đợi, đôi mắt trầm lặng vì ngậm ngùi, chàng bắt Lan kể hết những ngày Thùy sống ở đây rồi thở dài.
Trong khi đó Thùy bắt taxi đi qua đi lại trước nhà Thành ba bốn lần. Người mẹ ngồi sau quày hàng, cô em gái đứng gần mẹ, mai em xa anh rồi mãi mãi mình không nhìn thấy nhau. Mai em đi rồi anh có biết không? Em đến giã từ anh đây này, anh tưởng em hết yêu anh là anh lầm. Anh tưởng em giết được anh là tình mình đã bay cao sao anh? Không, không bao giờ em quên được anh đâu Thành ạ. Em giết anh vì em yêu anh. Bây giờ thỉnh thoảng ý muốn bắt chết anh vẫn còn nung nấu em cơ mà. Thành ơi, sao anh không đi ra cho em thấy mặt anh một chút. Em ghét mẹ anh lắm, em ghét em gái anh

lắm. Chính họ đã chia rẽ em với anh. Chính họ đã làm đời chúng mình tan nát. Thùy ra dấu cho xe ngừng, trả tiền rồi xuống đi bộ. Nàng đi bên này phố ngóng mắt trông sang cửa hàng của gia đình Thành. Tại sao mình đến đây? Thùy ứa nước mắt ra rồi chấm khăn lau khô tủi buồn. Con của tụi mình chết rồi, em buồn anh, em hận anh biết mấy. Sao anh không thương em thật đầy như mọi người đàn ông khác yêu thương vợ con họ? Suốt đời em, em không thể hiểu tại sao yêu em mà anh không cưới em? Không nhận em làm người vợ đời đời của anh?
Thùy dựa vào góc tường cuả một tiệm buôn mải mê ngó sang nhà Thành. Mỏi chân, mờ mắt chẳng thấy bóng chàng. Nàng thui thủi bỏ về. Nếu Thành biết lúc này Thùy còn đang đứng đây ngó mong tìm chàng? Tình yêu cho hai xác thịt hòa tan trong nhau, cho môi gắn môi, cho xương liền xương, cho phần thịt yêu dấu một đời bù đắp ôm ấp nhau, nhưng hai linh hồn vẫn hoài hoài xa cách. Suốt đời em với anh là hai đỉnh băng sơn. Đứa trôi nam băng dương, đứa trôi bắc cực. Vì suốt đời em không hiểu anh yêu nhau tha thiết mà chẳng chịu một sống một chết. Vì suốt đời anh không hiểu em yêu thương say đắm mà sao cầm súng toan giết anh như giết kẻ thù?
Thùy leo từng bậc thang, những bậc thang định mệnh đã giết con nàng. Nhớ xót xa hình ảnh Thành xuống nhanh trên những bậc thang này, nhớ bùi ngùi hai cánh tay nàng chới với gọi theo chàng tha thiết. Nàng bỏ đi phố vì hy vọng Sơn Dương đến tìm không thấy sẽ bỏ về. Nàng không ngờ Sơn Dương ngồi hút thuốc liên miên đợi nàng hàng giờ đồng hồ rồi. Những giây phút nàng mờ mắt chờ trông thấy Thành, thì Sơn Dương trầm lặng đợi chờ Thùy. Thùy giơ tay đẩy nhẹ cánh cửa bước vào, nàng đứng khựng lại, hai tay buông bất động. Sơn Dương đứng phắt lên đắm đuối nhìn không gọi được một tiếng. Sóc Nâu tiến tới nắm tay nàng.
- Nai Nai, anh Sơn Dương đợi chị lâu lắm rồi.
Thùy cúi đầu giọng hơi lạc đi:
- Chào anh, mời anh ngồi chơi.
Sơn Dương không ngờ nàng nói với chàng những lời xa lạ đó. Chàng cắn nhẹ môi:
- Anh rất mừng gặp lại em, anh đi tìm em mấy tháng nay rồi.
- Bây giờ gặp Thùy rồi anh đừng đi tìm nữa.
Chàng gật:
- Dĩ nhiên, tại sao hồi đó em bỏ đi không nói với anh một tiếng.
Lan và Sóc Nâu đã khôn khéo bỏ đi.
- Thùy đi tìm Thành định mệnh của Thùy là người đàn ông tàn nhẫn

đó.
Sơn Dương dịu dàng:
- Anh đề nghị điều này với Nai Nai nhé.
Thùy nghiêng mắt đợi Sơn Dương nói:
- Kỳ nghỉ hè này nhóm anh mời Nai Nai đi hát du ca. Mình lên Đà Lạt vui chơi như lần trước. Coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả. Thùy chịu không?
Thùy hỏi:
- Anh có biết những ngày qua Thùy đã sống những ngày thật sóng gió không?
- Anh không để ý tới, với anh điều đó không quan trọng.
- Con cuả Thùy chết rồi vì Thùy bây giờ hết tất cả mọi khát khao và ước muốn. Anh không thấy Thùy khác hồi trước sao?
Sơn Dương:
- Em gầy hơn và đẹp hơn.
- Em lạnh, phải nói em đã được chôn trong một cái quan tài bằng đá lạnh hơn tuyết. Em đem cả một đời em vùi xuống tuyết rồi. Con em đã mang theo nó sự sống của em.
Sơn Dương lắc đầu:
- Đừng nói như vậy anh buồn. Chúng mình còn cả một tương lai dài trước mắt.
- Đừng đem Thùy vào hai chữ chúng mình quá đẹp đẽ đó của anh.
Sơn Dương buồn:
- Em không còn coi Sơn Dương là bạn của em nữa.
Thùy gật đầu:
- Anh mãi mãi là người bạn tốt của Thùy.
- Anh có làm gì để em nỡ gọi anh là người bạn tốt.
- Anh cho Thùy những kỷ niệm đẹp ở Đà Lạt.
Sơn Dương cười buồn:
- Lòng em đóng chặt hơn hồi trước nữa, sao em ác vậy Nai Nai?
Thùy chớp mắt không dám nhìn đôi mắt quá say đắm của Sơn Dương.
- Em là đàn bà rồi, em sinh con, rồi con chết. Em không xứng đáng với mối tình thơ mộng của anh Sơn Dương ạ.
Sơn Dương hỏi chuyện khác:
- Em ở đây lâu chưa?
- Rời Đà Lạt em về đây ở nhờ nhà Lan, hồi trước gia đình Lan ở ngoài Trung với em.
- Em ở một mình?
Thùy lắc đầu:

- Không, với người em yêu. Anh đi coi phòng của em không?
Sơn Dương đứng lên chàng muốn nhìn thấy nơi thân mật nhất của nàng, Thùy đẩy cửa:
- Em đã sống những ngày vừa ngọt ngào vừa đắng cay ở đây.
Sơn Dương hơi cau mặt khi nàng chỉ hình của Thành:
- Chồng của em đó, gọi là chồng cũng được anh nhỉ?
Thùy cao giọng:
- Em đã đứng ở chỗ này nhắm ngay tim Thành rồi bóp cò. Em ngất đi vì tưởng mình đã giết chết người yêu.
Sơn Dương nhăn mặt:
- Thôi đừng kể chuyện người thứ ba, anh không thích.
Chàng tỏ ý muốn lui ra ngoài, chàng không đủ can đảm nhìn cái giường của Thùy và một người đàn ông khác.
Thùy mời Sơn Dương trở lại phòng khách. Chàng ngồi nhìn Thùy đăm đăm rồi hỏi:
- Mai em đi Đà Lạt phải không?
- Sao anh biết?
- Lan nói.
Thùy gật:
- Phước đang dạy ở đó, hồi trước em lên tìm thì nó bỏ về Nha Trang không có chỗ ở em mới gặp anh đó. Thùy sẽ lên đó dạy học cho đỡ buồn. Ở đây nhiều kỷ niệm quá anh ạ. Nhiều khi ngơ ngẩn giữa đường suýt tông vào xe hơi mấy lần đó anh.
Sơn Dương hỏi nhỏ:
- Thành đâu rồi?
- Anh ấy sắp cưới vợ, giàu lắm.
Sơn Dương im lặng nhìn nét mặt buồn thảm trên mặt nàng. Thùy bình tỉnh kể như kể chuyện tình của người khác.
- Rời Đà Lạt em vào Thủ Đức tìm Thành, sống với anh ấy những ngày đẹp nhất ở đây. Rồi hết. Em chẳng có điều gì hối tiếc cả trừ một mối hận con em không còn. Nằm ở bệnh viện tỉnh dậy biết con đã chết, em lạnh toát người không khóc được nữa. Em không tiếc Thành nhưng em tiếc con. Em không được nhìn mặt nó. Chắc không có ai khổ hơn em anh nhỉ?
- Bao giờ Thành cưới vợ?
- Em không để ý, hãy để anh ấy với cuộc đời anh ấy chọn. Mỗi người có một chọn lựa và họ có quyền làm theo ý họ chứ anh.
- Em không ngăn cản gì hết?
- Lúc đầu em khóc nhưng bây giờ thì không. Tự do là cái quyền cao nhất của con người, em khóc lóc hay ngăn cản Thành để làm gì nữa

đây?
Sơn Dương gật đầu:
- Anh đồng ý với em.
Chàng không nói chuyện yêu thương nữa, những lời kể, những câu hỏi của hai người bạn dành cho nhau.
- Em có dự tính gì cho tương lai chưa?
- Có lẽ em đi học lại.
- Em không nghĩ tới hạnh phúc?
Thùy lắc đầu:
- Không bao giờ em nghĩ tới nữa, tim em đóng băng rồi.
Sơn Dương chỉ mỉm cười, Thùy hỏi nhỏ:
- Chắc cũng khuya rồi anh nhỉ?
Chàng hiểu ý đứng lên:
- Anh về vậy em vào gọi Sóc Nâu ra cho anh.
Lúc đưa Sơn Dương ra đường nụ cười Thùy vẫn nhạt nhòa, đôi mắt Thùy vẫn rất xa xôi.
Lan tò mò:
- Sao hai người vẫn lạnh lùng với nhau vậy?
Thùy cười nhẹ:
- Bao giờ Sơn Dương cũng là bạn của Thùy.
Lan nhún vai:
- Không tin, đôi mắt anh chàng say đắm quá.
Thùy gối đầu trên hai cánh tay:
- Suối đời Thùy để tang con, màu trắng chụp lên đời Thùy từ hôm nó chết. Những ngày còn lại để ăn năn.
Lan cau mặt:
- Mi có tội gì đâu mà ăn năn?
- Có chứ, vì yêu Thành quá nên con mới chết. Nếu Thùy cứ nằm yên trong phòng đừng chạy lao theo anh ấy, đừng hốt hoảng gọi anh ấy trở lại. Làm sao nó chết được. Đàn bà thường vẫn yêu chồng, cần chồng hơn con.
Lan bí mật:
- Thôi ngủ đi, ngày mai hạnh phúc sẽ tới với Thùy. Mai Lan sẽ dậy sớm đưa Thùy ra phi trường, vài hôm nữa Lan sẽ lên thăm nếu có tin vui.
- Hạnh phúc là quả bóng bay lên cao. Từ hôm con chết Thùy không thèm nhìn nó nữa. Giờ nó gần trong tầm tay Thùy cũng lắc đầu.
- Đừng ngu dại chung tình một chiều. Hắn lấy vợ, mi ở vậy nhớ hắn là mi ngu biết chưa? Không ai phục mi đâu, người ta cười mi thúi đầu.

- Không phải là Thùy chung tình, nhưng tim Thùy đóng băng mất rồi.
- Ngu nó vừa vừa chứ. Hắn lấy vợ thì mi phải lấy chồng. Lấy trước hắn càng hay nữa. Sơn Dương yêu mi thật đó Thùy. Tao đứng ngoài tao biết, mi yêu chồng mi nhiều hơn hắn yêu mi nên mi mới khổ. Lấy chồng nên chọn người mình yêu ít thôi, nhưng được hắn yêu nhiều sướng hơn.
Thùy cười:
- Thùy còn gì đâu mà bàn chuyện đó Lan? Lan về ngủ đi, mai phải dậy hơi sớm đó.
Lan dặn:
- Đừng thèm buồn nữa Thùy, mi còn trẻ quá mà, rồi có cả bầy con ở đó mà tiếc mãi có ích gì đâu.
Thùy cau mặt:
- Thùy không thích nghe chuyện đó nữa, nhức đầu lắm. Sơn Dương cũng chỉ là đàn ông mà Thùy khinh đàn ông lắm rồi. Đàn ông họ không biết yêu mình như mình đã yêu. Đời không được nửa người đàn ông biết sống hết mình cho tình yêu như Thùy đâu.
- Nhưng Sơn Dương…
- Sơn Dương cũng là đàn ông, đàn ông họ không biết yêu đâu đừng ham.
Lan nhún vai bỏ đi, Thùy quay mặt vào tường dỗ giấc ngủ. Hai đồi ngực của nàng không được nuôi con nên lạnh lùng giá băng. Con chết nhưng sữa dành cho con vẫn còn. Nước mắt Thùy trào ra, nàng mím môi lại khẽ thở dài.

Tình Yêu Như Băng Sơn

Chương 10 (chương kết)

Lan xách dùm Thùy một cái va li rồi kín đáo dưa mắt nhìn quanh, Sơn Dương lù đù bước tới, Thùy ngẩn người:
- Anh đi đâu mà cũng xách va li?
Sơn Dương cười:
- Tình cờ Nai ạ, hôm nay anh cùng đi một chuyến bay với em mới lạ chứ.
Thùy nhìn chàng:
- Anh…anh chưa hiểu cho Thùy sao?

Sơn Dương giải thích:
- Anh mua vé từ tuần trước rồi, anh định lên Đà Lạt tìm em. Nếu tối qua không gặp em thì sáng nay cũng phải gặp, vì em vô tình mua vé cùng chuyến bay với anh….
- ……
Sơn Dương giơ tay cười với Lan:
- Định mệnh phải không Lan? Này em coi cái vé máy bay. Anh mua từ trước em nữa ạ, đừng trốn anh vô ích, quả đất tròn.
- Sao hôm qua anh không nói?
- Anh sợ em hủy bỏ chuyến bay thì sao? Vì biết sáng nay thế nào cũng gặp em nên anh mới về ngủ ngon như vậy chứ.
Thùy cười:
- Thảo nào, tối qua coi bộ anh tỉnh gớm.
- Dĩ nhiên, buồn cho anh là em còn tỉnh hơn anh nữa.
Lan vui vẻ:
- Giờ Lan về nghe, về sớm để còn đi học nữa, giao Thùy cho anh đó nghe, gắng giữ cho chặt.
Sơn Dương cười:
- Lan yên chí, hai cánh tay tôi khá dài.
Lan nheo mắt:
- Đừng quên viết thư cho Lan nghe, tuần sau có thể Lan lên đó.
Thùy cười nhẹ, Sơn Dương chọn cái bàn nhìn mông ra phi đạo cho Thùy ngồi rồi hỏi:
- Em nghĩ gì đó?
Thùy lắc đầu:
- Em thấy cuộc đời lạ lùng hơn mọi thứ lạ lùng, lạ lùng đến nỗi mình không thể đoán trước được cái gì gọi là ngày mai của mình. Cách đây một năm, em không bao giờ dám nghĩ tới chuyện đi xa thế này. Và mới cách đây hai tháng em vẫn nghĩ em sẽ có một đứa con. Có đi đâu cũng bồng nó theo, bây giờ em một mình với chiếc va li như hôm đầu tiên lên đà lạt. Con em chết khi chưa được ra đời.
Sơn Dương an ủi:
- Rồi em sẽ có đứa con khác.
Thùy lắc đầu:
- Em không dám tin, em không muốn nghĩ. Rồi Thành sẽ lấy vợ sẽ có con. Không biết anh ấy có nhớ đến đứa con chưa kịp ra đời của anh ấy không nhỉ?
Sơn Dương hơi cau mặt:
- Nói chuyện khác đi Nai Nai.
Thùy hỏi:

- Anh mua vé máy bay trước Thùy thật không anh?
- Thật chứ, nhóm bạn bè của anh họ đang đợi mình ở trên đó.
Thùy nhìn sâu vào mắt chàng.
- Em cần nó rõ với anh một điều.
- Em cứ nói đi.
- Mãi mãi chúng mình là những ngọn núi cô đơn, mãi mãi em sống như thế này. Em không còn gì để tặng anh cả, anh hiểu không?
Chàng gật:
- Anh hiểu.
- Những ngày còn lại em để tang cho con em, em không muốn gặp anh nữa vì em quý anh. Anh chưa một lần lầm lỡ, anh phải hạnh phúc hơn Thùy. Và cái hạnh phúc đó không có Thùy, bởi Thùy không còn gì cả.
Sơn Dương hỏi:
- Em còn yêu người ta phải không?
Thùy nhẹ nhàng:
- Tình yêu không thể còn hay hết.
- Nghĩa là em vẫn thuỷ chung với người đàn ông đó, dù họ đã bỏ em đi lấy vợ khác.
Thùy lắc đầu:
- Không ai hiểu Thùy cả… không phải Thùy chung thủy đâu, nhưng tại vì Thùy không còn gì để cho anh. Thùy làm sao quên nỗi người ta, vẫn nhớ một người và yêu một người, Thùy không chịu nổi.
- Nhớ khi người ta đã tệ với em như vậy?
- Em có muốn nhớ đâu, em muốn quên chứ nhưng tại em quên không được.
Sơn Dương tự tin:
- Anh sẽ làm em quên, giờ em ăn gì anh gọi?
Thùy lắc đầu:
- Em ăn ở nhà Lan rồi. Anh gọi gì cho anh đi.
Thùy nhìn ra xa:
- Phi trường thường làm em buồn, không hiểu tại sao nữa. Có lẽ tại có một chuyến đi em quá bơ vơ, hồi đó em phải đi một mình, hoang mang ghê anh ạ.
- Bao giờ?
- Hồi em trốn nhà lên Đà Lạt đó, anh nhớ không?
Hai giờ đồng hồ sau họ mới lên phi cơ, Sơn Dương nhường cho Thùy ngồi gần vuông cửa nhỏ, Thùy ngả đầu ra sau:
- Một giấc mơ khó quên?
- Em nói sao.

- Tất cả làm em bàng hoàng như mơ ngủ, khổ một điều là quên không nổi nữa. Anh sẽ khổ nếu anh yêu em.
- Phải vậy mới gọi là tình yêu chứ.
Thùy thẳn thắn:
- Tối qua anh biết Thùy đi đâu không?
- Chắc em đi dạo phố.
Thùy lắc đầu:
- Em đến nhà Thành, em đi đi lại lại trước nhà Thành, em đứng bên này đường nhìn sang. Em mong gặp anh ấy dù chỉ nhìn thấy anh ấy để giả từ. Điều đó chứng tỏ em còn yêu chồng em phải không anh? Con gái có thể người quên người tình những đàn bà không bao giờ quên được chồng của họ. Dù sao em cũng đã làm vợ, đã có con. Em không xứng đáng với anh nữa.
- Trong tình yêu không có chữ xứng đáng quên rồi à? Anh không buồn em vì những điều đó, nhưng anh buồn vì sự lạnh lùng và dửng dưng của em nhiều hơn.
Thùy kể:
- Thành cũng nói với em như vậy, con chết rồi anh ấy mới về thăm, tụi em ngồi nói chuyện với nhau hằng giờ cũng không cứu vãn nổi nữa.
Thùy vén rèm cửa nhìn xuống đất, rừng núi hiện ra rồi mây từng cụm đã lửng lơ ngoài khung kính, những con sông ngoằn ngoèo len lỏi giữa trùng trùng lớp lớp rừng xanh đậm.
- Gần đến Đà Lạt rồi anh.
Sơn Dương chồm người ra cằm chàng hơi chạm lên vai nàng, thứ mùi hương lạ từ mái tóc nàng toả ra làm đôi mắt chàng chìm xuống không muốn thấy rõ núi rừng dưới đất xa. Thùy ngồi im khi Sơn Dương nói:
- Sài Gòn của em với Thành, nhưng Đà Lạt thì của anh với Nai nai, em hiểu chưa?
Thùy khẽ gật đầu, Sơn Dương tin tưởng:
- Lên đây em sẽ quên hết, anh tin như vậy, đừng quên chúng mình đã có một lần hôn nhau ở trong rừng.
- Lúc đó em còn trẻ.
- Tại em chưa hiểu em đó. Bây giờ mình dễ tới gần nhau hơn em ạ, lúc đó nhìn bụng em anh vẫn nhói tim.
Thùy quay lại nhìn chàng:
- Thật không?
- Thật, em tưởng anh không biết ghen sao?
- Nếu anh ghen anh yêu em sao nổi, em có cả một dĩ vãng dài đằng

đẳng.
Sơn Dương lắc đầu:
- Yêu không nổi nhưng anh vẫn yêu.
- Cũng như em nhớ thì khổ, nhưng vẫn phải nhớ. Cũng may viên đạn em bắn không giết chết Thành.
Sơn Dương lắc đầu:
- Anh không tin nổi em dám cầm súng Nai ạ.
Thùy buồn bã:
- Chính em, em cũng không ngờ được nữa là anh. Tự nhiên lúc đó em thèm được giết Thành quá. Anh ấy đang ngủ, đàn ông khi ngủ đẹp lạ lùng em muốn giữ mãi hình ảnh đó. Em sợ người đàn bà khác được nhìn anh ấy ngủ, nhưng thôi, sợ cũng không được. Đằng nào người ta cũng được nhìn thấy anh ấy ngủ như em.
Sơn Dương thở ra:
- Em quên đi cho anh vui một chút được không?
Thùy chớp mắt:
- Em xin lỗi anh vậy…
Sơn Dương buồn bực:
- Em không có lỗi gì cả.
Phi cơ lượn từng vòng trên núi đồi miền cao rồi hạ cánh, Sơn Dương lục áo lạnh khoác cho Thùy rồi đưa nàng xuống phi trường Liên Khương. Thùy long lanh như sắp khóc, nàng lủi thủi đi theo Sơn Dương nhóm bạn bè của Sơn Dương lố nhố vẫy tay chào. Thấy Thùy họ kêu ồ lên:
- Ồ Nai Nai, Sơn Dương tìm được Nai Nai rồi?
Cà Nhốt nắm chặt tay Thùy:
- Mừng quá, anh tìm được Nai Nai ở đâu Sơn Dương?
Sơn Dương cười:
- Trời cho đấy, món quà bất ngờ nhất năm.
Gấu Trắng hỏi:
- Sóc Nâu đâu Sơn Dương?
Sơn Dương trả lời:
- Mai lên, kẹt chuyện chưa lên ngay được, sao đông đủ chưa?
Sơn Dương hỏi nhỏ Thùy:
- Em về với tụi anh nhé?
Thùy lắc đầu:
- Em hẹn Phước đón ở ga, cho em về đó đã.
Chiếc xe đua màu đỏ vẫn còn nguyên đó nhưng lòng Thùy thật đã khác xưa nhiều quá rồi, Cà Nhốt ân cần.
- Sài Gòn làm Nai Nai gầy đi rồi đó.

Thùy cười gượng:
- Tại nóng đó, tại mất mồ hôi và nước mắt nhiều.
Sơn Dương kéo tay nàng:
- Ra xe đã, Cà Nhốt lái xe này phải không?
Cà Nhốt gật:
- Bây giờ anh đi với Nai Nai để em ngồi chung xe với Gấu Trắng.
Sơn Dương cười:
- Cám ơn Cà Nhốt nhé.
Chàng mở cửa xe cho Thùy rồi phóng xe vút đi. Tóc thùy vẫn để dài bay theo chiều gió, đôi mắt vẫn hoang dại nhìn rất xa xăm, Sơn Dương nói:
- Em thấy đó, Đà Lạt vẫn như hồi em đến.
Thùy gật:
- Chỉ có em là thay đổi và mất mát thôi.
Rừng cây lùi nhanh ra sau lưng. Núi cao chạy nhanh về quá khứ. Con đường đèo vòng vòng những mối tình mãi mãi chạy vòng theo nhau. Chưa kịp nhìn con, con đã chết, chưa kịp làm vợ, chồng đã bỏ. Đời mình là một con số không rất to. Chưa kịp quên Thành, đã ngồi bên Sơn Dương. Thành ơi, dù sao anh cũng là người chia cắt đời em rồi. Những gì anh đã cho em anh không thể đòi lại được nữa. Bao nhiêu lần chúng mình dấn thân với nhau, anh có nhớ không? Em nhớ không nổi vì quá nhiều quá say. Dấn thân với nhau xong anh chẳng giữ gì trong thân xác anh., Đàn ông dấn thân là phóng đi, anh cho em dòng đời sống của anh, em là người nhận, một lần chìm dưới anh em giữ lại trong cái cung điện thâm u của em mãi mãi dòng sinh lực của anh. Bởi vậy xa nhau em nhớ hơn anh nhớ, em khổ hơn anh khổ. Bây giờ anh đang làm gì? Đến ngày nào thì anh đem thân anh cho người khác? Anh dấn thân với người ta có khác với em không? Nghĩ đến là em cay mắt rồi. Rõ ràng em còn yêu anh sao hôm anh trở lại em cười với anh em hớn hở kể chuyện với anh như kể chuyện bạn gái? Em lạnh lùng với anh qua nét mặt rất vui đó. Khi anh nói anh còn yêu em, em đã cười ngất đi. Khi anh đòi cho em một đứa con khác em đã cười ngặt nghẽo. Khi anh cầm tay em, em đã nhìn nó rất lạnh lùng. Tại sao? Tại sao tôi còn yêu mà tôi lạnh lùng? Tại sao tôi vẫn yêu mà tôi chai đá.
Anh đã buồn bực bỏ đi chiều hôm đó, cánh tay anh còn băng trắng. Căn phòng tình ái của chúng mình còn nguyên đó, ngoan ngoãn và âm thầm. Ngoan ngoãn và âm thầm như cái cung điện trong lòng em. Bây giờ cài then đi ngủ, bây giờ khép cửa triền miên. Anh làm vua trong cái cung điện của em bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm anh còn

nhớ không? Bây giờ anh bỏ nước anh đi tìm cung điện khác. Cung điện mang tên Vương Đan Thùy giờ thành cố đô. Thành quách rêu phủ rồi là phế tích. Vua bỏ ngai vàng vua đi mất rồi em cài then lại cho rêu phong buồn. Em đóng hai cánh cửa không còn khít khao vì hong khô mối sầu. Cung điện bỏ hoang cỏ khô vì thiếu nước, thành vách rêu phủ ngày một dày. Cung điện bỏ hoang cho vua đi tìm miền đất khác xây thành xây vách.
Làm sao em quên anh được, vì làm sao cố đô quên nổi những vị vua. Làm sao em quên được hận này khi anh bỏ hoang em, anh dấn thân với người khác, khi em u buồn với cánh cổng tam quan đã đổ nát.

oOo

Thùy mở nhẹ cánh cửa nhìn xuống thung lũng vàng. Hướng dương nở đầy thung lũng như ngày nào, tưởng như đã xa nàng cũng đứng đây với mênh mang hỉnh ảnh con cưu mang trong lòng. Nàng tưởng tượng ra nụ cười con, hai mắt sáng long lanh những ngấn tay tròn rồi khóc.
Phước khoác áo len tới đứng bên nàng:
- Lại khóc rồi, khóc mãi có làm gì được không?
Thùy kể:
- Mau thật, mới hôm nào ở nhà Miên. Thùy đứng suốt một đêm không ngủ, bây giờ Thành lấy vợ khác rồi, mau ghê.
- Thùy có tính bao giờ về thăm nhà không?
- Thùy sợ cái thành phố đó lắm, phải đeo hai ba lớp mo dày mới về đó được. Mà mình thì không muốn xấu hổ.
- Không xấu hổ thì cứ việc về.
- Mình không xấu hổ nhưng người ta nhìn mãi mình cũng thành xấu hổ. Người ta tạo cho mình những thứ mình không có, Phước không biết sao?
- Người ta cho mình có tội mãi rồi mình tưởng mình có tội thật.
Phước nhắc:
- Vào sửa soạn đi, Sơn Dương hẹn hôm nay đi píc-níc quên rồi à?
- Có gì phải sửa soạn đâu, Phước nhớ đi giày vải nghe, chơi rừng mà đi giày da khổ lắm đó.

Phước tò mò:
- Bao giờ đám cưới mi, thằng Thành lấy vợ rồi mi cũng phải nhớ điều đó chứ.
- Quên sao được.
- Thế bao giờ mi với Sơn Dương làm đám cưới?
Thùy lạnh lùng:
- Không bao giờ cả.
- Tại sao?
- Thùy yêu Sơn Dương.
Phước kêu:
- Yêu tại sao không cưới?
- Vì yêu nên không muốn anh ấy khổ. Tao chưa quên được Thành và con tao.
- Lấy chồng rồi sẽ quên, sẽ có những đứa con khác.
- Con vẫn không phải là nó, đứa con đầu lòng.
Phước lắc đầu:
- Điên khùng nó vừa chứ.
Sơn Dương phóng xe tới, chiếc xe màu đỏ đang bò lên dốc sỏi.
- Thấy chưa hắn đến rồi kìa.
Thùy lơ đãng:
- Phước sửa soạn chưa? Ra mở cổng cho Sơn Dương đi.
Sơn Dương giơ cao tay vẫy nàng:
- Xong chưa Nai Nai.
Thùy gật đầu quơ những ngón tay chải tóc rồi xách cái bóp trắng đi ra, Sơn Dương đề nghị:
- Đến đón chị Tâm đi cho vui.
Ba người ngồi trên một cái băng ghế nên Thùy ngồi sát vào Sơn Dương. Những con đường của Đà Lạt bao giờ cũng đẹp. Hoa nhiều màu, nhà thưa thớt, rừng xanh rất êm, và trời rất cao. Gió lạnh làm thành phố tình, hoa tươi làm thành phố rất mê man.
Sơn Dương dừng xe trước ngôi nhà chị Tâm đang ở với đứa con nhỏ. Lòng Thùy nao nao khi nhìn mái ngói đỏ vẫn như hôm nào nàng xách va-li đến đây ngủ nhờ. Chị Tâm bồng thằng Dũng đứng đợi trên thềm nhà, Thùy bước tới nắm tay đứa bé ngậm ngùi:
- Dễ thương quá, nếu con Thùy không chết hôm nay chắc nó cũng biết cười như bé Dũng rồi há chị Tâm.
Sơn Dương xách đồ cho chị Tâm ra xe, có con đi đâu người ta cũng lỉnh khỉnh bình sữa với áo quần.
- Chịu khó ngồi chật một tí tới rừng tha hồ rộng nghe chú bé.
Thùy nói:

- Cho em bồng nó tí chị Tâm, dễ thương quá.
Chị Tâm cười:
- Lấy chồng đi thiếu gì con, tướng Thùy mắn con lắm đó.
Sơn Dương tủm tỉm cười, Thùy hồng hai má cười rất ngoan.
- Phải năn nỉ chị Tâm mới cho Dũng nó đi, vì anh biết Nai Nai thèm con nít.
Thùy chọc cho bé cười, chị Tâm thẳng thắn khoe:
- Bố nó chưa biết có nó đó nghe.
Phước chưa hiểu chuyện hỏi:
- Sao kỳ vậy?
- Anh ấy chết rồi Tâm mới trốn lên đây đó chứ, lúc chết anh không biết mình có thai.
Thùy thở dài:
- Chị can đảm hơn Thùy nhiều, chị giữ được con, còn Thùy… tệ quá.
Phước hỏi:
- Anh ấy tử trận hả chị?
Chị Tâm gật:
- Anh là bác sĩ quân y chết ở Quãng Ngãi.
Thùy nựng bé Dũng:
- Dũng giống bố phải không chị?
Tâm gật:
- Giống như đúc.
Sơn Dương nói trống không.
- Ước gì mình cũng có một đứa con giống mình như đúc nhỉ.
Thùy cười:
- Khó gì, anh lấy vợ có con liền à.
- Nai lấy anh nghe.
Thùy lắc đầu:
- Thôi lấy chồng một lần điêu đứng rồi, sợ đến già rồi anh ạ.
Vẫn những chiếc dù màu, vẫn những chiếc xe màu rất tươi. Tiếng đàn tiếng hát vang vang từ cánh rừng thưa, những bóng cây ao âm u tiếng reo vi vu đến ngàn đời.
Phước hỏi:
- Anh Sơn Dương biết tên khu rừng này không?
Sơn Dương trả lời:
- Người ta gọi nó là rừng Nhất Linh. Hồi trước Nhất Linh có cái nhà mát ở đây và hay lang thang tìm lan trong núi.
Thùy kêu:
- Hèn gì nó có vẻ nghệ sĩ ghê.
Sôn Dương chọc:

- Rừng mà cũng biết nghệ sĩ nữa hả em?
- Có chưa sao không? Anh không thấy nó reo khi mình tới à.
Bạn bè Sơn Dương ùa ra đón, Thùy bồng bế Dũng nhảy gọn xuống đất, đứa bé lắc lư theo nhịp xe chạy giơ tay đòi mẹ. Thùy cười với Tâm:
- Dễ thương không, biết đòi mẹ rồi.
Tâm khoe:
- Nó láu lắm Thùy túm được tóc mình là cu cậu sướng quá cười toe nhất định không thả nữa.
Sơn Dương ghé tai Thùy:
- Con mình sẽ láu hơn thế nhiều, chịu không?
Thùy nheo mắt:
- Chịu cái gì kia?
- Chịu có con.
Thùy cười:
- Thôi sợ rồi, vết thương sâu quá.
Sơn Dương cười:
- Nhát gan thế, cô giáo rồi mà yếu thế, học trò ngoan không Nai?
- Dễ thương, ngổ ngáo và láu.
- Ngày mai theo đúng chương trình đã định trước bọn anh tới sinh hoạt với học sinh trường em đó.
Thùy gật:
- Em thấy thông cáo bốc thơm ban nhạc du ca của anh dữ quá.
- Mai cô giáo Thùy phải có mục gì chưa?
- Em lo giải khát cho anh được chưa?
- Anh đang khát một thứ, em biết anh khát gì không?
- ...
- Anh khát tình yêu của em. Hôm nay em giải khát cho anh đi.
- Nhưng em cũng khát bỏng cổ từ lâu rồi thì sao? Anh chọn nhầm cái sa mạc rồi biết chưa? Anh phải đẩy cửa một quán nước có dừa xanh với được chứ.
- Em có hai trái dừa rất tuyệt, tại em quên đó.
- Vỏ dừa đó, đừng ham.
Gấu Trắng hét:
- Giáo chủ khai mạc đi chứ, thủ thỉ hoài đâu có được.
Sơn Dương quay sang Thùy:
- Vắng Sóc Nâu nó dễ đổ quạu lắm.
Sơn Dương nói lớn:
- Đòi bánh mì hay đòi thịt sóc, nói mau.
Gấu Trắng cười:

- Đòi cả hai.
Thùy hỏi:
- Thủy tiên, đâu anh?
- Đi pháp rồi, học Triết để trở thành triết gia.
- Anh nhớ không?
- Em gái anh, anh phải nhớ chứ.
Thùy nhìn bạn bè:
- Nếu ai cũng sống hồn nhiên như thế này anh nhỉ?
Sơn Dương hỏi:
- Em hết là Băng Sơn chưa?
- Cho em trả lời câu hỏi này của anh sau nhé. Bây giờ em chưa hiểu được lòng em mà với anh em không thể nói dối.
Họ đứng ngồi, họ đàn hát và khiêu vũ rồi ăn giữa trời giữa thiên nhiên xanh ngắt. Không ai buồn nổi trong khung cảnh này. Đôi mắt Thùy vẫn ngơ ngác và hoang dại, tóc vẫn bay rối rít và nụ cười còn rất xa xôi.
Phải ở trong rừng vẻ đẹp của Thùy mới toàn vẹn đáng yêu. Trong một căn phòng trong rạp ciné giữa thành phố Thùy là kẻ lạc loài. Không hiểu sao Sơn Dương cứ nghĩ như thế. Thùy mặc áo thun vàng với chiếc quần rộng màu lá khô và một cái áo khoác bằng da. Khi nàng nhảy múa ca hát đôi mắt nàng long lanh. Khi nàng cười phiến môi hồng tươi lên rực rỡ. Sơn Dương say đắm nhìn, bao giờ em hết khô và hết lạnh. Bao giờ thì em quên được người ta? Thùy ngừng lại trên tia nhìn của Sơn Dương cười bằng mắt.
Buổi trưa những cái dù màu bị bỏ trống, họ thích dắt nhau lang thang trên lá khô. Họ thích đuổi nhau trên những gốc cây rừng. Thùy chậm rãi đi từng bước bên cạnh Sơn Dương. Nàng ngước nhìn bộ râu của Sơn Dương rồi cười, chàng hỏi:
- Cười cái gì đó?
- Râu của anh.
- Sao?
- Đa tình và đáng sợ.
- Tại sao sợ?
- Những người đàn ông có râu đều đáng sợ. Râu càng rậm nam tính càng dữ dội và yêu càng ghê gớm.
- Sao em biết?
- Em đọc sách.
- Phải thí nghiệm mới chắc ăn, đọc sách chưa đủ cưng ạ.
Thùy nghiêm trang.
- Bao giờ anh cưới vợ?

- Khi nào em lấy chồng thì anh cưới vợ, hai đứa mình làm luôn một lần đỡ tốn tiền, đỡ phải kiếm cô dâu chú rễ nưã.
- Thôi đừng có khôn.
- Dĩ nhiên anh phải khôn mới yêu được em chứ?
Chàng đặt nhẹ tay trên ngực nàng:
- Tim em hết đóng băng chưa?
Thùy lắc đầu:
- Chưa.
- Bao giờ thì băng tan?
- Chắc không bao giờ nữa.
Nàng tiếp:
- Khi băng tan thì em già rồi, anh sẽ không yêu được em nữa.
- Em tự ướp lạnh em, em phải tươi hoài chứ.
Thùy nín thinh ngó chàng, mình tự ướp lạnh mình hay người mình yêu dội đá lên hồn mình? Em mơ suốt một đời êm đềm như bao nhiêu người đàn bà khác. Bao nhiêu đêm vợ chồng bao nhiêu ngày mê đắm, quên sao nổi, xoá sao nhoà? Và còn gì đây cho Sơn Dương, dù muốn dù không thân thể mình cũng đã ôm kín xác thịt chàng. Không, đời hai người đàn ôngm đời ô uế mất rồi, trong tay anh em biết em nghĩ đến ai? Thành hay Sơn Dương mình yêu ai nhiều hơn ai?
Thùy buồn bã:
- Anh Vinh.
Chàng lặng lẽ nhìn nàng, vẻ đằm thắm rất đàn bà, vẻ long lanh rất ngây thơ. Chàng rung động vì bất ngờ nàng gọi lên cái tên thật của chàng vì hai giọt nước mắt trong lăn từ đôi mắt xanh như mây bay.
- Một người đàn bà trong một phút giây chỉ có thể gọi tên nghĩ thầm về một người đàn ông thôi anh ạ. Nếu em có những hai người em sẽ khổ tâm vì bị dằn xé. Chắc anh không muốn cho em khổ.
Chàng gật đầu, Thùy cúi nhìn xuống đất:
- Bởi em trót đã hết mình, nên bây giờ chẳng còn gì để tặng cho anh. Chắc chắn anh không bao giờ muốn em chỉ đến với anh bằng xác thịt phải không Sơn Dương? Bây giờ nỗi đau đớn còn sâu đậm quá, em chưa quên được con và chồng em.
Sơn Dương dịu dàng vuốt nhẹ những giọt nước mắt của Thùy:
- Anh hiểu, thôi đừng khóc nữa.
Thùy ngước lên nhìn soi vào mắt chàng, mắt chàng bây giờ có những gốc cây và nhiều phiến lá lung linh buồn. Mắt chàng có những tia nắng và có cả mái tóc đôi môi của nàng chìm chìm trong đó. Thùy muốn nói nhưng rồi lại thôi. Im lặng là cõi mênh mông nhất, im lặng

là lời tình sâu nhất.
Sơn Dương nắm nhẹ tay nàng dắt đi, gió bay rất nhẹ những sợi tóc mềm của nàng, gió hôn rất khẽ những sợi lông tơ mơn man trên má nàng hồng lên dưới nàng. Thứ nắng vàng đã mượt mà màu xanh.
- Em sinh con mà không được làm mẹ, em lấy chồng mà không được làm vợ, định mệnh đã dành cho em cái hạnh phúc đắng cay của một cô gái chửa hoang rồi. Bây giờ em hết oán hận anh ấy rồi. Nhưng em còn nhớ anh ấy và thương như thương xác thịt mình. Nếu em nói em quên anh ấy rồi, anh đâu có tin phải không anh?
Chàng gật đầu. Thùy vừa đi vừa nhìn xuống hai bàn chân mình. Gió reo trên cao ngày đời phiêu lãng. Nàng ngước mắt nhìn Sơn Dương. Đôi mắt chàng chìm chìm say đắm. Tất cả chìm trong yên lặng để nghe tiếng lá thở nghe vi vu hơn. Sự im lặng mãi mãi là một quyết rũ mãnh liệt nhất, đàn ông thinh lặng còn quyến rũ hơn cả rừng.
Nàng nghĩ đến Thành, người đàn ông một đời mê đắm. Thành đã bị người lớn xâm chiếm quá mạnh. Thành không còn chút gì của riêng chàng nữa? Tội nghiệp. Sống và chỉ sống cho người khác chàng sẽ còn gì? Người ta không ai hài lòng một ai. Ngay cả cha mẹ và vợ chồng phải có những lúc sống cho riêng mình, thật riêng tư mới tha thứ nổi những xâm chiếm tàn nhẫn của lòng người.
Thùy tâm sự:
- Mọi người đều khinh bỉ em khi em theo không anh ấy. Khi em có một đứa con với người yêu, em nhận tất cả những nhục mạ ghê tởm nhất.
- Họ đã già, mặc họ với dĩ vãng của họ. Chúng mình có tương lai, tương lai nằm trong ta chúng mình chứ không nằm trong tay người già.
- Người lớn nói chúng mình thác loạn.
Sơn Dương nhún vai:
- Nhưng chắc chắn, tuổi trẻ không biết đạo đức giả.
Thùy chớp mắt nhìn lên cao, những tia nắng vàng óng soi qua lá cây. Không có người lớn sẽ không có chúng mình. Nhớ ơn nhưng không thể giống họ như khuôn. Yêu thương nhưng không thể già như họ. Con người đã sống như những xác rập khuôn nhau bao nhiêu năm?
- Người lớn bao giờ cũng thích chúng mình sống đúng như họ đã sống, nghĩ y như họ đã nghĩ. Nhưng rồi một ngày nào đó, em cũng phải già đi chứ anh. Cả anh nữa, chúng mình đâu có trẻ mãi được.
Sơn Dương ôm vai nàng:
- Sống thật hồn nhiên mình sẽ trẻ mãi. Đừng chịu làm người máy Nai Nai ạ.

Thùy gật đầu:
- Em hiểu.
Sơn Dương kể:
- Ngày em bỏ đi, anh lang thang tìm em hoài. Anh đi tìm mãi dáng dấp hoàn toàn buông thả của em. Anh đi tìm cái mái tóc để mặc cho gió bay. Không thấy, những mái tóc rập khuôn xịt keo cứng làm anh buồn. Anh về Sài Gòn, những ngã tư đông người, anh thấy ai cũng giống ai. Vội vã và khô cằn. Anh sợ em cũng giống như họ mất.
Chàng tiếp:
- Anh thù nhất sự gian dối, ba mẹ anh là hai người biết nói dối rất tài. Nói dối tài nên giàu sang danh vọng. Ba anh trông rất đạo mạo và đứng đắn nhưng anh không biết ông đã ôm những cô gái nhỏ hơn anh nhiều, cả mẹ anh nữa. Lên xe, xuống xe, bà là một người đàn bà đứng đắn và đoan trang nhưng… anh không muốn ngó tới nữa. Đến bao giờ con người sống thật hồn nhiên như loài chim em nhỉ? Đến bao giờ trên mặt đất không còn những đôi môi biết nói dối em nhỉ? Lừa gạt, dối gian để làm gì hả em? Anh không hiểu nổi?
Thùy nói nhỏ:
- Họ cũng không thể hiểu nổi anh.
- Nhưng em, em hiểu anh phải không Nai?
Thùy gật đầu, Sơn Dương hôn nhẹ trán nàng:
- Anh yêu em Nai Nai.
Thùy im lặng nhìn chàng, từ đôi mắt nàng Sơn Dương hiểu nàng chưa quên nổi người đàn ông cũ. Chàng nhìn ra xa khe khẽ thở dài, Thùy thì thầm:
- Anh không thích em nói dối phải không?
Sơn Dương gật đầu, Thùy kể:
- Em mới gửi một lá thư dài về cho ba mẹ em. Chắc chắn mẹ em đã khóc nhiều về em anh ạ. Có một điều mãi mãi em không hiểu, mãi mãi em không thể nguôi quên là Thành có yêu em không? Em không biết em không hiểu. Nếu yêu em tại sao anh ấy lại bỏ em dễ dàng như vậy. Tiền bạc và những trở ngại nho nhỏ đó mà so sánh nổi với tình yêu sao anh?
Sơn Dương thấp giọng:
- Anh nghĩ là Thành yêu em.
Thùy đau đớn:
- Người ta càng yêu nhau thì càng không hiểu nhau. Em là một người đàn bà ích kỷ, ích kỷ vì yêu quá say. Em muốn Thành chỉ yêu một mình em như em đã can đảm bỏ tất cả ra đi vì anh ấy. Anh ấy nể mẹ, thương em gái, anh ấy không bao giờ thuộc về em cả. Càng yêu

nhau tha thiết càng dễ mất nhau anh ạ. Nếu chúng mình đi sâu vào đời nhau, sẽ có một ngày anh thù ghét em vì dĩ vãng của em. Sẽ có một ngày tình yêu trở nên cay đắng và chúng mình lại sống bên nhau như băng đảo. Đàn ông là ngày và đàn bà là đêm. Sự kết hợp thật tự nhiên nhưng thật đau đớn.
Sơn Dương bóp tay nàng:
- Anh chỉ biết bây giờ anh yêu em.
Tiếng hú của bạn bè âm vang gọi Sơn Dương về, Thùy cười nhẹ:
- Gấu Trắng gọi anh kìa.
Sơn Dương gật đầu:
- Chúng gọi mình về nhảy đó em. Anh nhảy bản đầu tiên với em.
Bốn bàn chân bước nhanh trên lớp lá rừng khô, Thùy bỗng hỏi:
- Bao giờ anh đi lính?
Chàng nhìn nàng:
- Anh không biết, anh đợi. Thi rớt thì vào lính, đó là định đề chắc chắn và đúng nhất.
- Sao anh không nói ba vận động cho anh đi ngoại quốc.
Chàng thản nhiên:
- Anh không thích, anh đã đi thử một năm rồi, chán lắm.
Thùy đặt cả hai tay trên vai Sơn Dương khi bước nhẹ theo chàng, trong tay chàng theo nốt nhạc. Đôi mắt nàng nhìn thẳng vào đôi mắt Sơn Dương. Có rừng trùng điệp trong mắt chàng, mái tóc và đôi mắt say. Có một điều mãi mãi đến hôm nay nàng mới chợt nhớ nàng chưa hề khiêu vũ với Thành. Nàng cũng không muốn nói cho Sơn Dương biết, im lặng bao giờ cũng sâu xa hơn ngôn ngữ. Nàng xoa nhẹ một bàn tay lên gáy chàng và mãi tìm mình trong đôi mắt Sơn Dương. Dưới thung lũng, rừng đã tan sương, nắng đã vàng. Trên cao trên bạt ngàn rừng cây gió lạnh vẫn còn say.
Những màu áo quấn quít với nhau, những mái tóc ngủ quên trên vai nhau và những đôi mắt chìm trong nhau ngây ngất. Tim Thùy bỗng thắt lại, nàng vừa thấy đôi mắt tròn ngơ ngác của bé Dũng, bàn tay bé bỏng nghịch trên mặt trống và đôi môi buồn não nùng của chị tâm. Con lang thang phương nào. Con đang cười hay đang khóc? Con từ chối cha hay từ chối mẹ mà chưa vào đời mà con đã chết? Có thật mình muốn sinh con không? Có thật chàng khát khao một đứa con không? Câu hỏi chẳng ai muốn hỏi, chẳng ai muốn nhớ? Con là một kết tinh yêu thương hay là một tai nạn tình ái? Chắc con biết, con biết nên con mới bỏ đi. Mắt Thùy cay xè hai giọt lệ rất thầm trào ra. Sơn Dương dịu dàng nhìn nàng không nói một câu nào nữa.
Đến chiều.

Đà Lạt vào đêm sớm hơn mọi thành phố. Họ ôm đàn ôm trống rời khu rừng mang tên Nhất Linh. Sơn Dương dắt nàng lang thang quanh bờ hồ. Mặt hồ đầy sương mờ ánh đèn, từ một vuông cửa sổ của ngôi nhà nào đó trên dốc cao hắt xuống một điệu nhạc êm ả và tình.

"Gót chân em hồng, như môi em say, tóc buông mềm, như đời em trôi. Đời sống ngọt cay, tình yêu lạnh băng, gót chân em hồng, anh thương nâng niu anh hôn ngón mềm nhìn mắt em cười.

Em ơi…người yêu. Ngày và đêm qua, lạnh giá khi em đi rồi, khi ta mất nhau, khi ta mất nhau. Em ơi….người yêu. Xa nhau rồi em buồn hay vui Mất nhau rồi em cười hay khóc Gót hồng trên đá khô, anh lo được gì cho em nữa, anh yêu mình mất nhau rồi, em buồn hay em vui. Băng sơn trôi hoài, băng sơn lạnh mãi, tình yêu ngọt cay tình yêu thù ghét. Em đi. Em đi….muôn đời ta mất nhau."

Mắt Thùy mờ đi. Tim nàng nức nở gọi tên người tình trong nín câm. Muôn đời ta mất nhau. Tại anh hay tại em hả Thành? Vòng tay Sơn Dương trên vai Thùy để mình nhớ người khác. Dù muốn dù không em vẫn gian dối với anh rồi Sơn Dương. Dù muốn dù không khi người ta yêu nhau có nghĩa là người ta dối gạt nhau. Mối tình càng đẹp gian dối càng ghê gớm. Mối tình càng dài gian dối càng sâu xa. Và càng yêu nhau tha thiết người ta càng điêu dứng vì nhau, rồi hạnh phúc tìm trong tiếng thở dài, tim trong nỗi đau và nước mắt. Sơn Dương mua cho nàng một gói lạc rang và cho chàng một tờ báo. Ngày nào chàng cũng mua một tờ báo riêng. Tiếng hát buồn xót xa tan dần trong gió đưa bay, chàng nhận xét:

- Dân Đà Lạt là dân nốp nhất vì không biết thuê báo.
- Tại vì lạnh nhà ở thưa thớt.
- Con nít ở đây cũng ngoan hơn, vì bố mẹ chúng nốp hơn.
- Vì chúng chơi thả diều trên đồi thay vì lang thang quanh đống rác.

Chàng mơ mộng:

- Mai mốt mình có con, anh cho chúng sống ở đây em ạ.

Thùy im lặng theo chàng vào Shanghai. Khi chàng vào toilette nàng cúi xuống tờ báo liếc qua những hàng tít lớn. Mắt nàng mở tròn thật tròn. Hai bàn tay nàng run run. Trời rất lạnh nhưng mồ hôi từng giọt trên trán nàng. Nàng ngây người nhìn đăm đăm gương mặt Thành in trên báo. Nàng bám chặt tay trên mặt bàn. Mặt bàn lạnh toát lạnh đến nỗi nàng có cảm tưởng đang bám vào những ngón tay không cùng của Thượng Đế. Lòng Thùy tan nát, trái tim nàng nức nở trong câm nín tê liệt. Tưởng anh nhận cái định mệnh người lớn chọn cho, anh sẽ hạnh phúc hơn em. Tưởng anh chọn người vợ mẹ yêu anh

sẽ yên thân một đời. Ai ngờ. Thùy trừng trừng nhìn Thành, rừng tóc bao đêm lồng tay vào say đắm, đôi môi bao lần níu giữ mê man. Sơn Dương trở ra, chàng kinh ngạc nhìn gương mặt thất sắc của nàng. Những giọt mồ hôi má da tái xanh, hai môi mím chặt và nước mắt, nước mắt đầy trên mi. Chàng hỏi dồn:
- Em sao vậy em?
Thùy vẫn ngồi rất im. Buồn không nói ra được đau đớn không thể tỏ bày, ngậm ngùi không thở than. Chờ Sơn Dương ra nàng mới khóc nổi, Sơn Dương hoảng hốt:
- Sao em khóc Nai Nai?
Thùy đẩy tờ báo tới cho chàng, Sơn Dương cúi xuống đọc rồi ngẩng lên nhìn gương mặt tràn đầy thống khổ của nàng. Sơn Dương thở dài đọc lại những hàng tít *"khám phá ra đứa con của mình là con của một tài xế. Một sĩ quan bắn chết vợ…"*
Thùy chùi nhanh nước mắt nghẹn ngào nói:
- Em chóng mặt quá, đưa em về được không anh?
Sơn Dương gật đầu, chàng để lại trên bàn tờ giấy bạc rồi dìu nàng ra ngoài. Thùy lặng lẽ đi bên chàng âm thầm như hình bóng, nàng ngửa mặt nhìn lên những vì sao:
- Em hiểu vì sao anh ấy giết vợ.
- Vì sao.
- Vì con của em với anh ấy đã chết. Anh ấy cũng đau đớn như em khi con chết đi và có lẽ còn đau đớn hơn em nữa. Khi người ta vâng lệnh quá nhiều, khi người ta bị đẩy đến đường cùng người ta sẽ một sống một chết.
Sơn Dương trầm giọng:
- Ba nói anh ấy giết vợ vì người vợ đã có thai trước với tài xế của cha nàng. Như vậy là anh ấy ghen.
Thùy buồn bã:
- Anh ấy tức giận chứ không ghen đâu anh ạ.
Sơn Dương nhìn đăm đăm.
- Em còn yêu Thành phải không?
Thùy gật đầu:
- Em không muốn nói dối anh.
- Bây giờ em có thể trở lại Sài Gòn được rồi. Vợ người ta chết rồi.
Thùy sầu não nhìn Sơn Dương.
- Không bao giờ.
Sơn Dương hỏi:
- Tại sao?
Thùy nhìn ra xa giọng nhẹ như hơi thở:

- Vì em yêu anh.
Sơn Dương dừng phắt lại xoay người nàng và nhìn thẳng vào mắt nàng, mặt hồ giá băng gió hiu hiu lạnh.
- Anh hiểu, anh xin lỗi em, như vậy là em yêu…
- Em yêu anh và chưa quên Thành.
Sơn Dương dìu nàng ra xe, trên mui xe có thật nhiều hoa rụng. Chàng cho xe chạy chầm chậm trên mặt đường. Thùy ngồi im lìm bên cạnh chàng và bắt đầu khóc. Sơn Dương để yên cho nàng khóc bởi vì còn khóc được người ta còn biết đến mùi vị của hạnh phúc. Người đàn bà không dễ gì quên được chồng, họ dù là một người chồng bội bạc và tàn nhẫn đi nữa. Anh là chồng em, có nghĩa là chúng mình trở nên một rồi. Không còn anh và không còn em nhưng là vợ chồng, làm sao em vui được khi anh đau khổ bởi vì anh chính là em cơ mà. Tại sao mình lại lạnh lùng giá băng? Tại sao mình cầm súng bắn chàng? Thì ra chồng vẫn là chồng, vợ vẫn là vợ những ý nghĩ rối bời quay cuồng trong đầu Thùy.
Sơn Dương dừng xe lại vô tình chọn một nơi ngày mới quen nhau họ đã dừng. Thùy không xuống xe nàng ngồi im trên ghế. Đêm rủ bóng mềm trên mặt hồ. Con đường vòng hiu hắt gió đêm, Sơn Dương rút khăn lau khô nước mắt cho chàng.
- Nín đi em, mọi sự đã rồi.
Thùy giữ yên cánh tay của chàng:
- Đừng giận em Sơn Dương.
Chàng dịu dàng lắc đầu:
- Anh thương em.
- Anh ấy tự biến mình thành nạn nhân của anh ấy. Sống hết mình như anh và em cũng khổ, mà sống lửng lơ phụ thuộc hết người này và đến người kia như Thành rồi anh ấy còn gì? Chết đi vẫn chưa được sống cho riêng mình được một ngày. Con người thật đáng thương nhưng cũng thật đáng kính. Nếu con em còn, chắc chắn em trở về Sài Gòn ngay ngày mai, nhưng nó đã chết rồi. Chính anh ấy giết chết con em, em không thể nào nhìn mặt anh ấy mà không phát điên. Nhìn anh ấy tưởng tượng ra con em mặt mũi tay chân tím bầm vì nghẹt thở, vì không tình yêu của bố để hít thở sự sống nên nó chết. Em muốn trở về nhưng em không về được, vì em sẽ giết chết anh ấy mất. Chính anh ấy đã làm cho con em chết.
Sơn Dương bối rối ôm vai nàng, chàng sợ giọng nói miên man của nàng ru nàng vào nỗi đau khổ cùng cực nhất.
- Nai Nai anh van em hãy nghĩ đến anh một chút và quên hết đi.
Sơn Dương đưa nàng về nhà, bắt nàng uống một viên thuốc ngủ.

Thùy ngồi trên ghế nhìn Sơn Dương rồi lại nhìn hình Thành trên báo. Hình ảnh của kẻ sát nhân sắp ra tòa đền tội. Nàng không biết nàng đang yêu ai nữa. Nàng ngước mắt nhìn Sơn Dương muốn nói với chàng, em không biết em đang yêu ai? Anh hay Thành? Nhưng rồi nàng ngồi im, yêu nhau là lừa dối nhau và lừa gạt nhau rồi, mãi mãi em lừa dối anh vì em yêu anh…

Lệ Hằng

Hết

Nguồn: Maybonphuong
Người đăng: NHDT
Thời gian: 09/12/2004 7:31:26 CH

Lệ Hằng

Tóc Mây

Chương 1

Tôi đứng lặng người trước khung cửa màu đen của phòng chàng. Tay tôi buông xuôi và run rẩy trong cơn mơ huyền hoặc. Hành lang hôm nay tự nhiên dài hun hút. Buổi chiều hôm nay tự nhiên ngừng hơi thở. Tôi đã lang thang trên những con đường êm mơ bóng cây. Tôi đã nhủ thầm sẽ tìm đến chàng vào giờ mà một ngày sắp tàn, vào giờ mà chàng cô đơn nhất, một mình với phím đàn, với nhạc sầu Chopin.

Tôi đã nhủ thầm với mình, tôi đã vỗ về trái tim nồng buốt yêu đương là sẽ tìm đến chàng, sẽ gõ nhẹ ba tiếng lên cánh cửa nâu đen. Chàng sẽ hiện ra giữa khung cửa mờ mờ đèn vàng hắt ra. Sau lưng chàng chiếc dương cầm kiêu sa chờ đợi. Rồi không đợi chàng mời tôi ngồi, rồi không chờ chiếc áo chùng đen nhắc nhở một hố sâu thăm thẳm xa cách, tôi sẽ gục đầu vào ngực chàng. nước mắt nồng nàn ứa ra: "em yêu anh".

Từng ngày, từng tháng, từng năm tôi ao ước phút giây thần tiên ấy, nhưng chưa bao giờ tôi dám làm. Đôi mắt chàng mênh mông xa vắng mỗi lần tôi tìm đến thăm.

Tiếng đàn thánh thót vang trong thinh không bằn bặt, tôi dựa lưng vào tường vôi màu ngà, vàng mơ như dĩ vãng, chiều nay chàng lại đàn thánh ca, những dòng nhạc lâng lâng siêu thoát. Chĩ có hôm nào tôi đến thăm chàng mới chơi nhạc sâu, những Bethoven, những Mozart để tôi lao đao trong vủng sầu âm thanh, để tôi u mê trong ánh mắt chàng.

Tôi gõ cửa tiếng đàn dâng lên rồi ngưng bặt. Cánh cửa di chuyển, chàng hiện ra với một nụ cười:

- Kim đến thăm cha hở? Vào đây Kim.

Tôi nhìn chàng, hình như chàng bối rối sao tôi run thế này, sao tôi lại đứng im. Chàng đó nụ cười chờ đợí đôi mắt mênh mông. Khung cửa sổ sau lưng chàng có những lùm cây xanh, có những áng mây hồng. Tôi thèm vòng tay chàng khóc lên được.

Chàng quay lưng mất rồí thôi rồi, lỡ thêm một chiều yêu. Tôi ngậm ngùi:

- Cha đàn cho Kim nghe đi cha.

Chàng quay lại môi nhếch nửa bờ:

- Kim ngồi đi, cha lấy kẹo mời khách đã chứ.

Tôi nũng nịu:

- Kim lớn rồi chứ bộ, Kim cao gần bằng cha rồi nì. Răng cha cứ coi Kim như con nít hoài rứa. Kim đến cha để vòi kẹo thôi sao?

Chàng vẫn cười:

- Hôm nay Kim khó nhỉ, chà chà, người ta mới đậu tú đôi mà cha quên khuấy đi đấy.

Tôi phụng phịu:

- Chắc Kim hoài, ghét cha chi lạ.

Tôi sịu mặt, chàng đưa hộp kẹo cho tôi chọn, nụ cười vẫn nở trên

môi. Lạ kì, tôi nũng nịu đến thế, dỗi hờn đến thế mà chàng vẫn bình thản như bao giờ. Tôi muốn cánh cửa phòng khách của chàng được đóng lại, tôi muốn chiếc áo chùng đen dài thườn thượt của chàng quăng vào xó tủ, để chàng mặc sơ mi xanh nhạt, quần tây đậm như trưa hôm nào bất ngờ tôi đẩy cửa vào tìm, chàng ngồi quay lưng ra ngoài mải mê đọc sách.

Cổ áo sơ mi xnah nhạt và vùng gáy gờn gợn đam mê trong tối, tôi đứng nhìn chàng tim như ngừng đập, lúc chàng ngẩng đầu lên thốt nhẹ.

- A Kim!

Tôi muốn gọi thầm "Anh ơi, mà không dám.

Chàng nhìn tôi:

- Có chuyện gì đó Kim? Sao cha thấy Kim có vẻ buồn buồn.

Tôi cúi xuống mân mê chiếc kẹo hồng nước mắt rưng rưng.

- Tại cha đó.

Chàng ngạc nhiên:

- Tại chả Cha chẳng hiểu gì cả.

Tôi muốn hét lên "Anh phải hiểu? Phải hiểu rằng em đang yêu anh".

Tôi ngẩng mặt lên, tôi vụt đứng dậy, khoảng cách còn quá ngắn khi tôi tiến dần đến chàng.

Đôi mắt, đôi mắt thật tuyệt vời của chàng có một vùng trời đang xao động ngất ngây trong đó. Tượng chúa gục đầu dưới một vòng gai, chàng để trên mặt chiếc dương cầm bóng loáng bỗng như sáng lên.

Tôi lảo đảo ngồi bệt xuống ghế, môi tôi mấp máy nói không ra lời những lời khe khẽ như hơi thở, nhưng chàng nghe được:

- Xin lỗi, Kim xin lỗi cha, tha thứ cho Kim.

Chàng hiền từ:

- Chắc con đau rồi Kim ạ, học dữ quá đó mà, để cha đàn những bài Kim thích, rồi về nhà ngủ cho khỏe nghe không.
Tôi ngoan ngoãn gật đầu." Chúa ơi, chút nữa thì con làm tan vỡ mộng đẹp như sao băng chúa nhĩ. Không được, chàng cao quí quá, con phăi giữ gìn tình yêu âm thầm này mãi cho êm đẹp đời chàng. "
Chàng ngồi trước đàn, dáng nghiêng nghiêng, chút nắng chiều hắt vào từ vuông cửa sổ, làm bóng chàng chìm chìm nổi nổi trong tranh tối tranh sáng. Sống mũi cao cao, mái tóc gợn buồn như mây trời phiêu lãng.
Âm thanh vang lên chạy khắp căn phòng chàng, rồi âm thanh tung tăng quấn quít ngoài khung cửa. Tôi đứng nhìn chàng đàn, hồn tôi xao xuyến, tim tôi ngất ngây, chàng chìm trên phím ngà, tôi chìm trong mê say.
Tôi tiến đến đứng sau lưng chàng khe khẽ hát theo, chàng vẫn đàn phiến lưng xa xăm gợi thèm cơn mỏi. Tôi nóng bừng hai má, cơn rạo rực căng căng da thịt dậy thì trong tôi.
Tôi tròn mắt rồi tôi mím môi lại lùi dần cho xa chàng chút nữa, chút nữa. Một hương thơm ngai ngái nồng nồng phả ra từ lưng chàng, gáy chàng. Nỗi đam mê, niềm ân hận xâu xé tâm hồn tôi.
Một tiếng gọi thầm nhắc tôi hãy ra về, hãy để chàng yên bình trong đời tu sĩ, hãy để chàng với những bản thánh ca vời vợi nỗi yêu thương thần thánh. Một trái tim nồng cháy tình yêu đòi tôi ở lại, hãy tiến đến gần chàng, hãy vòng tay qua ôm cổ chàng, hãy cúi xuống để tìm nụ hồn đầu đời yêu dấu.
Tôi như một tên trộm rình mò cùa quí báu. Tiếng đàn buồn rưng rức trong cung sầu Tristestẹ Tôi nghẹn ngào ngó chàng, lúc đàn chàng gần tôi như người yêu gần gũi người yêu, cùng lúc chàng xa tôi như

bóng mờ hạnh phúc trên đỉnh gió lao xao. Tôi thương mình đến quắt quay đau đớn, tình câm nín đẹp vô ngần nhưng chua xót vô biên. Chàng đứng lên. Tôi bàng hoàng nhìn sâu vào mắt chàng, hai bờ mi rậm che hờ màu mắt buồn lênh đênh. Chàng cười khẽ:

- Kim hết đau chưa? Mai gặp má Kim cha sẽ nói bà cấm Kim đọc sách. Đau đầu hoài mà không chừa gì cả.

Tôi lắc đầu:

- Cha đừng lo, Kim không đau nữa mộ Kim khỏe nhiều rồi mà. Cấm Kim đọc sách thì Kim làm gì bây giờ hở cha?

Chàng lắc đầu:

- Bướng lắm nha, vừa thôi đấy, thần kinh Kim yếu lắm đấy. Để cha nói má gả chồng cho rồi.

Tôi tròn mắt ngó chàng:

- Không! Kim không thích cha đùa như rứa. Kim không cần ai thương Kim mộ Kim có chết cũng mặc xác Kim kia mà. Cha có cuộc đời của cha.

Chàng ngạc nhiên vì cơn giận bất ngờ của tôi:

- Con gái mới lớn rắc rối thật. Cha chịu thua rồi đó, chắc hôm nay cha đàn hơi vụng phải không Kim?

Tôi bùi ngùi:

- Không, Kim xin lỗi cha, tại cha coi thường Kim quá, cha chẳng để ý gì đến Kim cả.

Chàng hững hờ:

- Thế à? Cha đâu có biết. Chắc muộn rồi đó, thôi Kim về nhé kẻo Má trông chết.

Tôi tiu nghỉu đứng lên, cúi đầu chào chàng rồi lui ra ngoài. Thêm một chiều đẹp đã tan vào dĩ vãng. Thêm một chiều đẹp mình lại bơ vơ.

Tôi lang thang dưới những hàng phượng vĩ đầy hoa đỏ ven sông. Con đường Lê Lợi giờ này im vắng lạ. Hai bên đường cỏ mọc xanh, êm như tấm thảm. Tóc tôi bay bạ Gió sông nhè nhẹ đưa lên, văng vẳng tiếng ai hò lênh đênh trên sóng nước, văng vẳng tiếng hát nào từ khung cửa nhà ai quên khép kín.

Tôi giận tôi vô chừng. Dự định bao nhiêu lần, rồi mỗi chiều lại trở về tay trắng bơ vợ Chàng vẫn không hay biết hoặc cố tình không hay biết. Tôi vẫn trằn trọc từng đêm với mối tình đơn phương đầy cách biệt. Có tiếng gọi tôi ơi ới đằng sau:

- Kim ơi Kim! mi đi mô về rứa?

Tôi quay lại mỉm cười với Phương. Cô bạn thân cùng lớp:

- Chiều đẹp nên lang thang chơi, có chi lạ hôn mi?

Phương nhe chiếc răng khểnh:

- Sướng chưa? lãng mạng ghê hỉ. Tau đi ghi tên ở Văn Khoa đây mi nớ. Mi định học chi Kim?

Tôi ngập ngừng:

- Chưa biết nữa, mạ tau bảo nghỉ ở nhà bà dạy nấu nướng ba cái đồ chua ngọt mai mốt về hầu chồng. Mạ tau sợ học riết tau điên mi nớ.

Phượng cười ròn:

- Ngộ ác, cũng hay đó, mạ mi nhắm ai chưa mà chuẩn bị ráo riết đó mi?

Tôi lắc đầu:

- Mô, có ai đâu mi, bà nói rứa chứ tau đâu có chịu. Học ba cái bánh mứt với kho trách cá nục chán cái ớ đời mi hỉ.

Phượng nheo mắt:

- Mi cũng chì đó chứ, đau đầu quanh năm mà thi chi đậu nấy, thấy mi đậu bình tụi nó ngán dữ.

Tôi cười:

- Tán vừa thôi chứ, mũi tau dài ra cha mô thèm mê nữa mi?

Phương dí mũi tôi.

- Càng đẹp chứ răng, mũi mồm nhòm càng tây mi nớ.

Tôi kê Phương:

- Quê! Bà ni chẳng biết chi cả, mốt mới người ta thích mũi huyếch kia kìa. Ngó kiêu sa lắm mi nớ.

Phương hỏi:

- Rứa hả? Kiêu sa lắm mi hả? Ở Huế mình chưa có chỗ mô sửa mũi mi hỉ?

Tôi lên giọng người lớn:

- Tự nhiên đẹp chứ bộ, sửa sang này nọ tốn tiền thí mồ, tụi mình mua sách cũng phải nhịn quà vặt, bàn chi chuyện xa vời nớ mi.

- Ờ, ờ..., nói cho vui vậy mà.

Phương thì thào:

- Có hai tên theo mình mi tề, chết cha, mần răng chừ mi?

Tôi len lén quay lại, có người đang làm cái đuôi dài dài cho hai đứa thật. Hai anh chàng cao cao, tóc để dài, đang phì phèo hút thuốc. Chẳng đứa nào rủ, tôi và Phương đều che vội nón bài thơ lên đầu.

Phương láu lỉnh:

- Cũng khơ khớ mị nợ, đẹp trai chứ mi hỉ?.

Tôi suỵt:

- Con khỉ, khẽ chứ, nó nghe được thì chết.

Phương nghiêng nón:

- Theo lúc nào mà mình không biết tề, cha, lúc nờ tau nói to quá, bô bô giữa đường, e tụi nó nghe được mắc cở chết đi được.

Tôi càu nhàu:

- Im cái miệng đi nào, ai biểu mi léo nhéo hoài, phải làm bộ tỉnh khô như không chứ mi.

Phương gật đầu kéo nghiêng vành nón bài thơ có tết quai nhung tím, mắt Phương sáng long lanh, nụ cười chúm chím sau quai nón xinh. Hai chàng thấy chúng tôi nghiêng nón hơi kĩ có vẻ sốt ruột tiến sát lên ép tôi và Phương vào lối cỏ. Phương đỏ bừng hai má, con bé thật kì, lí lắc không chịu được, chê con trai ỏm tỏi cả ngày, vậy mà có chàng nào theo chân tay cứ ríu cả lại, mắt chớp lia lịa thấy mà thảm.

Anh chàng đeo kính trắng lên tiếng:

- Chiều đẹp quá hai cô cho chúng tôi đi chung một quãng đường nhé.

Phương nhìn tôi, môi tôi mím lại dấu một nụ cười.

- Đường của chính phủ, mời hai ông cứ tự nhiên cho.

Anh chàng có đôi mắt dài tình tứ nói:

- Con nhà ai mà ăn nói dễ thương rứa? Ngọt cứ như đường phèn. Xin lỗi hai cô đường ni tên chi đây ạ?

Phương nhập cuộc dù mắt vẫn chớp run run hai hàng mi cong:

- Đường Lê Lợi, có rứa mà cũng hỏi, Kì!

Hai chàng cười, chàng mắt nhung tấn công:

- Không chúng tôi muốn hỏi tên của con đường mà không có bảng nào của chính phủ ghi nổi kia.

Tôi nháy Phương:

- Ông ấy hỏi mi tề.

Phương đỏ mặt:

- Chi rứa, mi nói không được sao?

Tôi nghiêng thêm bờ nón:

- Đường áo trắng bạ Thôi xin phép hai ông hỉ.

Hai chàng cũng khá đàng hoàng, nghiêng người kiểu cách chào

chúng tôi rồi đi lên cầu Tràng Tiền cong cong những nhịp buồn.
- Mong có dịp gặp lại hai cô, cám ơn hai cô nhiều lắm ạ. Tôi tên Thụy, anh bạn tôi tên Quang.
Khi hai lưng áo sơ mi ngà nhuộm chút nắng chiều trên nhịp cầu chơi vơi, Phương mới dám cười toe toét với tôi:
- Hết hồn, cha! Tim tau muốn rụng luôn mi nớ.
Tôi càu nhàu:
- Mi kỳ thấy mồ, người ta theo thì can chi mô mà mi run như cầy sấy hỉ?
Phương lí nhí:
- Tau cũng nói được đó thôi, run mô mà run, con ni hách dữ, hôm nay mi la tau hoài hỉ.
Tôi bật cười:
- Tiến bộ dữ, ở nhà mi léo nhéo hoài, la em như bà la sát rứa mà răng gặp con trai mi câm như hến, buồn cười quá.
Phương bỗng nhìn tôi đăm đăm:
- Ừa mọi khi mi cũng như tau, nhát như thỏ đế, răng hôm ni mi ăn nói ngon lành rứa? Ngọt sớt với con trai thấy mà sợ luôn.
Tôi thở dài:
- Rứa hả, có lẽ tại tau bắt đầu biết đau khổ.
Phương tròn mắt ngó tôi:
- Mi nói chi lạ rứa, mi cũng đau khổ cơ à?
Tôi ngao ngán:
- Đến một lúc nào đó tuổi thơ sẽ bỏ chúng mình. Có điều chuyện tau gay go quá, tau điên lên được mi nớ.
Phương tò mò:
- Tau chẳng hiểu mô tê chi cả. À, mi yêu ai phải không?

Tôi ngập ngừng:
- Ờ, có phải tự nhiên mình cứ nhớ họ hoài, mình muốn gặp họ suốt ngày là yêu phải không mi?
Phương lên giọng bà cụ:
- Đúng rồi. Yêu là chết trong lòng một tí mà mị Mi chết một tí hay chết cả người hả mi?
Tôi lầm bầm:
- Khổ điên lên được mi còn đùa, chán mi chi lạ.
Phương cười:
- Thì thôi, điều tau nghĩ mắc mớ chi mạ mi buồn. Mi nói Mạ mi gả cho họ là xong chứ gì. Mạ mi cưng mi kinh khủng cơ mà. Bà lại lanh nữa, chuyện chi bà cũng làm được hết.
Tôi xót xa:
- Không bao giờ tau dám nói với Mạ, bởi vì người tau yêu không bao giờ lấy tau mô mị Họ có thèm để ý đến mình đâu.
Phương kêu:
- Á à, tình một chiều hả? Con ni rứa mà ngu, thì làm cho họ phải biết, dễ ợt thiếu gì cách.
Tôi cáu:
- Thôi bà im đi, con nít mà bày đặt dạy khôn người ta hoài. Đoạn trường ai có qua cầu mới hay. Mi cứ lo ăn lo ngủ cho rồi phận mi đi, nói ngu như con bò.
Phương giận:
- Con ni kỳ, Hôm nay mi dễ ghét chi lạ, khó tính như bà già. Thì kệ xác mi chứ ai rỗi hơi cho mệt. Cáu kỉnh hoài chó nó thèm yêu.
Tôi đỏ mặt:
- Kệ tui ư, thôi về đi "Mệ " để xem ai yêu mê.

Phương dịu giọng khi thấy tôi rưng rưng nước mắt:
- Tau xin lỗi mi, đừng giận nghe mi, tau thương mi hoài à. Đừng thèm yêu ai nữa mi.
Tôi gượng cười:
- Thôi, dẹp chuyện ni qua một bên mi hỉ. Mi nói đúng đừng thèm yêu nữa là xong.
Phương xiết nhẹ tay tôi:
- Tau về nghe, mai qua tau đi ăn bánh bèo vĩ dạ hỉ.
Tôi gật đầu đứng nhìn phương đi vào con ngõ hẹp. Con ngõ xinh xinh với hai hàng dậu thưa. Áo trắng phương vờn gió, tóc thề Phương đựng bóng dáng chiều bay bay màu nắng nhạt. Bờ nón nghiêng nghiêng, dáng mềm như lá cỏ. Phương xinh như một áng thơ say Lòng tôi bùi ngùi. Hồn tôi xót xạ Tôi thương mình, tình đầu son sắt trao nhầm chỗ. Cho đi không trọn, giữ lại thêm đau. Tôi thầm gọi, lời tình âm vang trong tim óc mù mờ: "Anh ơi, em khổ quá đi anh, ước chi em được quyền yêu anh như bao nhiêu cô gái khác trên đời này yêu người tình của họ"
Tôi lủi thủi về nhà. Chiều dâng tràn đầy con ngõ cụt. Nhà tôi ở cuối đường gạch nung. Mái ngói rêu phong ba nếp nhà cổ im lìm trong vườn cây. Gót giầy tôi kêu nhẹ trên lối đi trải sỏi. Mùi hoa bưởi ngào ngạt tỏa ra từ góc vườn. Nỗi buồn nhẹ tênh tênh khi Mẹ tôi hiện ra giữa bậc thềm, áo trắng thương yêu nét cười ấp ủ:
- Con đi mô lâu rứa? Mạ lo quýnh định đi tìm con rồi chứ. Ủa, đau hả? sao nhợt nhạt dữ rứa con?
Tôi cười nhẹ cho Mẹ an lòng:
- Mô có, chắc tại gió chiều hơi độc đó Mạ. Con với Phương đi dạo bờ sông. Có hai anh chàng theo hoài, Phương nó run tức cười kinh

khủng Mạ nờ.

Mẹ tôi cười:

- Bộ con Mạ không run. Thôi vào rửa mặt Mạ dọn cơm cho ăn. Cái mặt hơi đói một chút là tái xanh à, tham ăn rứa mai mốt lấy chồng nó đập chết hỉ.

Tôi nũng nịu:

- Mạ kỳ quá, cứ chồng con hoài, con không chịu mô, con ở nhà với mạ hoài cơ.

Mẹ vuốt tóc tôi.

- Chứ không à con 18 tuổi rồi đấy, Hồi chiều mợ Phủ qua nói chuyện cậu Minh hoài, nghe đâu sắp về rồi đó. Con liệu học ăn học làm kẻo mai mốt họ chửi mạ không biết dạy con.

Tôi vờ ngây thơ:

- Về chi vậy Mạ?

Mẹ bẹo má tôi:

- Khéo chưa? Về để hỏi cưới con chứ làm chi nữa.

Tôi hoảng hốt:

- Con có quen biết cậu ấy mô, Mạ kỳ quá.

- Thì về rồi làm quen, người ta con một cần lấy vợ mà con. Mạ nghĩ kĩ rồi, không còn đám nào hơn nữa mộ Con ráng ngọt ngào cho người ta thương. Một bước lên bà bác sĩ còn chê nỗi gì chớ. Có phước mới làm dâu mợ Phủ con nớ.

Tôi lắc đầu:

- Không được mô, con chưa muốn lấy chồng. Mạ làm mai con Phương cho họ đi. Nó vừa ngoan vừa đẹp.

Mạ cau mày:

- Con ăn nói nghe không vô chi cả. Lấy vợ chứ mua rau mua cá răng

mà dễ rứa.
Tôi cười nhạt:
- Có yêu thương chi mô, cậu ta về dẫn thẳng đến con Phương thì cũng như dẫn đến con chứ khác chi đâu Mạ.
Mẹ gắt:
- Ăn nói như con nít, nói cho cô biết có răng người ta mới chọn cô chứ, dù gì cô cũng con quan huyện, cháu chắc dòng vuạ Chứ con Phương nhà nghèo, em út đầy đàn họ nhào vô để đeo nợ à?
Tôi hỏi móc Mẹ:
- Mạ nói rứa có nghĩa là người ta lấy con hoàn toàn vì cha mạ vì của cải nhà này chứ gì? Vậy mà Mạ kêu con có phước.
Mẹ đứng lên:
- Cho con ăn học rồi cải lại mạ hỉ? Mạ rầu quá, các con đứa nào cũng chống lại mạ hết.
Mẹ chợt khựng lại nhìn tôi không chớp mắt:
- A, hay con có gì với ai rồi? Kim, con yêu ai phải không?
Tôi lúng túng:
- Mô, có điều con cảm thấy chán cái cậu minh nào đó quá. Học hành như rứa mà còn để mẹ dắt đi hỏi vợ chắc quỷnh lắm mạ hỉ.
Mẹ bật cười:
- Rứa mà con làm mạ lo ngay ngáy hỉ. Con người ta có hiếu rứa đó, đi tây đi tàu về nhà cho mạ chọn vợ Mợ Phủ ở vậy nuôi con cũng bỏ công, còn mạ nghĩ mà ứa nước mắt, đứa nào cũng lấy ích mình.
Tôi bối rối, bao giờ cũng vậy, Mẹ chỉ cần than thở đôi câu là tụi tui đứa nào cũng vòng tay đầu hàng mẹ hết.
Tôi hoãn binh:
- Mạ thủng thẳng tính, chờ người ta về xem có hợp nhãn nhau không

đã chứ, biết đâu họ chê con hả mạ?
Mẹ có vẻ vui vui:
- Chỉ sợ con mạ bướng thôi, con dễ thương thế này ai chê nổi chứ.
Tôi đỏ mặt:
- Ứ ừ mạ chọc con hoài, con đói quá xỉu chừ nè. Cho con ăn cơm đi mạ.
Mạ cười rạng rỡ đôi mắt nâu thật nồng nàn:
- Ừ mạ xuống biểu tụi nó dọn cơm hỉ, con rửa mặt cho khỏe chút đi.
Tôi thay đồ mát màu hồng, tóc cột cao sau gáy rồi đứng ngắm mình trước gương, tặng mi nụ cười đó gương, chàng của ta cười nửa miệng quyến rũ hơn nhiều gương nhỉ.
Tiếng chị Khanh vang lên:
- Út ơi xuống ăn cơm, cả nhà chờ cô đó, ngắm vuốt hoài, mai mốt bà già chửi bằng thích út nớ.
Tôi vừa đi vừa trả đũa:
- Còn khuya, chị cứ lo phần chị đi, chồng lính tàu bay mạ cứ rúc bếp hoài, mất bay vì các cô ca ve thì đừng có rên nghe bà.
Tôi ngồi vào bàn ăn cạnh cha, cha điền đạm hỏi:
- Con đi mô về đó út?
Tôi lí nhí:
- Dạ con đi nhà thờ rồi ghé thăm cha Duy.
Anh Kha nheo mắt:
- Nói nghe ngoan dữ, rõ ràng anh thấy hai cô dung dăng dung dẻ với hai anh chàng trường luật, nói dối ngon lành chưa.
Tôi nguýt anh:
- Sời ơi, dân cận thấy chi mà nói, tự nhiên người ta theo Kim với Phương chứ bộ.

Anh Kha nhăn mũi:
- Nói rứa mà cũng nói, tự nhiên người ta đi chung rồi hai cô nghiêng nón cho người ta che à. Ngó tình chết đi còn làm bộ.
Tôi đỏ bừng mặt:
Kỳ chưa, đã nói em không hề biết họ mà cứ nói mãi.
Thấy tôi sắp khóc mẹ nạt anh Kha:
- Lo ăn đi ông tướng, chút nữa lại kêu đói ầm nhà, chọc em hoài.
Anh Kha lắc đầu:
- Sời ơi Mạ cưng nó quá nguy to đến nơi đó mạ, ngữ đó mà con vớ được ăn đòn bằng thích. Tướng Minh chắc gì chìu nổi cô Kim nhà này.
Mẹ tủm tỉm:
- Con nghe anh nói chưa? để mạ đét cho vài roi dần đi là vừa.
Anh Kha dí mũi trên tô gà hầm đậu, cái mũi phập phồng đã dài lại dài hơn, chị Khanh kêu:
- Thôi ông cận, hít vừa vừa thôi chứ, mất hết hương vị ngon lành của người ta còn chi?
- Mô có được, phải ngửi mới biết món nào ngon chứ bộ. Tai hại quá, bữa cơm chiều thứ bảy linh đình mà tên nào dấu biến cái kính của con mạ nờ. Ủa món chi xanh xanh ri mạ?
Tôi nháy Mẹ:
- Salade trộn cà chua í mà.
Anh Kha tưởng thật tấn công tô gà hầm tới tấp. Một lúc sau anh kêu:
- Ủa, răng con Kim cứ tấn công salade hoài rứa, cha bữa ni chắc lo giữ eo để lấy chồng răng mà chay tịnh rứa Kim?
Mạ bật cười:
- Kim nó gạt con đó, món tủ của con mà.

Anh Kha hét:
- Cha chả, con ni bố láo bố lếu thật, thế này thì đáng ăn đòn quá nhỉ?
Tôi chợt buồn, anh Kha nói tiếng bắc giống chàng quá đi thôi.
- Cha mạ thấy chưa? chưa gì đã ló đuôi sợ vợ hỉ, học nói giọng bắc nghe phát ghét.
Mặc chị Khanh nói khích, chả anh Kha đang "đau tim " chị Diễm Mi rất nặng, một cô gái bắc học luật. Anh ấy vẫn hít lấy hít để:
- Bifteck ví salade, sời ơi, vậy mà mạ không bảo con, tai hại quá sức.
Cha tủm tỉm:
- Cái thằng thiệt, không chịu đeo kính, ăn uống chi cứ dí mũi xuống, con gái nó chê ế vợ đừng có trách hỉ?
Anh Kha hơi ngượng:
- Ơ, Cha không biết thời giờ đàn ông lên giá à? Lên mau hơn cả xăng nhớt đó cha, con gái thừa khối ra đó, tại cha ngán mạ chứ tướng cha tệ lắm cũng mấy chục gì dì hai nộp đơn.
Cha cười cười, mạ nguýt:
- Dễ sợ chưa? Ông nghe con nói không? Chắc đằng sở ông chàng màng lắm hỉ? Con nó nói ông cười mỉm chi hoài mà.
Cha nịnh mạ liền:
- Kha hư quá, cha lại mất ăn mất ngủ hàng tuần liền vì máu ghen của mạ bây cho coi.
Mẹ háy:
- Hứ sắp dâu rể đầy nhà rồi đó ông, bày đặt hàng xóm họ cười thúi đầu đi.
Cha đặt ly bia xuống:
- Rứa hả? rănng tui thấy bà trẻ măng à?
đi phố với con, người ta tưởng là chị cả. Chính bà khoe tôi rứa mà.

Mẹ quay đi dấu một nụ cười:
- Thôi ăn lẹ đi, tôi còn đi vài chuyện cho cha con ông, cứ ngồi nhà ôm ba cái lương công chức của ông hoài có mà chết đói cả lũ.
Anh Kha chưa hết giận:
- Chó con đừng hòng tôi làm toán cho nữa nghe.
Chị Khanh cười, tôi nhăn nũi:
- Buồn ơi, chào toán rồi anh, em học văn khoa bay bướm hơn nhiều.
Anh Kha đứng lên rót đầy ly trà nóng:
- Cũng đừng hòng tôi đưa đón nữa, cho tụi nó theo, khóc bằng thích.
Tôi nhún vai:
- Cần lắm đi, Kim hết sợ con trai rồi, họ đi theo tôi, tôi nói chuyện như điên.
Mẹ kêu:
- Ơ, con ăn chi lạ rứa? ngang tàng rứa ai thèm rước nữa hỉ?. Rầu quá, con cái đứa nào cũng chỉ làm khổ mạ không à.
Ba sầm mặt, tôi nói nhỏ:
- Con đùa đó mạ, con vẫn nhớ câu mạ nói chứ bộ, thế này này: e lệ làm tăng thêm hương vị nhớ thương, kín đáo gợi thêm chinh phục, và duyên dáng thì bền hơn nhan sắc, con thuộc bài ghê chưa mạ?
Mẹ đành cười:
- Con ni thiệt, cái miệng ngọt sớt y cha mi, chỉ khổ mạ thêm thôi.
Cha đưa tay nhận ly nước chị Khanh đưa hầu:
- Răng lại khổ được hỉ? Không phải bà khóc lóc ỉ ôi lúc ngoại thằng Kha không chịu gả cho tôi à?
Mẹ giơ tay kêu trời:
- Thiệt tôi chưa thấy nhà ai lạ như ri, bữa cơm cha con đùa nghịch rầm rầm, loạn quá sức tề. Cái tính khôi hài cu/a cha con ông không

biết ở mô lọt vô hỉ.
Anh Kha hề hề, đã bảo anh chỉ có tài cười hơn người, với lại hít cái mũi thôi mờ.
- Mạ không biết cười là thuốc tiên chữa bịnh sao? Chính nhờ cha con có tính khôi hài, đẻ ra tụi con một lũ hề, nên trông mẹ càng ngày càng trẻ ra đó thôi.
Mẹ nạt đùa:
- Thôi ông tướng ơi, cha con bây hè nhau tán tau, chắc lại đòi nhậu nhẹt chi đây hỉ.
Anh Kha trịnh trọng:
- Mạ tiên tri tài chi lạ, con biết ngày mai chị Tố Khuyên, Tố Kỳ về, thế nào mạ cũng trổ tài mà.
Mạ đứng lên:
- Để tính sau, mấy ông máy bay làm mạ đón hụt mấy lần rồi, chừ không dám tính chi nữa hết!
Tôi rút về phòng riêng, có khung cửa sổ nhìn ra phòng cây xanh xao bóng lá. Đêm lặng lẽ tràn đầy thinh không, lòng tôi xôn xao lạ Tôi nhớ chàng, mới gặp nhau đó mà sao nhớ xót xa, mà sao thương ngập hồn.
Có tiếng chị Khanh léo nhéo:
- Thôi im đi ngài, nói tiếng bắc nghe vô duyên chi lạ. Nhỉ, nhỉ hoài.
Diễm Mi nó cười con trai theo vợ thì ê mặt lắm đó.
Anh Kha ồm ồm trả đũa:
- Giời ơi. Vợ tôi bắc kỳ quốc tôi phải tập dần chứ, còn chị không tập nấu canh rau đay với cua đồng, mai mốt bà già đuổi về gấp.
- Hứ, người ta nói tiếng bắc êm như ru, ngọt như đường, còn anh nói tiếng bắc lai ngang như cua í.

Tôi mỉm cười, hạnh phúc gia đình tôi thật tràn đầy. Cha tôi tuy không trẻ trung lắm nhưng biết thức thời để hoà hợp với tuổi trẻ của con cái. Cha tôi đã qua thời vàng son của một ông quan trẻ, ông đành an phận làm quản thủ cho một thư viện ở đây. Người khác ngoài số lương còn mang được cái này cái kia về nhà, Cha tôi giỏi lắm mang về được mấy quyển sách làm cảnh trong tủ, thời giờ sách vở không quí bằng bánh xà bông sở mỹ. Cũng may mẹ tôi nhờ quen biết nhiều nên kiếm tiền bằng cách mua bán hột xoàn. Tôi là con út trong số năm người con của mẹ. Đặc biệt, mẹ tôi có mình anh Kha là trai. Nhà nhiều con gái nên Mẹ lo canh giữ cũng mệt nhoài. Hai chị lớn học tận Sài gòn. Thỉnh thoảng mây mù kéo về là hạnh phúc gia đình lung lạy Tất chỉ vì mấy chị em tôi chưa ai có chồng. Mẹ thở dài hoài mỗi khi ăn cưới con gái người ta về. Có cau trầu trà cốm của ai biếu, chị Tố Khanh lại nháy tôi trốn mẹ lui lủi.

Hai chị lớn lấy cớ chưa học xong, phần chị Khanh đã có người yêu đợi chờ, anh lính tàu bay, nên Mẹ có vẻ lo lắng lắm.

Mẹ không muốn tôi vào đại học, vì lúc sinh tôi vài ngày có giặc tới, Mẹ Ôm tôi ngồi trong hầm tối, bom đạn ì ùng rơi khắp nơi.Mẹ Ôm chặt tôi nước mắt dòng dòng. Cha tôi lạc một nơi, Mẹ ngồi trong hầm sâu với đứa con đỏ hỏn khóc ngằn ngặt từng hồi. Rồi bom nổ ngay miệng hầm, trời đất rung chuyển, Mẹ ngất đi. Cha trở về bới đất tìm Mẹ nhờ tiếng khóc chết lặng từng hồi của tôi. Thật lạ lùng cả hai mẹ con tôi đều sống. Từ đó tôi đau ốm hoài, đêm đêm mẹ ru tôi ngọt mềm điệu ca dao Nam Bình thương nhớ, cho tôi lớn lên trong chiến tranh. Tôi yếu thần kinh cũng vì thế, cả nhà dồn hết yêu thương cho tôi. Tôi trở thành một con bé lãng mạn và khó thương nhất nhà.

Mặc cho hồn tính đa sầu đa cảm đó, tôi tìm đến cha Duy những

chiều đẹp trời. Những chiều hoàng hôn vàng say trên sông Hương. Nhừng chiều mưa thu bay bay con phố nhỏ bụi hồng của đất trời giăng giăng trên bờ cỏ mịn, trên những hàng cây cao.
Tôi tìm đến chàng với lòng ngây say, với nỗi muộn phiền. Tình là thầm kín, nhớ là xót xạ Cha với nốt sầu dạ khúc. Cha với lời thánh ca lâng lâng siêu thoát. Cha với cung ngân tình xưa lắng phủ. Tình yêu dâng lên cao ngút ngàn rồi tình lắng xuống hun hút sâu. Tôi vẫn chưa hôn chàng được lấy một lần, vẫn chưa một lần thầm thì chữ yêu.
Nhiều khi tôi nhìn môi chàng, nét môi chỉ biết nhếch nửa bờ, nửa xa cách nửa gợi thèm đam mệ Tôi nhìn đến ngây đến dại cả mặt mày môi miệng. Máu căng căng trong xác thịt dậy thì. Tôi ngồi phịch xuống ghế, hai tay buông xuôi mà hồn chới với tiếc quay tiếc quắt cơn yêu nồng nàn chỉ mình tôi biết tôi. Tôi thì thào:
- Cha!
Chàng cười nhẹ:
- Kim lại đau đầu phải không? để cha dạo sầu khúc cho nghe nhé. Kim thích Chopin nhất phải không?
Tôi buồn bã gật đầu, hình như chàng biết lúc nào tôi sắp nổo loạn, chàng chỉ cần ngồi trước phím ngà, âm thanh rung lên thánh thót, bay trong chiều tà, có mây bay lảng vảng, có chim sẻ bay lượn trên đỉnh tháp nhà thờ cao vút. Hồn tôi lắng xuống, tình mềm như lá cỏ, môi run như cánh hoa. Tôi đành ngồi im yêu thầm chàng cho đến lúc ra về. Một mình trên đường vắng, nghe xác lá khô rơi trên mặt đường nhựa, nhìn dòng sông lạnh lùng trong dáng chiều. Tôi rưng rưng thương mình. Bao giờ? bao giờ chàng mới hiểu tình tôi.
Chiều đã tàn, mùi hoa bưởi ngào ngạt tỏa hương thơm ngất ngây.

Tôi lủi thủi leo lên giường đợi chờ giấc ngủ. Từ chiều nào đã yêu, hồn bỗng lao đao trong thương nhớ khi rời xa tiếng đàn của chàng. Đêm dêm tôi trằn trọc mơ tưởng, nhiều khi tôi nghĩ chàng cùng yêu, cũng nhớ thương như tôi đang nhớ từng giây từng phút. Nhưng tất cả chỉ là ước mơ, tôi vẫn buồn bực trách thầm mình mỗi khi tạm biệt chàng ra về.

Tôi đi vào giấc ngủ với đôi mắt thâm thẩm suy tư như hang tối của chàng

Dù không tin tưởng giờ giấc của mấy ông hàng không, Mẹ vẫn bắt cả nhà đi đón hai chị tận Phú Bài như thường. Mẹ tuyên bố:

- Kỳ này nhất định nhà mình phải có đám cưới, con gái chình ình cả bầy trong nhà coi chướng quá. Người ta lấy nhau rần rần, nhà mình cứ im lìm hoài. Họ hàng xầm xì xấu hổ quá.

Tôi nũng nịu:

- Dạ, Mạ gả mấy chị đi, con út ít ở nhà têm trầu cho Mạ.

Mẹ lắc đầu:

- Không út ít trầu cau chi hết, gả con trước, con học thế đủ rồi.

Tôi chưa nản:

- Mô có được, gả con trước mấy chị họ cười chết mạ Ơi...

Mẹ thở dài:

- Thì có ai muốn rứa mô con, con khuyên, con kỳ cứ đòi học xong rồi mới tính. con Khanh ni thì mê tít thò lò thằng lái tàu bay, chờ bao giờ nói mới cưới được. Con với cái khổ chi lạ Mạ nhất định rồi, chỉ con cho mạ ăn trầu ngay được thôi. Mạ sẽ lấy cớ út ít học rứa đủ rồi.

Tôi nhăn mặt:

- Con nhỏ síu siu đau ốm hoài, ai chịu cho nổi chứ.

Mẹ giận:

- Mạ biểu đừng có cho ai biết bịnh mình, lỡ mạ chồng con nghe được phải phiền không.
-Trời đất, phải cho họ biết chứ.
-Thì hỏi cưới xong mạ sẽ nói. Hơn nữa, con chỉ yêu thần kinh sơ sơ, chứ điên khùng, lao cùi chi mà quýnh lên rứa hỉ?
Tôi tiu nghỉu đứng im trong sân bay lộng gió với đất đỏ mù trời. Tóc mẹ loáng thoáng bạc, khuôn mặt buồn buồn ngong ngóng hai đứa con học xa về thăm nhà. Hành khách lần lượt bước xuống, mẹ che tay ngửa mặt tìm hai chị:
- Kỳ chưa, răng chưa thấy chúng nó xuống hỉ?
Anh Kha hề hề:
- Chưa mô, hai bà còn tô môi, tô mặt đã đời mới ra mắt mạ nờ. Mạ không biết tính mấy bà cô nhà này à? máy bay nó quần chắc tái xanh tái xám chi đây.
Anh Kha rứa mà giỏi, hai bà chị của tui tươi cười giữa khung cửa hẹp của phi cơ má phơn phớt hồng, môi hây hây cười. Anh Kha hét: Mạ thấy chưa, con đi guốc trong bụng mí bà này mà.
Mẹ không kịp nói gì nữa. Mẹ chạy a lại, mừng mừng tủi tủi, làm như đã xa hai chị mấy chục năm không bằng. Vòng tay mẹ Ôm lấy hai con xa của mẹ, Mắt mẹ sáng rực. Tôi cười không tròn nụ để đón chị tôi. Tôi chóng mặt ghê gớm, phi cơ, cánh đồng cỏ tít tắp, mẹ, chị anh quay mòng mòng trong đầu tôi. Mẹ đi giữa hai chị tíu tít nói cười. Không ai thấy chàng của tôi lẫn trong đám hành khách đủ sắc áo của sài gòn hoa lệ, không ai thất chàng vui cười xách va li cho một cô gái trẻ. Chàng mặc đồ thường, không còn chiếc áo chùng thâm lướt thướt, có lẽ vì thế mà mẹ tôi không nhận ra chàng để vòng tay chào:
- Lạy cha ạ.

Cũng như chàng không còn lòng dạ để ngó thấy tôi trừng trừng nhìn chàng đi cạnh cô ấy. Cô ấy đi sát vào chàng, chàng nghiêng vai nghe cô ấy thì thầm thì phải. Mẹ tôi kéo hai chị đứng khuất sau chiếc xe vận tải lớn để tránh nắng. Tôi trơ mặt nhìn họ đưa nhau vào quán giải khát. Chàng kéo ghế cho cô ấy, chàng nói cười luôn miệng, cô ấy thì nhõng nhẽo không chỗ chê, cô ấy xinh lắm, đôi mắt tròn long lanh như mắt thỏ, tóc uốn cao nhí nhảnh và trẻ trung lạ lùng, tà áo dài hippy vui mắt thỉnh thoảng vờn chân chàng.

Chàng chìu chuộng cô ấy từng chút một. Tôi căng mắt ngó chàng thân mật bên cô ấy, tim tôi như ngừng đập, hơi thở nặng như vướng mắc nghẹn ngào. Tôi lảo đảo dựa vào thành xe bẩn. Mặt tôi tái xanh tái xám, cắt không còn chút máu. Tay chân bủn rủn như người liệt gân. Chàng đó, cười với người ta, uống với người ta, mặc tôi chết cay chết đắng ngó chàng.

Cô ấy bỗng đứng lên, chàng đứng lên theo, tôi tím gan, tay đè lấy ngực. Cô ấy đứng sát vào chàng chung đôi để nhí nhảnh đo chiều cao với chàng.

Cô ấy thấp hơn chàng, họ cười hớn hở đưa nhau ra xe. Tôi lao đao trong nỗi đau ngấm ngầm, tối rướn người, rồi tôi mệt nhọc nhìn họ chui vào xe với nhau. Mẹ tôi kêu:

- Ơ con Kim, chết con tôi rồi, sao thế này?

Chị Tố Kì đưa tay đỡ tôi:

- Chi rứa? Chi rứa Kim?

Chị tố Khanh nói:

- Chắc trúng gió rồi, con ni tội thiệt, học đêm quá đây mạ ạ, đừng cho nó học nữa mạ.

Mẹ tôi hớt hải:

- Con mệt lắm không, khổ chi lạ, biểu ở nhà không chịu.

Tôi cười như mếu:

- Không can chi mô, con hơi chóng mặt, mạ đừng lo.

Chị Tố Khuyên la:

- Ủa răng Kim khóc, răng rứa?

Anh Kha bô bô:

- Cô út ghen đó mà

Tôi tái mặt:

- Ghen! Anh nói em ghen?

Tôi ghen thật trời ạ, nhìn người ta âu yếm nhau, tôi khổ sở mà không nói ra được. Chàng yêu cô ấy chăng? rõ ràng tôi là đứa ngu, tôi đã dại dột tôn thờ chàng như ngôi cao thần tượng, tôi kính trọng đời tu trì của chàng, âm thầm yêu chàng, không dám mơ ước một lần đan tay nhau. Tôi cắn răng bao nhiêu buổi chiều nồng say, thèm nói lời tình, để bây giờ nhìn chàng nâng niu xách vali cho cô ấy, nhìn chàng dịu dàng đi với người ta.

Anh Kha cười:

- Mạ mừng hai chị quá bỏ quên nó, nó tức nên ăn vạ đó mạ.

Mẹ nghi ngờ:

- Thiệt không Kim? con trúng gió hay làm nũng mạ hở con?

Chị Tố Khanh sờ trán tôi:

- Nũng chi, nó lạnh toát đây nè, cho vào xe cạo gió ngay, e nguy đó mạ, con ni nó to gan lớn mật lắm không chịu nói mô.

Mẹ hối anh Kha:

- Kha đi lấy xe vô mau lên Kha.

Tôi chán nản:

- Con khỏi rồi:

Mẹ lắc đầu:
- Không được phải cạo gió, trời lúc ni độc địa lắm, đau nặng thì khổ.
Tôi mệt mỏi buông xuôi. Tôi miên man tưởng tượng cảnh họ ngồi trên xe với nhau. Nước mắt trào ra nhưng tôi nhứt định nghiến răng lại không nức nở một lời...
Mẹ sức dầu đầy người tôi, rồi cả nhà tíu tít cạo gió cho tôi, những đường máu đỏ nổi lên, rát da rát thịt cùng không bằng chàng hớn hở trên đau đớn muộn phiền của tôi. Tay mẹ dù mềm dù nồng, mắt chị dù thương dù xót cũng không nguôi được mắt họ nhìn nhau, cùng không quên được áo nàng quấn nhẹ bước đi nghiêng của chàng. Tôi ghen chết được, dù tôi không có quyền ghen. Tôi im lìm bên mẹ cho đến lúc anh Kha ngừng xe trước hiên nhà. Mẹ dìu tôi vào phòng quay lại nói với cha:
- Con bị trúng gió, ông đi mời chú Đạt đến xem cho con.
Tôi ân hận:
- Không, cha ở nhà với con, con chỉ chóng mặt sơ sơ thôi mà.
Cha bình tĩnh hơn mẹ:
- Con nói đúng, bà chút chút là nhờ bác sĩ, để nó nằm nghỉ một chút đi.
Cả nhà ùa vào phòng tôi, cha nói:
- Thôi để nó nghỉ, bà lo cơm nước đi chứ.
Tôi nằm một mình đăm đăm nhìn lên trần nhà trắng, hồn dật dờ như hình như bóng. Tôi nghe nước mắt mặn trên môi khộ Tôi nghe tình cay xé như ớt, tôi chua chát hiểu rằng tôi đã yêu chàng quá nồng nàn rồi. Tôi đau khổ hơn cả những người vợ bị chồng bỏ rơi, họ có quyền khóc lóc, có quyền đánh ghen nhân tình của chồng. Còn tôi, tôi âm thầm chứng kiến cảnh người ta chìu chuộng nhau, tôi âm thầm khóc

cho tình yêu đơn phương.
Tôi hận chàng, tôi muốn xua đuổi hình ảnh chàng ra khỏi tim óc tôi. Nhưng càng giận, tồi càng nhớ tiếc quay quắt thêm.
Mẹ mang cháo cho tôi với những lời âu yếm thiết tha, tôi gục đầu vào ngực mẹ tôi:
- Mạ Ơi, con khổ quá!
Mẹ tôi lo lắng:
- Ai làm con khổ? chuyện chi mới được chứ?
Tôi nghẹn ngào:
Con, con...
- Con nín đi, thủng thẳng rồi tính, con sợ lấy chồng phải không?
Không hiểu sao tôi lại gật đầu:
- Mạ cho con ở nhà mãi với mạ nghe.
- Con ni thiệt, thôi ăn cháo đi, lấy chồng thích chết còn làm bộ hỉ.
Mẹ lui ra ngoài, tôi mím môi lại nhứt định không thèm khóc. Tôi ghét chàng rồi. Chàng ra tận sân bay đón họ, chàng đâu còn thấy tôi nữa đâu. Nụ cười của chàng đã cho người ta mất rồi.
Tôi mất chàng ngay khi chưa được chàng. Biết đâu, tôi dại khờ tôn kính chàng, không một lần dám mơ hôn, và bây giờ họ hôn nhau. Chúa đâu cấm nổi chuyện này. Con bé chẳng kiễng chân bên chàng là gì? Nghĩ cảnh họ hôn nhau, tôi run lên vì giận. Nằm im trên giường với cơn hờn tủi mãi rồi tôi cùng thiếp đi...
Tôi không gõ cửa, tôi nhớ chàng quá nên vội tìm đến chàng. Buổi sáng, trời trong xanh, những đám mây lang thang đây đó. Chàng ngồi một mình với sách trên tay, tôi rón rén như con mèo nhỏ tiến đến gần chàng. Rồi tôi vòng tay ôm lấy cổ chàng. Chàng mặc đồ mát không áo chùng đen ngăn cách nên tôi mê đắm đợi chờ. Chàng quay

lại:

- Kim, Tố Kim của cha.

Tôi nũng nịu:

- Của anh, bỏ vào sách lễ tiếng "Cha" đó đi. Em yêu anh, Duy a.

Chàng dịu dàng hôn lên mắt tôi:

- Sợ chưa Kim?

- Không sợ mô, hôn như trong ciné đi anh.

Chàng vuốt tóc tôi vào rà môi trên má tôi. Tôi vít đầu chàng xuống:

- Không hôn môi Kim cơ.

Chàng cúi xuống, tôi ngồi gọn trên đùi chàng, hé môi đợi chờ.

Tôi khép mắt hôn chàng, tôi vòng tay giữ chàng.

- Kim, anh yêu em.

Tiếng chàng nhẹ như gió thoảng.

- Cộc, cộc... cộc...

Tôi giật mình rời vòng tay chàng, người con gái chừng mắt nhìn tôi như nhìn một tội nhân. Áo nàng đỏ rực hờn ghen, Nàng lừ lừ tiến đến gần tôi, và thật bất ngờ, nàng dang tay tát tôi. Tôi choáng váng thét lên đau đớn, những móng tay sắc như mười lưỡi dao cào nét mặt tôi. Máu đỏ trào ra dòng dòng, chàng ôm nàng bỏ mặc tôi một mình trong cơn đau. Họ dìu nhau đi về hướng mặt trời mọc. Lạ kì chưa, nàng mặc áo cô dâu, tôi gào lên thê thiết.

Mồ hôi toát ra như tắm. tôi nức nở gọi chàng.

- Kim, Kim tỉnh dậy đi con, con mơ chi mà hét to rứa Kim?

Tôi bàng hoàng nhìn mẹ, thì ra tôi mợ Mẹ vuốt những sợi tóc bê bết trên trán tôi:

-Tội nghiệp con mạ quá, con mơ chi rứa con?

Tôi kê đầu trên đùi mẹ:

-Con bị người ta cào nát mặt, máu chảy nhiều biết mấy. Tại sao con mơ kì rứa mạ?
- Không can chi mô, tại con mệt đó mà. Lần sau đừng thức khuya nữa hỉ. Độ này con lạ quá, có chuyện gì kể mạ nghe đi con.
Phải cho tôi đừng yêu một ông cha để kể lể khóc lóc với mẹ. Tôi lắc đầu, Mẹ dò dẫm:
- Con có bạn trai phải không? Nói với mạ đi mạ sẽ giúp con.
- Không, Mạ đừng hỏi con nữa. Con đau đầu quá đi mất.
Mẹ ngồi với tôi cho đến sáng, tôi miên man nghĩ về giấc mơ của mình. Tôi không ngờ những buổi chiều nghe chàng dạo đàn đã nung nấu tình tôi cuồng say đến mất này. Tôi nhất định đến chàng để cho ra lẽ, tôi không thể nghi ngờ ghen tức mãi được. Ăn sáng xong dù mẹ ngại ngần, tôi nhất định đòi đi cho bằng được.
- Con đi nhà thờ chút mạ ạ, con không thể nghe mạ nằm lì trong phòng được mô.
Mẹ đành chìu tôi sau khi ép tôi đội nón cho đỡ nắng.
- Về sớm hỉ, dang nắng đau nặng khổ mạ lắm đó.
Tôi thẫn thờ trên những con đường êm mơ bóng cây. Nhà chàng hiện ra dưới lùm cây xanh xao trong khuôn viên giáo đường. Tôi cúi đầu lặng người trên lối đi lát sỏi. Tôi nghẹt thở, máu ứ lên nên đầu tôi choáng váng ngất ngây. Tôi nặng nề trên từng bậc tam cấp. Phòng chàng ru đưa tiếng đàn ngọt ngào. Tôi nín thở kiễng chân nhìn vào cửa sổ. Tại sao tôi làm thế trời ơi! Tay tôi run run vén rèm cửa sổ phòng chàng. Chàng đó dáng nghiêng bên dương cầm, mười ngón tay hoa lướt lên trên phím ngà. Nàng đứng bên cạnh người tôi yêu, miệng cười hớn hở, mắt môi no nê, chắc họ vừa hôn nhau, chắc họ vừa thương nhau. Tôi ngả vào tường, rồi tôi vùng bỏ chạy. Tôi lang

thang thở than dưới những hàng cây cao, cỏ hoa thì thầm chia buồn, Tôi không khổ nữa, tôi chôn tình yêu tận đáy lòng xót xa, tôi vùi thơ ngây trong mù mù tăm tối. Lối quen đưa tôi về nhà. Tôi lẻn vào phòng, nằm chết dí trên drap lạnh. Tôi nhìn lên trần nhà, mắt môi khô sẹ Tôi ghét nàng, tôi muốn chạy đến đó tung cửa ùa vào mà cắn mà nghiền, mà xâu xé người đã cướp sống chàng của tôi. Tôi thèm có một lưỡi dao thật sắc để giết nàng.

Người tôi vụt nóng như than trong lửa. Tôi mê man nguyền rủa nàng, tôi mê man gọi tên người tôi mê đắm. Nửa mơ nửa tỉnh, tôi thấy mẹ thấy cha, thấy anh, thấy chị vây quanh giường tôi. Hình như mẹ bảo cha, bảo anh chị "lui ra để con cho tôi ".

Hình như mẹ một mình nhỏ nước mắt thương tôi, hình như tiếng mẹ ngọt rót bên tai:

-Con, con của mạ, mạ biết rồi con ơi, con yêu cha Duy phải không? con dại dột quá. Thôi được, đành vậy, Mạ sẽ mời cha đến thăm con...

Mẹ dàu dàu suốt buổi bên tôi, hình như mẹ ngại ngần trước một quyết định ghê gớm nào. Thỉnh thoảng mẹ sờ trán tôi, rồi buổi chiều mẹ gọi cha đến bên tôi trong mê chìm say tỉnh, tôi nghe mẹ thì thào:

- Dù sao cùng phải cứu nó, tôi liều đi mời cha đến vậy.

- Con đến nỗi nào mà làm phiền cha, bà.

- Không, nó thích nghe cha đàn, con tôi, tôi hiểu, chứ để nó mê man riết nó lịm người luôn cả tuần như lần trước thì nguy hiểm lắm. Ông không hiểu con tôi.

Rồi mẹ đi, tôi mệt mỏi thiếp đi bằng hình ảnh lung linh của chàng. Bao nhiêu lâu tôi không biết, chỉ biết khi tôi mở mắt ra, chàng đứng đó nụ cười gần gũi, ánh mắt tha thiết. Người tôi run lên, chàng hỏi

tôi:
- Kim khỏe chút nào chưa con?
Mắt tôi căng đau nhìn nàng bước vào với mẹ tôi, nàng thản nhiên đến gần chàng:
- Anh ơi, nhà của bác cổ kính lắm cợ em thích vườn cây ghê là.
- Thưa cha, con định xin phép cha cho cô ở đây chơi vài ngày với cháu Kim cho vui, ở bên nhà xứ mãi cùng buồn.
Tôi tròn mắt nhìn mẹ, chàng dịu dàng quay sang cô bé:
- Em nghĩ sao?
Chàng nhìn tôi nói tiếp:
- Em gái út của cha ở sài gòn ra chơi đó Kim. Giá Kim không đau, cha nhờ Kim đưa nó đi chơi cho biết Huế thì đỡ quá.
Cô bé hồn nhiên nói:
- Em tên Lệ Dung chị ạ chị để tóc thề xinh ghê nhi?
Niềm đau vụt tung cánh, tôi cười thầm một mình, thì ra em ruột của chàng. Tự nhiên tôi mến cô bé, người mà cách đây vài phút tôi ghét cay ghét đắng.
Tôi nắm tay Dung:
- Xin phép cha ở đây chơi với Kim đi Dung.
Dung nheo mắt:
- Em có thể đi chơi với chị hai ngày, chỉ sợ chị than mệt thôi. Em phải thi hành lệnh của mẹ em lo sắc thuốc bắc cho chạ Vụ hè này anh không thèm về sài gòn chị ạ Mẹ em cân cả chục thang thuốc bắc, bắt tội con bé quạt than bằng thích.
Chàng cười mỉm:
- Dung hư ghê, chưa gì khoe hết với bạn, nói xấu anh nhé.
Dung cười khúc khích:

- Sời ơi ai dám, Mẹ cưng anh quá trời, làm cha rồi mà Mẹ lo đêm lo ngày.

Mẹ tôi nãy giờ vẫn cười cười, bây giờ mới lên tiếng:

- Thưa cha, hai cụ ở sài gòn ạ?

- Vâng hai cụ tôi ở với cô út này đây, nó làm nũng cả ngày ấy mà. Lần đầu tiên nó rời mẹ đó bà, đêm ngủ cứ khóc rưng rức.

Dung kêu:

- Ơ hơ, em lớn rồi chứ bộ, cao gần bằng anh đó thôi.

Mẹ tôi cười xòa:

- Rứa thì ở với cô Kim nhà này rồi cha ạ, lớn người rứa chứ con nít lắm, chả biết chi cả, con lo ghê cha ạ.

Chàng nhìn tôi, thoáng nhẹ như áng mơ, một ru êm ngọt ngào, một lời thầm thiết thạ Tôi run run ngón tay gầy hờ cầm vài sợi tóc mây mềm thơm mùi cây cỏ, để trên đôi môi se se khao khát vì cái nhìn của chàng.

Chàng nói:

- Thôi xin phép bà, tôi còn vài việc nữa. Con nghỉ cho khỏe nha Kim.

Tôi chới với, nhưng chỉ biết nhìn chàng:

- Cha, cha cho Dung ở chơi với con chiều ni hỉ?

- Tùy Dung, Dung ở lại cũng được chiều anh cho xe đón.

Dung gật đầu:

- Vâng ạ, em phải chơi với mấy chị Huế, về Sàigòn kể cho tụi bạn nó lác mắt chơi.

Mẹ tôi tiễn chàng ra tận xe, Dung quay vào với tôi:

- Chị biết không chiều qua đi ngang qua trường Đồng Khánh em bắt cha dừng xe cả giờ cho em ngắm tóc thề của mấy chị đó, giời ơi xinh kinh khủng, áo trắng bay, tóc thề buông lơi, em mà còn mê nữa là

mấy ông, ở sài gòn tụi em ít mặc quần trắng lắm cơ, bụi lắm chị a.
Dung nói như chim hót, tíu tít như trẻ con. Tôi mỉm cười:
- Chị thấy Dung mới đẹp, tóc ngắn coi nhí nhảnh hơn chứ.
Dung mân mê từng sợi tóc của tôi:
- Chị gội đầu bằng thuốc gì mà tóc đen như mun thế chị?
- Có thuốc men chi mô, bồ kết nấu với xả ấy mà, để chiều chị nói với Mạ chị nấu cho Dung một nồi hỉ.
Dung lắc đầu:
- Xời ơi, đâu có được, tóc kiểu em mà gội là hư liền, nó tung ra lộn xộn khóc thét lên được chứ bộ.
- Răng rứa? Răng kỳ rứa?
- Tóc kiểu con trai mà lị, quê ơi là quê.
Tôi cười với Dung, Dung cởi mở và vui tính, tự nhiên tôi thương Dung như em ruột, có lẽ vì Dung có đôi mắt và nét hao hao giống chàng. Cơn sốt hờn ghen nhẹ tênh trong người, tôi không uống thuốc mà khỏi đau. Tôi rủ Dung:
- Ra vườn chơi đi Dung, mùa ni có nhãn rồi, ngọt ác lắm Dung nớ.
- Thích nhỉ, cho Dung ăn ví.
- Được chứ, cây nhà lá vườn mà Dung.
Mẹ tôi hốt hoảng:
- Chi rứa? Con sốt mà Kim, để Mạ nói tụi nó hái cho.
Có tiếng chị Khuyên, chị Kỳ léo nhéo từ con ngõ hẹp có hai hàng dậu thưa:
- Răng công chúa ngọc thể đã yên chưa Mạ? Thuốc đây tốt nhất Huế đó nghe.
Hai chị tôi như đôi bướm lượn, áo lụa vàng giữa hàng cây xinh
- Chị của Kim đó Dung, mới ở Sài Gòn về đó.

- Chà, coi kìa chị Khuyên, mình lo chạy thuốc, cô nương tươi như hoa rồi, uổng công chưa?...
- Có em cha Duy ra chơi đó, các con hái nhãn lồng đầu mùa đãi khách hỉ, mạ đi đằng ni có chút việc.
Chi Tố Khuyên reo:
- Rứa hả, rứa hả, hoan hô em gái nhà nhạc sĩ.
Chị Tố Kỳ hỏi Dung:
- Đàn có hay bằng cha không em? Chà, áo mô mà đẹp ri?
Dung cũng không vừa:
- Đẹp sao bằng mấy chi, áo lụa vàng đẹp như hoàng hậu ngày xưa.
Tố Kỳ cười:
- Giỏi! tán khá lắm, gái Bắc có khác, nhà chị đến bốn mệ hoàng lận, vua mô cưới cho đủ hả em. Rứa nên tụi chị đợi mòn tim mà vẫn "sô lô" đây cưng.
Tố Khuyên nói:
- Chờ chút nghe, chị thay áo hái nhãn cho mà ăn.
Hai chị đi vào nhà, tôi quay sang Dung:
- Nhà Kim vui lắm, còn nguyên bốn cộ Mạ Kim rên hoài dó Dung.
- Chả bù nhà Dung toàn con trai, bắt nạt Dung tối ngày.
- Thích nhỉ, Dung con út hả?
- Dung có sáu anh trai, cha là người thứ hai, anh cả ở ngoài Bắc mất rồi. Anh bỏ nhà di kháng chiến biền biệt rồi ở lại luôn.
- Còn mấy anh kia mô?
- Anh kế Dung học ở Đức, hai anh kia đi lính, một anh dạy ở Văn Khoa.
Trong khi hai chị lo hái trái cây, tôi đeo theo Dung để hỏi chuyện chàng:

- Cha có dữ không Dung?
- Không, làm bộ nghiêm nghiêm chứ hiền khô à. Dung đòi gì anh ấy cũng chiều hết. Mẹ Dung quý anh ấy nhất nhà đó chị.
- Cha học đàn khi mô mà hay quá vậy Dung?
- Từ lúc nhỏ xíu ấy. Dung cũng biết nữa, có điều Dung đàn còn yếu lắm.
- Chút nữa Dung đàn Kim nghe hỉ?
- Chị có piano hả?
- Ờ, tại thấy cha đàn hay quá chị đòi mẹ mua cho bằng được, định nhờ cha dạy mà còn ngại quá.
- Gì mà ngại, ổng thích nhạc lắm.
- Dung hỏi giùm chị đi.
Tôi đỏ bừng hai má vì tiếng chị xưng với Dung, Dung vô tình:
- Anh Dung thích uống thuốc bắc, thích nghiên cứu chữ Hán, tử vi, với văn minh đông phương lắm, ở Pháp cả chục năm mà ổng giỏi chử Hán mới kỳ chứ. Mạ Dung năm nào cũng xắt thuốc hoa xinh dương cho cha uống mỗi vụ hè.
Tôi tò mò:
- Răng uống thuốc hoài rứa Dung?
- Thuốc bổ í mà.
- À Dung có biết tại sao cha đi tu không?
- Không, đi từ nhỏ cơ mà.
- Như rứa, như rứa, cha chưa yêu ai bao giờ hả Dung?
Dung trố mắt nhìn tôi, tôi bối rối:
- Chị đùa đó mà, Dung không biết đùa hỉ?
Dung cười:
- Lạ há, mấy chị Huế ở ngoài đường hiền khinh khủng, nghiêng nón

che mặt hoài không dám nhìn ai, đi cũng ríu ríu thấy tội là, thế mà ở nhà phá như điên hơn cả em nữa.
Tôi cười nho nhỏ:
- Dung cũng ghê dó, mới ra Huế mà đã nhận xét dữ quá hỉ.
Chị Tố Khanh xách giỏ về:
- Chao ui tui di chợ cho mấy ông ở nhà tán dóc hỉ. Sướng chưa tề.
Tố Kỳ nói:
- Có khách quý tới đó bà ơi, em cha Duy, liệu liệu cãi nhau, cô bé cười chết hỉ.
Bốn chị em tôi léo nhéo trong vườn, léo nhéo ngoài ngõ, vây quanh cô bé có mái tóc con trai. Dung cười chúm chím đôi môi lúm dông tiền trước những câu hỏi của bọn tôi.
- Mấy cô saigon có nhiều bồ không Dung?
- Kim hỏi chị Kỳ, chị Khuyên ấy.
Tố Khanh nói:
- Đừng hòng khai thác Kim ơi mấy cô nhỏ ni khôn dữ lắm tề.
Tôi chỉ muốn ngồi riêng với Dung, để hỏi về chàng. May quá mẹ tôi về gọi mấy bà chị tôi vào phụ nấu cỗ. Tôi lôi Dung về khu vườn có những cụm violette tim tím chính tay tôi trồng.
- Dung coi nì, dễ thương hôn, Kim trồng đó, có hoa rồi dó, Dung thấy không?
Dung nạac nhiên hỏi:
- Hoa gì kỳ thế nhỉ, Dung có thấy nó nở hoa nào dâu, sao Kim bảo có bông rồi?
Tôi trêu Dung:
- Rứa là chính Dung quê rồi hí, hoa người ta nở rồi mà không thấy, quê.

Dung tròn môi:
- Đâu nào?
- Hay là Dung cận thị chín độ rồi không thấy chi nữa.
- Không, Dung thích cận để đeo kính thấy mồ, mà có độ nào đâu.
Tôi bật cười ngồi xuống bên chậu hoa, nâng nhẹ hàng lá xanh.
- Nè, thấy chưa hoa nó núp dưới lá chứ bộ hoa thầm kín mà lị. Dung không biết khi người ta yêu thầm người nào, người ta tặng hoa violette ả.
Dung xà xuống chậu hoa:
- Biết chứ, dễ thương ghê Kim hỉ. Kim thích violette lắm hở?
Tôi chợt buồn tôi bắt đầu ươm nụ hoa thầm kín từ một chiều thoáng yêu, chiều mà chàng dạo serenata cho tôi nghe, tôi biết tình yêu mình mãi hoài thầm lặng nên tôi thương những cành tim tím núp dưới la xanh vô ngần. Thoáng mây mờ về che mắt xanh lơ:
- Ờ tại Kim cũng yêu thầm người ta ấy mà.
- Hả? yêu thầm? sao kỳ thế Kim?
- Yêu mà không nói ra được đó.
- Mấy chị người Huế lãng mạn ghê nhỉ. Tụi bạn Dung yêu ai nó bắt người đó liền tay, để Dung vẽ cách cho chị bắt họ nhé, dại chi đau tim một mình, đau hai người mới thú.
Tôi đỏ mặt:
- Thôi đùa dó, đừng mách cha nghe Dung.
- Ối ăn thua chi, người ta xưng tội ổng quen qua mà
Hai đứa đang rầm rì về hoa tím thầm kín, có tiếng mẹ gọi:
- Kim ơi, vô đi con, chơi vườn lâu lại sốt nữa cho coi. Mời cô Dung vào dùng cơm con hỉ.
Khi tôi bước vào phòng khách tôi sững ngươi vì có mợ Phủ ngồi bên

mẹ từ lúc nào. Anh Kha đang nói chuyện với một người con trai lạ. Mặt tôi nóng bừng, tôi linh cảm dó là Minh. Dung nắm chặt tay tôi, cô bé có vẻ run, vậy mà tôi tưởng Dung dạn dĩ cơ chứ. Mắt Dung chớp chớp nhìn Dung, Mẹ tôi nói:

- Chào mợ Phủ đi con, anh con về đó tề.

Minh tiến về phía tôi, tôi cúi đầu:

- Chào mợ, chào anh.

Mẹ tôi cười:

- Cháu lớn xác chứ vụng về lắm, chưa biết chi cả. Gặp cô Dung em cha Duy nó mừng tíu tít a mợ.

- À, em gái cha đó hả mợ Huyên?

Dung lí nhí đáp lẹ. Tôi nhìn Minh chàng khá đẹp trai một vẻ đẹp trí thức. Nhưng lòng tôi không gợn một chút xao xuyến, bao nhiêu ngây ngất tôi đã cho chàng.

Mẹ tôi nói:

- Con đưa anh vào phòng học đàn cho anh nghe đi con.

Minh lịch sự:

- Thật hân hạnh, Kim nhiều tài quá.

Tôi nhìn mẹ:

- Thưa má, con mới học mà. Để Dung trổ tài đi mạ con chịu thôi.

Mợ Phủ hỏi:

- Mợ huyện mua đàn khi mô tôi không biết hỉ?

- Nó đòi hoài đòi hủy a mợ. Con với cái tính răng chừ.

Anh Kha lặng lẽ đưa Minh sang phòng học, tôi nhất định không ngồi vào dàn, mượn cớ có cây dương cầm Lệ Dung. Cuối cùng Dung đành chiều theo lời tôi.Tiếng đàn thánh thót vang trong căn phòng nhỏ, dáng Dung buồn trước phím ngà, đôi mắt tròn đen như hạt nhãn

xinh. Mẹ vô gọi ra để dùng cơm, mẹ hơi khó chịu khi thấy Dung đàn cho Minh nghe.

- Em nhạc sĩ có khác, chịu khó trổ tài ghê hỉ.

Cả nhà ngồi vào bàn ăn, mẹ nói nhỏ khi nháy tôi xuống bếp;

- Chi kỳ rứa, con phải chìu Minh đi chứ, răng nhường cho Dung hoài rứa, mẹ không bằng lòng con để Dung đàn, nó mê Dung thì mần răng chứ. Răng con ngu rứa Kim.

Tôi lầu bầu:

- Mẹ kỳ rứa con mới học, đàn chi được mà đàn, người ta cười cho thúi đầu.

Mẹ nghiêm mặt:

- Phải nghe mẹ con không được lì, nó bảnh rứa con chê nỗi gì, đòi lấy vua hỉ? Thời chừ bác sĩ là nhất.

Chi Tố Kỳ bẹo má tôi:

- Sướng hỉ? Có chồng trước chi, lại đẹp trai nữa, ngon lành chi lạ.

Tôi nguýt dài:

- Cho chi đó đây không ham mô.

- Thật không em? Cha, sợ khóc hết nước mắt bi chừ.

- Nói thiệt mà, bác sĩ lấy dược sĩ đẹp đôi lắm mờ, tha hồ làm giầu.

Mẹ gắt:

- Ra đi không có đùa, mạ giận chừ.

Tôi ngồi bên Minh và Dung thỉnh thoảng mẹ nháy mắt lại vội vàng cười với Minh. Dung trái lại có vẻ vui mỗi khi Minh ca ngợi tài đàn của nàng. Tôi nhớ chàng nên như kẻ mất hồn suốt bữa ăn.

Rồi màn kịch chấm dứt, Minh và mợ Phủ ra về, Dung cũng về. Tôi bỏ về phòng, mặt cho những lời chọc yêu của anh, của chị, me có vẻ hài lòng:

- Ông thấy chưa tôi chọn rể đâu có xoàng được. Nó có vẻ chịu con mình đó chứ.

Đêm dâng lên, bóng tối từ đâu tràn về mênh mông, trời không có trăng, thấp thoáng vài vì sao tình tự trên nền trời thăm thẳm. Tôi nghỉ đến Minh., đến cha Duy va Dung. Hồn bời bời như tóc rối, tim ray rức xót xa. Tôi không yêu Minh điều đó thật rỏ ràng như chiều nào tôi chợt run lên khi ngước mắt gặp cái nhìn vời vợi của chàng. Hình như Dung có cảm tình với Minh. Tôi đã xót xa yêu thầm Duy nên nhìn cử chỉ ngượng ngùng của Dung mỗi khi Minh hỏi nàng. Tôi hiểu rằng cô bé bắt đầu làm người lớn.

Chàng vẫn quay lưng xa lạ, chàng ghé hỏi thăm tôi vài phút rồi vội vàng bỏ đi như bác sĩ ghé thăm con bệnh. Chàng không hề biết tôi sốt hờn đau tủi vì chàng, chàng không thèm ghé mắt xuống tình yêu tôi. Nước mắt lặng lẻ trào ra, tôi mím môi, tôi nắm chặt song sắt cửa sổ. Tôi phải nói cho chàng biết, tôi phải được một lần ấp úng chử yêu.

- Kim chưa ngủ sao con.

Tôi quay lại gượng cười với me.

- Con chưa buồn ngủ mẹ a.

- Con phải giư gìn sức khoẻ thức đêm hoài hư người hết.

- Dạ mạ đi ngủ đi, con lên giường chừ đây ma.

Mẹ nhìn tôi:

- Sao con lạ vậy Kim. Con nghĩ sao cậu Minh coi lịch sư đấy chớ, mạ định tháng sau ăn hỏi đó. Mợ phủ có ghé tai mạ nói riêng cậu Minh khen con hoài đó tề.

Tôi thở dài:

- Đừng mạ, con không lấy chồng mô, mạ trả lời cho họ dùm con.

Mẹ kêu:

- Đừng có điên hỉ con không được cải ma.

Mẹ dịu giọng:

- Tuổi trẻ các con bồng bột lắm, con phải nghe ma, có ai thương con lo cho con bằng mạ không? gả con đi mạ cũng nhớ lắm chớ nhưng mạ phải nghĩ đến hạnh phúc của con.

Tôi rưng rưng nhìn mạ:

- Con thương mạ con thương mạ lắm nhưng con không yêu Minh, con...

Mẹ trầm giọng:

- Mạ biết con yêu cha Duy nhưng không được mô, cha không thể đem hạnh phúc cho con được. Con phải hy sinh cho đời linh mục cuả chạ Hơn nửa, đó có thể chỉ là cơn mê lầm lẫn của tuổi trẻ. Từ nhỏ đến lớn con không quen biết một người con trai nào, pặp cha, phục tài của cha con tưởng là yêu. Không còn lề luật giáo hôi.; người ta sẻ dè biu? gia đình mình không biết dạy con. Mạ khổ vì các chị con nhiều rồi. Chừ con không cho mạ một chút hạnh phúc đó chắc mạ chết mất. THiên hạ chê nhà mình không có phước, con gái chình ình không ai thèm rước, mạ chịu chi nổi chứ.

Tôi gục đầu vào ngực mẹ:

- Con hiểu, nhưng lở rồi con yêu cha con không lấy ai được nữa.

Mẹ đẩy tôi ra, hai tay run rẩy nâng mặt tôi lên:

- Bộ con đòi lấy cha? không được mô, mạ thương con quá nên hôm qua liều đi mời cha, mạ sợ con đau nặng như lần trước đó. Con xem con Nhã nó lấy cha Nghĩa hạnh phúc đâu,khổ cả hai người.

Tôi ôm mặt:

- Con đau đầu quá mạ cho con một thời gian nữa. Bây chừ thì không

thể được.
Mẹ thở dài:
- Thôi ngủ đi, phải nghe lời mạ con nợ.
Mẹ dìu tôi lại giường kéo chăn ngang ngực cho tôi rồi buồn bả đi ra. Tôi vùi mặt vào gối rấm rức khóc thầm. Mưa bất chợt rào xuống, âm thanh buồn dâng lên xa tấp. Tôi nhớ cha,tôi gọi tên người trong hoang vu vắng lặng trong mịt mù tưởng nhớ.
Tôi quỳ trong nhà thờ hồn tôi bị dằn vặt, xâu xé, tim tôi nức nơ. Tôi chắp tay nhìn Chúa gục đầu xót thương.
Lạy chúa xin giúp con xa chàng, con yếu đuối quá, con hèn mọn quá. Xin chúa giúp con đừng để con yêu chàng. Xin dập tắt tình yêu đầu tiên của con đi, con thương mẹ con muốn nhà con có đám cưới cho mẹ con vui.
Tôi miên man kể lể với chúa, tôi miên man cầu nguyện. Lạ kỳ hình ảnh chàng càng lúc càng sáng rực nung nấu tình tôi, đôi mắt tuyệt vời lung linh trong tim óc, tha thiết đắm say. Tôi qùy hàng giờ để xin xa chàng để dập tắt lửa yêu.
Khi tôi đứng trên những vực tam cấp giáo đường, gió từ giòng sông lồng lộng đưa lên, áo dài tôi vờn gió, tóc thề tôi lao đao đùa trên vầng trán dại. Mắt tôi như dại đi nhìn về hướng nhà chàng,căn nhà nhỏ ẩn dưới lùm cây. Tiếng dương cầm lâng lâng bay trong thinh không thương mây nhớ gió. Như kẻ mất hồn tôi thẩn thờ quay lại. Tôi nín thở trước cửa phòng chàng, tay tôi nóng rang như trở về từ địa ngục, run rẩy gỏ ba tiếng.
Cánh cửa mở ra, chàng nói khẻ:
- Sao Kim khỏe chưa con?
Tôi rưng rưng nhìn chàng. Trời ơi chàng lạnh lùng thế sao? Chàng

không biết tôi yêu chàng hay chàng không yêu tôi? Tôi nghiến chặt hai hàm răng cay đắng nói khẻ:
- Kim buồn quá đến cha nghe nhạc cha đàn cho kim nghe đi cha.
Chàng nhẹ nhàng:
- Tiếc quá đến giờ cha ngồi tòa rồi con ạ, lần khác vậy nhé, con về nghỉ cho khoẻ nghe Kim.
Tôi đành khổ sở chào chàng. Ôi những bậc đá lạnh, những lối đi sỏi đá với rong rêu. Những hàng đậu hiu hiu trước gió. Mặc tóc thề bay che nửa mặt sầu. Mặc cho tóc rối bời bời như mây từng lớp lớp muộn phiền kéo về làm mưa bay. Tôi lang thang dọc bờ sông thầm lặng, mặt nước êm mơ ngàn đời tha thiết, như gái sông Hương xỏa tóc đợi chờ tình yêu. Tôi mang nổi buồn theo lối cỏ dại. Tôi yêu chàng, trời ơi tôi yêu chàng, tôi yêu chàng như gái yêu chồng. ngang khúc trường Đồng Khánh, nhưng hàng Phượng chừ trơ cành làm mùa thu tưởng nhớ, những mái ngói đỏđỏ nằm im trong hàng cây xanh xao. Nón bài thơ từng chồng dọc theo hành lang dài hun hút. Tôi nhớ ngày nào, chưa yêu chàng làm cô học trò nhỏ, mỗi chiều tan trường nghiêng nón lá thơ ngây, mắt chưa buồn, môi chưa đợi tung tăng như chim sẻ nhỏ. Bây giờ tôi khổ vì chàng, chàng không thèm biết, bây giờ tôi yêu chàng chàng vẫn làm ngơ.
Tôi đứng lại lưởng lư, nhìn lại đằng sau, con đường vừa đưa tôi xa chàng. Tôi đứng lại, tôi phải tỏ Tình, để mãi trong hồn mềm trong tim non tôi điên lên mất. Tôi đi như kẻ miệt mài mộng du. Tôi đứng trong khuôn viên giáo đường rồi đây. Vắng tiếng đàn chàng, vắng nắng chảy trên cây. Tôi chậm rải bước vào giáo đường, vòm nhà thờ cao vút, những con chim se sẽ ríu rít cầu kinh trên nóc cao. Không khí im lìm, ngọn đèn nhỏ trên cung thánh hắt hiu màu sáng huyền linh. Tôi

quỳ trước mặt chúa, rồi tôi xếp hàng trước tòa giải tội. Chàng đang ngồi đó nghe người ta kể lể tội tình. Chàng đang ngồi đó trầm ngâm để tha thứ cho bổn đạo. Chàng sẽ tha thứ cho tôi, tôi xưng tội tôi yêu với chàng.

Tôi vào sau cùng, nên đứng chót hết, một người hai người quỳ đó rồi lui ra. Ngực tôi đập thình thịch, tim tôi căng lên, tay tôi rướm mồ hôi vì hồi hộp. Còn năm người, còn ba người, xắp đến lượt tôi kể lể với người tôi yêu.

Đến phiên tôi tôi tiến lên. Khoảng cách sao dài thế. Tôi nặng nề quỳ xuống, hơi thở chàng đây mà, thư: hương thơm nhè nhẹ mà sao ngây ngất thế. Tôi run run trên hai gối mêm, vòm giáo đường dâng lên, tôi gần chàng quá chỉ cách một tấm màn màu xanh đậm, hơi thở chàng toa? ra trên tóc tôi. Chưa bao giờ tôi gần chàng bằng hôm nay, mờ sau lớp voan mỗng, sóng mũi chàng thẳng tắp, nét môi mờ kiêu sa. Tôi thì thào:

- Thưa cha con xưng tội, con nhiều tội lắm.

Chàng trầm giọng:

- Cha nghe đây, con nói đi

Tôi run quá, không biết chàng có nhận ra tôi không. Tôi run giọng:

- Thưa cha con ăn năn tội rồi, con xét mình rồi, xin cha nghe con.

Chàng nghiêm trang, tôi ngó xửng mặt chàng sau lớp voan mỗng. Tôi muô"n xích người xát bên chàng. Chàng thở dài:

- Cha nghe đây, con nói đi.

- Con xưng tội cách đây hơn một tháng...

- Rồi sao nửa?

Tôi bậm môi, con có nhiều tội mọn nhưng giờ con quên hết, con chỉ xưng một tội thôi, vâng một tội duy nhất cha nghe con nói không?

Chàng vẫn lạnh như pho tượng trên cao:

- Con nói đi con phạm tội gì?

Tôi nhướng người:

- Tội điều răn thứ sáu.

Tóc Mây

Chương 2

Hơi thở chàng, mùi thơm chỉ có được ở mấy ông cha, mùi thơm chỉ có được ở chàng. Tôi muốn ngất đi vì xúc động, tôi muốn khung gỗ này tan đi như đá tan trong nước, để tôi với chàng mặt kề mặt, môi kề môi.
- Cha ơi con khổ quá cha ơi.
Chàng vẫn dịu dàng:
- Cha đang nghe con
Tôi run như đang lên cơn sốt:
- Cha ơi... anh ơ... con.... Em...con yêu
Chàng thở dài se sẻ:
- Bình bỉnh lại con
Tôi thì thầm:
- Cha có bao giờ yêu ai chưa chả Cha có biết yêu như con không cha?
Chàng lại thở dài:
- Đừng quên con đang xưng tội với cha. Bình tỉnh lại đi con
Tôi liều lĩnh:
- Nhưng con chỉ xưng tội khi nào cha trả lời câu hỏi đó cho con. Cha có trái tim không? Cha có biết rung động không?
Chàng lặng người một giây:
- Cha cũng là người, cũng có phút yếu lòng nhưng cha phai phấn đấu. Con cũng phải phấn đấu.
Tôi hăm hở:
- Tình yêu đẹp hay xấu hở cha?
- Đẹp hay xấu tùy con.
- Con thấy đẹp
Bao nhiêu lần rồi tôi khong đủ can đảm tỏ Tình với chàng vì chàng tìm đủ cách để lảng tránh. Bây giờ, Chúa ơi, con lợi dụng giây phút nầy vậy.
Thưa cha, con trót yêu một người yêu điên cuồng cha ạ, có tội không chả Con phải làm sao bây giờ hả cha?
Tình yêu tự nó không phải là diều tội, miễn con đừng lạm dụng nó vào những mục tiêu không cao đẹp

Không thưa cha con chỉ muốn người ấy yêu con như con đang yêu họ tha thiết thôi cha ạ, có tội không hở cha
Không có tội con ạ, nhưng trường hộp của con như thế nào đã chứ?
Tôi ngừng lại để thở, để hít đầy ngực hơi thở ngọt ngào của chàng:
- Mỗi buổi chiều con ghé thăm người ấy như từ trước tới giờ con vẫn đến thăm, con ngồi nghe chàng đàn tự nhiên con nghe xúc động mảnh liệt. Người con rung lên con muốn được chàng ôm chặt lấy con, con muốn hôn chàng, con từ từ đến gần chàng, con muốn vòng tay ôm cổ chàng nhưng con không làm được cứ như thế gần nửa năm nay rồi. Con khổ quá đây là lần đầu tiên con yêu một người đàn ông, con phải làm sao hở cha.
Hình như chàng thở dài thì phải:
- Hảy can đảm làm chủ lấy mình, hảy cầu nguyện, Chúa se gìn giử con
Tôi mím môi:
- Thưa cha, con nhất định phải nói cho chàng biết. Con phải nói dù có chết cũng đành. Nếu không được chàng yêu con sẻ chết, con không lấy chồng đâu.
Tôi cắn môi:
- Cha! Anh ơi, Kim đây! Kim yêu anh.
Tôi nói không kịp thở:
- Kim yêu anh, Kim yêu cha, cha, cha nghe rỏ chứ? Kim không lấy ai hết, kim yêu mình anh thôi. Anh Duy ơi, trả lời cho em đi anh.
Tôi lặng người chờ chàng lên tiếng, Tôi nghe chàng thở,một hương thơm nào nồng gây thương nhớ, một lời tình nào rất đổi thiết tha. Hoàn toàn yên lặng, tôi chờ đợi, người tôi lạnh như băng, cùng lúc trái tim tôi nóng như lửa đốt. Chàng im lặng, sự im lăng làm tôi nghẹt thở. Mãi sau chàng mới lên tiếng:
- Kim về đi, về ngay đi.
Tôi sửng sốt tôi tủi nhục đứng lên, những hàng ghế lạnh những giọt nến nhỏ xuống những giọt sầu. Tôi lảo đảo chạy vụt ra khỏi giáo đường, tôi chạy trốn cơn đau nhục tủi, hay tôi trốn chàng tôi nghe trái tim mình tan vở từng mảnh vụn rời
Két... két.....
Tôi nghe văng vẳng một tiếng lết hải hùng, tiếng bánh xe nghiến trên mặt đường nhựa. Dầu tôi nhói đau buốt lim người, tôi ngất đi không biết gì nửa.
Khi tôi mơ màng mở hé đôi mắt khuôn mặt đầu tiên dịu dàng cúi xuống chính là nét hiền hậu đậu trên đôi mắt mẹ tôi.
- Con, Kim của mạ.

Tôi gượng cười:
- Mạ.
Mẹ cầm tay tôi nước mắt rưng rưng:
- Con làm mạ lo quá, con chạy đi mô mà nhào vào xe nhười ta rứa? May mà không đến nổi nào, bác sĩ bảo chừng hai tuần về nhà được.
Tôi định nói với mẹ vài lời ăn năn, nhưng tôi nhăn mặt, đầu tôi nhức như búa bổ, tôi nằm vật ra, ứa nước mắt thương cho mình thương mẹ thương cha
- Răng rứa? con đau đầu ha?
Mẹ khổ sở vuốt tóc tôi tôi cầm tay me.
- Mẹ yên tâm con xắp khoẻ Rồi cha đâu ma.
Cha đang nói chuyện với bác sĩ.
Có tiếng chị Tố Khuyên lao xao ngoài hành lang, rồi cánh cửa được đẩy ra Lệ Dung bước vào:
- A, chị Kim! Tỉnh rồi hả định đến thăm Kim nhờ dẫn đi một vòng.
Nghe chị tố Khuyên nói Kim bị xe tông Dung hết hồn, theo vào thăm Kim ngay đây.
Tố Kỳ nói:
- Út quá quắt lắm, làm mạ khóc sưng cả mắt. Cô mê mang đúng một ngày đó nghe
Tố Khanh kể:
- Dung nó xanh mặt khi nghe Kim bị xe đụng đó
Tôi mĩm cười nhìn Dung rồi ứa nước mắt nhớ chàng. Bác sĩ và cha tôi bước vào. Sau khi thăm hỏi và nghe nhịp tim đập của tôi, ông tươi tỉnh nói:
- Ông bà yên tâm, cô bé không việc gì đâu, nằm nghỉ cho lại sức mai mốt lại nhẩy như sáo ấy mà
Hết giờ thăm bịnh, cha mẹ và các anh chị tôi về, tôi giử Dung lại cho đở buồn. Tôi hỏi khéo:
- Cha biết Dung bị xe tông chưa hả Dung?
Dung chưa kịp về báo, Dung chạy vào đây liền hà.
Tôi buồn bả nhìn mông ra ngoài, qua khung cửa sổ, những hàng cây im lìm rủ bóng, mây dật dờ lênh đênh buồn dáng nhẹ, bầu trời tím rưng rưng đợi gió. Tôi nghe hờn dỗi mênh mông, tôi nghe tình yêu mòn mỏi dần. Tôi bị thương vì chàng nhưng chàng không ghéthăm.
Mặt tôi cau lại. Dung hìn tôi lo lắng:
- Sao thế Kim? đau dử lắm hả?
Tôi lắc đầu nhè nhẹ:
- Không, Kim buồn Kim buồn quá, Dung ơi
Dung ngơ ngác:

- Sao cơ? Kim xắp lấy chồng phải không? anh Minh...
Nhìn mắt Dung sáng lên khi nhắc tên Minh, rồi nụ cười ngập ngừng héo úa trên môi, tôi thở dài tình yêu tàn ác thệt, một vòng lẩn thẩn, một đuổi bắt vô vọng. Tôi hỏi:
- Dung thấy răng? anh Minh có được không?
Dung buồn buồn:
- Được đấy chứ, bác định bao giờ làm đám cưới hả Kim
Tôi than thở:
- Kim không yêu anh ấy, kim yêu một người không yêu kim
Dung kêu lên:
- Thật không? Kim không bằng lòng hở?
Tôi thương Dung, Dung còn ngây thơ qúa làm sao Dung dấu nổi tôi chứ. Tôi cười:
- Bộ Dung mừng lắm răng hét to rứa
Dung đỏ mặt:
- Ơ ơ Dung hỏi cho biết ấy mà. Anh Minh thích nghe nhac ghê
- Nhất là nghe Dung đàn thì tuyệt cú mèo hỉ, à chiều nay Dung rảnh hôn?
- Không, Dung phải sắc thuốc cho cha, bỏ đi cháy thuốc liền, có chuyện gì không?
- Định nói chiều ni Dung dặn cha đến cho Kim gặp chút.
- Không sao để Dung nói số phòng cha đi một mình cũng dược mà.
Tôi mừng thầm vờ quay đi tránh mắt Dung nhìn như xoi như mói Dung về rồi tôi chờ chàng suốt buổi chiều. Tôi nhìn đăm đăm lối trải sỏi giửa hai hàng cây. Tim tôi như thắt lại từng hồi. Chàng đến thật áo chùng đen giửa hàng cây xanh. Chàng đậu xe ở đầu con ngỏ nhỏ bước chân dều nhịp trong tim tôi nhẩy múa ngàn lời thiết tha. Tôi lặng người nhìn chàng dần dần tiến tới, những lời gọi thầm những âm vang của cơn mê đắm. Tôi bám tay lên thành cửa sổ đăm đăm ngó chàng khi chàng bước lên hành lang.
Tôi vào giường, kéo chăng đến lện ngực, sửa dáng nằm cho đẹp mắt chàng, tôi xỏa tóc cho dài thêm trên gối. Tôi tiếc mẹ quên mang cho tôi cái gương soi mặt. Tôi thích có chút phấn hồng, có chút son tươi để tôi làm công chúa bạch tuyết chờ hoàng tử đến âu yếm nâng tôii dậy sau một giấc ngủ Dài ca ngàn năm trên thảm cỏ huyền diệu. Tôii nhắm mắt chờ chàng, chắc chàng đang đi tới, chắc chàng xắp gỏ cửa? chàng vội vàng vào ngay.
Tôi nghĩ thầm:
- Cha không biết mình có xí lắm không đây. Tôi vờ ngủ Nhưng không quên mím môi cho môi đừng khô héo. Có tiếng gỏ cửa, tôi nằm yên

như con mèo rình mồi. Rồi cánh cửa di chuyển, chàng lách vào, tôi hé mắt lên nhìn rồi nhắm lại ngay. Ôi bước chân huyền thoại ôi dáng người tôi yêu. Căn phòng yên vắng lặng thế giới tuyệt vời đọng cả nơi đây, chỉ còn tôi với chàng. Tôi ngất ngây, tôi nghe tim mình reo vui tôi nghe tóc mình hớn hở, lao xao trong gối. Chàng tiến đến, tiến đến... tôinằm yên nhưng khé mắt run run, tôi hé mắt nhìn, chàng đẹp quá, dể thương quá. Tôi khép nhẹ hai hàng mi, ôm kín hình hài thân yêu trong đáy mắt hồng. Chàng nhè nhẹ đặt tay lên trán tôi. Lần đầu tiên trong đời một bàn tay làm liệm xác hồn tôI. Tôi mở mắt ra nhìn chàng, chàng dụt tay lại, tôi chớp mắt uống nụ cười chàng.
- Con khỏe chưa? đi đâu để xe tông?
- Tại cha đuổi kim về, Kim lao vô xe.
Chàng bối rối:
- Kim, cha thương Kim... nhưng...
Tôi nhìn chàng lấp bấp môi:
- Kim khổ quá, khổ quá, anh không hiểu kim, anh khinh Kim
Chàng nhìn tôi cái nhìn thăm thẳm:
- Không bao giờ cha kinh Kim ca?
Tôi nũng nịu:
- Rứa cha ngồi đây với kim đi, cha kể chuyện cho Kim nghe đi, Kim nhớ giọng nói của cha lắm.
Chàng do dự nhìn chiếc ghế để cạnh giường tôi nằm rồi không biết nghĩ sao chàng ngồi xuống:
- Ba má Kim đâu? không ai ở đây với Kim hả?
- Dạ có, mạ Kim về lo công chuyện, chút xíu nửa vô cha a.
- Kim đở đau chưa? có việc gì không?
Tôi nhìn chàng dài như ngày tháng đợi chờ.
- Kim chỉ nghe đau nhói trong đầu thôi, xe họ chạy không nhanh lắm, nếu không kim hết được gặp cha nửa rồi
- Lần sau đừng dại thế nưa nhé.
- Kim chóng mặt quá cha ơi!
Tôi đặt tay lên trán, vờ nhăn nhó đau đớn:
- Cha ơ! Hình như Kim nóng cha ơi! Cha sờ đầu Kim coi
Chàng quay mặt tránh cái nhìn tha thiết của tôi.
- Thôi cha về nhé
- Không Kim sốt nặng rồi nì, cha coi Kim có sốt không? Kim nói thật đó hỉ Không dối cha mô.
Chàng đặt tay lên trán tôi, tôi nhắm mắt lại sung sướng đến nghẹn ngào. Nước mắt ứa ra, tôi nắm tay chàng, những ngón tài hoa thường lướt trên phím. Hai ánh mắt thầm lén giao nhau, hai hàng mi

rậm như đôi bờ cỏ mịn chớp sầu hiu hắt. Tôi thấy chàng nhăn m(.t như đau khổ ghê gớm, đôi mắt buồn lạ lùng trìu mến hìn tôi như xót thương
- Không nóng mấy, thôi cha về con nằm nghỉ cho khỏe nhé
Tôi bàng hoàng:
- Không Kim buồn. Cha có thích Kim buồn không?
- Cha phải đến văn khoa có chút việc
Tôi giận nên nằm im, chàng mĩm cười rồi chào tôi đi ra. Tôi quay mặt vào tường, tôi nhìn bóng tôi rung trên tường trắng bệnh viện. Khi tôi quay ra căn phòng im vắng mất rồi, chàng đi mất rồi Tôi vùng chạy ra hành lang bệnh viện gọi vang:
- Anh! cha, cha
Chàng quay lại nhìn tôi, tôivời rối rít, chàng chậm rải trở lại vơ"i tôi:
- Gì thế Kim?
- Kim có chuyện nhờ cha, cần lắm.
Chàng điềm đạm:
- Được con nói đi cha đợi.
Tôi lúng túng nhìn chàng, sự thật tôi có ccịnh nhờ chàng chuyện chi đâu. Tôi kêu lên:
- Cha đến văn khoa xem thời khóa biểu dùm kim được không cha? hình như tuần ni bắt đầu học đó cha
Chàng hỏi:
- Kim học gì ở văn khoa đấy? Năm nay họ mời cha mấy giờ triết đông. Dám cha con mình gặp nhau lắm.
Tôi sáng mắt:
- Thiệt hả? Kim học triết, rứa Kim thành học trò của cha rồi. Thích nhỉ, có thiệt hôn cha.
Chàng cười nụ:
- Bộ cha nói dối Kim?
Tôi liếc chàng:
- Cũng mong được cha nói dối lắm chư bộ người ta nói dối cho nhau vui khi người ta yêu nhau phải không cha?
Chàng nói:
- Thôi Kim nằm nghỉ đi kẻo mệt cha về nhé
Tôi sụi mặt:
- Cha ở đây lâu lâu một chút, Kim chỉ mệt khi vắng cha thôi
Chàng cười:
- Nũng quá, chẳng thua gì con Dung nhà cha ca?
Tôi nói:
- Rư"a cha có thích Kim làm nũng với cha không?

Chàng nhìn tôi không nói. Tôi run lên với cái nhìn cuả chàng, tôi dang tay ra, tôi ngã người ra sao, tôi muốn lao vào vòng tay chàng quá. Tôi ngây người nhìn môi chàng mắt chàng. Thoáng điên cuồng nào về trong ngất ngây, chàng đó, một mình trong phòng vắng với tôi, cho tôi. Từ từ đứng lên tư từ tiến đến gần chàng, chàng dang tay đợi tôi, chàng hé môi ngọt ngào.
- Kim!
Nhưng chàng nhăn mặt lại, những hằn sâu lớp lớp buồn trên trán chàng. Chàng nghiêm nghị nhìn tôi, dáng buồn phiền đôi chút, mắt chỉu nặng suy tư, chàng quay đi, hấp tấp nói:
- Thôi cha về.
Chàng chưa kịp mở thêm cánh cưa khép hờ. Mẹ tôi bước vào ngở ngàng kêu lên:
- Cha ạ.
Chàng lúng túng, tôi đỏ mặt ngó chàn ngó me:
- Chi rrứa răng con không mời cha ngồi ghế.
Chàng và tôi đang đứng gần nhau. Chàng bối rối:
- Tôi nghe bị xe tông nên vội đến thăm, đang định về đây bà ạ.
Mẹ tôi rối rít:
- Cha ngồi chơi đã ạ, cám ơn cha cháu mệt sơ sơ thôi, thiệt may qua sức đi nhà thờ rồi vị đó cha, ngay ngã ba nhà cha đó.
Chàng tránh nhìn tôi:
- Thôi chào bà tôi về.
Khi bước chân chàng xa dần cuối hành lang bệnh viện, Mẹ trách tôi:
- Con thiệt răng không nằm cho khỏe, để cha đứng rứa coi không được chi cả.
Tôi bắt đầu dố mẹ:
- CHa vừa đến chứ bộ, cha ghét đến chút rồi phải đi công chuyện, con chưa kịp mời thì mạ đến đó.
Tôi nghe mắc cở, tôi nói dối ngon lành, mẹ tưởng thật:
- Rứa hả, mấy cha thiệt tột bận cả ngãy con hỉ, chuyện ni chuyện tê liên miên há. THôi con nằm nghỉ đi mạ vắt cam cho con uống hỉ.
Mẹ dìu tôi vào giường âu yếm nói:
- Con mạ khỏe rồi má bắt đầu hồng rồi đó, ủa! răng trông con tươi rói hỉ, đố ai biết con mạ đau đo.
Có lẻ vì chàng vì tôi biết chàng cũng yêu tôi, tôi nắm được tay chàng, hàng cũng run như tôi. Tôi đưa tay lên môi da thịt chàng còn phản phất nơi đây, tôi xúc động như đang hôn chàng. Mẹ đặt tay lên trán tôi tôi xúc đô,ng nhớ bàn tay chàng, lạ chưa tay mẹ tôi thương yêu là thế, thiết tha là thế vẳng không ấm bằng tay chàng ngập ngừng trên

trán tôi.
- Mợ phủ và Minh thế nào cũng đến thăm con, nghe con bị nạn nó buồn dử. Lấy được người chồng thương minh như rứa có phước lắm đó.
Tôi nói:
- Răng mạ chỉ tính chuyện đuổi tụicon đi rứa?
- Ơ, con nói chi lạ rứa Kim, mạ không ngờ con tệ quá... nuôi con bao nhiêu năm trời mạ không kể nửa lời. Con gái lớn phải có chồng ở với cha mẹ mãi được à?
- 18 tuổi mà lớn chi mạ.
- Đành rồi nhưng người ta hỏi đứa nào mạ gả đứa nớ, chờ mãi ế cả bốn đứa chắc có nước mạ tự tử. Mạ không cần con gái học giỏ, con Kỳ con Khuyên đó, có ai hỏi mô nà? trời ơi nhìn lủ con gái nghênh ngang diễu làng diễu xóm mạ rầu ghê, răng nhà người ta có phước rứa. Bác Khải con đó, sáu cô gái có chồng cưới cả sáu, con mụ ra đường cứ hếch cái mặt lên hỏi móc hoài:"Răng mợ Huyện gả chồng o mô chưa? Kén chi, kỷ càng rứa? mấy đứa con tôi yên cả rồi, ới tháng trước chồng con hai nó biếu tôi 30,000đ, tiền cau trầu ấy mà, chồng con út mở phòng mạch dử, con nhỏ lo đếm tiền cũng đủ đừ, nó than quá trời quá đất... " rứa đó mạ chiệu không nổi đau con.
Mẹ tôi kể mãi, kể mãi rồi mẹ khóc tôi đau khổ dỗ dành mẹ:
- Con xin mạ, con xin mạ đó... để con nghĩ đả con có muốn làm khổ mạ mô.
Thấy tôi khóc mẹ gạt nước mắt nghẹn ngào:
- Mạ thương con nhất đời mạ có muốn xa con mô. Thăng Minh nó hiền lành nhỏ tới lớn chỉ biết ăn học, không chơi bời chi cả. Nó sẻ mở phòng mạch ơ đườn Phan Bội Châu, mạ con mình tha hồ gặp nhau.
- Nhưng con...
- Con đừng có khùng rứa cha Duy mần răng cưới con được chứ, con phải kính trọng cha, con đừng làm phiền ngài. Rồi con sẽ yêu chồng con, con sẽ quên. Mẹ cho hẳn con cái đàn nớ với cái pharmacie của mạ, chồng khám bệnh vợ bán thuốc là nhất.
- Không được, con có phải dược sĩ mô, hay để con vào saigon học dược rồi lấy anh Minh saumạ hỉ?
- Thôi thôi tôi không có dại thả hổ về rừng. Vô đó e còn lì nửa, con Kỳ con Khuyên cũng nói rứa rồi có thằng mô rước đâu?
- Hay thế nầy đi mạ, gả chị Kỳ cho anh ấy đi, chị ấy còn có một năm nửa ra trường à.
- Hình như họ thích vợ tré, con Kỳ năm ni 24 rồi. Kẹt quá con gái

chình ình trong nhà cả bầy ri họ chưởi cho mục mả.
Có tiếng gõ cửa. Mẹ tiến ra kéo nhẹ cánh cửa, Minh bước vào:
- Chào bác, Kim đở chưa bác Cháu mua trái cây cho Kim.
Mẹ vui vẻ:
- Cháu vô chơi em bớt rồi cháu.
Tôi nằm trên giường khẻ gật đầu chào Minh, Minh đế gói trái cây lên bàn rồi bình thản ngồi xuống bên tôi:
- Kim có bị va chạm chi ở đầu không? để anh coi cho nhé
Tôi bối rối:
- Cám ơn anh, ở đây có bác sĩ rồi anh a.
Mẹ nghiêm mặt liếc tôi:
- Không sao người nhà vả hơn chứ, anh Minh học Pháp về mà con để anh lo cho chắc bụng đi con.
Tôi buồn bả nhìn mẹ, mẹ khôn khéo nói:
- Minh la cho em dùm bá chút hỉ? Bác đi đằng ni co chút việc, bận rộn quá ma con cái không thương cho chứ
- Dạ bác đế cháu, cháu tập lo cho Kim dần là vừa, mai mốt còn hầu vợ chứ Kim nhỉ?
Tôi mím môi không cườitrước câu khôi hài nhiều nghỉa của Minh. tôi không thế ghét Minh, chàng đẹp trai và có vẻ trí thức, nhưng tôi không yê chàng tôi chỉ có thể coi chàng như một người bạn.
- Sao em ít nói thế?
Tôi nhìn chàng, changkhồng nói tiếng huế chàng bắt chước giọng đàn ông bắc.
- Anh nói thiếng chi lạ rứa, anh người huế cơ mà
Minh cười:
- Tại bên Pháp bạn anh đa số nói tiếng bắc. Em không thích hả kim?
- Không phải là không thích
- Nhưng sao?
- Nhưng cái gì của mình vẫn hơn chứ
- Kim khó tính ghê
- Anh nói đúng đó, Kim dể ghét lắm anh a.
- Không anh thấy Kim dể thương nhưng có vẻ kiêu kỳ và ít nói, bọn anh thích con gái khó hiểu một chút, mấy cô bên pháp cư bô bô cả ngày chán hết sức Kim ạ.
- Đàn ông các anh kỳ, răng cũng chê được hết
- Anh co nói gì đâu, có diều anh thích những người thầm lặng như em, đẹp là một chuyện chứ
Tôi tò mò:
- Anh ở pháp về chắc anh ghê gớm lắm, răng anh không lấy vợ bên

nớ?
Minh cười:
- Anh có nói anh không ghê gớm đâu? Anh có nhiều bạn nhưng chỉ qua đường cho vui thôi, Các cô ấy đẹp nhưng dẻ dãi quá anh không thích
Tôi nhìn chàng:
- Các ích kỷ nhỉ?
- Nhất định rồi, có thế mới là đàn ông.
- Răng anh đi hỏi em? chả lẽ anh quê đến thế sao?
Minh nheo mắt:
- Em hỏi kỳ nhỉ? co gì đâu, anh không biết lấy cô nào, mạ anh khen em ngoan, bắt anh về huế cưới em, anh về thử xem sao, không ngờ em ngoan và dế thương thật, lại khó khăn như nử hoàng, anh đam mê mới lạ chứ.
Tôi chợt lo lo, đàn ông chỉ mê chinh phục, còn tôi, tôi chạy theo chàng, tôi van này tình yêu chàng, chắc chàng khinh tôi lắm.
- Em nghĩ gì thế Kim?
- Kim đang nghĩ anh nói thật hay anh tán Kim đây.
Minh bật cười:
- Anh chưa thấy ai lạ như em, em có vẻ thích học triết.
Tôi ngạc nhiên:
- Răng anh biết?
- Có gì lạ đâu? em hỏi chuyện tâm lý bọn anh hoài đó thôi, muốn nghiên cứu hả Kim?
Tôi cười:
- Lạ nhỉ Kim tự nhiên mà.
Minh tha thiết nhìn tôi:
- Em cười xinh ghê nụ cười em hiền thục qúa Kim ạ, anh thích nhìn em cười.
Tôi lắc đầu:
- Anh tán Kim thì có, Kim không tin mô.
Minh bất ngờ cầm tay tôi:
- Kim! em có yêu anh không?
Tôi dụt tay về ấm úng:
- Chi kỳ rứa? Kim không nói chuyện với anh nửa mô.
Minh say sưa:
- Anh sẽ nhờ mạ tiến hành đám cưới tụi mình, anh sẽ mở phòng mạch ở đây, Kim có ý kiến gì không?
Tôi biết Minh hiểu lầm, Minh tưởng mọi chuyện đã xong:
- Đừng anh, để từ từ đã.

- Sao vậy Kim?
Tôi lắc đầu:
- Kim chưa cã thấy yêu anh.
Minh bình thản:
- Không sao tại em chưa yêu bao giờ nên em sợ, anh chờ em.
Có bước chân ai ngừng trước cửa phòng, tôi chồm người định ra mở cựa Minh đứng lên:
- Em nằm đi để anh lo cho.
Cánh cửa mở ra Dung lúng túng với những gói giấy hồng hồng trên tay, cô bé lấp bấp nói:
- Anh Minh chị Kim Dung không còn tay để gỏ cửa. Dung xin lỗi... trái cây cha bắt Dung đem biếu chị đây nè.
Minh đở giùm cô bé:
- Dung chu đáo quá, cám ơn Dung nhiều lắm.
Dung nhìn tôi:
- Thôi Dung về nghe chị Kim, trái cây cha gửi cho chị đó.
Hơn ai hết tôi hiểu vì sao Dung buồn, tôi thương Dung vì tôi đã từng yêu thầm như Dung, từng đau khổ va tuyệt vọng, tôi nói:
- Dung ở lại đi Kim có việc cần nhờ Dung đó, Dung về Kim buồn lắm.
Tôi nhìn Minh, Minh tế nhị:
- Cô Dung cứ tự nhiên, tôi có nhiệm vụ săn sóc Kim ch* không phải kh ach lạ đâu, cô ở lại với Kim cho vui.
Minh tưởng đâu câu nói của chàng làm Dung tự nhiên hơn, ai gờ Dung buồn bả nói:
- Chị Kim sướng ghê, bao nhiêu người lo cho chị.
Tôi nói:
- Anh Minh đang khen Dung đàn hay đó, Kim đang tức đây ảnh nhắc Dung hoài.
Dung e lệ:
- Anh là Dung xấu hổ ghê, Dung đàn còn vụng lắm anh ạ.
Minh nhìn tôi như thầm trách rồi ngồi yên. Dung ngượng ngùng mở trái cây bày trên bàn.
- Cha mua nho với cam và bánh ngọt cho chị đó
Tôi xúc động nhìn Dung, tôi cầm tay Dung mà tưởng đang dan tay với chàng. Dung cũng chung giòng máu với người tôi yêu. Tôi nao nao nghe lòng mình run nhẹ. Chàng săn sóc tôi, chàng yêu tôi thế là đủ cho tôi rồi. Tôi xiết nhẹ tay Dung:
- Kim thương Dung, Dung hiểu Kim muốn nói gì không?
Bất ngờ Dung hất tay tôi ra:
- Cám ơn chị Dung không cần chị thương hại Dung... thôi Dung về

cho anh chị tự nhiên, xin lỗ đã làm phiền hai ông ba.
Dung quày quả bỏ đi,, cánh cửa được đóng hơi manh. Tôi khổ sở nhìn theo, tôi bất lực rồi. tôi nhìn Minh một thoáng hờn giận:
- Anh kỳ ghê, Chả chịu tiếp chuyện Dung chi cả.
Minh bực:
- Kim kỳ thì co, tôi không hiểu nổi các cô rồi đó. Tôi có làm gì đâu?
Tôi cúi đầu Minh nói đúng, tình yêu thật bí hiểm. Dung làm sao chịu nổi cảnh Minh ngồi bên tôi, gọt từng múi cam vắt nước cho tôi uống, khi nàng yêu Minh ngay lúc đầu gặp gở. Tôi mệt mõi nói:
- Thôi anh về kẻo bác mong, Kim nghe buồn ngủ qúa, chắc muộn rồi anh hỉ.
Cô y tá chích mũi thuốc cuối cùng trong ngày đã vạo Minh miễn cưởng đứng lên:
- Thôi anh về nghe Kim, sáng mai anh vào nhé?
Tôi nằm ôm chùm nho mong chàng mua cho tôi, tôi mĩm cười cãm giác tìm được từ bàn tay chàng còn vương đâu đây, da mềm của nho chín, vị thơm nhè nhẹ để tôi thèm môi chàng, biết cười không tròn nụ, biết tình tứ kkiêu sa.
- Chà ơi, đau chi không thấy, chỉ thấy cô út mơ mộng như công chúa ha?
Tôi giật mình rồi tôi cười các chị tôi. Chị Tố khanh reo:
- Ơ hớ chi mà nhiều trai cây rứa? ngon lành quá ta, ta cũng thích đau một cú như minh quá ơ mô ra rứa út?
Tôi mĩm cười và tôi lại nói dối:
- Của Minh đó
- Sời ơi sướng ghê, có chồng cưng rứa còn than chi nửa hỉ.
- Cám ơn tôi không ham mô mà nói hoài nhức cái đầu.
Tố Kỳ cười:
- Làm bộ vừa thôi chứ, có người như rứa đi hỏi là phước lớn đa cô.
Tôi thở dài:
- Nhưng em không yêu, các chị phải giúp em, không kẹt cả lủ cho coi.
Tố Kỳ nói:
- Rồi yêu sau, mọi người dều rứa, có sao đâu.
Tố Khuyên dè dặt:
- Nói rứa chứ con út không yêu mà bắt nó lấy thì tội cho nó chư.
Tôi dò dẩm:
- Em cần bàn với mấy chị một chuyện quan trọng, mấy chị ăn trái cây với em đi đã.
- Suỵt, hoan hô cô út, bây nhiêu đây chứ cả chọ đông ba cũng hết

nửa á
Mấy bà chị của tôi a lại bàn trái cây, gọt bóc, hít ha, ngọt chua, tôi cười:
- Tự do, nhưng ký nho thì của riêng em đó nghe
- Khôn quá trời, thôi cũng đành nó đau nên tha mấy bồ hỉ. Chà, Minh lựa kheo hỉ thấy cũng đủ thèm
- Còn khuya nho của cha Duy chứ bộ.
- A hèn chi sành ăn dử, mấy ông cha sành ăn dư?
Tôi chờ lúc các chị tôi vui vả mới chậm rái nói:
- Em thấy cha ma cũng sắp già rôi, mạ khóc hoài vị chuyện tụi mình chưa đứa nào có chồng có con, em thấy mạ cũng tội, mạ chỉ mong tụi mình sung sướng, mạ quên cả thân mạ. Em nói thật gía em khôngkẹt, em sẳn sàng lấy chồng cho mạ vui, nhưng em kẹt quá em không thể yêu Minh dược nửa. Lừa dối một người đáng mến như rứa em không muốn, thật sự không muộn Nếu Minh về nước sớm 1 năm thì em không nhờ mấy chị giúp em nữA.
Tố Kỳ thắc mắc:
- Giúp chi mới được chức, con ni bửa ni rào đón dử quá?
Tôi do dự chị Khuyên nói:
- Chắc cô út nhà mình lở yêu ông nào rồi chứ gì, thì nói mẹ gả cho người ấy.
Tôi thiêu não:
- Em kẹt một chuyện ghê gớm hơn, em chưa thể lấy chồng bây giờ đươc. Em còn nhỏ quá mới 18 mà bắt em lấy chồng, mấy chị không thấy là mấy chị ác à.
Tố Khanh la lên:
- Mi nói chi lạ rứa, răng mi nói tụi tao ác?
Tại mấy chị không ai chịu lấy chồng mạ mới ép em chứ bộ, nếu mẹ có đầy rể trong nhà để khoe làng khoe xóm như người ta,mạ đâu có khóc đêm khóc ngày nửa.
Tố Kỳ ngồi im, Tố Khuyên thở dài, Tố Khanh buồn bả, tôi kể:
- Em biết rỏ mạ thương tụi mình, nên mạ không dám nói ra, đêm nào mạ cũng thở dài hết á, thiên hạ biết mạ dợ thiên hạ đụng đến bốn cô con gái ế cúa mạ. Họ gắpp mạ đâu là tấn công mạ, vụ tụi mình không có chồng đi nói hoài. Cứ mỗi lần đi đâu về, trán mạ nhăn thêm một tí em xót ruột quá. Tố Khuyên xót xa:
- Nhưng mỗi người dều có lý do đế làm mạ khổ nói thật nếu không thương mạ, tau không bao giờ về cả, xứ gì hẹp hòi, con trai đàn ông thì hiếm như vàng khó như kiến lửa. Các bà già trầu thì dai như đĩa đói, có cái gì cứ nói hoài nói hoài. Không về thì nhớ mà về thì chán ơi

là chán, chuyện chồng con người ta lo, họ làm như mình chưa có chồng thì cướp chồng họ không bằng, bực thiệt.
- Em đề nghị một trong mấy chị kỳ ni cho mạ ăn đám cưới. nÓi thật, mạ một tuổi một già, mạ chỉ ước ao bấy nhiêu thôi, lở mạ có việc gì chắc tụi mình ân hận cả đời.
Tố Kỳ nhăn:
- Ai không muốn rứa mà mi dạy khôn
Em không dại khôn, em chỉ bàn cách giúp mạ vui. Mấy chị giup em đi, em kẹt quá.
Tố Khuyên giận:
- Nói thật, tao mong cho có người đi hỏi như mi chứ, đàng này người yêu tao có vợ rồi tính răng, tao có làm mạ buồn mô
- Hả chị nói răng chị yêu người có vợ?
- Ừ giáo sư của tau?
- Thiệt không?
Tố Kỳ nhìn tôi:
- Chị Khuyên nói thiệt đó mi, ông ấy cũng yêu chhị tha thiết nhung kẹt mụ vợ, tụi tao đâu có dám nói với mạ. Mi đừng chomạ biết nghe.
Tôi nằm vật ra giường hoàn cảnh chị khuyên có hơn gì tôi. Yêu một người có vợ để suốt đời không dám chờ mặc áo cô dâu như tôi yêu chạn, thấy chua xót quá. Sao ngang trái cứ rình chị em tôi. Tôi yêu chàng tôi sẽ buồn bả vô cùng, sẽ đau đớn như con vật bị thương, nếu phải lấy người khác làm chồng, thì chị tố khuyên cũng thế. Tôi nhìn chị rưng rưng nước mắt khi thấy chị khóc:
- Chị không thoát nổi chàng, chị yêu anh ấy, chị... em hay đứa nào thay chị làm cha mẹ vui đi.
Chị Khuyên gục mặt vào hai tay, đôi vai chị run lên, tôi sững sờ nhìn chị:
- Cảnh em cũng gần giống chị, em yêu một người không thể cưới em.
- Có vợ?
- Không, nhưng cũng gần như thế, thôi chị đừng hỏi em nữa.
Tố Khuyên nhìn Tố Khanh ngồi lặng người một gó:
- Khanh ghĩ sao? có cách gì cho mạ một mùa cưới hân hoan không?
Khanh thở dài:
- Khanh đang tính chị Tố Kỳ?
- Tau thì dể không yêu ai cả, tên nào đi nói tau, tau chìu mạ liền, có lẻ con trai chê tau.
Tôi đang buồn cũng phải bật cười vì cái la lưởi tinh quái của chị:
- Mấy bà cô ni vớ vẩn bỏ xừ, yêu đương chả ra cái tích sự gì, thêm

mệt.
Tố Khuyên nói:
- Chưa biết ai mệt, lo học tối ngày như con mọt sách, bừng con mắt ra, té chưa biết tình yêu ngang dọc ra răng. Quê thí mồ còn khoe.
- Chứ răng, yêu thầy mà rớt lên rớt xuống đó thôi, học trước người ta hai năm mà bây giờ người ta theo kịp, không biết mắc cở /
- Mắc cở nổi gì? tụi nó cứ nghe đến danh bà là rụt cổ chạy, bà học giỏi qua con trai phát sợ.
Tố Khanh đứng lên:
- Thôi tụi mình về, tôi sẽ đòi thằng cha làm đám cưới cho mấy bà nhẹ gánh lo, về nhà cho mạ vào nhủ với út chứ.
Tôi mĩm cười chào các chị, áo chị tôi buồn rưng rưng giửa haihàng cây bịnh viện, dáng chị Khanh xinh, tóc chi khuyên dài tung theo chiều gió buồn, chị Kỳ tung tăng đi giửa. Tôi thẩn thờ trông theo, chị tôi ai cũng đẹp quá sao gian nan hở trời
Ngồi ngồi vào bàn viết hôn nho chàng thơm ngọt ngất ngây, tôi tìm giấy viết thư cho chạn, tôi nghe mệt mõi nên lên giường kê gốisau lưng kế lễ với chàng bằng lời thư tình đầu tiên trong đời con gại
Bệnh viện, ngày...
Anh yêu,
Cho phép Kim gọi cha băng 2 chử đằm thắm đó, bởi vì dù cha cớ tình dấu diếm Kim cũng hiểu cha yêu Ki,, đừng dối nhau nửa anh ơi! tối nay Kim nhớ anh kinh khủng, Kim chỉ muốn bỏ bệnh viện đến tìm anh thôi. Tình yêu làm Kim không còn là Kim nửa, Kim xôn xao vì đôi mắt anh liên miên ám ảnh Kim, Kim lo, Kim buồn, Kim sợ anh khinh Kim lãng mạn hư hỏng, như bao lâu nay Kim âm thầm yêu anh, bây giờ Kim thua Kim rồi, Kim không thể dối lòng Kim mãi được, Kim yêu anh, anh biet thế phải không anh yêu qúy?
Anh là người đàn ông đầu tiên cho Kim những giây phút êm ái, chất nhất ngất ngây... Kim không quên cuộc đờii tu hành của anh đâu. Kim nhớ lắm chứ, nhưng con tim có những lý lẻ riêng của nó. Hơn nửa Kim tin chắc Chúa cũng không ghét bỏ Kim, Kim chỉ có một tội duy nhất, tội yêu anh Kim không thể bóp chết tình yêu Kim cho đời linh mục của anh mãi được, vì anh ơi em yêu anh hơn cả thân em, Kim không thể sống nếu thiếu anh trong cuộc đời. Hảy tha thức cho em và hảy yêu em như mọi người đàn ông bình thường khác. Chúa sẻ tha thức cho chúng mình.
Anh có đọc trong báo cái tin mới nhất, chính Đức thánh cha cho phép một linh mục người anh kết hoên với m.t nử tu chưa anh? Em hy vọng anh can đảm sống cho chúng mình. Em hy vọng anh hiểu tình

yêu tha thiết của em dành cho anh.
Đêm em khóc thầm chiều chiều em thở than. Duy ơi đừng để em héo mòn vì anh nửa anh nhé, em chỉ mơ ước được yêu anh, anh cho em tình yêu tròn đầy của nha đi. anh biết không chiều nào ngất ngay tỏ tinh, anh đuổi em về thay vì giử em lại em tuyệt vọng nảo nề, em lao vào xe cho rồi một đời khốn khổ vì anh, em không chết như thế là chúa muốn chúng mình yêu nhau? Anh đến thăm em em biết anh yêu em rồi Duy ạ, đừng dối em nửa... nhớ quá anh ơi! Bàn tay anh trên trán em... nhớ quá anh ơi đôi mắt đầm thắm ngàn đời đấu yêu. Em muốn tung cửa tìm đến anh bây giờ, ngay đêm naY để khóc những giọt lệ mừng tủi trong tay anh, để nụ hồn đầu rụng xuống đời nhau, cho em muôn đời đươlợc chung thuỷ với anh, cho em muôn kiếp được đợi chờ anh.
Duy ơi! em gọi tên anh anh có nghe không? trá lời thư cho em nhé, em chờ. Gu8?i anh những lời thầm trên gối, nhừng xiết tay yêu đương và tất cả nồng nàn mê đắm trong đêm nay.
Nhớ vô vàng
Tố Kim
Tốt ấu thư dưới gối để chờ mẹ vào với tôi, buổi sáng hôm sao khi mạ âu yếm lui ra ngoài, tôi nhờ cô y tá dể thương gởi thư qua bưu điện cho chàng. Sup^ t một tuần dài dằn dặt trong bệnh viện tôi đợi tin chàng chàng không đến cho tôi tê lịm cả hồn, cho tôi thầm khóc mỗi đêm. Túi nhục làm tôi buồn tê tái, thư xanh đi rồi cho ân hận và tiếc thương. Minh vẫn đều đều ghé thăm tôi, tôi vẫn âm thầm mong chàng. Bình phục mẹ đưa tôi về nhà, vết thương thể xác đã lành, nhưng trái tim tôi tan nát vụn rời, đau đớn nào ê chề nhục nhả hơn tôi, tôi đã tỏ tình trước, đã năn nỉ nài xin tình yêu của chàng, đế nhận lảnh sự im lặng thờ ơ?
Chàng khinh tôi quá chàng coi rẻ tôi như bèo bọt, như cỏ rác rong rêu. Tôi như hình như bóng trong ngôi nhà cha mẹ. Cả nhà tưởng tôi xúc động vì tai nạn, mẹ càng săn sóc, hỏi han tôi càng đau khổ. Tôi tránh đi nhà thờ ở, tôi đi học như kẻ mất hồn. Giảng đường mơ màng bên b*` sông hương cho áo tím tôi buồn rưng rức cho áo tóc thề tôi rối bời tan tóc, tôi để tóc rối để môi khô buồn. tôi ngồi im lìm trong một góc lớp. Chuyện gia đình hơi lắng anh Trung chiệu đi nói chi Khanh, cho mẹ tôi cười tươi, gưi trầu cau gửi bánh từng nhà, cho mẹ trẻ lại vài tuổi, cho chị em tôi đở bức rức xống xạng
Tôi không gặp chàng hai tuần lể nay, tôi giận chàng ứa tim đầy máu. Trong lớp học tôi gặp người bạn có đôi mát đã chiêu như mắt chàng, có sống mũi thẳng tấp như nét đẹp La Hy ngày xưa, cho những giờ

học tôi mĩm cười vào ghế bên chàng chàng luôn luôn đi sớm giử chổ cho tôi.
- Hôm nay ông mô dạy hai giờ triết đông hả Sơn?
Sơn nhìn tôi, mái tóc hơi dài đôi mắt ướt át đầy tràn mộng mi.
- Không biết nửa, từ hôm giờ đã học giờ triết đông nào đâu
Năm phút sau tôi không cẫn thắc mắc mửa, giáo sư bước vào cho tôi tròn mắt nhó sửng chàng, tim tôi thắt lại nổi mừng vui buồn rầu hòa lấn nhau, tôi đăm đăm nhìn chàng, chàng hơi gầy hơn trước, măt cìm sâu suy tư. Hình như chàng thấy tôi, hai chân tôi khụy xuống, tôi hờn giận cúi đầu, tôi ngồi ngay mặt chàng. tôi run run như người lên cơn sốt, tình yêu tưởng đã bay cao, đã chìm sâu, đã nhạt nhòa, bây giờ bừng bừng sống dậy, cho tôi chới với như là trôi sông, cho tôi gục mặt nhỏ lệ không nhìn chàng.
Chàng bắt đâu giảng bài tôi không ngờ chàng giảng triết sâu sắt đến thế, từng lời trầm tư lắng sâu trong giảng đường im phăn phắc.
Tôi như bị mắt chàng thôi miên, tôiquên ghi bài, tôi nghe chàng như say như mê. Sơn hỏi kẻ:
- Ông nào mà dạy hay ghê kim nhỉ mới hả?
Tôi hảnh diện.
- Cha Duy đó.
- Linh mục à? sao trông ông ấy ga lăng như ngưO8`i thường Kim nhỉ?
Tôi thì thầm:
- Mới ở pháp về đó.
- Hèn gì chả có vẻ cha tí nào cả, Kim thấy không? cả giảng dường im lặng như tờ, sao ông ấy giảng bài hay thế không biết
Phương đá chân tôi:
- Im đi, nói chuyện hoài không cho người ta ghi bài á
Tôi không thèm giận:
- Giảng hay ác liệt mi hi?
- Ừ, con cái nhà ai mà ăn nói có duyên rứa không biết, tụi nó lục đục dồn ghế lên trên hết đó thấy không? tao mà có quyền tao mê ông ni liền hà.
Tôi đỏ bừng hia má nếu chúng biết tôi đã được chàng đặt tay lên trán! đã viết thư tình cho chàng! tôi ngồi lịm ngườitrên ghế, tay chân lạc lõng đâu hết. Tôi ngất ngay mê say. Thỉnh thoảng mắt chàng ngừng trên mắt tôi, môi tôi hồng lên, Mắt tôi sáng lên. Phương nói như reo:
- Ủa răng hôm ni ngó mi tươi tỉnh dử a Kim! trông mi xinh khinh khủng, chả bù cho cả tháng ni mi héo sầu như cải úa. Mi đánh phấn

nụ phải không?
Tôi thầm sung sướng:
- Cho mi hít đi, tao đánh phấn bao giờ mô mà hỏi, conni kỳ.
Phượng ghé sát má tôi:
- Ừ hé, răng má mi hồng ghê nơi Kim.
Hết hai giờ học với chàng cả lớp bàng hàong đứng lên, hai nử sinh viên nhanh chân a theo chàng. Tôi đứn xa xa mà ngó ma ghen thầm. Chắc chúng không biết chàng là linh mục. Con như chi cười cười với chàng hoài. Tôi từ từ tiến lại, chàng cười:
- A Kim! khỏe chưa Kim?
Tôi nguýt như chi rồi nủng nịu:
- Cứ gặp Kim là ch hỏi khỏe chưa hoài? Kim đaunửa cho coi.
Như chi lủi thủi bỏ đi một nước. Tôi hỏi khẻ:
- Cha đươc thư Kim chưa cha?
Chàng gật đầu nói lảng:
- Thôi cha về nhé, ở lại học cho ngoan nghe. Hai giờ sao của ai đó?
- Dạ thầy Trung.
Chàng bỏ đi tôi ngơ ngẩn trông theo, ngơ ngẩn buộn sách cặp nào nhốt hết yêu thương, cho tôi thôi thương chàng, thôi nhớ, thôi yêu ngút ngàn đỉnh trời sáng láng.
Như chi cười nhạt:
- Mi quen cha hả Kim, Ông ấy là cha ấy à?
Tôi nhao mắt:
- Hỏi chi kỷ rứa, cha là anh của con bạn tau.
Như chi nói:
- Sướng hé rứa là cuối năm mi đậu chắc rồi.
Tôi kinh bỉ:
- Tau đâu cần đậu như mi
- Tàn, ai chả biết có bác sĩ đi nói khoe hoài.
- Kệ tui o.
- Ứ ừ, bỏ cả triệu mua được ông con rể, có hay ho chi mà khoe khắp xứ.
Tôi đỏ mặt:
- Mi nói ai mua rể?
- Nói ai thì ai biết dấy, hỏi tau chi vậy?
Tôi lầu bầu:
- Thứ con gái tọc mạch như chó săn.
- Hừ còn hơn là điên đến nơi a bồ.
- Thứ người sát phu không có đứa mô dám đụng đến mơi sợ chứ bộ.
Như chi nổi tiếng là đẹp nhưng có gò má cao. Mấy người ngấp nghé

đều chết yểu. Xứ hue6 nhỏ, tiếng dử đồn khắp nơi, con trai sợ chốt, mê nàng nhưng tránh xa cả cây số đường.
Phương lụi o bế tập cours xong chạy ra:
- Thôi đi bà cải nhau hoài tụi con trai nó cười cho thúi đầu, có người tìm mi ở văn phòng đó Kim.
Tôi ngạc nhiên:
- Tìm tao? ai mới được chứ?
- Biết mô, bác tùy phái nói họ chờ ở văn phòng.
- Tôi đề nghị mi đi với tau nghe Phương.
- Không tao phải vô, cả hai đứa thiếu bài mệt lắm
Tôi đành đi một mình, lối đi nhỏ xinh xinh có giòng sông êm mơ soi bóng buồn áo tôi vườn gío thu vàng, cho lá me rụng vưng trên tóc rối. TÔi bước vào văn phòng bác tùy phái nói với người đàn ông đứng tuổi, có vẻ lịch duyệt và trí thức:
- Thưa có Tố Kim lớp cự bị đó thầy.
Ông ta đứng lên:
- Chào cô, tôi là giáo sư Văn, tôi có chuyện cần phải gặp cô, tôi ở Sàigòn ra.
Tôi kêu lên:
- Gặp tôi, thưa giáo sư có chuye6.n chi quan trọng a.
Ông ta buồn bả:
- Vâng, quan trọng lắm, cô vào phòng giáo sư cho tôi nói chuyện được không?
Tôi bắt đầu run, giáo sư, saigon, quan trọng... hay là anh của chàng, họ khám phá ra tình yêu của tôi và tìm cách ngăn cản chăng, họ làm nhục tôi chăng? tôi đăm đăm nhìn ông, ông ta có nét mặt buồn và dễ mến, tôi không thấy nét nào hao hao giống chàng thể hiện ở ông. Vậy thì là ai? tôi có quen ai ở saigon đâu?
- Cô ngồi đây đi. Tôi sốt ruột quá, phải bỏ mọi chuyện ra đây mong cô giúp tôi. Nghe Tố Khuyên nói trong gia đình cô được cưng nhất nhà.
Tôi ngơ ngác:
- Giáo sư nói gì tôi không hiểu?
Ông ta ngậm ngùi:
- Tôi là ngườ yêu cua Tố Khuyên.
- Thầy là người yêu của chị tôi?
Tôi nhìn ông ta, tóc loáng thoáng vài sợi màu trắng vắt ngang như mây bàng bạc giăng ngang trời mùa đ^ng buồn ba?
Vâng tôi yêu Tố Khuyên ba năm nay rồi. Ông ta chồm lên như nài khẩn:

- Cô có biết bây giờ nàng ở đâu không? gia đình đã làm gì nàng, nói đi đừng dấu tôi, tôi điên mất đừng dấu tô, tôi van cô.
Tôi vùng đứng lên:
- Ông nói sao? chị tôi vô saigòn cả tuần nay rồi mà, một tuần rồi, ông không gặp chị tôi?
Ông ôm đầu:
- Đúng, Khuyên dặn tôi chỉ về thăm nhà chừng nửa tháng thôi, đúng ngày hẹn tôi ra phi trường đón, đợi cả ngày nhưng không có, tôi đã cẩn thận mua vé khứ hồi cho nàng. Khuyên đi đâu? cả tuần nay tôi tìm nàng khắp nơi, nhưng saigon rộng quá. Tôi hỏi kỷ rồi, tất cả các chuyến bay trong tuần đến saigon không có tên nàng. Nghĩa là Khuyên còn ở đây, chưa về saigon, khuyên còn ở nhà phải không? Cô nói thật đi ba mẹ đã làm gì nàng, cô nói thật đi!
Tôi khổ sở:
- Không tôi thề, chị Khuyên đi một tuần nay rồi, hôm tôi còn ở bệnh viện kia. Sau đám hỏi chị Khanh một ngày.
- Cô nói thật?
- Dấu ông có ích gì. Chị tôi không vô Sàigòn thật hả ông?
- Tôi hỏi kỷ rồi, chưa vào.
Tại sao chứ? tại sao chị tôi không ở nhà cũng không vào trong đó?
Ông ta ngần ngại:
- Khuyên chưa nói gì với cô?
- Có, chị ấy tâm sự trót yêu một người có gia đình.
- Tôi đành nói thật để cô giúp tôi. Cô hứa không cô út?
Tôi cảm động vì tiếng út ông ta gọi tôi, như vậy có nghĩa là ông ta rất gần gủi với chị Khuyên.
- Tôi sẳn sàng, thưa thầy.
- Gọi tôi bằng anh, vì tôi sắp có con với chị của út rồi.
Tôi nói như thét lên:
- Có con? có con?
- Phải út ngồi uống đi, phải cứu Khuyên, phải cứu khuyên, cô hứa đi.
Tôi khóc, vâng tôi khóc, tôi thương chị Khuyên quá, chị bỏ nhà đi rồi, chị sợ làm ba mẹ buồn, tôi bổng nhớ tới tối hôm nào mình chị vào bệnh viện thăm tôi, chị kể chuyện tình ngang trái của chị và chị khóc:
- Em lo săn sóc mạ cho chị Kim nhé, chị thương mạ lắm, nhưng chị phải đi, chị đành làm đứa con bất hiếu, em thương chị không Kim, sau nầy lớn lên em sẽ hiểu, sẽ tha thứ cho chị Kim ạ.
Tôi vô tình nào ngờ đó là câu vĩnh biệt, nhưng tưởng chị buồn đau vì cuộc tình ngang trái kia thôi, không ngờ chị sắp có con với người đàn ông này.

Sắp về Huế thăm nhà, khuyên báo cho tôi hay nàng đã co thai hơn hai tháng. Tôi khuyên nàng về báo tin cho gia đình rồi vào cho tôi lo liệu, nhưng tôi nhận được thư vĩnh biệt của khuyên, đây cô đọc đi.
Tôi chụp lá thư ông văn đưa:
- Anh!
Khi anh đọc lá thư này thì em đã ra đi rất xa, đừng tìm em làm gì nữa, mối tình của chúng ta phải chấm cứt nơi đây.
Vĩnh biệt.
Tố Khuyên
Văn thở dài:
- Phải cho ba mẹ biết chuyện này Út nghĩ sao?
- Không, mẹ tôi sẽ chết mất.
- Nhưng nếu không khuyên liều lĩnh thì sao?
- Biết tìm chị ấy ở đâu bây giờ?
- Cô ra hãng máy bay với tôi đi, phải hỏi cho ra nàng đi đâu, cô có nhớ ngày khuyên đi không?
Tôi chúi mặt vào danh sách đánh máy chử:
- Đây rồi: Công Huyền tôn nữ Tố Khuyên.
- Đà Lạt khuyên đi đà lạt trời ơi!
Ông ta lắp bắp:
- Có chuyến đi dlà lạt nào chiều nay không cô?
- Không ông ạ, mỗi tuần chỉ có hai chuyến bay đà lạt thôi. Ông chờ thứ sáu tuần sau ông nhé.
- Trời! lâu qúa thứ tư này có không cô?
- Có nhưng đã hết chổ rồi.
- Hết chổ? cô có cách nào cho tôi đi chuyến ngày mai không? chuyện quan trọng lắm.
- Cảm phiền, tôi không thể giúp ông được a.
Chàng nói:
- Cho tôi gọi nhờ điện thoại?
- Vâng mời ông.
- Alo, Văn đây, ừ ừ, ở air VN... có cách nào liên lạc cho hia chổ trong chuyến bay ngày mai không anh? Đà Lạt, cần lắm cám ơn.
- Thôi đi, có người lo việc này cho mình rồi, tôi cần gặp ba má, út về nói trước cho đở đột ngột, đằng nào cũng phải thú thật mới lo cho khuyên được, tôi không muốn khuyên khổ sở, tôi đưa cô về, 10 phú sau tôi đến.
Lời ông ta như một cái lệnh, tôi thẩn thờ trở về nhà, tôi muốn ngã xuống ngay lối vào nhà. Chị khuyên ơi em thương chị quá đi.
- Mẹ mẹ nghe con, mẹ đủ can đảm nghe con không?

- Chuyện chi rứa, con ni mi điên à, răng mặt mũi xanh lè rứa Kim?
Tôi bệu bạo:
- Mạ đừng khóc nghe mạ, mạ đừng giận, đừn bỏ chị khuyên nghe mạ?
Mẹ tôi dậm chân:
- Ơ con cái, có điên không? cho mạ sống với chứ.
- Mạ, chị Khuyên bỏ đi Đà Lạt rồi
- Hả, đi đà lạt? bỏ đi đà Lạt?
- Vâng, chị ấy sắp có con nên chị ấy trốn.
Mẹ tôi tái ngắt mặt mày, dơ hai tay lên trời:
- Kim nói răng? có con thiệt không con?
- Anh ấy sắp tới đây bây giờ đó, 10 phút nửa anh ấy đến.
- Mày nói chi, tau không hiểu chi ca?
Tôi oà khóc:
- Anh ấy sẽ đến để nhờ ba mạ, anh ấy có vợ lớn rồi.
Mẹ tôi kêu trời ơi, trời ơi, mẹ tôi ngồi im trên ghế gõ lâu đời của giòng họ quan liêu để lại. Có tiếng gỏ cửa Văn bước vào chàn khựng người khi thấy mẹ tôi khóc:
- Ông đây à, ông giết con tôi rồi ông ơi.
Văn khổ sở:
- Tôi không hề trốn tránh trách nhiệm chính Khuyên bỏ đi.
- Bây giờ ông tính sao? còn dư luận, họ hàng làng xóm.
- Trước tiên tôi sẽ đi tìm khuyên, tôi sẽ làm tất cả những gì nàng muốn. Bà có thể đi đà lạt?
- Không, tôi đi người ta sẽ dị nghi.
- Còn cô Út?
- Không được, thôi để tôi đi.
Tôi nhìn mẹ:
- Cho con đi với
Mẹ bắt đầu chảy nước mắt, mẹ khóc thầm, nước mắt dàn dụa, cho mẹ lịm dần người trên ghế.
- Khuyên ơi mạ thương con bao nhiêu mà kể, sao con bỏ đi? con khổ sở đến mức này sao? trời ơi, khuyên ai lo cho con?
Me kể lể, mẹ bây giờ là hiện thân của thần sầu đau khổ mẹ bắt đầu nói mê và lã người khi tôi kịp chạy tới đở.
Tôi lắp bắp:
- Mẹ tôi bị yếu tim, chết rồi làm sao ông? mẹ tôi xủi rồi nè.
Cha về, anh về, chị về, cho đau thương chụp xuống mái nhà thầm lặng xưa, cho trán ba hằn sâu rãnh khổ, ngồi hàng giờ ở ghế dựa bên người con rể bất đắc dỉ.

Cuối cùng mẹ lâm bệnh nặng, chi Khanh, chị kỳ phải ở nhà chăm sóc mẹ,chỉ mình tôi lên đà lạt tìm chị tố khuyên. Tôi không còn lòng dạ nào để nghĩ đến chàng nửa, tôi ngao ngán tình yêu tôi chán chường mơ ước.

Tóc Mây

Chương 3

Đà Lạt về chiều ướt át khói sương, tôi xách vali nhỏ bước xuống phi trường liên khương, chập chùng đồi núi tràn đầy gió lạnh, cho tôi kéo cao cổ áo chào cái lạnh ngất ngây của núi của đồi. Mẹ đã cho tôi hơn mười địa chỉ của người quen thân sơ họ hàng ở đây để Văn đưa tôi đi tìm chị Khuyên. Tôi ngồi im lìm trong taxi để theo dõi những lối quanh êm đềm, rừng đặc mờ sương phủ, những hàng cây trầm mặc trong dáng chiều hiu hắt. Họ đưa nhau lên đây để hưởng tuần trăng mật chị tôi lên đây một mình để chắc chiu sâu khổ, tôi không khóc như lầm thương chị lẻ loi nơi đây.
- Tội chị Khuyên quá, ở đây mà cô đơn thì chịu sao nổi hở ông?
Ông Văn thở dài:
- Tôi lo Khuyên trốn biệt bà con ở đây quá, biết có tìm ra nàng ngay không? trể ngày nào điên đầu ngày đó. Kim có ý kiến chi không?
Tôi co ro mặc thêm áo lạnh:
- Đến nhà Dì Thảo đã rồi tín ông ạ, trong nhà chị khuyên thường dì ấy nhất.
- Sao Kim xa lạ với tôi mãi thế? Kim không chấp nhận tôi là... của Khuyên sao?
- Dạ tại vì đột ngột quá, hơn nửa, biết chuyện đi đến mô mà tính. Kim không có thì giờ mà nghĩ chi nửa hết, cuyện dể sợ quá, tự nhiên rồi chị khuyên bỏ đi, tự nhiên Kim sắp có cháu, mà ông... lại có gia đình rồi, mới tín làm sao đây.
Không tín gì hết:
- Tôi yêu Khuyên, tôi bảo vệ Khuyên.
- Còn vợ ông?
Ông Văn thở dài, xe vẫn vòng quanh đồi, rừng im lặng trong sương trắng, đà lạt buồn vô cùng là buồn, hiu hiu va lạnh lẽo, tôi cãm thấy mình nhỏ bé lại, đời người như cây cỏ chìm trong biển sương.
Tôi co ro một gót ghế êm, chị khuyên lưu lạc chốn này, mai kia tôi lạc

đến nơi mô với tình yêu nghịch thường của tôi. Tôi nhớ chàng, trời lạnh như ri mà ngồi bên cạnh chàng hạnh phúc biết chừng nào, tôi nhớ chàng đến tê lịm cả người cảm giác thật la thật êm ái và thật xót xa. Nụ cười của chàng thấp thoáng giọng nói ngọt ngào vang vang trong tìm thức xôn xao. Tiếng suối reo nghe như đàn chàng thánh thót bay trong chiều tàn, rơi trên sông hương, tôi nhớ chàng da diết, nhớ giòng sông êm mơ và con đường xanh sao dẫn đến nhà chàng. Chàng có biết tôi xa chàng bao nhiêu sông, bao nhiêu núi đồi rồi không? Chàng có bây giờ tôi đang nhớ chàng vô bờ vô bến không? Nước mắt long lanh rơi xuống đôi gò má bắt đầu bắt đầu nong nóng gió heo may.
- Sao Khuyên khóc, đừng lo, Đà lạt nhỏ lắm thế nào cũng tìm được Khuyên mà.
- Kim nhớ huế.
Ông ta cười:
- Đúng là trẻ con, mai mốt về chứ đi luôn đâu mà sợ Tôi đang lo Khuyên đuỔi tôi về đây cô bé, cô bé tính sao?
- Ông yêu chị Khuyên tôi nhiều không?
- Còn phải hỏi.
- Tại sao ông yêu chứ?
- Làm sao trả lời nổi hở cô bé, hỏi chi vậy?
- Ông có gia đình rôi sao còn yêu chị tôi.
- Khi yêu thì làm sao thắng được mình nổi nữa, nói như cô bé thì làm sao có tình yêu được, bởi có suy nghĩ phân biệt thì không co ye6u thương.
- Như rứa nghĩa là khi người ta yêu ai người ta bất chấp tất cả hả ông?
- Đúng, tất cả xả hôi, lý tưởng, tôn giáo vươ8.t hết.
Tôi sáng mắt:
- Rứa rứa một ông cha có thể yêu hả thầy?
Ông ta gật đầu không để ý chử thầy tôi kính cẩn gọi ông:
- Tại sao không? linh mục cũng là người, luật độc thân là do giáo hội đặt ra chỨ trong kinh thánh đâu có đoạn nào chúa bắt tông đồ của ngài sống trái luật tự nhiên. Dĩ nhiên có lý do... độc thân để chu toàn nhiệm vu hơn. Mà sao Kim hỏi chuyện đo?
- Dạ dạ tại Kim muốn hỏi. Kim có con bạn nó yêu một ông cha.
- Có gì lạ đâu, xả hội thích theo khuôn mẩu mà tuổi trẻ ghét luật lệ và vì thế thảm kịch xẩy ra.
Tự nhiên tôi mến người đàn ông này, ông ta có vẻ trầm lặng và tế nhị, sự hiểu biết của ông ta không bị đóng khung như một số người

tôi quen biết, hình như đối với ông tất cả mọi chuyện dều bình thường ngay cả những gì ghê gớm nhất. Tôi hiểu tại sao chị khuyên yêu ông ta và tôi thấy chị chọn lựa đúng, nếu ông ta chưa có vợ mọi chuyện sẽ êm đẹp biết bao.
- Cô bé có chuyện gì nghĩ phải không?
Tôi lúng túng:
- Dạ mô có
Ông ta cười nhẹ:
- Mỗi người có một vấn đề, đời lỳ lạ thật, cho chúng ta yêu thương sung sướng say mê và nhiệt thành chỉ vài tháng vài năm, nhưng sau đó tranh sống gian khổ cả một đời, nhưng thật là đáng sống thật là thú vị nếu được sống đúng ước mơ mình.
Tôi cảm động:
- Được sống đúng ước mơ thì hạnh phúc hả thầy.
Ông ta púp púp vài hơi thuốc, chiếc píp đen bóng lệch trên môi ông, mùi thơm ngai ngái quện trong vùng không khí lạnh, cho nét mặt người chị Khuyên yêu mờ đi như hình bóng:
- Tôi chỉ mong có thế thôi cô bé, nghĩa là được yêu khuyên suốt đời, được thương vợ được thương con, người ta cho tôi tham lam, nhưng tôi tôi không có quyền yêu sao? Một hôm tôi đang giảng bài cho lớp dự bị, gần năm trăm sinh viên chứ ít đâu, bổng nhiên tôi gặp một đôi mắt đăm đăm nhìn tôi rồi mái tóc xôn xao cúi xuống, tôi nao nao xú c động, tưởng chỉ có thế thôi, về nhà bên vợ bên con, tôi vẫn bị đôi mắt đen lay láy đó theo dõi, tôi như trẻ hẳn lại, trôi ngược giòng đời để nhớ để thương như một cậu bé. Buổi học sau tôi lại tìm thấy đôi mắt đen, và giờ ra chơi tôi thấy nàng đứng xa xa ngó tôi, tôi đến hỏi nàng, nàng có nét đẹp hoàn toàn đông Phương, giáng gầy gầy mong manh như liễu. Và chúng tôi yêu nhau một năm sau buổi gặp ban đầu đó.
- Như vậy thầy quen chị tôi năm chị mới vào saigòn.
Ông ta gật đầu:
- Vẻ ngơ ngác cuả nàng làm tôi xúc động, mái tóc thề đen như mầu mắt, chị cô đẹp như một nàng tiên trong truyện cổ tích tôi đọc hồi còn bé. Tôi thật điên đến tuổi này mà còn yêu thương như con trẻ.
Xe về đến nhà dì, vì không có hành lý gì ngoài hai cái vali nhỏ nên tôi và ông ta không trở lại trạm hàng không.
- Đúng nhà này không cô bé?
Tôi nhìn bảng số của ngôi nhà:
- Chắc đúng, tôi chưa lên đây bao giờ chỉ nghe nhà kể thôi, ông vào hỏi thử đi.

Ông ta bấm chuông, người giúp việc đi ra, tôi thấy hai người trao đổi vài câu hỏi, rồi ông ta ngoắc tôi lại, dì thảo quấn khăn đi vớ lúp xúp trên những bậc tam cấp, dì nhìn tôi nheo mắt một giây rồi kêu lên:
- Con út, con út, trời con út nó lên bây ơi, cha răng mà nó lớn dử a tề chút xiú nhận không ra rồi
Kỳ tất tả lôi tay tôi:
- Con lên chơi với dì hả? Uả ông mô ri con, chào ông tôi mừng quá nên thất lể ông bỏ qua.
Ông ta nghiêng người chào dì:
- Người nhà cả mà dì
Dì Thảo đưa mắt hỏi tôi, không hiểu sao tôi nói:
- Chồng chị Khuyên đó dì.
Dì nhìn nhanh ông Văn:
- Răng dì không nghe cưới hỏi khi mô cả mạ mi làm giống chi lạ rứa, rứa con khuyên nó mô?
Thấy ông ta bối rối, tôi hoảng hốt:
- Ủa, rứa chị khuyên chưa đến dì ha?
- Ơ con ni nói giống chi lạ rứa?
- Thật không dì?
- Này con điên răng hỏi chi kỳ rứa? nghe nói thằng Minh con mợ Phủ đi nói mi phải không? răng chừ thì cưới? cưới phứt cho rồi, rền rang chỉ tổ mạ bây mệt.
Ông văn nói:
- Thưa dì khuyên lên đà lạt gần tuần nay. Khuyên giận tôi nên... Khuyên có đến đây không dì?
Dì Thảo lắc đầu:
- Tui dấu nó chi? không đứa mô đến hết, mà vô nhà đã, mừng quýnh quên hết cả ri đây. Mạ bây, mạ bây gã con gã cái không cho con dì này hay biết chi hết tệ tệ tệ thie6.t la tê.
Tôi lo quá, tôi biết dì nói thật vậy là chị Khuyên không đến đây, người chị ấy tin nhất, vậy đôi biết tìm ở dâu bây giờ.
Tôi không thể dấu dì được đằng nào dì cũng biết, tôi lở nói ông ta là chồng chị khuyên rồi, thế nào dì cũng hỏi tới vụ cưới xin to nhỏ ra răng cho coi, tôi ghé tai dì:
- Con cần gặp riêng dì lắm.
Dì vô tình:
- Lại nhõng nhẻo chứ chi, con ni răng hồi ni lạ ghê, nói tiếng lai căn nghe kỳ quá, ai dạy mi nói tiếng bắc rứa Kim?
- Dạ dì dọn phòng cho anh ấy nghĩ đi có chi ăn không dì?
- Thiếu chi, biểu tụi nó dọn lên có liên tức thì à.

Buổi cơm chiều qua mau, ông Văn nói:
- Kim ở đây với dì nghe, tôi đi có chút việc
Tôi vào phòng dì tôi nắm lấy tay dì mà nghe cay trong mắt:
- Dì ơi mạ con đau nặng rồi, đáng lẽ mạ con đi, chi khuyên, chị ấy tội lắm chị sắp có con rồi đó dì.
- Mi nói giống chi lạ rứa con ni? cái chị mạ mi đau, răng tội con khuyên mới được chứ.
- Dạ dì đừng la chị khuyên, đừng làm to chuyện con mới nói.
- Mi làm tao điên, nói phức đi la chi mà la mới đu8ợc chơ
- Chị Khuyên có bầu với ông thầy của chi, ông có vợ rồi, chị trốn nhà lên đây, ông ra huế tìm, mạ con phát bịnh, con đưa ông lên đây tìm chị khuyên.
- Có bầu, rồi trốn nhà
- Dì tính răng chừ hả dì?
- Để coi, thôi được để tau lo, khổ cho mạ mi rồi, thiệt đẻ ba đứa con gái như tụi bây nặng cả người, mi nằm nghỉ đi, đưng nói cho đứa mô nghe không, cả dượng mi nửa đó, liệu liệu cái miêng mi, chút nửa lũ nó về đó.
Dì mặc áo đi liền, tôi mệt mỏi nằm dài trên giường chuẩn bị cho vở kịch mới. Đúng như lời dì nói phải tìm cho bằng đươc chị khuyên mọi chuyện mới tính được.
Yêu thật khổ, tôi khổ vì chàng và bây giờ chị khuyên khổ Vì đứa con được kết hình bởi tình yêu của chị. Tưởng tượng cảnh chị khuyên một mình xách vali lên cái xứ lạnh lẽo này bơ vơ lo sợ trước tương lai, tôi ứa nước mắt thương chi.
Chắc chị khóc dử lắm, giọt nước mắt nào bên giường bệnh ở huế, giọt nước mắt nào nhớ cha nhớ mẹ ở đây.
Tôi chờ ông ta về với một tin vui, nhưng khi ông văn trầm ngâm ngồi ở phòng khách khi tôi ngồi co ro ngồi lọt vào ghế chờ dì, tôi hiểu ông ta đang lo âu, tôi hiêu? ong ta yêu chị khuyên vô cùng. Từng mồi thuốc thơm để nhớ nhau, khói bay lên trần nhà, cho tưởng nhớ đầy trong căn phòng, cho đôi mắt thật buồn cuả chị khuyên trở nên nảo nùng như hình như bóng. Biết đâu chị đã buông mình xuống một giòng nước lạnh cắt da, biết đâu chị đã â thầm giải quyết cuộc đời chị.
Lòng tôi như thắt lại, co cả hai chân trên ghế cho đở lạnh tôi ngồi khóc thút thít.
- Này cô bé, nín đi chứ, tôi đang rối cả ruột đây, dì cô về kìa
Tôi im lặng ngó Dì ngồi phịch xuống bên tôi:
- Con với cái rầu hết sức nó trốn biệt, hỏi bạn gái nó ở đây cũng

không biết, khổ hỏi thật khéo, thiên hạ độc miệng lắm, sớ rớ nhục cả một đời với họ chớ chơi sao? Ông... Ơ anh tính răng.
Ông Văn thở dài:
- Thưa dì ngày mai tôi sẽ đi tìm khuyên cho bằng được, không lẽ khuyên ngồi cả ngày trong nhà, họ hàng, bạn bè không ai biết nàng lên đây, và cũng xin phép dì tối nay tôi vào khách sạn ngủ cho tiện đi lại việc đó tìm khuyên.
- Ơ bài đặt nà, nhà rộng ri ở khách sạn chi cho tốn, lở rồi chừ thành người nhà khách sáo chi nửa.
Ông Văn cười nhẹ:
- Dạ cám ơn dì, ở dưới phố tiện việc đi lại để dò tin tức khuyên hơn dì ạ. Tìm được khuyên tôi sẽ nhờ dì nhiều lắm.
- Ờ cũng được tùy anh tính sao cho được thì tính.
Ông Văn đi rồi dì quay sang tôi:
- Vô dì hỏi chuyện ni, để ông đi cũng tiện đó, dì đang lo không biết nói răng với người ăn người làm.
Tôi ủ rủ ngồi bên dì, dìnói nho nhỏ:
- Chừ mi không được nói chi hết nghe hôn, không được khóc, dì không muốn họ hàng bàn tán, dấu không nổi mô, răng họ cũng biết hà, dì sẽ tạo dư luận dần dần cho con khuyên về đây sinh để dì lo cho nó.
- Dì à trong nhà có ai rảnh dì nhờ họ đánh về huế cho mạ con cái điện tín.
- Mô có được để tìm ra nó rồi hảy hay, mạ bây mà biết chưa tìm ra nó mạ bây bệnh nặng thêm còn chết.
Tôi thầm nhận dì nói đúng rồi thêm lo. Tôi nói:
- Sáng mai con sẽ đi tìm đì ạ, nhà có bản đồ thành phố không hả đì?
- Mô được để tau biểu tụi nó đưa đi, đi một mình lở lạc rồi mất công tìm o nửa răng.
- Không tiện, như rứa dấu ai được nửa, con không ngu mô con lớn rồi chứ bô.
- Ừ lớn đi cho mạ mi khổ thêm nửa. Chuyện mi đến mô rồi, răng chừ thì cưới?
Tôi cười trừ:
- Dạ mô có người ta mới về mà dì
- Ai chả biết họ mới về, thôi liệu liệu đi nhà nhiều con gái để mãi họ chưởi chết.
Tôi đứng lên:
- Con mệt quá con đi nghỉ chút nha dì, chút dượng về dì xin lỗi dùm con, uả mấy anh đi mô về trể rứa?

- Ôi lũ giặc đó mà lo chi, họp hẹp tùm lum đẻ con trai cũng đừ người đi biền biệt tối ngày.
Tôi cười:
- Con gái nhiều dì nói lo ngay ngáy, con trai nhiều thi kêu mệt, ôi con đành cười cho quên, con ở vậy không lấy chồng là khoẻ nhất, khỏi lo khỏi mệt.
Dì nói theo:
- Nói nghe dể hỉ con gái ở nhà hoài dị chết, ở đó mà khoe?
Tôi lên giường, lạ nhà trằn trọc mãi cũng thiếp đi, hình ảnh chàng đầy ấp trong giấc mơ
Buổi sáng tôi mới gặp cả nhà, dương Ba, các anh lục đục ngồi vào bàn, dượng Ba cười mĩm:
- Chà con út coi trổ mả dử há bà?
Anh Sơn nheo mắt:
- Mai mốt anh đưa đi chơi tha hồ cho cô le với dân đà lạt.
Tôi ngong ngóng chờ mấy anh đi học để đi tìm chi khuyên, nên loàng dạ rối như tơ vò. DÌ thảo có 2 người con trai, đối với gìong họ vậy là quá ít, dì hiểu y tôi nên nói:
- Tụi bây cứ lo đi học đi, để nó ở nhà với tao vài bửa đã, dì cháu người ta lâu ngày gặp nhau tụi bây ám thì chết rồi.
Anh Nghi cười:
- Chà, nhà toàn đàn ông được bửa cô út lên chơi mạ mừng hết lớn thôi tạm nhường mạ ít bửa đó, tạm thôi nha, có cô em xinh như ri không đem đi khoe ổng.
Dượng đi làm các anh đi học tôi cũng mặc áo sửa soạn đi sau khi xem kỷ bản đồ hỏi kỷ bến xe nọ kia.
Dì ngại ngần:
- Hay để dì đi với con Kim hỉ?
- Con muốn đi một mình cho biết đà lạt một bửa, con không lạc mô, co gì con thuê taxi về lo chi đi với con dì mệt lắm, chưa chừng trưa ni con không về mô
Di cười:
- Ờ ờ cũng sinh viên rồi, liệu liệu nghe con
- Chứ sao dì làm như con là con nít không băng.
Dì tò mò:
- Ờ Kim nì, răng dạo ni con hay nói tiếng bắc rứa?
Tôi nhớ chàng tôi bắtchước giọng nói của chàng từ bao giờ đây, má tôi hồng lên, có lẻ yêu nhau là nói chung một lời tình, là cho nhau tất cả.
Tôi nhìn dì cười nhẹ dì nói theo:

- Về sớm nghe, coi chừng ngã đất trơn lắm đó, mì có thằng mô theo thì im lặng tránh đi nghe, đau đáu với nó nó đập cho thì chết, con gái đẹp ra đường sợ chết được.
Tôi lang thang không biết mấy con dốc đổ mấy triền dốc cao rồi. Những con đường hơn ở huế những thung lũng dài trải màu xanh. Rừng thông trầm mặc ủ mình trong sương, có khói sương nào là đà dưới kia cho tôi nhớ chàng tha thiết, cho tôi xuýt xoa thèm một bàn tay nóng và ấm đặt trên trán mình.
Những cặp tình nhân dìu nhau xuống dốc, áo lạnh khoát ngoài chưa ấm bằng mắt họ nhì nhau. Tôi đứng trên dốc nhà thờ, tại sao tôi đến đây, tiếng đàn chàng văng vẳ g nhớ xa, cũng có bầy chim sẽ ríu rít trên đỉnh tháp cao còn người thương đâu? mắt tôi chao mờ, không ai nhìn tôi. Tôi cô đơn trên dốc cao để nhớ chàng, có bóng áo dòng đen thấp thoáng dưới rặng cây, tay tôi run trên ngực, mắt tôi nhìn dăm dăm, ước chi chàng tình cờ lên đây, tôi thích vô vàn là sự tình cờ
Tôi thất vọng khi vị linh mục trả đi ngang qua mặt tôi để vào thánh đường, quyển kinh dày mạ vàng thân quen, dáng nhàn hạ và phiêu lãng. Tôi trông theo để nhớ một người tôi yêu thiết tha.
Tôi xuống dốc ho Xuân Hương êm đềm hiện ra, những cành hoa tím lềnh bềnh trên nước mát xanh.
Những rặng anh đào bắt đầu nở đầy một màu hồng dịu với ngất ngây, có những cánh hoa rơi trên mặt hồ, cho mặt rời buổi sáng nhuộm hồng mặt nước, cho mây trôi trên hồ lênh đênh từng đám. Mùa thu tàn rồi đó, vậy là tôi yêu chàng đã hai mùa thu rụng, hai mùa thu lá bay.
Tôi tìm chị khuyên một cách vô vọng, bóng chị biền biệt, thành phố toàn khuôn mặt lạ, tôi không dám đến khách sạn có lẻ ông Văn đã tìm những nơi đó rồi. Đi đâu bây giờ, tôi nhgĩ đến những căn phòng nhỏ cho thuê, chị khuyên sẽ ở một trong những căn phòng đó? nhưng tìm đâu bây giờ.
Tôi tìm cách đi về phía viện đại học, những con đường vòng quanh lối cỏ, vắng xe qua lại, một bên là đồi cao một bên là thung lũng, có những toà nhà im lìm trong lùm cây xanh xao bóng lá. Hoa nở đầy vườn nhà ai vang tiếng cười, hoa hồng, hoa uất kim hương, hoa thạch thảo. Toi dán mắt qua khung sắt mê mẩn ngắm trộm hoa, tôi thích có một bông hồng hay một cánh hoa tím để cài lên tóc, tôi vạch hàng rào lách vào sau khi nhìn trước nhìn sau không thấy ai. Khi hoa xinh trên tay, khi tôi định lách ra, một con chó to lớn xồ ra sủa ầm ỉ, tôi bủn rủn tay chân mặt tái mét không còn chút máu, tôi dợm chạy

nhưng cứ đứng chết dí, người co rúm lại vì sợ, chân cuống quýt dẫm lên nhau tôi ngã nhào lên con dốc sỏi, nụ hồng văng ra xa, tôi nhìn trán mình rướm máu, một vạt áo sờn rách, con chó quái ác chưa tha cho tôi, nó chồm tới, tôi hét hên lanh lảnh, một người con trai chạy ra gọi nó vào:
- Hô nô!
Con chó vẩy đuôi trở lại bên chủ, tôi đỏ bừng hai má, tôi muốn độn thổ quá đi, đôi mắt người con trai tinh quái nhìn tôi, dợm đưng lên nhưng nghe chân đau nhói, nửa nằm nửa ngồi trên dốc nhà người ta.
- Cô có đau lắm không? xin lỗi cô, hô nô hư quá thê?
Tôi lí nhí:
- Vườn nhiều hoa quá tôi vô hái hồng nhung nên... nên
Người con trai cười, nụ cười thật hồn nhiên:
- Tiếc quá, tôi không biết nếu không tôi tặng cô cả vườn hoa này.
Chàng ta tiến đến gần tôi:
- xin phép cô hình như cô bị đau chân.
Tôi gượng đứng lên không để cho người con trai dắt tay tôi, tôi gượng cười:
- Xin lỗi ông chủ vườn hoa hồng nhà ông đắt giá quá.
Chàng mĩm cười:
- Chết chân cô rướm máu rồi kìa, có sao không cô?
Tôi e sợ nhìn chân tôi bàn chân nhỏ lấm cát sỏi, tôichợt nao nao, giọng chàng giống tiếng người ta yêu, tôi nhớ chiều nào chàng đến bệnh viện thăm tôi, giọng cũng ấm cũng xót xa như hôm nay.
- Mời cô vào nhà chút đã, nhở vết thương làm đọc thì tôi ân hận lắm.
Tôi bối rối:
- Thôi ông ạ làm phiền ông nhiều quá.
Người con trai mặc đồ lính, lính tàu bay, hai bông mai vải trên cổ áo, bộ quần áo liền làm cho chàng đã tinh quái lại có vẻ nghịch ngầm hơn nửa.
Chàng nheo mắt:
- Đừng ngại cô, tôi lái tàu bay thật nhưng hiền khô à.
- Anh rể tôi cũng làm ngề lái tàu bay đó ông
- Thế thì người nhà cả rồi, thôi mời cô vào nhà, con em tôi nó sẽ trổ tài y tá cho cô coi.
Thấy tôi ngần ngại chàng cao giọng gọi vào nhà:
- Phượng ơi! Phượng!
Người con gái mặc áo len đỏ chạy ra:
- Gì thế anh, khiếp anh về mấy ngày mà hành người ta dử "Phượng

ơi" cả ngày thôi.
Cô bé khựng lại khi thấy tôi, chàng nhanh miệng:
- Cô bạn bị đau chân vì dốc nhà mình, em trổ tài học y tá cả tháng nay cho anh xem đi.
Cô bé láu lỉnh:
- Xời ơi! có cô bạn xinh thế này mà dấu mãi nhé, chị Ơi em mới học lớp huấn luyện ở viện ấy mà, đâu chị ngã sao đây anh Phan tệ thật, bào lấy bông băng sẳn cho em đi.
Tôi biết tên chàng rồi "phan", tôi thấy chàng cười trước khi quay đi.
- Đi, đi chị đi với em, đi nổi không chị? chị tên gì nhỉ?
- Tố Kim.
- Tên chị hay quá, chị người huế phải không?
Phượng đưa tôi vào phòng khách, rồi vừ lo cho tôi vừa huyên thuyên kể:
- Chị biết không, cha Lập bắt tụi em phải học cứu thương cho công bằngvới mấy anh nam sinh viên phải đi học quân sự đó. kẻo cuối năm âm thịnh dương suy, con gái đậu thủ khoa mấy anh rên quá xá.
Phan mang bông gòn ra:
- Để chiều nay tôivới Phượng sẽ hái hoa mang đến nhà tặng cô.
Phượng lau chau:
- Hoan hô, chị Tố Kim thích hống nhung hơ?
Phan nhìn tôi,chàng nói khẻ:
- Tố Kim
Tôi ngước nhìn chàng nghe bồi hồi nổi xúc cãm thật mênh mang. Lạ thật đôi mắt cũng thăm thẳm, giọng nói cũng ngọt cũng ấm như người thương giờ đã xa xôi.
- Đau lắm hở Kim?
Tôi lắc đầu, phương tưởng tôi là bạn của Phan tự bao giờ nên láu lỉnh:
- Thôi hết nhiệm vụ rồi nhé
Tôi lúng túng:
- Không... Phượng ở lại đây đi.
Phan nhìn tôi lòng chợt mềm lại tôi bối rối cúi mặt cho tóc xỏa dài, cho buồn nhớ lắng sâu thầm lặng, chàng thân mật:
- Kim nghĩ cho khỏe, tôi sẽ đưa Kim về, chắc Kim mới lên đây chơi?
- Dạ Kim mới lên hôm qua, Kim ở huế mới vô.
- Huế hả tôi ở Đà nẳng vễ nghĩ phép đây. Tuần trước tôi có ra huế được nửa ngày tiếc quá chưa có quen Kim.
Tôi quay đi:
- Ông làm như là quen Kim thì...

Phan cười:
- Cô lầm rồi, ý tôi muốn nói ra huế chơi mà có cô bạn như cô dẫn đi thăm lăng tẩm thì nhớ đời để hơn
- Còn nếu không ông cũng có người khác để nhớ đời kỷ hơn.
Phan nhún vai:
- Cô khó quá.
- Không phải đâu, tại vì nhà có ông anh rể lái tàu bay đó, nên rành lắm, ông bắt cho bằng được bà chị ngoan nhất nhà tôi đó, chu choa, bà ấy mà trổ tài nấu nướng thì chết mê luôn đó ông.
Phan bật cười:
- Chắc ông anh rể của cô háo ăn lắm cô tố kim nhỉ?
Tôi hỏi:
- Thế ông có háu ăn không?
Phan gật gù:
- "sur" với diều kiện được gái huế vừa đẹp vừa xinh trổ tài. Cái con Phượng nhà tôi mỗi lần vào bếp hét như bà la sát ăn mất cả ngon.
Tôi hơi gượng:
- Thôi xin phép ông tôi phải về e trưa lắm rồi.
Phan dè dặt:
- Còn sớm lắm kim ạ, tôi có thể đưa cô về nhà chứ?
- Cám ơn ông vậy, tôi phải đi lo vài chuyện cần, đường ni có đi lên viện đại học được không hả ông?
Phan nhanh nhẹn:
- Được chứ cô lên viện đại học phải không? để nói Phượng nó đưa cô đi, đi một mình nguy lắm đó, tôi chỉ làm tài xế thôi. Hình như cô đề phòng tôi hơi ky?
Không chờ tôi phản đối, Phan quay vào nhà goi:
- Phượng ơi! Phượng!
Cô bé chạy ra:
- Thấy chưa có chị Tố Kim làm chứng nhé, để coi một ngày anh gọi Phượng mấy lần. Cha lâu lâu ông về phép chứ nếu ông ở nhà quanh năm như mấy cha trốn quân dịch chắc tôi chết.
Phan nhăn mũi:
- Chết hay không chưa biết, có điều con nhỏ nào người ta lâu về một bữa là viết thư dục rối rít, còn có cái màn nhỏ lệ trên thư nữa chứ.
Phượng dâm chân:
- Chị Kim nghe có được không làm như người ta là bồ ông không bằng. Mẹ nói viết thì em viết chứ bộ, biệt có mong anh đi.
Phan bỏ đi:
- Thôi dẹp vụ đó, tôi đi kiếm xe đưa hai cô lên viện. À Kim tính lên

đây đi học phải không?
Tôi do dự:
- Dạ không
Phượng băn khoăn:
- Thế thì chị lên đó làm gì hả chị, buồn thí mồ đi, học saigòn vui hơn, Phượng ghét đà lạt lắm, lạnh ghê người luôn.
- Kim học ở Huế rồi, Kim lên kiếm... Ơ kiếm con bạn.
Tôi không muốn làm phiền anh em Phan, nhưng họ niềm nở quá, cuối cùng tôi ngồi trên xe bên cạnh Phượng, phương thân mật nói cười vởi nàng lầm tưởng tôi là bạn của Phan. Tôi không tiện cải chánh với lại cũng không có gì đáng ngại.
Tôi bắt đầu lo, hấp tấp quá tôi quên rằn việc đi tìm chị Khuyên không giản dị như đi tìm một cô bạn gái, anh em Phan sẽ nghĩ sau về tôi, chắc gì chị Khuyên thuê nhà ở khu đại học.
Tôi ngập ngừng:
- Kim có cô bạn nghe nói học ở đây, tiện dịp Kim lên thăm bà dì Kim muốn tìm nó.
Phượng nói:
- Thế chị có biết cô ấy học ở Phân khoa nào không?
Tôi ấp úng:
- Kim không để ý nữa.
Phượng kêu:
- Chị có địa chỉ không?
- Không Kim chỉ mới nhớ ra nó học trên này thôi, mới lên học thành ra nó chưa kịp thư cho Kim.
Phượng ngơ ngác:
- Chết thế thì biết đàng nào mà kiếm anh Phan?
Phan bình thản:
- Thì lên viện đã, giờ chơi thế nào cô bạn của Kim cũng lang thang hái mimosa ép sách.
Phượng háy:
- Hôm nay anh nói xấu gái đà lạt hơi nhieu đấy nhé, chắc tại có chị Kim.
Tôi chớp mắt tránh cái nhìn của Phan:
- Kim nghĩ cô bạn của Kim thuê nhà đâu đây quá, nhưng giờ nầy khó tìm, cho phép Kim về. làm phiền Phượng và anh nhiều quá.
Phan phản đôi:
- Kim khách sáo quá, không nên. Kim không biết được đưa kim đi là một hân hạnh cho anh em tôi, phải không Phượng?
Phượng gật gù cười tủm tỉm:

- Dĩ nhiên anh Phan thích hơn Phượng một chút.
Phan cười:
- Đó Kim thấy không, phượng no thẳng tính lắm, tôi cũng vậy nữa. Kim cứ để nó dẫn lên viện coi các cô đà lạt trình diễn thời trang cho vui, biết đâu hôm nay cô bạn Kim có giờ học.
- Răng hôm nay Phượng không đi ghi cours?
Phương nhe chiếc răng khểnh làm duyên:
- Ở đây không như saigon đâu chị Kim, thời khóa biểu thay đổi mỗi tuần, có tuần học tiền tù tì, có tuần chơi dài dài > Hôm nào đà lạt đẹp trời như noel chẳng hạn, mấy ông đưa vợ lên nghĩ mát rồi dạy luôn, báo hại tụi này học như máy.
Tôi thông cảm:
- Ở Huế cũng rứa phượng nơ.
Phan phản đối:
- Cho tài xế góp chuyện với, mấy cô nói chuyện học hành mãi chết con người ta rồi.
Phượng nguýt:
- Hừ, nhà binh biết cái chi chi, mấy ông tàu bay chỉ có tài tán phét.
Phan dơ tay dọa:
- Nhớ nhé ta sẽ làm tờ trình lên đại úy Hùng, tha hồ mà khóc, dám nhục mạ chồng tương lai. bao giờ
Phượng than:
- Thôi đi ông, chị Kim cười cho kìa.
Phan phân bua:
- Chao ơi tôi phải kiếm mãi mới được thằng em rể đẹp trai như đai. úy tàu bay Hùng, vậy mà nó chê tụi này chỉ co tài tán phét, Kim thấy nó to gan ghê chưa? Vậy mà chứ lâu lâu không có thư chàng là phát héo cả người.
Phượng gắt:
- Ghét cái mặt ông này.
- Ai cần cô thương, thương đại úy của tôi chưa xong kia kià
Xe đang bò lên dốc, một bên là đồi cỏ xanh thẳm, một bên là hàng anh đào nở hông như môi con gái mới được hôn lần đầu.
Tôi xuống xe đi bộ trong khuôn viện đại học, những toà nhà đá xám ngói đỏ mang những tên đông phương, bổng nhớ thiết tha chàng, người yêu và những chồng sách cao gáy mạ vàng, người yêu và những giòng tư tưởng xâu xa huyền bí như mắt chàng xâu vời vợi, như môi chàng cười trên cuộc đời.
Tôi khép nhẹ mi hai hàng mi, nhớ khóc lên được giọng ngọt ngào và ấm:

- Kim tình yêu là vật vô giá cha không có thể đem bất cứ cái gì sánh với nó được. Tự tình yêu nói lên ý nghĩa cuả cuộc đời, cám ơn Kim cho cha biết nó... cảm tạ Kim, nhưng cha không thể tiến xa hơn, lằn mức đã được vạch ra rồi. Nhìn kià có phải giòng sông đó không? nó không ngăn được gì hết như nó vẫn là một ranh giới. Ờ mà viết đâu như thế này lại chẳng đẹp hơn bình thường, có thể khi cha cổi áo linh mục tình cảm trong Kim sẽ đổi nhiều.
Chiều nào tôi đã đến với chàng, đòi chàng cho nghe nhạc chopin, những giọt sầu thánh thót và chìm, tôi đã bàn chuyện tình yêu với chàng, nói thế nào chàng cũng lái sang vấn đề triết học. Với chàng hình như mọi cái đều có thể phân tích bằng logicque, tôi buồn bả bỏ về.
Chàng thường nói " hãy yêu người để mà sống" lời tình của một bài ca. Tôi yêu chàng vì tất cả cái bàn bạc mà sâu sa ấy. Những giọt buồn trên phím dương cầm, những ngón tay dài lướt trên hàng phím và sống mũi nghiêng cao và nét môi mờ và tóc bồng lãng du, chàng chẳng có vẻ gì là tu trì cả chàng là một nghệ sĩ thì đúng hơn. tôi nhớ chàng quá, mắt tôi khép hờ nhốt kín hình ảnh ngập yêu thương ấy, môi tôi mấp mái như muốn gọi tên Duy hàng triệu triệu lần dấu yêu.
Phan nói như kêu lên làm tôi giật mình:
- Đôi hàng mi cong của Kim thật đẹp, Kim khép mi đẹp như công chúa trong huyền thoại.
Tôi cười:
- Ông tán sai rồi, công chúa trong huyền thoại làm sao ông thấy được chứ?
Phan vứt mẩu thuốc cuối cùng vào lùm cỏ:
- Người ta phải có những huyền thoại đó để mà sống chứ Kim, mai sao cuộc gặp gở của tôi và kim sẽ thành một huyền thoại đẹp nhất, kim nghĩ sao?
Tôi bối rối nghĩ thầm, anh chàng này tán hay thật, mình đến gục mất thôi. Thấy tôi yên lặng, phan tha thiết:
- Không hiểu sao tôi mến Kim dến thế, tôi có cảm tưởng mình quen nhau lâu lắm rồi Kim ạ, Kim có nghĩ như tôi không nhỉ?
Tôi khỏa lấp lời Phan:
- Phượng mô rồi hả ông? mới đó biến mô tài ghê hi?
Phan tình tứ:
- Nó lí lắc nhưng tế nhị, Kim không thích nói chuyện với tôi sao?
Tôi lắc đầu nhè nhẹ, tôi nhìn mông về phía chân núi xa. Đĩnh tháp cao vút tr^n nền trời mờ đục. Thung lũng xanh và đồi cỏ trải dài. Nhớ lồng lộng bốn phương mang về gợi nhớ. Sao ở đâu tôi cũng nhớ

chàng. Phan dễ mến thật đấy nhưng chỉ là cớ cho tôi thương nhớ thêm người ấy. Chỉ là một hiện thân sống động của tâm hồn chàng sâu sắc và triều mến yêu thương.
Phan nói:
- Đứng ở đây mình sẽ thấy đủ mặt các cô, thế nào cũng gặp cô bạn của Kim cho coi.
Tôi than thở:
- Kim thấy ít hy vọng lắm, chắc gì cô ấy đi học.
Tôi biết chị Khuyên không đi học tôi muốn tìm chi ở khu quanh đây thôi. Chị Khuyên dại gì vát cái bụng to đến chốn này.
- Hay thôi ông cho Kim về vậy, Phượng chạy mô rồi ông?
Phan nhăn nhó:
- Tôi già lắm sao Kim?
Tôi cười mĩm:
- Không ông trẻ măng nửa là khác, quá trẻ, trẻ hơn...
Phan giận dỗi:
- Thế tại sao kim cứ gọi tôi bằng ông hoài vậy.
Tôi trả lời cho Phan tại tôi quen gọi như rứa. Phan đưa tôi xuống thư viện thơm mùi sách vở Phương đang ngồi hít hít sách thơm trong đó. Tôi đòi về, tôi bắt họ dừng xe ở khu hoà bình rồi gọi taxi về nhà, tôi không muốn Phan biết nhà, dì mà biết tôi mới đến đà Lạt đã vội quen đàn ông, dì chưởi cho bằng thích. Dì đang rối ruột chuyện chị khuyên rồi. làm dì lo thêm tôi không muốn. Dì va ông Văn chờ tôi ở phòng khách, buổi trưa đà lạt có nắng và bớt lạnh, dì không mặc hai lớp áo len như lúc sáng trông dì trẻ lại.
Ông Văn than chưa thấy chút tin tức gì về chị Khuyên. Ông đã hỏi tất cả khách sạn lớn nhỏ trong thành phố. Mặt ông trùng xuống nặng chỉu lo âu, dì than thở mãi rồi cũng lo cho tôi ăn trưa.
Ông Văn lại đi, chắc ông đi tìm chị Khuyên, nằm nghe dì than thở mãi tôi sốt cả ruột nên cũng mặc áo đi. Tôi bắt đầu thích những con đường đầy bóng cây của đà Lạt, những con đường bò trên đồi cỏ, những con đường chênh vênh nrên thung lũng thông rì rào than thở. Tôi đến chùa Linh Sơn, những vậc thang cấp đưa tôi lên cao. Tôi thích nghe chàng dạo thánh ca lân lân ngây ngất, tôi thích mùi trầm hương của nhà chùa. Đi loanh quoanh hít đầy hồn mùi trầm u mặc, tôi đứng nhìn những cô gái áo xanh Bùi thị Xuân tan trường tủa ra các nẻo đường thoai thoải dốc.
Mắt tôi mở tròn ra môi tôi mất mái muốn hét lên vì mừng. Tôi muốn lăn xuống đó ôm lấy chi, tôi muốn gọi vang tên chị, chị khuyên đó sao? dáng chị nặng nề leo dốc, tóc dài bay theo gió.

Chị cúi ặt mà đi nên không thấy tôi quýnh quáng trên cửa chùa. Ôi bật tam cấp dễ ghét, tôi không thể chạy như gió được. Chị khuyên đi bào lối mòn nhỏ len trong mương chè. Tôi thấy thật rỏ dáng chị nhưng không theo kịp vì tôi ở trên cao. Chị mặc áo bầu rồi, hình như chị buồn, tôi nghẹn ngào, không hiểu sao tôi cứ thấy chị buồn đau nhục tủi kia. Chị đi một mình, tay xách giỏ có vẻ nặng lắm.
Tôi xúc động vô cùng, nói gì bây giờ, làm gì bây giơ? Tôi đi như nhẩy trên ngững bậc tam cấp bằng đá xanh, chị khuyên khuất sau nương chè lúc tôi xuống hết những bực đá.
Tôi chạy theo lối mòn, tôi thấy chị khuyên bước vào một ngôi nhà. Tôi đi chậm lại tôi đoán không sai chi, khuyên thuê nhà ở một min`h. Tôi ngơ ngác trước một hành lang có nhiều phòng giống nhau. Không viết làm sao tôi đành gỏ cửa một phòng gần nhất, một cô gái ló mặt ra tôi nhanh miệng:
- Xin lỗi chị làm ơn chỉ dùm tôi phòng của chị Khuyên, Tố Khuyên.
Chị suy nghĩ:
- Chắc chị lầm nhà rồi, Ở đây không có ai tên khuyên cả, cùng phòng với tôi chỉ có Lan và BÍch, chị ấy cũng học trên viện ha?
Tôi lắc đầu:
- Chị ấy... chị ấy có bầu mới vô đây mà.
Nàng reo lên:
- À có, vợ của một ông sĩ quan đi hành quân hoài chứ gì? Phòng số 5 đó.
Tôi cám ơn cô gái, rồi quên cả gỏ cửa tôi đẩy cánh cửa nâu đậm bước vô.
Chị Khuyên đang úp mặt xuống gối, hình như chị đang khóc, chỉ khuyên ngẩn mặt lên thảng thốt kêu:
- Kim! trời ơi Kim đó sao?
Nước mắt tôi chảy ra hai hàng, nước mắt chị khuyên cũng chảy ra. Tôi lao váo người chi:
- Chị Khuyên em thương chi.
Bụng chị to rồi cảm giác thật lạ lùng khi tôi ôm chi.
Chị khuyên nhìn tôi đăm đăm mắt chị buồn thật buồn:
- Răng em biết được chị ở đây hả Kim?
Nước mắt chị chảy ra mãi, chị bùingùi nhìn tôi, tôi kể:
- Mạ biết rồi, mạ bịnh nặng lắm, em phải đi tìm chị vơ"i anh ấy, anh ấy ra huế làm náo lên.
Chị Khuyên chỉ biết khóc:
- Tội quá, tội mạ quá
Tôi cầm tay chị:

- Rồi tính răng đây chị, chị Ở đây một mình à? mai mốt sanh rồi mới làm sao? chị nói với họ chồng chị đi lính hở?
Chị khuyên gật đầu:
- Chứ nói răng chừ, nói chửa hoang cho họ duổi ra ngoài đường à? Em lên đây chị vậy Kim, ai lo cho ma.
- Anh ấy đến gặp cha mạ rồi, ai nở để chị như ri hả trời. Nảy em thấy chị xách giỏ gì nặng lắm mà, chị đi chở về hả?
Chị Khuyên gật đầu:
- Ừ đi chợ bộ nhịn đói hả?
Tôi lấy từng món đồ ra, rau cải, khoai tây, thịt và bánh:
- Ăn sang ghê hi?
- Sang khỉ ấy cả tuần đó cô.
- Rồi ai nấu cho chị?
- Hỏi kỳ chưa, tôi nấu chứ ai nấu vô đây nửa, bếp điện đó tề.
Tôi ngập ngừng nhìn chị, tuy có bầu sổ người ra đó, nhưng má chị lỏm lại mắt sâu vàthâm quần chị Ốm quá. Tôi nghe xót xa:
- Chị tính răng chừ, ở như ri mô có được.
- Tính chi nửa mà tính chị sẽ sinh con sẽ nuôi nó một mình, dỉ nhiên chị phải trôn lui lủi như con cùi. Chị muốn em vễ huế lại đi học như thường, nói với mạ đừng lo cho chị nửa coi như chị đã chết rồi.
Tôi ưa nước mắt:
- Không em không về, còn anh ấy
Chị khuyên hoảng hốt:
- ĐỪng chị van em đừng cho anh ấy đến đây, chị thề là sẽ không bao giờ gặp anh ấy nử`, khổ cho chị lắm. CHị cấm em đó, em đưa anh đến đây là em giết chị thêm một lần nửa.
Tôi khổ sở:
- Anh ấy đi kiếm chị mà.
- Mặc anh ấy.
Tôi lắc đầu:
- Chị tính chi kỳ rứa?
- Không được, không được tiếp tục yêu nhau được nửa, anh ấy đến chị sẽ vất vả đi tìm chổ khác, khổ chị thêm ra.
- Tại sao chị trốn anh ấy chị yêu anh ấy mà?
Chị Khuyên thở dài:
- Hết hết thật rồi em ạ tình yêu đã chết.
Tôi nói:
- Em sẽ đưa dì đến lo cho chị, dì sẽ tính được, chị điên rồi tính đâu không hà.
- Đừng cho dì biết.

- Dì biết hết rồi.
- Ích gì đâu, em thật...
Chị Khuyên nghiêm trang nói:
- Chị yêu cầu em về nhà đi, rồi nói cho dì lo cho về huế cấm nói là tìm được chị, nếu em hở môi nói cho ai biết, chỉ sẽ bỏ đi thêm một lần nửa cho em coi. Chị nói thật đó, Kim, em có nghe chị nói không?
Tôi lắc đầu:
- Chị tính không ổn chút nào hết, nếu vậy em lên đà Lạt làm chi, chị nên nhơ rằng chậm tinh chị ngày nào mạ nguy ngày đó.
Chị khuyên thở dài:
- Chị không thể gặp bất cứ ai được nữa, tại sao em tìm ra nhà ni hả Kim?
Tôi nằm xuống bên chị:
- Em đi tìm cầu may, em đang đứng ở linh sơn một mình, cái thấy chị từ dốc đi lên băng qua đồi chè, em gọi chị chị không nghe, em đi theo.
Tố Khuyên ngậm ngùi:
- Đời chị coi như bỏ, nếu em thương chị, em đừng ép chị suất hiện trước bà con nửa, chị chết mất họ sẽ chê cười mình suốt đời.
- Ờ thôi không gặp bà con cũng được nhưng còn anh ấy?
Tố khuyên cau mày:
- Mặc anh ấy, anh ấy có cuộc đời của anh ấy, chị có cuộc đời của chị, chị dám yêu nên dám nhận mọi thua thiệt. Để anh ấy đến đây co giải quyết được chuyện chi đâu hay chỉ rắc rối thêm.
- Chị có con với anh ấy
- Bộ cứ có con rồi có quyền cột đời người ta vô mình a `? rồi chị biến thành một thứ vợ bé của anh ấy, bà ta đánh ghen còn nhục hơn nửa.
- Biết như rứa sao chị còn yêu người ta làm chi.
- Nói như con nít, thôi bây giờ em về đi cho chị yên thân, nói dì mua vé máy bay cho về huế đi, chị sẽ biến mất trên cõi đời nãy nếu em làm phiền chi.
Tôi buồn bực:
- Chị đuổi em.
Chị khuyên khóc dấm dức:
- Không, chị không nghĩ như rứa, chị khổ quá kim ơi, vễ đi về đi em.
Tôi ôm lấy chị khóc ròng, tôi nhgĩ thật mau:
- Cha nếu mình nghe lời chị bỏ về nhà dì, tìm anh ấy được, lở chị bỏ đi thì khổ, phải tìm cách khác, bà ni là chúa lì đây.
Tôi nằm bên chi, bụng chị nổi cao hình, như có một mầm sông đang vươn trong đó thật sao. Tôi tò mò đặt tay lên bụng chị, một xôn xao

mơ hồ, một chuyển động thật nhẹ, cảm giác thật lạ đối với tôi.
Chị khuyên cười nụ cười diu. ngọt và mong manh:
- Nó đạp đó, đó thấy không?
Tôi lúng túng rờ theo chị chị cười thật tươi, tôi chưa từng thấy chị vui như vậy bao giờ:
- Chắc nó ngộ lắm em, nó đạp như ri chắc là con trai em hi?
- Em thích con gái hơn.
- Chị thích con trai hơn, con gái nửa lớn lên khổ lắm, đẻ con gái nhiều như mạ khổ chết được.
- Nhưng con gái dể mai đồ cho nó diện, con trái đi lớn lên đi lính càng lo nửa
Tôi chợt nhớ Phan người con trai có nụ cười thật hồn nhiên đó dã lennhẹ vào đời tôi rồi. Tôikhông biết mình mến Phan vì Phan, hay vì Phan có giọng nói ấm va ngọt như ngươ ấy nửa.
- Chị à, em mới quen một ông dể thương lắm.
Chị Khuyên dè dặt:
- Chưa gì em đã khen người ta dể thương e nguy mất, đừng dại, dính vô đàn ông sớm ngày nào khổ ngày đó.
Tôi nheo mắt:
- Chị trả lời thật cho em nhé, yêu khổ hay sướng?
Tố khuyên cười buồn:
- Khổ chứ, khổ điên lên được, tình ye6unó quất đau lắm e ơi. Nhưng trong cái đau khổ đó có cái thú vị, có cái ngọt ngào.
- Hèn chi ai cũng lao vào tình yêu chị ha?
- Hồi còn ở Huế em bảo yêu ai không htể cưới em làm vợ hở Kim? có phải anh chàng đó có vợ rồi không?
Tôi lắc đầu:
- Không phải có vợ hưng còn kẹt hơn có vợnửa, thôi chị đừng hỏi em nửa rầu thấy mồ.
- Tại sao em dấu chị mới được chớ?
- Không phải em dấu chị nhưng nói ra đâu ích chi, hơn nửa chuyện chưa đâu vào đâu cả mà chi.
- Đừng dại, chị thấy quả thật trong tình yêu con người mù quán không thểtưởng, cứ kể với chịnghe đi chị sẽ giúp em giải quết vấn đề.
- Thôi để dịp khác chưa có gì đáng nói cả, bởi em yêu thầm họ một mình nói chi được mà nói.
Tố Khuyên:
- Có thật chưa có gì không?
- Em dấu chị làm gì đây?

Chị Khyên trầm ngâm:
- Bây giờ em tính sao? ngày mai em về huế nghe không, đừng nói choai biết chổ ở của chị, nếu không chị bỏ đi một lần nửa.
Tôi im lặng gật đầu:
- Em đành chìu chị, thôi em về nghe.
Tôi vờ đứng lên, chị khuyên ngập ngừng:
- Em có mang nhiều tiền lên không?
Tôi mím môi lại không dám khóc, trời ơi, chị tôi khổ đến mức này sao? chị khuyên quay mặt đi tôi cũng quay đi:
- Có nhiều lắm, mẹ đưa em bộn, để em đưa chi.
Biết tính chị tôi để cả bóp lại cho chị rồi lặng lẽ về. Tôi nghĩ đến Phan nhà Phangần đây, tôi sẽ nhờ chàng giúp. Rời chị Khuyên, tôi rảo bước đến thẳng việt thự của Phan, Phan ngạc nhiên khi thấy tôi, chàng kêu lên:
- Ơ, tố Kim, có chuyện chi không?
- Anh đi ngay bây giờ với Kim được không?
Phan ngạc nhiên:
- Được chứ, nhưng...
Tôi vội vả:
- Đây dịa chỉ nhà Kim, anh đến báo cho dì Kim biết, kim có chuyện rất cần, để Kim viết giấy cho anh cầm về tiện hơn.
- Còn Kim kim đi đâu mới được chứ?
- Thôi cứ giúp Kim đi, đừng hỏi nửa Kim không tiện nói.
Phan lẩm bẩm đọc thư tôi viết:
- "Anh Văn hay dì đến chùa linh sơn tìm kim gấp. Rất quang trọng.
Tố Kim"
Chàng nhún vai:
- Tôi có cảm tương Kim là một thám tử có đúng không?
Tôi cười:
- Thôi đi mau đi, kẻo hư chuyện của kim hết, Kim giận anh cho coi.
Phan đi rồi tôi trở lại gố c bồ đề, leo lên chùa tôi nhìn đăm đăm ngôi nhà quét vôi vàng chị khuyên trọ, tôi biết thếnàochị cũng bỏ đi sợ mất tăm chị ấy lại khổ cho mẹ tôi.

Tóc Mây

Chương 4

Tôi nóng lòng chờ ông Văn. Chị có tình yêu của ông ấy mới an ủi vổ về được chị trong lúc này, nghĩ đến mhững ngày dài, những đêm lạnh, chịnằm đó một mình, vào ra một mình với bao nhiêu lo âu va chán chường của một người trốn tránh, tôi ứa nước mắt khóc cho chị tôi.
Tôi lại nhớ chàng,cha đang làm gì giờ đây, đàn thánh ca hay đi dạy học có khi nào cha nhớ đến tôi không? tôi thèm được nghe giọng nói trầm ấm của chàng quá, thích đến lị cả người đi được tình yêu là thế này sao? Tôi chỉ muốn được gặp chàng ngay bây giờ, ngay lúc này để gọi lên một chử anh thôi, tôi không biết chàng buồn hay vui khi thấy tôi, tôikhông biết làm gì bây giờ.
Cánh cửa sổ phòng chị khuên vẫn mở, chị khuyên xuất hie6.n mờ xa ở khung cửa đó, chị lại đứng nhìn về phía đồi domaine de marie, ở đây có những tòa nhà mà tháp cao vun vút vương lên nên trời đục sương, mái đỏ cong cong, vòm cổng buồn tu viện này chị khuyên đã khoe tôi:"chị nhìn nó hơn một thángnay rôi, mai sau chỉ sẽ cho con chị đi tu nếu nó là con gái, ở trần nửa lớn lên khổ như chị cay đắng lắm em ơi. Cánh cử a phòng đóng lại, ruột tôi như thắt lại, tôi linh cảm một quyết định nào đó của chị đã đến, cánh cửa khép lại như một chối từ. Tôi quay nhìn sau lưng:
- Trời ơi! sao lâu thế không biết, giờ này mà chưa thấy đến, bự ghê.
Sau lưng tôi con dốc vẩn vắng người, nương chè xanh rì trước mặt tôi thấy chị khuyên bước xuống vườn, tôi rủn cả người:
- Chết rồi, chi ấy xách vali đi.
Tôi chới với trên đỉnh đồi, nương chè xanh mờ đi, trờicao xà thấp xuống. Ông Văn chưa đến, trời sao lâu thế. Tôi bỏ chạy, vừa lúc đó Phan gọi vang:
- Tố Kim coi chừng ngả kìa
Tôi quay phắt lại, ông Văn người yêu của chị Kim đó, cha của con chị khuyên đó sao? họ xắp có con với nhau, tha thiết đến thế là cùng mà vẫn phải xa nhau.
Tôi nói kẻ:
- Chị Khuyên đó kìa.
Phan ngơ ngác không hiể gì, ông Văng đưa hai tay lên, ông muốn kêu lên nhưng âm thanh tắt nghẹn, mắt ông run lên cả khuôn mặt biến đổi xuất thần theo dáng chị khuyên chậm chạp di đông ở đằng xa. Tình yêu tôi ngờ nó lại lạ lùng đến thế, nó làm ông Văn, một người đàn ông có bản lảnh va đầy nghị lực trở thành trẻ con như ai. Ông lắp bắp:

- Trời! Tố Khuyên, Tố Khuyên.
Không nói gì thêm ông lao vụt xuống đồi chè, tôi đứng lại với phan. Chị Khuyên bắt đầu lên dốc đỉnh đồi bên kia, áo dàichị tím ngắt trong nắng chiều hiu hắt. Một nặng trủi trên tay một hắt hiu trên đời. Ông Văn chạy đến với chị hình như chị chưa biết, tôi im lặng ng(m cái hạnh phúc xót đau của hai người, thôi thèm tình yêu dù cay đắng như chị khuyên cũng được, ừ nhỉ tại sao không? tại sao không có một đứa con với chàng, như chị chị khuyên đã có với người chị yêu. Có gì tội lỗi đâu? Tôi sẽ đời mang tình yêu chàng trong lòng tôi, người tôi run lên vì ý nghĩ lạ lùng này, tôi chới với như xắp ngả, tôi thấy chị khuyên lảo đảo ngả vào tay ông Văn, chị xúc động, chị thua trận rồi, bóng hai người nhập làmmột trên đồi cỏ xanh.
Tôi mờ nước mắt nhìn theo họ mà nhớ đến chàng, họ dìu nhau về lại ngôi nhà cũ. Tôi khóc khi nào mà môi mặn nhớ thương.
Phan tha thiết:
- Kim
Tôi đăm đăm nhìn Phan nghe như tiếng chàng:
- Anh!
Rồi tóc Phan bay dạt về một phía, rồi Phan dằm thắm ngó tôi, tôi bàng hoàng:
- Xin lỗi anh Kim lầm, Kim xin lỗi.
Phan ngơ ngác, chàng làm sao hiểu lòng tôi, tôi nghe âm vang lời gọi của chàng qua giọng nói của Phan và tôi đã gọi "anh" như gọi để nhớ một người khác.
- Tại sao Kim xin lỗi anh? kim lạ lùng quá
Tôi ăn năn:
- Kim xúc động quá, anh đừng để ý nghe
Thú thật tôi không hiểu gì cả, tự nhiên cầm giấy đến nhà Kim, dì Kim đi vắng chỉ có ông Văn đang thừ người mong tin Kim, thấy thư kim ông ấy hối hả đi liền, tôi hỏi gì cũng không nói, rồi người con gái áo tím bên kia đồi ai đó Kim?
Tôi lắc đầu:
- Thôi mình về bổn phận Kim đã xong, giờ này không nên làm phiền họ nửa, phải không anh?
Tôi vào phòng chị khuyên, năn nỉ khóc lóc mã, chị Khuyên đã chụi về nhà dì Thảo. Ông Văn đi về saigon -- đà lạt mỗi tuần. TÔi bỏ cả học hành để lo cho chi, tôi viện cớ mới vô học gần tết rồi học cũng không bao nhiêu ra giêng gạo một mạch dể đậu hơn, để ở lại với chị.
Dì Thảo dành cho chị một phòng nhìn xuốn thung lũng, phía bên kia khu đồi đỉnh tháp cao của jersin, triền dốc mướt xanh và những sáng

những chiều tôi ngồi mà nhớ thương, vàmơ ước xa xăm của đỉnh tháp cao vút nhà thờ của chàng, càng xa chàng càng nhớ thương dai dứt nồng nàn hơn.
Những chiều có gió lạnh, gió se mình trên mặt hồ phẳn lặng tôi đi bên chị khuyên mang bụng ì ạch mà nhớ chàng quá chừng quá đỗi. Họ chua xót yêu nhau, nghịch cảnh trái ngang nhưng họ vẫn có con với nhau, nhưng ông văn vẫn yêu chị say đắm, yêu lê the6 như cuộc tình cuối đời để đời ngàn năm cho nhau.
Ông Văn nâng niu từng bước chân chị trên triền cỏ dốc, triều mến từng cơn mệt vì thai hành, họ say sưa tương lai con họ, họ quên một người đàn bà, mà dù lòng bao la hơn đại đương, hồn cao hơn núi cũng không tha thức cho họ đượ c: bà Lê Văn.
Chị Khuyên đang ngủ, muốn tâm sự với chị nhưng chị ngủ rồi, đứa con trong bụng làm chị làm chị ngủ không muốn no mắt,ngủ trưa, ngủ chiều ngủ tối, dì bảo:
- Cnn Khuyên nó ngủ nhiều quá bắt chương cái bụng đó mà, đố khỏi mai mốt đau đẻ chưởi chồng cho mà coi.
Chị khuyên cười tủm tỉm, ông văn tha thiết:
- Con thích đau dùm khuyên nữa chứ lo chi khuyên chưởi hả dì
- Í cha, con đầu nói rứa chứ mai mốt đầy nhà, mỗi lần vợ nói "anh ơi em có bầu" nhăn như khỉ cho coi.
Ông Văn chắc xuống phố mua trái cây cho chị, tôi muốn yên lành về mãi thế này với chị Khuyên, dù thỉnh thoảng thoáng gợn lo âu trong mắt chị.
Phan lâu lâu ghé thăm tôi, chàng cho tôi những giây phút ấm lòng, chỉ có thế thôi. Tận đáy lòng thầm kính tôi vẫn mãi hoài yêu mình cha Duy.
Tôi lấy lá thư chị Khanh gởi lên hôm qua tìm doạn ngắn nhất nhưng thích nhất ra đọc lại:
- "Tố Kim lên đó co hạp không? tội mạ ghê vừ a mới hết bịnh lại lo con Kim đau ốm trên đó. Cha Duy đó Kim nhớ không? cha có đến nhà hỏi thăm tin tức Kim, cha bảo lâu quá không thấy Kim đi học với đi nhà thờ, chị có cho địa chỉ của Kim rồi đó. Chị Khuyên ơi, có vui vẻ không? mai mốt thế nào mạ cũng lên với chị đó, ba mạ tuy buồn nhưng lúc nào cũng thương chị lắm, mạ chỉ mong chị vui thôi, mọi ngang trái âu cũng là định mệnh... "
Tôi cười một mình, tôi gợi cho tôi nụ cười của chàng. Tôi mong thư chàng mấy hôm nay rồi, hỏi địa chỉ tôi, thế nào chàng cũng thư cho tôi.
Nghĩ đến lúc được đọc thư chàng, tôi chỉ muốn rao lên như suối

trong rừng reo với cây cỏ.
Tôi bỏ những buổi đi chơi để ở nhà đợi thư, mỗi lần ông đưa thư ngừng lại trước nhà, tim tôi đập loạn lên, cuống quýt hỏi, cuốn quýt ngóng chờ, tôi nhìn đăm đăm ra ngỏ, tôi vụt nhẩy xuống vườn, vụt lao ra cổng, ông đưa thư đến. Trên đời này ngoài những người thân yêu, chắc cái nhà ông đưa thư là đáng yêu nhất.
Ông hấp háy cười:
- Nhà có thư, cô ký dùm được không,thư bảo đảm.
- Được chứ, ồ tên tôi mà.
Thư mẹ, ôi có bao giờ mình hơi buồn khi có thư mẹ không?, vui cũng có đấy nhưng quả thật có chút buồn, vậy là chàng không yêu như tôi nghĩ, như tôi tin.
Tôi trở vào nhà vừa đi vừa đọc mandat lên cho chị khuyên, những lời mẹ viết làm tôi khóc: "con hư nhưng mạ vẫn thương con, đừng buồn nữa nghe khyên. Khỏe chút mạ sẽ lên với con, gắng giử gìn sức khỏe nghe Khuyên, nghe Kim. Kim đi lãnh tiền về xài vặt nghe."
Tôi mờ nước mắt tôi thương mẹ quá. Có tiếng chuông reo, tôi quay ra và lòng tôi như vỡ ra, như tan ra, trái tim chạy trốn, linh hồn bay cao, tôi không tin gì hết tất cả quay cuồng vào rừn g hoa chim hót, có phải không? ô kìa rừng hoa anh đào sau lưng chàng? chàng đến với tôi, tôi không mơ, tôi lao người ra ngõ, tôi nói hụt hơi:
- Cha! trời ơi cha!
- Tố Kim, coi bộ con khỏe ra chớ.
Trời ơi như thế là Kim đang mơ.
Tôi quên hết, tôi dặt dặt tay chàng, tôi không thèm nhớ chàng là linh mục nữa, chàng mặc đồ thường, không quên xách theo cái vĩ cầm, đời chàng không thể thiếu âm nhạc.
Chàng vuốt nhẹ tóc tôi, tóc mây từng sợi mỏng xoa bay theo gió dưới tay chàng, hình như chàng thích mái tóc tôi, mái tóc không quăn, mái tóc chỉ gộ bồ kết với chanh.
- Cha!
- Có ai ở nhà không Kim?
- Quên, Kim xin lỗi chả mời cha vào nhà, tại Kim mừng quá đó.
- Đúng là trẻ con.
- Không Kim không có đòi kẹo đâu nhé.
- Nhưng với cha Kim vẫn là trẻ con.
- Không, Kim biết yêu rồi, Kim không nhận kẹo nữa
- Cứ nhận rồi cái khác tính sau
Tôi nhìn chàng chỉ một giây thôi mà đủ hết lời mà đủ hết tình.
- Dì Kim đi vắng, chị Khuyên ngủ, ngủ me lắm cơ.

Chàng nhìn quanh:
- Đẹp quá hèn gì Kim quên mất huế
Tôi đi chân trên nền nhà:
- Không bao giờ Kim quên, Kim cố quên nhưng không được
Tôi đở vali cho chàng:
- Cha ngồi cho khoẻ đi cha, để Kim...
- Kim ngồi xuống đi.
- Ơ, Kim mừng quá quên hết trơn.
- Mừng thật không?
- Thật chứ bộ, hứ ghét cha ghê nơi.
- Ghét thì cha về nhà xứ.
Tôi cuốn quýt:
- Không, Kim nói ngược chứ bộ, cha chả hiểu con gái chi hết.
CHàng cười, chưa bao giờ chàng cười đẹp như hôm nay:
- Coi bộ Kim khoẻ ra nhiệu
Tôi e lệ cúi mặt, má đỏ bừng lên, tôi trốn đôi mắt người tôi yêu.
- Kim!
- Da.
- Thôi cha về nghe, mai cha đến.
- Không, anh... Ơ cha ở lại tí đã.
- Cha lên đây nghĩ 2 tuần.
- Hai tuần thích nhỉ?
- Ai thích?
- Kim thích, mà không, không Kim không thích
Chàng cười:
- Chiều rảnh ghé thăm cha.
- Ở đâu hở anh, ơ ơ... chả ở đâu kia?
- Nhà thờ viện đại học.
- Nhà thờ viện đại học, Kim biết, năng tỉnh phải không cha?
Chàng gật đầu:
- TÌm phòng số 15 nge, thôi cha về, cha sợ Kim rồi.
- Cha sợ Kim, sao thế?
- Ờ, sợ Kim và sợ cha.
- Kim không hiểu?
- Cha biết Kim hiểu.
Tôi chỉ biết nhìn chàng, loàng tôi rối bời nhưng lòng tôi vui, nổ vui mừng không thể nói nên lời không thể gọi tên.
- Cha về nghe.
Tôi bịn rịn:
- Chút đã đi cha, cha về sớm thế?

Chiến thắng đã nhiều khó thắng thêm.
Tôi ím môi:
- Anh!
- Kim, vào đi cha về!
Gió rì rào qua các hàng thông xanh, ngoài kia buổi sáng đầy hoa nở, đầy chim hót những cụm mây lồng trôi lênh đênh.
Chàng vuốt nhẹ tóc tôi, mắt dõi nhìn ra xa, giọng chàng êm như hơi thở:
- Kim à, hãy biết rằng cha cũng thương Kim, nhưng thôi lần mức đã định rồi đừng buồn nghe, rồi mai mốt lập gia đình kim sẽ quên chạ Kim nín đi, đừng khóc như thế cha buồn, lớn rồi đấy không còn bé bổng gì đâu.
Tôi mờ nước mắt:
- Kim không muốn cha về, muốn cha ơ đây với kim hoài được không?
Chàng lắc đầu:
- Trẻ con thật, cha ở đây hoài ở đây với Kim ấy à? hay nhỉ, rồi dì Kim, chi Kim nghĩ sao?
- Đâu có sao, con nói cha lên thăm Kim, thì phải mời cha ở đây chứ. Ở đây đi cha, nhà đẹp không cha?
Chàng vẫn cười:
- Chiều đến cha, chóng ngoan cha thương, cha về nghe.
Tôi sững người trông theo, những bước đi chậm, anh đào nở hồng hai bên chàng, áo chàng vàng nhạt tóc bồng bềnh lãng du, chàng không dám quay lại nhìn tôi, tay cách chiếc đàn tay xách vali, chàng bỏ tôi đứng vời trông theo chàng.
Tôi mân mê từng sợi tóc nhỏ, mùi thơm nào như cây,như cỏ, như hoa rừng. Mùi thơm nào từ bàn tay chàng vươn nhẹ trên tóc tôi buông lời tình tứ
Tôi cười một mình hoài ở đây không ai biết chàng, tôi sẽ bắt chàng dẫn đi phố chơi, tôi sẽ bắt chàng mua áo len cho tôi, tôi đòi nhiều thứ lắm, cho chàng mệt nhoài vì chiều tôi vì thương tôi kia.
Tôi hát nho nhỏ một đoạn tình ca, chàng hát hay hơn tôi nhiều, chàng mà hát tạ từ của Tô Vũ thì khỏi chê. Tôi muốn nói chuyện với ai đó về chàng quá, Tôi đi tìm chị Khuyên.
Chị khuyên vẫn còn ngủ, chiếc áo len hơi chật với bụng chị, hẳng lên bày một khoảng da thịt trắng như sửa và nổi cao một đóng như đồi cát mịm.
Chị đàn bà rồi đàn bà thật sự là đàn bà khi có một đứa con. trông chị ngủ cái bụng nổi cao như đồi đà lạt, không hiểu sao anh Văn vẫn

còm mê như điếu đổ, hình như còn mê hơn lúc chi thon thẻ nửa, mỗi lan thất chị mặc áo dài bầu lach đạch đi bên ông Văn, tôi không thể nín cười được, cái dáng đi sao mà lệt bệt thế, môi bửa ăn ông Văn ngồi bên tiếp cho chị, p chị ăn nhiều ăn xong chi cứ ngồi xoa bụng va kêu tức bụng "nặng bụng quá anh ơi, chu choa răng mà nặng ri hả trời?"
Tôi bỏ ra ngoài đi tha thẩn trong vườn nhà dì, Phan đã bắt người nhà ươm hoa hông đem đến trồng cho tôi, chưa có cánh hoa nào chắc còn lâu ới có hoa, những mầm non đà lú, Phan lo cho tôi đủ mọi thứ, nhưng sao tôi vẫn chưa yêu chàng dù tôi muốn yêu, nếu yêu được Pha tôi sẽ có ột cuộc đời bình dị hơn.
Tôi hơi khựng người khi Phan đẩy cổng bước vào, tôi chậm chạp tếin đến gần Phan:
- Anh mới về đó hả, nghe Phượng nói anh đi Đà Nẳng rồi mà.
Phan tha thiết:
- Ừ anh mới về, nhớ em quá anh dù về mai đi sớm, bao giờ em về huế nhớ nói anh đưa đi nghe không?
Tôi lắc đầu:
- Chịu thôi, đi máy bay của anh sợ thấy mồ, lở rớt thì chết.
- Anh lái êm lắm, yên trí, mà lở co chết cả hai đứa đã sao nào?
Tôi cười:
- Anh vô nhà chơi.
- Đứng ngoài vườn trông Kim xinh hơn
Tôi e lệ:
- Đừng tán Kim tội quá anh ơi.
- Anh nói thật mà.
- Không anh nói dối
- Kim, em trả lời thư của anh chưa? thư anh gửi hôm no ấy, em nhận chưa?
Tôi đã nhận được thư Phan cách đây 4, 5 hôm, tôi dự định nếu Phan hỏi sè giả vờ ngơ ngác cho đở mệt, câu hỏi của Phan khó trả lời quá nhưng không hiểu sao trước mặt Phan tôi lại gật đầu:
- Đã nhận rồi:
- Phan tiến sát lại với tôi, tôi nhích người ra xa:
- Sao, Kim nghĩ sao?
- Đột ngột quá anh, cho Kim suy nghì đã anh nhé.
Phan tha thiết:
- Em không tin anh phải không? vâng chính anh cũng không ngờ anh lại thay đối mau thế này kim ạ, chưa bao giờ anh nghĩ đến chuyện vợ con cả, bây giờ gặp em anh nghì đến hạnh phúc, anh mơ ươc sống

đời với em và anh nhớ day dứt khi xa em. Anh quyết định rồi anh sẽ nói me lo cho anh, me mà biết mẹ mừng phải biết Sao kim em nhận lời cầu hôn của anh không?
Tôi di chân trên đất bao giờ cho chân cứng đá mềm cho tôi thắng được lòng tôi, tôi ngập ngừng:
- Anh để em suy nghĩ đã anh Phan nhé, đột ngột quá anh ạ.
- Em con suy nghĩ gì nứa, mình quen nhau đã hai tháng rồi mà.
- 2 tháng mà ăn thua gì với chuyện hôn nhân, Kim cũng mến anh lắm chơ nhưng nhưng...
- Nhưng sao?
- Kim chưa đủ can đảm quyết định, Kim sợ rồi anh sẽ khổ, cả hai chúng mình sẽ khố.
Phan thở dài:
- Anh chờ Kim vậy, Kim làm khổ ah quá, chưa bao giờ anh khổ vì một người con gái Kim ạ.
- Vâng, em biết, phi công chớ dỡn sao Anh học giỏi ne, đẹp trai nè, con nhà giầu nè, thiếu gì người mê anh, có phải không?
- Không anh không định nói thế ý anh muốn nói ah chưa bao giờ yêu ai như yêu em, thành ra anh khổ, Kim, chiều nay đi chơi với anh nghe.
Tôi nhăn nhó, tôi nhớ tới cái hẹn với chàng:
- Thôi anh ạ, Kim... Kim kẹt.
- Sao thế đi chơi một vòng mà kẹt gì hở Kim?
- Không được, Kim không thể đi với anh đâu.
- Anh muốn mẹ gặp em, hôm qua như có nói sơ với mẹ, mẹ muốn gặp em. Kim, anh dù về anh lái máy bay về vì em, anh chỉ ở đây được 10 thiếng,đồng hồ, em nở từ chối sao Kim
Tôi nhìn bộ đồ bay, súng đan lĩnh kĩnh nao nao buồn, ước gì tôi quên được Duy để yêu Phan, người như Phan làm sao ghét được,lịch sự tế nhị và khôn ngoan.
- Anh, Kim kẹt, anh hiểu cho Kim. Kim không thể nói được, để lần khác vậy anh nhé.
Phan đăm đăm nhìn tôi:
- Em khó hiểu qúa từ lúc gặp em, em noitoán gịong Bắc bà...
Tôi cười:
- Anh không biết em có tài nhái giọng à?
- Không phải thế, anh muốn nói em muốn chìu anh, mẹ gặp em chắc me, mừng lắm, em nói tiếng bắc có nghĩa là em yêu anh, nhưng tại sao bảo em gặp mẹ em không chịu
Tôi chớp mắt tôi thương Phan quá, chàng đã lầm tôi thay đổi vì tôi đã

yêu cha Duy, nhưng Phan... tôi đỏ mặt:
- Không phải, anh kỳ, em còn nhỏ mà anh.
Phan cười:
- Em muốn làm khó anh hở Kim? thôi chiều nay đi với anh ột vòng vậy, mình đi chơi em không thích sao?
- Không, đã bảo chiều nay em bận lắm, em nói thật đó.
Phan cằn nhằn:
- Uổng công anh, bộ tưởng dù về đây dể lắm sao cô, bực mình.
Tôi thương nhất lúc Phan giận, mặt chàng sa sầm lạ, mắt cau cau, trông Phan đàn ông khinh khủng, tôi dịu dàng:
- Thôi để hô khác nghe anh Phan.
Tôi rủa thầm tôi sao tham lalm đến thế, sao tôi không nói rỏ với Pha là chiều nay em hẹn với gười yêu, chắc chắn Phan sẽ bỏ đi liền, tôi không đủ can đảm nói, vì tôi thương Phan hay vì tôi tham lam ích kỷ, yêu không được nhưng cũg không muốn mất.
Phan thở dài:
- Em đã nói vấy thì thôi, anh không muốn nói nhiều
Thấy Phan giận, tôi ngần ngại:
- Để chiều mai đi, được không anh?
- Không được xách máy bay đi lâu quá anh sẽ bị tù
Phan thắc mắc:
- Mà chiều nay em đi đâu mới được chứ?
- Em... em lên viên, ơ không em đi công chuyện
- Dối, em dối anh, em không quen ói dối hìn mắt anh coi
Tôi chớp mắt không dám nhìn Phan, tôi cắn môi:
- Thôi anh về đi, Kim giận anh rồi, Kim đi đâu mặc xác Kim ư, anh tra hỏi hoài kỳ chưa?
Phan ném manh diếu thuốc gần tàn vào lùm cỏ xanh:
- Anh xin lỗi kim, Kim nói đúng anh không có quyền, Thôi kim vào đi. Mai anh bay sớm.
Phan quay lưng tôi nghẹn ngào ngó theo, tôi muốn gọi Phan lại nhưng môi tôi cứng, tôi muốn khóc quá tôi không thế xa chàng dễ dàng như tôi tướng. Phan ơi, phải chi em gắp anh sớ hơn.
Khi tôi gọi được chử anh nhẹ như gió thỏang, xe Phan đà đến cuối đường nhựa, xe chàng vun vút lao đi, lòng tôi chợt mênh mang, hình như tôi vừ a mất Phan.
Buổi chiều lặng lẽ trở về với núi đồi lâm viên. Tôi thản thờ ngó mông ra xa xăm, nhừng đồi cỏ mướt xanh, những thung lũng hút buồn là đà sương trắng mù. Sự yên lặng tran đầy lên tới thinh không.
Chắc Phan giận tôi rồi, không yêu Phan mà sao mất Phan tôi vẫn

thấy buồn, có chọn lựa nào mà khôngmất mát đâu, nhất là tôi, tôi lại chọn một người tình không có quền yêu đươ8ng như moi người, để vuột bay một hạnh ph uc bình yên, một người con trai đáng mến như Phan.
Tôi ru khắp người khi nghĩ đến lúc bước chân vào phòng chàng, rồi ánh mắt trao tình thầm, rồi nhạc tha thiết đắm chìm trong mắt nhau, rồi nụ cười nửa miệng nở rat ình tứ như dè dặt.
Tôi trở vào nhà tìm cái bình thủy của di đổ hết nước nóng vào cái thao men, thêm vài giọt nước thơm mùi trầm, tôi vừ đan áo len vừa ngâm chân trong nước nóng, tôi muốn mình phải đẹp từ châ hồng lê đến tóc mây xanh. đà lạt lanh chân con gái hay mốc hay khô se, tôi ngâm nước nóng thôi thoa kem cho chân êmmát, đẹp mắt người tôi yêu mê mệt, chàng không thèm biết đến dũng mặc chàng, nhưng tôi thích làm đẹp ngấm ngầm cho chàng. Tôi không đánh phấn, nhưng tôi chải da mặt bằng bàn chải mềm nhất cho máu chảy đều hai má sẽ hồng, tôi kỳ rửa từ gót chân lên tôi gở từng sợi tóc nhỏ. Ai dám nói gái Huế không biết trang điểm nhỉ? cái tuyệt nhất là trang điểm mà chàng không biết được kia.
Chi, Khuyên vát bụng vào, hai chan lệt bệt, hai mông đong đưa, Khiếp đàn bà chử trông bất hủ thật, chị mĩm cười ngồi xuống cái đi văng coi muốn chật đi vì bụng chị. chị xoa xoa cái bụng làm như muốn đẩy cái bụng lên cao cho đở tức.
- Ôi chao, chiều ni có đi mô không mà sửa soạn kỷ thế? hẹn với Phan hở? anh chàng dể thương chứ hỉ?
Tôi lắc đầu:
- Không, Phan giận em rồi.
CHị Khuyên vuốt tóc tôi:
- Thương nhau lắm cắn nhau đau chứ gì, thôi mà cô, dấu tôi sao nổi, cái mặt cô tươi rói à, mì làm như em mới hôn ai, cái môi đỏ hồng đó.
Tôi rẩy nẩy:
- Chị ni ăn nói móc họng không à, hôn ai mà hôn, làm như ai cũng như bà ấy.
- Thôi đừng qua mặt chị cưng ơi, mỗi lần hôn môi hồng lắm, nhất là mới biết hôn nữa. Phan nó hôn em rồi phải không?
- Khỉ ơi đoán mò nhé.
- Còn lâu mới mò, có không? sao môi hồng, chân cũng hồng nữa, đúng là Phan nó hôn em rồi, chết nguy lắ đa.
Toi cười:
- Không, không có hôn môi.
- Ủa, chứ hôn chổ mô, bộ hôn chân.

- Này chứ người ta vuốt tóc thì tóc có đẹp lên không?
Chị Khuyên nhăn mặt:
- Cha, thằn Phan coi bộ cũng dè dặt thế à? vuốt tóc, còn gì nữa không?
Tôi lắc đầu:
- Nói cho bà biết Phan chả có làm giống gì hết,chẳng hôn chẳng hít như ông bà đâu. Mà thôi, em còn phải mặc áo đi đã.
- Đi mô?
- Đi chơi, được không?
- Cho chị đi với, dạo đồi hả?
- Không được, đi một mình thôi, đi vớ bà bầu hoài mệt lắm, chậm như rùa í.
Chị Khuyên nheo mắt:
- Nghi quá
- Càng hay, để chiều về nói cho nghe.
Tôi mặc áo dài vàng, tôi thích màu vàng, khoác thêm đồ len đeN, chi khuyên suýt soa:
- Cha xinh quá, ước chi cái bul.ng tôi nhỏ lại để die6.n áo dài hỉ, cha, còn những hai tháng nữa kia, lâu quá, sinh xong may một lô áo dài mới đươc.
Tôi cười nhẹ:
- Hôm trước ao ước bụng to để mặc áo bầu, giờ mong bể bầu để diện áo eo, bà thật rắt rối.
- Mấy giờ về?
- Chưa biết, đừng chờ cơm em đi với bạn thân mà.
- Cha ui, nghi mi quá.
Tôi cười tủm tỉm, tôi kêu taxi đến vớ chàng. Đỉnh tháp màu xám hôm nay tươi cỏ hai bên lối xôn xao mừng va hoa vàng nở đầy lối đi xinh. Tôi đến với chàng khi trời về chiềuu, khi mây bay bà khi nắng nhat. Tôi tìm ra phòng chàng rất dể nhờ tiếng vĩ cầm réo rắt buông lơi. Chàng mở sẳn cửa đón tôi, tôi nhón cao gót giầy, đi từng bước nhẹ như con mèo nhỏ. Tôi muốn được tự do nhìn chàng đàn. Phòng chàng ở đo có hai cửa lớn, cả hai cửa đều mở sẳn, tôi nghe lòng vui vui, ít nhất tôi cũng được kính trọng, ít nhất thì chàng cũng không khinh tôi. Chàng đứng quay lưng lại. Mặt chàng nghiêng trên vĩ cầm nâu bóng, đôi mắt chìm sâu tình tứ.
Tôi đứng lặng người sau lưng chàng, tiếng vĩ cầm da diết và thiết tha cho hồn chàng lang thang đi chơi, cho tôi đưng sau lưng mà chàng không biết.
Chàng mặc đồ thường như mọi người như mọi người đàn ông ngoài

đời khác, một cái áo len màu xám, một chiếc quần đậm màu Tôi im tiếng, tôi không thở muốn thơ nứa, tôi sợ sự im lặng ngất ngây này bỏ đi.
Chàng bổng bỏ ngang cung đàn, chàng kêu lên:
- Kim!
Tôi đứng im khi tay chàng như muốn dơ ra:
- Anh!
Chàng ngập ngừng:
- Kim đến lâu chưa?
- Dạ lâu rồi.
Thế à mà cha tệ quá, à cha mở sẳn cửa đón Kim đó thôi, không thấy sao.
Tôi cúi đầu:
- Trờ lạnh như ri mở tung của cha không sợ lạnh sao?
- Ồ đâu có sao, lâu lâu mới được hưởng cái lạnh của quê hương xưa. Cha không sợ, cha thích. Này Kim ra đây coi, đẹp lắm.
Tôi bước đến bên chàng nhìn theo tay chàng, một cảnh thần tiên với đồi mù sương với rừng xanh lá. Phòng chàng nằm ngay dưới đỉnh tháp cao vút in hình trong mây xanh lơ. Xa xa là lâu đài của một dòng tu, là rặng langbiang dáng nằm thiếu phụ, là nghĩa trangbuồn như cõi chết.
Tôi nói khẻ:
- Hèn gì cha đàn hay quá.
Chàng nhìn vào mắt tôi:
- Thích không?
Tôi không hiểu chàng muốn hỏi thích gì nhưng tôi vẫn gật:
- Dạ thích
Chàng cười:
- Tới đây Kim, của Kim đây nầy.
Tôi đăm đăm nhìn chàng và tôi kêu khẻ:
- Trời ơi đẹp quá cha ơi.
Chàng đeo sợi dây bạch kim vào cổ tôi, và hình như chàng cúi xuống hôn tóc tôi, tôi nghe tóc xôn xao, tôi nghe tóc rung động.
Rồi tôi quên hết, tôi không còn nhớ những gì xẩy ra trong căn phòng thần thánh đó nửa. Hai cánh cửa vẫn mở và tôi và chàng đứng nắm hoàng hôn về núi cao. Tôi với chàng nghe nhạc tình từ cái magné nhỏ. Đến lúc ngôn ngử dư thừa hay ngôn ngử không đủ. Không tôi không biết và tôi không muốn nói. Tất cả kỷ niệm ấy đời đời tôi dấu kín trong tim.
Tôi đã lén lúc ra về, sao thế nhỉ? ình có làm gì đáng trách đâu. Áo tôi

vàng ngát lối đi xinh và chàng đứng trông theo tôi, tình yêu ngự trên trái tim, sợi dây bạch kim và tượng đức mẹ. Tôi đi như người sung sướng nhất trên đời này.
Những ngày sau đó chàng và tôi đưa nhau đi khắp nơi, dắt nhau vào rừng thông, dìu nhau xuống thung lũng. Những vuổi sáng khi anh đào nở hồng cánh rừng thưa, chàng và tôi dạo bước giưa rừng hương, màu hồng hoa đào đẹp hơn bao giờ.
Đôi mắt chàng, đôi mắt nhốt kính linh hồn tôi:
- Kim, em có hối hận không?
- Không bao giờ mình có làm gì tội lỗi đâu
- Nhưng cha vẫn lo nghĩ vì tương lai Kim.
- Đừng xưng cha với Kim nữa, ở, mấy ông cha cũng kỳ, bắt mọi người gọi băng cha khi không phải là người sinh ra mọi người.
Chàng nhăn trán, chàng thở dai, chàng ngó mong ra xa va mắt chàng chùng xuống
- Kim ơi, hay mai anh về.
- Không, Kim không cho anh về nữa
- Anh phải về chứ, một tuần lễ cho kim, vì Kim rồi.
Tôi lạnh người:
- Anh về Huế?
Chàng gật đầu:
- Anh không thể bỏ, trách nhiệm nặng hơn tình yêu.
Nước mắt tôi rơi xuống từng giọt thương đau. Chàng quay đi trán chàng nhăn lai với những rảnh sầu, lòng tôi đau như thắt. Chàn mơ mắt nhìn ra xa cánh rừng thưa thớt đìu hiu ủ mình mang sương trắng.
- Mai anh về.
Chàng nói khẻ nhưng tôi vẫn nghe được, ai xa nhau, về huế có gần nhau cũng thôi, thành phố thì nhỏ, lòng người thì hẹp.
Tôi muốn níu lấy cánh tay chàng nhưng tôi không dám:
- Rồi Kim ở lại đây một mình sao anh?
Chàng im lặng, đôi mắt chàng thật say đắm nhưng tôi vẫn không dám ngã vào tay chàng.
Trời bắt đầu mưa, một cơn mưa bay, cho tôi sung sướng:
- Mưa rồi anh.
- Ừ mưa rồi.
- Em thích đi dưới mưa, đi mãi mãi như thế này.
- Không sợ lạnh sao Kim?
- Có anh, em không sợ lạnh nửa
- Không sợ đau?

- Em đau nặng từ lâu, từ ngày gặp anh kìa.
Chàng cười nhẹ, nưa không đủ ước áo màu xanh của tôi, mưa vừa đủ để tôi dám đi gần chàng, tóc chàng lấm tấm bụi mưa và vai chàng như đẩm ướt tình sâu.
Chàng ân cần:
- Mặc thêm áo đi Kim.
- Không Kim sợ cha lạnh ơ anh lạnh.
- Thấy chưa, Kim vẫn không thể gột bỏ tiếng cha, cha cũng vậy, không thể quên được mình là một linh mục cùng lúc cha yêu Kim.
- Thôi đừng nói nữa, bây giờ chúng ta bên nhau, đừng nói nửa...
- Có thật Kim không ăn năn?
- Không, với Kim những ngày ở đây bằng cả một cuộc đời. Kim đánh đổi cả một đời Kim để có những giây phút này, được anh yêu để chết cũng vui cơ mà.
Chàng vuốt tóc tôi, lại vuốt tóc, sao chàng không cúi xuống sao tôi không ngước lên:
- Kim, em đáng yêu quá, em dễ thương quá Kim à.
Tôi níu tay chàng:
- Đường trơn quá anh ơi.
- Ừ, trơn như tình yêu, coi chừng ngã đó.
- Anh lạnh phải không?
- Anh lạnh vì em?
- Sao thế?
- Vì anh thích.
- Kỳ!
Mưa bắt đầu mạnh từng giòng trắng xoá mờ cả mắt xanh, chàng kéo tôi đi như chạy:
- Mau em, đằng kia có cái miếu cổ.
Tôi lúp xúp chạy theo chàng, toà cổ miếu bỏ hoang cho tôi và chàng đan thêm kỷ niệm. Chàng vòng tay cho tôi đở lạnh, một che chở, một yêu thương ngậm ngùi.
Cơn mưa nào rồi cũng dứt, hạnh phút nào rồi cũng bay. Chàng đưa tôi về đầu con dốc quạnh hiu của nhà dì.
- Mai anh về
- Em đến đưa anh đi
- Đừng mai có đông người đưa cha lắm, các cha trong viện.
- Đừng buồn cha sẽ viết thư cho Kim
- Mai Kim không được đến cha hả?
Chàng gật đầu:
- Ngủ ngon nhé.

- Không ngon.
- Đừng trẻ con.
- Không trẻ con, nhưng không ngủ
- Vào nhé.
- Đứng đây hoài trông theo.
Chàng buồn:
- Kim, nếu em không vào nhà, cha đi không nổi.
Tôi xót xa, "nếu em không vào nhà, cha đi không nổi", còn tha thiết nào hơn nửa không? tôi gật đầu.
- Thôi Kim vào, Kim xin lỗi cha.
Tôi chạy vào nhà, tôi không dám quay lại nhìn chàng nửa, tôi sợ tôi sẽ chết hoài trên mắt môi tình tứ.
Tôi không quay lại nhìn chàng, nhưng khi vào nhà tôi leo lên lầu, mỡ tung cánh cửa nhìn chàng, chàng chầm chậm xuống dốc, dáng buồn tên giu?a hai hàng cây cao. Nước mắt tôi thì thầm lăn xuống.
Tôi với chàng khi gọi cha khi xưng anh. Tình yêu dù mạnh vẫn không hoàn toàn thắng nhừng cái vô hình bao quanh đời chàng. Tôi vẫn không dám, không bao giờ dám hôn chàng được một lần trên môi.
Buổi sáng Đà lạt chìm trong biển sương, tôi không dám mở cứa sợ dì la.
Sáng mô cũng rứa cứ mở tung cửa rồi cản lạnh cho coi, con cái nói không nghe chi hết, mạ bây khổ đời vì bât thôi.
Tôi dán mắt qua cửa kính. đà lạt buồn hơn bao giờ thung lũng rừng thông va đồi cỏ, tất cả ủ kính trong sương mù. Đỉnh tháp của viện cũng mù trong sương. Sáng nay chàng rời đà lạt. Đà lạt bây giờ thanh thánh địa tình yêu đối với tôi.
Chàng đã cho tôi những buổi sáng những buổi chiều tuyệt vời. Tôi xôn xao vô cùng, tại sao không đến với chàng, chàng nói tôi đừng đến nhưng tôi biết chàng sẽ sung sướng vô cùng nếu tôi đến với chàng sáng nay.
Tôi nghĩ nhanh đến những câu nói dối dì để xin phép dì đến với chàng, tôi không thể không đến đỉnh đồi thần thánh đó, nơi ghe dấu chân người tôi yêu dấu.
Tôi mặc vội áo lạnh, khoác thêm măng tô vàng, phớt qua trên má một lớp phấn hồng cho đở tái, caon gái đà lạt má chỉ hồng vào buổi trưa thôi. Dì hỏi:
- Con đi mô rứa Kim?
- Dạ con hẹn đến chơi với Phượng.
- Con ni răng mê đến đó rứa hỉ. Thôi nói mạ mi lên đây học cho rồi đi.
Tôi mỉm cười không trả lời dì, tôi đi như sáo con trên những con

đương thoai thoải dốc, sương mù dầy đặc quanh tôi, người ta phải chiếu đèn pha đi trong biển sương, cách nhau hai thước người ta không thế nhìn thấy nhau.
Mặt thành hồ mênh mông,nước xanhkhông thấy, chỉ có sương từng lớp là đà trên hồ buồn hắt hiu.
Con đường nào đưa tôi đến với chang? tôi không nhớ tên, tôi đi theo thói quen va theo cơn đam mê, cơn khát khao được trông thấy chàng. Từ dưới chân dốc sỏi, xỏ mọc cao trên kia, tôi thấy dáng áo dòng đen của chàng đi đi lại lại trên sân vắng.
Tháp cao vút sau lưng chàng, chàng đang đi ừng bước chậm lưng quay lại với mắt tôi đắm say. QUyển kinh trên tay cànhg đang đọc những lời kinh dành cho đời linh ục của chàng, chàng đang suy tư về đời tu trì chàng đang cầu nguyện, đang ăn năn? Tôi đứng như pho tượng dưới chân dốc khuất sau lùm cỏ đế ngắm nhìn người đàn ông yêu quý nhất đời tôi. Tôi cảm thấy chàng xa tôi quá tôi cảm thấy mất chàng trong phút giây.
Chànng vẫn đi từng bước mắt chỉu suy tư, mắt chàng ngước lên, trên đó là cánh đầng cây màu xanh màu hồng, màu vàng, trên đó là một đời hy sinh, một đời lý tưởng nơi đó không có tôi, Tố Kimm của tình trần, của si mê tội lỗi.
Tôi muốn gặp người xuống mà ăn năn, tôi muốn chảy nước mắt được, chàng cao xa quá nên tôi buồn, nước mắt tôi chợt ứa ra âm thầm xót xa.
Tôi đặt tay trên ngực, tôi khép nhẹ hai hàng mi sầu muộn, tôi muốn vò nát tim tôi ra đế tôi quên được chàng, xa chàng.
Đỉnh tháp cao vút mù sương trắng, chàng vẫn đi lại lại trong khuôn viên toà nhà năng tỉnh với quển kinh trên tay, áo chùng đen phần phật trong gió, tóc chàng một phần rủ xuống mờ mắt xa xăm.
Những bước đi thật khoan thai thanh thản, từng bước từng bước dẩm nhẹ trong tim tôi,từng bước từng bước xa dần đời tôi. Chị cần tiến lên, chỉ cần đi thêm vài bước nửa, tôi sẽ lên với chàng, tôi sẽ đứng trước mặt chàng và chàng sẽ cùng tôi thua trận. Rôi mắt chàng sẽ tha thiết, sẽ triều mến nhìn tôi và đời sẽ không xa nhau được nữa. Nhưng tôi không đủ can đảm nửa rồi, tôi đứng lặng người để nhìn chàng từ dưới chân con dốc đổ đá lăn. Khoảng cách không xa nhưng khoảng cách khó vượt qua được.
Chàng cầu nguyện, nét mặt chàng trông nghiêng đầy tràn suy tư, chắc chàng đang phấn đấu để quên tôi, chắc chàng đang dai dứt vì nhớ thương, vì bổn phận, vì lời thê linh mục. Không có cuộc tranh đấu nào gay go hơn tranh đấu với chính mình.

Tôi ngồi phệt xuống đất, tôi mệt mõi, to6i yếu duối quá, tôi muốn chạy lên với chàng, gục đầu vào ngực chàng ma khóc, tôi muốn hôn chàng dù chỉ một lần trong đời thôi.
Nhưng có một cái gì mơ gồ mà chắc chắn, nhẹ nhàng mà đắng cay, giử chặt tôi lại dưới cânh đồi cỏ, người tôi yêu trên cao, người yêu áo dòng đen đậm nét trên nền trời xanh mơ huyền hoặc. Còn tôi thân xác tội tình, linh hồn đê tiện với đam mê, quì xuống nền cỏ ẩm ma khóc âm thầm.
Anh ơi em không dám không dám nhào đến với anh, em quì đây này anh biết không, gần anh biết mấy, thương anh biết mấy anh biết không? Em không nhất nổi người em để leo dốc lên đó với anh, dù em đang nhìn anh, sao anh không chạy xuống với em? Chúa ơi giúp con với chúa ơi! Không con phải lên với chàng, con yêu chàng thật sự kia mà, con chỉ yêu một mình chàng tôi.
Tôi nhỏm người đứng dậy, áo bay dạt về một phương trời, tóc bay dạt về một phương xa. Tôi lao người trên dốc, chàng vấn vô tình đi từng vước chậm dưới chân tháp, thánh gía vươn cao trên đỉnh đồi hồng. Tôi khựng người tôi thua trận rồi chúa ơi.
Chàng vẫn vô tình đi đi lại lại, dáng nghiêng buồn, mắt hướng về nơi xa, mới hôm qua tôi còn đứng đó với chàng, tà áo tôi quấn lấy người chàng. Tôi muốn khóc quá, tôi quay bước đi, tôi trơ về cho yên đời chàng, những bước nặng trỉu đầy tiếc thương.
Tôi định đến với chàng giờ phút cuối cùng của thành phố kỷ niệm nhưng màu áo đen quển kinh dầy của chàng đã ngăn tôi dưới chân con dốc sỏi.
Tở về nhà buồn thẩn thằ như là kẻ mất trái tim, tôi nằm vùi xuống gối, nước mắt khô đi nhưng hồn tôi nức nở tôi iên mang gọi tên chàng, rồi máy bay sẽ đưa chàng xa tôi xa vô cùng.
Ngày tháng rồi cũng qua đi trong lanh lùng khô héo khi xa người tình, thành phố co đẹp, có thơ mộng bao nhiêu cũng thế thôi. Tôi nghe tiếng chi khuyên cười khúc khích trong phòng, chưa bao giờ tố ghét chị khuyên cười như hôm nay, tôi ghen với hạnh phúc của chị, tôi ghen với ân ái mặn nồng của hai người, tôi ghét mọi người, tại sao mình không lên với chàng? tại sao có đủ can đảm đi trong sương mù lạnh cắt da để cuối cùng trở về môi hờn môi khô.
Tại sao tôi không dám tiến lên với chàng một lần cuối cùng nơi đây? TÔi giận mình tôi không quên nổi chàng nửa rồi chúa ơi.
Những ngày sau đó tôi sống như đã chết, đi ra đi vào như hình như bóng, ngóng trông thư cànhg như kẻ lử hành đi ngàn năm đi trong sa mạc cát bỏng ngửa cổ ngóng trong một giòng suối ngọt chảy từ trời

cao.
Có ai cấm được tôi nhớ thương?
... ngày náo lòng tôi đã biết yêu biết buồ tôi biết tương tư... ngày náo cảnh thiên đường đã mở hé tình yêu là trái táo thơm, tôi ghé răng cắn vào...
Có ai cấm được tôi yêu chàng?
Bây giờ mười tám tuổi tôi đã biết thế nào là tương tư? tôi nhớ suốt đêm, tôi nhớ suốt ngày, tôi ngơ ngác đến nổi dì thảo phải la lên:
- Cái con ni mi đau chi bần thầ hoài rứa Kim?
Tôi lắc đầu:
- Dạ không, con có đau chi đâu?
- Hừ, mi yêu thằng Phan phải không? Cả tuần ni không thấy nó đến, mi ăn không được ngủ không được nửa hí?
Tôi chợt nhớ Phan, đã từ lâu rồi chàng không tới nửa bởi tự ái cao hơn núi.
- Dạ con hơi mệt trong người chứ có gì đâu.
- À, mi đừng có chối, tao không có như mạ mi đâu, nói cho mà biết ma, bây khổ nhiều rồi đó, đừng có gây thêm chuyện nửa nghe không? có yêu nhau thì nói nó đem người đến nói chuyện tử tế, không có lăn nhăn ngoài vờ ngoài bụi đâu nhé.
Tôi nhăn nhó:
- Con đã nói là không có gì hết dì không tin con sao? Phan chỉ là một người ban của co thôi, dì đừng nghi oan cho người ta.
Dì thở dài:
- Thiệt dử ba đứa con gái trong nhacùng ốm người, hèn gì mạ mi cứ gầy mòn đi cũng phải.
Tôi quanh quẩn trong nhà, tôi sợ thư chàng đến rồi lở dì đọc trước thì khổ.
Ông đưa thư đến thật, tôi lquấn quít chạy ra suýt ngã mấy lần
- Có thư cháu không hả bác?
- Có chứ, cô là Tố Kim phải không?
Dạ cháu là Tố Kim đây.
Thư xanh trên tay run, thư chàng đây rồi, hạnh phúc của tôi đây rồi, hạnh phút có thể gói trọn trong một lá thư như thế này sao? Tôi len lén nhìn quanh, len lén chào ông đưa thư rồi đi vội vào phòng riêng khóa kính cửa lại, nâng niu bức thư chàng
Huế ngày...
Kim,
Anh về Huế rồi, sông hương buổi chiều vừ buồn vừ đẹp.
Trong căn phòng dành riêng cho đời linh mục, anh viết cho em

những gì có lẻ đối với anh là chân thật thiết tha và lạ lùng nhất. Chắc không aingờ nổi một người như anh lại có những giây phút lao đao vì tình yêu em nhỉ?
Rất nhiều lần anh dã cố gắng, cố gắng quên em, đế coi em như mọi người anh đã gặp, nhưng bây giờ thì anh thua cuộc rồi, tình yêu đã thắng nên anh đã xách vali lên đà lạt thăm em, những gì dã xẩy ra giửa chúng mình tuy chưa có gì là trầm trọng nhưng đối với anh như thế là quá đủ để cho lòng cắn rứt ăn năn.
Bây giờ trước mắt là quển kinh mạ vàng là thập tự giá, anh mới tấm thía chử trách nhiệm nặng nề biết bao, anh mới xót xa nghĩ đếnmột người do thá điêu linh xưa,một mình vát thập tự giá leo lên đỉnh đôi hy sinh, anh mới hiểu một cách rất người nhừng gì người ta gọi là tội lổi.
Những ngày thần tiên đó có phải là thiên đường em đã cho anh. Những buổi sáng đầy nắng đầy hoa anh đào trong khu rừng vắng và gót chân em mềm, tung tăng reo vui Anh lãng mạng quá phải không Kim? Nhưng làm sao người ta sống được khi đời người toàn những bổn phận, những co số và những quy luật.
Đừng cười anh lẩm cẩm lên gọng triết gia nghe Kim, anh chỉ muốn nói với em rằng tận đáy lòng thầm, tận chốn mù mù vô thức, anh vẫn không ăn năn dù hiện bây giờ coi nhu anh đang ăn năn, anh đang tự xét mình, tự hối hổi trước mặt chúa.
Kim anh không chối cải rằng anh không yêu em, đều này thật đã ra ngoài ý muốn của anh, anh thật không uốn nhưng nó vẫn có đó như một định mệnh. Anh biết anhkhông có tội trước măt chúa riêng về phía anh,nếu như anh chỉ yêu thầm em, anh sè không lo lắng nát lòng như bây giờ. Đăng này anh biết đã hơn một lần em từ chối cuộc hôn nhân tốt đẹp vì anh, và bây giờ anh đã bày tỏ tình yêu anh với em, nếu bình thường như mọi người thì chuyện không có gì đê chúng ta phải ăn năn, nhưng anh không thế đem hanh phúc cho em được,một hanhphục bình thường nhưng rất cần cho em, đời người con gái chỉ có một giai đoạn nào đó thôi, nếu em đế hạnh phúc trợt đi mãi em sẽ mất tất cả.
Anh thật không muốn cho em khổ, cùng lúc anh thật xót xa nếu phải mất em. Anh đã cầu nguyện suốt một buổi sáng trên đỉnh đồi của viện, khi mà anh có thể ở lại một tuần nửa hay hai tuần nửa với em, ai cấm anh đâu. Anh đi lại dưới chân tháp cao vút lên mây xanh mây hồng, anh cầu nguyện liên lỉ, cầu nguyện miên man như đêm nào ngày xưa cách đây gần sáu nă anh đã cầu nguyện đế sửa soạn lời thề linh mục, anh đã sợ hãi đến run rẩy khắp người, mồ hôi anh đã

toát ra khi Paris mùa đông lạnh cắt da, vì anh lo mình không đủ can đảm chu toàn nhiệm vụ linh mục.
Ai ngờ ngày hôm nay trên đỉnh đồi lông gió của thành phố sương mù anh cũng toát mồ hôi vì lo lắng, anh đi đi lại lại trên đỉnh đồi lộng gió, anh muốn bức tung tất cả những quy lụat thiêng liêng ăn sâu vào tâm hồn anh để chạy đến với em... anh linh cả em đang chờ anh ở đâu đó.
Nhưng anh đã mặc áo chùng đen, quển kinh dày trên tay anh, chuỗi hạt gỗ mà từng lời kinh thầm, anh đã về với huế thành phố nhỏ thầ lặng để nhớ tới em.
Ngày ngày dâng lể, khi buổi sáng mặt trời chưa kịp dâng cao anh dã nhớ tới em, anh cầu cho đời em thôi sóng gió thôi gain nan. Anh muốn xa em kim ạ, nhưng con tim anh nó không chịu nó phản đối. Nó đòi anh viết thư cho em đây, khi thư này gửi đi thì em hiểu anh của em thua cuộc nửa rồi.
Anh không thế kết hôn vơi ai, bất cứ ai, chắc em đã rỏ điều này rồi. Chẳng lẻ suốt đời em yêu anh để cô đơn mãi sao em. Kim ơi anh yêu em vô cùng mất rồi, và vì thế anh không hề buồn nếu em tìm được một hanh phút khác, một tình yêu khác.
Anh muốn nói với em nhiều quá,không hiểu sao bây giờ anh quên hết rồi Kim ạ, không hiểu người đời họ viết thư cho người yêu có khác anh không, riêng anh, anh thấy lạ lùng và xao xuyến quá.
Thôi nhé chưa đủ vào đâu hết chưa thấm vào đâu hết có phải không em yêu? nhưng anh chịu thua em rồi em có biết không? hơn 30 tuổi đầu anh đành khuất phục một cô bé 18 như em, em hảnh diện không Kim? có lẻ là không, anh đoán thế, bởi vì em cũng có những day dứt đớn đau của em.
Chúc em ngủ ngon đêm nay

Hết

Nguồn: vietmessenger.com
Người đăng: mickey
Thời gian: 26/04/2004 1:42:18 CH